

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ Ν. ΚΥΡΙΑΚΟΥ & ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΡΑΚΟΣ

ΚΑΙ ΤΑ

ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Δραματικόν, περιπετειώδες, συναρπαστικόν καὶ πολύπλοκον ἱστορικὸν μυθιστόρημα ποὺ περιγράφει τὴν δράσιν ἐνὸς μυστηριώδους ἀνθρώπου ὃς ὁποῖος ἔδρασεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ τὰς Ἀθήνας, μέσα εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τὰ βουνά.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ—Ο ΕΛΛΗΝ ΑΣΤΥ-
ΝΟΜΟΣ ΝΟΤΑΡΑΣ—Ο ΜΠΑΪΡΑΚΤΑΡΗΣ Κ.Α.Π.

Εξόχως σχεδιασθεῖσαι ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κατεμένου.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΚΕΡΑΥΝΟΣ",

ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΑΕΙΤΟΥ 18

(Στοὰ Δαγκλῆ 20)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ.

ΜΕ 100 ΕΙΚΟΝΑΣ

Βίκτωρος Ουγκώ

ΟΙ ΦΘΛΙΟΙ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Εἰς μέγα σχῆμα. ἐπὶ καλοῦ χάρτου καὶ εἰς γλαφυρὰ
καθαρεύουσιν.

ΖΗΤΕΙΤΕ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ

Τοῦ Ἑκδοτικοῦ Οἴκου «ΚΕΡΑΥΝΟΣ»

Ἐξεδόθη τὸ περίφημον βιβλίον

ΤΟΥ ΑΓΙΣΤΕΙΔΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ

Η Κ Α Σ Σ Ι Α Ν Η

Κανὲν βιβλίον δὲν συνεκίνησε τόσον ἔσον τὸ πολόκροτον τοῦ
ἀριστοῦργημα τοῦ Κυριακοῦ ποὺ περιγράφει γλαφυρὰ, συγκινητικὰ
ὑπέροχα τὸν πολυτάραχον βίον τῆς ὥραις μονοχῆς, τῆς ἔμπαν-
σμένης Κασσιανῆς ποὺ ἔγραψε τὸ τροπάριον

«Κύριε ἡ ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις περιπεσούσα γυνή....

Ζητεῖτε τὴν πλήρη, τὴν μεγάλην Κασσιανὴν τοῦ Κυριακοῦ.

Βιβλίον του Γεωργίου Νικηταρά - και του
Δαυίδου Δυοκουστίου εκ των χειρών του
1843



Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΡΑΚΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΟΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟΙ

Α'.

Εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ὅλιγον πρὸ τῆς δευτέρας, ὥρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἕνας ὑπερύψηλος φουσταναλλοφόρος ὀλισθαίνων κατὰ μῆκος τῶν τοίχων τῆς οἰκίας Κηφισσίας, ἔκαμψεν ἄριστερά, εἰσῆλθεν εἰς μίαν πόρθον, ἐπροχώρησεν ἐπ' ὀλίγον καὶ τέλος ἐστάθη εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος μιᾶς ἀρχοντικῆς οἰκίας, εὐρισκομένης εἰς τὸ μέσον ἀρκετὰ μεγάλου κήπου.

Ἐκύτταξε γύρω του, ἐξήτασε τὰ περὶ ἐπ' ἀρκετὸν καὶ τέλος μὲ ἕνα γιγάντιον πῆδημα εὐρέθη ἐπὶ τῆς μάνδρας. Ἀπ' ἐκεῖ ἐπεσκόπησε διὰ μίαν ἀκόμη πορτάν τὴν οὐκ ὄν, ὅπου δὲν διακρίνεται ψυχὴ ζῶσα καὶ ἐπήδησεν ἔπειτα εἰς τὸν κήπον.

Χωρὶς νὰ λαμβάνῃ τώρα καμμίαν προφύλαξιν ἐπροχώρησεν ἀκολουθῶν ἕνα δρομίσκον ἐλίσσόμενον διὰ μέσου πόρτων καὶ δένδρων καὶ ἔφθασε πρὸ μιᾶς μικρᾶς θύρας.

Τὴν ἰδίαν στιγμήν ἡ θύρα ἐκείνη ἤνοιξε καὶ μία νεανὶς ἔπεφάνη.

- Ποιὸς εἶναι ; ἠρώτησε μὲ σιγαλὴν φωνήν.
- Ὁ καπετὰν Δράκος ! ἀπήντησεν ὁ φουσταναλλοφόρος..
- Ἀργήσας ! ἀπήντησεν ἡ ἰδία γυναῖκα φωνή. Ἡ κυρά μου ἐν τούτοις σὲ περιμένει.
- Προχώρησε.

Εἰσῆλθεν. Ἡ ὑπηρετρια ἐκλείσας τὴν θύραν, προσπορεύθη καὶ ὠδήγησε τὸν νυκτερινὸν ἐπισκέπτην τῆς εἰς ἓνα μισοφωτισμένον δωμάτιον, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποῦ, ἀνακλιμένη ἐπὶ τινος διβαίου, ἐπερίμενεν ἡ Καίτη Ρουμπίνη.

Ἡ νεᾶνις ἐκεῖνη, μία ἐξαιρετικῆς ὠραιότητος μελαχροινή, μὲ θαυμάσιον σῶμα, ἡγεμονικὸν ἀνάστημα καὶ μαλλιά μεταξένια, πλασιοῦντα πρόσωπον μὲ κανονικὰ χαρακτηριστικά, μόλις εἶδε τὸν νυκτερινὸν ἐπισκέστην τῆς ἡγέρθη.

— Καπετὰν Δράκο, ἄργησες ! τοῦ εἶπε. Καὶ σ' ἐπερίμενα.

— Εἶχα κᾶτι δουλειᾶς νὰ τελειώσω κυρά μου. Ἐξ ἄλλου ἡμέρα δὲν ἔκανε νᾶρθω. Καὶ ἐπροτίμησα νᾶρθω τέτοια ὥρα, ἂν καὶ φοβώμουν ὅτι δὲν θὰ μ' ἐπερίμενες πιά.

— Ἐκανες καλὰ. Κάθισε τώρα νὰ κουβεντιάσουμε. Ἐχοῦμε πολλὰ νὰ εἰποῦμε καὶ πολλὰ νὰ κανονίσουμε.

Τοῦ ὑπέδειξε κάθισμα πλησίον τῆς. Ἡ ὑπηρετρια ἐκλείσας τὴν θύραν καὶ ἀπεσύρθη. Ἡ Καίτη Ρουμπίνη, ἦλθεν ἀμέσως εἰς τὴν ὑπόθεσιν ποῦ τὴν ἀπησχόλει.

— Καπετὰν Δράκο ! τοῦ εἶπε. Ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ζῇ μὴδ ὤμορφη τσιγγᾶνα, κόρη τρομερῆς μάγισσας. Ὁμορφη σὺν τὴν ἄγρια νύχτα, τρομερὴ σὺν λέαινα, ἐπικίνδυνη σὺν λέαινα, ἀσυγκίνητη σὶν πόνος, βασιλίсса τῶν δρυῶν καὶ τοῦ ἐγκλήματος. Στὴν γυναῖκα αὐτὴν δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐπιβληθῇ κανεὶς καὶ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο ποῦ μένει. Καπετὰν Δράκο, εἰμπορεῖς ν' ἀρπάξῃς μὴδ τέτοια γυναῖκα ἐσύ ;

Χωρὶς νὰ διστάσῃ ὁ γιγαντόσωμος φουστανελλοφόρος ἀπήνη-τησε.

— Ναί !

— Καπετὰν Δράκο. Ἡ ὤμορφη, ἡ τρομερὴ αὐτὴ τσιγγάνα μοῦ χρειάζεται. Ἀξίζει γιὰ μένα τοὺς θησαυροὺς ὅλους τοῦ Μαχαγιᾶ Ἀρίφ Καντῆ, ἐνὸς ἀπὸ τοὺς πειὸ πλουσιωτέρους Ἰνδούς.

— Εἶναι κόρη του ;

— Ἡ κᾶτι τέτοιο, ἀδιάφορο. Τὴν τσιγγάνα αὐτὴν, ἡμπορεῖς νὰ τὴν ἀρπάξῃς ἐσύ ;

— Ναί !

— Κᾶν σιτὴν Ἀλεξάνδρεια μόνη βρίσκεται κᾶν σὲ κανένα πύργο κλεισμένη φυλάγεται, ἡμπορεῖς νὰ τὴν ἀρπάξῃς ;

— Καὶ στοῦ Ἀδὴ τὰ τάρταρα ἂν εἶναι κλεισμένη καὶ ἐνα

σύνταγμα διαβόλοι ἂν τὴν φυλᾶνε, ἐγὼ ἡμπερὼ νὰ τὴν ἀρπάξω καὶ νὰ στήν φέρω.

— Ἐχει ἄστυνομία ἡ Ἀλεξάνδρεια. Ἐχει συμμορίες δόρατες, μυστικές, δολοφονικές. Ἐχει παγίδες, σκιλέττα, δολοφόνους.

— Λὰν ἔχει ὅμως καπετὰν Δράκους. Ἀναλαμβάνω νὰ σοῦ φέρω τὴν Τσιγγάνα σου. Μὲ ποιоὺς ὁρους ;

Ἡ Καίτη Ρομπλὴν ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν καὶ ἀπήντησεν.

— Ἐκατὸ χιλιάδες δραχμᾶς θὰ σοῦ μετρηθοῦν μόλις τὴν φέρῃς ὡς ἀμοιβὴν σου. Εἴκοσι χιλιάδες δταν θὰ φύγῃς. Καὶ ἐκτὸς ἀπ' αὐτά...

Ἐμειδίασεν ἕνα θελκτικὸν καὶ προκλητικὸν μειδίαμα... Τὸν ἐκύτταξε μὲ λιγωμένα τὰ μάτια, ἀνεκλίθη εἰς στάσιν ἀναδελφύουσαν εἰς θαυμασίας καμπυλότητας τοῦ σώματός της καὶ ἀπήντησεν.

— Ἐκτὸς ἅπὸ ὅλα αὐτὰ θὰ γίνω τότε δική.

Ὁ καπετὰν Δράκος, ὁ ὁποῖος ἤκουε ψυχρὰ τὴν ἀπαρρίθμησην τῶν χρηματικῶν ἀνταλλαγμάτων, εἰς τὴν τελευταίαν ἐκείνην ὑπόσχεσιν ἀνεσκήρτισε.

— Πρόσεξε, κυρὰ Καίτη ! ἀπήντησε. Ξέρεις πῶς ἐγώ, ποῦ δὲν συνεκινήθηκα ποτὲ οὔτε ἀπὸ τρόμο, οὔτε ἀπὸ τὸ θάνατο, ἐγονάτισα κάποτε μπρὸς στή δική σου ὠμορφιὰ καὶ φανεται μάλιστα πῶς σ' ἀγάπησα. Μοῦσιπες πῶς δὲν θέλεις νὰ γίνῃς γυναῖκά μου καὶ σὲ σεβάσθῃκα, ἐνῶ καμμιά δύναμις δὲν θὰ μ' ἐμπόδιζε ν'ἄρθω μὲ τὰ παλληκάρια μου νὰ σ' ἀρπάξω, ὅπου κι' ἂν βρισκώσανε. Πρόσεξε τώρα τὸ λοιπὸν, μὴ καὶ δὲν βαστήξῃς τὸν λόγο σου γιατί ..

— Ἀδίκᾳ θὰ προφέρῃς τὴν τρομερὴν σου φοβέρα ! τὸν διέκοψε πάντοτε μειδιῶσα ἡ θελκτικὴ γεᾶνις. Ξέρω εἰ μὲ περιμένει ἂν δὲν βαστάξω τὸν λόγον μου καὶ ἐσκέφθῃκα πολὺ πρὶν ἀποφασίσω τὴν ἀμοιβὴν ποῦ θὰ σοῦ προσφέρω. Εἴμαστε σύμφωνοι ;

— Ναί ! Λέγε μου τώρα : Πῶς τὴν λένε τὴν τσιγγάνα ποῦ πρέπει νὰ φέρω ;

— Κόρα !

— Θὰ θυμᾶμαι πάντοτε τὸ ὄνομα αὐτό. Τί ἄλλο ἔχεις νὰ μοῦ εἰπῇς γι' αὐτή ;

— Στὴν Ἀλεξάνδρειαν ποῦ θὰ πᾶς, ἕνας ἀνθρώπος μου

θὰ σοῦ δώσῃ ὅλας τὰς πληροφορίες ποῦ θὰ σοῦ χρειασθοῦν καὶ τῆς ὁδηγίας ποῦ εἶναι ἀπαραίτητες. Πότε θὰ φύγῃς ;

— Σὲ μιὰ ἐβδομάδα, ἀν μοῦ διευκολύνῃς ἐπὶ τὸ ταξίδι τὸ δικό μου καὶ τῶν τριάντα καλλιηκαριῶν μου. Σὲ μιὰ ἐβδομάδα θ' ἔξημαστε ἐμεῖς ἑτοιμοί. Ἐτοίμασέ μας ἐπὶ τὰ διαβατήρια, βγάλε τὰ εἰσιτήρια καὶ περὶμένέ μας.

— Σὲ μιὰ βδομάδα λοιπὸν θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ νὰ σοῦ μετρήσω τὸ χρῆμα καὶ νὰ σοῦ δώσω τῆς ὁδηγίας ποῦ εἶναι ἀπαραίτητες ...

Ὀλίγον ἀργότερα ὁ γιγαντόσωμος φουστανελλοφόρος ἀπῆρχετο διὰ τοῦ ἰδίου τρόπου, ποῦ εἶχε φθάσει ἔως ἐκεῖ.

Ἡ Καίτη Ρουμπίνη δταν ἔμεινε μόνη ἀνεκλίθη καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ διβανίου τῆς καί, μειδιῶσα μειδίαμα εὐχαριστήσεως ἔπερριμενε. Μετ' ὀλίγον τὰ παραπετάσματα τὰ κρύπτοντα θύραν τινα, δεξιὰ τοῦ δωματίου εὐλισκομένην, ἀνηγέρθησαν καὶ ἐπρόβαλεν ἔξ αὐτῶν ἓνας ἀνθρώπος.

— Ἐ λοιπόν, Κοσμᾶ ; τὸν ἠρώτησε. Ἀκουσε ;

— Ὅλα !

— Εἶσαι εὐχαριστημένος ;

— Ἐντελῶς. Μετὰ μίαν ἐβδομάδα, ὁ λύκος αὐτός, ὁ Δράκος ποῦ φιλάει τὴν βασιλοπούλα τοῦ παραμυθιοῦ, θὰ ταξιδεύῃ γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Τότε θ' ἀρπάξουμε τὴν πανώρητα τὴν Χρῦσω, ποῦ εἶναι ἀδύνατον νῶρα νὰ τὴν πλησιάσῃ κάποιος.

— Καὶ μόνον αὐτό ;

— Ἐ, ὄχι, βέβαια. Ἡ Κόρα εἶναι γιὰ μᾶς ἓνας θησαυρός. Ὁ καπετὰν Δράκος θὰ τὴν ἀρπάξῃ, εἰμαι βέβαιος.

— Ἀς τὸ ἐλπίσουμε. Ἐχει νὰ παλαίσῃ μὲ τὸν ἀστυνόμο Νοταρᾶ, μὲ τὴν τρομερὰν λέσχην τῶν 40, μὲ τοὺς ἀραπάδες καὶ τοὺς τσιγγάνους, μὲ τοὺς λαθρεμπόρους καὶ τόσους ἄλλους. Θὰ τοὺς νικήσῃ τάχα ὅλους αὐτούς ;

— Εἶναι τρομερὸς ὁ Δράκος, ὦ, ἐγὼ τὸν ξέρω καλά. Γι' αὐτὸ ἔλαβα τὰ μέτρα μου νὰ μὴν ξιναγυρίσῃ ἐδῶ. Μόλις θὰ παραδώσῃ τὴν Κόρα στοὺς ἀνθρώπους μας, θὰ σκοτωθῇ. Ἡ θὰ τοῦ δώσουν νὰ πῇ δηλητήριο, ἢ θὰ τοῦ βυθίσουν στὴν καρδίᾳ τὸ σιλέτο, ἢ θὰ τὸν ρίξουν στὴν θάλασσα. Τέλος πάντων μὲ ἓνα ἀπὸ τοὺς δέκα τρόπους ποῦ ἔπενόησα, ὁ καπετὰν Δράκος θὰ πεθάνῃ μόλις τὸ καράβι μὲ τὴν Κόρα φύγῃ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Γιατὶ ἂν γυρίσῃ ἐδῶ ...

— Ἀλλοίμο τότε εἰς ὅλους μας.

Συνωμίλησαν ἐπ' ὀλίγον ἀκόμη καὶ ἐχωρίσθησαν.

Ὁ Δράκος δὲ ἔσπευσεν πρὸς συνάντησιν τῶν ἀνθρώπων σου. Εἰς μίαν ποιμενικὴν οἰκίαν εἶχεν ἐγκαταστήσει τὴν Χρύσω, μίαν νεάνίδα σπανίας ὠραιότητος, τὴν ὁποίαν ἠγάπαν σὰν παιδί του, ἐκείνην περὶ τῆς ὁποίας ἠκούσαμεν συζητοῦν ἡ Καίτη μὲ τὸν Κοσμᾶν, καὶ περὶ τῆς ὁποίας θ' ἀσχοληθῶμεν ἐν τοῖς ἐπομένοις ἐκτενέστερον.

Ὁ καπετὴν Δράκος τὴν ἐπεσκέφθη καὶ τῆς ἀνεκοίνωσεν ὅτι θ' ἀκουσιάξῃ ἐπὶ πολὺ. Ἡ νεάνις ὠχρίασε καὶ κατεβίβασε τὰ μάτια, χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε. Τῆς ἔδωκε διαφόρους συμβουλὰς καὶ τὴν ἐφίλησε. Ἡ Χρύσω ἔγινε κατακόκκινη.

Καὶ ὅταν ὁ Δράκος ἀπῆλθεν ἡ νεάνις ἔπρσεν ἐπὶ τῆς κλίνης της καὶ ἀνελύθη εἰς λυγμούς. Τί συνέβαινεν ἄραγε εἰς τὴν ψυχὴν τῆς κρυφρᾶς ἐκείνης ὑπάρξεως; Ἡ συνέχεια τῆς ἀφηγήσεώς μας θὰ λύσῃ τὴν ἀπορίαν μας.

Τὴν συμφωνηθεῖσαν ἡμέραν ὁ καπετὴν Δράκος ἐπεσκέφθη τὴν Καίτην, μετὰ τρεῖς δὲ ἡμέρας ἀκόμη αὐτὸς καὶ ἐριάκοντα στυγαεῖς σύντροφοί του, ἐπεβ.βάζοντο τοῦ ἀεμπολοῦ τοῦ ἀναχωροῦντος διὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν — ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπέβησαν καὶ δύο ἐκ τῶν ἀνθρώπων τῆς Καίτης Ρομπίν — εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ὅπου διαδοματίσθησαν τὰ φρικτὰ δράματα, ποῦ ἐν τοῖς ἐπομένοις ἀφηγοῦμεθα.

Β'.

Τὴν ἰδίαν ἐποχὴν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

— Πρόκειται περὶ ἑκατομμυρίων κύριοι! Ἐκατομμυρίων πολλῶν! Ἐκατομμυρίων, τὰ ὁποῖα ἕκαστον ἐξ ἡμῶν θὰ καταστήσουν πλουσιώτατον! Ἐγώ, σὰς ὁμολογῶ ὅτι ἀηδίασα τὴν ζωὴν αὐτὴν τοῦ ψεύτικου πλούτου, καὶ τῆς ἐπιδείξεω· καὶ τῆς σπατάλης χρημάτων τὰ ὁποῖα ἐξοικοτομοῦμεν ληστεύοντας τὸν ἑνα ἀφελῇ καὶ τὸν ἄλλον ἡλίθιον, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται εἰς τὴν λήσχην μας! Ληστεύομεν! Ἀλλὰ τί; Ὀλίγα χιλιόφραγκα καὶ οὐδὲν πλεόν. Ὁ ληστευθεὶς δὲν ἐπανέρχεται πλέον ἐδῶ, καὶ ἰδοὺ ἡμεῖς, ἠναγκασμένοι νὰ τρέχωμεν διαρκῶς εἰς εὐρεσιν νέων θυμάτων, τὰ ὁποῖα, ὅπως ἔχετε ἀντικληφθῇ καὶ σεῖς, δὲν

εὐρίσκονται εὐκολα, ἀφ' ἧς μάλιστα, θεῖνος ὁ ἀναθεματισμένος ὁ Νοταρᾶς, ἀρχισε νὰ ὑποπεύεται τὴν λέσχην μας, καὶ νὰ τὴν κατασκοπεύῃ ! Κύριοι ! Σὰς ἐκάλεσα ἐδῶ, διὰ νὰ κανονίσωμεν ἅπαξ διὰ παντὸς τὸ ζήτημα τῆς ὑπαρξέως μας ! Ἀλλὰ νομίζω, ὅτι πρέπει προηγουμένως νὰ σᾶς δηλώσω ὅτι, ἂν δὴν γίνονιν δεκταὶ αἱ προτάσεις τῆς ὁποίας θὰ σᾶς κάμω, καὶ ἂν δὴν τύχῃ τῆς ἐπιδοκιμασίας σας, θεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς ὑποδείξω, θ' ἀναγκασθῶ νὰ ὑποβάλω τὴν παραίτησίν μου. Κι' ἐγὼ μὲν, θὰ φύγω καὶ θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πατρίδα μου, σεῖς δέ, κάμετε ἄλλον Πρόεδρον τῆς λέσχης σας, καὶ ἐργασθῆτε ὅπως θέλετε...

Ὁ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὁμιλῶν πρὸς ἓνα κύκλον κυρίων τοῦ καλοῦ κόσμου, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὐρίσκοντο δύο κυρίαί καὶ μία νεάνις, ἦτον κύριος Λορέντζος Φρέγκολι, διευθυντὴς ἑνὸς μικροῦ τραπεζιτικοῦ γραφείου, ἀσχολουμένου κυρίως μὲ τὴν διεκπαιρέωσιν ξένων χρηματικῶν ὑποθέσεων, ἐπὶ προμηθεῖα Διέτρεχε δὲ τότε τὸ τεσσαρακοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ ἐθαυρεῖτο ὡς ἀνθρῶπος ἐντιμὸς καὶ εἰλικρινής, καὶ εἰς τὰς κοινωνικὰς του σχέσεις καὶ εἰς τὰς συναλλαγὰς του ! Ἐξελθὴν δέ, ὅτι ἀκριβῶς διὰ τοὺς λόγους τούτους, ἐξελέγη καὶ Πρόεδρος τῆς λέσχης τῶν τεσσαράκοντα, περὶ τῆς ὁποίας, καὶ περὶ τῶν μελῶν αὐτῆς, εἰδικώτερον θ' ἀσχοληθῶμεν εἰς ἄλλο τοῦ βιβλίου τούτου μέρος.

Οἱ κύριοι, πρὸς τοὺς ὁποίους ὁ πρόεδρος Λορέντζος Φρέγκολι, ἀπέτεινε τοὺς λόγους τούτους, ἀντήλλαξαν μεταξὺ τῶν βλέμματα συνεννοήσεως. Ἐπειτα εἰς ἑξ αὐτῶν, προφανῶς ὁμιλῶν καὶ ἑξ ὀνόματος ὅλων τῶν ἄλλων, εἶπεν.

— Εἰμπορεῖς νὰ ὁμιλήσῃς Λορέντζε Φρέγκολι. Τὰ σχέδια σου, εἰμπορεῖς νὰ τὰ ἐκθέσῃς εἰς τοὺς συντρόφους σου, χωρὶς νὰ ἔχῃς τὸν φόβον, ὅτι οἱ σύντροφοί σου θὰ σὲ προδόσουν ἢ θὰ σὲ ἀπατήσουν, κατὰ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπον ! Μὰς εἶπες ὅτι πρόκειται περὶ ἑκατομμυρίων ! Πολλῶν ἑκατομμυρίων μάλιστα ! Μὰ τὸν διάβολον, ποῦ θὰ πάρῃ τὴν ψυχὴν ὅλων μας, θὰ κάμωμεν ὅ,τι μᾶς ὑποδείξῃς, ἂν τὸ εὐρωμεν συμφέρον.

Ἐπηκολούθησε δὲ τότε μικρὰ τι σιγή. Καὶ ἔπειτα ὁ Λορέντζος Φρέγκολι, εἶπε·

— Κύριοι. Θὰ κερδίσωμε ἐξήκοντα ἑκατομμύρια ἂν καταρθώσωμεν νὰ εἴψωμεν εἰς τὰς ἀγκάλας ἑνὸς Βασιλικοῦ πρι-

γῆπος, μίαν παιδαγωγὸν Ἑλληνίδα· ἂν δολοφονήσωμεν τὸν Ἑλληνα ἀστυνόμον Νοταρίν, ἂν ξεπρελλάνωμεν ἀπὸ ἔρωτα ἓνα γηραιὸν λόρδον, καὶ ἂν νυμφεύσωμεν ἓνα τῶν συντερόφων μας, τὸν «μαρκήσιον» λόγου χάριν ἢ τὸν «μεγάλον δοῦκα» μὲ μίαν νεαράν καὶ εὖμορphen Ἀγγλίδα, ἣ ὁποία ἐρχεται μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐδῶ, ὧς περιγητήρια !

— Διάβολε ! Διάβολε ! ἀνέκραξεν εἰς τῶν παρισταμένων. Νὰ μίᾱ πολὺπλοκος ὑπόθεσις ! Θαρρεῖ κατεῖς Λορέντζε Φρέγκολι ὅτι ἐκλεψες τὰ σχέδιά σου ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς «Μαύρης Χειρὸς» ! Ἐξήντα ἑκατομμύρια ! Μὰ τὴν κόλασιν εἰς τὴν ὁποίαν δὲν πιστεύω ! Ἀξίζει τὸν κόπον ! Ἐγὼ τοῦλάχιστον εἶμαι κατ' ἀρχὴν σύμφωνος.

— Κ' ἐγώ.

— Κ' ἐγώ ! ἠκούσθησαν αὐτοχρόνως δέκα ἄλλαι φωναί.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει κύριοι, θέλετε νὰ σᾶς ἐκθέσω ἐν λεπτομερεῖᾳ τὸ σχέδιόν μου ;

— Ναί... ναί !

Ὁ Λορέντζος Φρέγκολι ἐμειδίσας τότε καὶ εἶπε :

— Ἦμουν τόσον βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ εὕρισκα καμμίαν ἀντίρρησην ἀπὸ μέρους σας· ἤμουν τόσον βέβαιος, ὅτι ἡθέλατε ὅλοι συμφωνήσῃ μαζύ μου. Ὡστε ὅχι μόνον κατέστρεψα λεπτομερεστάτα τὰ σχέδιον τῆς ἐνεργείας μας, ἀλλ' ὤρिसα ἐκ τῶν προτέρων καὶ τὰ πρόσωπα, τὰ ὁπεῖτα θ' ἀναλάβουν τοὺς διαφόρους ρόλους !

Καὶ μετ' ὀλίγον προσέθηκε·

— Ἀκούσατέ με λοιπόν. Θὰ εἶμαι σύντομος. Διότι πρέπει νὰ εἴμεθα σύντομοι εἰς τὰ λόγια, ἂν θέλωμεν νὰ χρησιμοποιοῦμεν τὸν καιρὸν μας εἰς ἔργα.

* *

Καὶ ὁ Λορέντζος Φρέγκολι, ἀφοῦ περιέφερεν ὑπερήφανον τὸ βλέμμα του, ὧς βλέμμα κυριάρχου, ἐπὶ τῆς ὁμηγύρεως ἐξηκολούθησε :

— Μετὰ εἴς ἡ ἑπτὰ ἡμέρας, φθάνει εἰς Ἀλεξανδρείαν ἓνας Ἀγγλος λόρδος μὲ τὴν κόρην του. Καὶ ὁ πατήρ καὶ ἡ κόρη, συνδεδόνται διὰ φιλίας μὲ τὸν Ζερβουδάκην. Διὰ ν' ἀναγκάσωμεν τὸν γηραιὸν λόρδον, νὰ μὴν πολυπροσέχη εἰς τὰ ὅσα θὰ κάμῃ ἡ κόρη του, πρέπει νὰ τὸν ξεμυαλίσωμεν, ῥίπτοντες αὐ-

τὸν εἰς τὰς ἀγκάλας μιᾶς γυναικός. Ἡ κόρη εἶναι κληρονόμος ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων ! Διὰ τὴν νὰ βάλῃμεν λοιπὸν αὐτὰ τὰ ἑκατομμύρια εἰς τὸ χέρι, πρέπει νὰ κάμωμεν τὴν ἀδύνατον δυνατὴν, ὥστε ἡ κόρη νὰ ἀγαπήσῃ καὶ νὰ νυμφευθῇ, εἰς τὴν ἀπὸ τοῦς συντροφούς μας ! Ὁ δασυνόμος Νοταρᾶς ὅμως, υποπτεύεται τὴν λίσσῃν μας καὶ γνωρίζει ἔνδεον ἔνδεον, ὅτι τὰ μέλη αὐτῆς ! Εἶνε ἀνάγκη λοιπὸν νὰ δολοφονηθῇ καὶ νὰ ἐξιφανισθῇ ὁ Νοταρᾶς, διὰ νὰ λείψῃ κάθῃ κίνδυνος ματαιώσεως τῶν σχεδίων μας, ἐκ μιᾶς ἀπροόπτου παρεμβάσεως του. Ἐξ ἄλλου, ἡ κόρη, ἡ κληρονόμος τῶν ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων, αἰσθάνεται κτενοῦν ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον, αὐτόχρημα ἐρωτικὸν ἐνδιαφέρον, πρὸς ἕνα Βασιλικὸν πρίγκηπα, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαπᾷ καὶ τὴν παρακολουθεῖ ! Διὰ νὰ ἀναγκάσωμεν λοιπὸν τὴν ἐρωτευμένην Ἀγγλίδαν νὰ συχαθῇ τὸν πρίγκηπα τὴν, πρέπει νὰ ῥίψωμεν εἰς τὴν ἀγκάλας τοῦ πρίγκηπος αὐτοῦ, μίαν γυναῖκα. Καὶ ὥς καταλληλοτέραν, εὗρισκω μίαν Ἑλληνίδα παιδαγωγὸν ! ἔχω τοὺς λόγους μου, ποῦ θέλω νὰ εἶνε Ἑλληνίς ἡ παιδαγωγός. Ἄλλως τε ὁ βασιλικὸς πρίγκηψ κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐδῶ παραμονῆς του θὰ συναντήσῃ πολλὰκις τὴν Ἑλληνίδα αὐτήν.

— Εἶσαι τρομερὸς εἰς τὴν κατὰστροφὴν τοῦ σχεδίου αὐτοῦ Λορέντζε Φρέγκολι. Καὶ τώρα, λέγε : Ποία θὰ ἀναλάβῃ νὰ ξεμυαλίσῃ τὸν λόρδον ;

Ὁ Φρέγκολι ἔρριψε τὰ βλέμματά του ἐπὶ τῶν τριῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι παρευρίσκοντο εἰς τὴν συνεδρίαν ἐκεῖνην. Ἐσκέφθη ἔκπληκτον καὶ εἶπεν·

— Ἡ Μαρία Θεοδωρόβνα.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἀρχηγοῦ ἔτυχε τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας.

Ἡ Μαρία Θεοδωρόβνα δὲ—μία θαυμασίας ὠραιότητος γυναῖκα τὴν ὁποίαν θὰ γνωρίσωμεν ἐν τοῖς ἐπομένοις—ἠκούσθη ψθυρίζουσα·

— Σὰς ὑπόσχομαι νὰ ξεμυαλίσω τὸν λόρδον. πρὶν περᾶσαι εἴκοσι τέσσαρες ὥραι ἀπὸ τῆς γνωριμίας μας !

— Εἶμαι βέβαιος δι' αὐτὸ Θεοδωρόβνα· εἶπεν ὁ Λορέντζος Φρέγκολι. Πρὸς ἑξῆς ὅμως, μήπως ἐρωτευθῇς, ὅπως τὴν ἄλλην φορὰν...

Ἐν τούτοις, οἱ συνεταῖροι τοῦ ἐγκλήματος, κατεῖχοντο ὑπὸ εὐλόγου ἀνυπομονησίας, νὰ μάθουν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἄλλων, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ἀντιτίθεντο ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ, οἱ δυ-

σκολώτεροι, οἱ ἐπικινδυνωδέστεροι καὶ οἱ ὠραιότεροι ῥόλοι. Καὶ ἠρώτησαν.

— Καὶ ποῖος θ' ἀναλάβῃ νὰ δολοφονήσῃ τὸν ἀστυνόμον Νοταράν ;

— Ὁ Αἰμίλιος Δεπρέ !

— Καὶ ὁ μέλλων σύζυγος τῆς ὠραίας Ἀγγλίδος, τῆς κληρονόμου τῶν ἑκατομμυρίων, ποῖος θὰ εἶναι ;

— Ὁ ὠραιότερος! ὁ Παῦλος δὲ Φουσύ. Ὁ ψευτοὑποκόμης Φουσύ, ὁ ὁποῖος χαίρει φήμην κατακτητοῦ τῶν γυναικείων καρδιῶν !

— Καὶ ἡ Ἑλληνίς παιδαγωγός, ἡ ὁποία θ' ἀγαπηθῇ ἀπὸ τὸν Βασιλικὸν Πρίγκηπα ;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν, ὁ ἀρχηγὸς ἀπέφυγε νὰ ἀπαντήσῃ. Εἶπε μόνον.

— Κύριοι. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, κρατῶ μυστικὸν τὸ ὄνομα τῆς παιδαγωγοῦ, ὅπως ἐπίσης κρατῶ μυστικὸν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πρίγκηπος. Πρὶν βεβαιωθῶ καλὰ διὰ τὸν ἕνα, δὲν θέλω ν' ἀποκαλύψω τὴν ἄλλην. Εἰς τὰς ἀποκαλύψεις αὐτὰς θὰ προβῶ εἰς ἐπομένῃν συνεδρίασιν. Ἐν τῷ μεταξὺ σὺ, Αἰμίλιε Δεπρέ, φρόντισε νὰ ξεπαστρέψῃς τὸν Νοταράν ! Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ ἄνθρωπος αὐτοὺς πρέπει νὰ λείψῃ. Καὶ θὰ λείψῃ εὐκολα, διότι σὺ ἔχεις ὅλα τὰ μέσα εἰς τὴν διάθεσίν σου. Διαθέσεις μάλιστα ἔκείνον τὸν Μαροκινόν, εἰς τὸν ὁποῖον προμηθεύεις ὅπλα ! Ἐπειτα, ἔχεις πάντοτε εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, ἔκείναις τῆς δύο Τσιγγάναις.

— Καλὰ ! ἀνέκραξεν ἀπὸ τῆς θέσεώς του ὁ Δεπρέ. Ἄφησε ἀρχηγὲ τὰ μυστικά μου νὰ ἡσυχάζουν ! Πῶ; θὰ ἐνεργήσω ἐγώ, καὶ τί θὰ κάμω ἐγώ, διὰ νὰ λείψῃ ὁ Νοταράς, δὲν σὰς ἐνδιαφέρει. Τὴν λέσχην μας, ἐνδιαφέρει μόνον τὸ ἀποτέλεσμα ! Σὰς ὑπόσχομαι λοιπόν, ὅτι πρὶν περάσουν τρεῖς ἡμέραι, ὁ Ἕλλην ἀστυνόμος δὲν θὰ εὗρισκται μεταξὺ τῶν ζώντων...

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, ἡ περίεργος ἐκείνη συνεδρίασις ἔληξεν ! Οἱ ἑταῖροι τῆς λέσχης τῶν 40, ἀπὸ τῆς ἀπομεμαρυσμένης αἰθούσης μέσα, εἰς τὴν ὁποίαν συνήρχοντο διὰ τὰς μυστικὰς τῶν συσκέψεις, μετέβησαν καὶ διεσκορπίσθησαν εἰς τὰς ἄλλας αἰθούσας τῆς λέσχης, κοσμοβριθεῖς κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, ἀπὸ κόσμον διακρινόμενον ἐν τῇ καινῶνι Ἀλεξανδρείᾳ καὶ λόγῳ πλούτου καὶ λόγῳ καταγωγῆς καὶ λόγῳ ἀξιωματικῶν τὸν οὐδὲν ἔκ τούτων ὑποπετυδόμενον.

ΜΕΡΟΣ Α΄.

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΩΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Κόρα ἡ Τσιγγάνα !

— Μάνα· καταραμένη μάνα ! Σὲ μισῶ, γιατί εἶσαι ἀξία
δλου μου τοῦ μίσους ! Ἀσπλαγχνὴ καὶ ἀνάγητη μάνα, ποῦ
ἐπούλησες αὐταῖς μου τῆς εὐμορφῆαίς καὶ αὐτὴ μου τὴ νηότη,
γιὰ λίγοις λίραις, καὶ μ' ὑπεδούλωσες σ' ἓνα ἀνδρα ποῦ
μισῶ ! Καὶ μ' ἔκαμες δυστυχισμένη ! Ἐλεεινὴ καὶ τρισαθλίμην μ'
ἔκαμες ! Ἐπῆρες ἔνα τσεκούρι καὶ μ' αὐτό, συνέτριψες τὸ
ὠραῖον οἰκοδόμημα τῶν δειρῶν, μὲ τὰ ὁποῖα ἔζησα καὶ ἔμε-
γάλωσα ! Ἐπῆρες ἔνα κοπτερὸ μεγάλο ψαλλίδι, καὶ ἐψαλλίδισες
τὰ πτερὰ, ποῦ ἔπετοῦσα εἰς τὰ οὐράνια ! Τὸ φῶς τῆς αἰσιο-
δοξίας ποῦ ἔλαμπε τριγύρω μου, τὸ ἔσβυσες μὲ ἓνα φύσημα
τῆς βρωμερᾶς σου πνοῆς ! Καὶ ἔμένα ποῦ, ἤμουν τόσου περή-
φανη, μὲ ναϊάντησες σ' αὐτὰ τὰ χάλια ! Μάνα κακιὰ ! Κύτ-
ταξέ με τώρα καὶ κλάψε με· κύτταξέ με καὶ πές μου εἴμ' ἐγὼ
ἡ κόρη σου ; Εἶμαι ἡ Κόρα ἐγώ, ποῦ ἔφερες στὴν Ἀλεξάν-
δρειαν γιὰ νὰ τὴν κάνης Πριγκήπισσαν ;

— Ὑπομονὴ Κόρα· ὑπομονὴ ! Ὁ Αἰμίλιος Δεπρὲ σὲ
ἀγαπᾷ ! Καὶ ὁ ἀνθρώπος ποῦ ἀγαπᾷ, εἶνε προστάτης ἀνθρώ-
πος ποῦ ἀγαπᾷ, φροντίζει πάντοτε, πῶς νὰ κάνῃ εὐτυχισμέ-
νην τὴν ἀγαπημένην του.

— Ὁ Αἰμίλιος Δεπρὲ μάνα, εἶνε ὅ,τι δὲν φαίνεται !
Ἀνθρώπος τοῦ συμφέροντος ! Ἕνας χυδαῖος καὶ ἐγωῖστικὸς,
ποῦ φροντίζει μόνον γιὰ τὸν ἑαυτὸ του ! Δὲν πιστεύεις ; Ἀλλὰ
γιατί ἔπαυσε νὰ ἔρχεται ἐδῶ ; Γιατί δὲν ἐξετέλεσε καμμίαν ἀπὸ
τὰς ὑποσχέσεις του ; Γιατί μὲ λητμονεῖ ὅταν δὲν πρέπει καὶ μὲ
θυμᾶται, μόνον ὅταν ἔχει τὴν ἀνάγκην μου, καὶ ὅταν θέλει νὰ

τὸν βοηθήσω εἰς τῆς βρωμοδουλειᾶς τοῦ ; Ἀπὸ ἓνα τέτοιον ἀνθρωπον ἐλπίζεις σύ ; Ἐγὼ ὁμως σοῦ τὸ λέγω καθαρά. Δὲν ἐλπίζω τίποτε ...

Αἱ συνομιλοῦσαι ἦσαν δύο. Μήτηρ καὶ θυγάτηρ. Καὶ αἱ δύο Τσιγγᾶνες, ἀπὸ ἑξ μηνῶν ζῶσαι εἰς τὴν Ἀλλεξανδρείαν, εἰς μίαν πτωχικὴν κατοικίαν, τὴν ὁποίαν ἐκρατοῦσαν ὑπ' ἐνοίκιον, εἰς ἀπομακρυσμένην συνοικίαν τῆς πόλεως. Ἐκείνη τὴν ὁποίαν ὠνόμαζε μητέρα της, ἦτον ἡλικίας τεσσαράκοντα περὶπου ἐτῶν, μόλις διασφύουσα εἰς τὸ πρόσωπόν της, ἔχνη τῆς παρσμένης της εὐμορφίᾳς. Ἡ κόρη διέτρεχε μόλις τὸ δέκατον ἔνατον ἔτος τῆς ἡλικίας της, καὶ ἦτον ὥραία, θελκτικὴ, εὐλύγιστος, χαριτωμένη. Ἀγρία εἰς τὸν θυμὸν της, χάρις εἰς τὸ Τσιγγάνικο αἷμα τοῦ ἐκυκλοφοροῦσαν εἰς τὰς φλέβας της, ὕβριζε διαρκῶς τὴν μητέρα της, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέδιδε τὴν αὐτίαν, τὴν ἐμποδίζουσαν αὐτήν, νὰ ἴῃ τὰ ὥραϊα καὶ φιλόδοξά της ὄνειρα πραγματοποιούμενα. Ἄν ἡ Κόρα—αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομα τῆς νεαρᾶς Τσιγγάνας—εἶχε δίκαιον, δὲν γνωρίζομεν. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι, ὅτι ἡ νεᾶνις, δὲν ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Αἰμιλίου Δεπρέ, τοῦ μέλους τούτου τῆς «Δέσχης τῶν 40» παρὰ μόνον ἀφοῦ τὴν παρεκίνησεν ἡ μητέρα της, ἡ ὁποία τῆς εἶπε :

— Ἄν θέλῃς νὰ ζήσης ὥσαν περιγῆπισσα, μὴν ἀποκρούεις τὸν ἔρωτα τοῦ Αἰμιλίου Δεπρέ. Ὁ Γάλλος αὐτός, ἓνας ἀνθρωπος τοῦ κόσμου καὶ πολὺ καθὼς πρέπει κύριος, σὲ ἀγαπᾷ ! Αὐτὸς θὰ σὲ κάμῃ εὐτυχισμένην, καὶ σιμὰ τοῦ θὰ εὖρης ὅ,τι φιλοδοξεῖς τόσα χρόνια τώρα.

Ἄλλ' ὁ ἔρω; τοῦ Αἰμιλίου Δεπρέ, διήρκεσεν ὅσον καὶ τὰ ῥόδα. Καὶ ἓνα πρωί, ἡ εὐμορφη Κόρα εὐρέθη ἐγκαταλειμμένη καὶ λησμονημένη. Διὰ τὸν ἐραστὴν της, δὲν ἦτο πλέον ἡ λατρευτὴ γυναικα. Ἀλλὰ διὰ τὸν ἐγκληματίαν Δεπρέ, ἦτο μία πολυτίμος σονεργατὶς ! Διότι ἡ Κόρα, ἐλπίζουσα πάντοτε καὶ πάντοτε προσδοκῶσα, καὶ πάντοτε λαμβάνουσα ὑποσχέσεις αἱ ὁποῖαι οὐδέποτε ἐπραγματοποιοῦντο, ὑπῆκουσεν εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ Δεπρέ, καὶ ἔξετέλει ταύτας, χωρὶς νὰ ὑπολογίσῃ τὰς συνεπειὰς καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν !

Ὅλιγον κατ' ὀλίγον ὁμως, αἱ ἐλπίδες τῆς Κόρας διεσκορπίσθησαν, ὅπως διασκορπίζεται σμήγος πουλιῶν ἀπὸ τὸν κρότον ἑνὸς πυροβολισμοῦ. Ἡ ὥραία Κόρα, ἐβεβαιώθη πλέον ὅτι ὑπῆρξε τὸ οἰκτιρὸν θῦμα μιᾶς ἀκαισίας μητρὸς καὶ ἐνὸς ἀν-

λοβίου ἀνδρός. Ὁ ἀνθρωπισμός, ποῦ δὲν εἶχε λείψει ὅλως διόλου ἀπὸ τὴν ψυχὴν της, ἐξηγέρθη τότε. Ὑψωσε δὲ σημαίαν ἀντάρτιδα ἡ Κόρα καὶ διεκήρυξεν οἱ οὐδέποτε πλέον, θὰ ὑπεβοήθει τὸν ἐκμεταλλευτὴν ἐρασιτὴν, εἰς τὰ κατωχθόνια σχέδιά του καὶ τὰς ὑπόπτιους ἐπιχειρήσεις του...

— Ἐχεις ἄδικο Κόρα, ποῦ βρίζεις ἐμένα τῇ μάννα σου, καὶ περισσότερο ἄδικο, ποῦ καταφέρασαι κατὰ τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ Δεπρέ. Ἄν αἱ ἐπιχειρήσεις του, δὲν τὸν ἐβοήθησαν μέχρι σήμερον, νὰ φανῇ συνεπὴς εἰς τὰς ὑποσχέσεις ποῦ σοῦ ἔδωκε, δὲν πταίει βέβαια αὐτός ! Καὶ πάλιν δὲν πταίει ὁ Δεπρέ, ἂν δὲν θελήσης νὰ τὸν βοηθήσης σήμερον, ποῦ τοῦ παρουσιάζεται εὐκαιρία νὰ κερδίσῃ τρία ἢ τέσσαρα ἑκατομμύρια.

— Νὰ τὸν βοηθήσω ; Εἰς τί νὰ τὸν βοηθήσω ; Εἰς τὸ νὰ σύρῃ εἰς ἐπιτηδεῖον ; παγίδας, τὸν ἀστυνόμον Νοταρᾶν καὶ νὰ τὸν δολοφονήσῃ ; Καὶ ἐν πρώτοις μάννα μου ! Ἐγὼ δὲν εἶμαι γιὰ τὴν καρμανιόλα· εὔτε μ' ἀρέσει νὰ περάσω ὅλην μου τὴν ζωὴν, μέσα εἰς τὴν φυλακὴν. Γι' αὐτό. δὲ γίνομαι συνεργὸς τῆς δολοφονίας. Ἐπειτα, ἐγὼ ἀπὸ τὸν Νοταρᾶν, ἐπροστατεύθην πολλαῖς φοραῖς ! Σὲ μένα, ἐφάρη πάντοτε καλός, καὶ θὰ ἤμουν πολὺ ἀχάριστῃ ἂν συνέπραττα μὲ τοὺς ἐχθροὺς ποῦ ζητοῦν νὰ τὸν θανατώσουν. Δὲν εἶναι ὅμως αὐτό. Εἶναι καὶ τὸ ἄλλο. Ὁ Νοταρᾶς εἶναι πτωχός ! Πῶς λοιπὸν ἀπὸ τὴν δολοφονίαν του ὁ Αἰμίλιος Δεπρέ, θὰ κερδίσῃ ἑκατομμύρια ;

Καὶ ἐξ ἀποφάσεως ἡ Κόρα ἡ Τσιγγάνα προσέθηκεν :

— Ἐλα μάννα. Σήκω καὶ πήγαινε νὰ βρῇς τὸν Δεπρέ. Αὐτὴν τὴν ὥραν, εἶνε πάντοτε εἰς τὸ γραφεῖόν του. Καὶ πᾶς του, ἕκ μέρους μου πᾶς του, ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐκείνη, ποῦ θὰ σύρῃ τὸν Νοταρᾶν, εἰς τὰς αἰτίμους παγίδας ποῦ τοῦ ἐστήθησαν. Μέσα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, εἶναι χιλιάδες δυὸ ἄλλαις γυναῖκες ποῦ μπορεῖ νὰ τὸν βοηθήσουν εἰς ὅ,τι θέλει. Ἐγὼ ὅμως, δὲν εἶμαι ἀπὸ τῆς γυναῖκες αὐταῖς. Μοῦ ἀρκεῖ ὅτι εἶμαι μία γυναῖκα τῆς ἀπωλείας· μοῦ ἀρκεῖ ὅτι ἔχασα τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κόσμου. Δὲν θέλω ὅμως νὰ γίνω καὶ ἀηδής, εἰς τὰ ἴδια μου τὰ μάτια ! Αὐτό μου τὸ εὐμορφο σῶμα ποῦ τὸ ἐκύλισα μέσα εἰς τὸν βόρβορον τῆς αἰτιμίας, δὲν θέλω νὰ τὸ βυθίσω μέσα εἰς τὸ αἷμα τοῦ ἐγκλήματος ! Σήκω μάννα. Πήγαινε εἰς τὸν Αἰμίλιον Δεπρέ καὶ πᾶς του ὅτι ἡ Κόρα, ἀπὸ σήμερον ἀνήκει εἰς τὸν ἑαυτὸν της μόνον, καὶ εἰς κανένα ἄλλον...

Ἡ γραῖα Τσιγγάνα, ἤκουσε μὲ ὑπομονήν, μὲ ἡσυχίαν, μὲ ἀταραξίαν τὴν κόρην τῆς. Ἐπειτα, ἐπῆγε σιμά τῆς, ἔσκυψε καὶ τῆς εἶπεν :

— Ἀμυαλο καὶ ἀνόητο παιδί, ποῦ ὁμιλῆς περὶ ἀχαριστίας, χωρὶς νὰ ξεύρης, ὅτι οἱ ἀχάριστοι, εἶνε ἐκεῖνοι ποῦ γλεντοῦν εἰς τὸν κόσμον αὐτόν ! Μισεῖς τὸν Δεπρέ ; Μοῦ εἶνε ἀδιάφορον ! Μίσει τον ὅσῳ θέλεις· μάλιστα, ὅταν νομίσης ὅτι σοῦ εἶνε ἀχρηστος, ξεπάστρεψέ τον. Ἐγώ, ἡ μάνα σου ποῦ βρίζεις καὶ κατηγορεῖς, ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω εἰς τοῦτο ! Τί τὸν ἔχω τὸν Δεπρέ ; Τίποτε. Ἐσὺ εἶσαι σπλάγγχο μου· παιδί μου ἐσὺ εἶσαι. Καὶ μόνο γιὰ τὴν ἰδικήν σου εὐτυχία, ἐνδιαφερόμαι ! Ναί· γιὰ τὴν εὐτυχία σου. Καὶ λυποῦμαι τώρα, ποῦ σὲ βλέπω νὰ θέλῃς νὰ διώξης τὴν εὐτυχία, ποῦ ἀπεφάσισε νὰ ῥθῃ νὰ σ' ἐπισκεφθῇ.

Ἡ Κόρα, ἤρχισε τώρα νὰ προσέχῃ περισσότερον εἰς τὰ λόγια τῆς μητρὸς τῆς. Ἡ γραῖα Τσιγγάνα δέ, ἡ ὁποία ἀντελήφθη τὴν ἐπικειμένην μεταβολὴν τῶν διαθέσεων τῆς κόρης τῆς, ἐξηκολούθησεν.

— Ἐκατομμύρια ! Ἀκοῦς Κόρα ! Ὁ Δεπρὲ θὰ πάρῃ ἑκατομμύρια ! Δὲν λέγει ψέμματα αὐτός, ὅταν πρόκειται γιὰ τὸ συμφέρον του ! Καὶ κατὰ τὸν περισσότερον λόγον δὲν λέγει ψέμματα τώρα. Ἐφριξα τὰ χαρετιά ἐγώ, καὶ τὰ χαρετιά μοῦ εἶπαν τὴν ἀλήθειαν,

— Τί σοῦ εἶπαν ;

— Ὅτι θὰ γείνη πλούσιος· πολὺ πλούσιος. Καὶ ὅτι μία γυναῖκα θὰ τὸν βοηθῇ νὰ πλουτήσῃ. Ἀνόητο Κόρα ! Μὰ δὲν καταλαβαίνεις λοιπόν, ὅτι ἂν ἡ γυναῖκα ἐκεῖνη, δὲν εἶσαι σύ, θὰ ἦναι καμμιά ἄλλη ;

— Ἄλλῃ !

— Ναί· ναί ! ἄλλῃ ! Γεμάτη εἶνε ἡ Ἀλεξάνδρεια ἀπὸ γυναῖκες. Ὁ Δεπρὲ δὲν ἔχει παρὰ νὰ διαλέξῃ. Δὲν ἔχει παρὰ νὰ βρῇ τὴν γυναῖκα ποῦ τοῦ χρειάζεται γιὰ τὰ σχέδιά του, καὶ νὰ τῆς πῇ· « Ἐλα νὰ μοιράσωμε μαζὺ τὰ ἑκατομμύρια.

— Ἐκατομμύρια !

— Ναί Κόρα μου, ἑκατομμύρια. Πολλὰ ἑκατομμύρια, ποῦ ἂν ἐξακολούθησῃς νὰ εἶσαι κακοκέφαλῃ θὰ τὰ γλεντήσῃ ἄλλῃ...

Ἐκεῖνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν, ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἤνοιξεν, καὶ ὁ Αἰμίλιος Δεπρέ, ὁ ἐνταλθεὶς νὰ δολεφονήσῃ τὸν Νοταρὰν

εἰσῆλθεν. Ἦκουσε τὰ τελευταῖα λόγια τῆς τσιγγάνας, ἐποχώρησε πρὸς αὐτὴν καὶ τῆς εἶπεν :

— Δὲν εἶναι ἐγκλημα νὰ σκοτώσῃς ἕναν ἀστυνόμον ! Οἱ ἀστυνόμοι εἶναι ἐκείνοι ποὺ γίνονται ἀφορμή, νὰ σαπίζουν μέσα εἰς τῆς φυλακαῖς ἄδικα τῶν ἀδίκων, τόσοι ἀθῶοι ἄνθρωποι. Ἐπειτα, τὴ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου λογαριάζεις καὶ δὲν λογαριάζεις τὴ δική σου εὐτυχία ; Σήμερα Κόρα, δὲν ζῇ εὐτυχισμένα, παρὰ μόνον ἐκεῖνος ποὺ ἔχει χρήματα. Ἐχεις χρήματα ; εἶσαι εὐτυχής. Ἐχεις ἑκατομύρια ; εἶσαι πανευτυχής ! Ἔλα ἀνόητη. Ἀν ἀνέλαβα τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ἐγώ, τὴν ἀνέλαβα μόνον γιὰ σένα. Γιατί, θέλω νὰ γείνῃ τέλος πάντων, ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖον σοῦ ἔδωκα τὴν ὑπόσχασίν μου. Τέσσαρα ἑκατομύρια θὰ πάρω ὅταν τελειώσῃ ὅλη ἡ δουλειά ! Μισὰ καὶ μισὰ λοιπόν ! Ἐ ! Κόρα ! Μὲ δύο ἑκατομύρια περιουσία, δὲν γίνεσαι βέβαια πριγκίπισσα· δὲν εἶσαι ὅμως καὶ Τσιγγάνα ἀπλῆ ὅπως εἶσαι τώρα. Καὶ ἂν σήμερα εἶσαι ἐρωμένη τοῦ Δεπρέ, αὐριο μπορεῖ νὰ γίνῃς γυναῖκα κανενὸς τιμίου κλέφτη, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἔχουν στημένα τὰ λημέριά τους, μέσα εἰς τῆς τράπεζαις καὶ λέγονται τραπεζίται !

Καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Δεπρέ, διὰ νὰ μὴ φανῇ ὅτι πράγματι, εἶχεν ἀπόλυτον ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς εὐμορφῆς ἐκείνης Τσιγγάνας, τῆς εἶπεν.

— Ὅμως, δὲν ἐπιμένω πάλιν. Ἐγώ, δὲν ἤλθα ἐδῶ νὰ σὲ παρακαλέσω. Κανένα δὲν παρακαλῶ ἐγώ. Ἦρθα νὰ σὲ συμβουλεύσω. Καὶ ἀκόμη ἤρθα νὰ σ' ἐρωτήσω τι ἀπεφάσισες νὰ κάνῃς. Τί θέλω ἀπὸ σένα, τὸ ξέρεις καλά. Δὲν θέλω ὅμως νὰ χάνεται καὶ ὁ καιρὸς ἄδικα. Ναί, ἦ ὅχι ; ἀπάντησέ μου Κόρα...

Ἡ Κόρα ἔμεινε σκεπτομένη ἐπ' ἀρκετόν.

Προφανῶς, ἐδίσταζε νὰ δεχθῇ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν δολοφονίαν ἐνὸς ἀστυνόμου τῆς Αἰγυπτιακῆς Κυβερνήσεως. Ὑπελόγιζε τοὺς ἐκ τούτου κινδύνους, διέβλεπε τὰς ἐνδεχομένας τραγικὰς συνεπείας καὶ ἐφοβεῖτο. Ὅλοι αἱ νέαι καὶ ὥραιαι γυναῖκες, αἰσθάνονται κάποιον φόβον, ὅταν νομίζουν ὅτι κινδυνεύει ἡ ζωὴ των καὶ ἡ ἐλευθερία των. Ἄλλ' ἐκεῖνος τὴν ἐμβαίωσεν καὶ πάλιν ὅτι τίποτε δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ. Τὴν ἐπεισεν ὅτι δὲν θὰ διέτρεχε κανέναν κίνδυνον καὶ ἡ νεανὺς τέλος συγκατετέθη.

— Δέχομαι λοιπὸν Δεπρέ ! ἀπήντησε. Θὰ σὲ βοηθήσω καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐκτελέσῃς τέλος τὰς



Προτείνει κατ' αὐτοῦ τὸ πιστόλι του.

Ὁ Καπετὰν Δράκος

φυλ. 2

ὑποσχέσεις σου· ἂν ὅμως καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν Δεπρὰ μὲ γελάσης, ἂν λησμονήσης καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν, τότε ...

— Τότε ;

— Τότε θὰ θυμηθῶ κ' ἐγὼ διὰ εἶμαι Τσιγγάνα· θὰ θυμηθῶ διὰ μέσα εἰς τῆς φλέβαις μου κυκλοφορεῖ τὸ αἷμα τοῦ πατέρα μου. Ἐνὸς θηριώδους Τσιγγαίου, ὁ ὁποῖος ἀπέθανεν ἐπάνω στὴν καρμανιόλα ...

— Ὡ ! Ὡ ! Κόρα. Σοῦ ὑπόσχομαι διὰ, δὲν θὰ εὐρεθῆς εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ θυμηθῆς ὅλ' αὐτά.

Τὴν ἔλαβεν ἔπειτα ἀπὸ τῆς χειρός, τὴν ἔστρεψε πρὸς ἕνα μικρὸ καναπεδάκι. τὸ μόνον ἐπιπλὸν τοῦ πενιχροῦ ἐκείνου ὡμαίου, τὴν ὑπεχώρισε νὰ καθήσῃ· ἐκάθησε καὶ αὐτός, καὶ τῆς εἶπεν :

— Καὶ τώρα διαβόλισσα Κόρα, ἄκουσε τί ἔχεις νὰ κἀνης. Ἄκουσε πῶς, καὶ κατὰ ποῖον τρόπον, θὰ σύρῃς εἰς τὴν παγίδα τοῦ θανάτου, τὸν ἀσιγνόμενον Νοταράν ! ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἡ ὥρατα Ἑλληνὶς παιδαγωγός :

Ἐνῶ χρόνῳ εἰς τὴν πενιχρὰν κατοικίαν τῆς Τσιγγάνας, μὲ ἀριστοτεχνικὴν ἐπιτηδεύτησα, κατεστρώνοντο τὰ σχέδια τῆς δολοφονίας ἐνὸς Ἑλλήνου, τὸν ὁποῖον οἱ κακοὺργοι, ἐθεόφρουν πρὸς κομμὰ εἰς τοὺς σκοποὺς καὶ τὰ σχέδιά των, μία κομπὴ νεῶνις, μόλις ἄγουσα τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας της, ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ «Ἐξέλτιστο» τὸ ὑπέρλαμπρον ξενοδοχεῖον τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐπέβαινε μιᾷ ἀμάξης, ἐκ τῶν διατερχουσῶν τοὺς δρόμους τῆς πόλεως, καὶ κατηυθύνθη εἰς τὰ μεγάλα τραπεζεῖκα γραφεῖα Ζερβουδάκη.

Εἰς τὴν εἴσοδον τῶν γραφείων, ἐστάθη καὶ συωμίλησεν ἐπ' ὀλίγον μὲ τὸν θυρωρὸν, ὁποῖος τῆς εἶπεν.

— Εἰμπορεῖς νὰ λείψῃς καὶ τρεῖς ὥρας δεσποινίς. Ἡ κυρία μὲ τὴν μικράν, ἐπῆγαν κάπου. Δὲν θὰ ἐπιστρέψουν, παρὰ ἀφοῦ περάσουν τρεῖς ὥραι. Εἶναι εἰς τὴν ἐπαυλιν. Γίνονται τόσαι μεταβολαὶ καὶ τόσαι προετοιμασαὶ ἐκεῖ ! Ὅπως ξέρεις, ὁ Κρόνκριτζ, ἐπιστρέφων ἐκ τῆς περιόδου του, θὰ διρμενίῃ εἰς τὴν ἐπαυλιν.

— Δαμπρά! Πηγαίνω λοιπόν νά αγοράσω μερικά πράγματα...

Και ἔφυγε διὰ τῆς ἰδίας ἀμάξης μὲ τὴν ὁποίαν ἦλθεν. Ἄλλὰ δὲν κατημύνηθη εἰς τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα τῆς πόλεως. Ἀφοῦ ἐπέρασε τοὺς κοιμοθρυβεῖς δρόμους ἔφθασεν εἰς τὴν προάστειον τοῦ Ἀγαιολικοῦ μέρους, καὶ κατῆλθεν εἰς μέρος ἔρημον σχεδόν. Ἐπλήρωσε καὶ ἀπέπεμψε τὸν ἀμαξηλάτην, ἐξήκολούθησε τὸν δρόμον τῆς, καὶ ἐσταμάτισε πρὸ τῆς εἰσόδου ἐνδὸς ἐξωχικοῦ ἐστιατορίου, μέσα εἰς τὸ ὅποιον, οὐδεὶς εὐρίσκειτο κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, θαμῶν.

Ἦ νεανίς, ἔρριψε τὴ βέβημά της πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἐστιατορίου. Ἐπειτα εἰσῆλθεν εἰς τὸν μικρὸν κῆπον τῆς προσόψεως, ἔκαμψε πρὸς τὰ ἀριστερά, ἐπροχώρησεν εἰκοσάδα βημάτων, καὶ τότε διέκρινεν ἐρχόμενον πρὸς αὐτὴν νεαρὸν κύριον.

— Ἀργησα ; τὸν ἠρώσησε.

— Ἀγαπημένη μου ἀπήντησεν ὁ νεανίας. Καὶ ἂν ἄργησες, δὲν πταίεις βέβαια σύ. Καὶ ἂν δὲν ἦρχαιο καθύλου πάλιν δὲν ἔπταιες σύ. Μήπως δὲν εἰξεύρω, ὅτι δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ διαθέσῃς ὅπως οὐ θέλεις τὴς ὥρας σου ;

— Ἀ ! ναί. Ἐχεις δίκαιον. Καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ, ποῦ δὲν θυμώνεις μαζί μου, ὅταν σὲ κάνω νὰ περιμένῃς.

Δισταύρωσεν ἔπειτα ἐρωτικώτατον τὸ βλέμμα τῆς μὲ τὸ βλέμμα τοῦ νεανίου, καὶ τοῦ εἶπε :

— Σήμερα ὅμως, θὰ μένω ἅπλῶς μαζί σου. Δυὸ ὁλόκληρες ὥρες καὶ θὰ σοῦ εἰπῶ πολλὰ ἐνδιαφέροντα πράγματα.

— Ἐλα !

Ὁ νεανίας, κρατῶν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν νεάνίδα, τὴν ὠδήγησεν εἰς μέρος τοῦ κήπου, ἀποκρυπτόμενον ἀπὸ τὴν πρὸ αὐτοῦ σκιάδα. Ἐκάθισαν καὶ μετ' ὀλίγον, ὅταν τοὺς ἔφεραν ὅτι παρήγγειλαν ἦσαν ἐλεύθεροι ν' ἀνακρινώσουν πρὸς ἀλλήλους τὰ νέα των.

— Δοιοὶν ἀγαπημένῃ μου εἶπεν ἡ νεανίς. Πρέπει νὰ ξεύρῃς ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας θὰ φύγομεν ἀπὸ τὸ «Ἐξέλσιορ» καὶ θὰ ἐγκατασταθῶμεν εἰς τὴν ἑπαυλιν, τὴν ὁποίαν ἐπλούτησαν τῶρα μὲ νέα ἐπιπλα καὶ ἐστόλισαν καὶ ἐκαλλόπισαν, καὶ τὴν μετέβαλαν εἰς κατοικίαν αὐτόχροημα Βασιλικήν. Καὶ ξέρεις γιὰτί ; Διότι εἰς τὴν ἑπαυλιν, θὰ φιλοξενηθῇ μὲ τὴν ἀκολουθίαν του ὁ Κρόνπριτζ, ὁ ὁποῖος ἐρχεται νὰ περάσῃ δύο ἢ τρεῖς ἑβδομά-

δες εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Δὲν μπορείς νὰ φαντασθῇς ἀγαπημένε μου, πόσον ἐλυσπῆθηκα διὰν ἔμαθα ὅτι τέτοιο πράγμα. Ἐδῶ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν κατέφθονα καὶ σ' ἔβλεπα· μὰ ἐκεῖ εἰς τὴν Ἑκταυλιν δὲν θὰ μπορῶ νὰ σὲ ἰδῶ ὥστε μίαν φορὰν. Γιατὶ φαντάζομαι, ὅτι θὰ ληφθοῦν ἔκτακτα μέτρα, διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς τοῦ Διαδόχου τῆς Γερμανίας. Φαντάζομαι ὅτι μετεμφισμένοι κλητῆρες καὶ μετεμφισμένοι ἀστυνόμοι θὰ περιφέρωνται, ἡμέραν καὶ νύκτα γύρω ἀπὸ τὴν Ἑκταυλιν, καὶ ἢ θ' ἀποδιώκουν, ἢ θὰ συλλαμβάνουν κάθε ἕνα, ποῦ θὰ νομίσουν ὑποκτον. Συνεπᾶς ἐοῦ δὲν θὰ εἰμπορῇς νὰ ἔρχεσαι ἐκεῖ. Ἀμα σὲ ἰδοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν Ἑκταυλιν, θὰ σὲ συλλάβουν. Θὰ σὲ ὑποβάλουν εἰς ἀνάκρισιν, θὰ σ' ἐρωτήσουν ποῖος εἶσαι καὶ τί ζητοῦσες ἐκεῖ καὶ τότε... ὦ! Δὲν μπορῇς νὰ φαντασθῇς, πόσο πολὺ ἔχω στενοχωπιθεῖ, μὲ αὐτὴν τὴν ἀπρόοπτον περιπέτειαν.

Ἀνεστéναξε καὶ προσέθηκε·

— Τρεῖς ἑβδομάδες ! Νὰ περάσουν τρεῖς ἑβδομάδες χωρὶς νὰ σὲ ἰδῶ... Πίστεψέ με, Νικό μου. Θὰ τρελλαθῶ.

Ἐκαίνην τὴν σειγμὴν, ἕως ἀνθρώπος, ἀνῆκων εἰς τὸ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν τοῦ ἐστιατορίου, ἐπρόβαλεν ἀπὸ τινος τῶν παραθύρων αὐτοῦ, καὶ ἐκείθεν διέκρισε τοὺς δύο νέους, καθημένους καὶ συνομiloῦντας.

— Μπα ! ἐψιθύρισε. Τί ζευγάρι εἶνε αὐτό ;

Ἐπρόσεξε καλλίτερον τώρα. Καὶ τὸν μὲν νεανίαν δὲν ἔγνω. Ἦσαν. Ἀνεγνώρισεν ὅμως τὴν νεάνίδα, διότι μὲ προφανῇ κατάπληξίν του, εἶπε.

— Διάβολε ! Ἡ Λόλα· ἡ κουβερνάντα τοῦ Ζερβουδάκη· ἡ ὥραϊα κουβερνάντα, ποῦ ἔχει ξετρελλάνει μὲ τὴν εὐμορῆά της ὅλην τὴν Ἀλεξάνδρειαν, Μὰ ἔχει λοιπὸν ἐραστήν, καὶ κάνει τὴν Ὁαίαν Μαρίαν ; Καὶ ὁ Δορέντζος Φρέγκολι ποῦ ἔχει οχεδιάσει τόσα γι' αὐτήν ; Διάβολε ! πρέπει νὰ κάμω κάθε τρὸπον, γι' ν' ἀκούσω τί λένε. Γιατὶ, ἂν εἶνε στ' ἀληθινὰ ἐρωτευμένοι μὲ αὐτὸν τὸν τσαλαπετεινὸν ἢ κουβερνάντα, τότε βέβαια, δὲν θ' ἀγαπήσῃ τὸν αὐτοκρατορικὸν πρίγκηπα...

Καὶ ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος τοῦ ἐστιατορίου, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ὅτι συνεδέετο πρὸς τὸν Δορέντζον Φρέγκολι, τὸν πρόεδρον τῆς «Λέσχης τῶν 40», ἐγκατέλειψε τὸ παράθυρον, καὶ

διὰ τινος μικρᾶς θύρας, εὐρισκομένης εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ ἐστιατορίου, εἰσῆλθεν εἰς τὸν κῆπον.

Γνωρίζομεν οὖν ὁ κῆπος ἦτο ἐρημος. Χωρὶς κανένα φόβον λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος τοῦ ἐστιατορίου, ἐπροχώρησε μετὰ προφυλάξεως ὑπὸ τὰ πυκνότερα καὶ χαμηλότερα τῶν δένδρων, καὶ ἔφθασεν ἀπαρατήρητος ὀπισθεν ἐνὸς ὑψηλοῦ θάμνου, ἐκείθεν τοῦ ὁποίου συνωμύλουν οἱ δύο ἕρπασται.

— Ἐδῶ εἶμαι καλὰ ! διελογίσθη. Ἀπ' ἐδῶ θὰ ἀκούσω ὅλα ὅσα θὰ εἰποῦν... Καὶ πράγματι. Ἐπρόσεξε καὶ ἤκουσεν.

* * *

Ὁ νεανίας, καθ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔλεγεν εἰς τὴν νεανίδα,

— Ζηλεύω· ναι Δόλα· ζηλεύω ! Προκειμένου γιὰ σένα, ζηλεύω ὅλον τὸν κόσμον ἐγώ ! Καὶ ἔνα αὐτοκράτορα ἀκόμη θὰ τὸν ἐζήλευα ! Ὁ Κρόνπριτς ! Μὰ τί εἶνε λοιπὸν ὁ Κρόνπριτς ; Ἐνα παιδί εἶνε ἀκόμη, ποῦ γλεντᾷ τὴν ζωὴν, καὶ κάθε μέρα δημιουργεῖ δυσσχεσθείας εἰς τὸν πατέρα του. Προχθᾶς ἀκόμη, ἐδιάβαζε εἰς μίαν Γαλλικὴν ἐφημερίδα, κάποιον ἐπαισώδιόν του, μὲ μίαν γυναῖκα τοῦ θεάτρου. Πρόκειται λοιπὸν περὶ παιδιοῦ ἀκόμη. Παιδιοῦ, εὐρισκομένου εἰς τὰς πρώτας συγκινήσεις τῆς ζωῆς του. Καὶ δὲν θὰ μοῦ φανῇ καθόλου παράξενον, ἂν θελήσῃ νὰ σοῦ κάνῃ ἔρωτα !

— Σὲ μένα ;

— Ναι Δόλα. Σὲ σένα.

— Καϋμένε ! Εὐρίσκομαι τόσον χαμηλὰ ἐγώ, καὶ τόσον ὑψηλὰ ἐκεῖνος...

— Εἶσαι ὡμορφη Δόλα ! Πολὺ ὡμορφη εἶσαι καὶ ἡ εὐμορφητὴ ἐλκύει. Ἄν σύ, δὲν θελήσῃς ν' ἀνέλθῃς μέχρι τοῦ ὕψους ὅπου εὐρίσκεται ἐκεῖνος, τότε νὰ εἶσαι ἐντελὲς βεβαίως, οὐκ ἐκεῖνος θὰ κατέλθῃ μέχρι σοῦ. Δὲν θὰ σὲ ἀγαπήσῃ ἴσως. Θὰ σὲ ποθήσῃ ὅμως. Ὡ Δόλα μου ! Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, δὲν ὑπολογίζουν μίαν ἀνεπανόρθωτον καταστροφὴν τὴν ὁποίαν θὰ κάμουν, ὅταν πρόκειται νὰ περάσουν εὐχάριστα, ἔστω καὶ μίαν ἡμέραν, ἔστω καὶ μίαν ὥραν ! Ἐπειτα εἶνε καὶ τὸ ἄλλο. Ἐνα βασιλικὸν πριγκίπα, δὲν τὸν ἐλκύει μίαν πριγκίπισσα τόσον, ὅσον θὰ τὸν ἐλκύσῃ μίαν παιδαγωγός. Διότι διὰ τὸν πριγκίπα

ἡ παιδαγωγός, εἶνε καὶ τι ἀγνωστον. Κ' ἐγώ, φοβοῦμαι τὴν γοητείαν τοῦ ἀγνώστου...

Ἐσίγησε πρὸς στιγμήν, καὶ ἔπειτα ἐξηκολούθησε·

— Εἶμαι πτωχὸς Λόλα, καὶ σὲ ἀγαπῶ πολὺ. Δὲν σὲ θυμ-φεύομαι τώρα, γιατί ἐπὶ τέλους δὲν θέλω νὰ σὲ κάμω δυστυχι-σμένην Ἐνας πτωχὸς γάμος Λόλα, εἶνε ἓνα φρικτὸν μαρτύριον. Μὴ γένοιτο λοιπόν, νὰ θελήσω ἐγὼ νὰ σὲ ὑποβάλω εἰς τὰς αἰωνίας βασάνους ἑνὸς πολὺ φρικτοῦ μαρτυρίου ! Θὰ σὲ θυμ-φευθῶ ὅταν θὰ γελῶ πλούσιος· ἢ τουλάχιστον, ὅταν σοὺ ἐξα-σφαλίσω μίαν ζωὴν ἀνετον. Γι' αὐτὸ θὰ φύγω. Γι' αὐτὸ ἐδὲ-χθην τὴν ἀποστολὴν ἐκείνην εἰς τὴν Ἀβυσσινίαν. Μέραις καὶ ἑβδομάδες μακρὰ ἀπ' ἐδῶ. Πόσον καιρὸν θὰ λείπω ; Δὲν ἤξεύρω. Ἴσως ἓνα χρόνον. Ἴσως τρεῖς μῆνες. Ὅπωςδήποτε, ὅταν θὰ ἐπιστρέψω, θὰ εἶμαι πλούσιος. Ἡ ἐπιχείρησις εἶνε ἀσφαλὴς καὶ τὰ κέρδη της βέβαια. Θὰ ἐπιστρέψω λοιπὸν πλού-σιος καὶ θὰ σὲ θυμφευθῶ..

Ἐμεινεν ἔπειτα συλλογισμένος ἐπ' ἀρκετόν. Κατόπιν ἐκάρ-φωσε τὰ βλέμματά του μέσα εἰς τὰ παρθενικά, τὰ ἄθωα, τὰ ἀπονήρευτα μάτια τῆς νεάνιδος, καὶ ἐξηκολούθησε :

— Λόλα. Εἶμαι ἓνας ζηλιάρης. Καὶ ὁ ζηλιάρης εἶνε ἀν-θρώπος τρελλός. Εἴσαι ὡραία Εἴσαι θαυμασίως φραῖα. Εἴσαι τὸ τελειότερον πλᾶσμα τῆς δημιουργίας. Αὐτὸ ὅμως Λόλα, δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ σοὺ βυθίσω ἓνα μαχαίρι εἰς τὴν καρδιά, ἂν ἐπιστρέφων, εὕρω μίαν Ἀόλαν, διαφορετικὴν ἀπὸ τὴν Δόλαν ποῦ ἀφήκα φεύγων.

Ἡ νεᾶνις ἤκουσε μειδιῶσα. Τὰ λόγια, τὰ τρομερὰ λόγια τοῦ φίλου της καὶ αἱ εἰς τρομερώτεραι ἀπειλαὶ του, δὲν τὴν ἐφόβισαν. Ἦσαν ὅλα δείγματα μιᾶς πραγματικῆς, ἀληθινῆς, εὐγενοῦς ἀγάπης. Καὶ ἡ κόρη ἐχάρη. Ἐχάρη διότι, διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν, τῆς ἐδίδετο ἡ εὐκαιρία νὰ πεισθῇ, ὅτι ἠγαπᾶτο μὲ τὸν θερμότερον, καὶ εἰλικρινέστερον, καὶ τρυφερώτερον, καὶ τρελλότερον τῶν ἐρώτων.

Ἦκουσε λοιπὸν μειδιῶσα.

Καὶ ὅταν ἐκείνος ἔπαισε νὰ ὀμιλῇ, τοῦ ἐπῆρε μὲ χαρὰν τὸ χέρι, τὸ ἔσφιξε μὲ στοργὴν, μὲ τρυφερότητα, μὲ ἀγάπην, μέσα εἰς τὰ εὐμορφα κομψὰ χεράκια της, καὶ τοῦ εἶπεν.

— Πήγαινε νὰ ἐργασθῇς γιὰ τὴν εὐτυχίαν μας, ἀγαπημένε μου. Φύγε ἡσυχος· ἐργάσου ἡσυχος καὶ ἐπέστρεψε ἡσυχος. Τὴν

Λόλαν ποῦ ἀφίνεις ἐδῶ φεύγων, τὴν ἰδίαν Λόλαν θὰ εὔρης ἐπιστρέφων.

Καὶ ἐξωτερικεύουσα ἐκείνην τὴν στιγμήν, τὰς ἀληθεῖς σκέψεις της, πὸς πραγματικὴς διαθέσεις της, τὰς ἀνεκλήτους καὶ ὀριστικὸς ἀποφάσεις προσέθηκε.

— Καὶ ἂν ἰδῶ γονατισμένον, μπροστά μου· καὶ ἂν ἰδῶ ἐκλιπαροῦντας ἔστω καὶ ἓνα βλέμμα μου συμπαθείας, βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορας, ἔγὼ ἐσένα ! Μοναχὰ ἐσένα ἀγαπῶ...

— Σ' εὐχαριστῶ· σ' εὐχαριστῶ, ἐπιθύρυσεν ἐκεῖνος. Αὐτῇ σου ἡ διαβεβαίωσις εἰς τὴν ὁποίαν πιστεύω, ὅπως πιστεύω εἰς τὰ λόγια τοῦ εὐαγγελίου, μὲ ἔκαμαν εὐτυχισμένον.

— Καὶ τώρα φίλε μου· ἓνα τέταρτο ἀκόμη θὰ μείνωμε μαζύ ἄς ἀφήσωμεν λοιπὸν κατὰ μέρος τὴν μελαγχολίαν. Ἄς ἀποδείξωμεν κάθε ὀγληρὰν σκέψιν ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας, ὥς ἀπομακρύνωμεν κάθε ἀνησυχίαν. Σὰ ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾷς ! Ἄς ὁμιλήσωμεν γιὰ τὸν ἔρωτά μας, γιὰ τὸν γάμον μας, γιὰ τὴν εὐτυχίαν μας γιὰ τὸ μέλλον μας.

Καὶ πράγματι.

Παρέμειναν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο συνομιλοῦντες πλεον τοῦ τετάρτου. Ἐπειτα ὅταν δὲν εἶχαν εἴποτε ἄλλο νὰ κάμουν ἐκεῖ, ἠγγέθησαν καὶ ἀπεμακρύνθησαν. Μετ' ὀλίγον, ἐξήρχοντο τοῦ κήπου, καὶ ἔγκατέλειψαν τὸ ἐξεχικὸν ἐστιατόριον, ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν πόλιν.

Ἐγκατέλειψε τότε καὶ τὴν κρύπτην τοῦ ἁνθρώπου τοῦ ἐστιατορίου, ὁ ὁποῖος, ἤκουσε πᾶν ὅτι ἐλέχθη μεταξὺ τῶν δύο ἑραστῶν. Ἐσηκώθη, παρηκολούθησε μὲ τὸ βλέμμα του, τοὺς ἀπομακρυνομένους ἑραστὰς καὶ ἐπιθύρυσεν.

— Ἐτσι λοιπὸν εἶσαι ἐρωτευμένη ὥς τὸ κόκαλο, ὦραϊα κοτβεργάντα, διάβολε. Ἀξίζει πολὺ ἡ ἀνακάλυψις ποῦ ἔκαμα. Ὁ φίλος μου ὁ Λορέντζος, ποῦ μ' ἐμπιστεύεται τόσον πολὺ, δὲν θὰ μένῃ βέβαια δυσαρεστημένος ἀπὸ τὰ νέα ποῦ θὰ τοῦ φέρω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ὅπου σύρεται πρὸς τὴν παγίδα !

— Σοῦ ἔστειλα τὴν σημείωσιν ἐκείνην, καὶ σὲ παρεκάλεσα νὰ ἐρῇς ἐδῶ κύριε Νοταρῶ· γιατί δὲν ἤθελα νὰ μὲ ἴδουν εἰς

τὴν ἀστυνομίαν! Ἔχω τοὺς λόγους μου· λόγους προφυλάξεως. Χωρὶς νὰ τὸ θῆλω, ἔγαινα κάτοχος ἐνὸς μυστικοῦ, καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι τὸ ἔμαθαν. Ἄν ἤρχόμην λοιπὸν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, εἰμποροῦσαν νὰ μ' ἐβλεπαν! Καὶ ξύρεται· καθὲς ἄνθρωπος· ποῦ δὲν ἔχει ἡσυχία τὴν συναλθισίν του, ὑποπτεύεται..

— Βέβαια Κόρα· ἀπήντησεν ὁ ἀστυνόμος Νοταρᾶς, σκιαγραφίαν τοῦ ὁποίου, θὰ δώσωμεν ἐν ταῖς ἐπομένοις. Ὅποιος ἔχει τὴν μύγα μυγιάζεται. Ἐκαμες καλὰ, ποῦ δὲν ἤλθες εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Ὁ διάλογος οὗτος, διημοίβετο μεταξὺ τοῦ ἑλληνος ἀστυνόμου Νοταρᾶ καὶ τῆς Τσιγγάνας Κόρας εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ ὑποπτα ἑκείνα σπήτια, ἐκ τῶν ὁποίων, βρῖθουν οἱ δρόμοι τῶν λαϊκῶν συνοικιῶν τῆς Ἀλεξανδρείας. Σπήτια, μέσα εἰς τὰ ὁποῖον ὁ ἔραστης συνανιᾷ τὴν ἐρωμένην του· ἡ ἄπιστος σύζυγος προδίδει τὸν σύζυγόν της· ὁ κακοῦργος εὗρίσκει τοὺς συνεργάτας του· ὁ κλέπτης τὸ θῦμά του, ὁ ἄσωτος, τὴν γυναῖκα· ἡ ὁποία θὰ τοῦ ἀδιδάσῃ τὸ πορτοφόλι του· ὁ δολοφόνος, ἑκαῖνον τὴν ὁποίαν θέλει νὰ δολοφονήσῃ. Σπήτια, τὰ ὁποῖα ὑποπτεύει ἡ ἀστυνομία, ἀλλὰ πάντοτε χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Διότι οἱ διατηροῦντες τοὺς οἴκους τούτους ἔχουν λάβει ὅλα τὰ προφυλακτικὰ των μέτρα, οὕτως ὥστε ἡ ἀστυνομία νὰ φθάσῃ πολὺ ἐνωρίς, ἢ νὰ κατὰφθάσῃ πολὺ ἀργά. Ἀλλ' οὐδέποτε ἐγκαίρως.

Εἰς ἓνα λοιπὸν ἀπὸ τὰ σπήτια αὐτὰ ἡ Κόρα ἡ Τσιγγάνα, προσεκάλεσε τὸν ἀστυνόμον Νοταρᾶν. Καὶ τοῦτο, διότι εἰς τὸ σπήτι ἐκεῖνο ὁ μὲν Νοταρᾶς, εἶχεν ἀποκτήσει τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς ἰδιοκτηρίας, ἡ ὁποία πολλάκις τοῦ ἐχρησίμευσεν εἰς τὰς ἀστυνομικὰς των ὑποθέσεις, ἡ δὲ Κόρα, ἐσχέτιζετο μὲ τὴν ἰδιοκτήτριαν, διατηροῦσα μαζύ της σχέσεις, ἀρτίου πρὸς λύκον.

— Ἐκαμες καλὰ καὶ μοῦ ἔγραψες νὰ ἔλθω ἐδῶ Κόρα. Ἐδῶ εἰμποροῦμεν νὰ ὁμιλήσωμεν ἐλεύθερα καὶ χωρὶς φόβον οἱ θὰ μᾶς ἰδῇ κανεὶς. Περὶ τίνας λοιπὸν πρόκειται;

— Περὶ τίνος;

— Ναί.

— Δὲν μοῦ λές κύριε Νοταρᾶ· ἡ λαθραία ἐξαγωγή τῶν ὀπλῶν, δὲν ἀπαγορεύεται;

— Βεβαίως.

— Ἄν μάλιστα, ὑπάρχουν προηγούμενα γιὰ τὴν ἐξαγωγήν αὐτὴν, τότε ἡ ἀπαγόρευσις δὲν εἶνε αὐστηροτάτη;



Τὸν ἐπῆρεν εἰς τὸν ὤμὸν του καὶ ἐφύγε

Ὁ Καπετὰν Δράκος

φυλ. 3

— Βεβαιότατα.

— Λοιπόν· ξεύρετε απόψε πόσα δπλα πρόκειται νά ξε-
χθοῦν; Χίλια!

— Διάβολε! Χίλια δπλα!

— Μάλιστα κύριε Νοταρά, Χίλια τουφέκια νεωτέτου συ-
στήματος. Ὅπλα στρατιωτικά. Καὶ τὸ σπουδαιότερον εἶναι
αὐτό. Ὅτι τὰ δπλα αὐτά, θὰ τὰ πάρουν ἀπ' ἐδῶ, γιὰ νὰ τὰ
στείλουν εἰς τὸ Μαρόκον...

— Εἰς τὸ Μαρόκον! Ποῖοι θὰ τὰ πάρουν;

— Ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν, εὐρίσκεται ἐδῶ εἰς τὴν Ἀλεξάν-
δρειαν ἕνας Μαροκινός· ἕνας ἄνθρωπος ποῦ γνωρίζεται εὐκολά,
ἀπὸ τὴν ἀγγλίαν καὶ μελαψὴν φυσιογνωμίαν του, ἀπὸ τὸ λευκὸ
μπουργνοῦζι του, ἀπὸ τὸ λευκὸ σαρίκι του. Δὲν γίνεται· θὰ τὸν
ἔχετε καὶ σεῖς ἀπαντήσῃ πολλαῖς φοραῖς, μέσα εἰς τοὺς δρό-
μους τῆς Ἀλεξανδρείας.

— Μπορεῖ· εἶναι ἄλλως τε τόσοι Μαροκινοὶ ἐδῶ.

— Τέλος πάντων. Αὐτοὺς ὁ ἄνθρωπος ποῦ σὰς λέγω ἐγώ,
ἦλθεν ἐπίτηδες ἀπὸ τὸ Μαρόκον, ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν ἀρ-
χηγὸν μιᾶς φυλῆς, ποῦ πρόκειται νὰ ἐπαναστήσῃ κατὰ τῶν
Γάλλων...

— Διάβολε. Εἶναι πολὺ σπουδαῖα ὅλ' αὐτὰ ποῦ μοῦ λὲς
Κόρα. Ἐξακολούθησε.

— Ὁ Μαροκινὸς αὐτοὺς λοιπόν, ἦλθεν ἐδῶ, εὐρήκε τὸν
κατάλληλον προμηθευτὴν, κατένευ λαθρέμπορον ἴσως, καὶ ἀπ'
αὐτὸν ἠγόρασε χίλια τουφέκια, μὲ τὰ ἀνδλόγα φυσίγγια. Αὐτὰ
δὲ τὰ δπλα, πρόκειται νὰ τὰ παραλάβῃ ἀπόψε.

— Σὲ ποιὸ μέρος Κόρα;

— Εἰς ἕνα μέρος ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἐκεῖ θὰ τοῦ τὰ
παραδώσουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ προμηθευτοῦ καὶ ἐκεῖ θὰ τὰ
παραλάβῃ. Τὸ μέρος τὸ ἔξω ἐγὼ μὰ δύσκολα θὰ σὰς δώσω
νὰ καταλάβετε ποῦ εἶναι...

— Χίλια δπλα; Καὶ ποιὸς ξεύρει τί ἄλλα ἀκόμη. Ἐκεῖνος
ποῦ κάνει τὸ λαθρεμπόριον τῶν δπλων, κάνει καὶ τὸ λαθρεμπό-
ριον τοῦ χασις.

— Βεβαιότατα.

— Δὲν μοῦ εἶπες ὅμως Κόρα, πῶς κατέφθωσες νὰ μάθης
ἐσὺ ὅλ' αὐτά;

— Τυχαίως. Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι τὰ ξμαθα ὅλως διόλου τυχαίως ;

— Ναί. Ἀλλὰ πῶς ;

— Ὁ Μαροκινὸς αὐτός, φαίνεται ὅτι γνωρίζει τὴ μάνα μου. Ἐμεῖς πρὶν ἔλθωμεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἴμεθα εἰς τὸ Φέξ. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐγνωρίσαμε καὶ τὸν Μαροκινόν, ὁ ὁποῖος εἰς τὸν τόπον του κάνει τὸν ἐμβρυον. Δηλαδή τὸν λαθρέμπορον.

— Λοιπὸν ;

— Αὐτός ὁ Μαροκινὸς λοιπὸν, ἦλθε χθὲς τὸ βράδυ εἰς τὸ σπῆι μας. Ἦλθε νὰ πάρῃ κάποιον ὄπλον του ποῦ τὸ εἶχε δώσει σιτὴ μάνα μου νὰ τὸ κρύψῃ. Ἐγώ, εἶχα πείσει νὰ κοιμηθῶ. Ἄκουσα ὅμως κουβένταις εἰς τὸ πλαγηνδὸν δωμάτιον. Ὁμιλοῦσαν δύο. Τὴν μιὰ φωνὴ τὴν ἀνεγνώρισα ἦταν τῆς μάνας μου ἡ φωνή. Τὴν ἄλλη, τὴν ἀνδρική φωνή, δὲν τὴν ἐγνώρισα. Ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι περιεργγὴ καὶ ἔχω τὸ ἐλάττωμα νὰ θέλω νὰ μαθαίνω τὸ κατὰ τι. Ἐσηκώθηκα λοιπὸν ἀπὸ τὸ κραββάτι μου ἐπήγα σιγὰ εἰς τὴν πόρτα, καὶ ἄκουσα κρυφά, τὰ ὅσα ἔλεγεν ἡ μάνα μου μὲ τὸν Μαροκινόν.

Καὶ ἡ Κόρα, μὲ ἀρκετὴν προσποίησιν ἡ ὁποία ἠπάτησε τὸν ἀστυνόμον, προσέειπεν :

— Αὐτὸ ποῦ ἔκανα, ν' ἀκούσω δηλαδή κρυφά, τὰ ὅσα ἔλεγον, ἦταν κακόν. Νὰ σοῦ πῶ κύριε Νοταρᾶ ; Μετενόησα ποῦ τὸ ἔκανα. Μετενόησα καὶ γιὰ ἕναν ἄλλον λόγον. Μαροκινός, μὲ ἀντελήφθη ὅτι κρυφάκουγα. Καὶ παρеспονέθη γι' αὐτό. Καὶ ἡ μάνα ἦλθε καὶ μὲ βρῆκε ἀγριεμένη !

— Κυῦμένη Κόρα.

— Μ' ἐφοβέρισεν ἐν πρώτοις. Ἐπειτα, μοῦ ἐπέβαλε νὰ μὴν πῶ σὲ κανένα τίποτε ἀπὸ ὅσα ἤκουσα. Καὶ μοῦ ἔδωκε νὰ ἐννοήσω ὅτι ὁ Μαροκινός, ἀν ἀνεκαλύπτετο ποῦ κάνει τὸ λαθρεμπόριον τῶν ὄπλων, καὶ σιτὴ φυλακὴ θὰ ἐπὶ γαίνας, καὶ πρόστιμο μεγάλο θὰ ἐπλήρωνε, καὶ τὰ ὅπλα του θὰ τὰ ἔβλεπε νὰ τοῦ τὰ κατὰσχυν αἱ ἀρχαί

— Βεβαίως...

— Ἐγώ, ἔδωκα τὴν ὑπόσχεσίν μου ὅτι δὲν θὰ πῶ τίποτα. Ὑστερα ὅμως ἐσυλλογίσθη ἐμένα κύριε Νοταρᾶ. Ἐσυλλογίσθηκα τῆς ὑποχρεώσεως ποῦ ἔχω σὲ σᾶς, ὁ ὁποῖος κατορθώσατε νὰ μὲ γλυτώσετε ἀπὸ τὰ χέρια ἐκείνου τοῦ Σμυρνιοῦ, ποῦ μὲ ἀπειλοῦσε. Αὐτὰ ἐσκέφθηκα καὶ εἶδα, ὅτι εἶχα ἐμπρός μου

μίαν καλὴν εὐκαιρίαν, τὴν εὐκαιρίαν νὰ σᾶς δεῖξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου. Καὶ ἀπεφάσισα νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα, καὶ τὸ ἔκανα. Μὲ τὴν πεποίθησιν, διότι ὅπως κι' ἔλθουν τὰ πράγματα, ἐσεῖς βεβαίως δὲν θὰ φανερώσετε ὅτι ἐγὼ ἐπρόδωσα τὸ μυστικόν ;

— Ἐκανες πολὺ καλὰ Κόρα καὶ μοῦ τὰ εἶπες. Πρέπει νὰ ξέρης ὅτι αὐτὰ τὰ ὅπλα τὰ χρησιμοποιοῦν οἱ Μαροκίνοι, γιὰ νὰ σκοτώνουν ἀθώους ἀνθρώπους καὶ ἀνθρώπους ποὺ ζητοῦν νὰ τοὺς ἐκπολιτίσουν. Γιὰ πές μου τώρα ποίαν ὥραν θὰ γίνῃ ἡ παράδοσις τῶν ὁπλῶν ;

— Τὰ μεσάνυχτα.

— Σὲ ποιοῦ μέρος ;

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ περιγράψω ἐγὼ ἀκριβῶς. Εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ κάποιου λάθους καὶ νὰ σοῦ διαφύγουν οἱ λαθρέμποροι.

— Πῶς θὰ γίνῃ λοιπόν ;

— Πῶς θὰ γίνῃ ! Βέβαια. Αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερον ..

Καὶ μὲ κάποιαν στενοχωρίαν ἡ Κόρα ἐψιθύρισεν.

— Ἐγὼ ! Ἐγὼ ἐπρεπε νὰ ἤμουν μαζὺ σου. Ξεύρω τόσο καλὰ τὸ μέρος, ὥστε θὰ σὲ ὀδηγοῦσα ἐκεῖ γρήγορα καὶ ἀπὸ δρόμους, ποὺ δὲν θὰ ἐβλεπε κανεὶς.

— Γιὰ σιάσου Κόρα, εἶπεν ὁ Νοταρᾶς. Ἐσύ, ἐκείνην τὴν ὥραν δὲν μπορεῖς νὰ φύγῃς ἀπὸ σπῆτι σου ;

— Τὰ μεσάνυχτα ; Ἀλλοίμονο ! Θέλεις λοιπὸν νὰ μὲ πνίξῃ ἡ μάinna μου...

Ὁ Νοταρᾶς ἐσκέφθη τὴν ὥραν. Ἐπειτα ἠρώτησεν.

— Ἐως ποίαν ὥραν μπορεῖς νὰ μένῃς ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι σου ;

— Ἐως τὰς ὀκτώ.

— Καὶ τὸ μέρος ὅπου θὰ γείνη ἡ παράδοσις τῶν ὁπλῶν εἶναι μακριά ;

— Ἐως τρία τέταρτα τῆς ὥρας ἀπ' ἐδῶ...

— Νὰ λοιπὸν τί θὰ γίνῃ Κόρα. Εἰς τὰς ἑξ, θὰ ἔλθῃς καὶ θὰ μὲ περιμένῃς ἐδῶ Εἰς τὰς ἑξ εἶναι νύχτα σχεδόν.

— Μάλιστα.

— Ἐγὼ θὰ ἔλθω μὲ ἓνα ἄμάξι. θὰ σὲ πάρω καὶ θὰ πᾶμε νὰ μοῦ δειξῇς ἀπὸ ἐνῶρς, τὸ μέρος ποῦ θὰ παραδοθῶν τὰ ὅπλα.

— ὦ ! βέβαια· αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ.

— Ὑστερα θὰ γυρίσουμε εἰς τὴν πόλιν πάλιν μὲ τὸ ἄμάξι,

καὶ σὺ θὰ εἶσαι ἐνωρίς εἰς τὸ σπῆτι σου, γιὰ νὰ μὴν φωνάζῃ ἡ μάνα σου,

— Μάλιστα· μάλιστα! αὐτὸ εἶνε τὸ πιὸ σωστό.

— Καὶ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν δηλαδὴ θὰ γίνῃ ἡ παράδοσις τῶν ὅπλων, ἐγὼ θὰ εὗρεθῶ ἐκεῖ. Πρέπει δὲ νὰ ξέρῃς ὅτι ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, κανέναν δὲν θὰ βγῇ ζημιωμένος. Οὐτ' ἐγώ, οὔτε σύ. Γιατί, ποτὲ δὲν ἀφίνω χωρὶς ἀνταμοιβὴν ἐκείνους οἱ ὅποιοι μὲ βοηθοῦν εἰς τῆς δουλείαις μου. Εὐὸ βέβαια Κόρα, δὲν ἔχεις ἀνάγκην νὰ σὲ ἀνταμείψω μὲ κανένα χρηματικὸν ποσόν. Ὑπάρχουν ὅμως πολλοὶ ἄλλοι τρόποι ἀνταμοιβῆς. Ἐν πάσει περιπτώσει θὰ ἔχῃς τοῦλάχιστον τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ Νοταρᾶς εἶναι φίλος σου. Ἀπὸ τοὺς καλοὺς φίλους μάλιστα, ποῦ θὰ παρασταθῇ εἰς κάθε ἀνάγκην σου...

— Εὐχαριστῶ πολὺ κύριε Νοταρᾶ, ἀπήντησεν ἡ Τσιγγάνα! Ἐγὼ ἔχω πάντοτε τὴν ἐλπίδα μου σὲ σένα!

Ἐσηκώθη ἔπειτα ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς καὶ εἶπεν·

— Τώρα εἶνε ἀνάγκη νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ. Γιὰ νὰ μπορέσω νὰ εἶθω πάλιν εἰς τὰς ἐξ, πρέπει νὰ φύγω τώρα καὶ νὰ γυρίσω σὲ σπῆτι μου. Θέλετε ἄλλο τίποτε ἀπὸ μένα κύριε Νοταρᾶ τώρα;

— Ὅχι Τσιγγάνα μου. Πήγαινε στὴ δουλειά σου. Καὶ φρόντισε εἰς τὰς ἐξ νὰ εἶσαι πάλιν ἐδῶ...

Καὶ ἡ μὲν Κόρα ἔφυγε, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς συνάντησιν τοῦ ἐραστοῦ τῆς Δεπρέ, εἰς τὸν ὅποιον κατέστησε γνωστὴν τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀποστολῆς τῆς. Ὁ Νοταρᾶς δέ, ἀφοῦ παρέμεινεν ὀλίγον εἰς τὴν ὑποπτον ἐκείνην οἰκίαν, ἀπῆλθε καὶ αὐτός, ψιθυρίζων·

— Νὰ μιὰ δουλειά πολὺ καλὴ. Χίλια τουφέκια καὶ ἀρκετοὶ λαθρέμποροι εἰς τὸ χέρι! Διάβολε! Ἐπιτυχία μεγάλη! Θὰ σκιάσουν ἀπὸ τὴ ζήλεια τοὺς οἱ ἄλλοι συνάδελφοι! Ἄντῃς μάλιστα γιὰ τὸν Ἀγγλο ἀστυνόμο τὸν Βάλερ, αὐτὸς εἶνε ποῦ εἶνε! Θὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὸ κακὸ του καὶ ἀπὸ τὸ πείσμά του, καὶ θὰ μὲ μισήσῃ περισσότερο!

Τοιαῦτα δὲ σκεπτόμενος καὶ τοιαῦτα ψιθυρίζων ὁ Ἕλλην ἀστυνόμος, ἐξηκολοῦθει κατευθυνόμενος πρὸς τὸ ἀστυνομικὸν του γραφεῖον, χωρὶς νὰ προσέχῃ εἰς τὴν λεπτομέρειαν ὅτι δύο ἄνθρωποι, ὑπόπτου ἐξωτερικοῦ, φέροντες πτωχικὰ φορέματα ἀργάτου, τὸν παρεκκολοῦθουν ἀπὸ ἀποστάσεως, ἀδιάφοροι κατὰ

τὸ φαινόμενον, ἀλλὰ πράγματι, προσέχοντες μήπως τὸν χό-
σουν ἀπὸ τὰ βλέμματά των..

Ὁ Νοταρᾶς, μεταξὺ τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων τοῦ τη-
ματός του, εἶχε τινὰς τῆς ἀπολύτου ἰμπιστοσύνης του. Ἐξ
αὐτῶν δύο ἦσαν Ἕλληνες ἐκ Κεφαλληνίας, εἰς Ἰθαγενῆς καὶ ὁ
τέταρτος Ἰταλός. Πρὸς τοὺτους δὲ μόνον, ἔσπευσε νὰ καμῇ
γνωστὸν ὅτι περὶ τὸ μεσονύκτιον ἤθελαν ἐκδράμει ὅλοι εἰς μέ-
ρος τι, ἔξω τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅπως συλᾶβον καποιον διόση-
μον λαθρέμπορον, καὶ κατάσχουν καὶ τὸ ἐξ ὧλων λαθρεμπο-
ρίον του. Καμμίαν ἄλλην ὁμως πληροφορίαν δὲν ἔδωκεν εἰς
αὐτοὺς τοὺς εἶπε μόνον.

— Τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν τῆς νυκτός, πρέπει νὰ εἰσθε
ὅλοι ἔδω. ἔτοιμοι καὶ ὠπλισμένοι καὶ νὰ μὲ περιμένετε. Ἐκεί-
νην τὴν ὥραν θὰ ἔλθω κ' ἐγὼ καὶ θ' ἀνοχωρήσωμεν. Εἰς κα-
νένα νὰ μὴν εἰπήτε τίποτε ἀπολύτως. Τὴν δουλειά θὰ τὴν κά-
νωμε μόνοι μας. Καὶ τὴν ὁμοιβή γιὰ τὴν σύλληψιν τοῦ λα-
θρεμπορίου, θὰ τὴν μοιρασθῆτε σεῖς.

Ἐπειτα ὁ ἔλλην ἀστυνόμος, ὁ ὁποῖος τότε ἔφερε βαθμὸν
ἀνθυπολοχαγοῦ, ἔτακτοποίησε μερικὰς ἄλλας ἀστυνομικὰς ὑπο-
θέσεις του, καὶ τὴν ἑκτὴν ἀπογευματινὴν ὥραν, μετῴβη καὶ
πάκιν εἰς τὴν ὑποπτον οἰκίαν, ὅπου εὗρήκε τὴν Κόραν νὰ τὸν
περιμένῃ.

— Εἶσαι ἔτοιμη Κόρα ; τὴν ἠρώτησε.

— Ναί.

— Τότε ἄ; πηγαίνωμεν. Ἔχω ἔξω ἀμαξάν.

Ἄλλ' ἢ Κόρα, κατευθύνθη εἰς τὸ παράθυρον τὸ ἠικίεν
ἐκύτταξεν ἔξω, ἔπειτα ἐστράφη πρὸς τὸν Νοταρᾶν καὶ τοῦ
εἶπε :

— Ἀκόμη εἶναι ἡμέρα ! Εἶναι φῶς ἀκόμη καὶ διαφανό-
μεθα. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἰδοῦν μοῦζυ. Γιατί ἂν μᾶς ἰδοῦν δὲν
θὰ γείνη τίποτε, Καλλίτερα νὰ περιμένωμεν ἕνα τέταρτον ἀκόμη.
Μετὰ ἕνα τέταρτον θὰ εἶναι σκοτάδι. Τότε πηγαίνομεν.

Ὁ ἀστυνόμος Νοταρᾶς, δὲν ὑποπτεύθη τίποτε ἀπὸ τὰ λόγια
αὐτῆς Κόρας. διότι μέχρι τῆς στιγμῆς, ἐκείνης δὲν εἶχε λό-
γους νὰ δυσπιστῇ εἰς τὴν τοιγάρταν αὐτήν, τὴν ὁποίαν πολλὰς
εἶχεν εὐεργετήσῃ ἕως τότε. Ἐδέχθη λοιπὸν νὰ βραδύνουν ἐκεί-
νη τέταρτον ἀκόμη τὴν ἀναχώρησίν των, λέγων.

— Πολὺ καλὰ. Ἔνα τέταρτον ἐνωρίτερα ἢ ἀργότερα, δὲν σημαίνει τίποτε. Ἄς περιμένωμεν.

Καὶ πράγματι. Ἀφ' οὗ ἐπέρασε τὸ τέταρτον καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας διεδέχθη τὸ σκότος τῆς νυκτός, ὁ Νοταρᾶς εἶπεν.

— Εἶνε ὥρα. Ἄς πηγαίνωμεν λοιπόν Κόρα. Μὴν ξεχιάς· ὅτι πρέπει νὰ γυρίσῃ καὶ σὺ ἐνωρίς εἰς τὸ σπῆτί σου.

— Ὡ! βέβαια· ἀπήντησεν ἐκείνη· ἡ μάνα μου θὰ μὲ περιμένῃ.

Ἐξω ἀπὸ τὴν ὑποκτον οἰκίαν, ἐπερίμενε νῆ ἄμαξα μὲ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἔλθει ὁ Νοταρᾶς. Ἀνῆλθον, ἔδωκαν εἰς τὸν ἄμαξηλάτην ὀδηγίας περὶ τῆς ὁδοῦ τὴν ὁποίαν ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ, καὶ ἡ ἄμαξα ἀνεχώρησε. Δὲν ἐσταμάτησε δέ, παρὰ εἰς τὰς τελευταίας οἰκίας τῶν μισημβρινῶν προαστείων τῆς πόλεως.

— Τὸ ἄμαξι δὲν μᾶς χρειάζεται πειρά, εἶπεν ἡ Κόρα. Διῶξέ το. Φρόνιμον εἶναι τώρα, νὰ ἐξικολουθήσωμεν τὸν δρόμον πεζῇ.

Ὁ Νοταρᾶς καὶ πάλιν δὲν ὑποκτεύθη τίποτε. Ἐτυχε μάλιστα ἡ οὐσασίς τῆς Κόρας, νὰ συμπίπτῃ πρὸς τὴν ἰδικήν του γνώμην. Δι' αὐτό, ἐπλήρωσε καὶ ἀπέπεμψε τὸν ἄμαξηλάτην, ἵνα ἐκ τῶν ἀπαισιῶν ἐκείνων ἰθαγενῶν οἱ ὅποιοι μισοῦν ὅλους τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ ξένους, τοὺς ὁποίους θεωροῦν ὡς ἐπιδρομεῖς καὶ κατακτητὰς καὶ τυράνους! Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς τὴν Κόραν καὶ τὴν ἠρώτησεν :

— Ἀπὸ ποῦ θὰ πᾶμε τώρα ;

— Ἀπ' ἐκεῖ ἀπήντησεν ἡ Κόρα, δεικνύουσα πρὸς τὸ μέρος ὅπου τὸ ἔδαφος παρουσίαζε πολλὰς ἀνωμαλίας, αἱ ὁποῖαι ἐτερμακίζοντο εἰς ἓνα ἀθροισμα ὀγκολίθων παραδόξων καὶ περιέργων σχημάτων ἀναπηδῶντων ἐκ τοῦ ἐδάφους.

— Ἐμπρὸς λοιπόν ! εἶπεν ὁ Νοταρᾶς.

Ἡ Κόρα ἐστάθη πρὸς στιγμήν, καὶ περιέφερε τὸ βλέμμα της εἰς τοιγγάνικο ὀστρακοβόλον βλέμμα, εἰς τὰ πέρυξ. Ἐβήξεν ἔπειτα ἰσχυρῶς καὶ τέλος εἶπε·

— Νὰ κύριο Νοταρᾶ. Ὁ λαθρόμπορος θὰ ἔλθῃ ἀπὸ ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ μέρος. Τὰ ὄπλα θὰ τὰ ἔχῃ φορετωμένα ἀπάνω εἰς γκαμῆλαις. Θὰ ἔλθῃ λοιπόν ἀπ' ἐκεῖ. Τώρα ἀκολουθήσέ με. Ἐγὼ θὰ προχωρῶ καὶ θὰ σοῦ λέγω, ποῖον δρόμον θὰ πάρῃς, καὶ

ποῦ θὰ σταματήσῃς, καὶ σὲ ποιοὺ μέρο; θὰ τὸν περιμένῃ ὁ Μαρκοινὸς γὰρ νὰ παραλάβῃ τὰ ὄπλα.

Ἡ ἀγνώμων καὶ ἀπαισία Κόρα, ἤρχισε νὰ προχωρῇ βρᾶ-
δέως, καὶ νὰ δώσῃ πληροφορίας εἰς τὸν Νοταρᾶν.

— Ὅρις ε. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ ὄπλα θὰ πάρῃ ἀπὸ τὸ
δρόμο. Βλέπεις κύριε Νοταρᾶ; Ὁ δρόμος εἶναι σκαμμένος μέσῃ
σὲ ὕψωμα καὶ ἔτσι δὲν φαίνονται ἐκεῖνοι ποῦ περπατοῦν. Θαρ-
ρεῖ κανεὶς πῶς τὸ ἔχουν φτιάσει ἐπίτηδες οἱ λαθρεμπόροι,
γὰρ νὰ περνοῦν ἀπ' ἐδῶ τὰ λαθρεμπόριά τους. Θὰ προχωρήσῃ
λοιπὸν σιγὰ-σιγὰ, κατὰ μῆκος αὐτοῦ τοῦ δρόμου, μὲ τὸν σκα-
πὸν νὰ φθάσῃ εἰς ἐκεῖνον; ἐκεῖ τοὺς βράχους. Ἐκεῖ κἀκεῖ, ποῦ
φαίνεται ὁ μεγάλος βράχος θὰ περιμένῃ ὁ Μαρκοινός. Ποιὸ
πέρα, εἶναι τὸ ἐρειπωμένο ἐκεῖνο κτίριο, ποῦ λένε πῶς τὴν
νύκτα βγαίνουν φαντάσματα, μὰ λαθρεμπόροι πηγαίνοισι γινόμενα,
καὶ ὁ κόσμος τοὺς νομίζει φαντάσματα. Ἐξω λοιπὸν ἀπὸ τὸ
ἐρειπωμένο σπῆτι καὶ πίσω ἀπὸ τὸ μεγάλο βράχο, θὰ γενῇ ἡ
παράδοσις τῶν ὄπλων. Ἐλᾶτε τώρα νὰ σὰς δείξω ἀκριβῶς τὸ
μέρος.

Καὶ ἡ Κόρα ἡ ὁποία μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκεῖνης, ἐβάδιζε
μὲ βῆμα πολὺ ἀργόν, ἤρχισε τώρα νὰ προχωρῇ ταχέως. Τόσον
ταχέως ὥστε μετ' ὀλίγον εὐρίσκειτο εἰς ἀπόστασιν εἰκοσάδας
βηματίων ἀπὸ τὸν ἀτυνόμενον, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνει ἀκίνητος εἰς
τὴν θέσιν του, καὶ ἐξήταζε καλὰ τὰ μέρη διὰ νὰ εἶνε εἰς θέ-
σιν νὰ τὰ ἐπανεύρῃ τὸ μεσονύκτιον, ὅταν θὰ ἤρχετο μὲ τοὺς
τέσσαρας κλητῆρας διὰ νὰ συλλάβῃ τοὺς λαθρεμπόρους καὶ τὸ
λαθρεμπόριόν των.

* *

Ἐκεῖνην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν, ἕνα πρᾶγμα ὁλόλευκον, συ-
ρόμενον ἀθορύβως ἐπὶ γῆς, ἐπρόβαλεν ἀπὸ μίαν ἀνωμαλίαν
τοῦ ἐδάφους, ὅπισθεν τῆς ὁποίας ἐκρύπτετο ἕως τότε. Τὸ
ὁλόλευκον ἐκεῖνο πρᾶγμα ἦτον ἄνθρωπος. Ἦτον ὁ Μαρκοινός,
περὶ τοῦ ὁποίου ὠμίλησεν ἡ Κόρα. Μὲ τὸ λευκὸν μπουρνούζι
του καὶ τὴν λευκὴν καλύπτραν τῆς κεφαλῆς του. Ὁ Μαρκο-
ινός, ὁ ὁποῖος παρῆκε παντὸς εἶδους ὑπηρεσίας εἰς τὸν Αἰμί-
λιον Δεπρέ, τὸν ἑραστὴν τῆς Κόρας, λαμβάνων ὥς ἀντάλλαγμα
τῶν ὑπηρεσιῶν του τούτων ὄπλα, τὰ ὁποῖα ἐξῆγε λαθρεμπο-
ρικῶς καὶ ἔστειλεν εἰς τὸ Μαρκόκον, διὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν
κατὰ τῶν Γάλλων.



Ἔγειρε κατ' αὐτοῦ τὸ μαστίγιόν του.

Ὁ Καπετὰν Δράκος

φυλ. 4

Ἐπροχώρησε λοιπὸν ἀθορύβως καὶ ἔρκων πάντοτε ὁ Μαροκινὸς καὶ ἔφθασεν ὀπισθεὶν τοῦ Νοταρά, ὁ ὁποῖος ἀνύποπτος, ἐξηκολούθει νὰ ἐξειάζη τὰ πρὸ αὐταῦ μέρη, καὶ νὰ σημειώη μέσα εἰς τὸ μυαλό του τὰς λεπτομερείας τῆς τοποθεσίας ἐκεῖνης.

Ἐπειτα συνεσπειρώθη, ὅπως συσπειροῦται ἡ τίγρις ἡ ἐτοιμαζομένη νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τοῦ θύματός της, καὶ μὲ μίαν ἀφαντάστου γοργότητα καὶ ταχύτητα κίνησιν, ὥρμησε κατὰ τοῦ Νοταρά, καὶ μὲ τὰ χαλύβδινα χέρια του, τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τὸν λαιμόν.

Ὁ Ἕλλην ἀσιτυνὸς, μάτην προσεπάθησε νὰ ἀμυνθῇ καὶ μάτην προσεπάθησε ν' ἀπαλλαγῇ τῆς τρομερᾶς ἐκείνης περισφίξεως, ἡ ὁποία ὀλίγον κατ' ὀλίγον, τοῦ παρέλυσεν τὰς δυνάμεις καὶ τὸν ἐξενεύριξε καὶ τὸν καθίστα παντελῶς ἀνίκανον καὶ νὰ κινήθῃ κατ'.

Ἐν τῷ μεταξὺ δύο ἄλλοι ἀνθρώποι, φέροντες ἐνδύματα ἱεράτου, οἱ ἀνθρώποι εἰ ὁποῖοι εἶχον ἀπὸ θωροῖς παρακολουθήσει τὸν Νοταράν, ἐξερχόμενον ἐκ τῆς ὑπόπτου οἰκίας καὶ ἐπιστρέφοντα εἰς τὸ ἀστυνομικὸν γραφεῖον, κατέφθασαν τρέχοντες. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, ἔσπευσε νὰ φημώσῃ τὸν ἀσιτυνόν καὶ νὰ τὸν δέσῃ σφικτά, μὲ ἓνα στερεὸ σχοινί, τὸ ὁποῖον ἔφερε μαζί του. Ὁ ἕτερος, ἀνοίξεν ἓνα μεγάλο σακκὶ τὸ ὁποῖον ἐκράτουσε καὶ εἶπεν.

— Ἐλα. Βάλετε τὸν μέσα στὸ τσουβάλι. Δέκα λεπτά τῆς ὥρας μακριὰ ἀπ' ἐδῶ, περιᾶ ὁ Νεῖλος. Ἄς τὸν ρίξωμε στὸ ποτάμι, γιὰ νὰ χορτάσῃ μὲ τῆς σάρκες του κάποιος κροκόδειλος.

Ἡ ἀπαισία ἐκεῖνη ἐργασία διεξήχθη ταχύτατα, καὶ συνετέλεσθη ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος. Ὁ Νοταρᾶς, δέσμιος ὀπισθάγκωνα καὶ φημωμένος, ἐκλείσθη μέσα εἰς τὸν στερεὸν σάκκον, τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ὁποῖου ἐδέσθη σφικτά, διὰ λεπτοῦ σχοινίου,

— Εἶνε ἔτοιμα ὅλα; ἠρώτησεν ὁ Μαροκινός;

— Ἐτοιμα' ἀπήντησαν οἱ δύο καθοδηγοί.

— Πολὺ καλά. Τώρα δὲν σὰς χρειάζομαι ἄλλο.

— Καὶ στὸ ποτάμι ποῖος θὰ τὸν ρίξῃ;

— Ἐγώ. Θέλω νὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτὸς ὁ γκιαούρης, δὲν θ' ἀβγῇ ἀπὸ τὸ σακκὶ του, γιὰ νὰρθῇ ἀξαφνὰ νὰ μ' εὕρῃ

καὶ νὰ μοῦ ζητήσῃ τὸν λόγον, γιὰ τὸν μεταχειρίσθηκα ἔτσι ἄσχημα. Γιὰ οὗτοι κάνουν ἐγώ, θέλω νὰ εἶμαι βέβαιος, ὅτι εἶναι καλὰ καμωμένο. Φύγετε τώρα σεῖς. Τὰ ἄλλα εἶναι δουλειὰ δική μου.

Οἱ δύο κακοῦργοι, μετὰ τὰς διαιβεβιώσεις ἐκεῖνας τοῦ Μαροκινού, δὲν ἐνόμισαν ὅτι ἔπρεπε νὰ μείνουν περισσότερον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἐσπευσαν λοιπὸν ν' ἀπομακρυνθοῦν ἐκεῖθεν, λέγοντες :

— Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ σύντροφος, δταν τὸν ρίξῃς στὸ ποτάμι, δέσες του στὰ πόδια καὶ ἓνα μεγάλο λιθάρι. Ἔτσι δὲν θάχῃς ποτὲ τὸν φόβο ὅτι θὰ ξαναβγῇ στὴν ἐπιφάνειαν.

— Καλὰ. Ἔξερω ἐγὼ τί θὰ κάμω· ἀπήντησεν ὁ Μαροκινός.

Καὶ ἐπερίμενε μέχρις οὗτο ἀπομακρυνθοῦν καὶ ἐξαφανισθοῦν μέσα εἰς τὰ σκότη τῆς νυκτός, οἱ δύο συνεργάται του.

Κατόπιν ἐσκυψεν, ἐπῆρε καὶ ἐφορτώθη εἰς τοὺς ὤμους τοῦ τὸν σάκκον μὲ τὸν ἐν αὐτῷ ἐγκλειστον αἰσινόμον, καὶ ἔλαβε τὴν ἀγούσαν εἰς τὸ ἐρειπωμένον κτεῖριον, ὅπου ἐπερίμεναν ἡ Κόρα καὶ ἡ μητέρα της, ἡ ἀπαισία γραία τσιγγάνα, ἡ ὅποια καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα, δὲν ἔπαυσε νὰ λέγῃ εἰς τὴν κόρην της :

— Αὐτὴ τὴ φορὰ Κόρα ἐτελείωσαν τὰ ψύγματα. Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ γένῃς πλουσία Κόρα ...

Ἄλλ' ἡ Κόρα, δὲν ἐπρόσχευεν εἰς τὰ λόγια ἐκεῖνα τῆς μητρὸς της. Ἀφοῦ παρέσυρε τὸν Νοταράν εἰς τὴν παγίδα. Ἀφοῦ παρέδωκε τὸν εὐεργέτην της εἰς τὰς χεῖρας τῶν δημίων του, ἤρχισε νὰ καταλαμβάνεται ὑπὸ τῶν τύψεων τῆς συνειδήσεώς της. Εὐθὺς ὥς ἀντελήφθη ὅτι ὁ Νοταρᾶς συνελήφθη ὑπὸ τοῦ Μαροκινού, ἔτρεξε πρὸς τὸ ἐρειπωμένον κτεῖριον, εἰς τὴν σκοτεινὴν εἴσοδον τοῦ ὀποίου ἐπερίμεναν ἡ μητέρα της.

— Κακούργα μάνα ! τῆς εἶπεν. Ἐγείνε, ὅ,τι ἤθελες ! Πάει ὁ Νοταρᾶς.

Καὶ ἔπεσε πρηνὴς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν στάσιν ἐκείνην γογγύζουσα, ὕβριζουσα, καὶ μὴ δίδουσα προσοχὴν εἰς τὰ λόγια τῆς γραίας τσιγγάνας, μέχρι τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὅποیان, ὁ ἀπαισίος Μαροκινός ἀνεφάνη εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ κτερίου, φέρων ἐπ' ὤμου τὸν σάκκον μὲ τὸν δέσμιον καὶ φημιμένον Νοταράν.

— Σήκω Κόρα ! Σήκω. Τὸν φέρνει. ὦ ! ὦ ! τὸν ἔχει βά-

λει μέσα στὸ σακκί. Καὶ νὰ σοῦ πᾶ; ἔκανε πολὺ καλὰ. Ἔτσι θὰ τὸν ρίξωμε μὲ μεγάλη εὐκολία στὸ ποτάμι!

Ἐν τούτῳ ἐφ' μεταξὺ ὁ Μαροκινὸς μὲ τὸ φορεῖον του, διασχίζων μὲ τεράστια βήματα τὸ διάστημα, ἐφθασε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκοτεινὴν εἴσοδον. Ἀπέθηκεν ἔπειτα κατὰ γῆς τὸ φορεῖον του, καὶ εἶπεν.

— Μιὰ χαρὰ τὸ καταφέραμε! τῶρα δὲ ἀποτελειώσουμε τῆς δουλείαις μας. Ποῦ εἶναι ἡ Κόρα;

— Τί μὲ θέλεις ἐμένα; ἠρώτησεν ἐγειρομένη ἡ νεαρὰτσιγγάνα. Ἐγὼ ἔκανα ὅτι ἔπρεπε νὰ κάνω...

— Ὅχι δὲ μικροδρά μου, ἀπήντησεν ὁ Μαροκινός. Κάτι ἄλλο ἔχεις νὰ κάνῃς ἀκόμη.

— Τί;

— Νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ ρίξωμε αὐτὸ ἐν σακκί στὸ ποτάμι. Ἡ μάνα σου εἶναι γρηὶ καὶ τὰ χέρια της δὲν βαστοῦν. Σ' αὐτὴ τῇ δουλείᾳ χρειάζονται χέρια δυνατὰ καὶ γερά. Ἐλα, δὲ πηγαίνουμε.

Ἡ Κόρα ἐδίστασε πρὸς στιγμήν.

Ἄλλ' ἐσκέφθη ὅτι ἡ ἀρνησίς της τώρα, δὲν θὰ εἶχε κανὲν ἀρνητικὸν ἀποτέλεσμα καὶ κανὲν ὄφελος.

Διὰ τὴν μὴ χάσῃ τὸ ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως ἐκείνης προσδοκώμενον κέρδος, ἔπρεπε ν' ἀποτελειώσῃ ὅ,τι ἤρchiσε.

— Καλὰ, εἶπε· θὰ σὲ βοηθήσω.

Ἐν τῷ μεταξὺ, ἤλθε καὶ ἐστάθη πρὸ τοῦ σάκκου, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο κλεισμένος ὁ Ἕλλην ἀστυνόμος. Ἐσήκωσεν ἔπειτα τὴν κεφαλὴν της, ἀνυστέναξε καὶ εἶπε:

— Κοκόμοιρε Νοταρᾶ! Σὲ λυπᾶμαι ποῦ πεθαίνεις τόσῳ γέος· σὲ λυπᾶμαι ἀπὸ τῆς ψυχῆς μου τὰ κατὰβαθα! Ἀλλοιῶτα ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ. Ὁ θάνατός σου ζωὴ μου.

Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν Μαροκινὸν τοῦ ἔδειξε τὸν σάκκον καὶ τοῦ εἶπε:

— Νὰ αὐτὸς ἔκει μέσα, εἶναι τὸ πρῶτο θῦμα τῆς κληρονόμου τῶν ἑκατομμυρίων, ποῦ πρόκειται νὰ μᾶς ἐλθῇ μεθαύριον ἐδῶ. Αὐτός. Ἄν εἶναι καὶ ἄλλα θύματα ἐδῶ δὲν ἤξεύρω. Ὅμως ὁ Νοταρᾶς, εἶναι τὸ πρῶτον τραγικώτερον θῦμα! Ἐλα τῶρα. Πάρε πάλι τὸ σακκί στὸν ὦμο σου καὶ πᾶμε νὰ τὸ ρίξωμε στὸ ποτάμι!

* *

Μετὰ πορείαν ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας ἐφθασαν εἰς τὰς

ὄχθας τοῦ Νεῖλου· εἰς μέρος ὅπου σμήνη Κορκοδήλων περιφέροντο πειναλέα. Ἐκεῖ ἐσταμάτησαν. Καὶ ὁ Μαροκινός, ἀφοῦ ἐξήτασα τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ποταμοῦ, ἠρώτησεν·

— Εἶναι καλὰ ἐδῶ ;

— Κάτι περισσότερον ἀπὸ καλὰ· ἀπήντησεν ἡ Κόρα.

— Ὑπάρχουν κορκοδεῖλοι σ' αὐτὸ τὸ μέρος ;

— Πολλοί. Ἄν περάσῃς τὴν ἡμέραν ἀπὸ ἐδῶ καὶ τοὺς

ἰδίῃς θὰ τρομάξῃς.

— Τὴν ἡμέραν. Ἀλλὰ τὴν νύκτα ; Εἶναι σκοτεινά, δὲν σοῦ λέω. Ὅμως δὲν βλέπω τίποτα. Δὲν ἀκούω καιένα θόρυβον.

— Μὴ σὲ μέλλει ! ἀπήντησεν ἡ Κόρα. Περισσότερον ἀπὸ σένα, ἔχω ἐγὼ συμφέρον νὰ καταφαγωθῇ ἀπὸ τοὺς κορκοδεῖλους ὁ Νοταρᾶς. Ἐσὺ Μαροκινέ, θὰ φύγῃς μεθαύριο καὶ θὰ γυρίῃς στὸ Μαρόκον τὴν πατρίδα σου, καὶ δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς τίποτε. Ἐγὼ ὅμως θὰ μείνω ἐδῶ. Καὶ ἂν κινδυνεύσῃ κανεὶς, ἐγὼ θὰ κινδυνεύσω. Γιατὶ ὁ Νοταρᾶς, δὲν ἤξευρε, ὅτι ὁ πραγματικὸς δολοφόνος του εἶναι ὁ Αἰμίλιος Δεπερέ. Δολοφόνον του θὰ νομίσῃ ἐμένα. Καὶ φρεσινὰ, ἐγὼ θὰ βρῶ τὸν μπελά μου.

— Καλὰ λοιπόν ! εἶπεν ὁ Μαροκινός. Ἀφοῦ εἶναι καλὰ ἐδῶ ἄς τὸν ρίξωμε ἐδῶ. Περίμενε μιὰ στιγμή.

— Τί θὰ κάμῃς ;

— Θὰ βρῶ μιὰ μεγάλη πέτρα. Κάτι πρέπει νὰ τοῦ δέσωμε στὰ πόδια βαρὺ. Κάτι, γιὰ νὰ πᾶν εἰς τὸ βάθος.

Πράγματι !

Ὁ Μαροκινὸς ἠρεύνησεν ἐκεῖ τραγύρω, εὗρεῖκεν ἓνα ἀρκετὸν μεγάλον καὶ βαρὺν λίθον, τὸν ἔδεσε στερεὰ διὰ τινος σχοινίου εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ σάκκου, καὶ ἔπειτα εἶπεν εἰς τὴν Κόραν.

— Εἶμαι ἕτοιμος.

— Τί θέλεις νὰ κάνω ἐγώ ; ἠρώτησε ἡ Κόρα.

— Πιάσε ἐσὺ τὸ σακκὶ ἀπὸ πάνω ἔτσι. Ἐγὼ θὰ τὸ πιάσω ἀπὸ κάτω. Ὑστερα μιὰ καὶ δυὸ μέσα στὸ ποτάμι.

Καὶ πράγματι.

Ὁ μὲ τὸν ἀστυνόμον Νοταρᾶν σάκκος, εὗρέθη μετ' ὀλίγον εἰς τὰ χεῖρα τοῦ Μαροκινοῦ καὶ τῆς Κόρας. Ἐταλαντεύθη ἐπ' ἀρκετὸν καὶ μὲ ὀρμὴν ἔπειτα ἐξεσφενδονίσθη καὶ ἔπεσε μέσα εἰς τὰ νερὰ τοῦ Νεῖλου, δέκα μέτρα μακρὰν τῆς ὄχθης..

Ἕνας παφλασμός ηκούσθη, τὰ νερά ἀνεπήδησαν καὶ ἐταράχθησαν, καὶ ἔπειτα ἐπανήλθε καὶ πάλιν ἡ προτέρη γαλήνη.

Ὁ σάκκος εἶχεν ἐξαφανισθῇ εἰς τὰ βαθειὰ νερά τοῦ Νεῖλου !...

— Κακόμοιρε Νοταρά ! ἐψιθύρισεν ἡ Κόρα. Σὲ λυποῦμαι ἀπὸ τὴν ψυχὴν μου. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἄλλοιώς. Ὁ θάνατός σου ζωὴ μου !...

Μετ' ὀλίγον οἱ ἐργάται τοῦ ἀπαισίου δεινοῦ ἐγκλήματος ἀπεχωρίζοντο. Ὁ Μαροκινὸς ἔλαβε τὴν εἰς τὴν πόλιν ἀγούσαν. Ἡ Κόρα δέ, κατηυθύνθη πρὸς συνάντησιν τῆς μητρὸς τῆς λέγουσα·

— Ἄς δοῦμε τώρα ! Ἄς δοῦμε πότε θὰ μᾶ, ἔλθῃ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἡ κληρονόμος τῶν ἐκατομμυρίων !...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ἡ ἐπιστροφὴ ἐνὸς νεκροῦ.

Δέκα ἡμέρας μετὰ τὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα ἀφηγήθησαν ὁ Ἕλλην Ἀναστάσιος Εὐαγγελινὸς συνεγευμάτιζε μετὰ τοῦ φίλου του Ρώσσου Ἰβάν Βασίλωφ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἐστιατορίου «Ἐξέλιου», ὅπου ὁ δεῦτερος οὗτος ἄνεκδλυπτε διὰ πρώτην φοράν τὴν πρώην σύζυγόν του, τὴν ὁποίαν ἐχώρισε πρὸ ἑπταετίας, διὰν εἰδοποιήθῃ ὅτι τὸν ἐζήτει εἰς τὸ τηλέφωνον.

Ὁ Εὐαγγελινός, ὁ μεσίτης αὐτοῦ τοῦ χρηματιστηρίου, περὶ τοῦ παρελθόντος τοῦ ὁποίου θὰ ὁμιλήσωμεν ἔν καίρῳ, ἔσπευσεν εἰς τὸ τηλέφωνον.

Τὸν ἐζήτει ἡ κυρία Νούγκοβιτς. Μία νέα καὶ ὠραία, παρὰ-δοξος καὶ μυστηριώδης χήρα, ἡ ζωὴ τῆς ὁποίας περιεβάλλετο ὑπὸ σκότους πυκνοῦ, χήρα τοῦ πλουσίου Νούγκοβιτς, τὸ τραγικὸν ὅσον καὶ μυστηριώδες τέλος τοῦ ὁποίου θὰ ἐξιστορήσωμεν ἔν τοῖς ἐπομένοις.

Ἐπῆρε τὸ ἀκουστικόν ὁ Εὐαγγελινός, εἶπε ποῖος ἦτο, καὶ τότε, διὰ μέσου τῶν τηλεφωνικῶν συρμάτων ἔφθασεν ἡ λεπτὴ φωνὴ τῆς ὠραίας χήρας. ἡ ὁποία ἔλεγε.

— Μοῦ συμβαίνει κάτι πολὺ ἀπροσδόκητον ἀλλὰ καὶ πολὺ τρομερὸν Εὐαγγελινέ. Μέσα εἰς τὸν κοιτῶνα μου, εὗρηκα θνατομένον !

— Τί εἶπατε ; ἠρώτησε κατάπληκτος ὁ Εὐαγγελινός. "Ἐναν σκοτωμένον !

— Μάλιστα· νὰ σᾶς πῶ μὲ λίγα λόγια τί συνέβη : Τὸ ἀπόγευμα, ἡσθανόμην μικρὰν ἀδιαθεσίαν· δὲν ἐβγήκα λοιπὸν καθόλου ἔξω. "Ἐδέθηκα μερικὸς φίλας μου, καὶ ἔτσι ἐπέρασα τῆς ὥραις μου. Εἰς τὸς ὀκτώ, ἐδείπνισα ἑλαφρῶς καὶ εἰς τὰς ἑννέα ἀπεσύρθην εἰς τὸν κοιτῶνά μου ! "Ἡ θαλαμηπόλος μου εἶχε πάρει ἄδειαν ἐξόδου. Κατ' ἀνάγκην λοιπόν, ἐμπήκα μόνη εἰς τὸν κοιτῶνά μου. "Ἀλλαξα φορέματα, καὶ ἐπῆγα νὰ πέσω εἰς τὸ κρεββάτι μου ! "Ἀλλὰ μόλις ἐπλησίασα καὶ παραμέρισα τὴν τὴν κοινεῖνα, ἔμεινα κατατρομαγμένη· ἐπάνω εἰς τὸ κρεββάτι μου, ὑπῆρχεν ἓνας ἄνθρωπος νεκρός. "Ἐνας νέος ἄνθρωπος εἴκοσι ἔξι ἔτων. Πολὺ ὡραῖος καὶ πολὺ τοῦ κόσμου, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὰ φορέματά του Πῶς εὐρέθη ἐκεῖ πῶς ἐσκοτώθη· ποιὸς τὸν ἐκότωσε· δὲν εἰσέυρω ! "Ἀλλὰ δὲν εἰδοποίησα καὶ τὴν ἀστυνομίαν. "Ἦθελα, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ μὴν μπλέξω μαζὺ τῆς.

"Ἡ τοῦλάχιστον, νὰ μὴν γένῃ κανένας θόρυβος γιὰ τὸ ἐπεισόδιον αὐτό ! Τί νὰ κάνω ; "Ἐσκέφθηκα σὰς· ἔσεῖς ἴσως εἰσθῇς εἰς θέσιν νὰ μου δώσετε καμμίαν συμβουλήν. "Ἰσως πορεῖτε νὰ μὲ βοηθήσετε εἰς τὴν δύσκολην αὐτὴν περίστασιν τοῦ βίου μου ;

Καὶ μετ' ὀλίγον, ἡ γυναικεία ἐκεῖνη φωνή, ἐξαιρετικῶς τρυφερὰ καὶ θωπευτικὴ, καὶ παιγνιδιάρα καὶ σκανδαλιστικὴ, ἐξηκολούθησεν.

— "Ἐλᾶτε μιὰ στιγμή εἰς τὸ σπῆγί μου· ἐλᾶτε. Σᾶς παρακαλῶ πολὺ. "Ἀπὸ μένα, ἐν πάσῃ περιπετῶσει δὲν θὰ τὸ ἔχετε χάσιμο. "Ἐλᾶτε· ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ, πρὶν συνανοηθῶμεν μαζύ, κρατήσατε τὸ πρᾶγμα ἀπολύτως μυστικόν, καὶ μὴν πῆτε εἰς κανένα τίποτα...

"Ἐπέρσαν ὀλίγαι στιγμαί ! "Ἐπειτα δέ, ἡ γυναικεία φωνή, ἠρώτησεν ἀγωνιώδης.

— Θὰ ἐλθετε ;

— Μάλιστα κυρία Νούγκοβιτς, θὰ ἐλθω. Σὰ ἓνα τέταρτον τῆς ὥρας τὸ πολὺ, θὰ εἶμαι ἐκεῖ...

— Σᾶς εὐχαριστῶ. Καὶ σᾶς περιμένω.

Καὶ ἡ συνομιλία διακόπη εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο.

"Ὁ "Αναστάσιος Εὐαγγελινός, ἐσιτάθη τῷ ἔργῳ συλλογισμένος

πρὸ τοῦ τηλεφώνου. Ἐπειτα ἔχαμογέλασεν, ἕνα παραδόξον ἐκφράσεως χαμόγελο καὶ ἐψιθύρισε·

— Ἄ ! διαβόλισσα ! Ἄ ! ὥραία χήρα, μὲ τῆς ὠμορφαιῶν σου καὶ τὰ ἑκατομμύρια σου. Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ὁ ὥραλος νέος ποῦ εὗρέθη γκερὸς μέσα εἰς τὸν κοιτῶνα σου, ἀπέθανε κατὰ τὸν μυστεριώδη τρόπον, ποῦ ἐπέθανε καὶ ὁ καυμίνος ὁ συμπατριώτης μου ὁ Νούγκοβιτς, ὁ βασιλεὺς τῶν ξενοδοχείων ! Θὰ τὸ μάθουμε ὅμως αὐτό. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἂν σοῦ προσφέρω τὸς ὑπηρεσίας μου αὐτὴν τὴν φορὰν, πρέπει νὰ λάβω γενναίαν ἀμοιβήν...

Καὶ μικρὰν σκεφθεῖς, ἐξηκολούθησεν :

— Ἕίσαι νέα, ὥραία καὶ ἑκατομμυριοσχὸς κυρία Νούγκοβιτς ! Ξέρω λοιπὸν τί θὰ ζητήσω ἀπὸ σένα, τὴν πολὺ ὠμορφη καὶ πολὺ πλουσία...

Μειδιῶν ἔπειτα ἕνα σατανικὸν μειδίαμα, ἐγκατέλειπεν ἐν σπουδῇ τὸ δωμάτιον τοῦ ἰδιαιτέρου τηλεφώνου, καὶ μετέβη εἰς ἄλλο δωμάτιον, ὅπου εὗρισκοντο, τὰ διὰ τὴν γενικὴν χρῆσιν τῶν πελατῶν τοῦ ξενοδοχείου τηλέφωνα. Κατηυθύνθη εἰς ἕνα ἐξ αὐτῶν· ἐσήμανεν· ἐξήτησε νὰ τὸν θέσουν εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τὸ ἀστυνομικὸν γραφεῖον τοῦ διαμερίσματος ἐκείνου τῆς πόλεως, καὶ ἤρῳτησεν :

— Εἶνε ἐκεῖ παρακαλῶ ὁ ἀστυνόμος Νοταρῆς ;

— Μὰ δὲν ξέρετε τίποτε σεῖς ποῦ τηλεφωνεῖτε ;

— Ὅχι. Τί νὰ ξέρω ;

Ὁ ἐκ τοῦ ἀστυνομικοῦ γραφείου τηλεφωνῶν, ἀπήντησε τότε εἰς τὸν Εὐαγγελινόν, τὰ τρομακτικὰ αὐτά.

— Εἶνε δέκα σωσταῖς ἡμέραις ποῦ ὁ Νοταρῆς ἐξηφανίσθη. Κατὰ τὰς πληροφορίας ποῦ μᾶς ἔδωσαν, ἐπῆγε κάποιος μόνος, γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ ἕνα λαθρεμπόριον ὀπλων καὶ δὲν ἐπέστρεψε πλέον. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, οἱ λαθρέμποροι τὸν ἐξεδάστυραν. Εἶνε τώρα δέκα σωσταῖς μέραις ποῦ ψάχνουμε νὰ βροῦμε τὸ πτώμα του τοῦλάχιστον, ἀλλ' εἰς μάτην ! Θέλατε καμμιάν ἄλλην πληροφορίαν ;

— Ὅχι ! ἀπήντησεν ὁ Εὐαγγελινός.

Καὶ παρήτησε τὸ ἀκουστικόν, καὶ ἐξῆλθε τοῦωματίου τῶν τηλεφώνων, ψιθυρίζων·

— Ὁ Νοταρῆς ἐξηφανίσθη καὶ πιστεύεται ὅτι ἐδολοφο-



Ἦσαν συγκεντρωμένοι ἐκεῖ πλεῖστα μέλη τῆς
ἀριστοκρατίας τῆς Ἀλεξανδρείας.

νήθη. Ἡ ἀστυνομία ζητεῖ τὸ πιῶμά του καὶ δὲν τὸ εὗρίσκει. Καὶ ἡ ὥραία χήρα Νούγκοβιτς, τοῦ βασιλέως τῶν ξενοδοχείων, μοῦ τηλεφωνεῖ ὅτι ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι της, εὗρέθη τὸ πιῶμα ἐνὸς ὡραίου νέου, ἡλικίας μόλις εἴκοσιν ἔξ ἑτῶν ! Εἴκοσιν ἔξ ἑτῶν ! Δηλαδή τῆς ἰδίας ἡλικίας μὲ τὸν Νιταρδν !

Καὶ ἔξ ἀποφάσεως, ἔπειτα προσέθηκεν.

— Διάβολε. Δὲν πρέπει νὰ χάσω οὕτε μιὰ στιγμήν πλέον. Εἶναι ἀνάγκη νὰ κάμω τὸν φίλον καὶ τὸν προστάτην τῆς κυρίας Νούγκοβιτς, ἀλλὰ συγχρόνως νὰ κάμω καὶ τὸν ἀστυνόμον.

Ἀπεχαιρέτησε κατόπιν τὸν φίλον του Ἰβὰν Βασιλωφ, ἐπήδησεν εἰς μίαν ἄμαξαν, καὶ ἔδωκε εἰς τὸν ἀμαξηλάτην, τὴν διεύθυνσιν τοῦ μεγάρου τῆς χήρας Νούγκοβιτς. Ἀνεκλίθη ἀναπτυστικὰ καὶ ἐψιθύρησεν.

— Ἄ, ὦραία μου χήρα ! Ἄ, διαβολεμένη κυρία Νούγκοβιτς. Ἄν σὲ βάλω στὸ χέρι σ' ἔβαλα. Ἄν σὲ μπλέξω στὰ δικά μου σ' ἐμπλέξα ...

Ἐγνώριζεν ὅμως ὁ Εὐαγγελινὸς ὅτι ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἦτο τρομερά. Καὶ ὅτι μεταβαίνων εἰς τὴν κατοικίαν της, μετέβαινεν εἰς τὸ ἄντρον ἐνὸς δαίμονος. Καὶ ἔλαβε τὰ μέτρα του. Μέτρα διὰ τῶν ὁποίων ἦτο βέβαιος, ὅτι ἤθελεν ἐπικρατήσῃ αὐτὸς τῆς ὡραίας γοήσσης, ἡ ὁποία εἶχεν ἀναγάγει εἰς ἐπιστήμην, καὶ τὸν τρόπον τῆς ὑποδουλώσεως, καὶ τὸν τρόπον τῆς ὑποδουλώσεως, καὶ τὸν τρόπον τῆς καταστροφῆς ἐνὸς ἀτόμου.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ μέγαρον τῆς κυρίας Νούγκοβιτς, ἦτον ἐννιάη καὶ ἡμίσεια τῆς νυκτός. Τὸ πολυπληθὲς ὑπηρετικὸν προσωπικὸν αὐτοῦ, ἀμφοτέρων τῶν φύλων, εἶχεν ἀποσυρθῇ εἰς ὕπνον, ἴσως κατὰ διαταγὴν ἀνωτέραν. Ὁ μόνος ἀγρυπνῶν, ἦτον ὁ θυρωρὸς τοῦ μεγάρου. Ἐνας συμπατριώτης τῆς κυρίας Νούγκοβιτς, ἀνθρωπος τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης της, ὁ ὁποῖος εὐθὺς ὡς ἤκουσε σταματήσασαν τὴν ἄμαξαν μέσα εἰς τὴν ὁποίαν εὗρίσκατο ὁ Εὐαγγελινὸς ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐπερίμενε,

Καὶ ὅταν ὁ Εὐαγγελινός, πληρώσας καὶ ἀποπέμψας τὸν ἀμαξηλάτην εἰσῆλθεν, ὁ θυρωρὸς τοῦ εἶπε :

— Ἡ κυρία σὰς περιμένει ἐπάνω εἰς τὸ μικρὸν σαλόνι. Τρεῖς φορές ἕως τώρα ἠρώτησεν ἂν ἦλθατε. Ἀνεβῆτε γοήγορα ...

Ὁ Ἀναστάσιος Εὐαγγελινός. ἔσπευσε νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς ὁδηγίας τοῦ θυρωροῦ. Ἀνῆλθεν ἀνὰ δύο τὰς βαθμίδας

τῆς κλίμακος, καὶ ἐπειδὴ ἐγνώριζε καλὰ τὰς διαιρέσεις τοῦ πολυτελοῦς μεγάρου δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ εὔρη καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ μικρὸ σαλόνι, μέσα εἰς τὸ ὅπου τὸν ἐπερίμενεν ἡ ὥραια κυρία Νούγκοβις.

Εἰσῆλθε καὶ δὲν κατώρθωσε νὰ κρατήσῃ ψίθυρον θαυμασμοῦ !

Ἡ χήρα Νούγκοβις τοῦ ἐφάνη τῶρα ὡραιότερα ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν. Διὰ μέσου τῶν πλατυτάτων δαντελλωτῶν περιχειρίδων τῆς νυκτικῆς τῆς ἐσθῆτος, μιᾶς ἐσθῆτος πολυτελεσιτάτης, ἐπρόβαλον βραχιόνες ἀφρόπλαστοι, καὶ διὰ μέσου τοῦ ἐλαφροῦς πιυχουμένου καὶ ἐλαφροῦς διαφανοῦς μεταξωτοῦ ὑφάσματος τῆς ἐσθῆτος, διεγράφοντο ἁρμονικαί, τέλειαι, καλλιτεχνικαί, αἱ γραμμαὶ τοῦ θεσμεσιωτέρου τῶν σωμάτων. Ἐπάνω δὲ ἐκεῖ ποῦ ἡ ἐσθῆς, ἀπολήγουσα εἰς ἓνα πλοῦτιον μυθώδη δαντελῶν καὶ τριχάπτων, περιέβαλεν ἀπαλὰ-ἀπαλά, τοὺς ὤμους καὶ τὸν λαιμὸν καὶ τὸν τρῶχλον, διεκρίνετο τὸ δόλοευκον, καὶ ἐμάντευετο τὸ ἀπαλὸν καὶ ἡῶ τῆς σαρκός, τὴν ὅποιαν ἐστόλιζε περὶδέριον ἐξ ἀδαμάντων ἀναδιδόντων, ὑπὸ τὴν ἀνταύγειαν τοῦ ἡλεκτρισμοῦ, τὸς ἐκθαμβωτικωτέρας τῶν λάμπσεων.

Κ' ἐνῷ ὁ Ἀναστάσιος Εὐαγγελινὸς ἐθαύμαζε τὸ τέλειον ἐκεῖνο τῆς δημιουργίας πλάσμα, τὸν ἄγγελον τοῦτον τοῦ ὀλέθρου καὶ τῆς καταστροφῆς, ἡ ὥραια κυρία Νούγκοβις, ἦλθε πρὸς αὐτόν, τοῦ ἐπῆρε τὸ χεῖρ, ἐδῆξε μὲ ζωνρότητα μέσα εἰς τὰ μικρά, τὰ κομψὰ χεράκια τῆς, καὶ μὲ φωνὴν προδίδουσαν τὴν ὁλως ἐξαιρετικὴν συγκίνησιν ὑπὸ τῆς ὁποίας κατείχετο ἐκείνην τὴν στιγμὴν. τοῦ εἶπε :

— Σ' εὐχαριστῶ ποῦ ἦλθες !

— Ἀλλὰ πρὸς θεοῦ κυρία Νούγκοβις. Εὐρέθῃ λοιπὸν ἕνας ἀνθρωπος νεκρὸς ἐπάνω εἰς τὸ κρεββάτι σας ; ...

— Ναί· ναί !

— Γνωστὸς σας...

— Ὁχι ! Ὅχι ! ἐπήτησε μετὰ ζωνρότητος ἡ κυρία Νούγκοβις. Κάθε ἄλλο παρὰ γνωστὸς μου. Ἐνας ἐντελὴς ἄγνωστος ! Ποτέ μου δὲν ἐθυμοῦμαι νὰ τὸν εἶδα. Οὔτε ἐνθυμοῦμαι νὰ τὸν ἔχω ἀπαντήσῃ πούθενά.

— Περιεργον ! Πολὺ περιεργον ! ἐψιθύρισεν ὁ Εὐάγγελος.

Καὶ ἀφοῦ ἐσκέφθῃ ἐπ' ἄρκετὸς στιγμὰς, ἠρώτησεν·

— Ἄς ἴδωμεν κυρία Νούγκοβιτς ; Μήπως ξυύρωτε πῶς κατωρθώθη ὥστε ὁ ἄνθρωπος αὐτός νὰ εὐρεθῇ εἰς τὸ νρεββάπ σας ; Δηλαδή· ἄγνωστοι ἔφεραν καὶ ἐκποθέτησιν ἐκεῖ τὸν νεκρὸν διὰ τὸ κορύψουν καπνιο ἐγκλημά των, ἢ διὰ τὸ ἐκκορύψουν τὴν εὐθύνην τοῦ ἐγκλήματός των, εἰς ἄλλους ; Ἡ μήπως ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἐμπῆκε μέσα εἰς τὸ σπήτι σας ζωντανός, ἐκορύβη εἰς τὸν κοιτῶνά σας, ἄγνωστον γιὰ τοῖον σκοπὸν καὶ ἐκεῖ μέσα ἐδολοφονήθη ;

Ἡ κυρία Νούγκοβιτς ἐφάνη δειδὼν εἶχε πρόχειρον μὲ ἀπάντησιν. Πρὶν ἀπαντήσῃ, ἐσκέφθη πολὺ. Καὶ εἰπετα εἰπε.

— Δὲν εἰξεύρω. Σὰς δοκίζομαι δειδὼν εἰξεύρω τίποτε. Τὸ μόνον τοῦ εἰξεύρω ἐγὼ εἶναι δεῖ, ὅταν ἐπῆγα νὰ πάσω εἰς τὸ κρεββάτι μου, εὐρῆκα ἐπάνω τὴν πεθιαμένον ! Ἐνὰ τέτοιο θέμα φυσικά, μ' ἔκαμε νὰ καταληφθῶ ὑπὸ φρίκης ! Ὅπως ἐξήγησα τίποτε. Μόλις ἔρριψα μία ματιὰ στὸ πρόσωπον τοῦ νεκροῦ, καὶ εἶδα δεῖ μοῦ ἦτον ἄγνωστος. Ἐσπευσα τότε νὰ φύγω ἀπὸ τὸν κοιτῶνα μου, τὸν δοκίον ἐκλείδωσα, γιὰ νὰ μὴ μτῇ καμμία ἀπὸ τὰς ὑπηρετίας μέστ. Ἐπειτα ἐσυλλογίσθηκα σὲ ποῖον γ' ἀποταίθω καὶ ἐσκέφθηκα σὰς. Εἴτερον δεῖ αὐτὴν τὴν ὥραν εἰδεινούσατε εἰς τὸ Ἐξέλιστορ. Σὰς ἐπιλεφώνησα καὶ ἤλθατε. Ἄλλο τίποτα δὲν εἰξεύρω ..

— Πολὺ καλὰ. εἶπεν ὁ Εὐαγγελινός. Δότες μου τώρα τὸ κλειδί τοῦ κοιτῶνός σας.

— Τὶ θὰ κάμετε ;

— Θ' ἀνοίξω καὶ θὰ μπῶ μέσα. Ὅ,τι δὲν ἐξετάσατε σεῖς θὰ τὸ ἐξετάσω ἐγὼ. Ὅ,τι δὲν ἐμάθατε σεῖς θὰ τὸ μάθω ἐγὼ.

Καὶ ἀντιληφθεῖς δεῖ ἡ ὥραία χήρὰ ἐδίσταζε καὶ δὲν εἰσίνετο διατεθειμένη νὰ τοῦ δώσῃ τὸ κλειδί τοῦ κοιτῶνός της εἶπεν.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει κυρία Νούγκοβιτς, σὰς παρακαλῶ νὰ ἔχετε πλήρη καὶ ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην σὲ μένα. Μ' ἔκαλέσατε ἐδῶ ὡς φίλον σας. Ἐχετε λοιπὸν πεποιθήσιν εἰς τὸν φίλον σας. Ὅ,τι δῆποτε καὶ εἰς συμβῇ, ἐγὼ βέβαιον δὲν θὰ εἶμαι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ σὰς ἀρνηθῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος.

Ἐτόνισε τώρα ἐκάσιγιν τῶν λέξεών του καὶ προσέθηκεν.

— Τόσον χρήσιμος κυρία Νούγκοβιτς, ὥστε δὲν θὰ μετανοήσετε διότι μ' ἐκαλέσατε γ' εἶθω ἐδῶ...

— Καλὰ λοιπὸν εἶπεν ἡ κυρία Νούγκοβιτς Πάρε-τὸ κλειδί..

Ἔδωκε τὸ κλειδί τῆς θύρας τοῦ κοιτῶνός της εἰς τὸν Εὐαγγε-
 γελινὸν καὶ προσέθηκεν.

— Ἐν πάσει περιπτώσει προσέθηκε, μὴ λησμονεῖτε ὅτι εἰμαι
 διατεθειμένη νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος...

Καὶ συνοδεύουσα τώρα τὰς λέξεις της μὲ τὸ θελκυικώτερον
 καὶ ἐκφραστικώτερον τῶν μειδιαμάτων της ἐξηκολούθησε.

— Τόσον χρήσιμος, ὅσον ἴσως δὲν ἐφαντάσθητε...

— Κυρία Νούγκοβιτς· ἀπήντησεν ὁ Εὐαγγελινός. Ὁ δὲ σᾶς
 ὑπηρετήσω ὥς εἴης πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος φίλος. Ὅσον ἀφορᾷ
 δὲ τὸ ζήτημα τῆς ἀμοιβῆς μου, ἐλπίζω ὅτι θὰ συμφωνήσωμεν
 πολὺ καλὰ οἱ δύο μας. Περιμένετέ με ἐδῶ. Ὁ δὲ ἐπιστρέψω μετ'
 ὀλίγον.

Καὶ σφίγγων μὲ χαρὰν εἰς τὸ χέρι του τὸ κλειδί τοῦ κοι-
 τῶνος τῆς ὥρας αἰας χήρας, ἤνοιξε τὴν θύραν, ἐξῆλθε καὶ κατη-
 σύνη εἰς τὸ μέρος τοῦ κοιτῶνα, ὅπου ὁ μυστηριώδης νεκρός,
 ψιθυρίζων :

— Ἄν εἶνε ἀλήθεια ὅ,τι ἔχω ὑποπτευθῇ, ὥραία μου χήρα,
 τότε ἔκανα τὴν τύχην μου ! Ὡ ! βέβαια. Ἐραστὴς ἐγώ, ὁ
 ἀπλοῦς μεσίτης τῶν χρηματιστηρίων μιᾶς πεντάμορφης γυναι-
 κός, καὶ διαχειριστὴς τῆς κολοσσαίας περιουσίας της ! !

Τοιαῦτά τινα σκεπτόμενος, ἐφθασεν εἰς τὸν κοιτῶνα, ἤνοιξε
 καὶ εἰσῆλθεν.

Ὡσὶν ἄστυνός· δὲ ἐπιτέθειος, προσέβη εὐθὺς ἀμέσως εἰς
 τὰς ἐρεῦνας του.

Καὶ ἐν πρώτοις. τῇ βοηθείᾳ τοῦ φωτός τοῦ ἡλεκτρικοῦ, τὸ
 ὅποιον ἤναψεν, ἐξήτασε τὸν νεκρὸν ἐπὶ πολὺ. Ἐπειτα εἶπεν.

— Τραῦμα κανέν. Ἴχνος προδίδον ἐγκλημα, κανέν ! Δὲν
 εἰμαι ἱατρός. Ἀλλ' ἐξ ὅσων βλέπω πείθομαι ὅτι ὁ νεανίας αὐτός,
 ἀπέθανεν ἀπὸ συμφορῆσιν ἢ συγκοπῇ. Μία συμφορῆσις δὲ ἢ
 μία συγκοπὴ ἔχουν τὰς ἀφορμὰς των. Ἐνα καυγαδάκι λόγος χά-
 ριν· καμμιὰν ζωηρὰν καὶ βίαιαν σκητὴν ζήλοτυπίας... Διάβολε !
 Διάβολε ! Ἔτσι εἶνε. Ὁ νεανίας αὐτὸς ἦλθεν ἐδῶ ὑγιής.
 Εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα αὐτὸν ὑγιέστατος. Μέσα εἰς τὰ δά-
 κτυλά του, τὰ σφιγμένα ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν τοῦ θανάτου, διακρίνω
 τέσσαρες μακρυαῖς τρίχαις. Τρίχαις γυναικείων μαλλίων ! Τῶν
 μαλλίων τῆς κυρίας Νούγκοβιτς. Τί σημαίνει λοιπὸν τοῦτο ;

Ἀπλούστατα. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀπέθανε μέσα εἰς τὴν ἀγκαλιὰν τῆς θωραίς χήρας. Ὅταν προσεβλήθη ἀπὸ τὴν συμφόρησαν, τὴν εἶχε ἀγκαλισμένην, εἶσι βεηγοῦνται αἱ τέσσαρες τρεῖς τῶν γυναικείων μαλλιών, ποῦ εὗρισκονται σὰ χέρια του...

Ἔστω μειδιῶν ἕνα αὐτόχρομα σατανικὸν μειδίσμα. Ἐπιφθῇ ἔπειτα ἐπ' ὀλίγον καὶ ἐξηκολούθησεν.

— Ἐραστής λοιπὸν ! ὁ δυστεχισμένος αὐτὸς νέος, ἦσαν ἔραστής τῆς χήρας Νούγκοβιτς. Ἠλθεν ἰδὼν διὰ τὴν ἐντροπήν εἰς πελάγη ἡδονῆς καὶ εὐρήκε τὸν θάνατον ! Διάβλε. Νά, μία περίπτωσις θανάτου πολὺ περίεργος. Τί τάχα ; Μήπως δὲν ἤμπορεῖ ν' ἀποδοθῇ ὁ θάνατος οὗτος εἰς δολοφονίαν ; ἤμπορεῖ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἂν δὲν εἶναι· ἂν ἡ κυρία Νούγκοβιτς, γὰρ νὰ σοῦθῃ, ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, δὲν φεύγει ἀπὸ τὸν ἕνα κίνδυνον, διὰ τὴν πέσῃ εἰς τὸν ἄλλον, τὸν κίνδυνον ἐνδὸς σκανδάλου ;

Ἔτριψε ἀπὸ εὐχαρίστησιν τὰ χέρια του, καὶ ἐψιθύρισε,

— Δαμπρά· ὀριστικῶς τὴν κρατῶ εἰς τὸ χέρι τὴν θωραὶν χήραν. Καὶ τώρα ἃ; ἐξακριβώσωμεν καὶ τὴν ταυτότητα τοῦ νεκροῦ.

Μὲ τὴν ἀταραξίαν ἐνδὸς τιμωροῦ καὶ τὴν ἀφοβίαν τοῦ σκαλλεύοντος τοῦ νεκροῦ ὁ Εὐαγγελινὸς, ἐπλησίωσε τὸ πτώμα, ἔσκυψε καὶ ἠρεσύνησε τὴν ἐσωτερικὴν τσέπην τοῦ φορέματός του, ἀπὸ τοῦ ὁποίου, ἀνέσυρεν ἕνα πορτοφόλι.

Τὸ ἦνοιξε καὶ ἤρχισε νὰ ἐρῇ τὸ περιεχόμενον του.

Ἦ ἔρευνα δὲ ἐκείνη, ὑπῆρξε πλέον ἢ ἐπιτυχής.

Διότι, πλὴν τῶν ἐπισκεπτηρίων, ὁ Εὐαγγελινὸς εὐρήκε καὶ τρεῖς ἐρωτικὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἡ κυρία Νούγκοβιτς, εἶχε γράψαι πρὸς τὸν νεκρὸν ἤδη ἔραστήν της.

Καὶ αἱ μὲν δύο ἐκ τῶν ἐπιστολῶν ἐκείνων, ἦσαν ἐρωτικαὶ ἄτλαϊ ἐπιστολαί, γεμάται λυρισμὸν, αἴσθημα, μελοδραματισμὸν, καὶ ἄνευ ἐξαιρετικῆς τιμῆς σημασίας.

Ἀλλ' ἡ τρίτη ἐξ αὐτῶν ἦτο σπουδαιοτάτη, διότι ἐξηγητῆται θαυμασίως τοὺς σκοποὺς καὶ τὰ σχέδια του μὲ τὸ περιεχόμενον της, τὸν ὁποῖον ἡ θωραὶα χήρα, θὰ ἔγραψεν ἴσω· εἰς στιγμὰς ἀγρίας ζήλοισι· Διότι ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ἔλεγεν.

« Ἀγαπητέ μου...

« Ἐμαθα ὅτι εἶναις γλοκαῖς ματαιαῖς εἰς τὴν κυρίαν τοῦ φίλου σου ! Πρόσεξε ! Ἄν πεισθῶ ὅτι καὶ μόνον εἶσαι διατεθειμένος

τὰ μου κάμης καὶ τὴν παραμικρὰν ἀπιστίαν, θὰ σὲ σκοτώσω».

Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη δὲν ἔφερε καμμίαν ὑπογραφὴν. Ἄλλ' ὁ Εὐαγγελινός, ὁποῖος ἐγινώριζε καλὰ τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα τῆς κήρας Νούγκοβιτς, ἔχαμογέλασε καὶ εἶπε :

— Ὡραία μου χήρα. Ἡ γίνεσθαι ἰδική μου, ἥ παρουσιάζω τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν εἰς τὴν ἀνάκρισιν, καὶ σὲ καταστρέφω ὁριστικῶς.

Ἀφοῦ δὲ ἐτοποθέτησεν εἰς ἀσφαλὲς μέρος τοῦ ἰδικοῦ του, χαρτοφυλακεῖου τὰς ἐπιστολάς, εἶπεν.

— Καὶ τώρα ἃ; Ἰδοῦμε καὶ ποῖος ὁ νεκρός...

Ἐξήτασε τὸ ἐν τῶν ἐπισκεπτηρίων του, ἀνέγιωσε τὸ ἐπ' αὐτοῦ ἀναγεγραμμένον ὄνομα καὶ ἐψιθύρισεν.

— Μπερεκέτης ! Διάβουε. Θὰ εἶναι ἀσφαλῶς ὁ υἱὸς τοῦ μεσίτου Μπερεκέτη. Τοῦ ἐπιτηδεῖου αὐτοῦ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος θησαυρίζει, μὲ τὴν παρουσίαν τοῦ Ζερβουδάκη.

Καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ ἐσκέφθη ὀλίγον ἐπανέλαβεν ἐν πλήρη πεποιθήσει.

— Βεβαίῳτα ! Εἶναι ὁ υἱὸς Μπερεκέτης ! Δὲν τὸν ἐγινώρισα ἐγώ. Ἀκουσα ὅμως νὰ ὁμιλοῦν περὶ αὐτοῦ ὡς περὶ νέου γλεν-τζί, σκατάλου, καὶ κατακτετοῦ τῶν ὠραίων γυναικῶν...

Μετὰ τὰς ἐρεῦνας ταύτας· μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ νεκροῦ καὶ τὴν πραγματικὴν ἀφορμὴν τοῦ θανάτου του, ὁ Εὐαγγελινός, εἶδεν ὅτι δὲν εἶχε νὰ κάμῃ ἄλλο τίποτε, εἰς τὸν κοιτῶνα.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν. Τώρα ἃς τακτοποιήσωμεν τὰς ὑποθέσεις μας μὲ τὴν χήραν καὶ ἔπειτα βλέπομεν τί θὰ κάμωμεν μὲ τὸν ταλαίπορον αὐτὸν ἐραστήν, ὁ ὁποῖος, ἐσερμάτισε τὴν νῆαν ζωῆς του, εἰς τὰς ἀγκάλας μιᾶς, ὁμολογουμένως ὠραίας γυναικός !..

Ἐπανέκλεισε δὲ τότε τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος, τὴν ἐκλείδωσε, καὶ κατηυθύνθη εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου τὸν ἐπερίμενον ἐν συνόχῃ καὶ δικαίᾳ ἀγωνίᾳ ἡ κυρία Νούγκοβιτς εἰς τὴν ὁποίαν εἶπεν ἀταράχως.

— Ἐκαμα τὰς ἐρεῦνας μου ἀνεκάλυψα τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἤλθα ἐδῶ κυρία Νούγκοβιτς, ἀποφασισμένος ...

— Νὰ μὲ βοηθήσετε.

— Ναί. Ἄλλ' ἀφοῦ προηγουμένως σᾶς παρακαλέσω, νὰ λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ ἀκούσετε.

Ἐχαμογέλασε ἔπειτα, ἀφῆκε τὸ βλέμμα του ἰσάνω εἰς τὸ ἐλαφρῶς ὥχρον πρόσωπον τῆς; θραύας χήρας, καὶ εἶπεν.

— Ὅσα δὲ θὰ ἀκούσετε, εἶναι σπουδαιότατα Πιστεύσατέ με κυρία Νούγκοβιτς. Σπουδαιότατα.

— Ἄλλὰ διατί; ἠρώτησεν ἐν ταραχῇ ἐκείνῃ.

— Διότι ἡ θέσις σας εἶναι δεινὴ! Πολὺ δεινὴ, κυρία Νούγκοβιτς.

Ἡ ὥραία χήρα ἐταράχθη εἰς τὸ ἀκουσμα τῶν λόγων τούτων· ἐν τούτοις, κατῳρθώσας νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν τῆς, σκεφθεῖσα, ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὥς διαθέτουσα ἀφθονα μγάλα καὶ ἰσχυρὰ μέσα, θὰ εἴη ἥτο εὐκόλον νὰ διαφύγῃ πὺν κίνδυνον, ὅπουδῆποτε προσερχόμενον, καὶ ὁπωσδήποτε ἀπαλοῦντα αὐτήν.

Καὶ ὅχι μόνον κατῳρθώσας νὰ κρύψῃ πρῶτον, καὶ νὰ διασκεδάσῃ ἔπειτα τὴν ταραχὴν τῆς, ἀλλ' ἔσχε καὶ τὸν ἡρωϊσμόν νὰ μειδιάσῃ καὶ νὰ εἰπῇ, μὲ φωνὴν παραδόξως ἡρεμον.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ἐκ πρώτης ὕψεως, τὰ πράγματα, φαίνονται σοβαρά! Ἡ ἀλήθεια ἐπίσης εἶνε ὅτι σεῖς οἱ ἄνδρες, εἰσθε πάντοτε ὑπερβολικοί.

— Θὰ πεισθῇτε κυρία Νούγκοβιτς, ὅτι εἰς τὴν περίστασιν ταύτην τοῦλάχιστον, καί τι ἄλλο εἶμαι παρὰ ὑπερβολικός. Μοῦ δίδετε τὴν ἄδειαν νὰ ὁμιλήσω.

— Ἀλλὸ ναί. Σᾶς παρακαλῶ μάλιστα.

Ὁμιλήσας τότε ὁ Εὐαγγελινός. Ἀπεκάλυψε τὸ ὄνομα τοῦ νεκροῦ, εἶπε τὰς ὑποψίας του, τὰς ὁποίας ἐν ἀρχῇ ἡ κυρία Νούγκοβιτς ἐχαρρακτήρισεν ὡς ἀνοήτους καὶ τὰς ὁποίας παραδέχθη ἔπειτα, ὅτι ὁ Εὐαγγελινός τῆς ἐπέδειξε τὰς ἐπιστοιὰς ποῦ εὗρεν ἐπὶ τοῦ νεκροῦ.

Ἐτρομοκρατήθη τότε ἡ νεαρὰ χήρα. Ὁμολόγησε τὰ πάντα καὶ ἐζήτησε τὴν συνδρομὴν του.

— Τί θέλεις λοιπὸν ἀπὸ ἐμέ; ἠρώτησεν ὁ Εὐαγγελινός εὐχαριστημένος διὰ τὰς ἐπιτυχίας του.

Κατόπιν μικρᾶς τινὸς σκέψεως, ἡ κυρία Νούγκοβιτς, εἶπεν.

— Ἐν πρώτοις. Θέλω νὰ βγάλῃς ἀπὸ τὸ σπῆσι μου τὸ πιτῶμα χωρὶς νὰ σὲ ἀντιληφθῇ κανεὶς καὶ νὰ κρατήσῃς μυστικῶς.



Οἱ ἐταῖροι τῶν 40 συνεκεντροῦντο εἰς τὸ
μέρος ἐκεῖνο.

Ὁ Καπετὰν Δράκος

φυλ. 6

κὸν ἀπὸ ὅλους ὅτι ὁ νέος ἐκείνος ἐξεψύχησε μέσα εἰς τὸν κοι-
τῶνά μου.

— Εὐκολώτατα !

— Ἐχεις ἐπάνω σου ἑρωτικές ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι μὲ ἐκ-
θέτουν καὶ ἐνδεχόμενον νὰ δημιουργήσουν εἰς βάρος μου
σκάνδαλον μέγα. Σκάνδαλον τὸ ὁποῖον θὰ μ' ἐξευτελίῃ. Θέλω
τάς ἐπιστολάς αὐτάς.

— Λαμπρά. Καὶ αὐτὸ εἶναι εὐκολόν.

— Τέλος; Εὐαγγελινέ, εἶσαι κάτοχος μιᾶς ἐπιστολῆς μου
ἄλλης. Ἐπιστολῆς, ἣ ὁποία δὲν ἔχει καμμίαν σοβαρὰν σημα-
σίαν, ἀλλ' εἶναι γερομμένη κατὰ τόσον ἐπιπόλαιον ἐρώπον, ὥστε
δύναται νὰ μὲ ἐνοχοποιήσῃ καὶ νὰ μὲ στείλῃ εἰς τὰς φυλακάς.
Θέλω νὰ μοῦ παραδώσῃς καὶ τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν.

— Ὅπως τὰ ἄλλα, ἔτσι καὶ αὐτὸ, κυρία Νούγτοβιτς, εἶνε
εὐκολότατον. Ἄλλο ;

— Δὲν ἔχω νὰ σοῦ ζητήσω τίποτε ἄλλο.

Τὸν ἐκύτταξε μὲ βλέμματα τολμηρὰ καὶ προκλητικὰ, καὶ
τοῦ εἶπεν ἔπειτα.

— Ἡ σειρὰ σου τώρα. Σοῦ εἶπα εἰ θέλω καὶ εἰ ζητῶ ἐγώ.
Τώρα περιμένω ν' ἀκούσω εἰ ζητεῖς καὶ σύ.

— Ἄ ! ἐγὼ κυρία Νούγτοβιτς θέλω . . .

— Χρήματα ;

— Ὅχι δά ! Δεῖξα σοι ὁ Θεός. Χρήματα δὲν ἔχω πολλά,
ἀλλ' ἔχω τόσα, ποῦ μοῦ ἐπαρκοῦν νὰ ζῶ θαυμασίως, τὴν ζωὴν
τοῦ γκαρσονιῶ ! Ἐπειτα, διὰ πάρῳ ἐκείνῳ ποῦ θὰ ζητήσω,
τὰ χρήματα, τὰ πολλὰ χρήματα, θὰ ἔλθουν μόνα τῶν !

Τὰ βλέμματα τῆς ὥραιας χήρας, ἐξέφρασαν τώρα κάποιαν
ψυχικὴν τῆς ἀνησυχίαν. Κάποιαν ταραχήν. Κάποιον ἐρόμον τῆς.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν Εὐαγγελινέ ! ἐψέλλισε. Λέγε μου. Εἰς
ἀντάλλαγμα τῶν ὑπηρεσιῶν τὰς ὁποίας θὰ μοῦ προσφέρῃς, εἰ
ζητεῖς ;

Ἔστη πρὸς στιγμὴν δισταζὼν, ἀτολμος, ἀναποφάσιτος ὁ
μεσίτης τοῦ χρηματιστηρίου τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ἄλλ' ἔπειτα, ἔλαβε ὀριστικὴν τὴν ἀπόφασίν του· ἐπεκαλέ-
σθη ὅλον του τὸ θράσος, τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀναιδεϊαν, καὶ
ἀπήντησεν.

— Ἐσένα !

— Τί ; ἠρώτησεν ἐν καταπλήξει ἡ χήρα Νούγκοβιτς ; Τί θέλεις ;

— Ἐσένα ... Ἐσένα !

— Ἐτραλλάθης λοιπὸν δυστυχισμένε ἄνθρωπε ;

— Ἀλλοίμονον ! Δὲν εἶμαι τραλὸς καὶ αὐτὸ εἶνε δυστύχημα. Ἐχω πληρὴς τὸ λογικόν μου, καὶ ζητῶ, ἐν γνώσει διατελῶν, οἱ ἐκείνο τὸ ὁποῖον ζητῶ, εἶνε πολὺ ! Εἶνε καὶ τι ὑπερβαῖνον τὰ φιλόδοξά μου ὄνειρα. Ὅμως σοῦ εἶπα κυρία Νούγκοβιτς. Εἶμαι παίκτης καὶ τολμηρὸς παίκτης μάλιστα. Καὶ ἐπιμένω.

Ἡ θέσις τῆς ὥρας αἰας χήρας ἦτο δεινὴ. Ἀφαντάστως καὶ ἀφορήτως καὶ ἀπελπιστικῶς δεινὴ. κατὰ τὰς πενθίμους καὶ τραγικὰς ἡμέρας στιγμὰς,

— Εὐαγγελινέ, εἶπεν. Σκέψου ὅτι σ' ἐνεπιστεύθην καὶ σὲ ἐκάλεσα ἐδῶ, ὦ ; ἄνθρωπον ἰδικόν μου. Σκέψου ὅτι εἰμποροῦσα μάλιστα νὰ μὴ ζητήσω ὅλως διόλου τὴν συνδρομὴν καὶ τὴν βοήθειάν σου. Σ' ἐνόμισα ἄνθρωπον καλόν, ἄ, ἄνθρωπον λογικόν, ἄνθρωπον τίμιον.

— Καὶ εἶμαι κυρία Νούγκοβιτς !

— Ἀλλοίμονον ! Πιστεύεις ὅτι εἶσαι. Εἰς τὰ μάτια τὰ δικὰ μου ὅμως φαίνεσαι εἷας ἐκβιαστής.

— Ἐκβιαστής ;

— Ναί. Πρόστυχος καὶ χυδαῖος ἐκβιαστής ! Καὶ τοῦτο, διότι ὁ πειρασμὸς σὲ ἀναγκάζει νὰ καταφεύγῃς εἰς τὸν ἐκβιασμὸν αὐτόν.

— Πειρασμὸς θελκτικὸς ὅμως ! ἐψιθύρισεν ὁ Εὐαγγελινός.

— Ἄς φανῶμεν λοιπὸν λογικώτεροι Εὐαγγελινέ. Διδῶς τὸς πονηρὰς σκέψεις αἱ ὁποῖαι σ' ἔκαμαν νὰ μὴ σκέπτεσαι ὡς τίμιος ἄνθρωπος. Καὶ ἐπειτα ζήτησέ μου...

— Ἐζήτησα ὅ,τι ἔπρεπε νὰ ζητήσω.

— Εὐαγγελινέ, σοῦ δίδω πέντε χιλιάδας Αἰγυπτιακὰς λίρας.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ κυρία Νούγκοβιτς.

— Δέκα χιλιάδας !

— Ὁχι !

— Εἴκοσι χιλιάδες !

— Ὁχι !

— Εὐαγγελινέ. Δὸς μου τὴν ἐνοχοποιητικὴν ἐπιστολὴν μου, καὶ σοῦ χαρίζω τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο κτήμμά μου τοῦ Καίρου. Ξαύ-

ρεις ἐκείνο ποῦ ἡγόρασα μὲ τὴν μεσιτεῖαν τὴν ἰδικήν σου.

— Κυρία Νούγκοβιτς, ἀπήντησεν ὁ Εὐαγγελινός. Χρήματα πολλὰ θὰ κάμω διὰ τῆς ἐργασίας μου. Κτήματα θ' ἀγοράσω. Ὁ, τι ἀδυνατῶ ν' ἀποκτήσω ἄλλως, ἐκείνο ζητῶ δι' ἐκβιασμοῦ. Εἶσαι ὥμορφη πολὺ. Σὲ ποθῶ πρὸ καιροῦ.

Καὶ ἐπανελόβε μετὰ πείσματος·

— Ἐσένα θέλω· ἐσένα. .

Καὶ ὥς νὰ ἐφοβεῖτο μήπως ἡ ὥραία χήρα, δὲν ἐντελήφθῃ καλῶς διὰ τῆς ἐλεγεν, ἐπανελόβεν χηδαϊότερον ἀλλὰ καὶ ἐντονώτερον.

— Ἐσένα ναί. Τὴν παντέμορφη γυναῖκα, ποὺ μ' ἔχεις σκλαβωμένα, τὸν ταπεινὸ καὶ ἄσημο ἐμένα, ἐδῶ καὶ τόσον καιρό... .

Ἡ κυρία Νούγκοβιτς, ἦτον ἀπὸ τὰς γυναῖκας ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἐγιώριζον νὰ σταθμίζουν καλῶς, τὰ πρόσωπα, τὰ πράγματα, καὶ τὰς περιστάσεις.

Κατενόησεν ἤδη ὅτι ὁ Εὐαγγελινός, ὁ μεσίτης τοῦ χρηματιστηρίου, εἶχεν ἀρπάσει σφικτὰ ἀπὸ τὰ μαλλιά τὴν εὐκαιρίαν ποῦ τοῦ παρουσιάσθῃ νὰ κάμῃ τὴν τύχην του, καὶ ἐπείσθῃ, ὅτι ὁ τολμηρὸς ἐκεῖνος ἀνθρώπος, ἐκ' οὐθενὶ λόγῳ, θὰ ἦτο διατεθειμένος νὰ παραιτηθῇ τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς.

Ἐξ ἄλλου, ἦτο πεπεισμένος ὅτι κατὰ τὸς κρισίμους καὶ ἐπικινδύνους ἐκείνας στιγμὰς, δὲν ἦτο δυνατόν εἰς αὐτὴν νὰ ἀντιτάξῃ ἐπίμονον καὶ ἀποτελεσματικὴν ὄρνησιν εἰς τὸν ἐκβιαστὴν ἐκεῖνον, τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ὁποίου τόσον ἀπόλυτον εἶχεν ἀνάγκην.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς ἀξιώσεις του ;

Ἐπρεπε νὰ δεχθῇ τὸν ἐκβιασμόν καὶ νὰ γείνῃ ἐρωμένη τοῦ ἀνδρὸς ἐκεῖνου ;

Ἐνὸς ἀφανοῦς, ἀσήμου, πτωχοῦ ἀνδρὸς, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τέλους, δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ τῆς φανῇ καὶ κατ' ἄλλον τρόπον χρήσιμος ;

Εἰς τὴν τελευταίαν ἐρώτησιν, ἡ κυρία Νούγκοβιτς ἐσταμάτησεν. Διότι μία ἀπορία τὴν ἀνάγκασε νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ σκεφθῇ ἡρεμώτερα, ψυχραιμώτερα, πρακτικώτερα.

Τί ἦτον ὁ Εὐαγγελινός ;

Ὡς ἐρασιγῆς, εἶχε πράγματι τὰ προσόντα ἐνός, κατὰ πάντα ζηλευτοῦ ἐραστοῦ. Ἦτο νέος, ὡραῖος, εὐπροσηγορος, θαλακτικός.

Πολλὰ τῶν γυναικῶν θὰ ἐφιλοδοξοῦσαν νὰ ἐκέρδιζαν τὴν ἀγάπην του.

Ὁ Εὐαγγελινός, πλὴν τῆς ὁραιότητός του, εἶχε καὶ εὐγένειαν τρόπων. Ἦτον αὐτόχρημα ἕνας κομπῶς κύριος τοῦ σαλονιοῦ.

Ὡς χαρακτήρ δὲ ὁ Εὐαγγελινός, ἦτο ἐξαιρετικός· ὄχι κακὸς χαρακτήρ. Ἀνθρωπος ἐπιμονῆς, ὑπομονῆς καὶ θελήσεως. Τολμηρὸς καὶ ἀποφασιστικὸς καὶ ριψοκίνδυνος. Ἀνθρωπος ἀποφασισμένος νὰ μὴ μένῃ εἰς τὴν ταπεινὸν ἐπίπεδον εἰς τὸ ὅποιον μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εὗρίσκετο. Ἀνθρωπος, ἐκ τῶν ἐξαιρετικῶν ἐκείων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι δὲν περιμένουν τὴν τύχην νὰ ἐλθῇ πρὸς αὐτοὺς, ἀλλὰ τρέχουν εἰς ἀναζήτησίν της παντοῦ ὅπου ἐλπίζουν ὅτι θὰ τὴν εὑρουν.

Ἕνας τέτοιος ἀνθρωπος λοιπὸν, καὶ ὡς ἑραστής καὶ ὡς χαρακτήρ, δὲν ἦτο τάχα δυνατόν νὰ καταστήσῃ εὐτυχὴ μίαν γυναῖκα, ἢ ὅποια ἤθελε ν' ἀγαπηθῇ ἀλλ' ἤθελε καὶ ἐν αὐτῷ νὰ εἴη ἡ γυναῖκα τῆς ἡμέρας, ἡ γυναῖκα διὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἔπρεπε νὰ παύσουν ὁμιλοῦντες μετὰ θαυμασμοῦ οἱ κάτοικοι τῶν δύο πρωτευουσῶν τῆς Αἰγύπτου ;

Ἡ κυρία Νούγκοβιτς, ἠναγκάσθη, μετὰ πολλὰς σκέψεις καὶ ὁμολογήσῃ, ὅτι ὁ Εὐαγγελινός, ἂν δὲν ἦτον, εἰμποροῦσε τοῦλάχιστον νὰ γείνῃ ὁ ἀνθρωπος ποῦ τῆς ἐχρειάζετο.

Ἐνῷ ἐσκέπτετο καὶ ἀπεφάσιζε, δὲν ἔπαυε νὰ ἔχῃ προσηλωμένα τὰ μάτια της ἐπάνω εἰς τὸν ὥραιο Ἕλληνα, καὶ νὰ διεραιῇ τὴν ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας αὐτοῦ. Τοῦ ἔδωσεν ἔδαφος ὑποχωρήσεως καὶ ἐκείνος, ἐννοήσας τοὺς ἀποκρύφους λογισμοὺς της, ἔσπευσεν νὰ τὴν ἐξαγάγῃ ἀπὸ τὴν δύσκολον θέσιν ποῦ εὗρίσκετο !

Καὶ προσεποιήθη τὸν βαθειὰ ἐρωτευμένον. Καὶ τῆς ὠμίλησε μὲ παρασύρουσαν εὐγλωττίαν καὶ ἐζήτησε νὰ τὴν πείσῃ ὅτι ὁ ἔρως καὶ μόνον τὸν ὧθει καὶ μέχρις ἐκβιασμοῦ.

Τῆς ὠμίλησεν ἐπὶ πολὺ. Ἐπειτα ἐκύτταξε κατὰματα καὶ πάλιν τὴν σιγῇ ἀκρωμένῃν χήραν, καὶ ὑπὸ τὴν προσωπίδα τοῦ ἀτυχοῦς ἐρωτευμένου, ἐπανάλαβεν ἄργὰ ἀλλὰ καὶ ζωηρὰ προσφύρων τὰ λόγια του.

— Ἕνας μανιακός, ἕνας τρελλὸς ἀπὸ τὸν ἔρωτα ἐγώ, ἕνας ἀνθρωπος ἀγαπῶν ἀλλὰ καὶ πονῶν, ἀλλὰ καὶ ὑποφέρων, κατέπεσα διὰ μιᾶς εἰς τὰ βάθη ἐνὸς ἀθλοῦ. Λέγουν ὅτι ὁ ἔρως ἐξα-

γνίζει τὰς ψυχάς. "Αν δὲν τὸ εἶπαν διὰ τὰ κρύψουν τὴν ἀλήθειαν, ἀσφαλῶς τὸ εἶπαν διότι ἦσαν ιεροελλοί. "Αν μὴ ὁ ἔρωσι, ποῖος τότε μὲ ἐξώθησεν ἐμὲ εἰς ὅ,τι ἔκανα ; Ἄν μὴ ὁ κόνος τῆς καρδιάς μου, ποῖος ἄλλος μὲ ἠνάγκασε νὰ ὤψωθῶ θρασὺς ἐνώπιόν σας, νὰ ἐκμεταλλευθῶ τὸ ἀτυχίμά σας καὶ νὰ ἐκφοβληθῶ τοῦ πρὸς τὸν Μαρκέτην ἔρωτός σας διὰ τὰ ζητήσω ἐκβιαστικῶς τὸν ἔρωτα ; Σὰς ἡγάπων, κυρία Νούγκοβιτς. Σ' εἰς ἐλάτρευον, κυρία Νούγκοβιτς. Καὶ ἀγαπῶν καὶ λατρεύων, εἰμαι τυφλωμένος καὶ σὰς ζητῶ, ὅ,τι ζητῶ. Δεχθῆτε τῶρα. Συγκατατεθῆτε τῶρα, καὶ ἐγὼ εἰμαι ἐκείνος ποῦ θὰ σὰς κάμω νὰ λησμονήσετε μίαν παρεκτροπὴν μου, καὶ ἡ τυφλή μου ἀφωσίωσις θὰ εἴη ἐκείνη ἡ ὁποία θὰ σὰς πείσῃ περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων μου, καὶ θὰ σὰς κάμῃ νὰ πιστεύσετε. Διὲ δὲν εἰμαι τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἓνας ἐκβιαστής, ἀλλ' ἓνας ἀτυχής..

Ἐσιώπησεν ὁ Εὐαγγελινὸς καὶ ἐκύτταξε τὴν θοράαν χήραν, νὰ ἰδῇ ὁποῖαν ἐνεύκωσιν τῇ; εἶχον προξενήσαι τὰ λόγια του.

Δὲν ἔμεινε ὀυσαρεστημένος δὲ ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν του αὐτῆν!

"Ἡ κυρία Νούγκοβιτς, τὰ πρὸς τὸν Εὐαγγελινὸν αἰσθήματα τῆς ὁποίας εἶχον μεταβληθῇ ἤ'η ἀπὸ τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποῖαν τὸν ἐξήτασε καὶ τὸν εὗρεν ὥραϊον καὶ θελκτικόν, δὲν τὸν ἐκύτταξε μὲ βλέμματα ἐπιπληκτικὰ πιά.

Τὰ λόγια του, συνοδευόμενα ἀπὸ τοῦ προσώπου του τὴν προσποιετὴν ἐκφρασιν θλίψεως, ἀπήχησαν εὐαρέστως εἰς τὴν καρδίαν αὐτῆς τῆς φιληδόνου, αὐτῆς τῆς ἐνδόξου, αὐτῆς ἡ ὁποία ἐξήτει τὸν ἔρωτα ἐνὸς ἀνδρός, ὅμι διὰ τὰ ἐντυφώσῃ τοῦ εἰς τὰ θέληγτρα τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ, ἀλλὰ διὰ τὰ κυριαρχήσῃ τοῦ ἀτυχοῦς ποῦ τὴν ἡγάπα, ὅπως ἐκυριάρχησε τοῦ συντριβέντος καὶ νεκροῦ ἤδη συζύγου της, ὅπως ἐκυριάρχησε τοῦ ἀποπλήκτου ἤδη ἔραστοῦ.

Ὁ Εὐαγγελινός, ἐπ' ἐκδηιότερος αὐτῇ; τὴν εἶχε πείσει διὲ τὴν ἡγάπα, εἶχε κατορθώσῃ νὰ τὸν πιστεύσῃ διὲ προέβῃ εἰς ὅ,τι εἶχε κάνει διατελῶν ὑπὸ τὸ κράτος μανιώδους, ἔρωτος. Καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ ὑποβάλῃ κάποιαν μᾶλλον ἀπρυκάλυπτον καὶ μᾶλλον τολμηράν ἐρώτησιν, ὁποῖαν αἴφνης ἤκουσε κάποιον ζωηρόν ἀλλὰ καὶ στιγμιαῖον θόρυβον, κάποιον θροὸν ἰσχυρόν, ἀντηχήσαντα ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ δωματίου ἐκείνου, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφεθῇ τῆς κυρίας Νούγκοβιτς ὁ νεαρός ἔραστής.

Ὁ Εὐαγγελινός, φοβηθεὶς μήπως εἶχε πέσει θυμὰ κάποιος

πλεκτάνης τῆς πολυμηχάνου Νούγκοβιτς, εἰνάχθη διὰ μιᾶς ὄρθου. Ἡ ὥραία χήρα τὸν προσέβαλε περὶ τρυμοῦ.

Τί συνέβαινε; Μήπως οἱ ἄνθρωποι τῆς Νούγκοβιτς, ἀντηλφθέντες τὸν κίνδυνον τῆς κυρίας των, ἐσπευσδον εἰς βοήθειάν της; Μήπως καὶ αὐτοὶ ἐπρόκειτο ν' ἀποθάνῃ ἀπόπληκτος ὅπως ὁ Νούγκοβιτς καὶ ὁ Μπερικέτης;

Ὁ Εὐαγγελινός, δὲν εἶπε τίποτε, δὲν ἠρώτησε τίποτε, δὲν προέβη εἰς καμμίαν κατὰ τῆς ὥρας χήρας ἐχθρικήν ἐνέργειαν, ἀλλ' ὥρμησε πρὸς τὸ μέρος ὁπόθεν εἶχε προέλθει ὁ μυστηριώδης καὶ ἀνεξήγητος καὶ ἀπροσδόκητος ἐκεῖνος θόρυβος, χωρὶς νὰ ζητήσῃ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν κυρίαν Νούγκοβιτς ἀπὸ τοῦ νὰ σπεύσῃ ὀπισθὲν του.

Εἰσῆλθε εἰς τὸ παραπλεύρως δωμάτιον.

— Δὲν εἶνε κανεὶς! εἶπεν ἡ Νούγκοβιτς. Εἰς τὸν κοιτῶνά μου! Ἐκεῖ τρέξε Εὐαγγελινέ.

Ὡρμησαν πρὸς τὸν κοιτῶνα τῆς πλουσίας χήρας. Τὸν ἤρπυσαν, ἀλλὰ δὲν εὔρον κανέναν. Τὸν ἐξήτασαν, ἀλλὰ δὲν ἀνεκάλυψαν οὐδενὸς τὰ ἴχνη,

— Δὲν ἦτο τίποτε ἐπιθύρτισεν μὲ ἀνακούφισιν ἡ Νούγκοβιτς. Ὁ ἀέρας! ὁ ἀέρας ἐφύσισε καὶ ἐκίνησε τὰ παραπετάσματα!

Ὁ Ἀναστάσιος Εὐαγγελινός, ὁ ὁποῖος ἐν ἀρχῇ εἶχεν ὑποπευθῇ τὴν Νούγκοβιτς, ἐβεβαιώθη τῷ ὅτι πραγματικῶς δὲν συνέβαινε τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸν καὶ τίποτε τὸ σπουδαῖον. Τὸ ὕψος, μὲ τὸ ὁποῖον προέφερε τὰ τελευταῖα της λόγια, ἡ ἀνακούφισις τὴν ὅποιαν ἠσθάνθη ὅταν ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν εὗρσκετο κανεὶς μέσα εἰς τὸν κοιτῶνά της τὸν ἔκαμαν νὰ ἀποβάλλῃ κάθε ὑποψίαν του, νὰ καθησυχάσῃ, νὰ ἀνασεύσῃ ἀδιαφόρως τοὺς ὧμους του καὶ ψιθυρίσῃ ἔπειτα.

— Τίποτε! Δὲν ἦτο τίποτε.. Εἰμποροῦμεν νὰ συνεχίσωμεν, κύρία Νούγκοβιτς... Εἰμποροῦμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν ἐκεῖ ὅπου ἐκαθήμεθα.

Ἐπανήλθον πραγματι.

— Ὅ,τι εἶχα νὰ σᾶς εἶπω, ἐπανελάβεν ὁ Εὐαγγελινός, σᾶς τὸ εἶπα, Ὅ,τι εἶχα νὰ σᾶς ἀποκαλύψω, τὸ ἀποκάλυψα. Ὅ,τι εἶχα νὰ προβάλλω ὡς δικαιολογίαν μου, τὸ προέβαλα. Τί ἔχετε νὰ μοῦ ἀπαντήσετε εἰς ὅλα αὐτά, κύρία Νούγκοβιτς;

Ἡ ὥραία χήρα ἐμειδίασε τὸ γλυκὺ καὶ χαριέν ἐκεῖνο μει-

δίσμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐσαγήνευε εἰς πλήθη τῶν θαυμασίων της. Ἔδωκε τὸ χεῖρ εἰς τὸν ἐκβιαστέην Ἑλληνα, ἐσφίξε τὸ ἰδικό του μέσα εἰς τὴν ἀβρὰν παλάμην της, καὶ ὤμει ἐπιπληκτικὰ καὶ ὤμει αὐστηρὰ προβλέπουσα αὐτὸν τῶρα.

— Δέχομαι Εὐαγγελινὴ ! ἀπήντησε. Δικαιολογῶ τὰς πράξεις σου καὶ δέχομαι τὰς προτάσεις σου. Εἰσαι ἐχαριστημένος τῶρα ;

Ὁ Εὐαγγελινός, ἦτο καὶ τι περισσύτερον ἀπὸ εὐχαριστημένος ! Ἦτο εὐτυχής.

Θαῦμα εὐμορφίᾳς ἡ χήρα Νούγκοβιτς, ἔζη ὡς πραγματικὴ ἡγεμονίς. Μία τέτοια γυναῖκα, μία γυναῖκα τὴν ὅποιαν ἐπόθουν ὅλοι ὅσοι τὴν ἀντίκρουζον καὶ τὴν ἐζήλευον ὅλοι ἐκείναι, ποῦ τὴν ἐγνώριζον, θὰ ἐγένετο ἰδική του ἐρωμένη, θὰ τοῦ ἔδιδε τὴν εὐτυχίαν τὴν ὅποιαν τόσα χρόνια τῶρα ὄνειροπώλει καὶ ἐπόθει καὶ ἐπεδίωκε.

— Ὡ ναί, κυρία Νούγκοβιτς ! ἀπήντησε. Εἰμαι πολὺ εὐτυχής ! Καὶ περισσότερον ἀκόμη. Εἰμαι τρελλὸς ἀπὸ χαρᾶν. Ὅμως, χωρὶς νὰ θέλω νὰ ἐκφράσω δυσπιστίαν πρὸς τὰς διαβεβαιώσεις σας, χωρὶς νὰ ἔχω τὸν σκοπὸν νὰ σᾶς προσβάλω, θὰ σᾶς ζητήσω καὶ, τὸ ὁποῖον δὲν θέλω νὰ παρεξηγήσετε. Εἶναι τόση ἡ εὐτυχία, τὴν ὅποιαν μοῦ παρέχετε, εἶναι τόση ἡ χαρὰ, τὴν ὅποιαν δοκιμάζω, ὥστε νὰ φοβοῦμαι ὅπῃ δλόους καὶ δι' ὅλα, ὥστε νὰ φοβοῦμαι καὶ τὸν ἴδιον ἀκόμη ἑαυτόν μου. Δι' αὐτὸ θὰ σᾶς ζητήσω...

— Τί πράγμα ;

— Νὰ μοῦ δώσετε ἐμπράκτως τὴν διαβεβαίωσίν σας, ὅτι θὰ τηρήσετε τὴν ὑπόσχεσιν ποῦ μοῦ ἐδώσατε.

— Δηλαδή ;

— Βλέπω ὅτι ἔχετε ὅλην τὴν καλὴν θέλησιν νὰ μὲ εὐχαριστήσετε, κυρία Νούγκοβιτς. Εἰμαι βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῆτε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖόν μοῦ ὑπόσχεσθε τῶρα. Ἐν τούτοις, θὰ σᾶς παρακαλέσω, πρὸς ἄρσιν πάσης ἀμφιβολίας μου διὰ τὸ μέλλον, νὰ μοῦ δώσετε μίαν ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὅποιαν νὰ ὁμολογήτε τὴν ἐνοχὴν σας εἰς τὸν θάνατον τοῦ νεαροῦ Μπερεκέτη. Ἡ κυρία Νούγκοβιτς ἐμείδισσε μεῖδιμα ἐνέχον ἀρκετὴν δόσιν εἰρωνείας, ἀλλὰ καὶ πικρίας.

— Συνειθίζω πάντοτε, ἀπήντησε, νὰ τηρῶ τὸν λόγον μου. Ἐν τούτοις συγκατατίθεμαι ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μοῦ δώσετε καὶ σεῖς μίαν ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας νὰ γνωστοποιήτε ὅτι μὲ



Ἡ Θεοδωρόβνα ἤρχισε νὰ καλλωπίζεται.

Ὁ Καπετὰν Δράκος

φυλ. 7

ἐβοηθήσατε εἰς τὴν ἀπόκρυψιν τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον δὲν ἔκαμα καὶ τὸ ὁποῖον ὅμως θὰ βεβαιῶ ὅτι ἐξετέλεσα.

— Δὲν ἔχω καμμίαν ἀντίρρησην, κυρία Νούγκοβιτς. Εἰμπορεῖτε ὅμως νὰ μοῦ εἰπῆτε εἰς τί θὰ σὰς χρησιμεύσῃ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ;

— Εἰς τὸ νὰ σὲ συγκρατήσῃ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν συμφωνιῶν μας, Εὐαγγελινέ. Βεβαίως ἐγὼ δὲν θὰ θελήσω ποτὲ νὰ δημιουργήσω σκάνδαλον γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά μου· βεβαίως δὲν θὰ σκεφθῶ ποτὲ νὰ μὴ τηρήσω τὰς ὑποσχέσεις μου. Τὴν σειγμὴν ὅμως ποῦ ἐοὺς θὰ θελήσῃς νὰ μεταχειρισθῇς τὴν ἐπιστολήν δι' ἄλλους σκοποὺς καὶ δι' ἄλλα σου σχέδια τὴν σειγμὴν ποῦ θὰ τὴν μεταχειρισθῇς διὰ νὰ μὲ κάμῃς ὑποχρεωμένην σου, θὰ ριφθῶ εἰς τὸ βάραθρον χωρὶς δισταγμόν, συμπαρασύρουσα καὶ σὲ εἰς τὴν καταστροφὴν.

Ὁ Ἀναστάσιος Εὐαγγελινὸς βμειδίασε.

— Θὰ σὰς δώσω τὴν ἐπιστολήν ποῦ μοῦ ζητεῖτε, τῆς ἀπήντησε. Βεβαιωθῆτε ὅμως ὅτι δὲν ἔκαμα ποτὲ τὴν σέψιν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἐφοβήθητε σεῖς. Καὶ διὰ νὰ τελειώσωμεν...

Ἐπῆρε χάρτην καὶ πένναν καὶ ἔγραψε μίαν ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας ἐβεβαίωσεν ὅτι ἐδέχετο νὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τὴν ἀπόκρυψιν τοῦ ἐγκλήματος τῆς.

— Καὶ διὰ νὰ τελειώσωμεν, ἐπανέλαβε δίδων εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν σου, γράψατε καὶ σεῖς τὴν ἰδικήν σας.

Ἡ κυρία Νούγκοβιτς ἐκάθησεν εἰς τὸ γραφεῖόν της τότε καὶ ἔγραψε τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν, καθ' ὑπαγόρευσιν αὐτοῦ τούτου τοῦ Εὐαγγελينوῦ.

«Κύρις Εὐαγγελινέ,

«Φροντίσατε νὰ ἐξαφανίσαιτε τὸ πτώμα τοῦ ὑπ' ἐμοῦ εἰς τὸν κοιτῶνά μου δολοφονηθέντος ἐραστοῦ μου Μπερεκέτη, καὶ θὰ σὰς εἶμαι αἰωνίως εὐγνώμων.

Μεθ' ὑπολήψεως

Μαργαρίτα χήρα Νούγκοβιτς.

— Ὡραία ! ἐψιθύρισεν ὁ Εὐαγγελινὸς κρύπτων τὴν ἐνοχοποιητικὴν διὰ τὴν Νούγκοβιτς ἐπιστολήν ἐκείνην. Κρατῶ τὴν βεβαίωσίν σας αὐτήν, κυρία Νούγκοβιτς, καὶ δὲν θὰ σὰς τὴν ἀποδώσω, παρὰ μόνον τότε ποῦ γείνετε τελείως ἰδική μου. Εἰμεθα σύμφωνοι ;

— Τελείως...

— Ἄς τελειώσωμεν τώρα. Εἶνε νύκτα περασμένη πλέον, καὶ εἰμφοροῦμεν νὰ ἐξαγάγωμεν τὸ πτώμα τοῦ δυστυχοῦς Μπερεκέτη. Ποῦ θέλετε νὰ τὸν μεταφέρωμεν ;

— Πάντως μακρὸν τῆς κατοικίας μου.

— Ἐννοεῖται.

— Τοποθετήσατέ τον εἰς ἕνα σκοτεινὸν μέρος, ἀφήσατέ τον ἔκει καὶ ἐπιστρέψατε εἰς τὴν κατοικίαν σας. Ὅταν εἶνε καιρὸς, θὰ σᾶς φωνάξω.

— Μάλιστα Ἐχω ἀνάγκην ὁμῶς ἑνὸς βοηθοῦ. Ποῖον ἐκ τῶν ὑπηρέτῶν σας ἐμπιστεύεσθε ;

— Τὸν θυρωρὸν.

— Παρακαλῶ, διατάξατέ τον νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

Ἡ κυρία Νούγκοβιτς ἐκτύπησεν ἕναν ἐπὶ τῆς τραπέζης εὐρισκόμενον κωδωνίσκον. Καὶ εἰς τὸν ἐμφανισθέντα ὑπηρέτην.

— Εἰπὲ εἰς τὸν θυρωρὸν, τοῦ εἶπε, νὰ ἔλθῃ ἀμέσως ἐδῶ.

Ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἀργότερον, ὁ θυρωρὸς τῆς ὥραιας χήρας, ἔσας εὐφυῆς ὅσον καὶ ρωμαλαῖος Αἰθίοψ, ἐλάμβανε τὰς διαταγὰς τοῦ Εὐαγγελينوῦ.

— Ζεῦξε τὴν ἄμαξαν τῆς κυρίας σου, τοῦ εἶπεν ὁ μεσίτης τοῦ χρηματιστηρίου. Ἀφῆσέ τον ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν τῆς οἰκίας, καὶ ἐπιστρέψε καὶ πάλιν. Σὲ περιμένωμεν...

Μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ θυρωρὸς ἐπανῆλθεν. Ὁ Εὐαγγελινὸς τὸν ἐπῆρε μαζὺ του, μετέβη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ὁ νεκρὸς τοῦ Μπερεκέτη, καὶ νεύων εἰς τὸν Αἰθίοπα νὰ πλησιάσῃ :

— Πιάσέ τον σὺ ἀπὸ τὰ πόδια ! τοῦ εἶπε. Θὰ τὸν κρατῶ ἐγὼ ἀπὸ τῶν χειρῶν. Θὰ τὸν κατεβάσωμεν, θὰ τὸν τοποθετήσωμεν εἰς τὴν ἄμαξαν καὶ θὰ φύγωμεν, διὰ νὰ μεταβῶμεν νὰ τὸν ἀφήσωμεν εἰς τὸν δρόμον.

— Εἰς ποῖον δρόμον.

— Εἰς ὅποιον σκοτεινὸν δρόμον ἐκλέξης σὺ. Ἐννόησες ;

— Μάλιστα !

— Ἐμπρὸς τώρα ! Ἄς τὸν καταβιβάσωμεν.

Τὸν ἀνήγειραν, τὸν κατεβίβασαν διὰ τῆς κλίμακος, ἤντιξαν τὴν θύραν, καὶ ἐξῆλθε πρῶτος ὁ Εὐαγγελινός, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἐξήτασε τὴν ὁδὸν καὶ δὲν διέκρινε κανέναν διαβάτην εἰς αὐτήν,

ἔνευσεν εἰς τὸν θυρωρὸν νὰ πρσχωρήσῃ, τὸν ἐβοήθησε νὰ τοποθετήσῃ μέσα εἰς τὴν ἄμαξαν τὸν νεκρὸν τοῦ νεαροῦ Μπερεκέτη, ἤνοιξε τὴν θυρίδα καὶ ἐτοιμαζόμενος νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν.

— Πήδησε ἔμπρὸς εἶπε πρὸς τὸν θυρωρὸν ! Ἐτύπησε τὰ ἄλογα καὶ ὅταν φέρισωμεν εἰς μέρος σκοτεινὸν καὶ ἔρημον, σταμάτησον.

— Μάλιστα.

— Ἐμπρὸς ! Κἄμε γογγωρα.

Ὁ Εὐαγγελινὸς εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἄμαξαν καὶ ἐκλείσσε τὴν θυρίδα αὐτῆς. Ὁ αἰθίοψ ἐπήδησεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀμαξηλάτου, ἀνέλαβε τὰς ἡνίας, ἐμάστιζε τοὺς ἵππους, ἐπροχώρησε διὰ μέσου τῆς καταφώτου ὁδοῦ ἐκείνης, καὶ ὅταν ἐφθάσεν εἰς μίαν σκοτεινὴν πᾶροδον, σταμάτησε καὶ κατῆλθε.

— Εἶναι σκοτεινὰ ἔδῳ, εἶπεν εἰς τὸν Εὐαγγελινὸν κύπτων διὰ τῆς θυρίδος. Εἰμποροῦμεν νὰ τὸν ἀφήσωμεν ἔδῳ, χωρὶς νὰ μᾶς ἰδῇ κανεὶς.

Ὁ μεσίτης τοῦ χρηματιστηρίου ἤνοιξε τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης καὶ κατῆλθε.

Καί, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ αἰθίοπος, κατεβίβασεν τὸ πτώμα τοῦ νεαροῦ Μπερεκέτη, τὸ ἐτοποθέτησαν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου καὶ πλησίον τοῦ τοίχου μιᾶς οἰκίας, εἰς στάσιν δὲ τοιαύτην ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι κατέπεσεν ἐνῶ ἐβάδιζε καὶ στραφείς ἔπειτα πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην :

— Πᾶρε τὴν ἄμαξαν, τοῦ εἶπε, καὶ γύρισε σπῆγί σου. Καί, κἄμε γογγωρα. Ἐγώ, πηγαίνω εἰς τὸ ἰδικόν μου.

Καὶ ὁ μὲν αἰθίοψ παρέλαβε τὴν ἄμαξαν καὶ ἀνεχώρησεν. Ὁ Εὐαγγελινὸς δέ, ταχύνας τὸ βῆμά του ἐξηφανίσθη πρὸς τὸ βάθος τῆς σκοτεινῆς παρόδου, ψαύων τὴν ἐπιστολὴν τῆς χήρας Νούγκοβιτς, μειδιῶν σατανικῶς δὲ καὶ ψιθυρίζων.

— ὦ, ὠμορφὴ μου κυρά ! ὦ χαριτωμένη μου κυρία Νούγκοβις ! Σὲ κρατῶ καλὰ τώρα καὶ εἰν' ἀδύνατον νὰ μοῦ ξεφύγῃς. Πλέον ἢ ἀδύνατον !

* *

Ἡ χήρα Νούγκοβιτς, ἀφ' ἑτέρου, ἀπὸ τοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου τῆς ἐκείνου, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβον χώραν

τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἀφηγήθημεν ἐν τοῖς ἀνωτέρω, παρηκολούθησεν τὴν ἀπομακρυνομένην ἀμωξάν μέχρις οὗτο ἐξηφανίσθη αὕτη κάμψασα δεξιὰ. Ἐκλείσας τὸ παράθυρόν της ἔπειτα, ἀνεκλίθη ἐπὶ τινος καθίσματος καὶ ἔμεινε βυθισμένη εἰς τὰς σκέψεις της, μέχρι τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπέστρεψεν ὁ θυρωρὸς καὶ τῆς ἀνήγγειλε τὴν ἐπιτοχὴν διαξαγωγῆς τῆς νυκτερινῆς ἐπιχειρήσεώς των.

— Ἐπὶ τέλους! ἐψιθύρισεν ἡ ὧραία Νούγκοβιτς. Τώρα πιά, εἰμπορὶς νὰ εἶμαι ἥτυχος. Ὁ ἐφιάλτης τοῦ μὲ ἐτυράνει, ἔπαυσε πιά ὑπάρχων. Ὁ Μπερεκέτης ἔπαυσε πιά νὰ μὲ ἀνησυχῇ, Ἀπέπεμψε τὸν θαλαμηπόλον της καὶ ἐβυθίσθη καὶ πάλιν εἰς σκέψεις, στροφομένας γύρω, ἀπὸ τὸν Εὐαγγελινὸν καὶ τὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας ἀνέλαβεν ἀπέναντί του, καὶ ἔμεινε ρεμβάζουσα ἐπὶ πολύ.

— Νυστάζω! ἐψιθύρησεν ἐγειρομένη τέλος. Ἄς μεταβῶ νὰ κατακλιθῶ.

Καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὸ ἡλεκτρικὸν κουμπί, ἀλλὰ μόλις ἐλοῖσθε καὶ ἔστρεψε τὸ ἡλεκτρικὸν κουμπί, ἀλλὰ μόλις ὁ κοιτῶν της ἐφανίσθη καὶ ἐφάνησαν τὰ ἐν αὐτῇ ἀντικείμενα ἡ κυρία Νούγκοβιτς ἀφῆκε φωνὴν τρόμου καὶ ὑπεχώρησε πρὸς τὴν θύραν τρέμουσα, φρικτωσα, ριγῶσα, σχεδὸν λιποψυχοῦσα.

Ἐπὶ αὐτὴν εἰς τὸ κρεβάτι της, εἰς τὴν προτέραν του σιάν, μὲ τὸ κεφάλι του ἐρριμμένον ἐπὶ τοῦ σιήθους, μὲ τὰ χέρια του ἀφημένα νὰ κρέμονται πρὸς τὰ κάτω, μὲ τὴν ἀγωνίαν τοῦ θανάτου διαφανομένην εἰς τοῦ ὥχρου προσώπου του τὴν ἔκφρασιν, ἔκειτο ὁ νεκρὸς τοῦ νεαροῦ Μπερεκέτη, ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἀπήγαγε πρὸ δλίγου ὁ Εὐαγγελινός, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος, ὅπως ὁ ἐμπιστὸς της θυρωρὸς τὴν ἐβεβαίωσεν εἶχεν ἀφεθῇ εἰς μίαν σκοτεινὴν πάροδον. ἐκείνου τέλος διὰ τὴν ἐκεῖθεν ἀπομάκρυνσιν τοῦ ὁποίου εἶχεν ὥπλισαι τὸν μεσίτην τοῦ χρηματιστηρίου μὲ ἕνα τρομερὸν ἐναντίον της ὄπλον, μὲ μίαν κατασχεπτικὴν δι' αὐτὴν βεβαίωσιν.

Ἡ ὧραία Νούγκοβιτς, ὥσάν νὰ μὴ ἤθελε νὰ πιστεύῃ ὅτι εὗρισκετο ἐν ἐρηγόρσει καὶ δὲν ὄνειρεύετο, ἔτριψε, φρικτωσα, τὸ μάτιά της. Τὰ ἤνοιξε καὶ πάλιν, τὰ ἐσήκουσε καὶ πάλιν, τὰ διηύθυνε πρὸς τὴν κλίνην της καὶ πάλιν, καὶ διὰ δευτέραν τῶρα φορὰν ἀντίκρουσε τὸν νεκρὸν τοῦ νεαροῦ Μπερεκέτη.

— Θεέ μου ! ἐψιθύρισε περίτρομος. Ἄλλὰ τί θὰ εἰπῇ αὐτό ;

Τὸ μυστήριον, τὸ περικαλύπτει τὴν ἐκ νέου ἐπάνοδον τοῦ πετώματος εἰς τὸν κοιτῶνά της, τὸ σκοτεινὸν καὶ κρυφὸν καὶ ἀνεξήγητον μυστήριον ἐκεῖνο, τὴν ἔκαμε νὰ καταληφθῇ ὑπὸ τόσου τρόμου, καὶ νὰ δοκιμάσῃ τόσην τροχὴν, ὥστε νὰ μὴ δύναται ἐκβάλλῃ φωνήν, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ κινήθῃ, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ φύγῃ καὶ νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ τρόμου, τῆς φρίκης, τῆς ἀπαισιόχτητος.

Τὰ βλέμματά της, ὥσάν ὑπὸ ὑπερφυστικῆς τινος δυνάμεως ἑλκυόμενα, ἦσαν προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ πετώματος. Τὰ πόδια της τὰ τρέμοντα καὶ μόλις κατορθώνοντα νὰ ὑποβασιάζον ἐπὶ βάρους τοῦ σώματός της πόδια της, ἦσαν καθηλωμένα εἰς τὸ δάπεδον, ὥσάν νὰ εἶχον ἐμπεχθῇ εἰς αὐτό.

Ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ ἐλυποθύμει ἡ θοῖα Νούγκοβιτς. Ὅμως ἡ γυναῖκα αὕτῃ τῇς πολυταράχου ζωῆς, ἡ γυναῖκα τῶν συγκινήσεων καὶ τῶν περιπετειῶν, ἡ γυναῖκα τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῶν ἐρεβωδῶν διανοημάτων, δὲν ἀφῆκε τὸν ἑαυτὸν τῆς ἔρμαιον τοῦ πρώτου, τοῦ σφοδροῦ, τοῦ συγκλονιστικοῦ ἐκείνου συναισθήματος τῆς φρίκης καὶ τῆς καταπληξέως καὶ τοῦ τρόμου, τὸν ὁποῖον ἔδοκίμαζε.

Συνεκέντρωσε τὰς δυνάμεις της ὅλας. ἔπεκαλίσθη τὴν ψυχραίαν της, κατῳρθωσε νὰ συνέλθῃ εἰς ἑαυτὴν καί, χωρὶς νὰ ἀντιληφθῇ ἓνα θροῦν μόλις ἀκουσθέντα καὶ ἐκπενύσαντα εὐθὺς ἐκείνην τὴν στιγμήν, προσεπάθησε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀνεξήγητον ἐπάνοδον τοῦ πετώματος.

— Τὸ εἶχεν ἐπαναφέρει τάχα ὁ Εὐαγγελινός ; Ἄλλὰ διατί Ἄλλὰ πρὸς τί ; Ὁ ἐκβιαστής μεσίτης τοῦ χρηματιστηρίου μὲ τὴν τόλμην καὶ τὴν θρασύτητα καὶ τὴν ἐπιτηδεύτητα, τὴν ὁποίαν ἀνέπτυξεν, εἶχε κατορθώσει νὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐζήτησε, εἶχε κατορθώσει νὰ λάβῃ ὑπὸ τὴν κατοχὴν του μίαν της ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας, εἰς πᾶσαν ὥραν καὶ πᾶσαν στιγμήν, ἡῖνυατο νὰ τὴν κάμῃ νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς θαλῆσεις του, ἐπισείων κατ' αὐτῆς τὸ φάσμα εἰδὸς τρομεροῦ σκανδάλου καὶ τὴν ἀμελίικτον τῆς αἰγυπτιακῆς δικαιοσύνης ἐπέμβραιν.

Ὅ,τι ἐζήτησε τὸ κατεῖχεν ὁ Εὐαγγελινός. Ὅ,τι ἐποδίωκε τὸ ἔπαινε. Ὅ,τι τοῦ ἐχρειάζετο, τὸ ἐκράτει. Πρὸς τίνα σκοπὸν λοιπόν, κατόπιν τίνος σκέψεως καὶ τίνος ὑπολογισμοῦ καὶ τίνος σχεδίου θὰ ἐπανέφερε τὸ πεῶμα εἰς τὸν κοιτῶνά της ;

— ὦ, ὅχι ! ἐπιθύρῃσε. Δὲν εἶνε ὁ Εὐαγγελινός ! Δὲν εἶνε αὐτός ἐκεῖνος. ὁ ὁποῖος ἐπανάφρασε τὸ πτώμα. Ἄλλος ! Ἄλλος τὸ ἔκαμε. Ἄλλὰ ποῖος ;

Ποῖος ;

Ἰδοὺ μία εὐλογος ἐρώτησις, εἰς τὴν ὁποῖαν ὁμως δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπαντήσῃ ἡ κυρία Νούγκοβιτς. Ἀπεκάλυψε τὸ μυστικὸν τῆς εἰς ἕναν καὶ ὁ θναὸς αὐτός τῆς ἐξήγησε τὸν ἔρωτά τῆς. Ὅπως ἐφαίνετο, τὸ μυστικὸν αὐτὸ τὸ ἔμαθε καὶ ἄλλος ! Τί θὰ ἐξήκει ὁ ἄλλος αὐτός, ποῖος τρομερὸς ἄνθρωπος ἦτο ὁ ἄλλος αὐτός καὶ τί θὰ ἠναγκάζετο νὰ πληρώσῃ διὰ τὴν ἐκ νέου ἀπομάκρυνσιν τοῦ πτώματος, καὶ εἰς ποῖαν νέαν καὶ ἀλγεινὴν καὶ τρομεράν, θὰ ἠναγκάζετο, νὰ υποβληθῇ θυσίαν πρὸς ἀπόκρυψιν τοῦ φοβεροῦ τῆς μυστικοῦ ;

Ἦτο μυστήριον ἡ ἐπάνοδος τοῦ πτώματος, ἦτο μυστηριώδης ὁ τρόπος τῆς ἐπανόδου, ἦτο ἄγνωστος ἐκεῖνος ποῦ πρὸ ἐπανάφρασε. Σκότος βαθύ, σκότος ἀδιαπέραστον, σκότος ἀνατριχιαστικὸν ἤρχισε νὰ καλύπτῃ τὴν ὑπόθεσιν, καὶ εἰς τὰ κρυφερά τοῦ σκότους καὶ τοῦ μυστηρίου τὰ βάθη εὐρεθεῖσα ἡ ὥραία Νούγκοβιτς, κατελήφθη καὶ πάλιν ὑπὸ τρόμου, ἐσφενδονίσθη καὶ πάλιν εἰς τοὺς στεροβιλισμοὺς τῆς φρίκης, συνεσπᾶσθη ἀπὸ τοὺς κινημοὺς ἀπογνώσεως καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν θύραν διὰ τὰ ἐξέλθῃ, διὰ νὰ φύγῃ, διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς θέας τοῦ πτώματος, διὰ νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ εὕρῃ τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος καὶ νὰ ἐπινοήσῃ τὸν τρόπον τῆς ἀπαλλαγῆς τῆς.

Ἦρπασε τὸ πόμολο τῆς θύρας καὶ τὸ ἐστρεψεν. Ἔστρεψεν αὐτὸ πρὸς τὰ μέσα ἔπειτα, ἀλλ' ἀνεπήδησεν ὧς κεραιονόπηκτος. Ἡ θύρα, χωρὶς νὰ τὴν κλείσῃ, ἦτο κλειστή. Χωρὶς νὰ τὴν κλειδῶσῃ, εἶχε κλειδωθῇ, τῆς εἶχεν ἀποφράξῃ τὴν ἐξοδον, τὴν εἶχεν ἀποκλείσει εἰς τὸ αἵματωμένον δωματίον.

— Θεέ μου ! ἐπιθύρῃσε σχεδὸν τρελλῇ ἀπὸ τὸν φόβον τῆς. Δὲν ὀνειρεύομαι λοιπόν ;



ΜΕΡΟΣ Β'

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ὁ ἐξ Ἀθηνῶν ἀπεσταλμένος.

Ἀπὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς Αἰγυπτιακὸν ἀνμρόπλειον, τὸ ἐντελοῦν τὴν συγκοινωνίαν Πειραιῶς Ἀλεξανδρείας, μέλεις ἐλκευθι-ροκινώνησεν, ἤρχιζαν ν' ἀποβιβάζονται οἱ ἐπιβάται του, δια-φόρων ἐθνικοτήτων καὶ παντὸς ποιοῦ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, νέοι καὶ γέροντες, ἄλλοι μεταβαίνοντες ἐκεῖ διὰ τὰ εὖρουν εὐχην καὶ ἄλλοι διὰ τὰ ἐπιδοθοῦν εἰς τὰς παντὸς εἵδους ἐπιχειρήσεις τους, μυστηριώδεις καὶ ἐπικινδύνους ἐπιχειρήσεις ἐκείνας ποῦ ἀγωνίζεται τὰ προλάβῃ καὶ τὰ ματαιώσῃ ἡ Ἀγγλικὴ ἀστυνο-μία.

Εἰς τὴν προκυμαῖαν τῆς Ἀλεξανδρείας, τὴν ἰδίαν στιγμήν, εἶναι συγκεντρωμένον πληθὺς κόσμου.

Ἄλλοι περιμένουν τοὺς γνωστοὺς των, ἄλλοι πελάτας διὰ τὰ ξενοδοχεῖά των, ἄλλοι διὰ διαφόρους λόγους. Μεταξὺ αὐτῶν, δύο ἄνθρωποι, ἀμέμπτου ἐξωτερικοῦ, παρακολουθοῦν τοὺς ἀποβιβαζομένους καὶ συζητοῦν χαμηλοφῶνως μεταξὺ των.

Εἶσαι βέβαιος ὅτι ἔρχονται μὲ αὐτὸ τὸ ἀνμρόπλειον ; ἤρ-τησεν εἰς μίαν στιγμήν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

— Ἀλλὰ βέβαια ! Ἡ πληροφορία εἶναι ρητὴ.

— Μὰ δὲν βλέπω ὅμως ἀκόμη τοὺς Ἀγριανθρώπους αὐτοὺς ποῦ μᾶς στέλνουν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, τοὺς «καπετανέους», ὅπως τοὺς λές.

— Ἀγριανθρώπους ; Ἀ, ὅχι δά ! εἶναι καὶ αὐτοὶ σὲν τοὺς ἄλλους. Μὰ τὴν διαφορὰν ὅτι εἶναι παλληκάρια ἀφοβα καὶ πο-λεμιστὰ ἐπικινδύνοι.

Ὁ ἄλλος ἐκ τῶν συζητούντων ἐγέλασε.

— Μὰ τὸν Θεό, ἀπήντησε ἀπορῶ πῶς νομίζετε πῶς χρειά-ζεται σὴν Ἀλεξάνδρεια ἡ παλληκαρία. Ἐδῶ χρειάζεται ἡ πο-νηρία μόνον καὶ τίποτε ἄλλο. Καὶ ἡμπορῶ νὰ σὲ βεβαιώσω...

— Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα ;



Εἰς τὴν στάσιν ἐκείνην ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ.

Ὅτι θὰ ἐξοντωθοῦν ὅλοι ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν τῆς ἀποβιβάσεώς των.

— Ἄ, νά ! ἐπιθύρουν ὁ ἄλλος διακόπτων τὸν σύντροφόν του. Βγαίνουν.

Πράγματι

Ἐκείνην τὴν στιγμήν ἤρχισαν ν' ἀποβιβάζονται ὁ καπετὰν Δράκος μὲ τοὺς συντρόφους του.

Ἐνας πολίτης, παρακολουθῶν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀθέατος τὴν κίνησιν τοῦ λιμένος, ἐπροχώρησε καὶ ἐπλησίασε τὸν καπετὰν Δράκον. Τοῦ ἐπιθύρουν κάποιαν συνθηματικὴν λέξιν καὶ ἐκεῖνος ἀπήντησε.

— Καλά ! Ἐφ'ω. Τί θὰ γίνῃ τώρα ;

— Ἐλάτε μαζί μου. Θὰ οἶς πάω ἐγὼ ἐκεῖ ποῦ πρέπει.

Ὁ καπετὰν Δράκος ἐνεισεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους του νὰ προχωρήσουν καὶ ἠκολούθησε τὸν ἀγνωστον.

Οἱ δύο ἄλλοι οἱ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνομιλοῦντες χαμηλοφώνως ἀλληλοεκειτιμάχθησαν ἐκπληκτοι.

— Δὲν εἶναι ὁ Ροβέρτος αὐτός ; ἠρώτησεν ὁ εἷας.

— Ναι !

— Διάβολο τῶν διαβόλων. Μᾶς προδίδει λοιπὸν ὁ Ροβέρτος καὶ συνεργάζεται μὲ τοὺς ἐχθρούς μας, ἡ ἐξαπατᾷ ἐκείνους προσποιούμενος ὅτι εἶναι φίλος των, διὰ νὰ μανθάνῃ τὰ μυστικά των καὶ νὰ τὰ ἀνακοινώῃ σὶ τὸν ἀρχηγὸν μας ;

— Ποιὸς ξέρη. Πρέπει νὰ τὸ ἐξακριβώσωμε.

— Καὶ βέβαια. Ἄς τοὺς παρακολουθήσωμε.

— Ναι ! Ἀλλὰ μὲ προσοχὴ νὰ μὴ μᾶς ἀντιληφθοῦν.

Καὶ ἐτέθησαν πρᾶγματι ὀπισθεν τοῦ καπετὰν Δράκου καὶ τῶν ἀνθρώπων του τοῦ γενναίου ἐκείνου ἀκαπετάνιου ὁ ὁποῖος ἐπέπρωτο νὰ ριφθῇ εἰς τὸν ἀγῶνα εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, καὶ κατὰ τρόπον παράδοξον πρᾶγματι, ὅπως θὰ ἴδωμεν.

Ἀλλὰ πρὶν ἀφηγηθῶμεν ὅσα ἔλαβον χώραν εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὴν ἀποβίβασίν των, θὰ ἐξιστορήσωμεν γεγονότα τινα διαδρομματιοθέντα ὀλίγον πρὶν, γεγονότα τὰ ὁποῖα ἔσχον ὧς συνέχισιν τὴν ταχεῖαν ἀνάμνησιν τοῦ καπετὰν Δράκου καὶ τὸν ἐξοντωτικὸν ἀγῶνα ποῦ διεξῆγεν ἡ «Λέσχη τῶν 40».

• •

Ἡ Δευκὴ, ἡ νεορὰ καὶ ὠραία κόρη τοῦ λόρδου Ἀρθουρ

Βίλγκαμ, ἡ «κληρονόμος τῶν ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων» ἐρωτευμένη παραφύρω; μὲ τὸν διάδυχον τῆς Γερμανίας, εἶχε καταφθάση εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὅπου θὰ ἤρχετο ὁ Κρόνπριτζ, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς.

Ὁ Ἀρθουρ Βίλγκαμ, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε δυσηρέστη τὴν κόρη του, τὴν ὑπεβοήθει εἰς τὸν τραλλὸν ἐρωτὰ τῆς. Σιγὰ-σιγὰ δέ, τὴν παρημέλησε, διότι εἶχεν ἐρωτευθῆ τὴν Μαρίαν Θεοδωρόβναν, τὴν ἀνήκουσαν εἰς τὴν Δέσχην τῶν 40 ἡ ὁποία εἶχε διαταχθῆ. ὅπως γνωρίζομεν, ν' ἀπασχολήσει τὸν πολυεκατομμυριοῦχον ὥστε νὰ μὴ προσέχη εἰς τὴν Λευκὴ — καὶ παρ' αὐτὴν ἐνδιεφέρετο τώρα.

Ἡ Ἑλένη Σιανισλάου — αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶχε δώσει ἡ Θεοδωρόβνα — κατ' ἄρχην νὰ τὸν θάλῃ μὴχρι τοιοῦτου σημείου, ὥστε νὰ μὴ προσέχη πλέον εἰς τὴν κόρην του, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξ ἄλλου ἐδίδε συμβουλὰς τοιαύτας τοῦ ἐξυπηρετοῦν τοὺς σκοποῦς τῆς Δέσχης του.

Ὁ διάδοχος τῆς Γερμανίας ἐπρόκειτο νὰ καταλύσῃ εἰς τὴν ἑπαυλιν τοῦ Ζερβουδάκη

Ἡ ὥραία Λευκὴ, ἐπιθυμοῦσα νὰ εὕροσκαται πλησίον του, εἶχε ζητήσῃ ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς ν' ἀγοράσῃ μίαν ἑπαυλιν εὐρισκομένην πλησίον τῆς ἑπαύλεως Ζερβουδάκη. Καὶ ἐκεῖνος τῆς ὑπέσχεθη, ἀλλ' ὁμως διὰ πρῶτην ἰσω; φορὴν εἰς τὴν ζωὴν του, δὲν ἐτέλεσε τὴν ὑπόσχεσιν του. Ἡ Μαρία Θεοδωρόβνα, ἦτο ἐπιτηδεύα τόσον, ὅσον καὶ ὥρια. Ἦτο θελκτικὴ, ὅσον καὶ χαρίεσα, καὶ τὴν ὡραιότητά τῆς ἐκμεταλευθεῖσα καὶ τὴν ἐπιτηδειότητά τῆς ἀναπτύξασα, εἶχε κυριολεκτικῶς ξετραλλάει τὸν πατέρα τῆς, ὁ ὁποῖος, ἀντὶ νὰ φροντίξῃ διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς, ἠσχολεῖτο μὲ τὴν ἐρωμένην του.

Τοῦτο ὁμως δὲν ἐδυσχερᾷ καὶ πολὺ τὴν κληρονόμον τῶν ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων.

Ἀφοῦ ἐκεῖνος δὲν μετέβαινε νὰ εὕρῃ τὸν ἰδιοκτήτην τῆς ἑπαύλεως, τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ ἀγοράσῃ, ἠδύνατο νὰ βετυθῇ αὐτὴ. Θὰ τὸν συνήγα, θὰ συνενόετο μαζὺ του, θὰ προετοίμαζε τὰ προκαταρκτικὰ τῆς ἀγοροπωλησίας τῆς καὶ θὰ παρὲς κάλει τὸν πατέρα τῆς ἐπειτα νὰ καταβάλῃ τὸ ζητούμενον ποσόν.

Ἡ Λευκὴ, τὰς διαθέσεις καὶ τὰς ἀποφάσεις τῆς αὐτῆς, εἰς ἀνεκώλυνσεν εἰς τὴν Θεοδωρόβναν, ἡ ὁποία καὶ τὴν συνεβούλευσε νὰ μεταβῇ τὴν ἐπομένην πρῶτιαν εἰς τὴν ἑπαυλιν, νὰ εὕρῃ

τὸν ἰδιοκτήτην τῆς καὶ νὰ προετοιμάσῃ ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα θὰ προηγοῦντο τῆς πωλήσεως.

Ἡ νεᾶνις ὅταν ἔμεινε μόνη παρεδόθη εἰς σκέψεις. Ὅταν ἀπεσπᾶσθη αὐτῶν, εἶχε λάβει τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐκτελέσῃ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐπόθησεν. Ἠγέρθη καί, ἀντὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸν κήπον, ὅπου ἐγινώριζεν ὅτι εὗρισκετο ἡ ψευδοκόμισσα Ἑλένη Στανισλάου μὲ τὸν πατέρα τῆς, μετέβη εἰς τὸν κοιτῶνά τῆς. Ἐπῆρεν ἓνα βιβλίον. ἀνεκλίθη ἐπὶ τοῖς καθίσματος, καὶ παρεδόθη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, αὐτῶν ψθυρίζουσα.

— Μὲ ποῖον τρόπον θὰ ἐπιτύχω ὅ,τι ποθῶ, ξέρω ἐγώ. Ἄς περιμένω τῶρα τὸν πατέρα μου...

Ὀλίγον μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὁ λόρδος Βίλιγκαμ, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ διαμέρισμά του. Ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά τῆς τὴν εὔρε κλαίουσαν. Ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του, ἀνυστάξαε καὶ προχωρῶν πρὸς τὴν θερμάστραν.

— Ὁ ἔρως σου κόρη μου, εἶναι ἔρως ἀνόητος ! εἴπε πρὸς τὴν νεάνίδα. Πρὸς Θεοῦ! Τὴν διάδοχον τῆς Γερμανίας ἐπῆγεν ἡ ἀγαπήσης καὶ κάθεται τῶρα καὶ κλαῖς ;

— Δὲν κλαίω δι' αὐτό ! ἀπήντησε πετῶσα μὲ θυμὸν τὸ βιβλίον ποῦ ἐκράτει ἡ νεᾶνις. Ἀλλὰ διὰ τὴν ἀδιαφορίαν, τὴν ὁποῖαν δεῖκνυστε πρὸς ἐμέ. Δι' αὐτὸ κλαίω ! Δι' αὐτὸ λοιποῦμαι...

Ἐξέφρασε τὰ παράπονά τῆς διὰ τὴν ἑπαυλιν καὶ ἐκαίως συγκατετέθη εἰς τὰ σχέδιά τῆς.

— Πήγεναι τὸ πρᾶτ' καὶ κᾶμε τὸς διαπραγματεύσεις ! τῆς προσέθηκε. Καὶ ἐγὼ εἰμαι σύμφωνος.

* *

Τὴν ἐπομένην, πράγματι ἡ Δευκὴ Βίλιγκαμ ἀφυσπνίσθη λίαν ἔνωρίς. Ἐνεδύθη, ἠύπρεπτοθη. καὶ ἐνῶ ὁ πατήρ τῆς ἐκοιμᾶτο ἀκόμη διειρευόμενος τὸς θερμὰς ἀγκάλας τῆς θελαπικῆς Θεοδωρόβνας, ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου, καὶ ἐκύτταξε γύρω τῆς ἀιᾶζητοῦσα ἀμαξάν.

Ἐνας ἄμοξηλάτης, ἀπὸ βαθυτάτης νυκτὸς ἐγκαταστημένος καταντικρὺ τῆς μεγάλης τοῦ ξενοδοχείου θύρας, εἶδε τὴν Δευκὴν, ἀνέλαβε τὸς ἡνίας καί, χωρὶς νὰ προσκληθῇ, ἐπλησίασεν. Ἐπῆδησε κάτω ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἡνοιξε τὴν θυρίδα, ἐπερλίμενε μέχρις ὅτου εἰσῆλθεν ἡ νεᾶνις καὶ μετὰ τοῦτο :

-- Ποῦ θέλει ἡ δεσποινὶς νὰ τὴν πάω ; τὴν ἠρώτησεν.

— Εἰς τὴν ἑκαυλιν τοῦ Ζορβουδάκη ! ἀιτήτησεν ἡ μὲς Λευκὴ Βίλιγκαμ. Τὴν ξέρεῖς ;

— Μάλιστα.

-- Πήγαίνέ με ἐκεῖ ! Καὶ δεῦν φθάσωμεν, θὰ σοῦ εἰπῶ ποῦ ἀκριβῶς θὰ σταματήσῃς.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἐχαιρέτησεν. Ἀνῆλθεν εἰς τὴν θάσιν του, ἐμάστιξε τοὺς ἱπποὺς του καί, μειδιῶν σατανικῶς, κατευθύνθη πρὸς τὴν λεωφόρον τὴν φέρουσαν πρὸς τὴν ἑκαυλιν τοῦ πλουσίου ἐκαίου Ἑλληνοῦ, πλησίον τοῦ ὁποῖου ἐπρόκειτο νὰ καταλύῃ ὁ ἐκ Κοῦρου ἀναμενόμενος διάδοχος τοῦ Πρωσσικοῦ θρόνου.

Ἡ Λευκὴ Βίλιγκαμ, ὑπερήφανος διὰ τὸν θρίαμβόν της, αἰσιόδοξος ὥς πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν φαιτασιοπληξιῶν της, εὐχαριστημένη καὶ γελαστὴ καὶ χαρίεσσα ἀνεκλίθη ἐπὶ τοῦ ἀναπαυτικοῦ καθίσματός της, καί, νανουριζομένη ἀπὸ τὰ ἥρεμα τῆς ἀμάξης ἀναπηδήματα, ἐσταδιοδρομεῖ ἀνὰ τὰ αἰθέρια ὕψη τῶν ἐρωτικῶν ρεμβασμῶν της, λυκνίζομένη μέσα εἰς τὰς πιδ παραδόξους τῶν ἐλπίδων, εἰς τὰς πιδ ἀπιθάνους τῶν προσδοκιῶν.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον, ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἐθεώρουν ἀδύνατον· ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὅλοι οἱ ἄλλοι τὸ ἐνόμιζον ὡς τρέλλαν· ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον τὴν εἰρωνεύετο καὶ τὴν περιέπαιζον ὅλοι αὐτὴ τὸ ἐθεώρει καὶ τὸ ἐπίστευεν ὥς ὄνειρον ποῦ, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ ἐξελάσσετο εἰς πραγματικότητα, ὥς ὄνειρον τὸ ὁποῖον θὰ ἐλάμβανε, πολὺ ταχέως μάλιστα, σάρκα καὶ ὀστέα

Τῆς Γερμανίας Αὐτοκράτειρα !

Ἰδοὺ ποῖον τὸ ὄνειρόν της, ἰδοὺ ποῦ ἔτεινον αἱ προσπάθειαι καὶ αἱ ἐνέργειαι της ὅλαι. Ἦτο νῆα, Ἦτο ὠρεαία, Ἦτο πλουσία καὶ εὐγενὴς καὶ θελατικὴ καὶ δὲν ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπαναληφθῇ «τὸ προηγούμενον» τοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου τῶν Ἀμβούργων, νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ Κόμπεριντζ, ὅπως μία ἄλλη, ὅχι βασιλικῆς καταγωγῆς καὶ αὐτὴ, ἐγένετο τοῦ διαδόχου τῆς Αὐστρίας σύζυγος.

Καὶ ἔπλεεν εἰς τὰ πελάγη ἐνὸς ὄνειρου γλυκυτάτου ἢ νῆα· νις, καὶ ἐπετοῦσε εἰς τὰ ὕψη τῶν ἐλπίδων της τῶν παραδόξων, ὅποταν αἰφνης, ἡ ἀμαξα ἐστάθη ἀποτόμως. Τὴν συνε-

τάραξε, σχεδὸν εἰπεῖν τὴν ἀφύπνισε, καὶ τὴν ἔρριψεν εἰς τὰ βάθη τῆς πραγματικότητος, ἣ ὅποια ὅμως, ὅπως ἐντὸς ὀλίγου κατενόησε, δὲν ἦτο καθόλου εὐμενής.

Ἐπλησίασεν εἰς τὴν θυρίδα, προέβαλε τὴν κεφαλὴν της δι' οὐτέης, παρετήρησεν, εἶδεν, ἐβεβαιώθη, καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὰ βάθη τῆς ἀμάξης περιτρομος.

— Λησταί ! ἐψιθύρισε. Μᾶς συνέλαβον λησταί !

Ἔνθεν κι' ἐνθεν τῆς ἀμάξης, πρὸ αὐτέης καὶ ὀπισθεν αὐτέης, ἴσαντο μὲ τὰ πιστόλια εἰς τὰ χέρια ἀνθρώποι μὲ στολὰς περιέργους καὶ μορφὰς ἀποκρουστικὰς, ἀνθρώποι οἱ ὅποιοι, ὅπως ἡ Βίλιγκαμ ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ, ἐφαίνοντο ἀνήκοιτες εἰς τὴν ὑπηρεσίαν κάπου ἰθαγενεῶς φυλάρχου, ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἐπεσκέπτοντο συχνὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Οἱ ἀνθρώποι ἐκεῖνοι, κρυπτόμενοι μέχρι τῆς σειγμῆς αὐτέης πίσω ἀπὸ δένδρα, μέσα εἰς τὴν τάφρον, καὶ ὀπισθεν λογχμῶν ὅταν εἶδον τὴν ἄμαξαν πλησιάζουσαν, ἀνεπήδησαν ὡπλὴν φαντάσματα ἀπὸ τὰς θέσεις των. Ἕνας, ἤρπασεν ἀπὸ τῶν χαλιῶν τὰ ὄλογα. Δεύτερος, ἀντήλλαξε βλέμματα συνενότησεως μὲ τὸν ἀμαξηλάτην. Τρίτος ἀνερχήθη ἐπὶ εἰνος δένδρου διὰ νὰ κατασκοπεύῃ τὴν ὁδὸν καὶ δύο ἄλλοι ἐσπευσαν πρὸς ἑκατέραν τῶν θυρίδων τῆς ἀμάξης, εἰς τὰ βάθη τῆς ὁποίας ἀφωγος καὶ περιτρομος εἶχεν ἀποσυρθῇ ἡ δεσποινὶς Βίλιγκαμ ..

Ἕνας ἐξ αὐτῶν ἤνοιξε τὴν θυρίδα. Ὑπεκλίθη πρὸ τῆς περιτρομῆς νεάνιδος, κατὰ τὸν περίεργον καὶ ὅπως ἰδιόρρυθμον ἐκεῖνον τρόπον, μὲ τὸν ὅποιον χαιρετίζουν τοὺς κυρίους των οἱ ἰθαγενεῖς Ἀφρικανοί, καί, προσηκόντων νὰ προσδώσῃ εἰς τὴν ἐκφρασιν τῆς μορφῆς του, ὅσῃν ἠδύναιτο περισσότεραν εὐγένειαν ἥθους.

— Μὴ φοβεῖσθε δεσποινίς ! τῆς εἶπεν. Οἱ σκοποὶ μας, ὅσον καὶ ὅ, φαίνονται κακοὶ ἀπὸ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὅποιον σᾶς ἐσταματήσαμεν, δὲν εἶνε πλὴρὰ σκοποὶ καλοὶ καὶ εὐγενεῖς. Κἄν τι περισσότερον ἀκόμη μάλιστα. Εἶνε σκοποὶ ποῦ θὰ σᾶς φέρουν τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαράν.

Τῆς ἔδωκε τὸ χέρι του.

— Στηριχθῆτε καὶ κατέλθετε ! προσέθεσε ἑὐρίσκασθε εἰς τὸ μέσον σκλάβων ἀφωσιωμένων σας.

Οὕτε ἡ εὐγένεια τοῦ οὕτω ὀμιλοῦντος ὅμως· οὕτε τὰ λόγια

του οὔτε αἱ διαβεβαιώσεις του ὅτι εἶχον τοὺς καλλιτέρους δι' αὐτὴν σκοποὺς, ἴσχυσαν νὰ πείσουν τὴν περιτριμμον νεάνιδα, ὅτι ἀδίκως ἐφοβεῖτο καὶ ἀδίκως ἐτρόμαξε.

Πιστεύουσα πάντοτε ὅτι εἶχεν ἐμπέσει εἰς χεῖρας λησιῶν, δὲν μετεκινήθη ἀπὸ τὴν θέσιν της, δὲν ἐσιτῆι ἰχθὴ εἰς τὸν προτεινόμενον τοῦ ἀγνώστου μαύρου τὸν βραχίονα καὶ δὲν κατήλθε τῆς ἀμάξης.

Πόσα ζητεῖτε ; τὸν ἠρώτησε. Πληρώω, ὅσα καὶ ἂν μοῦ ζητήσετε.

Ὁ ἀγνώστος μαῦρος ἐμειδίασε τὸ ποραδοξότερον τῶν μειδιαμάτων.

— Σὰς ἱβεβαίωσα δεσποινίς, ἀπήντησεν, ὅτι δὲν ἔχομεν κακοὺς σκοποὺς γιὰ σὰς. Οὔτε διὰ νὰ σὰς κακοποιήσωμεν σὰς συνελάβομεν, οὔτε διὰ νὰ σὰς ληστεύσωμεν.

— Τί ζητεῖτε ἀπὸ ᾿μὲ λοιπόν ;

— Θὰ τὸ μάθετε ἐντὺς διόλου δεσποινίς. Ὅμως, εἶνε ἀνάγκη νὰ κατέλθετε. Εὐρίσκόμεθα εἰς τὴν ὁδὸν ἀπὸ τῆς μῆδς ἕως τὴν ἄλλην σιγμῆν, εἶνε δυνατὸν νὰ φθάσῃ κἀκοὺς διαβάτης ἢ κἀποιοί ; ἀστυνομικός. ὁ ὁποῖος πιστεύσατέ με, θὰ σὰς βλάψῃ. Θὰ σὰς βλάψῃ πολὺ. Εἰμπορῶ νὰ σὰς ᾿πῶ, θὰ σὰς καταστρέψῃ !

Ἡ Λευκὴ Ἀρθουρ Βίλιγκσμ προσέβλεψεν ἐν ἐκπλήξει τὸν οὕτω ὁμιλοῦντα ἀγνώστην. Δὲν ἤθελον νὰ τὴν βλάψουν, δὲν ἐζήτων τὴν περιουσίαν της, τὴν ἐβεβαίωσαν ὅτι μία των συνάντησις μὲ διαβάτας ἢ ἀστυνομικούς, θὰ τὴν κατέστρεφε.

Ἐάν δὲν ἦτο ἕνας ἀνισόρροπος ὁ ἀγνώστος ἐκείνος, ἀσφαλῶς θὰ ἦτο κἀποιοὺς ἐπιτήδειος ἐκβιαστής. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὥφειλε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς προτροπὰς του, ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὰς συστάσεις του καὶ ἀπεφάσισε νὰ καταβῇ πρὸς τὴν ἐκείνοι μετοχειρισθοῦν τὴν βίαν.

— Εἰσαι πολὺ παράδοξος ἀνθρώπος, ἀγνώστε μαῦρε ! τοῦ εἶπε. Εἰσαι κατὰ τι περισσότερον ἀπὸ μυστηριώδης. Θέλεις νὰ κατέλθῃ ; Θὰ τὸ κάμω. Εἰμαι θυγάτηρ Ἀγγλου ἐγὼ καὶ εἰμαι θυμωμένη μὲ τὸν ἑαυτὸν μου, διότι, ἐν ἀρχῇ ἐτρόμαξα.

Καὶ ἐξ ἀποφάσεως τώρα ἠγέρθη, ἐνευσεν εἰς τὸν ἀγνώστην νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν θυρίδα, καὶ χωρὶς νὰ στηριχθῇ εἰς τὸν βραχίονά του, ἐπήδησε κάτω καὶ εὐρέθη εἰς τὸ μέσον τῶν ἀπαγωγέων της. Ἐρριψεν ἕνα βλέμμα γύρω της καὶ εἶδεν ὅτι εὐρίσκοντο εἰς μέρος ἐρημον. Ἐκύτταξε τὸν νεύοντα εἰς

αὐτὴν ἀμαξηλάτην νὰ εἶναι ἥσυχος, καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν ἀγνωστον καὶ πάλιν :

— Ὅμιλήσατε ! τοῦ εἶπε. Τί ζητεῖτε ἀπὸ μένα ;

Ὁ ἀγνωστος, ὁ ὁποῖος, ὅπως ἡδύνατο κανεῖς νὰ κρίνῃ ἀπὸ τὴν στολὴν ποῦ ἐφόρει, κατήγετο ἀπὸ τὸ Σουδάν, πρὸ σέφερος τὸν βραχίονά του εἰς τὴν δεσποινίδα Βίλιγκαμ.

— Ἄς ἀπομακρύνωμεν ὀλίγον ! τῆς εἶπεν. Ὅταν θὰ φθάσωμεν εἰς μέρος ἀσφαλές, θὰ ἀπαντήσω εἰς κάθε ἐρώτησιν, τὴν ὁποῖαν θὰ εὐδοκίσητε νὰ μοῦ ὑποβάλλετε.

Ἡ Δευκὴ, χωρὶς νὰ παραξενευθῇ ἀπὸ τὸ εἶδος τῶν ἐκφράσεων τοῦ Σουδανοῦ, καὶ χωρὶς νὰ φοβῆται τὴν ὥρα, ἐστηρίχθη πράγματι εἰς τὸν βραχίονά του καὶ τὸν ἠκολούθησεν. Οἱ σύντροφοί του ἀπέπεμψαν τὸν ἀμαξηλάτην καὶ ἐβάδιζον ὀπισθέν των. Ἐπροχώρησαν διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν ἐπὶ πολὺ, ἐφθάσαν εἰς μέρος σύδενδρον καὶ ἀπόκεντρον καὶ δταν ἐστάθησαν διὰ ν' ἀναπαυθοῦν :

— Ποῖοι εἰσθε σεῖς ; ἠρώτησεν ἡ Βίλιγκαμ τὸν συναδόν της.

— Εἴμεθα ἀπὸ τὸ Σουδάν ! ἀπήντησεν ἐκεῖνος, Ἄνθρωποι τῆς ὑπερησίας τοῦ Ἀζιζ Σαβέρα.

— Δηλαδή ;

— Τοῦ κραταιωτέρου καὶ πλουσιωτέρου καὶ ὠραιωτέρου τῶν Σουδανῶν φυλάρχων, δεσποινὶς Δευκὴ Βίλιγκαμ ! ...

— Πῶς ! Γνωρίζετε τὸ ὄνομά μου ;

— Καὶ μόνον αὐτό, δεσποινὶς Δευκὴ ; Γνωρίζομεν ὅλα ὅσα ἀφοροῦν σᾶς· τὴν καταγωγὴν σας· τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον διαμένετε· τὰ πλούτη σας· τὸς συνηθείας σας· ὅ,τι τέλος σᾶς ἀφορᾷ.

— Εἰσθε περίεργοι ἄνθρωποι, μὰ τὴν ἀλήθειαν. Καὶ διατί ὑπεβλήθητε εἰς τὸν κόπον νὰ μάθετε ὅλα αὐτά ;

— Διεισάχθημεν ἀπὸ τὸν ἄρχοντα καὶ κύριόν μας Ἀζιζ Σαβέρα, δεσποινὶς Δευκὴ ! ἀπήντησεν ὁ ἀγνωστος,

— Εἶναι μεγάλη μου τιμὴ διότι ὁ ἄρχων καὶ κύριός σας, κραταῖος Ἀζιζ εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ ἀσχοληθῇ μὲ ἐμέ ! ἀπήντησε μὲ ἄρκετὴν δόσιν εἰρωνίας ἡ νεᾶνις. Ἀλλὰ τί λοιπόν ; Μὲ γνωρίζει ;

— Βεβαίως. Σᾶς εἶδε δταν, πρὸ δύο ἡμερῶν, ἐφθάσαν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ διήρχετο κάτωθεν τοῦ ξενοδοχείου σας.



Κατὰ τὴν ἐφορτὴν ἐκείνην τὴν δοθεῖσαν πρὸς
τιμὴν τοῦ Κόμπριτζ ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγὸς
ἐφόρει ἓνα θαυμασιὸν κουστοῦμι.

— Ἄ ! Ἦτον ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἠκολούθει μίᾳ δλόκληρῳ συνοδείᾳ ἐνόπλων ; ἠρώτησεν ἐνθυμουμένη ἡ Λευκή.

— Μάλιστα !

Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ὁ ἀπαγωγεὺς τῆς δεσποινίδος Βίλιγχαμ, ἀνέφερεν ὡς κύριόν του, εἰς ἐκρίνε κανεὶς ἀπὸ τὸν τρόπον τῆς εἰς τὴν πόλιν ἀφίξεώς του, ἦτο κάποιος παλίσχυρος τῷ ὄντι ἀνθρώπος, καὶ ἀρκετὰ περίεργος, διότι κατὰ τὸν περιεργότερον καὶ πρωτοτυπώτερον τῶν τρόπων εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Καθήμενος ἐπὶ λαμπροστολλίστου ἵππου, μὲ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τῆς συνοδείας του, μιᾷ πολυπληθοῦς συνοδείας ἐνόπλων Σουδανῶν, ἐδέχετο τὴς ζωηρὰς ἐκδηλώσεις μιᾶς ἀγάπης φανατικῆς καὶ μιᾶς ἀφρωσώσεως εἰλικρινοῦς. Διότι εἰς ἐν νεῦμα τοῦ φυλάρχου των, οἱ ὀπλῖται ἐκείνοι τοῦ Σουδάν, δὲν θὰ ἐδίσταζον νὰ θυσιάσουν τὴν ζωὴν των μέχρις ἐνός.

Ὅτι λοιπὸν εἶχεν ἀνθρώπους ἀφωσιωμένους εἰς αὐτὸν ὁ Σουδανὸς φύλαρχος, τὸ ἐγνώριζεν ἡ νεαρὰ Λευκή. Ὅτι οἱ ἀνθρώποι του αὐτοί, θὰ κατέβαλον πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν διὰ νὰ ἐπιτύχουν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τοὺς διέταξε, τὸ ἐφαντάζετο. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον δὲν ἐγνώριζε καὶ δὲν ἐμάντευε καὶ δὲν ἐνόησε, ἦτο ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον τὴν συνέλαβον, ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον τὴν ἐσυρον πρὸς τὸ ἐρημικὸν ἐκεῖνο μέρος, ὅπου καθὼς ἦτο φατερον, δὲν θὰ παρέμενον ἐπὶ πολὺ.

Καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀπορίας αὐτῆς εὐρισκομένη ἡ νεανίς.

— Ὁ κύριός σας σᾶς διέταξε νὰ μὲ συλλάβετε ; ἠρώτησε.

— Μάλιστα !

— Ὅπως μοῦ εἶπες καὶ ὅπως ἐννοῶ, δὲν μὲ συλλάβετε διὰ νὰ μὲ ληστεύσετε. Ἐμπορεῖτε ὅμως νὰ μοῦ εἰπῆτε διατὶ τὸ ἐκάματε ;

— Σᾶς τὸ εἶπα ἤδη, δεσποινίς Λευκή. Διὰ νὰ σᾶς καταστήσωμεν τὴν περὶ εὐτυχισμένην γυναῖκα τοῦ κόσμου.

— Σεῖς ; Νὰ μὲ κάμειτε εὐτυχῇ σεῖς ;

— Μάλιστα.

Ἡ νεανίς ἐγέλασε.

— Καὶ μὲ ποῖον τρόπον θὰ τὸ κατορθώσετε ; ἠρώτησεν.

Ὁ ἀγνωστος ὀπλοφόρος ἐμειδίασε καὶ πάλιν τὸ παράδοξον καὶ αἰνιγματῶδες μειδιάματό του, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐπὶ νῦν εἰς

τὰ χεῖλη του, εἰς ἐκάστην φρενὶν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ πληροφορίας εἰς τὴν Λευκὴν περὶ τῆς τύχης της. Καί, μετὰ τοῦτο ἀπήντησε.

— Μὲ τὸν ἀπλούστερον τῶν τρόπων !

— Δηλαδή ;

— Μὲ τὸ νὰ σᾶς ὁδηγήσωμεν εἰς τὸ χαρέμι τοῦ κραταιοτάτου καὶ ἐνδοξατάτου κυρίου μας Ἀῤῥῖ Σαβέρα.

Καὶ ἰδὼν ἐπιπτον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς νεαρᾶς Ἀγγλίδος χίλιοι κεραυνοί, καὶ ἂν ἡ γῆ ἤνοιγε καὶ ἡπείλει νὰ τὴν σύρῃ πρὸς τὰ ἐρεβώδη βάθη της· καὶ ἂν ἐνεφανίζετο ἐνώπιόν της μία τίγρις, καὶ τότε ἀκόμη δὲν θὰ ἐδοκίμαζε τόσον ἐρόμον καὶ τόσον φορικὴν καὶ τόσον ταραχήν.

Εἰς τὸ χαρέμι ἐνὸς ἡμιαγρίου Σουδανοῦ ; Νὰ ἐκλείετο, αὐτὴ ἡ ὀνειροπωλοῦσα τὸν κραταιότερον τῶν Εὐρωπαϊκῶν θρόνων, αὐτὴ ἡ πελαγοδρομοῦσα εἰς τὰ ἀνθοσπαρμένα ὕψη τῶν ἀπθανωτέρων τῶν ἐλπίδων, αὐτὴ ἡ ζῶσα καὶ κινουμένη καὶ ἀναπνέουσα μὲ τὴν πύργωσιν μεγαλουργῶν σχεδίων· αὐτὴ ἡ συνειθισμένη εἰς τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἀπόλυτον, τὸν εὐρωπαϊκὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν εὐρωπαϊκὴν εὐγένειαν, νὰ ἐνεκλείετο αὐτὴ ἡ ἀνεπτυγμένη, καὶ ποθοῦσα καὶ ἐρωτευμένη εἰς τὸ χαρέμι ἐνὸς ἀγρίου μαύρου φιλάρχου, τὰ εὐγενέστερα τῶν ἰδεωδῶν τοῦ ὁποίου θὰ ἦσαν ἡ κτηνώδης ἀπόλαυσις τοῦ ἄκρον ἄωτον τῆς εὐγενείας τοῦ ὁποίου τὸ νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ ζῇ καὶ μετὰ τὴν ἀτίμωσίν της ;

— Ὁ ὄχι ! ἀνεβόησεν ἀναπηδῶσα. Ἐνα τέτοιο πρᾶγμα, δὲν θὰ τὸ κάμετε. Ἐνα τέτοιο πρᾶγμα, δὲν πρέπει νὰ τὸ κάμετε.

— Δεσποινὶς Λευκὴ.

— Παῦσε, ἄγνωστε μαῦρε ! Παῦσε νὰ ὀμιλῇς διὰ τὸν κύριόν σου καὶ λέγε μου... Θέλετε δύο χιλιάδας λίρας ;

— Δεσποινίς.

— Τρεῖς ; Τέσσαρας ; Δέκα ; Ὅμιλήσατε ! Διατυπώσατε τὰς ἀπαιτήσεις σας. Λάβετε τὰ χρήματά σας καὶ ἀφήσατέ με νὰ φύγω, καὶ ἀφήσατέ με νὰ ἐπιστρέψω σπῆτρί μου. Ἐμπρός ! Ὅμιλήσατε ! Ζητήσατε ! Ἀπαιτήσατε !

Ὁ Σουδανός, μειδιῶν πάντοτε, σκαπτικὸς πάντοτε, μὲ τὸ κεφάλι γεφύμεν πρὸς τὰ κάτω πάντοτε, εἰσιῶπα ἀναμένων νὰ παρέλθῃ ἡ πρώτη ἐντύπωσις τῆς νεάνιδος, νὰ κατανασθῇ ἡ

ζωηρά της ξηψις, καὶ νὰ τῆς δμιλήσῃ ἡσύχως ἔπειτα, καὶ νὰ τῆς ὑπενθυμίσῃ τὰ λόγια του, καὶ νὰ τῆς γνωστοποιήσῃ ἔκπαινα, τὰ ὅποια, ὅπως κατεδείχθη ἀπὸ τὰ λόγια της, δὲν τὰ ἐγνώριζε.

— Λοιπὸν; ἠρώτησε μὲ τὴν αὐτὴν καὶ πόλιν ζωηρότητα ἔκπαινη. Διατί σιωπᾶτε; Διατί δὲν ἀπαντᾶτε; Διατί δὲν ὀρίζεστε τὸ ποσὸν ποῦ ζητεῖτε;

— Ἀλλά, δεσποινίς Λευκή, ἀπήντησεν ὁ Σουδανός, διὰ μὲ ἐρωτήσατε ποῖον ἔχομεν κύριον, σᾶ; εἶπα διὰ ὁ κύριός μας εἶναι βαθύπλουτος! Χρήματα; Νὰ προσφέρετε χρήματα; Εἶσθε κληρονόμος ἐπὶ ἑκκομμυρίων ναί! Εἰμπορεῖτε νὰ προσφέρετε πολλὰ, τὸ γνωρίζω! Ὅμως, ὅλη σας ἡ περιουσία εἶται μηδαμινὴ ἀπέναντι τῶν θησαυρῶν τοῦ κυρίου μου, καὶ ὅλα σας τὰ χρήματα, δὲν ἀντιπροσωπεύουν οὐδὲ τὸ ἑκατοστὸν τῆς περιουσίας τοῦ κυρίου μου.

Εἶδε τὴν Λευκὴν καταλαμβανομένην ὑπὸ περισσotέρου τρόμου καὶ ἔσπευσε νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

— Μὴ φοβεῖσθε! ἐπανέλαβε. Μὴν ταράτσεσθε καὶ μὴν ἀνησυχῆτε. Σᾶς βλέπω θυμωμένην μαζί μου. Σᾶς βλέπω ἐτοιμὴν νὰ ἐρμήσετε ἐναντίον μου, εἰμαι βέβαιος διὰ μισεῖτε θάνατον καὶ ἐμὲ καὶ τοὺς συντρόφους μου. Δὲν ἔχετε δίκαιον ὅμως. Ὅταν θὰ γίνεστε τοῦ κραταιοῦ κυρίου μας σύζυγος, ὅταν θὰ καθήσετε εἰς θρόνον χρυσοστόλιστον· ὅταν θὰ βλέπετε νὰ γονατίζουν ἐμπροσθέν σας χιλιάδες ὑπηκόων· ὅταν, εἰς ἓνα νεῦμά σας θὰ πίπτουν εἰς τὴν πυρὰν ὅλοι οἱ σκλάβοι σας· ὅταν θὰ ὑψωθῆτε εἰς τὴν θέσιν μιᾶς κυριάρχου καὶ μιᾶς ἡγεμονίδος, βεβαιωθῆτε διὰ τότε θὰ μᾶς; εὐγνωμενῆτε περισσότερον ἀπὸ ὅ,τι μᾶς μισεῖτε τώρα..

Καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ τὸν καιρὸν εἰς τὴν νεάνίδα νὰ ἀπαντήσῃ.

— Θὰ εἶσθε κλεισμένη μέσα εἰς τὸ χαρῆμι τοῦ κυρίου μου, ἐπανέλαβε, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ εἶσθε μόνη. Ἐκατὸν γυναῖκες τοῦ χαρμελίου καὶ αὐταί, θὰ σᾶς ὑπηρετοῦς. Πλούτη ἀμύθητα θὰ εἶνε εἰς τὴν κυριαρχίαν σας, λαὸς ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας καὶ σεῖς, θὰ ζῆτε πάντοτε ὡς ἀληθὴς βασιλισσα. Διατί ταράττεσθε λοιπὸν; Διατί ἀνησυχεῖτε λοιπὸν καὶ διατί ἀρνεῖσθε νὰ δεχθῆτε ἔκπαινο, διὰ τὸ ὅποιον εὐχονται καὶ τὸ ὁποῖον ποθοῦν ὅλοι αἱ νεάνιδες; Εἶνε ἀμετάτρεπτος τοῦ κυρίου μας ἀπόφαις, Λευκή, νὰ σᾶς κάμῃ σύζυγόν του. Σᾶς

Ἐπαυόμεν καὶ σᾶς ὑποληπτόμεθα. Ὅσον ὁμως καὶ ἂν μᾶς παρακαλέσετε· ὅσον ὁμως καὶ ἂν θυμωθῆτε· ὅσον καὶ ἂν ἀντιστιθῆτε, θὰ σᾶς μεταφέρωμεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἀναμένουν αἱ κήμηλοι μας, καὶ θὰ ἀναχωρήσωμεν, ἕστω καὶ ἂν χρειασθῇ νὰ συμπλακώμεν μὲ ἕνα στράτευμα ὁλόκληρον, ἕστω καὶ ἂν πατήσωμεν ἐπὶ σωροῦ πετωμάτων. Μόλιον ὅτιαν πέσωμεν ὅλοι μέχρις ἑνὸς δὲν θὰ ἐκτελεσθῇ τοῦ κυρίου μας ἡ θέλησις. Εἴμεθα Σουδανοὶ ἡμεῖς δεσποινίς Δευκὴ καὶ ξαύρομεν νὰ πνίγωμεν πάντα ἐκεῖνον ποῦ θὰ παρεμβλεθῇ ἐμπόδιον εἰς τὸν δρόμον μας. Ἀλλ' ὁμως, καὶ ὅτιαν εὐρεθώμεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀποθάνωμεν, καὶ τότε δὲν θὰ ἀφήσωμεν νὰ ζήσετε.

Καὶ ὥς ἐν συμπεράσματι προσέθεσε·

— Μὴ φοβεῖσθε λοιπόν, μὴν ταράττεσθε, ἀλλὰ καὶ μὴν ἐλπίζετε εἰς τίποτε. Ἐπὶ πλέον, μὴ φέρετε χαμμίαν ἀπολύτως ἀντίστασιν, διὰ νὰ μὴ εὐρεθώμεν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ σᾶς μεταχειρισθώμεν ἀκρεπῶς.

Ἡ δεσποινίς Βίλιγκαμ ἤκουε μὲ τρόμον, μὲ ἀνησυχίαν, μὲ κατάκληξιν. Ὅπως ἐνόεи, οἱ ἡμιάγριοι ἐκεῖνοι Σουδανοί, ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ ἐκτελέσουν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔλεγον. Ὅπως καλῶς ἔβλεπε, κἄθε ἀντίστασις καὶ κἄθε παρὰ κλησις ἦτο μάταια. Καί, μ' ὅλον ὅτι ἔφριττεν εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ ἐνεκλιέτο εἰς τὸ χαρέμι τοῦ ἀγρίου Σουδανοῦ, καί, μ' ὅλον ὅτι ἔφρικε εἰς τὴν ἐνθύμησιν τῆς τύχης, ἡ ὁποία τὴν ἀνέμενε, δὲν ἐσκέφθη νὰ ἀντισταθῇ καὶ νὰ παρακαλέσῃ τοὺς ἀπαγωγεῖς τῆς νὰ παραιτηθοῦν τῆς ἐκτελέσεως ἐκεῖνου, τὸ ὁποῖον ἠπερίλησαν.

Καὶ προσέβλεπε μὲ τρόμον τοὺς δημίους τῆς ὁ Βίλιγκαμ, ὅπου ἦσαν αἴφνης, ὀλίγον μακρὰν τοῦ μέρους ἐκεῖνου διέκρινε κἀποῖον ἄνθρωπον. Ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος, ἐστᾶθ' ἔπος σιγμὴν παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ἐκρύβη ἔπειτα. Ὁ ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἀπαγωγέων τῆς, διηύθυνε καὶ οὕτως πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἐκείνην τὰ βλέμματά του, διηρεύνησεν ἐπιμόνως τὸ μέρος, εἶπε καὶ τι εἰς τοὺς σοντερόφους του εἰς γλῶσσαν ἄγνωστον διὰ τὴν νεάνιδα, τὴν ἤρπασεν ἀπὸ τῆς χειρὸς ἑκείνης καὶ τὴν ὑπεχρέωσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ψιθυρίζουσαν.

— Τὸν εἶδον τάχα; Θὰ μὲ σώσῃ τάχα, ἡ θὰ πνιγῇ ὁ ἀνυχοῦς ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς αὐτοὺς ἀπαγωγεῖς μου;

Προσέβλεψεν ἀνησυχῶς τὸν συνοφρευόμενον Σουδανόν.

— Ἄν τὸν ἀντελήφθησαν, προσέθεσαν, ἀλλοίμονον καὶ εἰς ἐμέ, καὶ εἰς αὐτόν.

Ἡ δεσποινὶς Λευκὴ Βίλιγκαμ, οὔτε τὸ ἐν ἔγνωρίζεν εἰς περὶ τοῦ ἄλλου εἶχε πεποιοθῆσιν. Οἱ ἡμιδούριοι ἀπαγωγῆς τῆς, ἀντήλλαξαν βλέμματα καὶ λόγια συνεννοήσεως μετοξύ των, ἰσχυρήσαν ταραχθέντες, ἔσπευσαν νὰ ἀπομακρυνθοῦν ὅλλὰ καὶ δὴν ἐπέμεναν διερευνῶντες τὸ μέρος ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὅποιον εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν στιγμήν εἶχεν ἀναφανῆ καὶ ἰξεφανισθῆ ὁ ἀγνώστος.

— Ἐν πάσῃ περιπετῶσι, διελογίσθη πρόκει νὰ τὸν δυσκολύνω εἰς τὸ ἔργον του ἐγώ. Πρόκει νὰ τὸν βοηθήσω.

Προφασισθεῖσα δὲν δὲν ἠδύνατο, νὰ προχωρῇ διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν, μὲ τὴν καχύμνητα ἐκεῖνην, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν ὑπέστανεν ὁ ἀπὸ τῆς χειρὸς σύρων αὐτὴν Σουδανός, ἀνέκοψεν ἐν ἀρχῇ τὸ βῆμά της. Ἐπανέλαβε τὸν δρόμον τῆς ἔπειτα, καὶ ἐφρόνησε νὰ βυθισθῇ μέσα εἰς ἕνα λάκκον ὕδατος, νὰ περιπλεχθῇ εἰς ἕνα θάμνον ἔπειτα, νὰ ὀλισθήσῃ καὶ νὰ καταπέσῃ τ.λός.

— Τρέχετε πολὺ ! εἶπε πρὸς τὸν Σουδανὸν ἐγειρομένη. Δ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, εἰς πιστεύετε εἰς τὸν Θεόν ! Μὴ μὲ σύρει μὲ τόσῃν ὀρμῇν, μὴ μὲ βασανίζετε τόσον, μὴ θέλετε νὰ μὲ παρουσιάσετε καταματωμένην εἰς τὸν κύριόν σας. Δὲν οἶς ἔσται τὸ μάτωμα τῆς πονεμένης μου καρδίᾳ ;

Ὁ Σουδανός, ὥσάν νὰ ἀνεγνώριζε τὸ δίκαιον τῆς Βίλιγκαμ συνεμορφώθη μὲ τὰς θελήσεις της. Ὡς γὰρ νὰ μὴ εἶχεν ὡς ἐκεῖνον, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἡ νεᾶνις εἶχεν ἐξαργήσει ἐλπίδας τῆς, δὲν ἔστράφη νὰ κυτιάξῃ πίσω του. Ἀντήλλαξε φράσεις τιμῶς μὲ τοὺς συντερόφους του, εἰς τὴν ἰδίαν ἀκατάληπτον διὰ τὴν Λευκὴν διάλεκτον, καὶ ἐκεῖνοι μὲν ἐτάχυναν τὸ βῆμά των καὶ ἀπεμακρύνθησαν, καὶ ἐξηφανίσθησαν πίσω ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ καὶ πυκνόφυτα δένδρα, αὐτὸν δὲ ἔσταθῃ, ἐμβεβασμένος καὶ εἶπε.

— Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς στενοχωρήσω, δεσποινὶς Λευκή. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς λυπήσω, καὶ συμμορφοῦμαι μὲ τὰς παρακλήσεις σας, παρακλήσεις αἱ ὁποῖαι, δι' ἐμέ τὸν ἀφωσιωμένον δοῦλόν σας, εἶνε κατηγορηματικαὶ καὶ ἐντονοὶ διαταγαί. Ἡ ἐντοδεία μας, ἡ φρουρὰ δηλαδὴ ἡ ὁποῖα θὰ σᾶς ὀδηγήσῃ πλησίον τοῦ κυρίου μας μὲ ὅλας τὰς τιμὰς ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι σᾶς ἀρμόζουν, εἶνε καὶ περιμένει εἰς μικρὰν ἀπὸ τοῦ μέρους αὐτοῦ ἀπόστασιν. Ἐστειλα τοὺς συντερόφους μου νὰ προσκομίσουν μίαν κάμηλον. Ἐως τότε θὰ παραμείνωμεν ἑδῶ !

Ἡ δεσποινὶς Λευκὴ Ἀρθοῦρ Βίλιγκαμ, μετὰ κόπου πολλοῦ κατάρθωνε νὰ κατστειλῇ ἕνα σκίρτημα χαρᾶς, τῆς χαρᾶς ἐκεῖ-
της τὴν ὁποίαν ἔδοκίμασεν διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ἀπόφασιν
εἰσελθὼν τοῦ ἀπαγωγέως της.

Ἐὰν ἱβυθίσθῃ εἰς τὸν λασκώδη λάκκον καὶ περιεπλάκη εἰς
τὸν ὄγκωτον θάμνον, ἔδῃ κατέπεσε καὶ ἐκτύπησε καὶ ἐπόνεσε,
τὸ ἔκπερε ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ νὰ ἐπιβραδύνῃ τὴν πορείαν της,
καὶ νὰ δώσῃ τὸν καιρὸν εἰς τὸν διὰ μίαν στιγμὴν ἀφανέντα
ἀγνοστον νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ δοκιμάσῃ νὰ τὴν ἀποσπᾷ τῶν
χωρῶν τῶν Σουδανῶν.

Τώρα, εἶχεν ἐπιτίχει κἀν τι περισσότερον ἀκόμη : Τὴν
ἀπομάκρυνσιν ὅλων τῶν μαύρων συτοδῶν τῆς καὶ τὴν εὐχάρι-
στον ἀπόφασιν τοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν, τὴν ἀπόφασιν νὰ
μείνουν καὶ νὰ ἀναμείνουν ἐκεῖ τὴν κάμηλον.

Ὁ ἀγνοστος, ἔδῃ πραγματικῶς εἶχε τὸν σκοπὸν νὰ ἐπέμβῃ
ὑπὲρ αὐτῆς, ἡδύνατο νὰ τὸ κάμῃ τώρα. Ἡ ἐπέμβασίς του εἶχε
ἀποκλονηθῇ. Ὁ κύνδυνός του, εἶχε μετριασθῇ. Ἀλλὰ τάχα, θὰ
ἐβόλμα τώρα ;

Ἡ μήπως τάχα οἱ ἀπελθόντες Σουδανοὶ δὲν εἶχον μεταβῇ
διὰ νὰ ὀδηγήσουν ἐκεῖ τὴν κάμηλον, ἀλλὰ διὰ νὰ στήσουν τὴν
παγίδα εἰς τὸν ἀγνοστον ἐκείνον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐξαρτή-
σαι τὸς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας της, νὰ φονεύσουν τὸν ἀτυχή ἐκεῖ-
νον, ὃ ὁποῖος εἶχε τὴν αὐταπάρησιν νὰ σκεφθῇ νὰ κινδυνεύσῃ
πρὸς χάριν της ;

— Τρομερόν ! διελογίσθη. Θὰ εἶναι τρομερὸν καὶ δι' ἐμὰ
καὶ δι' αὐτόν !

Ἄν εἶχεν ὁμως προλάβει νὰ συμπληρώσῃ τὴν φράσιν της,
καὶ ὁποσθέν της, ἀντήχησε κἀποιοι θροῦς ἰσχυροῦς. Ἡ Λευκὴ ἀνε-
σκήρτησεν. Ὁ Σουδανὸς ἀνεπήδησεν. Ἐστράφησαν ἀμφοτέρω,
εἶδαν νὰ στέκεται πρὸ αὐτῶν ἕνας ἀμέμπου ἑξωτερικοῦ νεαρὸς
κίτριος, καὶ νὰ ἔχῃ προτεταμένον κατὰ τοῦ Σουδανοῦ τὸ πιστόλι
του, καὶ τὸν ἤκουσαν νὰ διατάσῃ βλοσυρὸς καὶ ἀπειλητικὸς καὶ
αὐστηρῶς :

— Ψηλὰ τὰ χέρια, Σουδανέ ! Ἄλλως, πυροβολῶ !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὁ ὑποκόμης Φουσύ !

Ὁ μαῖσρος ἀπαγωγεὺς τῆς νεορᾶς Ἀγγλίδος, προσέβλεψε

μὲ βλέμματα ἐχλιδῆς τὸν αἰφνιδίως ἀναφανέντα ἀγνωστον. Ἐπείχετο νὰ κινηθῇ, καὶ νὰ δομήσῃ ἐναντίον του, ἀλλ' ἡσθάνθη σχεδὸν εἰς τοὺς κροτάφους τὸ πιστόλι.

— Ἀκίνητος! ἐπανέλαβε μᾶλλον ἐντόνως καὶ μᾶλλον ἀπειλητικῶς ὁ ἀγνωστος Ἀκίνητος, καθύστερον ματρε, εἰς δὲν θέλῃς νὰ σοῦ τινάξω τὰ μυσὰ.

Ὁ Σουδανός, φρέν καὶ τρόμῳ καταληφθεὶς τῶρα, συνεμορφώθη μὲ τὴν διαταγὴν τοῦ ἀνεπιότου σωτήρος τῆς Βίλιγκαμ. Ὑψωσε τὰ χεῖρα του καὶ ἐκείνος τοῦ ἡρεσύνησε τὰ θυλάκια. Τὸν ἀφώπλισε, τὸν κατέστησεν ἐντελῶς ἀκίνητον, τὸν ὥθησε μὲ βίαν πρὸς τὰ ὀπισθεν, καὶ χωρὶς νὰ παύσῃ ἀπειλῶν αὐτὸν διὰ τοῦ περιστροφικοῦ του.

— Φύγε καὶ κρύψου καὶ χάσου ἀπ' τὰ μάτια μου ἄθλιε μαῦρε, τὸν διέταξεν ὀργίλως. Δὲν σὲ σκοτῶνω, ἂν καὶ εἰμποροῦσα νὰ τὸ κάμω. Δὲν σὲ σκοτῶνω, ἂν καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ κάμω. Ἐχεῖς συντρόφους, ποὺ ἔφυγαν καὶ εἰμποροῦν νὰ ἐπανέλθουν. Ἐχεῖς συντρόφους, ποὺ μποροῦν νὰ σὲ βοηθήσουν. Ἄν ὅμως δοκιμάσετε ν' ἀναφανῆτε καὶ πάλιν, εἰ, τότε θ' ὀφθαλμῶς ἐμμελῶς! Ἐμπρός! Φύγε! Φύγε γρήγορα...

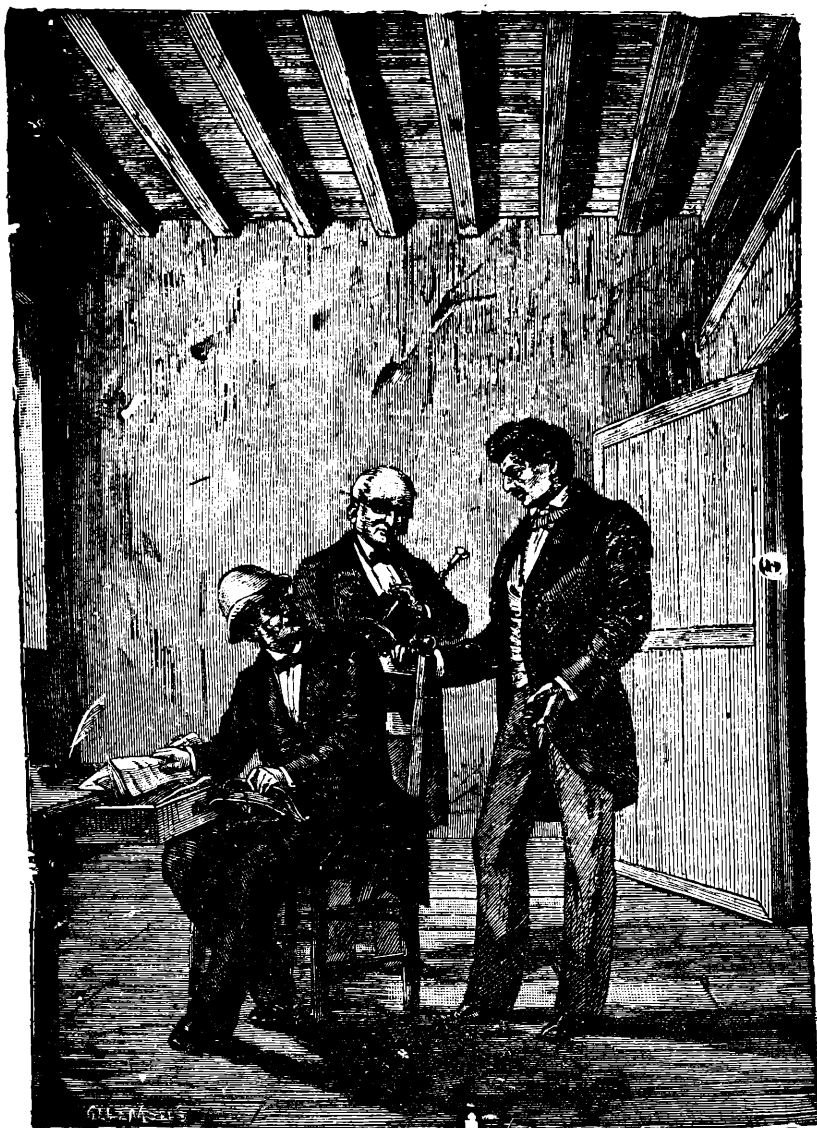
Ὁ Σουδανός, ἤκουε τρέμων καὶ ἐστέκετο συσπειρωμένος ἐκ ἑαυτοῦ. Ὑπεχώρησεν ἔπειτα, χωρὶς νὰ παύσῃ προβλέπων ἐμφοβὸς τὸν ἀγνωστον, ἀπεμακρύνθη ἐκ' ὀλίγον καὶ διεκίνησε μετὰ τοῦτο εἰς φυγὴν καὶ ἐξηφανίσθη τρέχων πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, πρὸς τὸ ὁποῖον εἶχον μετοβῇ οἱ σύντροφοί του σατατικῶν μαιδιάμα μαιδιῶν καὶ ψιθυρίζων ἐν ταυτιῷ.

— Τὰ καταφέραμε καλά! Ἡ δεσποινὶς Λευκὴ εἶπε ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀλήθειαν. Εἶπε ἀδύνατον νὰ τὸν πιστευθῇ!

Ἡ δεσποινὶς Λευκὴ Βίλιγκαμ ἀφ' ἑτέρου, καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, δὲν εἶχε παύσει νὰ προσβλέπῃ μὲ θαυμασμόν καὶ ἐκπληξιν τὸν ἀπροσδόκητον σωτήρα τῆς. Θαυμασμόν διὰ τὴν τόλμην του, μὲ ἐκπληξιν διὰ τὴν ἐκπληκτικὴν εὐμορφίαν του.

Πραγματικῶς δέ.

Ἐκείνος, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε σώσει ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν τομιζομένων σωμοτοφυλάκων τοῦ φυλάρχου Ἀζίλ Σαβέρα, ἦτο ἕνας τέλειος τύπος ἀνδρικήας καλονῆς. Τὰ μάτια του, δύο μεγάλα ἰσχυρικὰ μάτια, τὸ μέτωπόν του, ἕνα εὐρὺ μέτωπον πλα-



— Δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ Ἀστυνόμος Νοταρᾶς ;
Ὁ Καπετὰν Δράκος

δουλ. 10

σιούμειον ἀπὸ μολλὶὰ μεταξένισ, αἱ λεπτομέρειαι ὅλαι τοῦ προσώπου του, ἀπετέλουν ἓνα σύνολον ὠραῖον καὶ ἐλκυστικόν καὶ συμπαθές, ἓνα σύνολον μορφῆς, ἣ ὅποια ἠδύνατο νὰ χαρὰκτηριοθῇ ὡς πρῶτοντον ἀνδρική; καλλονής.

Καὶ ἡ Λευκή, παρυσυρθεῖσα ἀπὸ τὸν ἐπιθουσιασμόν της διὰ τὸν ἡρωισμόν, τὸν ὅποιον ἐπέδειξεν ὁ ἄγνωστος ἐκείνος· ἤρπασε τὸ χέρι του, τὸ ἔσφιξε μέσα εἰς τὰ ἰδικά της, καὶ εὐγνωμόνως προσβλέπουσα αὐτόν.

— Σὰς εὐχαριστῶ ! τοῦ ἐψιθύρισε. Σὰς εὐγνωμονῶ ! Εἰσθε ὁ σωτήρ μου.

— Δὲν εἶμαι ἀπολύτως τίποτε ὠραία μου ! ἀπήντησε μαδιῶν ὁ ἄγνωστος. Ἐκαμα ἀπλῶς τὸ καθήκόν μου, τὸ ὅποιον ὅμως δὲν συνεπληρώθη ἀκόμη. Οἱ σύνηθοι τοῦ ἀθλίου Σουδονοῦ, εἶναι καὶ περιμένουν ἐδῶ πορεύει. Ἄς ἀπομακρυνθῶμεν λοιπὸν τὸ ταχύτερον, ἃς ἔλθωμεν εἰς τὴν δημοσίαν ὁδὸν καὶ ἐκεῖ, δὲν θὰ τολμήσουν νὰ μᾶς ἐιοχλήσουν. Προχωρήσατε.

Ἡ νεᾶνις κατετιθύνθη πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀγνώστου ὑποδεικνυομένην διεύθυνσιν. Διήλθον διὰ μέτου μιᾶς τάφρου, μέσα εἰς τὴν ὅποιαν ἔβρον ἀφημένον ἓνα κυνηγετικὸν ὄπλον, τὸ ἐπὶ ῥαν καὶ ἔξηκολούθησαν στὸν δρόμον των καὶ ἐφθασαν τέλιν εἰς τὴν ὁδόν.

— Ἡμῶν καὶ ἐκυνηγοῖσα ! εἶπεν ὁ ἄγνωστος. Σὰς ἀνελήφθην καὶ εὐρέθην εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ ἀπομακρύνω ἀπὸ μίαν ὠραίαν τοῦς ἀνθρώπους ποῦ τὴν ἠνόχλουν .. Θὶ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἐρωτήσω τὸ ὄνομά σας ;

— Λευκή Ἀρθουρ Βίλιγκαμ ! ἀπήντησεν ἡ νεᾶνις

— Παῖλος ὑποκόμης δὲ Φουσύ ! εἶπεν ὑποκλινόμενος ὁ ξαῖρος «τῆς Δέσχης τῶν 40». Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς συνοδεύσω μέχρι τῆς κατοικίας σας, δεσποινίς, καὶ νὰ μὴ σᾶς ἐγκαταλείψω, παρὰ τότε μόνον ποῦ θὰ εὐρίσκεισθε ἐν ἀσφαλείᾳ ;

Θὶ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ κάμετε τὴν τιμὴν αὐτὴν ! εἶπε ἡ Βίλιγκαμ. ὦ, κύριε ὑποκόμη ! Δὲν ξεχνῶ ἐγὼ ὅτι εἰσθε ὁ σωτήρ μου, καὶ δὲν θὰ δικαιολογήσω ποτὲ τὸν ἑαυτὸν μου, ἂν δὲν καταβάλω κάθε προσπάθειαν νὰ σᾶς πείσω νὰ ἔλθετε μέχρι τῆς κατοικίας μου, διὰ νὰ δυνηθῶ ἀπηλλαγμένη τοῦ κρόμου καὶ τῆς συγκινήσεως, τὴν ὅποιαν δοκιμάζω αὐτὴν τὴν στιγμήν νὰ σᾶς ἐκφράζω τὴν ζωηρότητα τῆς εὐγνωμοσύνης,

τὴν ὁποῖαν αἰσθάνομαι καὶ δὲν παύσω νὰ αἰσθάνομαι δι' ὅλης μου τῆς ζωῆς.

— Βεβαιωρῆτε δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ Παῦλος Φουσύ, ὅτι δὲν ἔχω καμμίαν ἀπολύτως ἀξίωσιν ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης σας. Αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου ὑποχρεωμένον νὰ ἐξακολουθήσω προστατεῦν σᾶς, καὶ δρᾶτομαι ἀπλῶς τῆς εὐκαιρίας νὰ δοκιμάσω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ συμβαδίσω μὲ μίαν τόσον εὐγενῆ καὶ τόσον θελκετικὴν καὶ τόσον ὥραϊαν νέαν, ὅπως εἰσθε σεῖς ! Προχωροῦμεν ;

Προσέφερε τὸν βραχιονά του καὶ ἡ νεᾶνις ἐστηρίχθη πρόθυμος εἰς αὐτόν. Ἐμειδίασεν εὐχαριστημένη ἀπὸ τὰς κολακευτικὰς ἐκφράσεις τοῦ συνοδοῦ τῆς, καὶ τὸν ἠκολούθησε, χωρὶς νὰ φαντάζεται ποῖος πράγματι ἦτο ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τὴν συνόδευε, χωρὶς νὰ μαντεύῃ τοὺς σκοπούς, τὰς σκέψεις καὶ τὰς θέλησεις του.

Ἡ δεσποινίς Λευκή, δ' ἔν ἐπρόσεχεν εἰς μερικὰς λεπτομερείας τῶν διαδραματισθέντων, εἰς ἀνεκεφαλαίωνεν ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶχον συμβῆ, εἰς ἐνεθυμῆτο τὰ ὅσα τῆς εἶχεν εἶπει ὁ Σουδανός καὶ τὸν παραλλήλως μὲ τὰ ὅσα συνέβαινον ἐν ὧρα, ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἠγνόησε τὴν ἐμπιστοσύνην ἐκεῖνην, μὲ τὴν ὁποῖαν περιέβαλλε τὸν συνοδόν τῆς καὶ δὲν θὰ ἐπίστευεν ὅτι ἡ σωτηρία τῆς ὤραϊστο εἰς τὴν τύχην καὶ εἰς τὴν γενναιότητα τοῦ ὑποκόμητος Φουσού.

Διὰ τὸ Σουδανός, ὁ ὁποῖος, ὅταν παρετήρησε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἀνεφάνη ἐν ἀρχῇ ὁ Φουσύ, ἐφοβήθη καὶ ἐφάνη ἀνησυχίας, ἀπέπεμψε τοὺς συντερόφους του καὶ ἔμεινε μόνος τῆς φύλαξ, διὰ τὴν δέ, ἐνῶ εὐρίσκοντο καὶ ἄλλοι σύντεροφοὶ τοῦ ἐκεῖ πλησίον δὲν τοὺς εἰδοποίησε καὶ δὲν ἐπανῆλθον διὰ νὰ τοὺς ἐπανεύρουν ;

Ἡ δεσποινίς Λευκή, ὅπως δὲν ὑπεπεσσύνη τὴν κόμησάν Ἐλένην Στανισλάου, εἰς μόνην τὴν ὁποῖαν εἶχεν εἶπει ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἑκαυτήν, τὴν ὁποῖαν εἶχε σκοπὸν νὰ ἀγοράσῃ, τοιοῦτοτρόπως καὶ δὲν ἀπέδωκεν ἐξαιρετικὴν σημασίαν εἰς ὅλας ἐκεῖνας τὰς λεπτομερείας, αἱ ὁποῖαι ὅμως εἰς ἕνα ὀλιγώτερον εὖαιστον τῆς νεαρᾶς Ἀγγλίδος ἐνθουσιώδη ἀνθρώπον, ἠδύναντο νὰ γεννήσουν μεγάλην δυσπιστίαν πρὸς τὴν εἰλικρίνειαν τῶν προθέσεων καὶ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν γενναιότητα τοῦ κόμητος Φουσού.

Ἐντελῶς ἀνύποπτος, εἰς ἄκρον συγκεκινημένη, εὐχαριστή-
μένη, σχεδὸν εἰπεῖν, ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴν περιπέτειάν της
αὐτὴν ἢ νεαρὰ Ἀγγλίς, ἐβράδιζε στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα
τοῦ ὑποκόμητος, ὁ ὁποῖος, οὕτως τὴν ἐκάστο ε πορουοιαζομένην
εὐκαιρίαν νὰ ἐκφρασθῇ ἐνθουσιωδῶς ὑπὲρ τῆς ὠραιότητός του
παρέλειπε, ἀλλ' οὕτως ὁμως καὶ ἐξήρχετο τῶν ὁρίων τῆς λεπτό-
τητος καὶ τῆς κοσμιότητος ἐκείνης, ἣ ὁποία χαρακτηρίζει τοὺς
εὐγενεῖς καὶ τοὺς ἀνεπτυγμένους.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν πόλιν, ἀνεζήτησαν καὶ ἀνεῦρον
μίαν ἄμαξαν. Ἐπέβησαν οὕτως, καὶ ὅταν ἐσταμάτησαν πρὸ
τοῦ ξενοδοχείου ὅπου διέμεναν ἡ Βίλιγκαμ, κατήλθον καὶ τῇ
ἐπιμόνῳ τῆς νεάνιδος ἀποιήσει, ἀνῆλθον εἰς αὐτὸ ἀμφότεροι.

— Τὸ θέλω, σὰς ἐὼ ζῆτω, σὰς παρακαλῶ ! τοῦ εἶπεν ἡ
Βίλιγκαμ. Θέλω νὰ σὰς παρουσιάσω εἰς τὸν πατέρα μου.

Ὁ ὑποκόμης Φουσὺ, ὁ ὁποῖος εἶα τέτοιο πρᾶγμα ἐπὶ
καὶ ἐπεδίωκε, δὲν τῆς ἡρνήθη τὴν ζητοῦμένην χάριν διότι ὅπως
εἶπε, δὲν ἐσκόπει νὰ τὴν δυσσαρεστήσῃ.

Ἀνῆλθε μαζὺ της τὴν κλίμακα, ἐφθασεν εἰς τὸν διάδρο-
μον, καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς ἕνα διθρονον κρυπτόμενον
πίσω ἀπὸ τὰ βαρὲα παραπετάσματα τῆς θύρας, ἐπροχώρησεν,
ἀκολουθῶν τὴν νεαρὴν Ἀγγλίδαν, καὶ ἐξηφανίσθη μετ' αὐτῆς
κάμπους καὶ εἰσελθὼν εἰς ἄλλον τινα, ἐπίσης εὐρὺν καὶ ἐπίσης
πλουσίως ἐπιπλωμένον διάδρομον. εἰς τὸν διάδρομον τὸν ὁδη-
γοῦντα πρὸς τὰ δωμάτια τῆς θελκτικῆς Ἀγγλίδος.

Ὅπισθω ἀπὸ τὰ βαρύτερα βυστηνόχροα παραπετάσματα
κρυπτόμενος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀνθρώποι, ἐξῆλθε τότε
τῇ: κρύπτειν του. Ἐκύεταξε γύρω του, εἶδεν ὅτι ὁ διάδρομος
ἦτο κενός, καὶ, πατῶν ἐπὶ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν του, ἐσπευσεν
κατόπισθεν τοῦ ὑποκόμητος Φουσὺ, μορφάζων, ἀπορῶν καὶ
ψιθυρίζων ἐν ταῦτῳ.

Ἡ κληρονόμος τῶν ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων, ἐρχεται
ἀπὸ τὸν περίπατόν της μὲ τὸν Φουσὺ ! Μὲ τὸν ὑποκόμητα, ὁ
ὁποῖος, σήμερον κατὰ τὰ ἐξημερώματα, συνωμοτοῦσε μὲ τὴν
Ἑλένην Στανισλάου, τὴν ὥραιαν σύζυγόν μου δηλαδή... Διά-
βολε, Διάβολε ! Τί θὰ εἴπῃ αὐτὸ ;

Ὁ Ἰρὰν Βασίλωφ — δίδει αὐτὸς ἦτο — ἐμόρφασεν καὶ πάλιν.
Ἐκίνησεν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ δυσπιστῶς καὶ πάλιν, καὶ
μετὰ πλήρους εἰς τὰ λόγια του πεποιθήσεως τὴν φωνὴν αὐτήν.

— Χίλιοι διαβόλοι νὰ μὲ πύρουν, ἐπανέλαβε, καὶ νὰ μὴν ὀργήσω νὰ δοκιμάσω εἰς τὰ πλευρά μου τὸ κινώτον τῆς πατρὶδος μου ἂν αὐτὸς ὁ ὑποκόμης δὲν εἶνε ξίνας μεγάλος κατεργάρης, καὶ δὲν ζητᾷ νὰ βουτήξῃ τὰ ἑκατομμύρια τῆς Βίλιγκαμ

Ἐσκέφθη, ἔχαμογάλασε, ἔτριψε μὲ χαρὰν τὰ χέρια του, καί, διολισθαίνων πρὸς τὸν διὰδρομον ἐκεῖνον, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰσέλθει ὁ ὑποκόμης Φουσὺ :

— Θαρρῶ. ἐξηκολούθησεν, ὅτι κρατῶ ἀπὸ τὸν λαιμὸν τὴν ἄπιστον μου σύζυγον... Ὡ, ναί ! Δὲν θὰ μοῦ διαφύγῃς Θεοδωρόβνα, τώρα. Ὑποκρίνεσαι τὴν κόμησσαν Ἑλένην Στανισλάου. Ἐχεις ξεμαλίσαι τὸν λόρδον Βίλιγκαμ, καὶ ὑποβοηθεῖς τὸν ὑποκόμητα Φουσὺ ν' ἄρπάξῃ τὰ ἑκατομμύρια τῆς νεαρᾶς Λευκῆς. Λαμπρὰ ! Ὡραῖα ! Μοῦ δίδεις οὕτω τὴν εὐκαιρίαν νὰ σὲ ἐκδικηθῶ. Καὶ θὰ σ' ἐκδικηθῶ, Θεοδωρόβνα. Σκληρῶς, ἀπανθροπῶς, ἀνοικτηρμόνως.

Ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ὁπισθὴν του κάποιον θόρυβον καὶ ἐστράφη ἀποτόμως διὰ νὰ ἴδῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Δὲν διέκρινε κανέναν. Ἐγαν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναφανῆ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ διαδρόμου, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχεν ἀντιληφθῆ καὶ εἶχε σπεύσει νὰ ἐξαφανισθῇ, δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἴδῃ τὸν ἴδῃ.

Ἐπροχώρησεν, ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ ὑποκόμης Παῦλος Φουσὺ εὗρίσκετο μέσα εἰς τὰ διαμερίσματα τῆς δεσποινίδος Βίλιγκαμ, καί, ἀφ' ἑνὸς μὲν διότι ἐθεώρησεν ἐπικίνδυνον τὴν ἐπὶ πλέον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο παραμονήν του, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι εἶχε κάποιαν ἐπείγουσαν ἐργασίαν νὰ τελειώσῃ, ἔφυγεν, ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου καὶ κατηνύθη πρὸς τὸ γραφεῖόν του εὐχαριστημένος, μειδῶν καὶ ψιθυρίζων ἐν ταῦτέῳ.

— Σειρά σου καὶ σειρά μου, ἄπιστη Θεοδωρόβνα. Θὰ μοῦ πληρώσῃς ὅλα ὅσα ἔκαμες, ὠρκίσθηκα νὰ σὲ ἐκδικηθῶ καὶ θὰ τὸ κάμω ..

Καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, καὶ ἐβάδιζε βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις καὶ ἀφωσιωμένος εἰς τὴν κατάστροφον τῶν ἐκδικητικῶν σχεδίων του, χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ τὸν παρακολουθοῦντα αὐτὸν Αἰμίλιον Δεπρέ, τὸν μειδῶντα ἀγρίως, εἰρωνίας μεῖδιμα καὶ ψιθυρίζοντα.

— Μὰ τὴν δλήθειαν, Ἰβάν Βασίλωφ, δὲν σὲ εἴχαμε σκεφθῇ. Ἐν τούτοις ὁμως... Ἀφοῦ εἶχες τὴν καλωσύνην σὺ νὰ

μὰς ὑπενθυμίσης ὅτι ἔπρεπε νὰ λάβωμεν μέτρα θιγαίῳ σου, δὲν θὰ δυσκολευθῶμεν νὰ τὸ κάμωμεν καὶ δὲν θὰ θαλήσωμεν νὰ σὲ δυσσαρεστήσωμεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ὁ βαμβακοπαραγωγός.

Ὁ Βῶσσος παραγγελιοδόχος Ἰβάν Βασίλωφ, ὁ ὡς τοχαίως ἀνακαλύψας τὴν ἀπισίαν γυναικὰ τοῦ εἰς τὴν εὐρείαν τοῦ ἔστιοιό του «Ἐξέλιος» αἰθουσάν, δὲν ἠκολούθησε τὰς συμβουλὰς τοῦ φίλου τοῦ Εὐαγγελينوῦ, ὁ ὁποῖος τὸν συνεβούλευσε νὰ μὴ κηρύξῃ τὸν πόλεμον κατὰ τῆς γυναικὸς του, δὲν ἐτρόμαξεν ἀπὸ τὰς βεβαιώσεις αὐτοῦ ὅτι θὰ συνεκρίβετο ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπεχείρῃ νὰ βιάσῃ μίαν τυχοδιώκτιδα, καὶ δὲν ἐζήτησε τὰς συμβουλὰς τῶν ἄλλων φίλων του, ὅπως ἐκεῖνος τοῦ συνέστησε νὰ κάμῃ.

Ὅταν ὁ Ἀναστάσιος Εὐαγγελινός, προσκληθεὶς εἰς τὸ τηλέφωνον ὑπὸ τῆς κυρίας Νούγκοβιτς, ἔφυγεν, ὁ Ρῶσσος παραγγελιοδόχος ἠγέρθη καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὸν κήπον, εἰς τὸν ὁποῖον τὴν εἶχεν ἴδει μεταβαίνουσαν τὴν εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Βλιγκάμ στηριζομένην ψευδοκόμενσαν Ἑλένην Στανισλάου.

Τοὺς ἀνεζήτησε καὶ τοὺς ἀνεῦρε καθημένους εἰς μίαν σκοτεινὴν τοῦ κήπου σκιάδα, εἰς μίαν ἀνθώδη αὐτοῦ γωνίαν, μὲχρι τῆς ὁποίας δὲν ἔφθανον αἱ ἀετῖνες τῶν πολυχρῶμων λαμπτήρων ποῦ ἔστιζεν, εἰς καλλιτεχνικὰ συμπλέγματα τοποθετημένοι, τοῦ θαυμαστοῦ κήπου τὴν εὐωδιάζουσαν προσίτην ἔκτασιν, ἔσφρθη μέχρις ἐκεῖ, ἐκρύβη κατάντικρύ των, καί, συσπειρωμένος εἰς τὴν θάσιν του, ὑπέστη ἀγαγγύστας τὸ φορικῶδες μαρτύριον νὰ παρασιῇ αὐτόπτης μάρτυς σκανδαλωδῶν χαριεντισμῶν τῆς πρώτης συζύγου του μὲ τὸν βαθύπλουτον λόρδον καὶ νὰ ἀκούσῃ τὸν ψίθυρον θερμῶν φιλημάτων διακουπιθεμένων βροχηδὸν εἰς τὰ κρινόλευκα λαιμὰ καὶ τὰ κοράλλινα χεῖλη τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἣ ἐπὶ τῆς ὁποίας κυριαρχία του ἐξηκολούθει νὰ εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν κρίσιν τῶν δικαστηρίων τῆς πατρίδος του.

Ὀλίγον μετὰ τὸ μεσονύκτιον, τοὺς ἤκουσε λέγοντας ὅτι ἦτο πλέον καιρὸς ν' ἀποσυρθοῦν εἰς τοὺς θαλάμους των. Ἡ

Θεοδωρόβνα, ὅπως εἶπε, διὰ τὰ μὴ παρεξέγγῃ, θὰ παρέμενεν ἐπὶ τινας σιγμὰς ἀκόμη εἰς τὸν κῆπον. Ὁ λόρδος ἔφυγεν, ὁ Ἰβάν Βασίλωφ δὲν ἐκινήθη. Εἶδε τὴν ψευδοκόμησαν Ἀναχωροῦσαν καὶ τὴν παρηκολούθησε. Τὴν ἀντελήφθη συναντωμένην μὲ τὸν Παύλον Φουσὺ, προσεπάθησε ν' ἀκούσῃ τί ἔλεγον, δὲν τὸ κατέρθωσε, καὶ διὰν ἐκαῖνοι ἐχωρίσθησαν, ὁ Ἰβάν Βασίλωφ, ὁ ὅποιος δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ μαντεύσῃ τί ἐπακριβῶς συνέβαινε, ἀπεφάσισε νὰ διαμελῇ διὰ τινας ἡμέρας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, διὰ νὰ δύναται νὰ παρακολουθῇ ἐκ τοῦ πλησίον τὴν τυχροδωκίδα πρῶτην συμβίαν του.

Ὅταν τὸ πρωὶ τῆς ἐπομένης ἐξήρχετο διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ γραφεῖόν του, συνηντήθη μὲ τὸν συνοδεῦοντα τὸν Βίλιγκαμ ὑποκόμητα Φουσὺ. Τοὺς παρηκολούθησεν, ἐσχημάτισε τὴν πεπολήθσιν οὗτις ἡ οὐζυγὸς του ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὸν Φουσὺ ἐπεδίωκον τὴν ἀρπαγὴν τῶν ἑκατομμυρίων τῆς Δευκῆς, καί, ἀποφασισμένης νὰ παρακολουθῇ αὐτοὺς εἰς ὅλα τὰ διαβήματά των, ἔφυγε κατευθυνόμενος πρὸς τὸ γραφεῖόν του.

Ὁ Ἰβάν Βασίλωφ, βιοζόμενος νὰ ἐπανέλθῃ τὸ ταχύτερον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, διὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὰς ἐνεργείας τῆς πρῶτης συζύγου του, ἐπεδόθη μετὰ ζέσεως εἰς τὴν διεκπεραίωσιν τῶν ὑποθέσεών του. Καὶ εἶχε τελειώσει πλέον καὶ ἡτοιμάζετο νὰ φύγῃ, διὰν αἰφνης εἰς τὴν θύραν ἠκούσθησαν ἐπαισιλημμένα δευρὰ κτυπήματα.

— Ὅποιος κι' ἂν εἶναι θὰ τὸν δώξω ! διελογίσθη ὁ Ἰβάν Βασίλωφ. Ἐχῶ σπουδαιότεραν ἐργασίαν τῶρα. Τὸ νὰ κατασκοπεύῃ τὴν Θεοδωρόβναν.

Ἐστράφη ἐν τούτοις πρὸς τὴν θύραν καὶ εἶπεν.

— Ἐμπρός !

Ἐκείνη ἤνοιξε καὶ μέσα εἰς τὸ γραφεῖον εἰσῆλθε κάποιος μαῦρος, ὁ ὅποιος, ὅπως ἐφαίνετο ἐκ τῆς περιβολῆς του ἦτο κλούσιός τις Ἰθαγενῆς. Ὅπισθὲν του ἐνεφανίσθη ὁ ἀκόλουθός του. Ἐχαιρέτησαν ἀμφότεροι καὶ ὁ γηραιὸς μαῦρος ἔπειτα :

— Εἶσθε ὁ κύριος Ἰβάν Βασίλωφ ; ἠρώτησε τὸν Ρῶσσον παραγγελισδόχον.

— Μάλιστα ! ἀπήντησεν ἐκαῖνος. Τί μὲ θέλετε ;

— Εἰμαι ἰδιοκτῆτης ἀπεράντων ἐκτάσεων φυτείας βάμβακος ! ἀπήντησεν ὁ γηραιὸς Ἰθαγενῆς. Ἐχῶ εἰς τὰς ἀποθήκας

μου, μεγάλας ποσότητες βάμβακος καὶ θέλω νὰ τὸν ἐκποιήσω, σήμερον, δὲν εἶναι δυνατόν.

— Ἐννοῶ ! Θὰ ἔχετε ἀνάγκην χρημάτων.

— Ἀκριβῶς, κύριε Βασίλωφ. Οἱ πιστωταὶ μου μὲ στενοχωροῦν καὶ μὲ ἀπειλοῦν. Ἐὰν δὲν τοὺς πληρώσω, εἰμφοροῦν νὰ μὲ καταστρέψουν. Δι' αὐτό, ἀπεφάσισα καὶ ἐγὼ νὰ ἐκποιήσω τὸ ἀπόθεμά μου, ἔστω καὶ ἅν, διὰ τὸ νὰ κατορθώσω, ἀναγκασθῶ νὰ τὸ πωλήσω εἰς εὐτελεῖ τιμὴν.

Ὁ Ἰβὰν Βασίλωφ ἔκαμε σκίρτημα χαρᾶς.

— Ἐχετε πολλὰς δακάδας ; ἠρώτησε.

— Πλέον τῶν ἑκατῶν τόννων, κύριε Βασίλωφ.

— Καὶ εἰς ποίαν τιμὴν εἴσθε διατεθειμένος νὰ τὸν πωλῆσετε ;

— Κατὰ δέκα καὶ εἴκοσι λεπτὰ ἀκόμη, ὀλιγώτερον τῆς τρεχοῦσης τιμῆς τῶν. Ἀρκεῖ μόνον ...

— Τί πρᾶγμα ;

— Ἀρκεῖ νὰ εὕρω ἓνα ἀγοραστήν, ὃ ὁποῖος νὰ εἶναι διατεθειμένος νὰ ἀγοράσῃ διὰ μιᾶς ὅλον τὸ ἐμπόρευμα, νὰ μοῦ πληρώσῃ τοῖς μετρητοῖς ὅλην τὴν ἀξίαν του, καὶ νὰ καταθέσῃ τὰ χρήματα ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον. Ἐπληροφορήθην οὕτως εἰσθε ὁ μόνος, ὃ ὁποῖος εἰμφορεῖται νὰ μοῦ εὕρετε ἀγοραστήν. Εἶναι ἀκριβεῖς αἱ πληροφορίες μου αὐταὶ κύριε Βασίλωφ ;

— Εἶνε ἀκριβέσταται. Εἰμφορεῖτε νὰ εἴσθε βέβαιος. Οὕτως θὰ τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσίς σας, ἐντὸς εἴκοσι τεσσάρων ὥρῶν. Ἐκτὸς ἑάν ...

— Ἐκτὸς ;

— Ἐκτὸς δὲν ἢ ποιότητος τοῦ βάμβακος δὲν εἶνε καλὴ.

— ὦ, κύριε Βασίλωφ, ἀνέκραξεν ὁ βαμβακοπαραγωγός. Εἶνε τῆς καλλιτέρας ποιότητος ποῦ ὑπάρχει. Θέλετε νὰ μεταβῶμεν εἰς τὰς ἀποθήκας μου διὰ νὰ ἐξακριβώσετε ὁ ἴδιος ;

Γνωρίζομεν οὕτως ὁ Ἰβὰν Βασίλωφ εἶχε τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐπανέλθῃ καὶ πάλιν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Γνωρίζομεν οὕτως εἶχε λάβει τὴν ἀμετάκλητον ἀπόφασιν νὰ παρακολουθήσῃ τὴν πρῶν συνυγόν του. Γνωρίζομεν οὕτως τὴν εἰς θάνατον ἀποφασισμένην καὶ ἐσκόπευσε νὰ τὴν ἐκδικηθῇ σκληρὰ, ἀλλὰ πρέπει νὰ προσθέσωμεν εἰς ταῦτα οὕτως περισσότερον παντὸς ἄλλου αἰσθήματος, ὃ ἐκδι-



Οὕτω δεμένην τὴν ἐνέκλεισαν εἰς ἐκεῖνο
τὸ δωμάτιον.

κητικὸς ἐκεῖνος Ρῶσσος εἶχεν ἀνεπτυγμένον τὸ αἰσθημα τοῦ πλουτισμοῦ.

Ἐντεῦθεν ὁ λόγος δέ, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Βασίλωφ, εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν προτάσεων ἐκείνων τοῦ βαμβακοπαραγωγοῦ, ἐλησμόνησεν ὅλα του τὰ σχέδια, ἐλησμόνησεν ὅλους του τοὺς ἐκδικητικοὺς σκοποὺς, καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ τοῦ διαφύγῃ ἡ μοναδικὴ ἐκείνη περίστασις.

— Προκειμένου νὰ κερδίσω τόσα χρήματα, διελογίσθη, σὺν διὰβολο καὶ ἡ Θεοδωρόβιτα, σὺν διὰβολο καὶ ἡ ἐκδικησίς μου. Ἄλλως τε ποῖα βία εἶνε νὰ τρέξω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τώρα ;

Καὶ ὁ παραγγελιοδόχος, ἀφοῦ κατὰ τοιοῦτον τρόπον συνεβίβασε τὰς προτέρας σκέψεις του μὲ τὰς νέας αὐτὰς ἀποφάσεις του, ἐστράφη πρὸς τὸν Ἰθαγενῆ, τὸν μειδιῶντα αἰνιγματῶδες μειδίαμα καὶ ἀπαντῶν εἰς τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἐρώτησιν.

— Θὰ ἔλθω ναί ! ἀπήντησε.

— Πότε, κύριε Βασίλωφ ;

— Αὐτὴν τὴν στιγμήν.

— Νὰ περιμένω τότε ;

— Ἀλλὰ ναί ! Δὲν ἔχω νὰ κάμω τίποτε ἕδῳ. Εἴμποροῦμε νὰ φύγωμεν ἀμέσως.

— Εἴμαι βεβαίος, εἶπεν ὁ βαμβακοπαραγωγός, ὅτι δὲν θὰ μέινετε καθόλου θυσσευστικῶς ἀπὸ τὴν ποιότητα τοῦ βάμβακος. Μοῦ ἐπιτρέπετε ὅμως νὰ σᾶς ἐρωτήσω κάτι ;

— Παρακαλῶ !

— Ἔχετε εἰσιμιον τὸν ἀγοραστήν, κύριε Βασίλωφ ;

— Μάλιστα !

— Θὰ καταθέσῃ εὐθὺς ἀμέσως τὰ χρήματα ;

— Ἐάν κλείσωμεν συμφωνίας, θὰ πληρωθῇτε μετὰ μίαν ὥραν παρὰ τοῦ ἐνταῦθα ὑποκαταστήματος τῆς Κρενεί Λυωνέ, ἡ ὁποία καὶ θὰ παραλάβῃ τὸ ἐμπόρευμα, διὰ λογαριασμὸν ἑνὸς μεγάλου εὐρωπαϊκοῦ οἴκου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔχω τὴν ἐντολήν νὰ ἀγοράζω καθ' ἡ ποσότητα βάμβακος, εἰάν ἡ τιμὴ αὐτοῦ εἶναι συμφέρουσα.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀπήντησεν ὁ γηραιὸς μαυρὸς, δὲν ἔχω καμμίαν ἀντίρρησην. Εἴμποροῦμεν νὰ πηγαίωμεν.

Ὁ Ρῶσσος παραγγελιοδόχος ἐφόρεσε τὸ καπέλλο του, ἐπῆρε τὸ μπιστογιὺν του, ἐξῆλθε καί, κλειδῶσας τὸ γραφεῖόν του, ἤκο-

κούθησε τὸν ψευδο βαμβakoπαραγωγόν, ἔδ' ὁποῖος, εἰς μίαν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Βασίλωφ δὲν τὸν ἐκύριταζε, τὸν προσέβλεψεν εἰρωνικῶς, ἐμειδίασε εἰρωνικότατα, ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του ἔπειτα καὶ μετὰ τοῦτο ἐψιθύρισε μὴ ἀκουόμενος.

— Μάλιστα, κύριε Ἰβάν Βασίλωφ. Θὰ σᾶς πᾶω κᾶπου Θὰ σᾶς ὀδηγήσω κᾶπου. Ὅχι ὁμως διὰ νὰ σᾶς πωλήσω βαμβάκι τὸ ὁποῖον δὲν ἔχω, ἀλλὰ διὰ νὰ εἶς κάμω νὰ μετανοήσετε διὰ τὴν ἀφροσύνην ποῦ ἐδείξατε νὰ παρακολουθῆτε τὸν Φουσύ καὶ τὰ τὴν Θεωδωρόβναν.

Ἐκύριταξε καὶ πάλιν τὸν σκιρτῶντα ἀπὸ χαρὰν ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τοῦ μεγάλου κέρδους Ρῶσσον παραγγελιοδόχον, ἐμειδίασεν εἰρωνικῶς καὶ πάλιν, καὶ προσέθεσε μὴ ἀκουόμενος καὶ πάλιν.

— Ἐλα Ἰβάν Βασίλωφ ! Ἐλα καί, ἀντὶ νὰ κερδίῃς πολλά, θὰ χάσῃς περισσότερα...

— Εἶνε μακρὰν ἀπ' ἐδῶ αἱ ἀποθῆκαι σας ; ἠρώτησεν ὁ ἀνύποπτος Ρῶσσος.

— Ἀρκετά.

— Θὰ μεταβῶμεν δι' ἀμάξης ;

— Βεβαίως. Δὲν ἔδιωξα τὴν ἄμοξαν ἐκείνην, διὰ τῆς ὁποίας ἦλθα. Προχωρήσατε. Εἶνε καὶ περιμένει εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς πρώτης παρόδου δεξιά.

Ἐπροχώρησαν πρῶγματι Ἐφθάσαν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐστράφημεν ἡ ἄμοξα, ἐπέβησαν αὐτῆς, καὶ ἐκείνη ἐξεκίνησεν εὐθύς ἀμέσως, τρέχουσα πρὸς μίαν διεύθυνσιν, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε φροντίσει νὰ πληροφορηθῇ ἐκ τῶν προτέρων, ὁ ἀνύποπτος Βασίλωφ.

Μέσα εἰς τὴν ἄμοξαν, ἐκτὸς τοῦ Ἰβάν Βασίλωφ καὶ τοῦ βαμβακεμπόρου, εἶχεν ἐπιβῇ καὶ ὁ ἀκόλουθος τοῦ τελευταίου τούτου, ὁ ὁποῖος καὶ ἐκάθητο εἰς τὸ καταντικρὺ τοῦ Ρῶσσου καθίσμα, πορ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ἐθνομτυπίας.

Ὁ Βασίλωφ ὁμως, ὅπως δὲν ὑποπετεύθη τὸν γήραιον πωλητὴν τοῦ βάμβου, τοιοῦτοτρόπως καὶ δὲν παρεξήγησε τὴν εἰς τὴν ἄμοξαν παραμονὴν τοῦ ἀκολούθου του.

Εἶχεν ἀνακλιθῇ ἐπὶ τοῦ καθίσματός του, εἶχε σιγαφῇ πρὸς τὰ ἔξω, εἶχε παραδοθῇ εἰς τὰς σκέψεις του καὶ ἐμειδία ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν ποῦ ἐδοκίμαζε, ἀναπολῶν καὶ σχεδιάζων καὶ

κατασερόνων τὰς λεπτομερείας τοῦ σχεδίου του ἐκείνου, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ συνέτριβε τὴν πρῶτην σύζυγόν του, τὴν Ἀπιστον καὶ Ἀθλίαν ἀλλ' ὥραϊαν ἐκείνην σύζυγον. ἡ ὁποία τὸν ἐγκατέλειψε πρὸ τόσου καιροῦ, καὶ τὴν ὁποίαν ὁμως, ἂν καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸ ὁμολογήσῃ, δὲν εἶχε παύσει ἐν τούτοις ν' ἀγαπᾷ.

Αἰφνης ὁ Βασίλωφ, ἀντελήφθη ὅτι οἱ δύο ἐκείνοι μὲ τοὺς ὁποίους συνεταξείδευεν, ἀντήλασσον βλέμματα συνεννοήσεως.

— Διάβολε ! ἐψιθύρισεν ἀνησυχῶν. Τί θὰ εἰπῇ αὐτό ; Τί σημαίνει αὐτό ; Μήπως πρόκειται περὶ παγίδος ; Μήπως ...

Δὲν ἐπρόλαβε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του, καὶ εἶδεν αἰρνης τοὺς δύο συνταξιδιώτας του νὰ ὁρμοῦν κατ' ἐπάνω του. Ὁ γηραιὸς Ἰθαγενὴς τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τῶν ὤμων. Ὁ ἀκόλουθός του ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ.

— Ἄν φωνάξῃς, τὸν ἠπειλήσε, θὰ σὲ πνίξω εἰς τὴν στιγμὴν.

Ὁ Ἰβὶν Βασίλωφ, τὸ μὲν λόγῳ τῆς καταπλήξεως. ὑπὸ τῆς ὁποίας κατελήφθη διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ἐκείνην ἐπίθεσιν, τὸ δὲ ἐκ φόβου μήπως τὸν πνίξῃ ὁ αἰθίοψ. τὸ μέτρον τῆς δυνάμεως τῶν σιβαρῶν βραχιόνων τοῦ ὁποίου ἔβλεπε τὸ σφιγμον τοῦ λαιμοῦ του, δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὴν θάσειν του, δὲν ἐξέβλεψε κραυγὴν εἰδοποιητικὴν, δὲν ἐκάλεσε τοὺς διαβάτας, νὰ στεύσουν εἰς βοήθειάν του.

Ἡ ἄμαξα, ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἔτρεχεν ἰλιγγιωδῶς, καὶ ἐπὶ πλόν, εἶχεν εἰσέλθει εἰς μίαν ἀπόκενιρον ὁδόν, οἱ διαβάται τῆς ὁποίας ἦσαν ἐλάχιστοι. Ὁ κρότος, ὁ προξενούμενος ὑπὸ τοὺς μεθ' ὁρμῆς κυλιόμενους τροχοὺς τῆς ἀλάξης, θὰ ἔπαιγε, μέσα εἰς τὴν ἐξαιρετικῶς μεγάλην ἐντασίν του, κάθε φωνὴν καὶ κάθε πρόσκλησιν. Καὶ ὁ Βασίλωφ, ἐνῶ δὲν θὰ κατάρθωνε νὰ ἀκουσθῇ παρὰ τῶν διαβατῶν, θὰ ἐξηνάρκαζεν ἐξ ἄλλου τὸν αἰθίοπα νὰ ἐκτελέσῃ τὴν τρομεράν του ἀπειλήν.

— Τσιμουδιά καὶ ἀκίνητος ! διέταξε καὶ πάλιν ὁ αἰθίοψ. Διαφορετικὰ ...

— Δὲν μιλῶ ! ἐτραύλισεν ὁ παραγγελιοδόχος. Τί θίλεις ἀπὸ ἐμέ ;

— Χρήματα ! εἶπεν ὁ γηραιὸς Ἰθαγενὴς. Ἐχeis ἐπάνω σου χρήματα ;

— Ὅσα ἔχω, σὰς τὰ δίδω ἀμέσως. Ἄλλως μὴ μοῦ σφίγ-

γατε τὸν λαὸν ὅμως... Ἀλλ' ἀφήσατέ με νὰ σᾶς δώσω ὅ,τι μοῦ ζητεῖτε.

— Εἶπε περιττὸν νὰ κοπιάσης. Θὰ τὸ κάμωμεν μόνοι μας.

Τοῦ ἠρύνησαν τὰ θυλάκια, τοῦ ἐπῆραν ὅσα χρήματα εἶχε μαζί του καὶ ὅταν τὰ ἐκύτταξαν καὶ ὅταν τὰ ἐμέτρησαν.

— Δέκα αἰγυπτιακὰς λίρας ! εἶπαν. Ποσὸν μηδαμινόν, ἐλάχιστον ! Ποσὸν ποῦ δὲν ἀξίζει τὸν κόπον.

— Δὲν ἔχω περισσότερα ! ἐτραύλισεν ὁ Ρῶσσος.

— Ἐμπορεῖς νὰ εὕρης ὅμως καὶ ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι δὲν διευκολυνέσαμεν μὲ μόνον τὸν σκοπὸν νὰ σοῦ πάρωμεν τὰς δέκα λίρας ποῦ ἔχεις μαζί σου.

— Τί θὰ κάμετε ;

— Θὰ σε κρατήσωμεν αἰχμάλωτόν μας, μέχρις ὅτου δυνηθῇ νὰ μᾶς πληρώσης...

— Πόσα ;

— Δέκα χιλιάδας Αἰγυπτιακὰς λίρας.

Ὅταν ἤκουσε τὸ ὑπέρογκον ἐκεῖνο ποσὸν ὁ Ρῶσσος παροργισθὲν, καὶ ἐσκέφθη ὅτι ἦτο ἀδύνατος ἢ ἐξευρέσεις του· ὅταν ἐνεθυμήθη ὅτι θὰ ἐκρατεῖτο αἰχμάλωτος, μέχρις ὅτου πληρωθῇ ἕνα τόσον μέγα, ἕνα τόσον ὑπέρογκον ἕνα ἀνθροπί-
νω; ἀδύνατον νὰ ἐξευρεθῇ ποσὸν, ἐφρικήσας.

— Πρὸς Θεοῦ ! ἐψέλλισεν, ἱκετευτικῶς προσβλέπων τοὺς δεσμέσαντας αὐτόν. Πῶς εἶπε δυνατὸ νὰ καταβάλλω ὁ πτωχὸς ἐγὼ, ἕνα τόσον μεγάλο ποσόν, τὸ ποσὸν τῶν πέντε χιλιάδων λίρῶν ; Περιουσίαν κτηματικὴν, δὲν ἔχω. Καταθέσεις εἰς τὴν τράπεζαν δὲν ἔχω. Ἀλλὰ εἰσοδήματα, ἐκτὸς ἐκείνων τῶν ἐκ τῆς ἐργασίας μου δὲν ἔχω. Πῶς θὰ σᾶς πληρώσω λοιπόν ; Πῶς θὰ ἐξαγοράσω τὴν ἐλευθερίαν μου λοιπόν, καὶ πῶς θὰ δυνηθῶ νὰ καταβάλω τὸ ποσὸν αὐτὸ ποῦ μοῦ ζητεῖτε σεις ὡς λύτρα ;

Ὁ γηραιὸς Ἰθαγενὴς ἀνέσσεις τοὺς ὤμους του ἀδιαφόρως.

— Αὐτὸ ἔτο γινωρίζεις ἐσύ ! ἀπήντησεν. Αὐτό, ἐνδιαφέρει σέ. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον γινωρίζω καὶ θέλω καὶ ζητῶ ἐγὼ, εἶναι νὰ μοῦ καταβληθοῦν αἱ δέκα χιλιάδες λίρας,

— Ἀλλὰ μοῦ εἶπε ἐντελῶς ἀδύνατον !

Ὁ αἰθίοψ, ὁ ὁποῖος ἀκριβῶς διὰ τὴν μὴ δυνηθῆναι νὰ καταβάλῃ τὰ ζητούμενα λύτρα, εἶχε ζητήσῃ ἕνα τόσον ὑπέρογκον καὶ δυσχερὲς εἰς τὴν ἐξεύρεσιν προσόν, ἐμόρφισεν ἀδιαφόρως καὶ πάλιν.

— Τόσον τὸ χειρότερον γιὰ σένα ! ἐπανέλαβε. Ἡμεῖς, αἰμεθα διατεθειμένοι νὰ σὲ κρατήσωμεν αἰχμάλωτόν μας, δέκα πέντε ἡμέρας. Ἐὰν μέχρι τότε κατορθώσῃ νὰ καταβάλῃς τὰ λύτρα, ἔχει καλῶς. Διαφορετικά ...

Ἐκαμε ἐμφαντικὴν χειρονομίαν, ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του, ὥσάν νὰ ἤθελε νὰ ἐκφράσῃ τὴν θλίψιν, τὴν ὁποῖαν ἠσθάνετο διὰ λογαριασμόν αὐτοῦ, καὶ μετὰ τοῦτο·

— Διαφορετικά, προσέθεσεν Ἀτάραχος, θὰ σὲ σκοτώσωμεν. Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν ἀκόλουθόν του ἐπεῖτα·

— Ἐμπρός ! τοῦ εἶπε. Φύμωσέ τον,

Ἐκεῖνος, τοῦ ἔσφιξε τὰ δεσμά του δυνατώτερα, τὸν ἱφίμωσε προσεκτικά, τὸν ἐξήπλωσε καλλίτερον ἐπὶ τοῦ καθίσματός του, τὸν ἔθεσεν εἰς θέσιν τοιαύτην, ὥστε νὰ μὴ εἶνε δυνατὸν νὰ παρατηρηθῇ ἐκ τῶν ἔξωθεν, καὶ μετὰ τοῦτο εἶπε.

— Ἄν θέλῃς νὰ φωνάξῃς τώρα, φώναξε. Ἄν θέλῃς νὰ μᾶς φύγῃς, δοκίμασε. Ἄν δὲν ἔχῃ χρήματα, μὴν καταβάλῃς τὰ λύτρα. Ἐμεῖς θὰ κάνωμε ὅ,τι ἀπεφασίσαμε.

Ὁ Ἰβὰν Βασίλωφ, καὶ διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκβάλῃ φωνὴν ἀπὸ τὸ φιμωμένον σιόμα του, ἀλλὰ καὶ διότι δὲν εἶχε νὰ ἀπαντήσῃ τίποτε, ἐκλινε τὴν βεβρυμένην κεφαλὴν του, καὶ παρεδόθη εἰς σκέψεις μελαγχολικὰς καὶ ἀνησύχους, εἰς σκέψεις, ἡ ζοφερότης τῶν ὁποίων ἐμαντεύετο ἀπὸ τὴν θλιβερότητα τῶν ἀπλῶν βλεμμάτων του, καὶ τῶν ὀφρύνων του τοῦ συνεχεῖς συσπασμοῦς.

Οἱ ἀπαγωγεῖς του ἐσιώπων καὶ αὐτοί. Ἡ ἄμαξα, μετὰ τῆς αὐτῆς, ὅπως καὶ πρότερον, κυλιομένη ταχύτητος, διῆλθε διὰ μέσου τῶν μᾶλλον ἀποκέντρων καὶ μᾶλλον ἐρήμων σιενωπῶν, ἔφθασε τέλος εἰς μίαν συνοικίαν εὐρισκομένην πλησιέστατα τοῦ Νεῖλου καί, διὰ μιᾶς μεγάλης κιγκλιωτῆς θύρας, εἰσῆλθεν εἰς τὸν εὐρύχωρον περίβολον κάποιας πτωχικῆς ὅπως ἐφαίνετο οὐκίας. Ἐσταμάτισεν,

Ὁ γηραιὸς αἰθίοψ κατήλθε πρῶτος. Ὁ συνοδὸς του, ἔδρασε τὰ μάτια τοῦ Ἰβὰν Βασίλωφ πρῶτον, τὸν ἔσυρε πρὸς τὰ ἔξω

μετὰ τοῦτο, τὸν ἐπῆρεν εἰς τοὺς ὧμους τοῦ ἔπειτα, ἐπροχώρησε καὶ εἰσῆλθε μέσα εἰς τὴν οἰκίαν.

Ὁ μέσα εἰς τὸ δωμάτιον ἔκεινο κρυπτόμενος μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς Αἰμίλιος Δεπρὲ, ἐπλησίωσε τὸν γηραιὸν αἰθίοπα τότε. Καὶ μὲ σιγαλὴν φωνὴν διὰ νὰ μὴ ἀκουσθῇ παρὰ τοῦ αἰχμαλώτου,

— Ἐ λοιπόν ; ἠρώτησεν. Ἐπίστευσεν ὁ Ἰβὰν Βασίλωφ δὲ τὸν αἰχμαλωτίσατε διὰ νὰ λόβετε λύτρα ;

— Ναί !

— Μήπως ὑποπτεύθη τὴν ἀλήθειαν ;

— Δὲν ὑποπτεύθη τίποτε, Αἰμίλιε Δεπρὲ. Ἐμένα, μὲ ἐνόμισαν ἐν ἀρχῇ ὡς κάποιον πλούσιον Ἰθαγενῆ. Τώρα θὰ δοκιάζεται ὅτι εἰμαι κάποιος ἀργηγὸς ληστῶν. Ἐν πάσει περιπτώσει, δὲν ἐσκέφθη καὶ τι ἄλλο εἰμπορεῖ νὰ ἡμεθα καὶ δὲν ἐφαντάσθη τι ἀληθὺς ἐπιδιώκομεν.

— Φρόντισε νὰ μὴ τὸ ἐνοήσῃ ὥστε καὶ μέχρι τέλους. Ὅταν ἐκῆγαιε εἰς τὸ γραφεῖόν σου ἦτο μενόςχος ;

— Ἐντελῶς !

— Ὡστε δὲν ξεύρει κανεὶς δὲ ὁ Ἰβὰν Βασίλωφ ἐφυγε μαζὺ σας ;

— Ὁχι !

— Δαμπρὰ τότε. Κλείσαιέ τον εἰς τὸ ὑπόγειον καὶ μὴν τὸν πλησιάσετε, πρὶν ἢ σὰς εἴπω ἐγώ. Ἐν τούτοις, δὲν θὰ παύσετε νὰ τοῦ παρέχετε τροφὴν καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλει, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ παραλείψετε νὰ τὸν προσέχετε νυχθημερόν.

— Διὸ νὰ μὴ δραπετεύσῃ ;

— Ἀκριβῶς.

— Ὡς πρὸς αὐτό, εἰμπορεῖτε νὰ εἰσθε ἡσυχος. Ὁ Ἰβὰν Βασίλωφ, δὲν θὰ ἐξέλθῃ ἀπ' ἐδῶ, παρὰ μονάχα τότε ποῦ θὰ θελήσωμεν καὶ θὰ τὸ ἐπιτρέψωμεν ἡμεῖς. Τὸ ἐγγυῶμαι μὲ τὸ κεφάλι μου.

— Μὴ θέλετε ἄλλο τίποτε ἀπὸ ἐμέ ;

— Ὁχι !

— Φεύγω τότε ! Ἄν μὲ θελήσῃς ξεύρεις ποῦ θ' ἀλλθῇς νὰ μὲ βρῇς.

Καὶ ὁ Αἰμίλιος Δεπρὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἄμαξαν ἐκείνην, διὰ τῆς ὁποίας εἶχεν ὀδηγηθῇ ἐκεῖ ὁ πρῶτον σύζυγος τῆς θελ-

κεικῆς Θεοδωροβίνας, καὶ ἔφυνε τελείως, εὐχαριστημένος, μεδιῶν καὶ ψιθυρίζων.

— Ὅλα πηγαίνουν καλὰ ! Ὅλα πηγαίνουν θαυμάσια. Προτοῦ περάσουν δέκα ἡμέραι, θὰ ἔχωμεν βουτήξει τὰ ἄγκοντα ἑκατομμύρια τῆς δεσποινίδος Βίλιγκαμ. Ἀντεπερθεύως, ἀσφαλῶς.

*
* *

Ὁ Ἰβάν Βασίλωφ ἀφ' ἐτέρου, φερόμενος ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ αἰθίοπος, ὠδηγήθη εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς πτωχικῆς ἐκείνης οἰκίας καί, ἐν ἀρχῇ, ἀναπετέθη ἐπὶ τινος καθίσματος. Ὁ συνοδός του τὸν ἀπήλλαξε τῶν δεσμῶν καὶ τοῦ φιμώριου, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἔλυσε τὰ μάτια.

Ἦνοιξε μίαν καταπακτὴν, τὸν ἔσυρεν πρὸς τὸ στόμιον αὐτῆς, τὸν ἐπίασαν ἐπειτα ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ τὸν ἐκρέμασε πρὸς τὸ κἄτω.

— Πρόσεχε τώρα ! τοῦ εἶπε. Θὰ πηδήσης.

Καὶ πρὶν ἢ ὁ Ρῶσσος παραγγελιοδόχος ἀντιληφθῇ περὶ τίνος ἀκριβῶς ἐπρόκειτο, ἡσθάνθη τὸν ἑαυτὸν του φερόμενον πρὸς ἄγνωστα βάθη μετὰ ταχύτητος, ἢ ὅποια τοῦ προξένισεν ἐν ἀρχῇ τὸν ἱλιγγόν. Ὅταν κατέπεσεν καὶ δὲν ἐκτύπησε καὶ ἠγέρθη καὶ ἠγέρθη, ἀντελήφθη ὅτι ἐκλείετο ἡ καταπακτὴ.

Ὅταν ἔλυσε τὰ μάτια του καὶ τὰ ἔτριψε καὶ τὰ ἤνοιξε καὶ ἐκύτταξε γύρω του, εἶδε νὰ στέκεται ἐνώπιόν του ἄνθρωπος, τὸν ὅποιον, ἐν ἀρχῇ, καὶ λόγῳ τοῦ ἐπικρατοῦντος βασιτεύοντος σκότους, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ ὄρασις του δὲν εἶχεν ἀνακτήσει τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῆς, δὲν κατῴρθωσε ν' ἀναγνωρίσῃ.

— Ποιὸς εἰσθε σεῖς ; ἠρώτησε συνοφρυνόμενος.

Ἐκεῖνος, τὸν εἶχε προσέξει, τὸν εἶχεν ἐξετάσει, καὶ τὸν εἶχεν ἀναγνωρίσει ἤδη.

— Πῶς ! Σὺ ; Σὺ εἶδῳ ; ἠρώτησε. Φυλακισμένος [καὶ σὺ Ἰβάν Βασίλωφ.

Ὁ Ρῶσσος παραγγελιοδόχος, ἀναγνωρίσας ἐκ τῆς φωνῆς αὐτὸν συμφυλακισμένον του, ἀνεσκίρτησε.

— Σὺ εἶσαι Εὐαγγελινέ ; ἠρώτησε.

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος Ἰβάν Βασίλωφ. Ἀλλὰ πῶς εὐρέσθηκες εἰδῶ ;



Ἐσπευσε νὰ τὸν ὑποδεχθῇ μὲ ἓνα μειδίαμα,
τὴν σημασίαν τοῦ ὁποίου δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐν-
νοήσῃ.

— Μὰ ἐξηπάτησαν κάποιοι λησταί. Μὰ παρέσυραν, μὲ ἐπεβίβασαν μιᾷς ἀμάξης καὶ μὲ ἔφεραν ἐδῶ, ὅπου, λέγουν, ἔχουν σκοπὸν νὰ μὲ κρατήσουν μέχρις οἱ τοῦ πληρώσω, πόσα γομίζεις ;

— Πέντε χιλιάδας λίρας ;

— Ἀκριβῶς ! Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ γνωρίζεις ;

— Τὰ ἴδια μοῦ ἐζήτησαν καὶ μένα.

— Δυστυχία καὶ δυό μας τότε. Ἀλλὰ πῶς θὰ πληρώσωμεν λοιπὸν τὰ ὅσα μᾶς ζητοῦν ;

Ὁ Ἀναστάσιος Εὐαγγελινός, τὸν τρόπον καὶ τὴν λόγον τῆς εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο μεταφορᾶς του θὰ ἐξηγήσωμεν εὐθὺς μετ' ὀλίγον, ἐμειδίασεν ἕνα αἰνιγματῶδες μειδίσμα.

— Μὴν ἀνησυχῆς, Βασίλωφ ! ἀπήντησε. Μὴν ἀνησυχῆς καὶ δὲν θὰ σὲ ὑποχρεώσουν νὰ πληρώσης λύτρα.

— Ἀλλὰ τότε ; Ἀλλὰ διατὶ μὲ ἐξηπάτησαν, διατὶ μὲ συνέλαβον καὶ διατὶ μὲ ἐφυλάκισαν τότε ;

Ὁ Εὐαγγελινὸς ἐμειδίασε καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ αἰνιγματῶδες του μειδίσμα. Ἐκίνησε καὶ πάλιν τὴν κεφαλὴν του καὶ μὲ σιγανὴν καὶ μὲ μόλις ἀκουσμένην φωνὴν :

— Διὰ κατὶ τι ἄλλο ! τοῦ ἀπήντησε. Κάτι ποῦ θὰ μᾶθης ὅταν εἶναι καιρὸς. Διὰ κατὶ, τὸ ὅποῖον ἐνῶ ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένης, δὲν τὸ φαντάζεσαι. Ὅμως... Μὴν ἀνησυχῆς ὅμως...

Ἦλθε πλησιέστερον ἀκόμη, ἔκυψε, σχεδὸν ἀκούμβησε τὸ στόμα εἰς τ' αὐτὶ τοῦ φίλου του καὶ μόλις ἀκούμενος, προσέθεσε.

— Θὰ δραπτεύσωμεν ὅμως. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ δραπτεύσωμεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ἐρως ὑπὸ δοκιμασίαν !

Ἄλλ' ἐνῶ χρόνῳ εἰς τὴν ὥραν κυρίαν Νοτίγκοβις συνέβαινον τὰ ἀπροσδόκητα καὶ ἐκπληκτικά καὶ μυστηριώδη καὶ ἐνεργήγητα ἐκεῖνα γεγονότα, τὰ ὅποια εἰς προηγούμειον κεφάλαιον ἀφηγήθημεν· ἐνῶ χρόνῳ ὁ Ἀναστάσιος Εὐαγγελινὸς ἐφυλακίζετο εἰς τὸ ἴδιον ἐκεῖνο ὑπόγειον, εἰς τὸ ὅποῖον ὠδηγήθη ὥρας τινας ἀργότερον ὁ Ρῶσσος παραγγελιοδόχος· ἐνῶ χρόνῳ ὁ ὑποκόμης Παῦλος Φουσύ ἐκαμνε τὴν γνωριμίαν του μὲ τὴν χαρητω-

μένην κληρονόμον τῶν ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων, παρουσιασθεῖς εἰς αὐτήν ὡς σωτήρ τῆς ἐξ ἑνὸς φανταστικοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον αὐτοὶ εὖτος παρεσκευάσεν, διὰ τὴν ὥραιαν παιδαγωγὸν τοῦ Ζερβουδάκη Δόλαν, ἅλλα πλεκιδάναι παρεσκευάζοντο καὶ ἅλλα σχέδια κατεστρώνοντο, καὶ ἐφηρμόζοντο καὶ ἐξετελοῦντο σχέδια εἰς τὰ ὅποια, χωρὶς νὰ θέλῃ, εὐρέθη ἀναμεμιγμένος ὁ μόνις καταφθάσας ἐξ Ἑλλάδος καπετὰν Δράκος.

Γνωρίζομεν οὖν ἕνα ἐκ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ ξενοδοχείου ἤκουσε τὴν Δόλαν νὰ συνομιλῇ μὲ τὸν Νίκον, καὶ συναντηθῆς μὲ τὸν πρόεδρον τῆς Λέσχης τῶν 40 εἰς τὸν κῆπον τοῦ ξενοδοχείου τοῦ ἀνεκοίνωσε τὰς ἀποκαλύψεις του.

— Ἡ εὐμορφη κουβερνάντα τοῦ Ζερβουδάκη, ἡ Δόλα διὰ τὴν ὁποίαν ἔχετε καταστρώσει τόσα σχέδια, ἡ Δόλα ποῦ ἀπὸ ὅλους, κ' ἀπὸ μὲ ἀκόμα, ἔως προχθές, ἐνομιζῶσαν ὡς ἡ πιὸ τιμὰ γέα, ἀγαπάει.

Ὁ πρόεδρος «τῆς λέσχης τῶν 40» συνοφρυνθῆ καὶ ἐπὶ πολὺ ἔμεινε βυθισμένος εἰς σκέψεις βαθυτάτας,

— Πῶς τὸ γνωρίζεις σύ ; ἠρώτησε τὸν ὑπηρετὴν ἔπειτα.

— Τὸ ἤκουσα ἀπὸ τοῦ ἰδίου τῆς τὸ στόμα.

— Σὲ ποῖον τὸ ἔλεγε ;

— Σ' ἐκεῖνον π' ἀραπάει Εἰς ἕναν ἀδέκαρον λιμοκοντόρον, ἀρχηγέ, ποῦ, ὅπως εἶπε, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν ζήσῃ, ἔχει σκοπὸν νὰ πάῃ εἰς τὴν Ἀβυσσινίαν.

Ὁ Δορέντζος Φρέγκολι, προφανῶς δὲν ηὐχαρίστηθη καθόλου ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ μυστικοῦ ἐκείνου, τὸ ὁποῖον οὔτε ἐγνώριζεν, οὔτε κἀν ἐφαναζέτο. Ἡ Δόλα ἦτο ὥραιο, ἦτο νέο, ἦτο θελκτικὴ, καὶ πολλοὶ νέοι, ἀνήκοντες εἰς τὸς εὐγενεστέρους καὶ πλουσιωτέρους οἰκογενεῖας τῆς Ἀλεξανδρείας, τῆς εἶχαν ἐκφρασθῇ ἔρωτα, ἄχαρι; ὁμως νὰ κατορθώσουν νὰ τὴν συγκινήσουν.

Ἐὰν ἡ Δόλα ἠγάσα, ἡ ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου του καθίστατο δυσχερεστέρη. Ἐὰν ἡ Δόλα εἶχε δώσει εἰς ἄλλον τὴν καρδίαν τῆς, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐρωτευθῇ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ συγκινηθῇ ἀπὸ τὰς ἐκφράσεις τοῦ ἔρωτος ἐνὸς ἄλλου, ὁποιοσδήποτε καὶ ἐὰν ἦτο ὁ ἄλλος αὐτός. δὲν θὰ ὑπεβοήθη τὰ ἰδικὰ του σατανικά σχέδια καὶ δὲν θὰ συνεργοῦσε, ἀσυναισθήτως ἔστω, εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ ἐπιζητουμένου σκανδάλου ἐκεῖ-

νου, τὸ ὁποῖον ἤθελεν ὑποβοηθήσει τὰς πρὸς ἀρπαγὴν τῶν ἑκατομμυρίων τῆς δεσποινίδος Βίλιγκσμ ενεργείας του.

Καὶ ὁ Δορέντζος Φρέγκολι, ἀνησυχῶν, ἀλλὰ καὶ ἐλπίζων ἀκόμη, ἀλλὰ καὶ ποθῶν νὰ μάθῃ ὅλην τὴν ἀλήθειαν, ἀφοῦ ἐσκέφθη ἐπὶ πολὺ, καὶ ἀφοῦ κατέστρεψε τὰ σχέδιά του ἐπὶ νέων βάσεων καὶ νέων προϋποθέσεων, ἐπὶ τοῦ δεδομένου ὅτι ἡγάπα ἡ νεᾶνις.

— Ἦκουσες, εἶπεν εἰς τὸν ὑπηρέτην τοῦ ξενοδοχείου, νὰ λέγῃ ἡ ἰδίᾳ εἰς τὸν ἱεραστὴν αὐτῆς τὸ αἴσθημά της. Αὐτὸ μὴ νάχο ἤκουσες ;

— Καὶ ὅτι ἄλλο διημοίφθη μεταξὺ των ἀρχηγέ. Τοὺς εἶδα νὰ κρύβονται μέσα εἰς τὸν κῆπον, καὶ τοὺς παρηκολούθησα. Ἐκρῦβην καὶ ἐγὼ καταντικρὺ των, ἠκροάσθην, καὶ δὲν μοῦ διέφυγε τίποτε ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶπον καὶ συνεφώνησαν καὶ ὑπεσχέθησαν ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον.

— Λέγε τότε... Τί εἶπαν ἀκριβῶς ;

— Ἡ Δόλα, ἀνεκοίωσεν εἰς τὸν ἱεραστὴν της ὅτι, ἐντὸς ὀλίγου, ἐπρόκειτο νὰ ἐγκατασταθῶν εἰς τὴν ἐπαυλίν των, ὅπου θὰ μεταβῇ νὰ παραμείνῃ καὶ ὁ Κρόνμπριντζ. Ἐκεῖνος ἐξηλοτύπωσε. Καὶ ἀφοῦ τὴν κατέστησε προσεκτικὴν, καὶ ἀφοῦ τῆς εἶπεν ὅτι ἐφοβεῖτο καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν διάδοχον τῆς Γερμανίας, εἰς τὴν ἰεανικὴν ἐγκράτεια τοῦ ὁποίου δὲν ἔχει καμμίαν ἀπολύτως πεπολίθησιν, τὴν ἠπέλιψε...

— Τί πράγμα ;

— Τὴν ἠπέλιψεν, εὐγενῶς ὁμως, ὅτι, τὴν στιγμήν ποῦ θὰ τὴν εὕρῃ προδότριαν τοῦ ἔρωτός των...

— Θὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ ;

— Κάθε ἄλλο ! Θὰ τὴν σκοτώσῃ, ἀρχηγέ.

Ὁ πρόεδρος τῆς Δέσχης τῶν 40 ἐμειδίασεν.

— Ἀπειλὴ ἐνὸς παιδιοῦ ! εἶπε. Θὰ τὴν σκοτώσῃ ! Ὡσὰν νὰ ἔχῃ κανὲν δικαίωμα ἐπ' αὐτῆς ! Ὡσὰν νὰ εἶνε ὑποχρεωμένη ἐκεῖνη νὰ τὸν ἀγαπᾷ διὰ παντός ! Τὸν ἀφελῇ ! Τὸν ἀνόητον ; Καὶ ἐπίστευσε λοιπὸν ὅτι ἡ ἀπειλὴ του αὐτῆ, εἶνε ἱκανὴ νὰ προλάβῃ μίαν τῆς Δόλας ἐγκατάλειψιν του ;

— Δὲν γνωρίζω, ἀρχηγέ ! ἀπήντησεν ὁ Βασίλειος Σερέζας. Εἰξένρω μόνον ὅτι ἡ Δόλα τὸν διεβεβαίωσεν ὅτι, καὶ ἐὰν ἐβλεπε βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορας γονατισμένους ἐμπρὸς της

καὶ ἐκλιπαροῦντας ἔστω καὶ ἕνα κἄν βλέμμα τῆς συμπαθείας, αὐτὸν μονάχα θὰ ἡγάπα.

Ὁ Λορέντζος Φρέγκολι ἐχαμογέλασεν ἕνα εἰρωνικώτατον χαμόγελο. Ἔπειτα εἶπε·

— Ἡ Λόλα εἶνε παιδί ! Καὶ ἀπὸ ἕνα παιδί, δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς ν' ἀκούσῃ παρὰ τὰ λόγια τοῦ ἀκουσες καὶ σύ. Ἀλλὰ διηγῆσου μου. Τί ἄλλο εἶπε ;

Ὁ Βασίλειος Σερέζας, ἐπανέλαβε λεπτομερῶς ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια εἶχεν ἀκούσει νὰ λέγωνται μετὰ τῆς ἑλληνίδος παιδαγωγοῦ καὶ τοῦ ἑραστοῦ τῆς, τοὺς ὅρκους, τὰς συμφωνίας των, τὰς ἐξηγήσεις των.

— Καὶ ὁ ἑραστής τῆς ; ἠρώτησεν ὁ Φρέγκολι. Ποιὸς εἶν' ὁ ἑραστής τῆς ;

— Νίκο τὸν λέγουν, ἀρχηγέ ! ἀπήντησεν ὁ ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου. Τὸ ἐπώνυμόν του δὲν τὸ γνωρίζω. Τὸ ἐπάγγελμά του, δὲν τὸ γνωρίζω. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι εἶνε κάποιος ἐκ τῶν ὑπαλλήλων το συχωρεμένου Νούγκοβιτς, ὁ ὁποῖος, μετὰ τὴν χρεωκοπίαν τοῦ προΐσταμένου του, κάμνει διαφόρους ἰδικὰς του ἐργασίας, μίαν τῶν ὁποίων εἶνε καὶ ἐκεῖνη, ἡ ὁποία θὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ μεταβῇ εἰς Ἀβυσσηνίαν. Αὐτὰ ὅλα τὰ ἐννόησα ἀπὸ ὅσα ἤκουσα νὰ λέγουν. Σεῖς τώρα, ἡμπορεῖτε νὰ τὰ ἐξακριβώσετε νὰ βεβαιωθῆτε ὅτι εἶνε αὐτός, νὰ μάθετε πότε θὰ φύγῃ καὶ διατὶ θὰ φύγῃ, νὰ καταστρώσετε τὰ σχέδιά σας καὶ νὰ ἐπεννοήσετε τὸν τρόπον, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἀπαλλαγῇτε καὶ αὐτοῦ.

Ὁ Λορέντζος Φρέγκολι, ὁ ὁποῖος, βυθισμένος ἀπὸ τινων σιγῶν εἰς τὰς σκέψεις του, δὲν εἶχεν ἀκούσει τὰς συμβουλὰς ἐκείνας τοῦ Σερέζα, ἡγέρθη. Συνεβούλευσε τὸν ὑπηρέτην νὰ σπεύσῃ νὰ τοῦ καταστήσῃ γνωστὸν πᾶν ὅ,τι θὰ ἐμάνθανε σχετικὸν μὲ τὴν Λόλαν καὶ τὸν ἑραστὴν αὐτῆς, καὶ ἔφυγεν, ὅχι δυσηρεστημένος οὐδὲ ἀπογοητευμένος καὶ ἀνησυχῶν.

— Θὰ ἰδοῦμε, εὖμορφη Λόλα ! ἐπιθύρῃς. Λέγεις ὅτι θὰ ἀγαπᾷ; διὰ παντὸς τὸν ἑραστὴν σου καὶ ὀρκίζεσαι γι' αὐτό ! Νὰ ἰδοῦμε ὅμως ! Θὰ μπορέσῃς νὰ βαστήξῃς καὶ τὸν ὄρκον σου ;

*
* *

Πέντε ἡμέρας ἀργότερον ἐκείνης, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Λο-

ρέντζος Φρέγκολι συνηνετήθη μὲ τὸν ὑπάλληλον τοῦ ξενοδοχείου τὸ «Ἐξέσιον» καὶ κατὰ τὴν ἐννιάτην ὥραν τῆς νυκτός, εἰς τὴν εὐρεῖαν αἰθούσαν τοῦ χαρτοπαιγνίου τῆς «Λέσχης τῶν 40» ἐθεάθη εἰσερχόμενος μὲ βίαν ἕνας ἐκ τῶν τακτικῶν αὐτῆς θαμῶνων, ὁ Φραγκίσκος Βαρζέ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς περιέστρεψεν ἀνήσυχα τὰ βλέμματά του ἐφ' ὅλων τῶν καθημένων γύρω ἀπὸ τὴν ἐπιμήκη πρασίην τράπεζαν τοῦ χαρτοπαιγνίου, ἀναζήτησε καὶ ἀνεῦρε τὸν πρόσδρον τῆς λέσχης Δορέντζον Φρέγκολι, τοῦ ἐνευσε νὰ πλησιάσῃ, ἀπεσύρθη μαζὺ του εἰς ἕνα ἀπόκεντρον θωμάσιον, καὶ ὅταν ἐκλείσῃ τὴν θύραν, καὶ ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν τὸν ἤκουσε κανεὶς·

— Ἦμην τῆς ὑπηρεσίας εἰς τὸ τηλέφωνον! εἶπεν εἰς τὸν Δορέντζον Φρέγκολι. Καί, ἐνῶ ἡτοιμαζόμην νὰ φύγω, ἀπεστάλη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τὸ «Ἐξέσιον» ἕνα τηλεφώνημα τὸ ὁποῖον, ὅπως πιστεύω ἐγώ, εἶναι ἀληθινὰ πολὺτιμον δι' ἡμᾶς. Ἡ τηλεφωνοῦσα ἦτο ἡ κυρία Νούγκοβιτς. Ὁ κληθεὶς εἰς τὸ τηλέφωνον, ὁ μεσίτης τοῦ χρηματιστηρίου Ἀθανάσιος Εὐαγγελινός. Συνωμίλησαν, καὶ ἐγώ, ὁ ἀγωνιωδῶς ἀναμένων νὰ κλείσω τὴν γραμμὴν καὶ νὰ παραδώσω τὴν ὑπηρεσίαν μου, ἤκουσα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶπαν μεταξὺ τῶν.

— Δηλαδή;

— Ἡ κυρία Νούγκοβιτς ἐκάλει ἐσπευσμένως εἰς τὴν οἰκίαν τῆς τὸν Εὐαγγελινὸν διὰ νὰ μεταφέρῃ ἐκεῖθεν, εἰ νομίζετε;

— Τί;

— Ἐνα πεῶμα! Τὸ πεῶμα ἐνὸς ἀγνώστου τῆς, ὅπως ἐβεβαίωσε. Τὸ πεῶμα ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εὐρέθη νεκρὸς, ποῦ; Εἰς τὸν κοιτῶνά τῆς! Ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι τῆς!

Ὁ Δορέντζος Φρέγκολι προσέβλεψε κατάπληκτος τὸν συνομιλητὴν του.

— Ἀστεύεσαι φρεσικά! τοῦ εἶπεν. Εὐρέθη νεκρὸς εἰς τὸ κρεβάτι τῆς; Τὸν ἐσκότισεν αὐτὴ! Λέγει ὅτι ἦτο ἀγνώστος τῆς; Ἦτο ἐραστὴς τῆς. Ἀλλὰ λέγε μου. Ὁ Εὐαγγελινός; Τί ἀπῆντησεν ὁ Εὐαγγελινός;

— Ὅτι θὰ σπεύσῃ ἀμέσως νὰ μεταφέρῃ τὸ πεῶμα Εἰμαι βέβαιος ὅτι τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐρέχει διὰ νὰ τὸ κάμῃ. Καί

λοιπόν, Λορέντζε Φρέγκολι ; Δὲν νομίζεις ὅτι εἶναι ὑπόθεσις ἐνδιαφέρουσα αὐτὴ ;

Καὶ τι περισσότερον ἀκόμη. Εἶναι ἡ σωτηρία μας ! Εἶναι ὑπόθεσις, τὴν ὁποίαν ἐζήτων εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν εὗρηκα εἰς τὴν γῆν.

Καὶ ὁ Λορέντζος Φρέγκολι, μικρὸν σκεφθεὶς·

— Κάτω εἰς τὸ Ισόγειον, ἔλεπεν εἰς τὸν συνομιλητὴν του, εἶνε πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων μας. Διάλεξε πέντε. Τοὺς τολμροτέρους καὶ ἐπιτηδαιότερους ! Τοὺς γενναιοτέρους καὶ ἀπαισιωτέρους. Πάρτους καὶ πῆγαινε μαζί τους εἰς τὸ μέγαρον τῆς χήρας Νούγκοβιτς. Ἐγώ, θὰ σᾶς προφθάσω καθ' ὁδόν.

Καὶ ὁ μὲν ὑπάλληλος τοῦ τηλεφώνου ἔσπευσεν πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν τοῦ Φρέγκολι. Αὐτὸς δέ, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ χαρτοπαιγνίου, συνεννοήθη μὲ τὸν Αἰμίλιον Δεπρὲ πρῶτον καὶ τὸν ὑποκόμητα Παῦλον Φουοῦ ἔπειτα, ἔφυγε μετὰ τοῦτο, κατήλθεν εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς ὥραιας Νούγκοβιτς ἀγοισαν, εὐχαριστημένος, μειδιῶν καὶ ψιθυρίζων ἐν ταῦτι·

— ὦ, τώρα, ναί ! Τώρα εἰμπορῶ νὰ εἰπῶ, ὅτι κρατῶ στὰ χέρια τὴν ἐπιτυχίαν καὶ τὸν θρίαμβον. Τώρα, εἰμπορῶ νὰ βεβαιώσω, ὅτι θὰ δημιουργήσω τὸ σκάνδαλον καὶ θὰ ἀρπάσω τὰ ἐξήκοντα ἑκατομύρια...

Διηύθυνεν τὰ βλέμματά του πρὸς τὰ ὕψη τοῦ μεγάρου τῆς ὥραιας χήρας εἶδεν τὴν Νούγκοβιτς νὰ διερρευνᾷ ἀπὸ τοῦ παραθύρου τὴν ὁδόν, ἐνόησεν τὴν ἀγωνίαν της, ἐμάντευσεν τὸν λόγον αὐτῆς καί, ἀποσυρόμενος εἰς μίαν σκοτεινὴν τοῦ δρόμου γωνίαν.

— Δὲν ἦλθ' ἀκόμη ὁ Εὐαγγελινός ! ἐψιθύρισε. Καί, αὐτὸν ἀναμίνουσα ἡ Μοργαρίτα Νούγκοβιτς, καθίηται εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἑσταίνει τὴν ὁδόν.

Ἐπροχώρησε διωλισθαίνων κατὰ μῆκος τῶν τοίχων τῶν οἰκίων, ἐφθασεν πλησίον τῶν συντρόφων του, τοὺς παρέσυρε μέχρι τῆς πλησιεστέρας παρόδου καὶ ὅταν ἐκείνοι ἐσχημάτισαν κύκλον γύρω του.

— Σεῖς, τοὺς εἶπεν ὁ Λορέντζος Φρέγκολι, καθήστε καὶ περιμένετε με ἔδῳ.

— Μάλιστα.

Καὶ οἱ μὲν σύντροφοί του ἀνεκατεσιδήθησαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς σκοτεινῆς ὁδοῦ. Ὁ πρόεδρος «τῆς Ἀέσχης τῶν 40» δέ, ἐπροχώρησεν, ἐκαμψε δεξιά, ἐφθασεν εἰς τὴν ὀπισθίαν του μεγάρου πλευράν, ὅπου ὁ πυκνοφυτευμένος αὐτοῦ κήπος, διηρυνήσῃ δι' ἐνὸς ταχυτάτου βλέμματος τὴν πάροδον, δὲν διέκρινε κανέναν διαβάτην, καί, ταχύς εἰς τοὺς κινήσεις του, ἐπιτήδειος δὲ ὡς αἴλουρος, ἀνερριχήθη ἐπὶ τῆς μάνδρας.

Ἀπὸ τῆς θέσεώς του ἐξήτασε τὸν κήπον, ἀλλὰ μέσα εἰς αὐτὸν δὲν διέκρινε κανέναν. Ἐστράφη τότε ἐπιδόσθῃ ἀπὸ τοῦ ἐπάνω μέρους τῆς μάνδρας, ἐκρεμάσθη δι' αὐτοῦ καὶ ἀνῆκεν ἔπειτα τὸ σῶμά του νὰ ὀλισθήσῃ καὶ νὰ καταπέσῃ ἡρέμα ἐπάνω εἰς ἓνα σωρὸν ξηρῶν χόρτων.

Ὁ Λορέντζος Φρέγκολι, ὅπως ἔπρεπε, ἐστάθη καί, διὰ δευτέραν ἤδη φοράν διηρυνήσας τὸν κήπον. Ὅπως καὶ κατὰ τὴν πρώτην ὅμως, τοιουτοτρόπως καὶ τώρα δὲν εἶδε κανέναν, δὲν διέκρινε κανένα, δὲν ἤκουσε καί τι ποῦ νὰ τὸν κάμῃ νὰ πιστεύσῃ ὅτι εὗρισκετε κάποιος μέσα εἰς τὸν κήπον, κάποιος ὁ ὁποῖος τὸν εἶδε κατερχόμενον ἢ τὸν ἤκουσε πηδῶντα καὶ πίπτοντα.

— Οἱ ὑπηρεταὶ κοιμῶνται ! ἐπιθύρισε μεδιῶν ὁ Λορέντζος Φρέγκολι. Διάβολε ! Καὶ βέβαιο. Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ κάμουν. Ὅταν ἡ κυρία προσπαθῇ νὰ ἐξαγάγῃ ἀπὸ τὸν κοιτῶνά της ἓνα πεῶμα, οἱ ὑπηρεταὶ τῆς εἶναι ἀπαραιτήτον, εἶναι ἐπιβεβλημένον νὰ κοιμῶνται... Καὶ κοιμῶνται.

Εἰς τὸν πρόεδρον «τῆς Ἀέσχης τῶν 40» οὔτε αἱ λεπτομέρειαι τοῦ κήπου, οὔτε ἡ διαίρεσις τοῦ μεγάρου, οὔτε ἄλλο τί, ἦτο ἄγνωστον. Πρὶν ἢ κατοικήσῃ εἰς αὐτὸ ἡ Νούγκοβις, κατῴκει αὐτὸς οὔτις ὁ τοιχοδιδάκτης Ἰταλός.

Καί, δι' αὐτό, χωρὶς νὰ δυσκολευθῇ καὶ χωρὶς νὰ βραδύνῃ, ἐξ ἄλλου δέ, χωρὶς νὰ πολυσκεφθῇ καὶ νὰ βασανίσῃ τὸ μυαλό του, ἐπροχώρησε διὰ μέσου τῶν θάμνων, διήλθε διὰ μέσου τῶν φρονιτωτῶν δένδρων ἄλλοτε ἔρπων καὶ ἄλλοτε ἐγειρόμενος, ἄλλοτε σπεύδων καὶ ἄλλοτε στεκόμενος, ἀλλὰ προσέχων καὶ ἀκροφόμενος πάντοτε, καὶ τέλος ἐφθασε πλησιέστατα τοῦ κτερίου, κάτωθεν ἐνὸς τῶν παραθύρων τοῦ ὁποῖου καὶ ἐστάθη.

Ἐσήκωσε τὰ μάτια του, διηύθυνε τὰ βλέμματά του πρὸς τὸ φωτιζόμενον παράθυρον, ἐσκέφθη ἐν ἄρχῃ, ἐμόρφασεν ἔπειτα



Συνεκεντρώθησαν καὶ τὴν παρετήρουν
μὲ περιέργειαν ..

καὶ τέλος, λαμβάνων τὴν ἀπόφασίν του καὶ προβαίνων εὐθύς ἁμέσῳ εἰς ἐκτέλεσιν αὐτῆς.

— Εἶναι εἰς τὴν τραπεζαρίαν ἡ ψιθύρισε κατεσθονόμενος πρὸς τὴν παρέκει κλίμακα τῆς ὑπηρεσίας. Ἐγὼ θὰ ἀνέλθω εἰς τὸ μαγειρεῖον. Καὶ ἅπ' ἐκεῖ θὰ πάω...

Ἐκαμε χειρονομίαν ἀπορίας. Ἀνέσεις τοὺς ὥμους τοι μετ' ὀλίγον καὶ ἀδιαφόρῳ τῶρα.

— Ἄπ' ἐκεῖ θὰ πάω ὅπου τὸ καλέσῃ ἡ ἀνάγκη! προσέθηκε.

Ἀνῆλθε τὴν κλίμακα πατῶν ἐπὶ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν του καὶ προσέχων νὰ μὴ προξενῇ οὐδὲ τὸν παραμικρότερον θόρυβον. Ἐφθασε καὶ ἐστάθη πρὸ τῆς θύρας τοῦ μαγειρίου, ἠκουάσθη, δὲν ἤκουσε τίποτε, ἤρπασε δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν του τὸ ὑελόφρακτον φράγμα ἐνὸς παραθύρου, τὸ ἀνῆγειρεν, ἤνοιξεν οὕτω τὸ παράθυρον καὶ ὤσιν τὸ ἐντεταλῶς διὰ τοῦ μικροῦ, τοῦ ἐπὶ τούτῳ ἐμπεπηγμένου ἐπὶ τῆς ξυλίνης πλευρᾶς αὐτοῦ, σιδηροῦ ὑποβαστάγματος ἀνοίγματος καὶ εὗρέθη εἰς τὸν ὑελόφρακτον διάδρομον τὸν ἐξικνούμενον κατὰ μήκος τῶν διαχωρισμάτων τοῦ μαγειρίου.

Ἀπὸ τοῦ διαδρόμου εἰσῆλθεν εἰς μίαν ἀποθήκην. Ἐκείθεν εὗρέθη εἰς τὴν κουζίναν. Διῆλθεν ἔπειτα, διὰ μέσου ἐνός, ὅχι πολυτελῶς ἐπιπλωμένου δωματίου καὶ εὗρέθη τέλος μέσα εἰς τὸν ἀτελῶς, ὑπὸ τῶν ἡλεκτρικῶν λαμπτήρων τῆς ὁδοῦ φωτισόμενον κοιτῶνα τῆς ὥρας Νούγκοβις.

Ὁ Λορέντζος Φρέγκολι, πρὶν ἢ γίνῃ πρόεδρος «τῆς Λέσχης τῶν 40» ὑπῆρξε μικροεγκληματίας. Κατὰ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ πρώτου ἐπαγγέλματός του, πολλάκις εὗρέθη περικυκλωμένος ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Συνειθισμένος λοιπὸν νὰ ὑπομένῃ εἰς συγκινήσεις, δὲν ἐταράχθη, ὅταν, ἐντελῶς μόνος, εὗρέθη μέσα εἰς τὸν κοιτῶνα μίᾳς γυναικός, ἡ ὁποία, ὅπως ἦτο βέβαιος, θὰ εἶχεν ἀνθρώπους θυναμένους νὰ μὴ τὸν ἀφήσουν νὰ ἐξέλθῃ ζῶν ἀπὸ τὸ μέγαρόν της ἀνθρώπους θυναμένους ἐντελῶς προθύμους νὰ τὸν κάμουν ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ ἀποπληξίαν, ὅπως ὁ ἀνυπόλητος τῆς Νούγκοβις σύζυγος.

Ὡσὰν νὰ εὗρίσκατο μέσα εἰς τὸ ἴδιόν του σπῆτι ὁ Λορέντζος Φρέγκολι, ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ κοιτῶνος. Εἶδε τὴν ἐπίπλωσιν αὐτοῦ, ἀνεῦρε τὰ μέρη ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα

ἠδύνατο νὰ κρυβῇ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν εὐρίσκατο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τὸ κάμῃ, καὶ μετὰ τοῦτο, κατηιθύνθη πρὸς τὴν κλινὴν, ἐπᾶνω εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκατο ὁ νεκρὸς τοῦ ἑραστοῦ τῆς Νούγκοβιτς.

Αἱ ἀκτίνες τοῦ εἰς τὴν ὁδὸν ἡλεκτρικοῦ λαμπτήρος, διαρχόμεναι διὰ τοῦ ὑελοφράκτου παραθύρου, ἐπικτον καὶ ἐφώτιζον τὸ πτώμα τοῦ νεκροῦ, τὸν ὁποῖον καὶ δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ ἀναγνωρίσῃ ὁ Λορέντζος Φρέγκολι.

— 'Ο Μπερεκέτης ! ἐψιθύρισε. Εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ Ζερβουδάκη Μπερεκέτης ! "Ω, ὦ ! 'Ἦτο λοιπὸν ἑραστὴς τῆς Νούγκοβιτς ;

"Ἐκυψε καὶ τὸν ἐξήτασε. Δὲν παρετήρησε νὰ φέρῃ ἴχνη τινὲς κακώσεως, καὶ ἐμειδίασε.

— Πέθανε ἀπόπληκτος ! ἐψιθύρισε. 'Απὸ συγκοπὴν τῆς καρδίας ! 'Απὸ συμφορήσιν. Περίεργο πρᾶγμα ! "Οσοι σχετίζονται μὲ τὴν ὥραιάν Νούγκοβιτς, ἔχουν τὴν μανίαν νὰ πηγαίνουν ἀπόπληκτοι.

'Ἐστάθη ἐπὶ τινος στιγμῆς πρὸς βλέπων τὸν νεκρὸν. 'Ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του θλιβερώς ἔπειτα, ματὰ τοῦτο ἀπεμακρύνθη. προχωρῶν πρὸς τὴν κλειστὴν ἐκείνην θύραν, τὴν ἐνοῦσαν τὸν κοιτῶνα τῆς ὥραιας ; χήρας μὲ τὸ παραπλευρὸς δωμάτιον.

"Όταν ἐπλησίασεν, ἤκουσε θόρυβον μέσα εἰς αὐτό. 'Ἠκροάσθη, ἐβεβαιώθη περὶ τίνος ἐπρόκειτο, καὶ ἐντεινὼν ἀκόμη περισσότερο τὴν ἀκοήν του.

— "Ἦλθε ὁ Εὐαγγελινός ! διελογίσθη "Ἄς δοῦμε τῶρα. Τί θὰ γίνῃ τάχα ;

"Όταν ὁ μεσίτης τοῦ χρηματιστηρίου εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς ὥραιας χήρας διὰ νὰ ἐξεάσῃ τὸν νεκρὸν, ὁ πρόεδρος «τῆς Δέσχη τῶν 40» ἐκρύβη πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο ἐπιπλο. "Όταν ἐφυγε, μετέβη καὶ ἐτοποθετήθη καὶ πάλιν εἰς τὴν θέσιν του.

"Όπως ἦτο τοποθετημένος πίσω ἀπὸ τὴν θύρα ὁ Λορέντζος Φρέγκολι, ὅπως ἐπρόσεχε καὶ ἤκροᾶτο καὶ ἀνέμενε, ἤκουσεν ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα διημοίφθησαν μετὰ τῆς χήρας Νούγκοβιτς καὶ τοῦ μεσίτου τοῦ χρηματιστηρίου Εὐαγγελينوῦ.

— Νὰ ἔας ξυγερὸς ἄνθρωπος ! ἐψιθύρισε ὁ Φρέγκολι. ὅταν ἤκουσε τὸν ἐκβιαστὴν "Ἐλληνα ζητοῦντα, εἰς ἀνταμοιβήν

τῶν κόπων του, τὸν ἔρωτα τῆς Νούγκοβιτς. Ἐννοεῖ νὰ καίῃ καὶ νὰ κερδίσῃ πολλά. Καί, μὰ τὸν θεόν, θὰ τὰ ἐκέρδιζεν ἂν, κατὰ κακίην του τύχην δὲν ἤμην ποιοὶ δυνατωτέρος του παίκτης ἐγώ.

Χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ Δορέντζος Φρέγκολι ἐπροξένησεν ἐξαιρετικῶς ἰσχυροὺς θόρυβον. Καί, διὰ τὸν φόβον μήπως ἀνακαλυφθῇ, ἔσπευσεν καὶ ἐξῆλθε καὶ ἐκρύβη εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον, ὅπου καὶ παρέμεινε μέχρις οὗ ὁ Εὐαγγελινός, ἔρρευθῆσας καὶ μὴ ἀνευρῶν κανέναν, ἐπανῆλθε καὶ πάλιν ἤσυχος εἰς τὴν θέσιν του.

Ἐπέστρεψε τότε πλησίον τῆς θύρας ὁ τεχοδιώκτης Ἰτολός. Καὶ ὅταν ἤκουσε τὴν Μαργαρίταν Νούγκοβις καὶ τὸν Εὐαγγελινὸν, χανονίζοντες τὰς πρὸς ἀλλήλους σχέσεις των, καὶ ὅταν ἀντελήφθῃ ὅτι ἀντήλλασσον τὰς γνωστὸν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ἐπιστολάς, ἐφυγεν, κατήλθεν εἰς τὸν κῆπον, ἤνοιξε τὴν ὀπισθίαν μικρὴν αὐτοῦ θυρίδα καὶ ἔσπευσεν πρὸς τοὺς ἐναγωνίως ἀναμύνοντας αὐτὸν συντρόφους του, εἰς τοὺς ὁποίους καὶ ἀνεκοίtwσε τὸ εἰς μίαν μόνην καὶ ἐλαχίστην στείγην καταστρωθὲν σχιδὸν του

— Ὁ Εὐαγγελινός, τοὺς εἶπεν, ἐντὸς ὀλίγου, θὰ ἐπιβιβασθῇ μιᾷς ἁμάξης, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἔχῃ καὶ ἓνα πεῶμα. Ἡ ἁμαξα, χωρὶς ἄλλο, θὰ ἐλθῇ πρὸς τὰ ἰδῶ.

— Καὶ διατὶ ὅχι πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος ;

— Διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι πρὸς τὰ ἰδῶ ὑπάρχουν σκοτεινοὶ πάροδοι. Πρὸς τὰ ἐκεῖ εἶνε τὸ κέντρον τῆς πόλεως. Μέσα εἰς τὴν κεντρικωτέραν πλατεῖαν λοιπὸν θὰ πάῃ, νὰ καταβιβάσῃ τὸν νεκρὸν ;

— Ἐχετε δίκαιον.

— Σεῖς λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Φρέγκολι, θὰ παρακολουθήσετε τὴν ἁμαξαν. Θὰ ἀφήσετε τὸν Εὐαγγελινὸν νὰ τοποθετήσῃ τὸ πεῶμα ὅπου κι' ἂν θέλῃ. Καὶ ὅταν θ' ἀπομακρυνθῇ, θὰ τοῦ ἐπιτεθῇτε, μὲ τὸν σκοπὸν τάχα ὅτι θέλετε νὰ τὴν ληστεύσετε.

— Μάλιστα

— Θὰ τοῦ πᾶρετε ὅτι κι' ἂν ἔχῃ μαζί του. Πρὸ παντός, μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔδωσεν ὁ Νούγκοβιτς.

— Καὶ ἔπειτα ; Θὰ τὸν ἀφήσωμεν νὰ φύγῃ ἔπειτα ;

— Κἀθὲς ἄλλο. Θὰ προσποιηθῇτε ὅτι δὲν εὐχαριστιθέμενοι ἀπὸ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἔχει μαζί του. Θὰ

τὸν αἰχμαλωτίζετε καὶ θὰ τὸν ὀδηγήσετε εἰς τὸ βροχικὸ μου πηλὸν, μέσα εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦ ὁποῦ καὶ θὰ τὸν ἐγκλείσετε.

— Πόσα θὰ τοῦ ζητήσωμεν ὥ; λύτρα;

— Πέντε χιλιάδας λίρας, τὸς ὁποίας φτσιακά, δέν θὰ ἐξη γὰ πληρώση. Θὰ τοῦ εἰπῆτε ὅτι θὰ τὸν κρατήσετε φυλακισμένον, μέχρις ὅτου γὰ τὸ ἐπιτύχη.

— Καλά! Ἀλλὰ τὸ πτωμα;

— Μὲ τὴν σύλληψιν τοῦ Εὐαγγελينوῦ θὰ ἀσχοληθῆτε οἱ τέσσαρες, μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Φραγκίσκον. Οἱ ἄλλοι δύο, θὰ πάρτε τὸ πτωμα, θὰ τὸ ἐπιβιβάσετε μίᾳ ἀμάξῃ, καὶ θὰ τὸ φέρετε εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ μεγάρου τῆς κυρίας Νούγκοβιτς, ὅπου θὰ εἶμαι καὶ θὰ περιμένω καὶ ἐγώ.

— Μάλιστα! Καὶ τὸν Εὐαγγελινόν; Πῶς θὰ τὸν μεταφέρωμεν τὸν Εὐαγγελινόν;

— Δι' ἀμάξης καὶ αὐτόν.

— Προφθάνωμεν γὰ εὐρωμεν δύο ἰδικάς μας ἀμάξας;

— Ὅπως ὑπολογίζω, ἔχομεν εἰς τὴν διάθεσίν μας ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας.

— Εἶνε ὑπεραρκετόν! εἶπεν ἕνας ἐκ τῶν παρισταμένων. Γνωρίζω ἐγώ, ὅτι ἐδῶ πλησίον, σταθμεύουν πολλοὶ ἀμαξαὶ ἰδικῶν μας ἀνθρώπων. Ἐντὸς πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας θὰ ἔχω φέρει δύο. Νὰ τρέξω;

— Ναί! διέταξεν ὁ Φρέγκολι. Καί, κάμε γρήγορα.

Αἱ ἀμαξαὶ κατέφθασαν ἐγκαίρως πράγματι. Οἱ ἀνθρώποι τῆς Δέσχης τῶν 40 ἐπέβησαν αὐτῶν, παρηκολούθησαν τὴν ἀμαξαν τοῦ Εὐαγγελينوῦ, καί, ὅταν ὁ μεσίτης τοῦ χρηματιστηρίου ἐποποθέτησε τὸ πτωμα τοῦ νεαροῦ Μπερεκέτη εἰς τὸ μέσον μίᾳ ἐρήμου στενωποῦ καὶ ἔσπευσε γὰ ἀπομοκρυνθῆ πρὸς τὰ βόθρ τῆς στενωποῦ αὐτῆς, οἱ συμμορίται τοῦ ἐπετέθησαν, τὸν ἐφίμωσαν, τοῦ ἡρεύνησαν τὰ θυλάκια καί, ὅταν τοῦ ἀφῆρσαν πᾶν ὅ,τι εἶχε μαζί του, τὸν ἔδεσαν, τὸν ἐπιβίβασαν εἰς ἀμάξην, καὶ τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸ ὑπόγειον ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἐπομένης, ὠδηγήθη καὶ ὁ Ἰβάν Βασίλωφ.

Οἱ ἄλλοι δύο ἀφ' ἐξέρου, παρέλαβον τὸ πτωμα, τὸ ἐπεβίβασαν εἰς δευτέρας ἀμάξας καὶ τὸ ἔφεραν ἐκεῖ ὅπου τοὺς ἀνέμεναν ὁ Φρέγκολι.

— Σηκώσατέ το, τοὺς διέταξεν αὐτός, καὶ ἔλᾱτε μαζί μου.

Μὰ προσοχήν ὁμως... Ὅταν μᾶς ἀντιληφθοῦν εἴμεθα χαῖμα-
νοι ὅλοι μας...

Προπορευομένου πάντοτε τοῦ Φρέγκολι, εἰσῆλθον εἰς τὴν
κῆπον, καὶ ἐκείθεν, διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου, διὰ τοῦ ὁποίου εἶχεν
εἰσέλθει πρὸ ὀλίγου ὁ πρόεδρος τῆς Δέσχης, εἰσεχώρησαν εἰς
τὸν κοιτῶνα τῆς Νούγκοβιτς.

Καὶ ὅταν εἰσποθέτησαν τὸ πεῶμα εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν καὶ
τὴν ἰδίαν ἐκείνην σκάσιν, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ εἶχεν εὐρεῖ ὁ
Εὐαγγελινός, καὶ ὅταν οἱ ὑπηρέται, κατὰ διαταγὴν αὐτοῦ
ἀπηλθον.

— Τώρα, διελογίσθη ὁ Λορέντζος Φρέγκολι, ἃ; μείνω γὰρ
νὰ ἰδῶ πῶς θέλει ἐξηγήσῃ τὴν ἐπάνοδον τοῦ πεῶματος ἢ Νούγ-
κοβιτς. Ἀλλὰ πρὸ παντός, ἃ; ζητήσω ν' ἀνεύρω ὅ,τι μὴ
χρειάζεται...

Ἐπλησίασεν εἰς μίαν τῶν γωνιῶν τοῦ δωματίου, παρὰ
τὴν ὁποίαν ἦτο τοποθετημένον δια ἐρμάριον. Ἐκυψεν ἐπ'
αὐτοῦ, εὗρεν ἕνα κομμάτι λευκοῦ χαρτιοῦ καὶ ὅταν τὸ ἐξή-
τασεν·

— Εἶνε ἡ ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν τῆς ἔδωκεν ὁ Εὐαγγελι-
νός! ἐπιθύρισε κρύπτων αὐτὴν μέσα εἰς τοὺς κόλπους του.
Θαυμάσια! Ὅλα πηγαίνουν καλὰ. Ὅλα πηγαίνουν ἐξαίρετα...

Ἀπεσύρθη καὶ ἐκρύβη μέσα εἰς τὸ παραπλεύρως δωμα-
τιον. Ὅταν μετὰ παρέλευσιν μιᾶς σχεδὸν ὀλοκλήρου ὥρας,
ἀντελήφθη ὅτι ἡ Νούγκοβιτς εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά της διὰ
τὴν κοιμητῆ. διωλλίσθησε, διὰ μέσου τοῦ διαδρόμου, πρὸς τὸ
ἄλλο δωματίον, πρὸς ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον εὗρεσκετο καὶ μί-
χι πρὸ ὀλίγου ἡ Νούγκοβιτς, τὸ ἐκλείδωσεν καί, ταχὺ; ἔπειτα,
ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θέσιν του.

— Τώρα, διελογίσθη, τὴν ἀπέκλεισα εἰς τὸν κοιτῶνά της.
Σὰν θ' ἀντικρύξῃ τὸ ἴδιόν της ἐγκλημα, δὲν θ' ἄχῃ βέβαια τὴν
δύναμιν νὰ μ' ἀρνηθῇ ὅ,τι κι' ἂν τῆς ζητήσω.

Καὶ μειδιῶν αἰνιγματῶδες ὁ Λορέντζος Φρέγκολι με-
δίμα·

— Μὰ ὁμως, ἐπανάλαβε, δὲν ἔχω νὰ τῆς ζητήσω καὶ σπου-
δαῖα πράγματα. Ἐλάχιστα! Μηδαμινὰ! Πολὺ μηδαμινὰ καὶ
ὄχι ἀξία λόγου πολλοῦ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Πολλὰ δι' ὀλίγων . . .

Ἡ χήρα Νούγκοβιτς, ὅπως γνωρίζομεν, δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὸν κοιτῶνά της, εὐθὺς τὴν πρώτην στιγμήν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν τῆς ἀνηγγέλθη ὑπὸ τοῦ θυρωροῦ της αἰθίστορος, ἡ μεταφορά τοῦ πτώματος τοῦ Μπερεκέτη. Ἐμείνεν εἰς τὸ ἀναγνωστήριόν της. Ἐδιάβασε πρῶτον, ἀπεσύρθη πλησίον τοῦ παραθύρου ἔπειτα καὶ παρεδόθη εἰς σκέψεις καὶ ρεμβασμούς, εἰς ρεμβασμοὺς μεταπίπτοντας, ἀπὸ τῆς μιᾶς ἕως τὴν ἄλλην στιγμήν, ἀπὸ τῆς χαρᾶς εἰς τὴν μελαγχολίαν, ἀπὸ τῆς ἐλπίδος εἰς τὴν ἀπελπισίαν, ἀπὸ τῆς παροσδοκίας εἰς τὴν θλίψιν καὶ τὴν ἀπόγνωσιν.

Ὡσὸν ἀρχόντισσα τῶν περασμένων χρόνων· ὥσ᾽ ἓν μία συρροῦσά ποιναι τῶν θρύλλων γευμένη ἢ ὥραία χήρα Νούγκοβιτς, ἐρέμβαζε πίσω ἀπὸ τὸ ὑελωτὸν τοῦ μεγάλου ποραθύρου, ἐκείθεν τοῦ ὁποίου διεκρίνετο ὁ Νεῖλος, ἀντανακλῶν εἰς τὰ ἡρέμους κυλούμενα νερά του τοὺς σκιὰς τῶν φοινίκων, ὑπὸ τοὺς ὁποίους ἔπερνοῦσαν, σιγὰ σιγὰ, ὑσταλαταὶ καὶ ἀπογοητευμέναι ἀπὸ τὸν κάματον τῆς ζωῆς, αἱ κόμηλοι μὲ τοὺς ὀδηγούς των.

Καὶ ἐνεθυμεῖτο διάφορα τῆς θυελλώδους της ζωῆς ἐπεισόδια. Τοὺς ἔρωτάς της. Τὴν τελευταίαν της μὲ τὸν Μπερεκέτην συνάντησιν εἰς τὸν κοιτῶνά της, τὴν συνάντησιν ἐκείνην, ἡ ὁποία, ἐνῶ προσκλήθη πρὸς θυσίαν εἰς τοὺς τῶν δργίων, κατέληξεν εἰς τὴν τραγικότητα τῆς ἐκβάσεως ἐκείνης, ἡ ὁποία δὲν μᾶ, εἶναι ἥδη ἀγνωστος.

Ἐνῶ τὸν ἀνέμεινεν εἶχεν ἀνακλιθῆ εἰς τὸ κορβεβάτι της Ὅπως ἦτο ἀνακλιμένη εἰς τὴν προκλητικὴν ἐκείνην στάσιν ἡ ὥραία Νούγκοβιτς, προσεποιεῖτο τὴν κοιμισμένην, καὶ ἀφηγε τὸν νεκρὸν Μπερεκέτην γ' ἀποθαυμάζῃ ὅλας τοῦ σώματός της τὰς καλλιτεχνικὰς καμπυλότητας.

Ὅλας αὐτὸς τὰς λεπτομερείας τῆς ζωῆς της ἀνεπὸλοι ἡ ὥραία Νούγκοβιτς καὶ ἐρέμβαζε καὶ ἐσκέπτετο. Καὶ ὅταν πὰ ἐβαφύνθη, καὶ ὅταν πὰ ἐκορέσθη ἐσηκώθη, καί, μὲ τὴν ψυχὴν της κυλιόμενην εἰς τὰ βάθη διαφορῶν, ἀλλὰ καὶ ταραχωδῶν ὅλων συναισθημάτων, κατηυθύνθη πρὸς τὸν κοιτῶνά της γὰ κοιμηθῆ.

“Όταν ὁμως ἤνοιξε καὶ ἀντίκρυσσε καὶ πάλιν τὸ πτεῶμα τοῦ Μπερεκέτη· ὅταν ἐπρόσδεξε καὶ εἶδεν ὅτι δὲν ἦταταῦτο καὶ δὲν ὤνειρεύετο· ὅταν ἐβραβεύθη ὅτι ἐβλεψε καλὰ· ὅταν, ὑπὸ τὸ κράτος τρόμου καὶ φοβικῆς καὶ ιατραχῆς πολλῆς ἠθάλησε ν’ ἀνοίξῃ καὶ ἤυρε τὴν θύραν κλειδωμένην ὑπὸ χειρὸς ἀγνώστου καὶ ἀοράτου καὶ μυστηριώδους, κατελήφθη ὑπὸ τρομακτικῆς τῷ ὄντι ἀπογνώσεως καὶ ὀπιθοχώρησε συνεχομένη ὑπὸ καταπλήξεως καὶ τρόμου.

— Θεέ μου ! ἐψιθύρισε. Τί θὰ εἰποῦν ὅλα αὐτά ; Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά ;

Ὁ μέχρι τῆς σιγῆς ἐκεῖνης πίσω ἀπὸ τὴν εἰς τὰ βῆθη τοῦ δωματίου θύραν κρυπτόμενο ; Λορέντζος Φρέγκολι, εἰσῆλθε τότε καὶ ἐπροχώρησεν.

Ἡ Νούγκοβιτς, ἤκουσε τὸν κρότον τῶν βημάτων των καὶ ἀνεσκήρτησεν. Ἐστράφη, καὶ ὅταν τὸν ἀντίκρυσσε.

— Τί ζητεῖτε ; Τὸν ἠρώτησε περίτρομος.

Ὁ πρόεδρος τῆς Δέσχης τῶν 40 ἐμειδίασε

— Εἶμαι, ἀπήντησεν, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἦλθε νὰ σᾶς σώσῃ ἀπὸ τὴν καταστροφὴν, μέσα ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τῆς ὁποίας, εἰς μάτην ἠγωνίσθητε νὰ διαφύγετε... Καὶ μὴ φοβεῖσθε. Δὲν εἶμαι ἐχθρὸς σας ἐγώ, κυρία Νούγκοβιτς. Δὲν ἦλθα νὰ σᾶς βλάψω, δὲν ἦλθα νὰ σᾶς ζητήσω ὅ,τι ὁ Εὐαγγελινός, ἀλλὰ διὰ νὰ σᾶς σώσω ἀπ’ τὸν ἐκβιαστικὸν αὐτόν...

— Τὸ πτεῶμα ; ἠρώτησεν ἡ Νούγκοβιτς. Ποιὸς τῷ φερε τὸ πτεῶμα ἐδῶ ;

— Ἐγώ !

— Ἀλλὰ πρὸς ποῖον σκοπὸν τὸ κάματε ;

— Πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ σᾶς πείσω ὅτι πρὸς τὸ συμφέρον σας, δὲν πρέπει ν’ ἀρνηθῆτε νὰ συζητήσετε μαζί μου.

Ἦντε ἀλήθεια ὅτι ἡ Νούγκοβιτς δὲν κατεῖχετο τῶρα ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἐκεῖνης ιατραχῆς, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας διατέλει ὅταν, διὰ πρώτην φορὰν, ἀντίκρυσσε τὸ πτεῶμα. Ἦντε ἀλήθεια ὅτι τῶρα, εἶχεν ἀνακτήσῃ, σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου τὴν ψυχραιμίαν της, ὅτι δὲ πρὸς τοῦτοις, δὲν εἶχε χάσει τὴν διαύγειαν τοῦ νοῦ της. Ἦντε ἐπίσης ἀλήθεια ὁμως, ὅτι, ἀπὸ τὰ λόγια ἐκεῖνα τοῦ Λορέντζου Φρέγκολι, πολὺ ὀλίγα, ἀν μὴ οὐδὲν, ἐννόησε.



Ἐφῆραν καὶ πάλιν τὸ πτώμα εἰς τὸν κοιτῶνα
τῆς Νούγκοβιτς.

— Τί θέλετε νά εἰπῆτε ; τὸν ἠρώτησε.

— Θέλω νά εἰπῶ, ἀπήντησεν ἀτάραχος ἐκεῖνος, ὅτι ἔφερε καὶ πάλιν ἐδῶ τὸ πιῶμα, διὰ νὰ ἀναγκάσω σὰς νὰ συμμορφωθῆτε μὲ τὰς παρακλήσεις μου, αἱ ὁποῖαι, βεβαιωθῆτε, δὲν πρόκειται νὰ σὰς βλάψουν οὐδὲ εἰς τὸ παραμικρόν.

— Σὰς ἀκούω τότε. Τί ζητεῖτε ἀπὸ μένα ;

— Πρὸ παντός, κυρία Νούγκοβιτς, πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι ἤκουσα ὅλα ὅσα σὰς εἶπεν ὁ Εὐαγγελινὸς καὶ πᾶν ὅ,τι τοῦ ὑπεσχέθητε ἐσεῖς. Μὴ φοβεῖσθε ὅμως. Οὔτε ἐκεῖνος ἤμπορεῖ νὰ σὰς βλάβῃ πλέον, οὔτε σεῖς εἰσθε ὑποχρεωμένῃ νὰ τηρήσῃτε τὰς ὑποσχέσεις σας.

— Ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ !

— Τοῦ ἐδώσατε μίαν ἐπιστολὴν διὰ τῆς ὁποίας ὁμολογεῖτε τὸ ἔγκλημά σας. Δὲν εἶνε ἔτσι, κυρία Νούγκοβιτς ;

— Μάλιστα.

— Ἐ λοιπόν, τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν, δὲν τὴν ἔχει πλέον ὁ Εὐαγγελινός. Εὐρίσκεται εἰς χεῖρας ἄλλου...

— Τίτος ;

— Ἐμοῦ !

— Καὶ τί ζητεῖτε τώρα ;

— Πολὺ ὀλιγώτερον ἀπὸ ὅ,τι σὰς ἀπήτησεν ὁ Εὐαγγελινός, κυρία Νούγκοβιτς.

— Πόσα θέλετε ;

— Χρήματα ; Ὁ, ὅχι, κυρία Νούγκοβιτς. Δὲν ἤλθον ἐδῶ διὰ νὰ σὰς ζητήσω νὰ μοῦ πληρώσετε τὴν ἀπόκριψιν τοῦ μυστικοῦ σας διὰ τοῦ ἔρωτός σας, ἀλλ' οὔτε καὶ διὰ τῶν χρημάτων σας.

— Ἀλλὰ τότε ; Τί ζητεῖτε τότε ;

— Μὲ ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐκάμαμἐν ἐγὼ καὶ οἱ ἄνθρωποι μου, κυρία Νούγκοβιτς· μὲ ὅλους ἐκείνους τοὺς κινδύνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐξετέθημεν· μὲ ὅλους ἐκείνους τοὺς κόπους, εἰς τοὺς ὁποίους ὑπεβλήθημεν, ἐπετύχαμεν νὰ σὰς ἀπαλλάξωμεν μιᾷς καταστροφῆς, μιᾷς ἠθικῆς καταπτώσεως, εἰς τὴν ὁποίαν, παρ' ὅλην τὴν ἀρχικὴν ἀντίστασίν σας, ἠναγκάσθητε νὰ ὑποκύψετε τέλος.

Εἶδε τὴν ὠραίαν χήραν ἐτοίμην νὰ διαμαρτυρηθῇ, καὶ ἔσπευσεν νὰ διορθώσῃ τὴν φράσιν του.

— Θέλω νὰ εἴπω, ἐπανέλαβεν, ὅτι ἐδέχθητε τοὺς ὁρους

τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, καὶ ὅτι ὠπλίσατε αὐτὸν μὲ μίαν ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας, εἰς πᾶσαν στιγμὴν, ἡδύνατο νὰ σᾶς κάμῃ νὰ ὑποκύψῃτε εἰς τὰς θελήσεις του καὶ νὰ δεχθῇτε τὸν ἀποκροσικὸν ἔρωτά του. Δὲν εἶνε ἀληθές; αὐτό, κυρία Νούγκοβιτς;

— Μάλιστα.

— Τὴν ἐπιστολήν σας αὐτήν, τὴν ἡρπάσαμεν ἡμεῖς. Δὲν σᾶς ἀπηλλάξαμεν παντὸς ἐκ μέρους τοῦ χρηματομεσίτου κινδύνου;

— Ἐκ μέρους αὐτοῦ ναί!

— Σᾶς ἐκάμαμεν μίαν μεγάλην ἐκδούλευσιν! ἐξηκολούθησεν ὁ Λορέντζος Φρέγκολι ὥσῃν νὰ μὴ ἤκουσε τὴν τελευταίαν ἐπιφύλαξιν τῆς χήρας. Ὁ Εὐαγγελιστὴς, δὲν εἰμπορεῖ νὰ σᾶς ἐκβιάσῃ πλέον. Ἄλλος κανεὶς δὲν θὰ θελήσῃ νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν ἐπιστολήν. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἕνας λόγος ποῦ νὰ σᾶς κάμῃ νὰ πιστεύσετε ὅτι σᾶς παρέξαμεν μίαν, μικρὰν ἔστω, ἐκδούλευσιν;

— Βεβαίως!

— Εἰς ἀντάλλαγμα τῶν ὑπηρεσιῶν μας αὐτῶν, κυρία Νούγκοβιτς, δὲν νομίζετε ὅτι δικαιούμεθα νὰ σᾶς ζητήσωμεν μίαν χάριν;

— Φυσικά .. Ἀλλὰ τί ζητεῖτε;

Ὁ πρόεδρος τῆς «Λέσχης τῶν 40» ἔμεινε πρὸς στιγμὴν βυθισμένος εἰς σκέψεις βαθυτάτας. Ἐπειτα εἶπε:

— Μετὰ τινος ἡμέρας, κυρία Νούγκοβιτς, μετὰ τρεῖς, μετὰ δύο, αὔριον ἴσως, θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πόλιν μας ὁ διάδοχος τῆς Γερμανίας.

— Τὸ γνωρίζω.

— Σεῖς, εὐγενὴς κυρία, ὥς σχετιζομένη μὲ τὴν καλλιτέραν εἶξιν τῆς πόλεώς μας, σεῖς, ἡ φίλη τῆς οἰκογενείας Ζερβουδάκη, εἰς τὴν ἑκταυλὶν τοῦ ὁποίου θὰ καταλύσῃ ὁ αὐτοκρατορικὸς πρίγκηψ, σεῖς, ἡ ὁποία ἐσυχνάτετε διαρκῶς εἰς τὴν αὐλήν τῆς Βιέννης, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ γνωρίζετε, ἂν ὅχι τὸν ἴδιον τὸν Κρόμπριτς, κάποιον ὅμως πάντως ἐκ τῶν ἀνθρώπων τῆς ἀκολουθίας του.

— Ἡ Ὑψηλότης Του, ἀπήννησεν ἡ Νούγκοβιτς, μὲ τιμᾶ διὰ τῆς εὐνοίας Του. Ἀλλὰ τί θέλετε νὰ εἰπῇτε μὲ αὐτό;

— Ὅταν ἔλθῃ ἐδῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ Φρέγκολι, χωρὶς νὰ

ἀπαντήσῃ εἰς τὴν τελευταίαν τῆς ἐρώτησιν. Θὰ θαλήσῃ νὰ σᾶς ὀρῇ Ἰώης νὰ προσκληθῇτε ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ζερβουδάκη Πιθανὸν ὑπὸ τινος τῶν ἀνθρώπων τῆς ἀκολουθίας του. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, δύνασθε νὰ ἐπιδιώξετε μόνη σας μίαν μὲ τὴν ὑψηλότητά του συνάντησιν. Δὲν εἶναι ἔτσι, κυρία Νούγκοβιτς ;

— Μάλιστα ! ἀπήντησεν ἐκείνη εἰς μάτην ἀγωνιζομένη νὰ μαντεύσῃ ποῦ ἤθελε νὰ καταλήξῃ ὁ Λορέντζος Φρέγκολι.

— Ἰδοὺ λοιπόν ! ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος. Ὅταν τὸν σπῶν τῆσθε, θὰ σᾶς παρακαλέσωμεν νὰ ἐπιδιώξετε ἕνα πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον, εἶμαι βέβαιος, δὲν θὰ δυσκολευθῇτε καθόλου νὰ τὸ κάμετε.

— Ποιὸ πρᾶγμα δηλαδή ;

— Νὰ ἐπιστήσετε τὴν προσοχὴν τῆς ὑψηλότητός του ἐπὶ μᾶς ὥραιας νεάνιδος. Νὰ ἐνισχύσετε, διὰ τῶν ἐπαίνων σας, τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποῖαν θὰ προξενήσῃ ἡ εὐμορφία τῆς νέας αὐτῆς εἰς τὸν διάδοχον. Νὰ τοῦ υποβάλετε τέλος, τὴν ἰδέαν τῆς ἀποκτήσεως αὐτῆς.

— Ἡ ὁποία εἶναι ;

— Ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγὸς τοῦ Ζερβουδάκη, ἡ ὥραία καὶ χαριτωμένη καὶ συμπαθὴς Δόλα.

Ἡ χήρα Νούγκοβιτς ἔκαμε σκίσημα ἐκπλήξεως.

— Ἀλλὰ τί λοιπόν ; ἠρώτησε. Θέλετε νὰ ἀγαπήσῃ ἡ ὑψηλότης του τὴν Ἑλληνίδα παιδαγωγόν ;

— Ἀκριβῶς !

— Καὶ νὰ τὴν ἀπαγάγῃ ;

— Τὸ ἐμαντεύσατε. Νὰ τὴν ἀπαγάγῃ ναί, διὰ τῆς ἰδικῆς σας βοήθειας, καὶ διὰ τοῦ τρόπου, τὸν ὁποῖον θὰ σᾶς ὑποδείξω ἐγώ. Ἡ νέα, οὕτε κατέχεται ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ γείνῃ ἐρωμένη τοῦ Κόνμπριτς, οὕτε, Ἰώης, θὰ δεχθῇ προθύμως ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Ἀδιάφορον ὅμως. Σεῖς, εἰς τὴν εὐφρίαν καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα τῆς ὁποίας, ἐγὼ τοὐλάχιστον, ἔχω πλήρη πεποίθησιν, θὰ ἐπιτύχητε ὅ,τι ζητοῦμεν. Νὰ υποκύψῃ ἡ κουβερνάντα Δόλα, ἥ, ἐν πάσῃ περιπτώσει, νὰ πείσῃτε τὸν Κόνμπριτς, νὰ τὴν κάμῃ, καὶ διὰ τῆς βίας ἔστω, ἐρωμένην του.

Καὶ προσηλώνων ἐπίμονα τὰ βλέμματά του εἰς τὰ ὥραϊα μάτια τῆς Μαργαρίτας ὁ Ἰταλός :

— Λοιπόν, κυρία Νούγκοβιτς ; ἠρώτησε. Εἰς ἀνταπόδοσιν τῶν ἰδικῶν μας ὑπηρεσιῶν θὰ δεχθῇτε νὰ τὸ κάμετε ;

Ἡ Μαργαρίτα, εἶτε διότι ἔτρεμεν εἰς τὴν ἰδέαν τῶν συν-
πειῶν τοῦ σκαιδάλου ἐκείνου, τοῦ ποῖον τῆς ἐξήτει νὰ παρασκευάσῃ·
εἶτε διότι φοβεῖτο μήπως, εἰς τὰς προσπαθείας τῆς νὰ ἐπι-
τύχῃ τὴν δημιουργίαν του, ἀνεκαλύπτετο καὶ ἐξημιούτο, εἶτε
δι' ἄλλην τινὰ ἀγνωστον αἰτίαν, δὲ ἐφάνη πρόθυμος νὰ βοη-
θήσῃ τὸν Λορέντζον εἰς τὸ ἔργον του.

— Αὐτὸ ποῦ μοῦ ζητεῖτε, τοῦ ἀπήντησεν εἶνε πολὺ! Εἶνε
ἐκινδυνον, εἶνε καὶ τι περισσότερον ἀκόμη. Εἶνε κατα-
στρεπτικὸν δι' ἐμέ, ἡ ὁποία, ἐὰν ἀνακαλυφθῶ θὰ σεντριβῶ.
Καὶ ἔνεκα αὐτοῦ...

— Ἀρνείσθε;

— Μὲ ὅλην τὴν διάθεσιν, τὴν ὁποίαν ἔχω νὰ σὰς εὐχαρι-
στήσω, ἀρνοῦμαι ναί!

Ὁ Λορέντζος Φρέγκολι ἀνέσεισε τοὺς ὤμους του.

— Δικαίωμά σας εἶνε! τῆς ἀπήντησε. Πηγαίνω νὰ φρον-
τίσω νὰ μεταφερθῇ τὸ πιῶμα ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν. Χαίρετε...

Καὶ ὁ τυχοδιώκτης Ἰταλός, βέβαιος ὅτι ἡ προᾶξις του
ἐκείνη, θὰ ἐτρόμαζε τὴν Νούγκοβιτς, ἐκινήθη πρὸς τὴν ἐξοδον.

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα ὀρμῶσα
καὶ ἀρπάζουσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρός. Ποῦ πάτε;

— Νὰ ἐπαναφέρω τὰ πράγματα εἰς τὴν κανονικὴν τῶν
τροχιάν! ἀπήντησεν ἐκείνος. Νὰ καταστρέψω, ὅλα ὅσα ἐδη-
μιούργησα πρὸς ὄφελός σας.

Ἡ χήρα Νούγκοβιτς ὥχρλασε.

— Ἄλλ' ὅχι! ἐψιθύρισε. Δὲν πρέπει νὰ τὸ κάμετε αὐτό!

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς ἀκούσω! Θὰ δεχθῆτε ὁμῶς
τοὺς ὄρους μας αὐτούς;

Ἡ Νούγκοβιτς εὐρέθη τῶρα εἰς κρίσιμον τῷ ὄντι θέσιν.
Ἐὰν ἤρνετο, ὁ τυχοδιώκτης Ἰταλός θὰ τὴν κατήγγελεν εἰς τὴν
ἀστυνομίαν. Ἐὰν ἀπέκρουε τὰς προτάσεις του, θὰ τὴν συνέ-
τριβε. Καί, προκειμένου νὰ συντριβῇ καὶ νὰ καταστραφῇ, προ-
κειμένου νὰ φυλακισθῇ καὶ νὰ διασπρῇ, ἠναγκάσθη νὰ δεχθῇ
νὰ ὑποκύψῃ καὶ νὰ ὑποσχεθῇ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τῆς ἀπήτησαν.

— Ναί! ἐψέλλισε. Θὰ δεχθῶ! Θὰ τοὺς δεχθῶ τοὺς ὄρους
σας...

— Ὡραία τότε... Θὰ τοὺς δεχθῆτε καὶ θὰ τοὺς ἐκτελέσετε.
Κρατῶν τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἐδώσατε πρὸ ὀλίγου εἰς τὸν
Εὐαγγελινόν. Κρατῶν καὶ ἐκεῖνην, τὴν ὁποίαν σὰς, ἔδωσαν

αὐτός. Καί, ἐὰν μὲν κατορθώσετε ἐκεῖνο ποῦ σᾶς εἶπα, θὰ ἔλθω νὰ σᾶς τὰς παραδώσω καὶ τὰς δυό. Ἄν δὲ θὰν ἐπιτύχετε, εἴτε διὰ τὸν ἕνα ἢ καὶ διὰ τὸν ἄλλον λόγον, θὰ μεταβῶ εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ θὰ τὰς παραδώσω εἰς αὐτήν. Εἴμεθα σύμφωνοι ;

Ἡ Νούγκοβιτς ἀφῆκε νὰ ἐπανθίσῃ εἰς τὰ χεῖλη της μείδισμα πικρίας. Καὶ μετὰ τοῦτο.

— Εἴμεθα ναί ! ἀπήντησε .

— Ἐλπίζετε ὅτι θὰ τὸ κατορθώσετε ;

— Τὸ ἐλπίζω ναί ! Τὸ ἐλπίζω καὶ θὰ τὸ κάμω. Ἡ ὕψηλότης του θὰ ἀγαπήσῃ τὴν Λόλαν. Τί ἄλλο θέλετε ἀπὸ ἐμέ ;

— Τίποτε ! Ἀπολύτως τίποτε !

Συνεφώνησαν ἐφ' ὅλων τῶν λεπτομερειῶν οἱ δύο συνένοχοι τότε, καὶ μετὰ τοῦτο ὁ πρόεδρος τῆς Δέσμης τῶν 40, ἐκάλεσε τοὺς εἰς τὴν δικασθίαν πάροδον ἀναμένοντας συγενόχους του. Τοὺς διέταξε νὰ ἐπιβιβάσουν καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς ἀμάξης τὸν νεκρόν, ἀνῆλθε καὶ αὐτὸς καί, χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ μίαν σκιά, κρυπτομένην εἰς τὴν καταντικρὺ γωνίαν καὶ παρακολούθουσιν αὐτοὺς ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ ἐκκινήσῃ, ἔκλεισε τὴν θυρίδα, ἀνεκλίθη ἐπὶ τοῦ καθίσματός του καὶ τελείως εὐχαριστημένος πλέον

— Ἡ Νούγκοβιτς, διελογίσθη, ὑπεσχέθη νὰ τὸ κάμῃ καί, ἐκ φόβου μήπως προδοθῇ τὸ ἐγκλημά της, θὰ τηρήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν της. Καὶ τότε ...

Ἐτριψεν εὐχαριστημένος τὰ χεῖρά του.

— Τότε, ἐπανελάβε, θὰ τελειώσουν ὅλα. Τὰ ἐξήκοντα ἐκατομύρια θὰ τὰ βουτήξωμεν ἡμεῖς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Εἰς τὰς δὺθας τοῦ Νείλου !

— Ἕνας ὄγκος ! Ἕνας μαῦρος ὄγκος ἐκεῖ κάτω ! Ἄνθρωπος εἶναι ἰάχα ;

Ὁ γιγαντόσωμος ἐκεῖνος ἰθαγενής, ἐνῶ ἐκάθητο παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Νείλου, κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν νύκτα, κατὰ τὴν

ὁποῖαν ὁ Ἑλλήν ἀστυνόμος Νοταρᾶς ἐπαγιδεύετο ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων «τῆς Δέσχης τῶν 40», διέκρινεν εἰς μικρὸν ἀπὸ τοῦ μέρους, εἰς τὸ ὁποῖον εὗρισκετο ἀπόστασιν, ἕνα μαῦρον ὄγκον, τὴν πραγματικὴν ὁμῶς ἰδιότητα τοῦ ὁποίου δὲν ἠδύνατο νὰ ὀρίσῃ ἐπακριβῶς.

Ἠγέρθη καὶ ἐκύτταξε πρὸς τὸ ἐκεῖ. Ἐπιμονώτερα καὶ προσεκτικώτερα. Ἐμόρφασεν ἔπειτα, ἀπορῶν πάντοτε, ἔγχευεν εἰς ἕνα ἐκεῖ ποῦ πλησίον εὗρισκόμενον γηραιὸν σύντροφόν του νὰ πλησιάσῃ τοῦ ἐδειξε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ὁ ἀγνωστος καὶ μυστηριώδης ὄγκος καί, μετὰ τοῦτο :

— Βλέπετε ἐκεῖ ; ἠρώτησε.

Ὁ Διγύπτιος διητύθυε πράγματι τὰ βλέμματά του πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ συντρόφου του ὑποδεικνυομένην διεύθυνσιν, ἐκύταξεν, ἐπρόσεξε, διέκρινε τὸν ὄγκον ἐκεῖνον, περὶ τοῦ ὁποίου τοῦ ὠμίλει ὁ σύντροφός του, τὸν ἐξήτασε καί, μορφάζων ἔπειτα :

— Ναί ! ἀπήντησε. Βλέπω. Μὰ τί νᾶναι τόχα ;

— Δὲν ξέρω οὐτ' ἐγώ. Μοῦ φαίνεται ὁμῶς . . .

— Τί πράγμα ;

— Ὅτι εἶναι κάποιος ἀνθρώπος... Κάποιος πνιγμένος ἀνθρώπος !

— Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τότε ;

— Πᾶμε !

Οἱ δύο ἰθαγενεῖς, οἱ ἀναμέναντες τὴν προσέγγισιν ἰοτιοφόρου κινδὸς πλήρους τροφῶν, κατηυθύνθησαν πράγματι πρὸς τὸ μέρος ὅπου ὁ μυστηριώδης ὄγκος, ὁ ὁποῖος ὁμῶς εὗρισκετο εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, τὸ πλάτος τοῦ ὁποίου, εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἦτο ἐξαιρετικῶς μικρόν.

Παρατήρησαν καὶ πάλιν πρὸς αὐτόν. Καὶ ὑπὸ τὴν φωταύγειαν τῆς σελήνης, ἡ ὁποία ἐκείνην τὴν σιγμὴν ἐπλησίαζε νὰ ἀνατείλῃ, ἠδυνήθησαν νὰ παρατηρήσουν ὅτι ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος ὄγκος ἦτο καὶ τι τυλιγμένον μίσα εἰς ἕνα τσουβάλι !

— Φαίνεται, εἶπεν ὁ ἕνας ἐκ τῶν ἰθαγενῶν, φαίνεται ὅτι εἶνε κάποιον λαθρεμπόριο, τὸ ὁποῖον ἔρριψαν εἰς τὸν ποταμὸν οἱ κύριοί του, εἴτε διὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν τοῦ βόρους του καὶ νὰ διευκολυνθοῦν εἰς τὴν φυγὴν τῶν καὶ νὰ μὴ συλληφθοῦν ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ποῦ τοὺς κατεδίωκον, εἴτε διὰ νὰ μὴ προδοθῇ τὸ

εἶδος τοῦ λαθρεμπορίου καὶ νὰ μὴ γνωσθῇ ἡ ποσότης αὐτοῦ.
Τί λὲς ἐσὺ σύντροφε. Δὲν εἶνε ἔτσι ;

— Ὅχι !

— Δὲν εἶνε λαθρεμπόριο ;

— Ὅχι !

— Ἄμμ' τότε ; Τί ὑποθέτεις ἐσὺ τότε ; Τί νομίζεις ὅτι εἶνε ;

— Ἀνθρωπος !

— Τί ; Ἀνθρωπος ; Ἀνθρωπος κλεισμένος μέσα εἰς ἓνα τσουβάλι καὶ ριγμένος στὸ Νεῖλο ; Μὰ τὴν ἀλήθεια σύντροφε, εἶσαι περιεργὸς ἀπόψε.

Καὶ γελοῦνῆχηρότατον γέλωτα ὁ Αἰγύπτιος.

— Καὶ πῶς σοὺ πέρασε αὐτὴ ἡ ἰδέα ; ἐπανέλαβε.

— Πρόσεξε καλλίτερα τὸν ὄγκον αὐτόν. Τὸ τσουβάλι, καθὼς ἐβράχη ἐκόλλησεν ἐπάνω εἰς τὸ πρᾶγμα ποῦ ἔχει μέσα. Κύτταξε λοιπόν. Δὲν βλέπεις νὰ διαγράφεται τὸ σῶμα ἐνὸς ἀνθρώπου ;

— Δὲν βλέπω τίποτα.

— Ἄν προσέξεις θὰ τὸ ἰδῇς. Κύττα ! Εἰς τὸ ἐπάνω μέρος εἶνε στενόν. Εἶνε τὸ κεφάλι του. Ἐπειτα πλατύνεται ἀποτόμως. Εἶνε αἱ ὠμοπλάται του. Καὶ ἂν δὲν ἦτο σφυνωμένο μέσα εἰς τὰ χόρτα τοῦ ποταμοῦ, ἀσφαλῶς θὰ ἐβλεπες ὅτι ποὺ κάτω ἀκόμη, εἰς τὰ πόδια του δηλαδή, εἶνε στενωτέρω. Πρόσεξέ τα ὅλα αὐτά. Παρατήρησέ τα ὅλ' αὐτὰ καὶ λέγε μου. Εἶνε ὅπως οὐ τὰ λέγω ἐγὼ ἢ ὄχι ;

Ὁ γηραιὸς Αἰγύπτιος, ἡ ἡλικία τοῦ ὁποίου δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἔχῃ ὀξείαν, ὅπως ὁ σύντροφός του, τὴν ὄρασιν, ἐπρόσεξε καλλίτερα καὶ ἐξήτασε καλλίτερα τὸν μέσα εἰς τὰ χόρτα σφυνωμένον ὄγκον. Ἐμόρφασεν ἐπειτα καὶ χωρὶς νὰ ἀποβάλῃ τὴν ἀμφιβολίαν του.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ! εἶπε. Μπορεῖ καὶ νὰ εἶνε ἄνθρωπος, μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ μὴν εἶνε...

— Ἐγὼ πιστεύω τὸ δεύτερον. Ὡς τόσο, ἔχουμε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τὸν βγάλουμε καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφήσωμε νὰ πνιγῇ, ὅν εἶνε ζωντανὸς ἀκόμα.

— Ὅσο γὰρ ἴαντε ἄνθρωπος, μπορεῖ νὰ τὸ παραδεχθῶ. Ὡς πρὸς τὸ ἴαντε ζωντανός, ἀδύνατο.



Τὴν ἐτάρσσον διάφοροι φρικταὶ ὀπτασίαι...

— Καὶ γὰρ δὲν τὸ πολυπιστεύω. Ὅμως, σὺν θὰ τὸν βγάλουμε εἰς τὴν στεριά, θὰ ἰδοῦμε. . .

— Νὰ τὸν βγάλουμε ναί ! Πῶς ὁμως ; Σ' αὐτὸ ἰδῶ τὸ μέρος τὰ νερὰ εἶνε ὀρμητικά. Ἄν δοκιμάσης νὰ μπῆς μέσα στὸ Νεῖλο, γιὰ νὰ φθάσης κολυμβῶντας ὡς ἐκεῖ, θὰ πνιγῇς.

— Τὸ ξέρω. Μὰ δὲν θὰ κάνωμε αὐτό !

— Ἄλλὰ τί ;

— Θὰ ἰδῇς ! Θὰ ἰδῇς τώρα σὲ λίγο.

Καὶ ὁ Αἰγύπτιος ἀπεμακρύνθη τῆς ὄχθης, μετέβη εἰς μικρὰν σχετικῶς ἀπὸ τοῦ μέρους ἐκείνου ἀπόστασιν, εὔρε μίαν ὁμάδα συντερόφων του, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἀνεκοίνωσε τὴν ἀνακάλυψίν των.

— Ἄς πάροῦμε ἓνα μεγάλο χονδρὸ ξύλο ! τοὺς εἶπεν. Ὁ μέσα στὸ τσουβάλι ἀνθρώπος, εἶνε σφυγμένος σὲ κλαδιὰ καὶ σὲ μέρος ριχό. Θὰ φτιάξω ἐγὼ μιὰ πρόχειρη γέφυρα, θὰ τὸν πλησιάσω καὶ θὰ τὸν βάλω στὴ στεριά. Πᾶμε λοιπόν. Πᾶμε νὰ μὲ βοηθήσετε καὶ σεῖς.

Οἱ Αἰγύπτιοι, ἐπῆραν πρᾶγματι ἓνα μεγάλον χονδρὸν κορμὸν φοίνικος καὶ τὸν μετέφεραν πλησίον τοῦ ποταμοῦ. Ἐπειτα, τέσσαρες ἐξ αὐτῶν, οἱ νεώτεροι καὶ ρωμαλιότεροι, ἤρπασαν τὸν κορμὸν ἀπὸ τοῦ ξηροῦ μέρους καὶ τὸν ἐτοποθέτησαν κατὰ τρόπον τοιοῦτον ὥστε, τὸ μὲν ἓνα τοῦ ἄκρου νὰ στηρίζεται ἐπὶ τῆς μιᾶς ὄχθης τοῦ Νεῖλου, τὸ ἄλλο δὲ εἰς τὴν ἐτέρων καὶ οὕτως, ὥστε νὰ εὐρίσκεται ἀκριβῶς ἀνωθεν τοῦ μυστηριώδους ὄγκου.

— Δὲν ξέρω γιατί ! εἶπεν ὁ πρῶτος διακρίνας τὸ τσουβάλι μὲ τὸ ἀγνωστον περιεχόμενον ἰθαγενῆς. Πιστεύω ὁμως, ὅτι ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς δὲν εἶνε πεθαμένος.

— Ἐμεῖς δὲν τὸ πιστεύωμεν. Θὰ ἰδοῦμε ὁμως. Ἄν θὰ τὸ καταφέρῃς νὰ τὸν σύρῃς κατὰ δῶ, θὰ ἰδοῦμε.

Ὁ Δαλέξ, ὅπως ὠνομάζετο ὁ πρῶτος διακρίνας τὸ τσουβάλι, ἐξεδύθη τότε. Ἐβελαιώθη ἔπειτα ὅτι ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου ἐστηρίζετο καλῶς εἰς ἀμφοτέρους τὰς πλευρὰς τοῦ Νεῖλου, ἀνεμέτρησε διὰ τοῦ βλέμματος τὴν ἀπόστασιν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν θὰ διέτρεχε, ἐξήτασε καὶ εἶδε τὴν ὀρμητικότητα τοῦ ποταμοῦ καὶ μὲ πλήρη βεβαιότητα εἰς ἑαυτόν.

— Θὰ τὸν σώσω ! εἶπε. Περιμένατε ὀλίγον καὶ θὰ ἰδῇτε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Νεκρὸς ποῦ ζῇ

Ἐπροχώρησεν ἔπειτα ἔρπων ἐπὶ τῆς πραχείρου ἐκείνης γεφύρας ἐφθάσεν ὑπεράνω τοῦ μυστηριώδους ὄγκου καὶ ἐστάθη. Συνέπλεξε τοῦς πόδας του κατὰ μήκος τοῦ ποταμοῦ τοποθετημένου κορμοῦ τοῦ δένδρου ἔπειτα ὁ περιεργὸς ἐκεῖνος Αἰγύπτιος, ἀφῆκε τὸ σῶμά του νὰ κλίνη πλαγίως πρῶτον, καὶ νὰ ἀναστραφῇ ἔπειτα, καί, ὅπως ἦτο κρεμασμένος πρὸς τὰ κάτω, ἀπλωσε τὰ χέρια του καὶ ἤρπασε τὸν ἀγνωστον ὄγκον.

— Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγὼ ! διελογίσθη ψηλαφῶν αὐτόν. Ἄνθρωπος εἶνε ! Ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος ὅπως φαίνεται δὲν εἶνε πεθαμένος ἀκόμα.

Ὅπως ἐκράτει τὸ τσουβάλι, ὁ Δαλέζ, τὸ μετόπισεν ὀλίγον. Τὸ ἀνέσειρε μέσσα ἀπὸ τοὺς θάμνους καί, τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ, ὀρμητικῶς κυλιόμενα πρὸς στείγην ἠπειλήσαν νὰ τὸν ἀποσπάσουν ἀπὸ τῶν χειρῶν αὐτοῦ. Ὁ Αἰγύπτιος ἤρπασε καλλίτερον τὸ τσουβάλι τὸ ἐκράτησε στερεαῖα καὶ ἔσυρε καὶ πάλιν πρὸς τὰ μέσα τὸν κινδυνεύοντα νὰ πνιγῇ ἀγνωστον.

Μετὰ τοῦτο, τὸν ἔσυρε πρὸς τὰ ἐπάνω. Τὸν ἤρπασε ἀπὸ τῆς ὁσφύος, τὸν ἀνήγειρε, κατέβαλεν ὅλας τὰς δυνάμεις, καὶ τὸν ἐτοποθέτησε τέλος ἐπὶ τοῦ κορμοῦ, ἐπάνω εἰς τὸν ὅποιον ἐκάθησε ἔπειτα καὶ αὐτός.

— Ἄνθρωπος εἶς ; τοῦ ἐφώναξαν οἱ ἐν σιγῇ καὶ ἀγωνίᾳ παρακολουθοῦντες ἀπὸ τῆς ἀντίπεραν τοῦ Νεῖλου ὄχθη τὰς κινήσεις τοῦ ἰθαγενεῖς.

— Ναί.

— Εἶνε πεθαμένος ;

— Δὲν ξέρω ἀκόμα. Μὰ πιστεύω πῶς ζῇ. Ὡς τόσο, σὲ λίγο θὰ ἴδοῦμε

Ἐγέρθη καὶ ἀνήγειρε τὸν ἀγνωστον. Τὸν ἔθηκε ἐπὶ τῶν ὤμων του καὶ μὲ ἐπιτηδειότητα τὴν ὁποίαν ἐξήλεус καὶ ὁ καλλίτερος ἀκόμη σχοινοβάτης, τὸν ὠδήγησε μὲ ἀρκετὰς καὶ συνεχεῖς ἀλλ' ἀκινδύνους καὶ μικρὰς ταλλαντεύσεις, ἐκεῖ ὅπου τὸν ἀνέμενον οἱ σύντροφοί του.

Τὸν ἀφῆκε κατὰ γῆς, ἔσχισαν τὸ τσουβάλι καὶ εὐρέθησαν

πρὸ ἐνὸς λευκοῦ, ἡ ἡλικία τοῦ ὁποίου δὲν εἰσφαίνεται μεγαλει-
τέρα τῶν εἰκοσι ὀκτὼ ἐτῶν, ἐνὸς λευκοῦ, τὸν ὁποῖον κανεῖς ἐκ
τῶν παρισταμένων δὲν ἐγνώριζε.

Ἀπὸ τοῦ μέρους ὅπου ἡ κεφαλὴ τοῦ παρετήρησαν κάποιον
σχοινί, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου ἦτο ἐσχηματισμένη μία θη-
λιά.

— Ὡρισμένως, εἶπεν ἕνας, ὁ γηραιότερος ἐκ τῶν παριστα-
μένων Αἰγυπτίων, τοῦ εἶχαν δέσει εἰς τὸν λαιμὸν κάποιον πέ-
τρα. ἡ ὁποία ἔφυγεν ἀπὸ τὴν θύειν της. Καὶ ἔφυγεν ἀρκετὰ
ἐγκαίρως, ὥστε νὰ μὴ βυθισθῇ εἰς πτώμα. Ἐκτὸς ἐάν...

— Τί ;

— Ἐκτὸς ἐὰν ἐβυθισθῇ πρῶτον, ἐπνίγη καὶ δὲν ἔφθισεν
καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν παρὰ νεκρός. Γιὰ αὐτὸ δοῦμε
ὅμως...

Ἐγρονάτησεν, ἐξεκούμεβωσε τὸ περιστήθιον τοῦ ἀγνώστου τῶν
λευκοῦ, ἔκυψε, προσήλωσε τ' αὐτὴν τοῦ ἐπὶ τοῦ στῆθους καὶ πρὸς
τὸ μέρος τῆς καρδιᾶς αὐτοῦ, ἠκροάσθη ἐπὶ πολὺ, ἠγέρεθαι ἔπειτα
καί, μορφαίων ἀπορίας μορφασμὸν.

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτα ! ἐπιθύρῃσε μὲν ἀκούμενος.

— Δὲν χτυπάει ἡ καρδιά του.

— Δὲν ἔξερω καλά ! Καὶ χτυπάει καὶ δὲν χτυπάει. Καὶ ζῇ
καὶ δὲν ζῇ. Τώρα ὁποῖο σὰς ἀρέσει, πᾶρτέ το. Ἐγὼ οὐτε γιὰ
τὸ εἶα, οὐτε γιὰ τὸ ἄλλο εἶμαι βέβαιος...

Ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, τέσσαρες ἐκ τῶν παρισταμένων
ἐξήτασαν τὸν ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἀνασυρθέντα ἄγνωστον, ἀλλὰ κα-
νένας ἐξ αὐτῶν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποφανθῇ μετὰ βεβαιότητος
ἐὰν ἐξῇ οὗτος ἡ εἶχεν ἐκπνεύσει ἤδη.

Ὅλοι ἐνόμιζον ὅτι ἤκουον ἐλαφροῦς τινος κτύπους, ἀλλὰ
κανεῖς τῶν ὅμως δὲν ἠδύτατο νὰ βεβαιώσῃ τοῦτο μετὰ θεσι-
κότητος.

— Δὲν μᾶς μένει τίποτα ἄλλο, συνεβούλευσεν ἕνας τῶν
Αἰγυπτίων, παρὰ νὰ τρέξουμε νὰ φωνάξουμε τὸ γιατρό μας.
Ἐκεῖνος θὰ μᾶς πῇ ἂν ζῇ ἡ ὄχι καὶ θὰ τὸν κἀνὴ καλά, ἂν
πέρνη γιατριά. Ποιὸς ἀπὸ σᾶς θὰ πάη νὰ τὸν φέρῃ ;

Ἐνας ἐξ ὅλων προσεφέρθη νὰ σπύσῃ εἰς τὸν ἡμίσιον
ῶραν ἀπέχοντα ἐκείθεν συνωικισμόν, καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν
γιατρὸν αὐτόν. Ἐφυγε πρᾶγμα καὶ μετὰ τινὰ ὥραν ἐπέστρεψεν
ὀδηγῶν ἐκεῖ ἕνα γέροντα, ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ ἔχη σπουδάζῃ

εἰς κανένα τῶν παναπιστημίων τοῦ κόσμου, ἐφημίζετο ἐν τοῦ-
ταις μεταξὺ τῶν ὁμοφύλων του ὥς ὁ καλλίτερος τῶν λατρῶν,
καὶ ἐθεωρεῖτο ἱκανὸς νὰ θεραπεύῃ καὶ ἐκείνας ἀκόμη τὰς
πόους, τὰς ὁποίας ἄλλοι λατροί, ἐπιστήμονες αὐτοί, ἐθεώρουν
ὡς διαφευσγούσας τοῦ κύκλου τῶν δυνάμεων καὶ τῶν γυν-
σῶν των.

Ὁ ἐμπειρικός μαῦρος λατρός, ἠρώτησε πρῶτον καὶ ἔμαθε
λεπτομερέστερον τὸν τρόπον τῆς ἀνευρέσεως καὶ τῆς ἐκ τοῦ
ποταμοῦ ἐξαγωγῆς τοῦ ἀγνώστου, ὥσθ' ἢ γινῶσιν τῶν λεπτο-
μερῶν αὐτῶν νὰ ἦτο ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἐργασίαν διὰ τὴν
ὁποίαν εἶχε προσκληθῇ.

Ἐκυψεν ἔπειτα ἐπὶ τοῦ ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἀναστυφέντος, τὸν
ἐξήρασαν ἐπὶ πολὺ, ἠγέρθη τέλος καὶ, μὲ ὀλην τὴν σοβυρότητα,
τὴν ὁποίαν ἀνῆται τὸ ὑψηλὸν ἐπάγγελμά του :

— Ζῆ ! ἐβεβαίωσεν. Εἶναι λιποθυμισμένος ὅμως καί, ἂν
δὲν τὸν ἐπαναφέρωμε γρήγωρα εἰς τὰς αἰσθήσεις του, θὰ μᾶς
ἀφῇσιν χρόνους.

— Τί πρέπει νὰ τοῦ κάνωμε ;

— Νὰ τὸν γυρίσετε μὲ τὸ κεφάλι κάτω πρῶτον, εἶπεν ὁ
λατρός. Καὶ ἀφοῦ τὸν κρατήσετε ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν στάσιν αὐτὴν
γὰ νὰ βγάλῃ τὸ νερὸ ποῦ ἐπιε, νὰ τὸν τρίψετε μὲ ἓνα ὑγρὸ
ποῦ θὰ σᾶς δώσω. Ὡς τόσο, κάμετε ὅ,τι σᾶς εἶπα, Περιμένω.
Καὶ ἔπειτα θὰ σᾶς εἰπῶ...

Οἱ ἀγαθοὶ ἐκεῖνοι Αἰγύπτιοι ἐξετέλεσαν τὰς συμβουλὰς τοῦ
λατροῦ των καὶ ἐπεδόθησαν προθύμως εἰς τὸ νὰ ἐπαναφέρουν
τὸν ἄγιονστον εἰς τὰς αἰσθήσεις του, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καὶ
ἐπέτυχαν τέλος. Ἐκεῖνος ὅταν, κατὰ τὴν πρῶτην σιγμὴν ἤνοιξε
τὰ μάτια του καὶ ἐκύταξε γύρω του, καί, μετὰ τινὰς προσπα-
θείας κατῳρθώσε νὰ ἐνθυμηθῇ τί εἶχε συμβῇ καὶ νὰ ἐγνοήσῃ
ποῦ καὶ ὑπὸ ποίας περιστάσεις εὗρεσκετο ἐκεῖ, συνέσπασεν ἀνη-
σύχως τὰς ὀφρῦς του. Ἀνεκάθησεν ἐπὶ τῆς εἵσεως του ἔπειτα,
κύταξε πρᾶσεκτικὰ καὶ ἐπίμονα ὁλοὺς ἐκείνους ποῦ τὸν περιε-
κύκλωναν, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς ἓνα ἐξ αὐτῶν :

— Ποῖος ἀπ' ὁλοὺς σας μὲ ἔσωσε ; ἠρώτησε.

— Ἐγὼ ! ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Ἐγὼ σὲ εἶδα, καὶ ἐγὼ σὲ
ἐβγάλα μέσα ἀπὸ τὸν ποταμό !

— Σ' εὐχαριστῶ καλληκάρη μου ! Σὺ, ἔκαμες τὸ καθήκον
σου, ὁδὴν καλὸς ἀνθρώπος. Ἐγὼ ὅμως ...

— Τί;

— Θὰ προτιμοῦσα νὰ μ' ἀφῆνες νὰ ἐκπαινοῦμαι ...

Εἶδε τοὺς Αἰγυπτίους νὰ ἀνταλλάσσουν βλέμματα ἐκπληξέως, ἐμειδίασε ἕνα παράδοξον μειδίαμα καί, ἔρπυνων τοὺς κόλπους του, ὥσάν νὰ ἐφοβεῖτο μήπως τοῦ εἶχαν πάρει ὅτι ἔφερε μαζί του.

— Σεῖς, ἐξηκολούθησε, θὰ ἐνομίσατε ἴσως ὅτι πρόκειται περὶ κάποιου ἐγκλήματος, Καὶ ὁμως ὄχι, καλλιηγάριά μου! Μότος μου ἐχώθηκα μέσα σὺν σακκί, μόνος μου ἔδρεσα εἰς τὸν λαιμόν μου μίαν πέτραν καὶ μόνος μου ἔπρεσα σὺν ποταμό. Ἦθελα γ' αὐτοκτονήσω! Τὸ γιατί, εἶναι δικό μου μυστικόν, καὶ δὲν θὰ ἐπιμείντε βέβαια νὰ τὸ μάθαιτε. Ἔσώθην τώρα; Πάει καλά! Θὰ φρονέσω, ἄλλοτε, νὰ κάνω περὶ καλλίτερα τῆς δουλειᾶς μου ὥστε, καὶ σᾶς νὰ μὴ σᾶς ξαναβάλω σὲ κόπους ἀδικίης καὶ ἐγὼ νὰ ταξιθεύσω γιὰ καὶ ποῦ ἔχω μεγάλη ἐπιθυμία νὰ πάω τὸ γρηγορότερον, χωρὶς νὰ κάμω εἰς τὸ μεταξὺ σταθμό.

Οἱ ἀγαθοὶ ἰθαγενεῖς, εἶχον νομίσει ὅλοι ὅτι ἐπρόκειτο πρῶτον περὶ ἐγκλήματος, τὸ ὅποιον καὶ ἐσκόπευον νὰ καταγγέλλουν εἰς τὰς ἀρχάς, καὶ ἔδαν ὁ ὧς ἐκ θαύματος; σωθεῖς ἐκ φόβου πρὸς τοὺς δολοφόνους του, ἤρνεϊτο νὰ τὸ κάμῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Ὅταν τὸν ἤκουσαν νὰ βεβαιῶι ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀποκείρας του αὐτοκτονίας, ἐξεπλάγησαν. Καὶ ἦτο τόσον μάλλον διακυβερνημένη ἢ ἐκπληξίς των, καθ' ὅσον, ἔνας ποῦ θέλει νὰ αὐτοκτονήσῃ, δὲν φρονεῖ νὰ δέσῃ πέτραν εἰς τὸν λαιμόν του, πολὺ περισσότερον δὲ νὰ χωθῇ μέσα εἰς ἕνα σακκί, τὸ κλείσιμο τοῦ ὁποίου ἄφηνε νὰ ὑπονοῇται ὅτι εἶχε καὶ κάποιον βοηθόν εἰς τὰς ἐκπληκτικὰς ἐκείνας προετοιμασίας του.

Οἱ ἰθαγενεῖς ἐν τούτοις, τὸ μὲν διότι ἐνόμισαν ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος νὰ ἀποκρύψῃ τὴν ἀλήθειαν ὁ παρ' αὐτῶν σωθεῖς ἐξ ἄλλου δὲ διότι ὁ ἀρμοδιώτερος νὰ ἀποφασίσῃ τὴν καταγγελίαν τῶν δολοφόνων του — ἔαν ἐπρόκειτο περὶ ἀποκείρας δολοφονίας ἤ το αὐτὸς ὁ ἴδιος, δὲν τοῦ ἀπέτεινον συμβουλὴν τιτα ἐνδεικτικὴν δυσπιστίας πρὸς τὰ λόγια του, οὕτως ἐξήτησαν νὰ μάθουν τὸ μυστικὸν ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὅποιον ἠναγκάσθη, ὅπως ἔλεγε, νὰ λάβῃ τὴν πρὸς αὐτοκτονίαν ἀπόφασιν αὐτοῦ.

— Εἶσαι ἄνθρωπος καὶ φαίνεσαι μυαλομένος ! τοῦ εἶπεν ὁ
 ἱατρός. Συμβουλὰς ἀπὸ μᾶς δὲν περιμένεις βέβαια, καὶ μεῖς
 δὲν εἵμαστε οἱ καὶ ἀλλήλοι γιὰ νὰ σὲ πείσωμεν νὰ μὴν ἐπανα-
 λάβῃς τὴν πρὸς αὐτοκτονίαν πρῶτην σου ἀπόπειραν. Ὅμως
 ἔχομε τὴν ὑπεχρέωσιν νὰ σ' ἐρωτήσουμε κἀτι. τὸ ὁποῖον, βέ-
 βαια δὲν θὰ τὸ ἔχῃς μυστικὸ καὶ τὸ ὁποῖον θὰ μπορεῖς νὰ
 μᾶς τὸ πῇς.

— Ἐρώτησέ με τότε...

— Πῶς ὀνομάζεσαι ;

Ὁ ἀγνωστος ἐμειδίασε.

— Ἰσια Ἰσια, τοῦ ἀπήντησεν, αὐτὸ εἶνε ἕκκεινο, τὸ ὁποῖον
 δὲν πρέπει νὰ σᾶς πῶ. Πῶς ὀνομάζομαι ; Κᾶπως θὰ ὀνομά-
 ζωμαι βέβαιος. Φιλαγίσκος, ἐπὶ παραδείγματι ! Τί θὰ κερδί-
 σης, καὶ ἂν τὸ μάθῃς ; Τίποτα ! Καὶ ἐγὼ εἶμαι βέβαιος πῶς
 δὲν θὰ ὀφεληθῇτε τίποτε ἐσεῖς, ξεύρω καλὰ ἐξ ἄλλου πῶς θὰ
 ζημιωθῶ ἐγώ. Θὰ μοῦ εἰπῇτε γιὰτί. Ἐ, παλληκάρια μου. Ὁ
 κόσμος εἶνε γεμάτος μυστήρια καὶ παραξενιές. Ἐνας παράξε-
 νος κ' ἐγώ, δὲν θέλω νὰ γνωστῇ ὅτι, ἀπεπειράθην νὰ αὐτοκτο-
 νήσω, καὶ ἐσταθῇν τόσον ἀδέξιός, ὥστε νὰ μὴ τὸ κατορθώσω.
 Μάλιστα...

— Τί ;

— Ἦθελα νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ χάρι. Καὶ εἶμαι βέβαιος
 ὅτι ἐσεῖς, ποῦ ἐφάνητε τόσον καλοί, δὲν θὰ τὴν ἀρνηθῇτε.

— Ἐάν μποροῦμε, βέβαια...

— Μπορεῖτε ! Θέλω νὰ σᾶς ζητήσω, νὰ μὴν εἰπῇτε εἰς
 κανέναν τίποτα. Οὔτε ὅτι ἐσώσατε ἕναν ἄνθρωπον, οὔτε καὶ
 τίποτε ἄλλο. Θὰ μοῦ τὴν κάνετε τὴν χάριν αὐτήν ;

Οἱ Αἰγύπτιοι, ἡ ἐκπληξὶς τῶν ὁποίων ηὐξάνετο ἐφ' ὅσον
 ᾤλεται καὶ ἐφ' ὅσον διετύπωνε τὸς παρακλήσεις του ὁ ἄγνω-
 στος, τοῦ ὑπεσχέθησαν νὰ μὴ ἀποκαλύψουν εἰς κανέναν τὴν
 ἀλήθειαν, ἔστω καὶ ἂν ἠρωτῶντο καὶ ἐβιάζοντο νὰ τὴν ὁμολο-
 γήσουν.

— Εὐχαριστῶ ! τοὺς εἶπεν ὁ σωθεὶς. Καί, ποιὸς ξέρει !
 Ἄν ἐγὼ δὲν εἰμπορέσω νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος καμμιά
 ποιὸς ξέρει ἂν δὲν τὸ κάνη κανένας ἄλλος γιὰ λογαριασμό
 μου ...

Ἠρεσύνησε τοὺς κόλπους του καὶ ἐξήγαγεν ἐξ αὐτῶν ὅσα

χρήματα εἶχε μαζί του. Τὰ ἥμισυ τὰ ἔδωσαν εἰς θεῖον ποῦ τὸν ἀνέσυρεν ἀπὸ τὸν ποταμόν. Τὰ ἄλλα τὰ ἐμύρασαν εἰς τοὺς παρισταμένους ὄλλους καὶ ἐπανέλαβε.

— Τώρα, θέλω μιὰ ἀκόμη χάρι ἀπὸ σῆς. Τὴν μικρότερη ἀπ' ὧν.

— Δηλαδή ;

— Νὰ μοῦ δώσῃ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ; τὰ ροῦχα του καὶ τὰ πόδια τὰ ἰδικά μου, τὰ ὅποια, ὅταν, θὰ στεγνώσουν, θὰ ἀξίζουν τὸν κόπο, νὰ τὰ φορῇ κανεὶς.

Διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν αὐτὴν ἐφάνησαν πρόθυμοι ὅλοι. Ὁ ἄγνωστος ἐπροτίμησε τὰ ἐνδύματα θεοῦ, ὃ ὅποιος εἶχε τὸ ἴδιον μὲ αὐτὸν ἀνάστημα. Μετεμφίεσθη οὕτω, νύχαρίσθη καὶ πάλιν τοὺς σωτήρας του καὶ ἔφυγε καὶ ἐξηφανίσθη κατευθυνόμενος πρὸς τὴν πόλιν.

Οἱ Αἰγύπτιοι δὲ ἔμειναν καὶ ἐπὶ πολὺ ἐσχολίαζον τὸ πρᾶγμα καὶ ἠπόρουν διὰ τὰ λόγια καὶ τὰς πράξεις καὶ τὰς παρακλήσεις τοῦ ἀγνώστου τῶν, παρακλήσεις αἱ ὅποια ἦσαν τόσον παρὰ-δοξοὶ ὅσον μυστηριώδεις ἦτον καὶ αὐτοὺς.

— Κάποιος μισότρελλος θὰ εἶνε ! κατέληξαν εἰπόντες. Ἄς κἀνῃ λοιπὸν ὅ,τι τοῦ κόβει τὸ ἄδαιο τοῦ κεφάλι. Ἐμεῖς, ὡς πᾶμε τώρα στὴς δουλειάς μας καὶ αὐτὸς ὡς κἀνῃ δει τὸν φωτισμὸν τοῦ Θεοῦ.

*
* *

Ὁ ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἀνασυρθεὶς ἄγνωστος ἀφ' ἑτέρου, ἀφοῦ μετεμφίεσθη εἰς ἰθαγενῇ. δὲν μετέβη νὰ ἐπαναλάβῃ, ὅπως εἶχε βεβαιώσει ὅτι θὰ ἔκαμνε, τὴν πρὸς αὐτοκτονίαν ἀποπειρὰν του.

— Ν' αὐτοκτονήσω ; ἐψιθύρισεν. Κἀθε ἄλλο ! Κἀθε ἄλλο ἔχω σκοπὸν νὰ κάμω, παρὰ νὰ ὑποβηθῇσω τὰ σχέδια τῆς φιλενάδας μου, τῆς Κόρας.

Καὶ ὁ ἀστενόμενος Νοταρᾶς—διότι, ὅπως, χωρὶς ἄλλο, ἐμάντευσαν οἱ ἀναγιώσταί μας, ὁ Ἑλλήν ἀστενόμενος ἦτο ὁ ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων σωθεὶς ἄγνωστος—ἀντὶ νὰ παραμείνῃ εἰς τὸν Νεῖλον, κατευθύνθη πρὸς τὴν πόλιν, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν, ὑπὸ τὰ σκότῃ τῆς νυκτός, ἐξετελοῦντο πανεὲς εἰδους ὄργανα καὶ πάσης σκοτεινότητος καὶ τραγικότητος μυστήρια, ὅπου ἐπλέκοντο καὶ ἐσχεδιά-



— Συλλάβατέ τον ! ἀνέκραξεν εἰσερχόμενος πρῶτος.

ζοντο καὶ διεκπεραιοῦντο αἱ πλεετάναι καὶ παγιῖδες καὶ κατανι-
κόητες ἐκείναι, τὴν φορικαλαιότητα τῶν ὁποίων θὰ παρακολυ-
θίσωμεν, ἐν ὅλῃ τῆς ταῖς ἐκκλητικαῖς λεπτομερεσίαις, εἰς τὰ
ἐπόμενα τοῦ παρόντος ἔργου κεφάλαια.

Ἐπὶ τι ἄρκετόν, χρονικόν διάστημα, ἐβάδιζε κατὰ μῆκος
τῆς ὁχθῆς τοῦ ποταμοῦ, τὸ ρυθμικὸ κελάρισμα τῶν ὀρμητικῶν
ὕδατων τοῦ ὁποίου προσέδιδον μεγαλειτέραν μεγαλοπρέπειαν
εἰς τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ἐπροξένει ἡ αἰθρία νύξ, ὁ οὐρανὸς τῆς
ὁποίας ἐξαπέλυε κατὰ χονδρὸς θρόμβους τὰς σιαγόνας τῆς
ὕγρασις.

Καὶ διὰν ὑπελόγησεν ὅτι δὲν τὸν διέκρινον πλέον οἱ ἰθα-
γενεῖς, ἐστάθη. Ἐκύεταξε γύρω του, ἀνεζήτησε καὶ ἀνεῦρε τὴν
συντομοτέραν ἐκ τῶν ὁδηγουσῶν εἰς τὴν πόλιν ὁδῶν, ἐλοξοδό-
μησεν, ἐτάχυνε τὸ βῆμα του καὶ ἐξηφανίσθη εἰς τὰ σκοτεινὰς
νυκτός, κολυμβῶν μέσα εἰς τὰ πολυκύμαντα πελάγη ζοφερῶν
καὶ βαθυτάτων σκέψεων, εἰς τὰ πελάγη τῶν προσπαθειῶν του
νὰ μαντεύσῃ διὰ ποῖον λόγον ἡ Τσιγγένα Κόρα τοῦ ἔστεισε
τὴν παγίδα ἐκείνην, ἡ ὁποία παρ' ὀλίγον νὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴν
ζωήν.

— Δὲν ἤξιζέω διατὶ τὸ ἔκαμε καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ μαν-
τεύσω, ἐψιθύρισε τέλος. Ὅμως, δὲν εἶνε δύσκολο καὶ νὰ τὸ
μάθω. Ἡ Κόρα δὲν ἐνήργησε διὰ λογαριασμόν τῆς. Ἡ Κόρα
δὲν ἔκαμεν ὅ,τι ἔκαμε χωρὶς νὰ βιασθῇ. Ὑπὸ τίνος ὁμῶς; Καὶ
διατὶ; Καὶ τί ἐπιδιώκοντες οἱ ἀγνωστοὶ αὐτοί, ἐζήτησαν νὰ μὲ
ἐξαφανίσουν;

Ἐκαμε μορφασμόν ὑψίστης ἀπορίας.

— Δὲν γνωρίζω, μὰ θὰ μάθω! ἐπανέλαβε. Θὰ μάθω, καὶ
πολὺ γρήγορα μάλιστα.

Ἐξακολουθῶν τὸν δρόμον του ὁ Νοταρᾶς, δὲν ἔπαυε νὰ
βασανίζῃ τὸν νοῦν του προσπαθῶν νὰ μαντεύσῃ τὴν ἀλήθειαν,
καὶ νὰ καταστρώσῃ τὰ σχέδια καὶ τὰς λεπτομερείας τῶν σχε-
δίων του αὐτῇ, διὰ τῶν ὁποίων θὰ εἰσέθετο ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν σν-
νεργατῶν τῆς Κόρας, συνεργατῶν οἱ ὅπουτοι, χωρὶς ἄλλο, κἄτι π
σοβαρὸν καὶ ἐκκλητικόν, κἄτι τι τὸ σπουδαῖον καὶ τρομακτι-
κὸν θὰ ἐπεδίωκαν ὅπως ἡδύνατο κανεὶς ἵα κρίνῃ ἀπὸ τὴν πρῶ-
την, τὴν ἐναντίον αὐτοῦ τοῦτου τοῦ ἰδίου, δολοφονικὴν αὐτῶν
ἐνέργειαν.

Καὶ τί μὲν ἐσκέφθη καὶ ἀπεφάσισεν ὁ Νοταρᾶς· πῶς δὲ

ἐπολιτεύθη κατὰ τὴν εἰς Ἀλεξανδρείαν ἐπιστροφὴν του, ἐπὶ πλέον δὲ εἰς ποίας ἐνεργείας προέβη καὶ ποίας ἀποκαλύψεις, ἐπέτυχε μέχρι τῆς δεκάτης ἡμέρας ἀπ' ἐκείνης, καθ' ἣν ἐρροφθῇ εἰς τὸν ποταμόν, θὰ εἴπωμεν ὑργότερον. Πρὸς τὸ παρὸν, ἀρκούμεθα νὰ σημειώσωμεν ὅτι τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Λορέντζος Φρέγκολι ἐπεβίβαζε καὶ πάλιν τῆς ἀμάξης τὸ πτώμα τοῦ νεαρῷ Μπερεκέτη, ὁ ἀστυνόμος Νοταρᾶς ἦτο κρυμμένος εἰς μίαν σκοτεινὴν γωνίαν τῆς στενῆς ἐκείνης ὁδοῦ, πρὸ τῆς ὁποίας μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπιβάλλον, ὑψοῦτο τῆς ὥρας Νούγκοβιτς τὸ ὑπερύψηλον μέγαρον.

Εἶδε τοὺς ἀνθρώπους τῆς Λέσχης τῶν 40 ἐπιβιβαζομένους τὴν ἀμαξάν ὁ Νοταρᾶς, καὶ ἔκαμε ζωηρὸν καὶ παρατεταμένον μορφοασμόν.

— Ἐνα πτώμα ἀνεβοκατεβoίνει εἰς τὸ σπῆτι τῆς κυρίας Νούγκοβιτς ! διαλογίσθη. Διαιτί ; Πρὸς τί ; Ποίαν σχέσιν ἔχει αὐτὸ τὸ πτώμα μὲ τὴν χήραν ; Καὶ διαιτί κάμνει τόσα τοξεῖα δια ;

Ἐσκέφθη καὶ πάλιν.

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτα ! ἐπανέλαβε καὶ πάλιν. Δὲν ἔνοῶ καὶ δὲν μαντεύω τίποτα. Εἶμαι ὅμως βέβαιος ὅτι κἀτι τι τὸ ἐξαιρετικόν, κἀτι τι τὸ φοβερόν, κἀτι τὸ ἐκπληκτικόν παρασκευάζεται. Ποιὸ ; Ἄγνωστον !

Ἐκαμε χειρονομίαν ἀδιαφορίας.

— Θὰ τὰ μάθω ὅπως ὀλα, ἐπανέλαβεν. Ὅ,τι κι' ἂν γίνεται, θὰ τὸ μάθω ἐγὼ. Ὅ,τι καὶ ἂν προστοιμάζεται θὰ τὸ ἀνακαλύψω. Ὅ,τι καὶ ἂν ἐπιδιωχθῇ, ἐγὼ ὁ ζῶν νεκρός, ἐγὼ, τοῦ εἶμαι πεθαμένος καὶ ὅμως ζῶ, θὰ τὸ παρακολουθήσω, θὰ τὸ ἀνακαλύψω καὶ τότε ..

Ἐμειδίασε κινῶν τὴν κεφαλὴν του καὶ προσέθεσε.

— Ἐ. τότε, θὰ λογαριασθῶ καλὰ μ' ὅλους ἐκείνους, τοὺς ὁποίους, ἂν καὶ ἔπρεπε νὰ εἶχα τσουβαλιάσει εἰς τὴν φυλακὴν, τοὺς ἀφῆκα ὅμως νὰ μὲ τσουβαλιάσουν ἐκεῖνοι καὶ νὰ μὲ ρίψουν νὰ μὲ φᾶνε εἰ κροκόδειλοι.

Καὶ ὁ Νοταρᾶς, ὁ ὁποῖος, κάτω ἀπὸ ὅλας τὰς ἐνεργείας ἐκείνας τῶν ἀνθρώπων ποῦ ὑποπτεύετο καὶ παρηκυλεύθει, διέβλεπε τὴν ὑπαρξίν κάποιου σατανικοῦ σχεδίου, ἀντὶ νὰ βιασθῇ νὰ ἀποκαλυφθῇ καὶ νὰ προβῇ εἰς τὰς συλλήψεις, τὰς ἐκ πρώτης ὄψεως νομιζομένας ἀπαραιτήτους καὶ ἐπιβαλλομένας, ἀνέ-

μενε μέχρις ὅτου, ὁ Λορέντζος Φρέγκολι καὶ οἱ σύντροφοί του, ἐπέβησαν εἰς ἀπὸ τόσης ὥρας ἀναμενούσης ἐκεῖ κλειστής ἀμάξης.

— Εἶναι στὴν ἀμοξα αὐτοί, διελογίζετο, καὶ ἐγὼ εἶμαι πεζός. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει τίποτε. Ἐμπορῶ νὰ τοὺς παρακολογήσω καί, μὰ τὸν Θεόν, θὰ τὸ κάμω μὲ μεγάλην εὐκολίαν μάλιστα...

Ὅταν ὁ ἀμαξηλάτης; πηδήσας εἰς τὴν θύειν του, ἀνέλαβε τὰς ἡνίας, καὶ ἐμάστιζε τοὺς ἵππους του, ὁ Νοταρᾶς ἐξῆλθε τῆς σκοτεινῆς του κρύπτῃς, ἔτρεξε κατέφθασε τὴν ἀμοξαν, καὶ ἐκάθησαν ἐπάνω εἰς τὸν ἄξονα τῶν ὀπισθίων τροχῶν. Συνεσπειρώθη εἰς ἑαυτόν, συνεμαζεύθη ὅσον ἡδύνατο καλλίτερα, καί, κρατούμενος καλὰ.

— Φθάνει μονάχα νὰ μὴ μὲ ἴδουν τίποτα ἀστυνομικοὶ καὶ μὲ συλλάβουν καὶ μοῦ χαλάσουν ὅλα μου τὰ σχέδια, διελογίσθη. Ἀλλοιῶς, ὅλα θὰ πᾶν καλὰ.

Ἡ ἀμοξα, ἔτρεχε μὲ ἄρκετὰ μεγάλην ταχύτητα, καὶ τοῦτο ἡψυχάζει τὸν ἀστυνόμον, ὁ ὁποῖος, οὕτω, διέτρεχεν ὀλιγωτέρους φόβους νὰ παρατηρηθῇ παρὰ τῶν φρουρῶν, νὰ καταβιβασθῇ ἀπὸ τὴν θύειν του νὰ συλληφθῇ ὥς ὑποπτος, καὶ νὰ ἀναγκασθῇ νὰ παύσῃ παρακολουθῶν τοὺς ἐταίρους «τῆς Λέχης» τῶν 40» τὰ σχέδια καὶ οἱ σκοποὶ τῶν ὀπείων, δὲν τοῦ ἦσαν μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς γνωστά.

Ἐπὶ πλέον ἐκείνη, ἀποφεύγουσα τὰς κεντρικὰς τῆς πόλεως ὁδούς, ἔτρεχε διὰ μέσου τῶν μαῶλλον ἀποκέντρων καὶ μαῶλλον σκοτεινῶν ὁδῶν, διὰ μέσου σχεδὸν ἀδιαβάτων στενωπῶν, ὅπου οἱ χροφύλακες ἀπέφευγον νὰ παραμένουν.

— Μὰ ποῦ πηγαίνουνε λοιπόν; διελογίζετο ὁ Νοταρᾶς. Καὶ τί ζητοῦν; Καὶ τί ἐπιδιώκουν;

Ἐμόρφασε καὶ συνέσπασε καὶ πάλιν τὰς ὀφρεῖς του.

— Ὅπου καὶ ἂν πηγαίνουν, ὅ,τι καὶ ἂν ζητοῦν, ὅ,τι καὶ ἂν ἐπιδιώκουν, ἐπανέλαβε, θὰ τὸ ἀνακαλύψω ἐγώ. Καὶ σὰν θ' ἀπλώσω τὸ χέρι μου..

Ἐμεδίωσε κιὼν τὴν κεφαλὴν του καὶ προσέθεσε.

— Τότε, ἀλλοίμονο σὲ κεῖνον ποῦ θὰ πιάσω, ὁποῖος κι' ἂν εἶν' αὐτός. Ἀλλοίμονο καὶ τοῖς ἀλλοίμονό του.

Ὅπως ἦτο συσπειρωμένος εἰς τὴν θύειν του ὁ Νοταρᾶς, ἤκροατο. Δὲν εἶπεν ἓν τούτοις τίποτε.

Ὁ ἀμαξηλάτης, εἰδοποιημένος προφανῶς ἐκ τῶν προτέρων, περὶ τοῦ μέρους, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ μετέβανε, δὲν ὠμίλει, δὲν ἠρώτα, δὲν εἶπε καί τι, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου, εἰς δὲν ἐπνίγετο μέσα εἰς τὸν δαιμονιώδη τῆς ἀμάξης κρότον καὶ ἐφθανε μέχρι τῶν ἀκοῶν αὐτοῦ, θὰ ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ ἴσως μέρος τοῦ σκοτεινοῦ των μυστικοῦ καὶ τοῦ ἀγνώστου των σχεδίου.

Τὰ ὅσα ἀφ' ἑτέρου διημοίβοντο μεταξὺ ἐκείνων, οἱ ὁποῖσι εὐρίσκοντο χωμένοι μέσα εἰς τὴν ἀμαξάν, δὲν ἠδύναντο νὰ φθάσουν καὶ μέχρις αὐτοῦ.

Τοῦτο ὅμως, δὲν ἐδυσσηρέσκει καὶ δὲν ἀπεγοήτευσεν τὸν Νοταρῆν, ὁ ὁποῖος δὲν ἀμφέβαλλεν οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ὡς πρὸς τὴν τελικὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐνεργειῶν καὶ τοῦ σχεδίου του.

Καὶ συνεσπειροῦτο ὁλονὲν εἰς ἑαυτὸν ὁ Νοταρᾶς καὶ συνεμαζεύετο καὶ ἀπεκρῦπτετο ὁλονὲν καλλίτερον ψιθυρίζων ἐν ταῦτῳ.

— Σὶν θὰ σᾶς βάλω στὸ χέρι, σὰν θὰ σᾶς ἀρπάξω ἀπὸ τὸ λαιμό, ἔ, τότε . . . Τότε, θὰ τὰ πληρώσετε ὅλα μαζί !
Ὅλα !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Τὸ τραγικὸν μῆνυμα !

Τέσσαρες ἡμέρας μετὰ τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἀφηγήθημεν, πρὸ τῆς ἐξοχικῆς ἐπαύλεως τοῦ Ζερβουδάκη, ἐσταμάτησαν, ὀλίγον μετὰ τὴν πέμπτην ἀπογευματινὴν ὥραν μία ἀμαξά, καὶ ἐξ αὐτῆς κατέβη νεαρὸς τις κύριος ἀμέμπτου ἐξωτερικοῦ. Ἦλθεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην του νὰ περιμένῃ, ἐπλησίασεν εἰς τὴν κυκλιδόφρακτον μεγάλην θύραν τοῦ κήπου, τὴν ἡῦρεν ἀνοικτὴν, εἰσῆλθεν, ἐπλησίασεν εἰς τὴν κυρίαν εἴσοδον, ἐπίεσε τὸ ἡλεκτρικὸ αὐτῆς κουδοῦνι, καὶ ὅταν ἐκείνη ἤνοιξε καὶ παρυσιάσθῃ μία ὑπερέτρια.

— Εἶπε ἐπάνω ἡ δεσποινὶς Δόλα ; τὴν ἠρώτησεν,

— Ὅχι, κύριε ! ἀπήντησεν ἐκείνη, ἀφοῦ προηγουμένως ἐξήτασε προσεκτικὰ τὸν ξένον καὶ τὴν περιβολὴν αὐτοῦ. Δὲν εἶν' ἐπάνω ! Θέλετε νὰ τὴν ἰδῆτε αὐτὴν τὴν σιγμὴν ;

— Μάλιστα ...

— Σὰς γνωρίζει ;

— Μὰ γνωρίζει ναί ! Καί ἔρχομαι νὰ τῆς ἀναγγεῖλω μίαν εἴδησιν, μίαν θλιβεράν, μίαν τραγικὴν τῷ ὄντι εἴδησιν, τὴν ὁποίαν δὲν εἰμπορῶ νὰ τὴν ἀνακοινώσω εἰς ἄλλον ... Μοῦ κάμνεις τὴν χάριν νὰ μὲ ὁδηγήσετε πρὸς αὐτὴν ;

Ἡ ὑπηρετρία, ὅπως καὶ ὅλον τὸ ἄλλο προσωπικὸν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ζερβουδάκη, ὅπως ὅλοι τὴν ἐγινώριζον, ἡγάπα πολὺ τὴν ὥραIAN παιδαγωγόν, τὴν τόσον καλὴν καὶ ἀγαθὴν, καὶ τόσον συμπαθεῖ καὶ ἄσπικτον, τὴν Δόλαν ἢ ὁποία, καὶ διὰ τῶν λόγων καὶ διὰ τῶν πράξεων ἠὲ χαρίζεται καὶ περιεποιεῖται καὶ βροῇ καὶ ἀνεκούφιζε τοὺς πάντας καὶ τὰς πάσας, τὴν Δόλαν, ἢ ὁποία ἦτο τύπος καὶ ὑπογραμμὸς ἀγαθῆς καὶ καλῆς καὶ τιμῆς νεανίδος.

Δι' αὐτό, ὅταν ἤκουσε τὸν ἄγνωστον τῆς ἐκείνου νὰ λέγῃ ὅτι εἶχε νὰ τῆς ἀναγγεῖλῃ μίαν θλιβεράν εἴδησιν, ἐταράχθη· σχεδὸν ἐτρόμαξε. Καὶ ἀνησυχούσα δι' αὐτὴν ταύτην τὴν ἰσχυρὰν τὴν ὁποίαν ἡγάπα καὶ ἐξετίμα, καὶ θλιβομένη δι' αὐτήν, ἀλλὰ καὶ περιεργὸς νὰ μάθῃ ποῖον δυστύχημα εἶχεν ἐνοκῶσαι κατὰ τῆς κεφαλῆς τῆς ὥρας πλὴν ἀτυχοῦς παιδαγωγοῦ.

— Ἀλλ' εἰ τῆς συμβαίνει ; ἠρώτησεν τὸν ἄγνωστον. Ποίαν θλιβεράν εἴησιν ἔρχεσθε νὰ τῆς ἀναγγεῖλετε ;

— Σὰς εἶπα, ἐπανελάβεν ἐκεῖνος, ὅτι δὲν εἰμπορῶ νὰ τὴν ἀνακοινώσω εἰς κανέναν ἄλλον. Πρόκειται περὶ ἐνὸς δυστυχήματος. Πρόκειται περὶ μιᾶς συμφορᾶς, τὴν ὁποίαν ὁμως ἐγὼ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἀναγγεῖλω εἰς κανέναν ἄλλον ἐκτὸς αὐτῆς.

Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν, ἡ ὑπηρετρία δὲν θὰ καθίστατο γνωστὸν τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον εὗρισκετο ἐκείνη τὴν στιγμήν, ἢ Ἀόλα. Ἡ ὥραΙΑ παιδαγωγός, ἐνῶ εἶχε καθὲς δικαίωμα καὶ καθὲς ἐλευθερίαν νὰ ἐξέρχεται ὅπου τῆς τὸ ἐπέτρεπε ἡ ὑπηρεσία τῆς, τῆς ἀπηγορεύετο ἐν τούτοις νὰ δέχεται ξένους εἰς τὴν οἰκίαν ἢ εἰς τὴν ἑπαυλιν καὶ διὰ νὰ μὴν ἀπασχολῆται ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῆς, ἀλλὰ καὶ διότι ἦτο συνήθεια τῆς οἰκογενείας τοῦ Ζερβουδάκη νὰ ἀπαγορεύῃ τὰς εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ὑπηρεσίας τῆς ἐπισκέψεις.

Τώρα ὁμως ἐπρόκειτο περὶ ἐξ ἱερτικῆς τιμῆς περιπτώσεως. Ὁ ξένος, ὅπως ἐβεβαίωνεν, εἶχε νὰ τῆς ἀναγγεῖλῃ πράγματα δυσάρεστα. Κἀντὶ περισσότερον ἀκόμη. Μίαν θλιβεράν εἴδησιν.

Καὶ ἡ ὑπηρέτρια, ἡ ὁποῖα δὲν θὰ ἐβιάζετο νὰ μάθῃ ἡ θωραία Δόλα εὐχάριστόν τι γεγονός, ἐνόμισεν ὅτι τῆς ἐπεβάλλετο νὰ διευκολύνῃ τὴν μὲ αὐτὴν συνάντησιν τοῦ ἀγνώστου τῶρα, ποῦ ἐκρέκειτο ν' ἀκούσῃ τὴν τραγικὴν, ὅπως ἐκείνος τὴν ἐχαράκτῃ-ριζεν, ἀναγγέλλαν.

Δι' αὐτό, παρ' ὅλας τὰς ἀπαγορευτικὰς διατάξεις τοῦ Ζερ-βουδάκη, οὔτε ὅτι εὗρισκετο ἐκεῖ ἡ Δόλα, οὔτε τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάθητο ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀπέκρουσεν.

— Εἶναι εἰς τὸν κήπον ! εἶπεν εἰς τὸν ἀγνώστον. Καὶ ἀφ' οὗ δὲν δέχεσθε νὰ τῆς εἰπῶ ἐγὼ τὸ ὅτι θέλετε, εἰμφορεῖτε νὰ πάτε νὰ τὴν βρῆτε σεῖς. Ἡ θέλετε νὰ τὴν φωνάξωμεν ἐδῶ ;

— Ὡ, ὄχι ! Εἶπε εἰς τὸν κήπον εἴπατε ;

— Μάλιστα !

— Τόσον τὸ κολλίτερον λοιπόν ! Θὰ εἰμφορέσωμεν νὰ μι-λήσωμεν ἐλευθέρως. Εἶναι μόνη τῆς ;

— Ὅχι !

— Ποῖος τὴν συνοδεύει ;

— Εἶναι μὲ τὴν μικρὰν θυγατέρα τοῦ κυρίου μας.

— Καὶ εἰς ποῖον ἀκριβῶς μέρος τοῦ κήπου εὗρισκεται ;

Ἡ ἐπηρέτρια ὑπέδειξεν εἰς τὸν ἀγνώστον μίαν πυκνὴν ἀνάδα, εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου εὗρισκομένην, καὶ ὠδήγησεν αὐτὸν διὰ τίνος τρόπου θὰ ἐφθάνεν ἕως ἐκεῖ

— Εὐχαριστῶ ! ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Σὰς εὐχαριστῶ !

Καὶ χαιρετήσας τὴν ὑπηρέτριαν, κατευθύνθη πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἡ ἀτυχὴς παιδαγωγὸς μεταβαίνων, μὲ τὸ μείδιμα εἰς τὰ χεῖλη νὰ ἐξαπολύσῃ κατ' αὐτῆς τῆς συμφορᾶς τὸν κεραιόν.

— Δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ τὰ μὲ πιστεύσῃ, ἐπιθυροῖζεν ὁ ἀγνώστος χαμογελῶν ἕνα σατανικὸν μείδιμα. Θὰ μὲ πιστεύσῃ ναι. Καὶ τότε...

Ἐμείδισεν καὶ πάλιν.

— Καὶ τότε, ἐκπρόβαλε, χωρὶς νὰ θέλῃ καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ οὐδ' αὐτὴ, θὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς θαλάσσις τῶν ἐταίρων τῆς Δέσσης μας, θὰ συνεργήσῃ εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ πρωτοκρίτου καὶ ἐκπληκτικοῦ σκανδάλου ποῦ προετοιμάζομεν, τοῦ σκανδάλου ἐκείνου, τὸ ὁποῖον θὰ γίνῃ ἡ ἀφορμὴ ν' ἀρπάσω-μεν τῆς δεσποικίδος Βίλιγκαμ τὰ ἐξήκοντα ἑκατομμύρια.

Προχωρῶν διὰ μέσων τῶν ἀνθοστολίστων τοῦ κήπου δρομίσκων ὁ οὕτω μονολογῶν καὶ οὕτω σκεπτόμενος ἀνθρωπος ἐκείνος, ἐφθασε τέλος εἰς τὴν σκιάδα, κάτω ἀπὸ τὸν ποιητικὸν ἀνθινον τροῦλον τῆς ὁποίας, ἀνεπαύετο πλάττουσα ὄνειρα γλυκὰ καὶ ρεμβάζουσα, ἡ εὐμορφη Ἑλληνὶς παιδαγωγός.

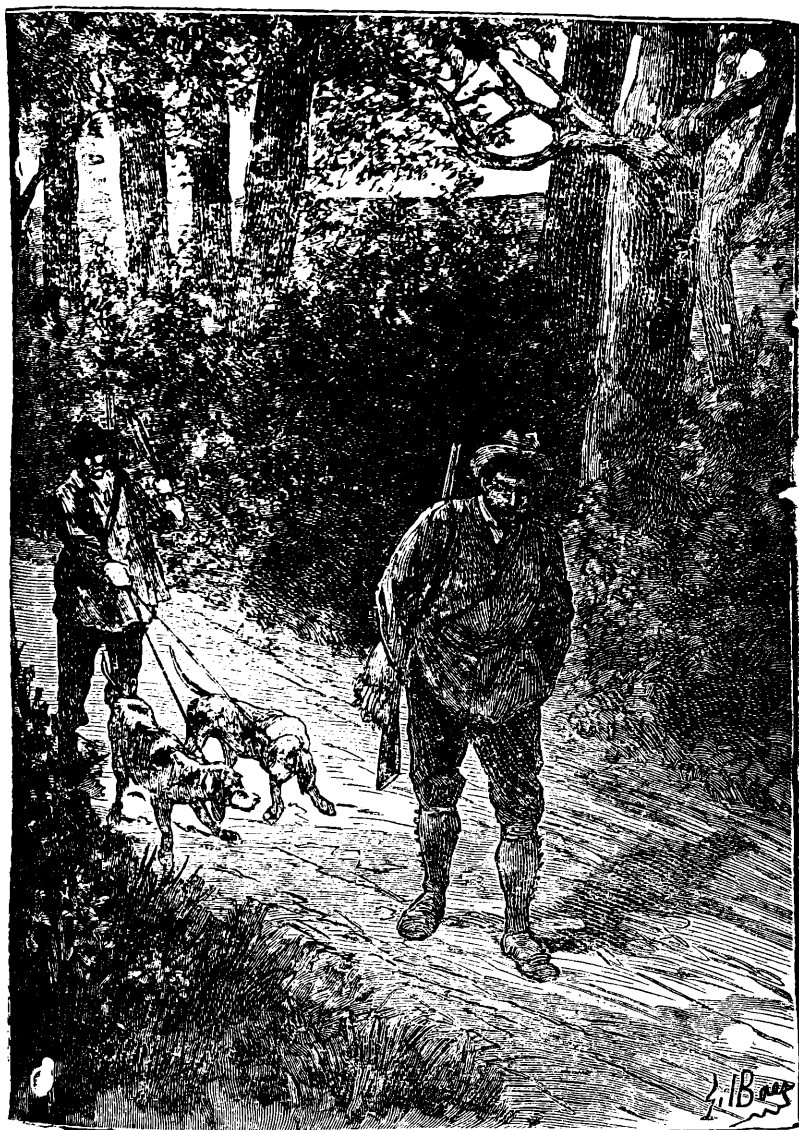
Τὴν διέκρινε καθισμένην εἰς ἕνα ξύλινον κάθισμα, ὑπερθεῖν τοῦ ὁποίου ἤπλουντο τὰ καταπράσινα φύλλα φουνιωτοῦ δανδριλίου, καὶ κατηυθύνθη πρὸς αὐτὴν ἐκ τῶν ὀπισθεν. Τὴν εἶδε κρατοῦσαν ἀνὰ χεῖρας κἄτι, τὸ ὅποιον παρετήρει μετὰ προσοχῆς, ἐσκέφθη, ἐμάντευσεν ἴσως, ἐμειδίασε γέρον παρὰδόξον καὶ αἰνιγματῶδες μειδιῶμα, καὶ, ἐλαφρὰ πατῶν, ἐπλησίασε ψιθυρίζων :

— "Ἄς δοῦμε ! Εἶν' αὐτὸ ποῦ ὑποπτεύομαι ; Εἶναι τάχα ἡ φωτογραφία τοῦ ἑραστοῦ τῆς Νίκου ;

Ἡ παιδαγωγὸς ἐκράτει πράγματι τοῦ Νίκου τὴν φωτογραφίαν. Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν τελευταίαν των συνάντησιν, τὴν ὁποίαν, μαζὺ μὲ ἡμᾶς, παρηκολούθει καὶ ὁ ὑπηρέτης ἐκεῖνος τοῦ ξενοδοχείου, ὁ ὁποῖος καὶ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Δορέντζον Φρέγκολι, τὰ ὅσα ἤκουσε διαμυηόμενα, ὁ Νίκος Διανέξης — ὁ ἑραστής — ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ἀβυσσηνίαν, ὅπου, κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς του, ἐπρόκειτο νὰ διαμείνῃ ἐπ' ἀρχαῖον χρονικὸν διάστημα, καὶ ὅπου, ὅπως ἐσκέπτετο, θὰ κατάρθωνε νὰ σχηματίσῃ τὴν περιουσίαν ἐκείνην, ἡ ὁποία θὰ ἐξησφάλιζεν εἰς τὴν μέλλουσαν γυναῖκά του Δόλαν, τὴν ἀνετον καὶ ἀξιοπρεπεῆ ζῶήν.

Ἡ Δόλα, ἡ συνειθισμένη νὰ συναντᾷ σχεδὸν συχνὰ τὸν Νίκον, νὰ συνομιλῇ μαζὺ του, νὰ ἀκούῃ τὴν φωνὴν του, νὰ παρηγορῇται εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς μεγάλης του ἀγάπης καὶ τῆς πεποιθήσεώς του διὰ τὸ εὖελπι μέλλον, ἐλυπήθη πολὺ διότι θὰ τὸν ἐχωρίζετο, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐδοκίμασε νὰ τοῦ ματαιώσῃ τὸ ταξεῖν τοῦ ἐκείνου, ἀπὸ τὸ ὅποιον θὰ ἐπέστρεφε φέρων τὴν εὐτυχίαν της.

Ἐπαύσε νὰ βλέπῃ τὸν Διανέξην ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγός, ἀλλὰ δὲν εἶχε παύσει νὰ τὸν σκέπτεται οὐδ' ἐπὶ μίαν κἂν ἐλαχίστην στιγμήν. Ὅταν εὗρεσκετο μόνη ἢ μὲ τὴν μικρὰν τοῦ Ζερβουδάκη θυγατέρα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν — εἴτε διότι τὴν ἐμπιστεύετο, εἴτε διότι ἐκαίνη, λόγῳ τῆς ἡλικίας της, δὲν ἐγγόει τίποτε — δὲν ἐφρόντιζε νὰ κρύπτεται, ἔσυρε τὴν φωτογραφίαν τοῦ ταξιδεύοντος ἤδη μακρὰν Διανέξη, καὶ τὴν ἐκύτταζε καὶ



Περιεφέρετο εἰς τὴν ὑποπτον περιοχὴν ἐκείνην.
Ὁ Καπετὰν Δράκος

φυλ. 17

τὴν ἐθαύμαζε καὶ δι' αὐτῆς συνεκοινωνεὶ μὲ ἐκεῖνον νοερῶς.

Ἔνα τέτοιο πρᾶγμα ἔκαμε καὶ τὴν σσιγμὴν αὐτὴν ἡ Δόλα.

Προβλέπουσα μὲ ἀπειρον γλυκύτητα τὸ ἄψυχον ἐκεῖνο ὁμοίωμα, ἄφηνε τὴν φαντασίαν της νὰ περᾷ πρὸς τὴν Ἀβυσσινίαν, νὰ συντομείῃ τὰς ἀποστάσεις, νὰ τὴν φέρῃ κοντὰ εἰς τὸν Νίκον της διὰ τὰ τὸν βλέπη ὀλοζώντανον ἔμπρὸς της καὶ νὰ τοῦ ὁμιλῇ διὰ τῆς καρδίας της, νὰ ἐπικοινωνῇ μαζύ του ψυχικῶς.

Καὶ τώρα, ὅπως καὶ πάντοτε, ἐρέμβαζε πλάτουςσα τὰ εὖνυχέστερα τῶν ὄνείρων καὶ δραματιζομένη τὰ πικρὰ γλυκύτερα τῶν ὁραμάτων.

Ἀφωσιωμένη ὅμως εἰς τὸ νὰ παρατηρῇ καὶ νὰ ἀποθαυμάζῃ τὴν φωτογραφίαν τοῦ ἀγαπημένου της, ἡ ὥραία τοῦ Ζερβουδάκη παιδαγωγός, δὲν ἀντελήφθη τὸν ἄγνωστον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος, διολιθίσας διὰ μέσου τῶν δένδρων τῆς ἐπαύλεως, ἐπλησίασεν ἀθουρύνως, παρεμέρισε τοὺς κλάδους καὶ ἐκυψε νὰ ἴδῃ τί ἦτο ἐκεῖνο ποῦ παρετήρει μετὰ τόσης προσοχῆς καὶ τόσης εὐλαβείας σχεδὸν εἰπεῖν θρησκοευτικῆς.

Ὁ ἄγνωστος ἄφ' εἰτέρου, διὰν παρετήρησε καὶ εἶδε καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ ὑπόνοιά του ἦτο ἀληθής, ἐμειδίσασεν εἰς ἀγρίας εἰρωνείας μεϊδίωμα. Ἀπεσύρθη καὶ πάλιν, ἀπεμακρύνθη ὀλίγον καὶ πάλιν ἐλοξοδρόμησε καί, χωρὶς νὰ προφυλάσσεται καὶ χωρὶς νὰ περιπατῇ μὲ τὴν προτέραν προσοχὴν τώρα, καιτηυθύνθη πρὸς τὴν ἀντίθετον ἐξουδον τῆς θαυμασίας αὐτῆς σκιαδος, εἰς τὰ βάθη τῆς ὁπείας ἐκάθητο ρεμβάζουσα καὶ ὀνειροπολοῦσα ἡ νεᾶνις.

Ἄλλ' ἦτο τόσον βαθεῖς οἱ ρεμβασμοὶ τῆς Δόλας, καὶ ἦτο τόση μεγάλη ἡ εἰς αὐτοὺς ἀφοσίωσίς της, ὥστε οὔτε τώρα δὲν ἀντελήφθη τὸν ἐπλησιάζοντα ἄγγελον κακῶν, τὸν ἄγνωστον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος, ὅπως διὰ τῶν λόγων του ἀφῆκε νὰ ὑπονοηθῇ, ἦτο εἰς τὸν ἀνθρώπων «τῆς Δέσχης τῶν 40», τῆς λείσσης ἐκείνης, ἡ ὁποία, διὰ τὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ ὕψους τῆς ἐπιτοχίας της, εἶχεν ἀποφασίσει νὰ πατήσῃ ἐπὶ τοῦ πετάματος τῆς ἀδυνατοῦς εὐμορφῆς παιδαγωγοῦ.

Ὁ ἄγνωστος, ἤλθε καὶ ἐστάθη καταντικρὺ της. Ὅταν ἡ Δόλα, διὰ μίαν σσιγμὴν, ἀποσπασθεῖσα τῶν ρεμβασμῶν της, ἐσήκωσε τὰ μάτια της καὶ τὸν ἐκύταξεν, ἐκεῖνος ὑπεκλίθη πρὸ αὐτῆς βαθύτατα.

Ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγός, θορυβηθεῖσα, ἐκρυψε τὴν φω-

τογραφίαν τοῦ Δανέζη κάτω ἀπὸ τὸ δαντελωτὸν τοῦ λευκοῦ περιστεριοῦ της, καὶ ἔσπευσε νὰ ἐγερθῇ.

— Ποῖον ζητεῖτε κύριε ; ἠρώτησε μὲ συστολήν.

— Σᾶς, δεσποινίς ! ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

— Ἐμέ ; ἠρώτησε καὶ πάλιν ἀποροῦσα ἡ παιδαγωγός, ἡ ὁποία δὲν ἐνεθυμεῖτο νὰ εἶχεν ἰδεῖ ποτὲ τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖνον.

— Σᾶς μάλιστα.

— Μὲ γνωρίζετε ;

— Δὲν εἶσθε ἡ δεσποινίς Λόλα σεῖς ;

— Μάλιστα. Καὶ σεῖς ; Ποῖος εἶσθε σεῖς κύριε ;

— Ὁ φίλος τοῦ Νίκου Δανέζη, ὁ Δημήτριος Βανδῆς.

Ἡ Λόλα πολλάκις εἶχεν ἀκούσει τὸν ἑραστήν της νὰ κάμνῃ λόγον περὶ τοῦ Δημητρίου Βανδῆ. ἐνὸς ἀδελφικοῦ του φίλου, ἀπὸ ἐτῶν ἐγκατεστημένου εἰς τὴν χώραν τοῦ Μενελίχ, τοῦ Βανδῆ τὸν ὁποῖον περιέβαλε μὲ ἀδελφικὴν ὄντως ἀγάπην, καὶ ἀπὸ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ ὁποῖου ἐξήρτα κατὰ τὸ πλεῖστον τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐργασίας του ἐκεῖνης, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ μετέβαιναν εἰς τὴν Ἀβησσηνίαν.

Δι' αὐτό, ὅταν ἤκουσεν ὅτι εὗρίσκετο πρὸ τοῦ παιδικοῦ τοῦ ἑραστοῦ της φίλου, ἐνόμισεν ὅτι ἀντίκρουσεν αὐτὸν τοῦτον τὸν Νικόλαον Δανέζην. Καὶ διὰ τοῦτο, αὐτῇ, ἡ τόσον συνεισταλμένη καὶ τόσον προσεκτικῇ εἰς τὰς ἐκφράσεις καὶ τὴν συμπεριφορὰν τῆς, ἐφέρθη ἀπέναντί του μὲ οἰκειότητα πολλήν, μὲ οἰκειότητα τόσην, ὥστε νὰ ἐκπλήξῃ ζῶντος τὸν ἀνθρώπον τῆς «Λέσχης τῶν 40» τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ὑπεκρίνετο τὸ πρόσωπον ἐνὸς ἀγνώστου του.

— Ὡ, σᾶς γνωρίζω τότε ! ἀνέκραξεν ἡ Λόλα μὲ χαράν. Ὁ Νίκος πολλὰς φορὰς μοῦ ἔκαμε λόγον διὰ σᾶς. Καὶ ἐγώ, σᾶς ἀγαποῦσα ὅσον καὶ αὐτός. Καὶ ἐγώ, ἡ ὁποία σᾶς βλέπω διὰ πρώτην τῶρα φορὰν, σᾶς θεωρῶ φίλον μου ὅπως κι' αὐτός.

— Εἴμαι εὐτυχὴς διότι ἀπασχολοῦσατε τὴν σκέψιν σας δι' ἐμένα, δεσποινίς ! ἀπήντησεν ὁ ἀνθρώπος τῆς «Λέσχης τῶν 40». Καὶ εἰς ἐμέ, τὸ ὄνομά σας δὲν ἦτο καθόλου ἀγνωστον. Ὁφείλω ὁμῶς νὰ ὁμολογήσω.

— Τί πράγμα, κύριε Βανδῆ ;

— Ὁφείλω νὰ ὁμολογήσω δεσποινίς ὅτι, παρ' ὅλας τὰς συστάσεις, τὰς ὁποίας εἶχα δι' ἐσᾶς, ἐδοκίμασα πρὸ ὀλίγου

μίαν ζωηροτάτην κατάπληξιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν, καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς, δὲν ἔχω παύσει νὰ κατέχωμαι...

Ἡ Λόλα ἐμάνευσσε εἰς ἥθελε νὰ εἴπῃ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ὑπέθετεν ὡς φίλον τοῦ ἀγαπημένου της.

— Κατάπληξιν ; ἠρώτησεν ἐν τούτοις. Ποῖαν κατάπληξιν ἐδοκιμάσατε λοιπόν ;

— Τὴν ἐκ τῆς εὐμορφιάς σας, δεσποινίς. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Νίκος, εἰς κάθε του ἐπιστολὴν μοῦ ἔλεγε,ν ὅτι ἡγάπα ἕνα ἄγγελον σωστὸν καὶ σιὴν μορφὴν καὶ σιὴν ψυχὴν. Ὅμως ἐγὼ δὲν φανταζόμουν ποτὲ τόσον ὥραιους τοὺς ἄγγέλους, δεσποινίς. Καὶ τῶρα ποῦ σᾶς βλέπω, ἐκπλήττομαι, διότι μανθάνω ὅτι οἱ ἄγγελοι, εἶνε πολὺ πλεὶς εὐμορφώτεροι ἀφ' ὅ,τι τοὺς φανταζόμουν καὶ τοὺς ἐνόμιζον ἐγώ.

Ἡ νεάνις, κολακευθεῖσα ἀπὸ τὰ λόγια ἐκεῖνα τοῦ ψευδο-Βανδῆ, ἐμειδίσας.

— Μὴ κολακεύετε πολὺ, ἀπήντησεν. Ὅμως, θὰ μοῦ συχωρήσετε μίαν ἐρώτησιν, δὲν εἶνε ἔτσι ;

— Παρακαλῶ !

— Ἐγνώριζα ὅτι εὐρίσκασθε εἰς τὴν Ἀβυσσηνίαν, κύριε Βανδῆ. Ἐκεῖ δὲν διεμύνατε ;

— Μάλιστα.

— Καὶ ἤλθατε πότε ;

— Πρὸ δύο ἀκριβῶς ὥρῳ.

— Ποῖον ἤρξασθε νὰ εὕρετε ἐδῶ ; Ἐμὲ ἢ τὸν Νίκον ;

— Σᾶς δεσποινίς.

— Τὸ ἐγνωρίζατε λοιπὸν ὅτι εἶμαι ἐδῶ ;

— Βεβαίως. Μοῦ τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος ὁ Νίκος, ὁ ὁποῖος καὶ μὲ ἐπεφόρτησε νὰ ἔλθω νὰ σᾶς εὕρω καὶ νὰ σᾶς ἀναγγεῖλω μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα, βεβαιωθῆτε, θλίβομαι κατάκαρδα διότι εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ σᾶς ἀναγγεῖλω ἐγώ.

Ἡ Ἑλληνίς παιδαγωγός, ἡ ὁποία κάθε ἄλλο ἀνέμενε ν' ἀκούσῃ παρὰ τὰ δνησυχικὰ ἐκεῖνα λόγια ποῦ ἀπετέλουν τὸν πρόλογον κάποιας τρομερᾶς ἀνακοινώσεως, ἐτρόμαξε.

Καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν μικρὰν παιδίσκην, ἡ ὁποία ἀπεμακρύνθη παρακολουθοῦσα κάποιαν πεταλούδαν, τὰ ἔλαφρὰ πτερὰ τῆς ὁποίας ἐστίζοντο ἀπὸ παντὶς εἶδους ἐλαφροῦς χρωματισμούς, καὶ μὲ τὸ πρόσωπόν της σκιαζόμενον ἀπὸ τὸν πέπλον μιᾶς θανασίμου ζωηρᾶς ὠχρότητος.

— Κυρίε Βανδῇ ! ἐψέλλισε. Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε ; Ποιὸ θλιβερά, ποιὰ τρομερά ἐρχεσθε νὰ μοῦ εἰπῆτε εἰδησιν ;

Ἐκεῖνος ἀνεστένεξε μεσα ἀπὸ τὰ βράθῃ τῆς θεοσκοτεινῆς καρδιᾶς του. Ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του θλιβερώς, καὶ καταβάλλων κἀθε του δυνατὴν προσπάθειαν νὰ δείξῃ ὅτι μόλις καὶ μετὰ κόπου κατῴρθωνε νὰ συγκρατῇ σιὰ μάτια του τὰ δάκρυα.

— Μιὰ θλιβερά, μιὰ τρομερά εἶδησι ναί ! ἀπήντησε. Μιὰ ἀπαισία εἶδησι ἐρχομαι νὰ σᾶς ἀναγγεῖλω.

Ἡ Δόλα ἐνόμισεν οἱ ἐσφενδονίσθη διὰ μιᾶς εἰς τὸ χεῖλος ἐνὸς φοβεροῦ κρημιοῦ, τὸ τρομακτικὸν τοῦ ὁποίου βάθος ἔχαινε τρομερὸν καὶ ἀπειλητικὸν πρὸ τῶν κλονιζομένων τῆς ποδῶν. Μὴ τὸν συσκοτιοθέντα νοῦν τῆς, ἔρχε τὴν δύναμιν νὰ μαντεύσῃ σχεδὸν ὅλα ὅσα ἐπρόκειτο νὰ τῆς ἀναγγελοῦν. Ἄλλ' ὥσῃ νὰ μὴ ἐτόλμα νὰ πιστεύσῃ τὴν ὀλήθειαν· ἄλλ' ὥσῃ νὰ μὴ εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὴν σκεφθῇ· ἀλλὰ φρικτωσά εἰς τὴν σκέψιν κἄν ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα τῆς καὶ νὰ προφέρῃ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐμάντευε καὶ ἐφοβεῖτο.

— Κύριε Βανδῇ ! ἐψέλλισεν. Ἐῖδατε λοιπὸν τὸν Νῆκον ;

— Ναί ! Τὸν εἶδα δεσποινίς. Τὸν εἶδα, τοῦ ὠμίλησα καὶ ἐρχομαι ἐδῶ διὰ νὰ σᾶς εἰπῶ...

— Τί πρᾶγμα ; Τί ;

— Ὅ,τι θὰ ἐπεθύμουν νὰ μὴ μοῦ ἀντεῖθετο σὲ μένα νὰ σᾶς πῶ...

Ἡ Δόλα ἔτρεμε. Τὰ βλέμματά τῆς, καταστάντα ἀπλανῇ, ὁμοίᾳζον μὲ ἡλιθίου βλέμματα. Ἡ καρδιά τῆς σφαδάζουσα ὑπὸ τοὺς ὄνυχας μιᾶς τρομακτικῆς ἀγρίας ἀπογνώσεως, ἀναπηδούσεν ἀπειλοῦσα νὰ διαρραγῇ. Τὰ γόνατά τῆς ἐλυγίζοντο. Ἡ φωνὴ τῆς ἐπνίγετο. Ἡδυνήθη ἐν τούτοις νὰ συγκρατηθῇ ὁρθία, νὰ ἐκβάλῃ ἀσθενῇ καὶ μόλις ἀκουσθεῖσαν φωνήν, ν' ἀποτανθῇ καὶ πάλιν πρὸς τὸν ψευδο-Βανδῇ καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ.

— Εἰπέτε μου ! Τί ἐρέχει ; Τί συμβαίνει ;

Ὁ ἐταῖρος τῆς Λέσχης τῶν 40, ὁ ὁποῖος παρεῖχε τὴν ἐντύπωσιν ἀνθρώπου θλιβομένου κατὰκαρδὰ διὰ τὴν ψυχικὴν τῆς Λόλας βάσανον καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο τὸ θλιβερὸν συμβάν, ἀγγελος τοῦ ὁποίου ἦτο ἠναγκασμένος νὰ γίνῃ, ἐστένεξε καὶ πάλιν, ἐκίνησε θλιβερώς καὶ πάλιν τὴν ἀσκαπὴν του κεφαλῇν καὶ κἀτω

νεύων. καί, μὴ τολμῶν δῆθεν νὰ προσβλέψῃ κατὰ πρόσωπον ἐκεῖνην, τὴν εὐτυχίαν τῆς ὁποίας ἐπρόκειτο νὰ καταστρέψῃ, ἐψέλλισε μὲ μόλις ἀκουομένην φωνήν :

— Ὁ Νίκος...

— Ἐ, εἰ ; Τί ἔκαμεν ; ἠρώτησεν ἀγωνιῶσα ἡ παιδαγωγός.

Ἄνοικτίζμων, ἀπαίσιος, ἀνάλγητος ὁ ἀνθρώπος «τῆς Δέσσης τῶν 40 :»

— Ἀπέθανεν ! ἀπήντησεν. Ὁ φίλος μου Νικόλαος Δανέζης, ἀπέθανε !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄.

Ἀπὸ συμφορᾶς εἰς συμφοράν.

Ἄν καὶ εἶχε σχεδὸν μαντεύσει τὶ ἐπρόκειτο νὰ τῆς εἰπῇ ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε κάμει νὰ αἰσθανθῇ σκιρτῶσαν, ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ εὐχαρίστου εἰδήσεως, τὴν καρδίαν τῆς ἦν καὶ εἶχεν ὑπ' ὄψει τῆς ὅτι θὰ ἤκουε κατ' ἐν τὸ τρομερὸν, κατ' ἐν τὸ φοβερὸν ἀλγεινὸν καὶ θανατιφόρον ἦν καὶ ἐπερίμενε νὰ μάθῃ μίαν ἀπαισίως θλιβεράν ἀγγελίαν, συνεταράχθη σύσσωμος ἡ ἀτυχὴς παιδαγωγὸς ὅταν τῆς ἀνηγγέλθῃ ὁ ψευδὴς τοῦ ἔραστοῦ τῆς θάνατος.

Ἀποσπασθεῖσα διὰ μιᾶς ἀπὸ τὸς θελκτικότητας γλυκῶν ρεμβασμῶν, συγκλονισθεῖσα εἰς τὰ θεμέλια τῶν εὐτυχῶν προδοκιῶν, κατεκρημνίσθη ἀπὸ τὰ φωτόλουστα ὕψη τῶν ἐλπίδων εἰς ἐρεβώθη κατάβαθα μιᾶς φρικωδῶς ἀγρίας ἀπογοητεύσεως, μιᾶς ἀπελπιστικῆς ὥμῃς διαψεύσεως τῶν ὄντων ποῦ ἐπύργωνε μὲ εὐδίας καὶ τὴν πρὸς τὸν ἔρωτά της πίστιν.

Ἐρημος, ὀρφανὴ ἀπροσάτευστη, ἐστερημένη συγγενῶν καὶ φίλων καὶ οἰκείων ἡ εὐμορφη πλὴν ἀτυχὴν Δόλα, εἰς μόνον τὸν Νίκον ἐστηρίξε τὰς ἐλπίδας τῆς, καὶ ἀπὸ μόνον αὐτὸν προσεδόκα τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου τῆς εὐτυχίας, ὁ ὁποῖος θὰ ἐθάρμαινε τὴν παγωμένην ἀπὸ τὰς βασάνους πικραμένην τῆς ψυχῇ.

Βάλαμον παρηγορίας ὁ ἔρως τῆς, ὁ θερμός, ὁ ἀγνός, ὁ διάπυρός τῆς ἔρως, ἐστερματίζετο κατὰ τὸν σκληρότερον καὶ τραγικώτερον τῶν τρόπων. Καὶ ἰδοὺ ἔρημος καὶ πάλιν ἡ παιδαγωγός ! Ἰδοὺ καὶ πάλιν περιπτυσσομένη ἀπὸ τὸς καταψύχρους ἀγκάλας τῆς ἐρημίας καὶ τῆς ἀπελπισίας, ἰδοὺ καὶ πάλιν αὐτὴ

ἐρμαιον τῶν κυμάτων τοῦ μαινομένου πελάγους τῆς βιοτικῆς στοδιοδρομίας, μόνη καὶ ἀπροσιτάτευτος εἰς τοὺς κλιδωνισμοὺς τοῦ ἀναταρασσομένου κοινωνικοῦ ὤκεανου, τοῦ ὀπειλοῦντος νᾶ σύρη πρὸς τὰ βίβρορῳδη του βάρη πάντα ἐκείνον, ὃ ὁποῖος ἤθελε πέσει θύμα τῆς κοινωνικῆς ἀχρεϊότητος, θύμα τῆς κακίας καὶ τῆς ἀπαισιόητος τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐνσαρκούντων τὴν βδελυγμὴν καὶ τὴν διαφθοράν.

Ἡ ἀνατίεσσα ἀκτίς τῆς εὐτυχίας ἐπνίγετο διὰ μιᾶς μέσας εἰς τὰ σκότη τῆς συμφορᾶς ! Ὅνειρα καὶ ἐλπίδες, περγαθεῖσαι μὲ τὴν δύναμιν ἐξὸς θεοράτου ἔρωτος, κατέπιπτον εἰς σωροὺς ἀμόρφων ἐρειπίων, ἰθὺπινοντο κάτω ἀπὸ τοὺς ὄγκους τῆς ἀπαισιότητος, ἡ ὁποία τρομερὰ καὶ ἀκάθεκτος αἰωρεῖτο ὑπεράνω τῆς εὐμορφῆς τῆς κεφαλῆς !

Ἡ ἀτυχής !

Πιστεύσασα εἰς τὴν ἀλήθειαν τῶν ἀπαισιῶν ἀγγελμάτων τοῦ ξένου τῆς ἐκείνου, εἶδεν ἐμπρὸς τῆς ὀλοζώντανον τὴν συμφοράν. Τὰ μάτια τῆς ἐσκοτίσθασαν. Ὁ ἰοὺς τῆς ἐθαμβώθη, ἡ καρδιά τῆς, οἰμοσταγῆς ἀπὸ τὸ πρὸ ὀλίγου καταφερθὲν θανατηφόρον κτύπημα, ἐκαισε κτυπῶσα, τὰ γόνατά τῆς ἐλυγίσθησαν καὶ ἡ νεανίς θὰ κατέπιπτε ν, ἐὰν ὁ ἀνθρώπος «τῆς Δέσχης τῶν 40» δὲν ἐσπευδε νὰ τὴν ὑποβαστάξῃ ἐκ τῶν ὀκισθεν.

Τὴν ἐναπέθηκεν ἐπὶ τοῦ δίπλα των ξυλίνου καθίσματος καὶ τὴν ἀφῆκε νὰ σπαραχθῇ ὑπὸ τοὺς ὄνυχας τῆς συμφορᾶς, νὰ κλαύσῃ, νὰ θρηγήσῃ, νὰ ἀναμέλψῃ διὰ τῶν λυγμῶν τῆς τὸν ἐπικήδειον τοῦ ἀτυχοῦς τῆς, ὅπως τῶρα τὸν ἐνόμιζεν, ἔρωτος.

Παρήλθον οὕτω ἄρκεται στιγμαί, καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῶν ὁ ἀνθρώπος τῆς «Δέσχης τῶν 40» ἀπελάμβανε τ' ἀποτέλεσματα τῆς ἀπαισίας ἐνεργείας του.

Ἐπειτα προσεπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Καὶ ἡ Λόλα ἀπαρηγόρητος αὐτῇ, τὸν ἤκουε χωρὶς νὰ ἀπαντᾷ, τὸν ἐκύεταζε χωρὶς νὰ τὸν βλέπῃ, χωρὶς νὰ σκέπτεται καὶ χωρὶς νὰ ἀντιλαμβάνεται τίποτε ἄλλο, πλεον τῆς ἰδικῆς τῆς συμφορᾶς.

— Δὲν ἤλθα νὰ σᾶς πῶ μόνον αὐτὸ ! τῆς εἶπε τέλος ὁ Βασίλειος Παργέλειος, ὁ ἀνθρώπος τῆς «Δέσχης τῶν 40». Πρὶν ἀποθάνῃ ὁ Νικόλαος Δανέζης, μοῦ ἔδωσε μερικὸς παραγγελίας, μὲ ἐπεφόρτισε μὲ μερικὸς ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας ὥρκεισθαι νὰ ἐκτελέσω καὶ διὰ τὰς ὁποίας δὲν θὰ παραβῶ τὸν ὅρκον μου.

Ἡ νεανίς δὲν ἀπήντησεν. Ἐκεῖνος ἐπανέλαβε.

— 'Ο Νίκος ἐξέπνευσεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, συνεπεία τραύματος, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὅλως τυχαίως.

— Πότε ; ἠρώτησε μὲ φωνὴν πνιγομένην μέσα εἰς τοὺς λυγμούς της ἡ νεάνις.

— Τὴν ἰδὼν ἡμέραν τῆς ἀφίξεως του.

— Καὶ πῶς ;

— Περιπατούσαμεν μαζύ. Ἐνῶ διηρχόμεθα κἀνωθεν μιᾶς οἰκίας, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποῖαν εἰσγάζοντο διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν της διάφοροι ἐργάται, μία ὑπερμεγέθους πέτρα διέφυγε τῶν χειρῶν τῶν κρατούντων αὐτὴν ἐργατῶν καὶ κατέπεσε μετὰ τρομακτικῆς, ὅπως ἦτο φυσικόν, ὀρμῆς.

— Καὶ λοιπὸν ;

— Ἐκτύπησε τὸν μὲν Νίκον εἰς τὴν ὠμοπλάτην καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν, ἐμένα δὲ ἔδω ...

Ἀνύψωσε τὴν ἀριστεράν του περικειρίδα καὶ ἐπέδειξε κἀποιο ἀνύπαρκτον τραῦμα, τὸ ὁποῖον εἶχε προσδέσῃ διὰ μανδύλου.

— 'Ο Νίκος, ἐπανέλαβε, ἐσωριάσθη κατὰ γῆς αἰμόφορος, καὶ ἠναγκάσθη νὰ τὸν μεταφέρω δι' ἀμάξης εἰς ἓνα Νοσοκομεῖον. ὅπου καί, κατὰ τὴν ἐπομένην πρωΐαν, ἐξέπνευσε.

Νέοι λυγμοὶ συνετάρaxαν καὶ πάλιν τὴν Δόλαν. 'Ο Βασιλῆιος Παρνέλης, ἀφοῦ ἀφῆκε νὰ παρῆλθουν σιγμαί τινες ἀκόμῃ, ἐπανέλαβε.

— Ὅμως, μέχρι τῆς τελευταίας του στιγμῆς, δίδωζε τὰς αἰσθήσεις του, καὶ δὲν ἔκαμεν ἄλλο τίποτε, παρὰ νὰ μ' ὁμιλῇ γιὰ σᾶς, καὶ νὰ μοῦ λέγῃ ὅσα ἤθελε νὰ σᾶς διαβιβάσω.

Ἡ Δόλα, ὀπλισθεῖσα μὲ ὄλον τὸ θάρρος καὶ τὴν ὑπομονήν, τὴν ὁποῖαν τῆς ἐπέτρεπεν ἡ συμφορὰ νὰ διασωθῇ, ἀπέμαξε τὰ δάκρυά της, κατέπαυσε τοὺς λυγμούς της καί, θέλουσα νὰ μάθῃ ὅλας τὰς τελευταίας τοῦ Νίκου της θελήσεις, τὰς θελήσεις ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι θὰ ἦσαν δι' αὐτὴν ὥς μία παρακαταθήκη ἱερὰ, ἠρώτησε.

— Καὶ εἰ σᾶς εἶπε ;

— Πρὸ παντός, νὰ ἔλθω νὰ σᾶς εὕρω ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον.

— Διὰ νὰ μοῦ ἀναγγεῖλετε τὴν συμφορὰν, τὴν ὁποῖαν μοῦ ἀναγγεῖλατε ;

— Δὲν πταίω ἐγώ, δεσποινίς, ἐὰν εὐρέθην εἰς τὴν ἀνάγκην



— Ἄ, βέβαια ! εἶπεν ὁ ἐταῖρος τῆς Λέσχης
τῶν 40 Πρέπει νὰ ἐξοντωθῇ, χωρὶς ἄλλο...

νὰ σὰς προξενήσω μίαν τόσον μεγάλην θλίψιν ! ὁπῆντησεν δὲ
ἄνθρωπος τῆς Λέσχης τῶν 40. Πρῶτος ἐγὼ ἐλυπήθην διὰ τὸ
δυστύχημα, καὶ πρῶτος ἐγὼ ἐθλίβην διότι ἤμουν ἠναγκασμένος
νὰ γίνω ἄγγελος κακῶν. Τί πταίω :

— Σαῖς ;

· Ἐστέναξε μέσα ἀπὸ τὰ κατὰβαθα τῆς ψυχῆς της ἡ Ἑλλη-
νὶς παιδαγωγός.

— Σὺ, ἀπῆντησε, δὲν μοῦ πταίετε εἰς τίποτε. Μοῦ πταίει
ἡ ἄσπλαχνός μου μοῖρα, ἡ ὁποία, ποῖός ξεύρει, ποῖά ἄλλα,

Ὁ Καπετὰν Δράκος

φύλ. 18

ἐπίσης τρομερὰ καὶ ἀλγεινὰ, ἐπίσης φοβερὰ καὶ ἀνοικτίρμονα μοῦ ἐτσιμάζει κτυπήματα. Σὰς ὠμίλησα ἰσως ἀποτόμως; Ἄλλὰ μὴ μὲ παρεξηγήτε πρὸς Θεοῦ. Συνταραχθεῖσα ὑπὸ τῆς συμφορᾶς.

— Δὲν σὰς παρεξηγῶ, διέκοψεν ὁ Παρνέλης. Ὅχι. Δὲν σὰς παρεξηγῶ καὶ σὰς ἀναγνωρίζω κάθε δίκαιον καὶ νὰ μὲ βρῆτετε ἀκόμη. Σὰν γυντοκόρακας ἔγώ, ἤλθα τὰ κρῶξω τὸ τραγοῦδι μιᾶς ἀπαισίας συμφορᾶς. Ἄν πρόκειται νὰ ἀνακομισθῇτε δεσποινίς, ὑβρίσατέ με, προσβάλλατέ με, κάμετε ὅ,τι θέλετε. Ἄλλὰ μὴ λυπεῖσθε. Ἄλλὰ μὴν κλαίετε. Εἶνε τοῦτο μία τῶν τελευταίων τοῦ Νίκου θέλησις, εἰς τὴν ὅποιαν περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐπέμενε.

— Νὰ μὴ λυποῦμαι;

— Ναί! Νὰ μὴ λυπεῖσθε καὶ νὰ μὴ παύσετε ἀναζητοῦσα τὴν εὐτυχίαν, ἐκεῖ ὅπου εἶνε δυνατὸν νὰ τὴν εὐρήτε, δεσποινίς.

Καὶ ἐπειδὴ εἶδε τὴν Λόλαν ταρασσομένην καὶ ἐκπλησσομένην καὶ ἐπειδὴ ἐφοβήθη μήπως τὸν παρεξηγεί.

— Εἶχε τὴν ἀπαιτησιν, διώρθωσε, νὰ μὴ κυττάξετε καὶ νὰ μὴν ἀγαπήσετε κανέναν σεῖς. Δὲν ἔχει τώρα ὅμως τὴν ἀπαιτησιν αὐτήν. Σὰς λύει κάθε ὅρκου καὶ κάθε ὑποσχέσεώς σας, καὶ σὰς παρακαλεῖ, σὰς ἱκετεύει, τὸ ζητεῖ, τὸ ἀπαιτεῖ, νὰ μὴ διστάσετε νὰ ἀποκατασταθῇτε, διὰν καὶ μὲ ὅποιον ἐκλέξετε καὶ θελήσετε σεῖς, μὲ πάντα ἐκαῖνον, ὃ ὅποιος εἶναι δυνατὸν νὰ προσκομῇ τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὅποιαν δὲν κατῴρθωσε νὰ εἶναι εἰς τοῦ; πόδας σας αὐτός.

— Νὰ νυμφευθῶ ἔγώ; ἠρώτησεν ἡ Λόλα, ἐνῶ ἐπὶ τῇ εἰς εἰς τὰ χεῖλη της μιᾶς βαθυτάτης πικρίας μερίδιμα.

— Ἄλλὰ τὸ θέλει, ἀλλὰ τὸ ζητεῖ, τὸ ἐζητήσε, τὸ ἀπήτησε δεσποινίς! ἀνέκραξε μετ' αὐστηρίους ζωντοειδέας ὁ ἀνδρῶπις τῆς Λέσχης τῶν 40. Κάθε ἐναντίαν σκέψιν σας· κάθε θλίψιν σας· κάθε δάκρυ σας, θὰ βασανίξῃ, ὅπως εἶπε, τὴν ψυχὴν του. Δὲν θέλει νὰ δέσσητε ὑπερ αὐτοῦ, δὲν ζητεῖ τίποτε ἄλλο ἀπὸ σὰς, παρὰ νὰ ὑπακούετε εἰς τὰς θελήσεις του, παρὰ νὰ ἐκτελέσετε τὰ ὅσα παραγγέλλει, τὰ ὅσα μόνον θὰ παρηγοροῦν τὴν πονεμένην του ψυχὴν.

Ἡ Λόλα ἐστῆναξε καὶ δὲν εἶπε τίποτε.

— Εἴμεθα φίλοι ἀπὸ παιδικῶν ἑτῶν, ἐξηκολούθησε κατό-

πιν σιγῆς ὀλιγοστίγμου ὁ Βασίλειος Περνέλης, καὶ ἠδύνατο νὰ ἀπαιτήσῃ ἀπὸ μὲ μίαν ἀκόμη χάριν, τὴν ὁποίαν καὶ ὑπεσχέθηκα ἐγώ.

— Ποίαν;

— Μοῦ εἶπεν οἱ εἰσθε ὀρφανή. Εἶναι ἀληθές;

— Ναί!

— Ὅτι δὲν ἔχετε συγγενεῖς. Ὅτι δὲν ἔχετε προστατήν.

— Ἀλήθεια εἶνε.

— Μὲ παρακάλεσε λοιπόν, νὰ ἀναλάβω ἐγώ, σὰν ἀδελφός, καὶ τὸ τονίζω τοῦτο, νὰ ἀναλάβω σὰς σὰν ἀδελφὸς ὑπὸ τὴν προστασίαν μου. Τὸ ὑποσχέθην, δεσποινίς. Σεῖς, θὰ δεχθῇτε τοῦτο;

Ἡ νεᾶνις, καὶ διότι τοῦτο ἦτο ἡ ἐπιθυμία ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζε νεκρόν, καὶ διότι εἶχεν ἀπομείνει τελευτῶς ἔρημος πλέον, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ Βασίλειος Περνέλης εἶχε κατορθώσει νὰ τῆς ἐμπνεύσῃ ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην, ἐδέχθη εὐχαρίστως τὴν πρότασιν ἐκείνην τοῦ ἀνθρώπου τῆς «Δέσχης τῶν 40», πρότασιν ἣ ὁποία εἶχε σατανινὸν τῷ ὄντι τὸν σκοπὸν.

— ὦ, ναί, ἐψέλλισε. Δέχομαι καὶ σὰς εἶμαι διὰ παντὸς εὐγνώμων.

Ἐκεῖνος τὴν ἐκύτταξε μὲ βλέμματα παράδοξα. Ἐμειδίασεν ἕνα εἰρωνικότατον μειδίαμα καὶ ἐψιθύρισε μὴ ἀκούμενος.

— Δέξου ναί! Μὰ ὅμως, ἀν θὰ μείνης εὐχαριστημένη δὲν τὸ ξέρω αὐτὸ ἐγώ. Εἶμαι προστατῆς σου; Μὰ τὸν Θεόν, ἐξέλεες ἕνα θαυμάσιον προστατήν.

Καὶ ὁ Περνέλης ἐδίδεν εἰς τὴν νεάνιδι πληροφορίας περὶ τοῦ μέρους, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν εὐρίσκη καὶ νὰ τὸν συγανιᾷ ὅταν αἴφνης, εἶδε νὰ σπεύδῃ πρὸς τὰ ἐκεῖ ἡ ὑπηρετρία ἐκείνη ἣ ὁποία τοῦ εἶχεν ὑποδείξει τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάθητο ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγός.

Ἡ ὑπηρετρία, κατεχομένη ὑπὸ ζωηροῦ προφανῶς ἀνησυχίας, ἀποτάνθη πρὸς τὴν Δόλαν.

— Ποῦ εἶνε ἡ μικρὰ Μαρία; τὴν ἠρώτησε.

Ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγός, μόλις ἐκείνην τὴν στείγην ἐνθυμηθεῖσα τὴν Μαρίαν, ἐκύτταξε θορυβημένη γύρω της.

— Μά... κάπου ἐδῶ! ἀπήντησε. Κάπου ἐδῶ θὰ εἶνε!

— Δυστυχία μας! Δὲν εἶναι εἰς τὴν κῆπον.

— Ἐψάξατε;

— Ναί ! Ἕμην εἰς τὸ παράθυρον καὶ τὴν διέκρινα νὰ βγαίῃ ἔξω. Ἔστειλα τὴν Ἑλένην νὰ τὴν γυρίσῃ πίσω. Ἐψάξεν, ἀλλὰ δὲν τὴν εὔρε. Ἔτριξε καὶ ὁ θυρωρὸς, ἐκύτταζαν παντοῦ τὴν ἀνεξήγησαν παντοῦ, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀνεύρεον ποσὸ θανά. Γιατὶ νὰ τὴν ἀφήσετε νὰ φύγῃ ;

Ἡ Λόλα, ἡ ὁποία δὲν εἶχε κατορθώσει ἀκόμη νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ὀδύνην, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασε μὲ τὴν ἀναγγελίαν τοῦ θανάτου τοῦ ἀγαπημένου της, συνεταράχθη διὰ δευτέραν ἡδὴ φοράν.

— Δυστυχία μου, ἐψέλλισε. Καὶ τώρα ; Τί θὰ εἴπῃ ὁ κύριος Ζερβουδάκης τώρα ;

Ὁ ἀνθρώπος τῆς «Λέσχης τῶν 40» ἐμειδίασε ἕνα ἀπαισιῶς ἄγριον καὶ ἀνατριχιαστικῶς στυγνὸν μειδίαμα.

— Θὶ σὲ διώξῃ τώρα ἀπὸ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ ! ἐψύχισεν. Αὐτὸ θὰ εἴπῃ ! Αὐτὸ θὰ κάμῃ !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄.

Καὶ ἐξακολουθοῦν :

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶπεν ὁ Βασίλειος Παριέλης, αὐτὸ τὸ ἴδιον εἶχε σκεφθῇ καὶ εἶχε φοβηθῇ ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγός. Τὸ ὅτι, παρὰ τὰς ρητὰς διαταγὰς αὐτοῦ, ἐδέχθη εἰς τὴν ἐπαυλιν ἕνα τῶν ξένων, τὸ ὅτι συνωμίλισε μαζύ του ἐπὶ τόσῃ ᾤραν, ἥτῃ σπουδαῖος λόγος νὰ τὸν κάμῃ νὰ σκεφθῇ περὶ τῆς ἀντικαταστάσεως ἡ ὁποία τώρα, μετὰ τὴν ἀνεξήγητον τῆς παιδείας ἐξαφάνισιν, ἦτο πλεόν ἢ ἀσφαλής, πλεόν ἢ βεβαία.

Ἄλλ' ἐὰν ἐγένετο ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, ἐὰν ἀπεδιώκετο ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ πλουτοῦ ἐκεῖνου Ἕλληνας, ἐὰν ὁ Ζερβουδάκης ἔπαυε παρέχων εἰς αὐτὴν τὰ πρὸς συντήρησίν της μέσα, εἰ θὰ ἔκαμνε, ποῦ θὰ κατέφευγε, ποῦ θὰ ἐζήτει ἐργασίαν καὶ ἀσυλον αὐτὴ ἡ ξένη, αὐτὴ, τὴν ἡπόλιαν, ὥς ἀρπακτικὰ ὄργανα τὴν περιεκύλωναν ὅλοι οἱ διεφθαρμένοι καὶ ἀναιδεῖς, ἔτοιμοι νὰ ἐκωφεληθοῦν τῆς πρώτης ἀτυχίας της ;

— Ὡ δυστυχία μου ! Ὡ νῆα μου μεγάλη συμφορὰ ! ἐψέλλισεν ἡ ἀτυχής. Καὶ τώρα ; Καὶ εἰ θὰ γίνῃ τώρα ;

Ἡ ὑπερέτρια, ὁ τρόμος τῆς ὁπάδας δὲν ἦτο μικρότερος

ἐκείνου, τὸν ὅποιον ἐδοκίμαζεν ἡ Λόλα, ἔκαμε χειρονομίαν φανερόνουςαν ὅλην τὴν ζωηράν ἀπελπισίαν, ὑπὸ τῆς ὁποίας εἶχε καταληφθῇ.

— Τί γὰρ σὰς πῶ κι' ἐγώ ; ἀπήντησε. Ἐψάξαμεν παντοῦ. Κυριόξαμε παντοῦ, μὰ ὁμῶς δὲν τὴν βροίκαμε.

Ἡ δυστυχὴς νεᾶνις κατελήφθη ὑπὸ τρόμου. Καὶ ἐκεῖνο ποῦ ἐφοβεῖτο δὲν τὸ ἀπέφυγε. Διότι διὰ τὴν δὲ Ζερβουδάκης ἔμαθε τὴν ἐξαφάνησιν τῆς παιδίσκης, κατελήφθη ἀπὸ τρομερὰν ἀγανάκτησιν, τὴν ὕβρισε, τὴν ἠπῆλπισε, τὴν ἀπεκάλεσε διαφθαρμένην καὶ τέλος κεραυνοβολῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὴν αἰσχρὴν παιδαγωγὸν του :

— Φύγε ! ἐβόησε. Φύγε ἀπὸ τὸ σπῆτι μου, χάσου ἀπὸ τὰ μάτια μου πλᾶσμα ἀνάξιο καὶ ἀχάριστο. Φύγε γιατί, ἔως τὸ τέλος, δὲν εἰξεύρω ἂν θ' ἀνιέξω καὶ δὲν θὰ κάμω τίποτε ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα σοῦ ἀρμόζουν, καὶ τὰ ὁποῖα θέλω νὰ ἀποφύγω γὰρ. Φύγε !

Καὶ τρέμων ὁλόκληρος ἀπὸ δικαιολογημένην ἀγανάκτησιν ὁ Ζερβουδάκης ἔφυγε κλείσας μὲ βίαν ὅπισθ' ἐν τῇ θύρᾳ καὶ ἔσπευσε νὰ λάβῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέτρα διὰ τῶν ὁποίων θὰ κατερθοῦτο ἡ ἀνεύρεσις τῆς ἐξαφανισθείσης θυγατρὸς του.

*
* *

Ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγὸς δέ, τούτου ἀπελθόντος, συνέπλεξε τὰ χέρια τῆς, τὰ ὁποῖα ἐκρεμῶντο ἄτονα, ἔκλινε καὶ πάλιν τὴν βεβαρυμένην κεφαλὴν τῆς καὶ ἐστάθη κυτεάζουσα πρὸς τὴν κλεισθεῖσαν θύραν, μὲ βλέμματα ποῦ ἐφανέρωνον ὅλον ἐκεῖνο τὸ πικρὸν ποῦ τὴν κατεῖχε παράπονον.

Ὡσαῦν γὰρ μὴ ἤρκει ὁ θάνατος ἐκείνου, ἀπὸ μόνον τὸν ὅποιον προσεδόκα τὴν ἀναστελὴν μέλλοντος εὐτυχοῦς· ὥσάν νὰ μὴ ἤρκει ἡ δοκιμασία, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐρρίπτετο· ὥσάν νὰ ἀρκοῦσε ἡ θλίψις, μέσα εἰς τοὺς γαμψοὺς ὄνυχας τῆς ὁποίας ἐπαράσσετο, ὕβριζετο, ἐξηυτελιζέτο, προσωνομάζετο ἄτιμος, προσήπτετο ἐναντίον τῆς μίᾳ τρομερᾷ κατηγορίᾳ, ἡ κατηγορία ὅτι εἶχεν ἐραστὸς μὲ τοὺς ὁποίους ἡσχρημόνει καὶ ὥργιαζε !

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, οὕτω ἀπελπίς καὶ οὕτω συννετριμμένη, ἐξηκολούθησεν ἱσταμένη ἀκίνητος. Ἀνεστέναι ἔπειτα, ἐκύτ-

ταξε γύρω της, ἀνέσεισε τοὺς ὤμους της καὶ μειδιῶσα ἔνα πικρὸ καὶ θλιβερὸ χαμόγελο :

— Δὲν ἔχω νὰ κάμω ἄλλο τίποτε ἔδῳ ! ἐψέλλισε, Τὰ χρήματά μου, μοῦ τὰ ἔκλεψαν. Ὁ,τι κι' ἂν εἶχα, μοῦ τὸ πῆραν. Μὲ μόνα τὰ ἐσώρρουχά μου. Μὲ αὐτὰ ἔμεινα μόνον καὶ αὐτὰ ἔχω νὰ πάρω μοναχά...

Ἐπῆρε πράγματι τὴν μικρὰν βαλίζαν της. Τὴν ἔκλεισεν, ἐδιπλώθη μέσα εἰς μίαν γάζιαν, μὲ τὴν ὁποίαν εἶχε σκεπασμένο τὸ κεφάλι της, καὶ ἀκολουθοῦσα τὸν διάδρομον ἔκεινον, τὸν φέροντα πρὸς τὴν θύραν τῆς ὀπισθίας πλευρᾶς, καὶ ἀποφεύγουσα νὰ συναντηθῇ μὲ τὰς ὑπηρετρίας, καὶ τοὺς ὑπηρέτας τῆς ἐπαύλεως, ἔφθασεν εἰς τὸν κῆπον, ἐξῆλθε καί, κλίνουσα τὴν κεφαλὴν της ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἐνσχυάσεως συμφορᾶς, κατηιθύνθη πρὸς τὴν πόλιν διὰ νὰ ἀναζητήσῃ τὸν ψευδοπροστάτην της ἔκεινον, τοὺς ἀληθεῖς σκοποὺς καὶ τὰς προθέσεις τοῦ ὁποίου οὕτε ἐφαντάζετο οὕτε φυσικὰ ἐμάντευσε.

Αἱ δοκιμασίαι της, αἱ τρομεραὶ δοκιμασίαι της, ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσουν ἀπ' αὐτὴν ἑκείνην τὴν στιγμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ IB'.

Ἀπὸ τὴν Σκύλαν εἰς τὴν Χάρυβδιν...

Τὴν προηγουμένην ὁ Ζερβουδάκης, τὴν εἶχεν ἐξοφλήσει καὶ ξίας κλέπτει, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχε προλάβει νὰ ἀναζητήσῃ, ἣς εἶχεν ἀφαιρέσει ὅλα της τὰ χρήματα. Δι' αὐτὸ ἡ Δόλα δὲν ἐζήτησε ἐξόφλησιν λογαριασμοῦ καὶ δι' αὐτὴν εὐρέθη ἰώρα χωρὶς νὰ ἔχη οὐδὲ ἓναν κἂν ἀβολὸν εἰς τὸν κόλπον της.

Δὲν ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ δειπνήσῃ. Τὰ νευρά της, εἰς ἔκτονον διέγερσιν εὐρισκόμενα, δὲν ἄφηνον νὰ αἰσθανθῇ τὸν κάματος καὶ ἡ πετωχὴ παιδαγωγὸς δὲν ἀνιεζήτει τοῦ ὕπνου τὴν ἀνάπαυσιν. Ἐν τούτοις, οὕτ' ἔπ' ἀπειρον ἠδύνατο νὰ παραμείνῃ ἄσιτος, οὕτε νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς τὸ ὑπαιθρον ἦτο δυνατόν. Ἡ ἐπικρατοῦσα ψυχρότης τοῦ καιροῦ ἔφ' ἐνός, ἡ κατὰ πρὸς νύκτας κατακλιπτουσα ὑγρασία ἀφ' ἑτέρου, οἱ κίνδυνοι τέ-
λος, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ εὐρίσκατο ἐκτεθειμένη, δὲν ἐδοκίμαζε

νὰ μείνῃ πλανωμένη εἰς τὰς ὁδοὺς ὅλην τὴν νύκτα καὶ ἡ σκέψις
 οὗτις ἡ ἐπομένη δὲν θὰ ἀνέτελλῃ ὑπὸ συνθήκας καλλιτέρας, τὴν
 ἔκαμαν νὰ σκεφθῇ οὗτις ἔπρεπε νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν ψευδο-Βασιδῆ
 ἐκεῖνον, εἰς μόνον τὸν ὁποῖον ἐνόμιζεν οὗτις ἡδύνατο ν' ἀποταγθῇ
 χωρὶς νὰ διατρέξῃ τὸν κίνδυνον νὰ προσβληθῇ.

Ἐπὶ τόσῃ ὥρᾳ περιεπάτει, ποῖον δρόμον ἠκολούθει, διὰ
 μέσου τίνων ἐκτάσεων καὶ δίπλα τίνων ἀνθρώπων διήλθεν, οὔτε
 εἶδεν, οὔτε ἐνόησεν, οὔτε ἀντελήφθη.

Καὶ ὥσῃ ἡ τύχη νὰ ἦθελε νὰ ἐπιδεῖξῃ ζωηροτέραν τῆς
 ζαῆς τὴν ἀθλιότητα καί, κατὰ τραγικὴν τῷ ὄντι, σύμπτωσιν, ἡ
 Λόλα εἰσῆλθεν εἰς μίαν ὁδόν, κατὰ μῆκος τῆς ὁποίας εἰς ἀπαι-
 οσίας ἐνολλαγὸς διακοσμήσεων, εὗρισκοντο τὰ καταγώγεια
 ἐκεῖνα, ὅπου καταφεύγουν οἱ ὑπὸ τὸ κράτος τῶν εἰσπνοῶν τοῦ
 χασίς διατελοῦντες Ἰθαγενεῖς καὶ ὀργιάζουν, ἐκεῖ ὅπου οἱ οἰκί-
 σκαι μὲ τοὺς μικροὺς φαιοὺς εἰς τὰς θύρας καὶ ἐμπροσθεν
 αὐτῶν τὰ γύναια, τὰ καρaboκοῦντα τοὺς κτηνανθρώπους ποῦ
 θὰ μεταβοῦν νὰ θύσουν μετὰ τὸν Βάκχον, εἰς τὸν βωμὸν τῆς
 Ἀφροδίτης.

Ὅταν συνῆλθεν εἰς ἑαυτὴν ἡ Λόλα καὶ ἀντελήφθη ποῦ
 εἶχε πλανηθῇ, ἡσθάνθη ῥίγη φρίκης νὰ διατρέχουν τὸ σῶμά
 της. Ἐτάχυνε τὸ βῆμά της, ἐδιπλώθη καλλίτερον μέσα εἰς τὴν
 μεταξίνην κρῆμ γάζαν της, καὶ ἔσπευσε νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ
 τὸ μολυσμένον ἐκεῖνο περιβάλλον, ἣ τὴν ἴδουν καὶ τὴν ἀνα-
 γνώρισουν, πρὶν ἢ τὴν συναντήσῃ διαβᾶται καὶ τὴν ἐκλάβουν
 ὥς ἰερεῖάν τινα τῆς Ἀφροδίτης, ἐγκαταλείψασαν, δι' ἀγνω-
 στὸν τινα λόγον, τὸ καταγώγειόν της καὶ τοὺς ἐραστάς της.

Καὶ ἐτάχυνεν ὁλονὲν τὸ βῆμά της ἡ Λόλα καὶ ἀπεμακρύ-
 νετο ὁλονέν, καὶ ἐβιάζετο νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἄλλην τινὰ ὁδόν, ὅταν
 αἰφνης, ἀπὸ τινος σκοτεινῆς γωνίας, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἔκρυ-
 πτοντο ἀπὸ τινων σιγμῶν, ἐξῆλθον δύο ἀνθρώποι, ἡ μορφὴ
 καὶ τὸ περιβάλλον τῶν ὁποίων τοὺς ἐδείκνυσεν ἀνθρώπους ἀνῆ-
 κοντας εἰς τὰ κατώτατα τῆς κοινωνίας στρώματα, ἀνθρώπους
 οἱ ὅποιοι εἶχον διακόψει κάθε σχέσιν μὲ τὴν τιμὴν καὶ τὸν
 ἀνθρώπινον.

— Τὴν εἶδες σύντροφε ; ἠρώτησεν ὁ εἰς τὸν ἑτερον.

— Τὴν εἶδα ναί !

— Ἐ, πῶς σοῦ φάνηκε ;

— Εἶναι ὥμορφη πολὺ. Καί, μὰ τοὺς σατανάδες ὅλους,

ἔδωκα καὶ τὴν ψυχὴν μου ἀκόμα γὰρ νὰ τὴν κάνω ἰδική μου.
Ἐκύτταξε καὶ πάλιν πρὸς τὰ βάθη τῆς ὁδοῦ, μέσα εἰς τὰ
σκότη τῶν ὁποίων διεγράφετο ἡ σελοῦνται τῆς παιδαγωγοῦ.

— Ξέρεις τί λέω ; ἐπανέλαβε. Νὰ πάω καὶ νὰ τὴν σταμα-
τήσω. Εἶναι ἐρημιὰ ἔδω καὶ δὲν θὰ μὲ ἰδῇ κανεὶς. Θὰ φω-
νάξῃ ; Ἄς φωνάξῃ ! Θὰ νομίσουνε ὅτι εἶνε καμμιὰ ἀπὸ τῆς
φοράδης αὐτὲς ἔδω καὶ γκαρτίζει χωρὶς λόγο, καὶ δὲν θὰ ἐρῇ
νὰ μὲ ἀνησυχήσῃ κανεὶς. Ἐσὺ τί λές ; Νὰ τὸ κάνω σύντροφε ;

Ὁ ἄλλος ἐκ τῶν δύο ἐκείνων ἀλητῶν, ἐμειδίασεν ἕνα πα-
ράδοξον καὶ αἰνιγματῶδες μείδισμα.

— Ὅχι, ἀπήντησεν. Ἐνα τέτοιο πράγμα, δὲν πρέπει νὰ
τὸ κάνῃς. Ἐνα τέτοιο πράγμα δὲν μᾶς συμφέρει νὰ τὸ κάμῃς.
Ἐλα ὁμῶς μαζί μου. Ἐλα νὰ προχωρήσωμε γὰρ νὰ μὴν τὴν
χάσωμε, καὶ θὰ σοῦ εἰπῶ ἐγὼ τί πρέπει νὰ κάμῃς.

— Ἐμπρός. Προχώρει. Πῆρε φόρα ἡ κοτέλλα καὶ τρέχει
σὴν σιδηρόδρομος. Καὶ καθὼς πᾶμε, ἕως δευρὸς νὰ σκεφθοῦμ,
καὶ νὰ ἀποφασίσουμε ἡμεῖς, θὰ ἔχῃ φτάσει ἐκεῖ ὁπου πηγαίνει.

Ὁ πρῶτος τῶν κακοποιῶν ἀνέσσευσεν τοὺς ὤμους του ἀδίας
φόρως.

— Δὲν μὲ μέλει, εἶπε. Ποῦ πηγαίνει, τὸ ἡξυρὼν ἔγω. Ποῦ
θὰ σταθῇ, τὸ γνωρίζω. Καὶ νὰ τὴν χάσωμε γὰρ μιὰ στιγμή,
θὰ τὴν βροῦμε σὲ λίγο.

— Περίεργος εἶσαι ἀπόψε μὰ τὴν ἀλήθεια, Ζοσὲφ Δουρνέ,
Ξεῦρεις εἶπες ποῦ πηγαίνει ;

— Ναί !

— Καὶ πῶς τὸ ξμαθες ;

— Μὴ ζητᾷς νὰ μάθῃς πράγματα ποῦ δὲν σ' ἐνδιαφέρουν
Ἀντζελο Λαρμέντι ! Ποῦ ξεῦρω ποῦ πηγαίνει ; Τί σὲ μέλει ;
Ἄρκει ὅτι τὸ ξεῦρω. Ἄρκει ὅτι τὴν γνωρίζω καλὰ ὅπως καὶ
ἔσένα.

Ὁ Λαρμέντι, ἕνας Ἰταλὸς τυχοδιώκτης, ἀπαίσιος εἰς τὴν
μορφὴν καὶ ἀπαισιώτερος εἰς τὴν ψυχὴν, διέστειλε τὰ χονδρά
του χεῖλη εἰς ἕνα μορφασμὸν ὑψίστης ἀπορίας.

— Νὰ μὴ δεχθοῦνε τὴν ψυχὴ μου οἱ διαβόλοι, καὶ νὰ μὴ
τὴν κάνουνε παρέα σὴν θὰ ψοφήσω καμμιὰ φορὰ, ἀν σὲ κατα-
λαβαίνω ἀπόψε, Ζοσὲφ Δουρνέ τοῦ ἀπήντησε. Τὴν γνωρίζεις
λέει τὴν ὁμορφὴν αὐτὴ κοτέλλα ; Σὲ ξέρει ; Καὶ πῶς συμβαίνει
αὐτό ;



— Ἐμπρὸς Κόρα, ἃς ἀρχίσωμεν ἀμέσως.
Ὁ Καπετὰν Δράκος

φυλ. 19

— Πάλι τὰ ἴδια Ἄντζελο Δαρμέντι ; Πάλι ζητᾷς νὰ μάθης πράγματα ποῦ δὲν σοῦ χρειάζονται ; Σὲ ἐνδιαφέρουν αὐτά ;

— Δὲν μὲ ἐνδιαφέρουν ὅχι ! Σωστά ! Ἐκεῖνο ποῦ μ' ἐνδιαφέρει ἐμένα αὐτὴ τὴν σιγμὴ, εἶνε νὰ κάμω δική μου τὴν κοπέλλα. Θὰ μὲ βοηθήσης νὰ τὸ κατορθώσω, σύντροφε ;

— Θὰ σὲ βοηθήσω ναί.

— Πάει καλά .. Ἀλλὰ πάρε τὰ πόδια σου πιὸ γλήγωρα... Κύττα την... Δὲν τρέχει τώρα ὅπως πρὶν...

— Ἐφθασε σὲ μέρος ποῦ φωτίζεται καλλίτερα... Γι' αὐτό, ἄς προσέχουμε ἐμεῖς, μὲ προσοχὴν Δαρμέντι. Ἄν μᾶς πάρῃ μουρουδιὰ πῶς τὴν ἀκολουθοῦμε, τὴν ἐπάθαμε.

— Δὲν ἔχουμε νὰ πάθουμε τίποτα, φίλε Ζοσέφ. Αὐτὴ φαίνεται ὅτι τᾶχει χαυμένα... Ποιὸς ξέρει εἴν τι νᾶπαθε. Θὰ τὴν ἀφῆκε ὁ καλὸς της κι' εἶν' ἀπαρηγόρητη... Ὡ; τόσο, θὰ τὴν παρηγορήσω ἐγώ. Ἐρωμένο δὲν θέλει ; Καὶ ποῦ θὰ βρῇ καλλίτερο ἀπὸ ἐμένα ;

Καὶ αἰφνιδίως ἀλλάσσω ὕφος ὁ τυχοδιώκτης Ἰταλός.

— Ὅλ' αὐτὰ καλά ! ἐξηκολούθησε. Μοῦσιπες πῶς τὴν ξέρεις. Πῶς τὴν λένε ;

— Λόλα !

— Ὡμορφο ὄνομα, μὰ τὴν ἀλήθειαν. Ὡμορφο ὅπως κι' αὐτὴ. Καὶ τί δουλειὰ κάνει ;

— Κουβερνάντα εἶνε.

— Κουβερνάντα ; Ἀμμ' καὶ δὲν μοῦ εἴλεγες τόσην ὥρα σύντροφε ; Σὺν νὰ λέμε δηλαδὴ δὲν εἶνε πρωτόβγαλτη. Ἡ κουβερνάντες σήμερα, ἄλλη δουλειὰ δὲν κάνουν παρὰ νὰ πιάνουν ἀγαπητικούς. Καὶ ἀρχίζω νὰ πιστεύω σύντροφε.

— Τί πράγμα ;

— Ὅτι δὲν θὰ θυμώσῃ καθόλου μαζί μου ἡ ὥμορφη Λόλα, ὅταν θὰ τῆς πῶ ποιά ἀπαίτησι ἔχω ἀπ' αὐτήν. Διάβλε, διάβλε ! Καὶ τί ! Δὲν εἶμαι ὥμορφος ; κι' ἐγὼ Ζοσέφ ;

— Εἶσαι βέβαια. Εἶσαι, μὰ δὲν φαίνεσαι. Ἡ μᾶλλον φαίνεσαι εἴν λίγο οὐρακοτάγκοι, εἴν λίγο ἄλογο, εἴν λίγο ἀπ' ὅλα τὰ τετράποδα. Τὰ ὥμορφα τετράποδα ὁμως. Ἐ, Ἄτζελο Δαρμέντι ;

Ὁ τυχοδιώκτης Ἰταλός, εἰς τὸν ὁποῖον φυσικά, δὲν ἦτο

ἄγιωστος ἡ δυσφορία τοῦ προσώπου του, δὲν ἐθύμωσε μὲ τὴν παρομοίωσιν ἐκείνην τοῦ συντρόφου του.

— Λέγε δὲ, τί θέλεις σύ, ἀπήντησεν. Ἐγὼ εἰμ' ὤμορφος, πολὺ καὶ μὲ ζηλεύετε. Ἀλλὰ τί βλέπω ;

— Τί βλέπεις ; Ἀτξελο ;

— Στρίβει ἡ κοπέλλα Στρίβει καὶ μπαίνει στὸν ἄλλο δρόμο, σύντροφε. Ἐμπρὸς λοιπόν. Πᾶρε κομμάτι γλήγωρα τὰ πόδιά σου γιατί ἐγὼ δὲν εἶμαι βέβαιος ὅτι πηγαίνει ἐκεῖ ποῦ λές πᾶς ξέρεις σύ. Ἐμπρός.

Ὁ Ἀτξελο Λαρμέντη ἐτάχυνε τὸ βῆμά του, τὸ αὐτὸ δὲ ἔκαμε καὶ ὁ Ζοσέλ. Εἰσηλθόν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν ἰδίαν ἐκείνην πόροdon, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχαν εἰσχωρήσει ἡ παιδαγωγός, καί, προχωροῦντες πάντοτε διὰ μέσου τῶν σκοτεινωτέρων μερῶν τῆς ὁδοῦ, τὴν παρηκολούθουν κατὰ πόδας.

— Κομμάτι πρώτης ! διελογίζετο ὁ τυχοδιώκτης Ἰταλός. Νὰ τὴν κάνω μιὰ δική μου, κι' ἄς μὲ σκοτώσουνε τὴν ἴδια τὴ στιγμή...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Εἰς τὴν παγίδα.

Ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγός, ἀφοῦ διῆλθε διὰ μέσου ἐνὸς ὁλοκλήρου πλήθους κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥτιον στενωπῶν παρόdon, ἐφθασε τέλος εἰς τὴν ὁδὸν ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν τῆς εἶχεν εἶπει ὅτι ἠδύνετο νὰ τὸν εὕρῃ ὁ ἀνθρωπος ἐκεῖνος «τῆς Δέσσης τῶν 40», ὁ παρουσιασθεὶς αὐτῇ ὡς φίλος τοῦ ἐραστοῦ τῆς Νίκου.

Οἱ δύο τυχοδιώκται, τὴν παρηκολούθουν πάντοτε, φροντίζοντες νὰ μὴ παρατηρηθοῦν παρ' αὐτῆς.

— Εἶπες, σύντροφε, εἶπεν ὁ Ἀτξελος Λαρμέντη, ὅτι ξέρεις ποῦ πηγαίνει

— Τὸ εἶπα ναι !

— Γιὰ λέγε μου λοιπόν ! Ἔχουμε νὰ τραβήξουμε πολὺ δρόμο ἀκόμη ; Ἀδὲς νὰ ξημερωθοῦμε κυνηγῶντας τὴν κουβερνάντα ;

— Ὡ, ὄχι !

— Τί ὄχι καὶ καλὸ νὰ μοῦχης, σύντροφε, ποῦ φαίνεται

σάν νά μὴν ἔχη τελειωμὸς ὁ δρόμος της. Ποῦ διάβολο πηγαίνει;

— Σὲ κάποιο σπῆτι.

— Ποῦ εἶν' τὸ σπῆτι αὐτό;

— Στὸ δρόμο τοῦτο. Καμμιὰ πεντακοσιαριὰ μέτρα μακριὰ ἀπὸ δῶ.

— Καὶ καλὰ! Δὲς πῶς ἡ Δόλα θὰ πάη μέσα σ' ἐνα σπῆτι.

— Ναί!

— Πάει γιὰ νὰ εἰπῇ τίποτα καὶ νὰ φύγῃ πάλι;

— Ὅχι!

— Ἀλλὰ γιατί πάει λοιπόν;

— Γιὰ νὰ μείνῃ, σύντροφε. Χωρὶς ἄλλο, πάει γιὰ νὰ μείνῃ ἐκεῖ.

— Πάει καλὰ. Κι' ἀφοῦ θὰ μείνῃ, κι' ἀφοῦ δὲν θὰ ξανάβῃ πειὰ, πῶς διάβολο θὰ τὸ καταφέρω γὼ νὰ κάνω ὅ,τι θέλω; Ἐσύ, δὲν ὑπεσχέθηκες πῶς θὰ μὲ βοηθήσῃς;

— Στὸ ὑπεσχέθηνα ναί!

— Καὶ γιὰ πότε ἐλεγες; Γιὰ φέτος ἢ γιὰ τοῦ χρόνου;

— Γι' ἀπόψε.

— Πιστεύεις πῶς θὰ τὸ κατορθώσουμε ἀπόψε;

— Ναί!

Ὁ τυχοδιώκτης Ἰταλός, ἐσταυροκοπήθη μορφάζων ὑπερτάτης ἀπορίας μορφασμὸν.

— Μὰ τοὺς διαβόλους ὅλους, εἶπεν ἔπειτα, ὅσο κι' ἂν σπάζω τὸ ξερό μου τὸ κεφάλι σύντροφε, δὲν μπορῶ νὰ σὲ καταλάβω σήμερα. Δὲν εἶπες πῶς πάει νὰ μείνῃ σὲ κάποιο σπῆτι ἢ κουβεργάντα;

— Τὸ εἶπα!

— Δὲν εἶπες πῶς ἀπόψε θὰ τὴν κάνω γὼ δική μου;

— Τὸ εἶπα.

— Ἀμμ' πῶς διάβολο θὰ γίνουν ὅλ' αὐτὰ λοιπόν; Ἡ μήπως καί...

— Τί περᾶγμα;

— Ἡ μήπως κι' ἔχεις σκοπὸ νὰμποῦμε μέσα εἰς τὸ σπῆτι της αὐτὸ γιὰ νὰ τὴν ἀρπάξουμε;

— Αὐτὸ δὲν ἴδεια.

— Ἐ, μὰ νὰ σὲ πᾶρ' ὁ διάβολος λοιπόν ἀπόψε. Ἀρχίζω νὰ πιστεύω πῶς ὄχι ἐγὼ, ἀλλὰ ἐσὺ δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται.

Μίλα λοιπόν ; Μίλα ποῦ μὲ ξεποδάρισες καὶ δὲν μ' ἄφησες νὰ κἀνω μόνος μου ὅ,τι ἐδῶ καὶ τόσην ὥρα ἀπεφάσισα. Μπορεῖ νὰ γίνη τίποτα ἢ δὲν μπορεῖ ; Μιλᾷ ; μὲ τὰ σωστά σου, ἢ μὲ κοροϊδεύεις ;

— Δὲν σὲ κοροϊδεύω ὅχι !

— Πάει καλά. Λὰς ὅτι δὲν μὲ κοροϊδεύεις καὶ σὲ πιστεύω. Τί θὰ κάνουμε λοιπόν ;

Ὁ Ζωσὲφ Δουρνέ, ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν Ἀτζελον Λαρμέντι, τὸ σχέδιόν του ἐκεῖνο, διὰ τοῦ ὁποίου ἠλπίζεν ὅτι θὰ ἐπετύγχανον νὰ σύρουν πρὸς τὴν παγίδα τὴν ἀτυχῆ παιδαγωγόν, καὶ μετὰ τοῦτο.

— Πήγαινε ἐσύ. τοῦ εἶπε, καὶ κάνε ὅ,τι σοῦεῖπα. Ἐγὼ, πρέφα νὰ φέρω μιὰ ἄμαξα. Καί, ὅπως εἶπαμε.

Ὁ τυχιδιώκης Ἰταλός, κατενθουσιασθεὶς μὲ τὸ σχέδιον ἐκεῖνο τοῦ συνιρόφου του, ἔτριψε τὰς χεῖρας μὲ χαράν.

— Ἀρχίζω νὰ πιστεύω πῶς εἶν' ἀδύνατο νὰ μοῦ γλυτώσῃ, εἶπε. Τρέχα λοιπόν νὰ φέρῃς τὴν ἄμαξα ἐσύ. Ἐγὼ πηγαίνω νὰ κἀνω ὅ,τι μὲ συμβούλευσες.

Καὶ πράγματι.

Ὁ μὲν Ζωσὲφ Δουρνέ ἀνεχώρησε σπεύδων νὰ προσκομίσῃ ἄμαξάντινα, ὃ Ἀντζελος Λαρμέτη δὲ ἐκάχυνε τὸ βῆμά του βιαζόμενος νὰ καναφθάσῃ τὴν προποκευομένην ἀνύποπτον παιδαγωγόν.

Ἐκλήσιασε.

Τὴν εἶδεν ἀναζητοῦσαν κάποιον ἀριθμόν, ἐμειδίασε, μετέβη καὶ ἐστάθη πρὸ τῆς θύρας τῆς ὑπ' ἀριθ. 112 οἰκίας, καὶ ἀδιάφορος κατὰ τὸ φαινόμενον, ἤναψεν ἕνα σιγάρο καὶ ἤρχισε καπνίζων.

Ἡ Ἀόλα, ἡ ὁποία εἶχε προσπεράσει ἀπὸ τὴν οἰκίαν ἐκεῖνην, ὅταν ἐκλήσιασεν εἰς ἕνα φαγόν, καὶ ὑπὸ τὰς ζωηρὰς αὐτοῦ ἀκτίνας ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ τὸν ἀριθμόν τῆς καταντικρῶ οἰκίας, καὶ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἶχε προσπεράσει ἐκεῖνην, τὴν ὁποίαν ἀνεζήτηί, ἐστράφη καὶ πάλιν πρὸς τὰ ὀπίσω, βαδίζουσα ἐπὶ τῆς ἰδίας πλευρᾶς ἐκεῖνης τῆς ὁδοῦ, ἐπὶ εἰς ὁποίας εὐρίσκετο καὶ ὁ τυχιδιώκης Ἰταλός.

Τὸν διέκρινε καπνίζοντα ἀδιαφόρως. Καὶ νομίζουσα ὅτι ἦτο κάποιος ἐκ τῶν ἐκεῖ που πλησίον οἰκοῦντων, ἀπεφάσισε

νὰ τὸν πλησιάζῃ καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ πληροφορίας σχετικὰς μὲ τὴν οἰκίαν ποῦ ἐξήτει καὶ δὲν εὗρισκε.

Ἐπλησίασε πράγματι. Τὸν ἐχαιρέτησε καὶ μετὰ τοῦτο.

— Μοῦ κάμνετε τὴν χάριν νὰ μοῦ εἰπῇτε ποῦ εἶνε ἡ ἱερὰ ἀριθμὸν 112 οἰκία ; τὸν ἠρώτησεν.

Ὁ Ἰταλός, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀποκαλυφθῇ εἰς ἐνδειξιν σεβασμοῦ πρὸς τὴν νεάνιδα, προσεπάθησε νὰ προσδώσῃ εἰς τὴν μορφὴν του ὅσῃν ἡδύνατο περισσοτέραν ἡμερωτέτητα καὶ εἰς τὴν φωνὴν του ὅσῃν ἡδύνατο λεπτότετητα.

Καὶ ὅταν ἐνόμισεν ὅτι τὸ κατῳρθωσε,

— Αὐτὴ ἐδῶ, δεσποινίς ! ἀπήντησε δεικνύων τὴν οἰκίαν ἐκεῖνην, πρὸ τῆς ὁποίας ἐστέκοντο. Αὐτὴ ἐδῶ εἶνε !

— Εὐχαριστῶ !

Καὶ ἡ νεάνις, ἐκινήθη πρὸς τὴν θύραν μὲ τὸν σκοπὸν νὰ κυπήσῃ τὸ κουδοῦνι καὶ νρ ζητήσῃ τὸν ψευδο-Βανδῆ, τὸν ἀνθρωπὸν ἐκεῖνον δηλαδὴ «τῆς Λέσχης τῶν 40», τὸν προσφερόμενον νὰ τὴν ἀναλάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν του.

— Συγγνώμην δεσποινίς ! τῆς εἶπεν ὁ Λαρμέντι. Μῆσα εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν καί τῳ σου καὶ ἐγώ. Μήπως εἰμπορῶ νὰ σοῦ δώσω καμμίαν πληροφορία ; Εἶναι δυνατόν, δηλαδή, νὰ μοῦ εἰπῇτε ποῖον ἤλθατε ζητῶσα.

— Τὸν κύριον Βανδῆν, εἶπεν ἡ Λόλα.

— Ἄ ! Τὸν κύριον Βανδῆν ; Τὸν ἀνεψιὸν τοῦ κυρίου μου Ἄλλὰ δὲν εἶν' ἐπ' αὐτῷ δεσποινίς. Πρὸ μιᾶς ὥρας, ἔφυγε καὶ μετέβη νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς ἓνα ἐξοχικὸν οἰκίσκον, διότι ἔχει πυρετούς. Ἦθελε νὰ μείνῃ ἐδῶ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Ἐπειδὴ ὅμως συνέβη κατὰ τι τὸ ἐκτακτόν, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ πρὸ ὁλγόν.

Ἡ Λόλα ἐξεπλάγῃ ἀπὸ τὰς πληροφορίας ἐκεῖνας τοῦ τυχεροῦ διώκτου Ἰταλοῦ καὶ δὲν ἐφάνη ὅτι ἐπίστευσεν εἰς αὐτὰς. Τὸν Βανδῆν, τὸν εἶχεν ἰδεῖ πρὸ τεσσάρων ὥρῶν καὶ ἐκεῖνος δὲν τῆς ἔκαμε λόγον περὶ πιθανῆς ἀναχωρήσεώς του.

Ἄπ' ἐναντίας μάλιστα.

Ὅπως ἐνθυμεῖτο, τὴν εἶχε βεβαιώσῃ ὅτι θὰ παρέμενε διαρκῶς εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ μάλιστα εἰς τὴν οἰκίαν ἐκεῖνην, πρὸ τῆς ὁποίας καὶ ἐστέκετο ἤδη.

Δι' αὐτὸ ἐδυσπίστησεν.

Ἡ δυσπιστία της ὅμως αὐτῇ, δὲν διέφυγε τῆς προσοχῇ τοῦ

Ἰταλοῦ, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐξήτασεν ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀνύχων τὴν νεάνιδα.

— Ἀλλὰ συγγνώμην δεσποινίς, τῆς εἶπε. Μοῦ ἐπιτρέπετε μίαν ἐρώτησιν;

— Τί θέλετε;

— Μήπως ὀνομάζεσθε Δόλη;

— Μάλιστα!

— Ἀλλὰ τότε, ἐφθάσατε εἰς πολὺ κατετάλληλον στιγμήν, ὅ ἀναψὶς τοῦ κυρίου μου, ἀφῆκε μίαν ἐντολὴν γιὰ σᾶς.

— Ποίαν ἐντολὴν;

— Νὰ μένετε ἐδῶ εἰς τὴν οἰκίαν, μέχρις ὅτου θὰ στείλῃ νὰ σᾶς πάρῃ. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔλθῃ ἡ ἄμαξά του. Καὶ εἰάν θέλετε, καὶ εἰάν δὲν καλύσεσθε ἀπὸ τίποτε, ἡμπορεῖτε νὰ ἐπιβῆτε τῆς ἀμάξης, ἡ ὁποία καὶ θὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὴν νέαν τοῦ κυρίου Βανδῆ κατοικίαν, τὴν οἰκίαν ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τὸ δεξιὸν ἄκρον τῆς πόλεως.

Ὑστερα ἀπὸ τὰ λόγια ἐκείνου τοῦ τυχοδιώκτου Ἰταλοῦ, ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγὸς ἀπέβαλε κάθε δισπιστίαν τῆς.

Ὁ Ἀντίεας Λαομέντι, ἐγινώριζε τὸ ὄνομά της. Καὶ ἡ γυνὴ, ἡ ὁποία δὲν ἐσκέφθη οὐκ ἦτο δυνατόν νὰ τὴν γνωρίσῃ καὶ ἀνθρώποι τοὺς ὁποίους δὲν εἶχεν ἰδεῖ αὐτὴ ποτέ, ἐπίστευσεν οὖν ὅτι ὁ Ἰταλὸς ἦτο πράγματι κάποιος ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Βανδῆ, οὗτι δὲ εἶχε τὴν ἐντολὴν νὰ τὴν ὀδηγήσῃ πλησίον τοῦ ἀροσδοκῆτου προστάτου της.

— Ὡς σᾶς ἀκολουθήσω τότε! ἀπήντησεν ἀνύποκτος ἡ αὐτὴς. Πῶς θὰ ἔλθῃ ἡ ἄμαξα;

— Ἐν περιμένῳ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν! εἶπεν ὁ Ἀντίεας, μόλις κατορθώτων νὰ κρύπτῃ ἕνα μειδίαμα ἀγρίας χαρᾶς ποῦ ἐπανήθυσεν εἰς τὰ χεῖλη του. Σὲ λίγο θὰ εἶναι ἐδῶ. Περιμένετε.

Ἐπερίμειναν πράγματι. Καὶ ὁ μὲν Λαομέντι ἐκύεταζε μὲ βλέμμα λάγνῳ τὴν ἀνύποκτον νεάνιδα, ἐκείνη δὲ ἐστέτο βυθισμένη εἰς τὰς μελαγχολικὰς τῆς σκέψεις, χωρὶς νὰ ὑποπτεύετο καὶ νὰ μαντεύῃ τὴν νέαν τρομερὰν ἐκείνην συμφορὰν, ποῦ ὁ τυχοδιώκτης Ἰταλὸς τῆς προητοίμαζε.

Μετά τινος στιγμῆς ἀκόμη κατέφθασεν μία ἄμαξα. Ἐσιᾶθη καὶ ἐξ αὐτῆς κατήλθεν ὁ Ζεσεφ Δουρνέ.

— Εἰσθε ἡ δεσποινὶς Λόλα; ἠρώτησε τὴν δειχθῆ παιδὶ γωγόν.

Καὶ εἰς καταφαντικὴν αὐτῆς ἀπάντησιν.

— Ὁ κύριος Βανδῆς, ἐξηκολούθησε, παρακαλεῖ νὰ μεταβῆτε εἰς τὴν νέαν του οἰκίαν. Ἡ ἄμαξα εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σας.

Καὶ ἰδὼν ὑπῆρχε καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία μέσα εἰς τὰ κετάβαθα τῆς ψυχῆς της, ὥς πρὸς τὴν εἰλικρίνειαν ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τῆς ἐποροτοσιάζετο ὡς ὑπηρετῆς τοῦ ψευδο Βανδῆ, ἐπαγαδεύθη τώρα, ὅταν ἤκουσε τὸν ἐκ τῆς ἁμάξης κατελθόντα Ζωσῆφ Δουρνέ, νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ὅσα τῆς εἶχεν εἶπει ὁ τυραννικὸς Ἰταλός.

Καὶ νομίζουσα ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τὴν ὀδηγήσουν εὐτοὶ πλοσίον ἐκεῖνου, ποῦ θὰ τὴν ἀνελάμβανεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του, ἐπροχώρησε χωρὶς κανένα δισταγμόν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἁμάξαν καὶ εἶπε.

— Ἄς φύγωμεν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Εἰς τὴν διάθεσιν ἐνὸς σαιύρου.

Ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, οἱ δύο ἐτεροεθνεῖς τεχνίται εἰσῆλθον μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ἁμαξαν καὶ ἔλαβον θέσιν, ὅ μὴν Ζωσῆφ Δουρνέ παραπλεύρως τῆς νεάνιδος, ὁ δὲ σύμμορος Λαφμέντι δὲ καταντικρὺ αὐτῆς.

Ὁ ἁμαξηλάτης τότε, ἕνας φίλος τοῦ Ζωσῆφ καὶ οὗτος, ἐπῆλθεν εἰς τὴν θέσιν του. Καὶ γνωρίζων ἐκ τῶν περιήρων τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ὠδήγει τὴν Λόλαν καὶ τοὺς ἀπαγωγὰς της, ἀνέλαβε τὰς ἡνίας, ἐξεκίνησε διηλθε διὰ μέσον μιᾶς παρόδου, ἐκαμπεν ἐπειτα, εἰσῆλθεν εἰς εὐρείαν τὴν ὁδόν, ἐμάστιξε τοὺς ἵππους καὶ μετὰ ταχύτητα, κατηρθύνετο πρὸς τὸ ἄκρον ἐκεῖνο τῆς ὑπνωτικουσύνης πόλεως, πρὸς τὸ ὁποῖον διασπῆ καὶ ἡρεμα κατρακυλοῦσαν τοῦ Νείλου ἐὰν κελαρίζοντα γερά.

Μία νεᾶνις ἀνίδεος τῆς ἀχρειότητος τοῦ κόσμου καὶ τῆς κακίας τῶν ἀνθρώπων ἢ Ἑλληνίς παιδαγωγός, οὔτε πρὸς τὸν



Τὸν ἐκύτταξε μὲ ἀντίφωτον ἀλλὰ καὶ τὸν ἤκουε
μετὰ προσοχῆς.

ψευδο Βανδῆ εἶχε δυσπιστίαν, οὐτε τοὺς συνοδεύοντας αὐτὴν τυχοδιώκτας εἶχεν ὑποπτευθῆ.

Ἀνίκανος νὰ σκεφθῇ τὴν διάπροξιν ἐνὸς ἐγκλήματος, δὲν ἐπίστευσεν διὸ ἡδύνατο νὰ εἶνε ὁ ἄλλος κόσμος διαφορετικώτερος αὐτῆς. Ἀθῶα καὶ ἀπονήρευτος καὶ ἄκακος ἡ Δόλα, δὲν ὑποπτεύθη τοὺς τόσον τεχνιέντως ἐξαπατήσαντας αὐτὴν τυχοδιώκτας, δὲν ἐφανιάσθη ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ εἶχε παρουσιασθῇ ἐνὸς τοῦ ἐκείνου τοῦ ἐπιδεικνύοντος ὁ Βανδῆς, καὶ ἡκολούθει τῶρα τοὺς ἀπαγωγεῖς τοῦ τοσοῦτον μᾶλλον εὐχαρίστως, καθ' ὅσον ἐπίστευσεν ὅτι ἐκεῖνοι τὴν ὁδήγουν μακρὰν τῶν κινδύνων καὶ τῶν περιπετειῶν, ὑπὸ εἰς ἀσφαλὲς στέγην ἐνὸς ἀνθρώπου, τὴν ἀδελφικὴν τοῦ ὁποίου προστασίαν δὲν ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ ἀρνηθῇ.

Τὸ χρονικὸν διάστημα, τὸ μεσολαβῆσαν ἀπὸ τῆς ἐκ τῆς ἐπαύλεως τοῦ Ζερβουδάκη ἀποπομπῆς τοῦ μέχρι τῆς εἰς τὴν ἄμαξαν εἰσόδου τοῦ, ἤρκεσαν εἰς τὴν Δόλαν ν' ἀναμειρώσῃ ὅλην τὴν κρισιμότητα καὶ τὴν ἀθλιότητα τοῦ θέσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν εὐρεθῇ.

Μόνη καὶ ἕρημος καὶ ξένη εἰς τὴν ἀπέραντον ἐκείνην πόλιν, χωρὶς χρήματα, χωρὶς γνωστοὺς καὶ φίλους, ἦτο ἡναγκασμένη νὰ ζητήσῃ ἐργασίαν καὶ νὰ ἀποταγῇ παντοῦ ὅπου θὰ προσφέρετο τοιαύτη. Εἰς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι θὰ τὴν μετεχειρίζοντο βαναύσως. Εἰς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι θὰ τὴν κατετυράνωνον. Εἰς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι θὰ τὴν μετεχειρίζοντο ὡς δούλην, εἰς ἀνθρώπους τέλος οἱ ὁποῖοι, ἐλαφρότεροι τῶν ἄλλων κατὰ τὴν συνείδησιν, θὰ ἐζήτων ἵνα νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὴν δυστυχίαν τοῦ, θὰ ἐπεβουλεύοντο πιθανῶν τὴν τιμὴν τοῦ, σκανδαλιζόμενοι ἀπὸ τὴν εὐμορφίαν τοῦ, ἢ ὁποῖα, φυσικὰ, οὐδ' εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν Δόλαν, δὲν ἦτο ἄγνωστος.

Ἐὰν εἶχε τὰ πρὸς συντήρησιν ἐπὶ τινὰ καιρὸν μέσα, ἢ θέσις τοῦ δὲν θὰ ἦτο τόσον δυσχερὴς. Θὰ ἀνέμενεν μέχρις ὅτου εὖρη τὰ κατάλληλα πρὸς τὴν, μέχρις ὅτου ἀνευρῇ ἐντιμὸν τινὰ οἰκογένειαν καὶ θὰ μετέβαινε πρὸς τὴν, εἰς βέβαια, ἢ συκοφαντικὴ τοῦ Ζερβουδάκη κατηγορία τοῦ, δὲν ἐπιστεύετο καὶ ὑπ' αὐτῆς.

Ἀλλὰ τῶρα ;

Τώρα ποῦ εὐρέθη ἀπροσδοκῆτως ἄνευ θέσεως καὶ ἄνευ ὀβολοῦ, τώρα ποῦ, οὐτε ἐργασία τοῦ προσέφερε, οὐτε τὰ πρὸς συντήρησιν τοῦ μέσα ὑπῆρχον, εἰς πόσας δοκιμασίας θὰ ὑπε-

βάλλετο, εἰς πόλιν περιπεταίᾳ θὰ κατεδικάζετο, καὶ πῶς θὰ ἦτο δυνατόν, οὕτω ἐγκαταλειμμένη, οὕτω συκοφαντημένη νὰ δυνηθῇ νὰ ζήσῃ ἐντίμως καὶ ἡσύχως ;

Καὶ ἡ Δόλα, ἡ ὁποία εἶχε σκεφθῇ ὅλα αὐτῇ, ἡ Δόλα ἡ ὁποία μετὰ φοβῆς εἶχε ἀναπολήσῃ ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἦτο δυνατόν νὰ τῆς συμβοῦν, ἐπίστευεν ὅτι ὁ Βανδῆς εἶχε ἀποστολῇ ὑπὸ τῆς Θείας Πρόνοιας, ἡ ὁποία τὴν ἐδοκίμαζεν μὲν, ἀλλὰ καὶ δὲν τὴν ἀφῆκε τελείως ἔρημον καὶ ἀπροστάτευτον καὶ δυστυχῇ.

Δι' αὐτὸ ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγός, ὅχι μόνον δὲν ἐδυσπίσται πρὸς τὸν Βασιλεῖον Περγάλην, τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖνον «τῆς Λέσχης τῶν 40» ἀλλ' ἠσθάνετο, ἀπ' ἐναντίας μεγάλην ἀνακούφισιν εἰς τὴν σκέψιν ὅτι θὰ εἰσέθετο ὑπὸ τὴν προστασίαν του, καὶ δι' αὐτὸ, ἀντὶ νὰ φοβηθῇ, ἔσπευδεν ἀπ' ἐναντίας νὰ τὸν συναντήσῃ καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ ἄσυλον ἀσφαλὲς καὶ προστασίαν ἀδελφικὴν, ὅπως ὁ ἴδιος τὴν ἐχαρκατήρισε, ἐπὶ πλέον δὲ δι' αὐτὸ ἠκολούθησε μετὰ χαρᾶς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι καὶ τῆς προετοίμαζον νέαν, τρομερωτέραν ὁλως, συμφορὰν αὐτοί.

Εἰς τὴν ἀποκρουστικὴν μορφὴν τοῦ τυχοδιώκτου Ἰταλοῦ, καὶ διότι ἦτο νύξ, ἀλλὰ καὶ διότι ἦτο ζαλισμένη, δὲν ἐπρόσβλεψεν ἡ Δόλα. Τὰ εἰρωνικά του μειδιάματα, δὲν τὰ διεκρίνε. Καὶ ὅπως δὲν ἐμάνευσεν τὴν ἰδιότητα αὐτοῦ, τοιουτοτρόπως καὶ δὲν ὑποπεύθη τοῦ σκοποῦς του καὶ δὲν ἀνησύχησεν, ἀλλὰ συνεμαζεύθη εἰς τὴν θέσιν τῆς καὶ παρεδόθη εἰς τὰς σκέψεις τῆς ἐκεῖνας, διὰ μέσου τῆς κρυεῖας τῶν ὁποίων ζοφερότητος, προσεπάθει ν' ἀνεύρῃ κτίποιαν ἀμυδρὰν ἔστω, κτίνα μέλλοντος ἀπηλλαγμένου τῶν ἀνησυχιῶν ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι, ἐζωηραι καὶ ἀπειλητικαί, διεγρόφοντο εἰς τὸν ὀρίζοντα τῶν μελαγχολικῶν τῆς σκέψεων.

* *

Ὁ Ἀντζελος Λαομέντι ἀφ' ἑτέρου, ἐνῶ ἡ ἄμαξα, μὲ ἀσύληπτον ἐλαύνουσα ταχύτητα, ἐσυντόμειεν ὁλονὴν τὴν ἀπόστασιν, τὴν χωρίζουσαν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ μέρους ἐκεῖνου εἰς τὸ ὁποῖον ἔσπευδον, καὶ ὁλονὴν ἡλάττωνε τὸ χρονικὸν διάστημα ἐκεῖνο, μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ ὁποίου, θὰ ἔρριπτον εἰς τὴν καταστροφὴν τὴν ἀτυχῇ παιδαγωγόν, δὲν ἔπαυε ν' ἀποθαρμάζῃ τὴν εὐμορφὴν νεάνιδα ἐκείνην. ἡ ἐκ τῆς τοῦ πλησίον ἐξέτασις τῆς

ὅποιας, τὸν ἔκαμνε νὰ ἀνευρίσκη νέα θέληγτρα καὶ νέας θωραί-
τητας εἰς τὴν γλυκεῖάν της μορφήν.

Καὶ ἐφ' ὅσον παρετήρει τὴν νεάνιδα ὁ Ἀντζελας Λαρμέντι,
καὶ ἐφ' ὅσον ἀνεζήτει κ. ἰ ἀνεύρισκε νέας ὠραιότητας εἰς τὴν
θωραὶαν της μορφήν, ἐπὶ τοσοῦτον ἠσθάνετο τοὺς πόθους του ἐξ-
γειρομένους, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἐδοκίμαζε σφοδροὺς συγκλητισμούς
τούς συγκλονισμοὺς ἑκείνους, τὴν βασιανιστικὴν ἐπιδρασίαν τῶν
ὁποίων μετὰ πολλοῦ κόπου κατῴρθωνε νὰ περιορίζη, τὴν ἀπό-
τομον ἐκδήλωσιν τῶν ὁποίων μὲ ἀγῶνας πολλοὺς κατῴρθωνε
νὰ ἐμποδίσζη.

— Εἶνε ὡμορφη ! Εἶνε πολὺ ὡμορφη, διελογίζετο. Καί,
μὰ τοὺς διαβόλους ὅλους, ὁ φίλος μου Ζοσέφ Δουρνέ, ποῦ ἀπε-
φάσισε νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ τὴν κἀνω ἰδική μου, εἶνε ἕνας πολὺ
θαυμάσιος ἀνθρωπος.

— Εἶνε πολὺ μακρὰν τὸ μέρος εἰς τὸ ὅποιον πηγαίνουμεν ;
ἠρώτησεν ἐξαίφνης τὸν Δουρνέ ἡ Λόλα, ἀποσπωμένη αἰφνι-
δίως τῶν ἀτελειώτων της συλλογισμῶν.

— ὦ, ὄχι, δεσποινίς ! ἀπήντησεν ἑκείνος. Δὲν εἶνε ὄχι.
Ἐντὸς ἐνὸς τετάρτου, θὰ εἴμεθα ἐκεῖ

— Εὐχαριστῶ !

Καὶ ἡ Λόλα συνεμαζεύθη εἰς τὴν θέσιν της καὶ πάλιν, καί,
ἀφήνουσα τὸ βλέμμα της νὰ πλανᾶται, διὰ μέσου τῆς ὑλοφρά-
κτου τῆς ἀμάξης θυρίδος ἐπὶ τῶν εἰς τὴν ὁδὸν ἀντικειμένων,
ἔστρεψε τὴν φαντασίαν της πρὸς τ' ἐν τὸν τρυφερόν της ἑρα-
σίην, τὸν τόσον οἰκτρὸν καὶ τόσον ἀπροσδόκητον, ὅπως ἐπί-
στευσεν, εὐρόντα θάνατον

Τέλος ἐνιόρησεν ὅτι ἐστιαμάτησεν ἡ ἀμαξα.

Καί, διὰ δευτέραν τῶρα φορὰν ἀποσπωμένη τῶν ρεμβά-
σμων της :

— Ἐφθάσαμε ; ἠρώτησε στραφεῖσα πρὸς τὸν σάτυρον
Λαρμέντι.

— Μάλιστα, δεσποινίς ! ἀπήντησεν ἑκείνος. Ἐφθάσαμε
ναί !

Ὁ Ζοσέφ Δουρνέ, ἤνοιξε τὴν πρὸς τὸ μέρος τοῦ θυρίδα
τῆς ἀμάξης καὶ κατήλθε πρῶτος, καὶ μετὰ τοῦτο ἐβοήθησε τὴν
Λόλαν νὰ κἀμῃ καὶ αὐτὴ τὸ ἴδιον.

Ἐκείνη κατήλθε πράγματι καὶ περιέστρεψε τὰ βλέμματά

της γύρω. Εὗρισκοντο εἰς ἓνα ἔρημον σχεδὸν μέρος, αἱ μόναι οἰκοδομαὶ τοῦ ὁποῖου ἦσαν ξύλινοί τινες τὸ πλεῖστον οἰκίσκοι, εἰς μέρος ἑγγύτατα τοῦ Νείλου εὗρισκομένου.

— Ποῦ κατοικεῖ ὁ κύριος Βανδῆς ; ἠρώτησε τὸν Ἀντζελον Δαρμέντι.

— Εἰς ἓνα σπητι πίσω ἀπ' αὐτὸ ἐκεῖ.

— Καὶ διατὶ ἐσταματήσαμεν ἔδῳ ;

— Διότι ἡ ἄμαξα, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προχωρήσῃ ἔως ἐκεῖ ! τῆς εἶπεν ἐπεμβαίνων ὁ Ζοσὲφ Δουρνέ. Ἀκολουθήσατε τὸν Ἀντζελον Δαρμέντι, δεσποινίς. Ἐγώ, θὰ μεταβῶ ν' ἀναγγεῖλω εἰς τὸν κύριον Βανδῆν τὴν ἀφίξίν σας.

— Ἀ ! Δὲν εἶνε εἰς τὸ σπητὶ τοῦ λοιπόν ;

— Ὅχι, δεσποινίς.

— Ἀλλὰ ποῦ εἶνε τότε ; ἠρώτησε καὶ πάλιν, ἄρκετὰ ἐκτεπληγμένη ἡ παιδαγωγός.

— Εἰς τὸ σπητι ; ἀποίου φίλου του. Πηγαίνετε ἐσεῖς δεσποινίς καὶ θὰ ἐρθῇ ἐντὸς ὀλίγου.

Καὶ ὁ Ζοσὲφ Δουρνέ, ἀφοῦ ἀντιήλλαξε καὶ πάλιν βλέμμα τι σεναινοήσεως μὲ τὸν συνάδελφόν του, ὑπεκλίθη καὶ ἀπεμακρύνθη, ἀφήσας τὴν νεάνίδα ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον διάθεσιν τοῦ Ἀντζελο Δαρμέντι.

— Μὴν ἀπορεῖτε δεσποινίς ! τῆς εἶπεν ὁ Δαρμέντι, ἐννοήσας τὰς σκέψεις καὶ μαντεύσας τοὺς δικαίους φόβους της. Ὁ κύριός μου προσεκλήθη ὑπὸ τινος φίλου του. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ τὸν ζητούσανε ἀπόψε, ἔδεχθη τὴν πρόσκλησιν. Εἶνε σοβαρὸν λοιπὸν αὐτό ; Εἶνε ἱκανὸν νὰ σᾶς κάμῃ νὰ τὸν παρεξηγήσετε καὶ νὰ τὸν νομίσετε ὡς ἀνθρωπον ποῦ δὲν ἐφάρθη ὅπως ἔπρεπε ;

— Ὡ, ὄχι ! ἔσπευσεν νὰ ἀπαντήσῃ ἡ νεᾶνις, ἀνομολογοῦσα τὸ δίκαιον τοῦ Ἰταλοῦ. Ἀλλὰ δὲν τὸν παρεξήγησα ἐγώ.

— Σᾶς βλέπω νὰ διστάζετε.

— Περιμένω νὰ μὲ ὀδηγήσετε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Βανδῆ.

— Προχωρήσατε τότε. Ὅπως γνωρίζετε, εὗρισκόμεθα πολὺ πλησίον της.

Καὶ ὁ Δαρμέντι ἔπειτα ἐπροχώρησεν, ἡ Λόλα δέ, τελεσίως ἡσυχος τώρα. τὸν ἠκολούθησεν, ἀνομολογοῦσα καθ' ἑαυτὴν ὅτι ἄδικως παρεξήγησε τὴν ἀπουσίαν τοῦ Βανδῆ.

Ἡ ἄμαξα σχεδὸν ταυτοχρόνως, ἐξεκίνησε καὶ μετ' ὀλίγον ἐξηφανίσθη. Αὐτοὶ ἐπρωχώρησαν διὰ μέσου μιᾶς κατσκοτεινίου στενωποῦ, καὶ ἐσιτάθησαν τέλος πρὸ ἐνὸς οἰκίσκου, διὰ μέσου τῶν ὑελοπινάκων τῶν παραθύρων τοῦ ὁποίου δὲν διεκρίνετο κατὰ φῶς.

Ὁ Ἀντζελο Λαρμέντι, ἔσυρεν ἀπὸ τοῦ κόλπου ἕνα κλειδί, ἤγοιξε τὴν αὐλόθυραν καὶ συνέστησεν εἰς τὴν νεάνιδα νὰ εἰσέλθῃ πρῶτη.

Χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε ἡ Δόλα, ἠκολούθησε τὸν πρὸ αὐτῆς διὰδρομον καὶ ἔφθασε πρὸ τῆς κυρίας τοῦ οἰκίσκου θύρας, τὴν ὁποίαν ὁ Λαρμέντι ἤνοιξε δι' ἄλλου ἰνὸς κλειδίου, ἐξ ἐκείνων ἐν ὁποῖα εἶχε περάσει μέσα εἰς ἕνα ἐκ λευκοσιδήρου κρῖνον.

— Εἶνε σκοιάδι, δεσποινίς ! τῆς εἶπεν ὁ Λαρμέντι. Μὰ μὴ φοβεῖσθε ὅμως. Μόλις θὰ μπητε, θὰ ἴδετε τὴν σκάλαν. Ἀνεβήτε. Ἐγὼ, ἔρχομαι πίσω σας.

Ἡ ἀτυχὴς παιδαγωγός, ἡ ὁποία, ὑπὸ τὸ κράτος τῶν συνταρακτικῶν τῆς ἐντυπώσεων εὐρισκομένη δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τὴν ἀπαιτουμένην διαύγειαν τοῦ νοῦ τῆς, καὶ ἐπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ προσέξῃ εἰς μερικὰς ὑπόπτους λεπτομερείας, λεπτομερείας αἱ ὁποῖαι ἐπρόδιδον τοὺς μυστικοὺς τοῦ Ἀτζελο Λαρμέντι διαλογισμούς, εἰσηλθεν ἐντελῶς ἀνύποπτος. Ἀνεζήτησε μέσα εἰς τὸ σκοτάδι καὶ ἀνεῦρε τὴν ξυλίνην κλίμακα, καί, χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ τί ἔκαμνεν καὶ ποίας προφυλάξεις ἐλάμβανεν ὁ Ἰταλὸς ἀνῆλθε καὶ εὗρέθη εἰς ἕνα σκοτεινὸν ἐπίσης διάδρομον.

Ὀλίγον ἔπειτα κατέφθασε καὶ ὁ ἀπαγωγεὺς τῆς.

— Ἐλᾶτε δεσποινίς ! τῆς εἶπε. Ἐλᾶτε νὰ σᾶς πᾶω εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶναι προωρισμένον δι' ἐσᾶς.

Χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν παιδαγωγὸν καὶ χωρὶς νὰ ἀνησυχῇ δι' αὐτήν, ἐπρωχώρησεν, ἔφθασε πρὸ τῆς κλειστῆς θύρας ἐνὸς δωματίου, τὴν ἤνοιξε καὶ εὗρέθη μέσα εἰς ἓν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ὅλα τ' ἄλλα, ἦτο καλῶς καὶ σχεδὸν πλουσίως ἐπιπλωμένον, εἰς ἕνα δωμάτιον, τὰ κατὰκλισια παρὰθυρα τοῦ ὁποίου ἐβλεπον πρὸς τὸν ἀχανῆ τῆς κατοικίας κήπον.

Ψηλαφῶν διὰ μέσου τοῦ σκότους ὁ τυχοδιώκτης Ἰταλὸς, ἐπλησίασεν εἰς μίαν τράπεζαν, ἀνεῦρε κάποιον λαμπτήρα, τὸν ἠτοίμασε, τὸν ἤνωσε καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν. Παρ' αὐτήν, ἐστέκετο ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγός.

— Εἶνε ὁ κοιτών σας ! τῆς εἶπε. Καθήσате ἔδῳ καὶ περι-
μείνατε.

— Καὶ ὁ κύριος Βανδῆς ; ἠρώτησεν εἰσερχομένη ἡ νεᾶ-
νις. Θ' ἀργήσῃ νᾶλθῃ ;

Ὁ Ἀτζελο προσέβλεψε τὴν Λόλαν μὲ βλέμματα παρά-
δοξα. Ἐχαμογέλασεν εἰρωνικὸν χαμόγελο ἔπειτα, ἔκαμε μορφα-
σμὸν ἔτι παραδοξότερον καὶ μετὰ τοῦτο εἶπε·

— Θὶ ρθῇ. Ὡ, βέβαια θὰ ρθῇ. Καθήστε γιὰ νὰ τὸν πε-
ριμένετε καὶ θάρρη.

Καὶ ἀφήσας μόνην τὴν παιδαγωγόν, ἡ ὁποία, οὔτε τοὺς
μορφασμούς, οὔτε τὰ εἰρωνικά του μειδιάματα εἶχεν ἀντιλη-
φθῇ, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ἐπροχώρησε, κατῆλθε καὶ πάλιν
τὴν κλίμακα καὶ μὲ σιγαλὴν φωνήν·

— Ζοσέφ ! ἐφώναξεν.

Ὁ κάτω ἀπὸ τὸν κενὸν τῆς κλίμακος εὐρισκόμενος μέχρι
τῆς σιγμῆς ἐκείνης Δουρνέ, ἐξῆλθε τότε τῆς κρύπτης του, καὶ
ἐπλησίασεν τὸν Ἰταλόν.

— Ἐχεις ὥρα ποῦ ἦλθες ; τὸν ἠρώτησεν ἐκεῖνος μὲ μόλις
ἀκουομένην τὴν φωνήν.

— Μόλις πρὸ ὀλίγου. Ἀλλὰ σὺ τώρα, γύρισε πίσω καὶ κάνε
ὅ,τι εἴπαμε,

— Τί εἴπαμε ; Νὰ τὴν κάνω δική μου ! Αὐτὸ δὲν λές
Δουρνέ ;

— Αὐτὸ ναί... Εἰς τὸ μεταξὺ ἐγὼ θὰ σκεφθῶ καὶ θὰ ἀπο-
φασίσω καὶ θὰ σοῦ εἰπῶ ἂν πρέπη νὰ τὴν σκοτώσῃς γιὰ νὰ
μὴν πάῃ καὶ μᾶς προδώσῃ, ἢ νὰ τὴν ἀφήσῃς νὰ γυρίσῃ στὴ
δουλειὰ της.

— Δὲν μὲ θέλεις ἄλλο τίποτα λοιπόν ;

— Ὅχι ! Πήγαινε καί, ὅπως εἴπαμε .. Σὲν θὰ τῆς πῆς
ὅ,τι σὲ συνεβούλευσα, σὲν θὰ τῆς προτείνῃς ὅ,τι σοῦ εἴπα,
σὲν θὰ τὴν κάνῃς ν' ἀπελπισθῇ ὅτι μπορεῖ νὰ σωθῇ ἀπὸ κα-
τέναν, θὰ τῆς ζητήσῃς νὰ γινῇ δική σου μὲ τὴν θέλησίν της.
Κι' ἂν δὲν θελήσῃ...

— Ἔξρω τότε Ζοσέφ. Ἄν δὲν δεχθῇ νὰ γίνῃ ἐρωμένη
μου μὲ τὸ καλὸ, θὰ γίνῃ μὲ τὸ ἄσχημο. Αὐτὸ δὲν ἤθελες νὰ
εἰπῇς ;

— Αὐτὸ ναί !

— Μείνε ἡσυχος λοιπὸν καὶ ἔξρω πῶς θὰ κάνω τὴ δου-

λαιά μου ἐγὼ ὅπως πρέπει καὶ ὅπως μοῦ ἀρέσει. Ἕνα πρᾶγμα θέλω νὰ ξέρω μοναχά.

— Ποιό ;

— Κύτταξες ἐσὺ στὰ γύρω μέρη μήπως εἶναι κανεὶς καὶ πάρη εἶδῃσι τί γίνεται κι' ἐρῇ καὶ μοῦ χαλάσῃ τὴν ἡσυχία μου ;

— Δὲν εἶναι κανεὶς ὄχι, Ἄνεζελο. Δὲν εἶν' κανεὶς ἐδῶ. Οὔτε κλητῆρας, οὔτε κανεὶς πολίτης. Τὰ σπήτεια αὐτὰ ἐδῶ, καθὼς πολὺ καλὰ γνωρίζεις, εἶναι ἀκατοίκητα. Ἐκτὸς αὐτοῦ, προτοῦ νὰ ἐλθω ἐδῶ, ἔκαμα μία βόλτα καὶ ἐκύνταξα.

— Καὶ τί εἶδες ;

— Περιεργος εἶσαι, μὰ τὴν ἀλήθεια. Περιεργος πολὺ ! Δὲν σοῦ εἶπα πῶς δὲν εἶναι κανεὶς ἐδῶ ; Οὔτε κλητῆρας οὔτε καὶ πολίτης ;

— Μοῦ τὸ εἶπες ναί ! Μὰ δὲν καταλαβαίνεις ὁμως, ἀδελφὲ Ζοσέφ, πῶς ἅμα ἔχει κανεὶς στὰ χέρια του ἓνα θησαυρό, φοβᾶται καὶ τὸν ἴδιόν του ἀκόμη εαυτόν ; Δὲν καταλαβαίνεις πῶς, δέχομαι τούτη τῇ σειγμῇ νὰ χάσω τὴ ζωὴ μου, μὰ ὅχι καὶ τὴ Λόλα ; Καὶ δὲν σοῦ κόβει τὸ ξερό πῶς, ἂν εἶν' ἀνάγκη, εἰμπορῶ νὰ πᾶω νὰ σκοτώσω πρῶτα ὅλους ὅσοι κάθονται ἐδῶ καὶ νᾶρθω ἔπειτα νὰ βρῶ τὴν Λόλα ;

— Καταλαβαίνω ! τοῦ εἶπε μειδιῶν ὁ Ζοσέφ Δουρνέ. Μὰ τίποτα ἂν' ὅλα αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ φοβᾶσαι.

— Ἀφοῦ ἐσὺ τὸ λές, τίποτα δὲν φοβᾶμαι. Μὰ, πές μου ὁμως Σὲν θὰ κάνω ἐδική μου τὴν κοπέλλα, ἐδῶ θὰ ἐρῶ νὰ σὲ βρῶ ;

— Ἐδῶ ναί.

— Κάθου καὶ περιμένέ με τότε. Μὰ ὁμως, ἔχε τέσσερα τὰ μάτια σου καὶ φύλαγε καλὰ.

— Τί νὰ φυλάω ;

— Μὴν ξεπροβάλλῃ ἑξαφνα κανεὶς καὶ ἐρῇ κατ' ἐπάνω. Ἄν δοκιμάσῃ νὰ τὸ κάνῃ κάποιος ποῦ ἐβαρέθῃ τὴ ζωὴ του, πιᾶσ' τον, δέστενε καὶ ἄφες τον ἐδῶ. Καὶ σὲν θὰ ἐρῶ ἐγὼ τὸν δίνω γιὰ ὀρεκτικὸ στοὺς φίλους μου τοὺς κροκοδείλους, ποῦ πάντα κάποιον τοὺς πηγαίνω, σὲν θὰ τύχῃ . . . Ἀκουσες σύντροφε Ζοσέφ ;

Ὁ Δουρνέ ἔχαμογέλασε ἓνα παρὰδόξον καὶ ἀνεξήγητον ὄντως μειδίαμα. Καὶ ἀρκετὰ αἰνιγματώδης τῶρα.



— Πρέπει νὰ φύγουμε πρὶν ἔλθῃ ὁ Νοταρᾶς.

— Πήγαινε σύ, ἀπήντησε, καὶ ξέρω τί θὰ κάνω γὰρ. Πήγαινε γὰρ νὰ τελειώνωμε μιὰ ὥρα γρηγορότερα καὶ νὰ μὴ ξημερώσουμε ἐδῶ. Ἄσε ! Πήγαινε λοιπόν

Περисσότερον τοῦ Γάλλου συναδέλφου του, βιάζετο ὁ Ἰταλὸς Λαρμέντι. Καὶ ἀφοῦ ἐπέστησε πάλιν τὴν προσοχὴν τοῦ φίλου του, εἰς μερικά πράγματα, τὰ ὁποῖα, παρ' ὅλας τὰς βεβαιώσεις, ἐφοβεῖτο, ἀνῆλθε καὶ πάλιν τὴν κλίμακα, διέτρεξε καὶ πάλιν τὸν διαδρόμον, καὶ εἰσῆλθε μέσα εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ὅπου εἶχε τὸν σκοπὸν νὰ σφαγίσῃ τὴν τιμὴν τῇ; ἀτυχοῦς παιδαγωγοῦ.

Ἡ Λόλα τώρα, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν του. Ὡσὰν χελιδὼν ἐκεῖνη περιπλακείσα μέσα εἰς τοὺς δένδρας τοῦ γυπὸς αὐτοῦ, ἦτο καταδικασμένη νὰ καταπνιγῇ. Ποιὸς ἠδύνατο νὰ τοῦ τῇν ἀποσπάσῃ τῶν χειρῶν του.

— Κανεῖς ! διελογίσθη ὁ δύσμορφος ἐκεῖνος Ἰταλός. Οὔτε ὅλοι οἱ θεοί, οὔτε ὅλοι τῆς κολάσεως οἱ βασιλεῖς. Εἶναι δική μου ἡ ὁμορφὴ ἡ Λόλα καὶ θὰ τὴν κάνω ἐρωμένη μου.

Προσέβλεψε μὲ βλέμμα λάγνον τὴν νεάνίδα καί, βεβαίως.

— Θὰ τὴν κάνω ἐρωμένη μου καὶ τὴν ἄμεινω μάλιστα ! προσέθεσε. Τώρα σὲ λίγο,

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Καὶ ἡ τραγωδία ἐξελισσεται...

Ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγός, καθ' ὅλον ἐκεῖνο τὸ διάστημα, κατὰ τὸ ὁποῖον εὗρίσκετο μόνη εἰς τὸ δωμάτιον, οὔτε τὴν ἐπίπλωσιν τοῦ δωματίου τῆς ἐξήτασεν, οὔτε τὰ κατὰκλισια παρὰθυρα ἐφρόντισε ν' ἀνοίξῃ, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς μίαν ἀρκετὰ σπουδαίαν λεπτομέρειαν ἐπρόσεξεν, εἰς τὴν λεπτομέρειαν οὗτι, τὰ διάφορα τοῦ δωματίου ἐπιπλα εἶχον καταληφθῇ ὑπὸ σιρόματος σκόνης, ἡ ὁποία ἐφανέρωνεν ὅτι ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν, ἀπὸ μηνὸς Ἰσως, δὲν εἶχεν εἰσέλθει κανεὶς εἰς τὸ δωμάτιον αὐτό.

Ἐὰν ὁ Βανδῆς, καὶ τὴν τελευταίαν ἔστω στιγμήν, ἀπεφάσιζε νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸν οἰκίσκον ἐκεῖνον, τὸν σχετικῶς πενιχρόν, τὸ πρῶτον μέλημά του θὰ ἦτο νὰ ἀπαλλάξῃ τοὺς ἀχρεῖς

αὐτὸν τῶν παχυτάτων στρωμάτων τῆς σκόνης τῆς καλυπτούσης τὰ ἐπιπλά του καὶ τὸ δάπεδον.

Ἡ νεάνις ὅμως, ὅπως δὲν ἐπρόσεξεν εἰς τόσα ἄλλα μικρο-πράγματα, τοιοῦτοτρόπως δὲν ἐπρόσεξε καὶ εἰς αὐτό.

Δικαιολογημένως ἄλλως τε.

Συνεταραχθεῖσα ὑπὸ τόσων συμφορῶν, ἡ μία τῶν ὁποίων ἦτο ἀλγεινοίερα καὶ θλιβερώτερα τῆς ἄλλης, ἦτο φυσικὸν νὰ ἔχῃ τὸν νοῦν της ἐστραμμένον πρὸς αὐτάς, νὰ ἐνθυμῇται μόνον αὐτάς, νὰ ἀναπολῇ αὐτάς, καὶ νὰ θρηνῇ διὰ μόνας αὐτάς.

Ὅταν εἶδεν ἐπιστρέφοντα τὸν Ἀντζελο ἐφάνη συνελθοῦσα καὶ πάλιν εἰς ἑαυτήν.

Καὶ χωρὶς νὰ ἀποβάλλῃ τὸ μελαγχολικὸν της ὕψος. καὶ χωρὶς ν' ἀποδιώξῃ τὴν θλίψιν της ἐκείνην, τὰ ἴχνη τῆς ὁποίας τόσον ζωηρῶς ἀπετυποῦντο εἰς τὴν ὥχρᾰν μορφὴν της·

— Εἰδοποιήσατε τὸν κύριον Βανδὴν ; ἠρώτησε.

— Ναί, ἀπήνητησεν ἐκείνος. Τὸν εἰδοποιήσαμε. Τί βιάζεσθε ; Μὴ καὶ θὰ μέινετε ἐδῶ...

— Δὲν τὸ εἰξεύρω αὐτὸ ἐγώ ! Ἄν μείνω ἐδῶ ἢ ὄχι, θὰ τὸ σκεφθῶ. Ἀλλὰ πέστε μου σὰς παρακαλῶ. Κατοικοῦν καὶ ἄλλοι ἐδῶ ;

— Εἰς τὸ σπῆτι ; Ὅχι ! Δὲν εἶν' κανένας ἄλλος παρὰ μονάχα σεῖς κι' ἐγώ.

— Εἰς τὰ κύκλιφ σπήτια ἐρωτῶ. Κατοικοῦν πολλοί ;

— Κανένας.

Ἡ Λόλα, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον εἶπει ὅτι κατῴκουν εἰς τοὺς γύρω οἰκίσκους πολλοί, ἕνας τῶν ὁποίων μάλιστα εἶχε καλέσει καὶ τὸν ψευδο Βανδὴν, ἐξεπλάγη ζωηρῶς ὅταν ἤκουσε τὸν Ἰταλὸν νὰ λέγῃ ὅτι τὸ μέρος ἦτο τελείως ἀκατοίκητον.

— Ἀλλὰ τί λέτε ; τὸν ἠρώτησε καὶ πάλιν. Δὲν κατοικεῖ κανεὶς λοιπὸν ἐδῶ ;

— Ὅχι ! Καὶ ποίους ἐρελλάθηκα ν' ἰρῶθῃ ἐδῶ στήν ἐρημίαν ;

— Μὰ δὲν μοῦ εἶπατε ἐσεῖς, ὅτι ὁ κύριος Βανδὴς εἶνε στὸ σπῆτι κάποιου φίλου του ;

Ὁ τυχοδιώκτης Ἰταλός, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο παρὰ τὴν θύραν, τὴν ἐκλείσει τότε. Καὶ πλησιάζων τὴν νεάνίδα.

— Εἶπα ἐγὼ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ; τὴν ἠρώτησε,

— Σεῖς, ὄχι ! ὁ σύντροφός σας ὅμως...

— Δὲν τὸ ἄκουσα ἐγὼ ! Ἄν τὸ ἄκουγα, θὰ τὸ διέψευδα...

Μ' αὐτὸς γιατί τὸ εἶπεν ὁμως ;

Προσεποιήθη ὅτι ἐστέκετο, ἔκαμε ἀπορίας μορφασμόν, ἀνέσισε τοῦς ὤμους του, ἔσυρεν ἕνα κἀθισμα, τὸ ἐποποθέτησε πλησίον τῆς νεάνιδος καὶ καθήμενος ἐπάτω εἰς αὐτό.

— Περιεργο· προσέθεσε. Πολὺ περιεργο.

Ἀπὸ τὰ λόγια καὶ τὰς κινήσεις, ἀπὸ τοὺς μορφασμοὺς καὶ χειρονομίας του, ἀπὸ τὸ ὄφος καὶ τὰ περιεργα καὶ τὰ σχεδὸν θρασέα τοῦ Ἀντζελο Λαρμέντι βλέμματα, ἡ ἀτυχὴς παιδαγωγός, ἤρχισε νὰ καταλαμβάνεται ὑπὸ ὑποψιῶν ἢ ζωηρῶς τῶν ὁποίων κατεδεικνύετο ἀπὸ τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου της διὰ μιᾶς διαχυθεῖσαν θανάσιμον ὥχρότητα.

Τί ἤθελε νὰ εἴπῃ μὲ τὰ βλέμματα καὶ εἰς ἐσήμενον οἱ παρὰδοχοὶ τοῦ μορφασμοί, οἱ τὸσον εἰς τὸ ἀποκρουστικόν του πρόσωπον προσδίδοντες ἀπαισιότικα ;

Μήπως ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι τὴν παρέσυρον ἕως ἐκεῖ, δὲν ἦσαν ἀνθρώποι τοῦ φίλου τοῦ Νίκου της Βανδῆ, μήπως τὸ σπῆμι ἐκεῖνο δὲν ἦτο ἡ κατοικία τοῦ προστάτου της, ἀλλ' ἄλλο τι, ἀλλὰ ἡ κρύπτη ἀνθρώπων ἀπαισίων, ἀνθρώπων ζώντων διὰ τῆς κλοπῆς καὶ τοῦ ἐγκλήματος ;

Ἡ Λόλα ὑποψιασθεῖσα τώρα, ἐτρόμαξεν ἀναλογισθεῖσα ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶδεν ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἐπρόσεξεν. Ὁ συνοδός της Ἰταλός, εὖρε κλειστὴν τὴν θύραν καὶ τὴν ἤνοιξε μόνος του. Ἐὰν εἶχε κατοικήσει εἰς αὐτὴν ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἀνεζήτει, ἢ θὰ τὴν εἶχεν ἀνοικτὴν, ἢ, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, δὲν θὰ εἶχε παραδεδομένον τὸ κλειδί της εἰς τὸν ὑπηρέτην του.

Ἐξ ἄλλου ἡ ἄμαξα, ἡ ὁποία, ὅπως τῆς εἶχεν εἶπει, ἀνῆκεν εἰς τὸν ψευδο Βανδῆν, δὲν εἰσῆλθεν εἰς τὸν κῆπον ἀλλ' ἀνεχώρησεν. Ἐπὶ πλεόν, ὁ οἰκίσκος ἦτο κατασκότεινος. Μήπως τάχα ὅλ' αὐτὰ δὲν ἦσαν παρὰ ἡ ἀπόδειξις μιᾶς ἐπικειμένης συμφορᾶς της, συμφορᾶν ἢ ὁποῖα δὲν ὑστέρει τῶν λοιπῶν κατὰ τὴν τραγικότητα ;

Ἡ Λόλα, ἂν καὶ τὰ ἐσκέφθη καὶ τὰ εἶδεν ὅλ' αὐτὰ, δὲν ἐτόλμησε νὰ τὰ πιστεύσῃ ὁμως. Καὶ τῷ ἐμύσῳ νὰ ἐξερευνήσῃ τοὺς φόβους καὶ τὰς ὑποψίας της, ἀγωνιζομένην δέ, εἰς μίτην ὁμως, ν' ἀπομακρύνῃ τὰς ἀνηούχους σκέψεις της.

— Πότε θὰ ἔλθῃ ὁ κύριος Βανδῆς ; ἠρώτησε τὸν Ἀντζελο.

— Ποῦ ;

— Ἀλλά, ἐδῶ ! Δὲν εἶπατε δεῖ θὰ ἔλθῃ ἐντὸς ὀλίγου ; Δὲν εἶπατε ὅτι θὰ τὸν εἰδοποιήσετε ;

— Τόσκινα ναί ! Μά, μετανόησα... Νὰ ἔρθῃ ὁ Βανδῆς ; Καὶ εἰ νὰ ῥθῇ νὰ κἀνῃ ; Νὰ σᾶς δῇ ; Σπουδαῖος ἀνθρώπος κι' αὐτός. Καὶ μήπως ἔλα ἐγὼ ἀνάγκη νὰ ῥεθῇ ;

Ἔσυρε πλησιέστερον πρὸς τὴν νεάνιδα τὸ κἀθισμά του· σχεδὸν τὸ ἀκούμβησεν εἰς τὸ ἰδικόν της. Καὶ ἐνῶ ἐκείνη ἀπεσύρετο ὅσον ἡδύνατο μαγρύτερον.

— Δὲν θὰ ἔρθῃ ὁ Βανδῆς ! τῆς εἶπε. Καὶ δὲν θὰ ἔρθῃ, γιατί, οὔτε τὸν εἰδοποίησα, οὔτε θὰ τὸν εἰδοποιήσω, ἀλλ' οὔτε ξέρω καὶ ποῦ εἶνε, ποιοὺς εἶνε, καὶ ποῦ βαστάει ἡ σκούφια του. Δὲν τὸν ξέρω καί, μὰ τὸ Θεό, δὲν θὰ φροντίσω νὰ τὸν μάθω.

Ὅταν ἤκουσε τὰ λόγια ἐκεῖνα τοῦ σατύρου Ἰταλοῦ ἡ Λόλα· ὅταν πλὴρον ἐπέσθῃ δεῖ αἱ ὑποψίαι της ἦσαν ἀληθεῖς· ὅταν δ' Ἀντζελο Λαρμέντι, μὲ μίαν ἀπαισίαν ἀποτομότητα ἐκφράσεων τῆς ἀπεκάλυψε τοῖς κακοήθεις τοῦ σκοπούς· ὅταν κατενόησεν ὅτι ἡ τραγῳδία, ἡ ἀρχίσασα μὲ τὴν ἀναγγελίαν τοῦ θανάτου ἐνὶς ἀγαπημένου της, ἐπρόκειτο νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐκτυλισσομένη ἐπὶ τὸ ἀπαισιώτερον, ἀναδιπλουμένη ἐπὶ τὸ τρομακτικότερον· ὅταν ἐσκέφθῃ εἰς τῆς ἡτοιμάζετο καὶ ὑπὸ τοὺς ὄνυχας ποῖας φορικαλότητος θὰ ἐκαλεῖτο νὰ συσπαραχθῇ, ἀνεπήδησε ὡς νὰ ἐκλήγῃ ὑπὸ χιλίων κεραινῶν.

ᾠρμησε πρὸς τὴν ἔξοδον τότε ὡσάν τραλλή. Ὁ Ἀντζελο Λαρμέντι τὴν προσέλαβε δι' ἐνὸς ἀστραπιαίου ἄλματος. ᾠρθώθη πρὸς τῆς θύρας τότε, ἔφρουξεν εὖτω εἰς τὴν νεάνιδα τὴν ἔξοδον, ἐγέλασεν ἔνα ἀπαίσιον καὶ κρυερὸν γέλωτα ἔπειτα, καὶ ἀπωθῶν βιαίως τὴν νεάνιδα.

— Εἶσαι κουτὴ ! τῆς εἶπε. Εἶσαι πολὺ κουτὴ ποῦ νόμισες ὅτι μπορεῖς νὰ μοῦ ξεφύγῃς ...

Τρομαγμένη, φορικῶσα, ἀσπαίρουσα ὑπὸ τὰ πέλματα τῆς φορικωδεστεράς τῶν ἀπογνώσεων ἡ αὐτῆς παιδαγωγός, ὑπεχώρησε ριγῶσα πρὸς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης καὶ προσέβλεψε περίτρομος εἰς τὸν Ἀντζελον Λαρμέντι. τὰ χυδαῖα τοῦ ὁποῖου

βλέμματα ἐφαίνοντο ὥσάν νὰ προσπαθοῦσαν νὰ διαπεράσουν τὸ λεπτόν της περισιῆθιον καὶ νὰ ἀνεύρουν κάτω ὑπ' αὐτὸ τοῦς παρθενικούς της θησανρούς.

— Μὴ φοβᾶσαι ! ἐπανέλαβεν ἐκεῖνος πλησιάζων. Μὴν εἶσαι κουτὴ, καὶ μὴ ζητῆς νὰ ἀποφύγῃς ἕνα πρᾶγμα, ποῦ δὲν θὰ σοῦ κἀνῃ τίποτα σικό. Τί εἶμ' ἐγώ ; Ἕνας ἄνθρωπος ὅπως καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι. Καὶ γιατί λοιπὸν νὰ μὲ φοβᾶσαι μένα, εἰς δὲν ἐφοβόσουνα τοὺς ἄλλους ;

Ἔκαμε μερικὴ βήματα πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐπλησίασε καὶ πάλιν τὴν περίτρομον παιδαγωγόν, καί, χωρὶς νὰ παύσῃ κυττάζων αὐτὴν μὲ τὰ χυδαῖα βλέμματα ἐκεῖνα, μὲ τὴν ὁποῖαν τὴν προσέβλεπον ἀπ' ἀρκετῶν σειγμῶν, καὶ χωρὶς νὰ ἀποβάλῃ τὴν ἀπαισιότητα τοῦ ὕφους του.

— Εἴμαστε δύο ! τῆς εἶπε. Μόνοι μας καὶ ἡσυχοί, θὰ μπόρῃσομε νὰ μιλήσομε σὰν δύο καλοὶ φίλοι, σὰν δύο ἄνθρωποι ποῦ ἕνας θὰ ὠφελῇ τὸν ἄλλον. Κἀθησθαι λοιπὸν ! Κἀθησθαι στὴν καρδέκλα μου, καὶ σὰν μ' ἀκούσῃς, θὰ πιστέψῃς, καὶ σὺ ἡ ἴδια, ὅτι δὲν ἔχω κανένα κακὸ γιὰ σένα· εἰς σκοπὸ.

Ἡ ἑλληνὶς παιδαγωγός, ἡ ὁποία διετέλει εἰς κατὰστασιν σχεδὸν ἡλιθιώδη, δὲν ἔσχε τὴν δύναμιν οὐδὲ τὴν ἀληθῆ τῶν λόγων τοῦ τυχοδιώκτου Ἰταλοῦ τὴν ἐννοίαν νὰ ἐννοήσῃ. οὐτε τοὺς προγματικούς σκοπούς του ἐξ ὀλοκλήρου νὰ ἀντιληφθῇ. Ἦρχοντο σιγμαὶ κατὰ τὰς ὁποίας ἀνεπήδων μέσα εἰς τὸ πνεῦμά της ζωηραὶ ἀνολαμπαὶ εὐθυκρισίας. Ὅμως ἐοβύνοντο, σχεδὸν αὐτοσιγμῇ, μέσα εἰς τὸ σκότος τῶν διαλογισμῶν της, οἱ ὁποῖοι, ἀναταρασσόμενοι ἀπὸ τὸν τρόμον, τὸν ὁποῖον ἔδοκίμαζε, συνεσκοιζοντο, καὶ ἀπετέλουν ἕνα σύγολον συγκεχυμένων ἀντιλήψεων, μέσα ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξαγάγῃ οὐδὲ μίαν καὶ ἀρτίαν καὶ φωτεινὴν καὶ ἀληθῆ.

Καὶ εἰς τοιαύτην τινα εὐρισκομένη κατὰστασιν, παρέμεινεν ἀκίνητος, προσβλέπουσα ἐν τρόμῳ τὸν τυχοδιώκτην Ἰταλόν, τὰ λόγια τοῦ ὁποίου ἀγνώστων μὲν ἦσαν ἤκουσε, πάντως ὅμως δὲν ἐννόησε.

Ὁ Ἀντζελο Λιτμέντι δέ, παρεξηγῆσάς τὴν σιωπὴν τῆς Λόλας, ἐξέλαβεν αὐτὴν ὡς συγκατάθεσίν της.

Ἐδεῖξε λοιπὸν εἰς τὴν νῆαν· ἰδοὺ τὸ κάθισμα ἐκεῖ· ο, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάθητο καὶ μέχρι πρὸ ὀλίγου. Καὶ σύρων πρὸς αὐτὴν τὸ ἰδικόν του.

— Κάθῃσε ! τῆς εἶπε. Κάθῃσε, ἀκουσέ με, σκέψου τὰ λόγια μου καλὰ, στάθμισέ τα καλὰ καὶ ἀπάντησέ μου ἔπειτα !

Ἦ νεᾶνις οὕτε ἀπήνητησεν, εὗτε συνεμορφώθη μὲ τὰς συστάσεις του.

— Μὰ κάθῃσε λοιπόν ! τῆς εἶπε καὶ πάλιν ὁ τυχοδιώκτης Ἰταλός. Κάθῃσε !

Ἦ Λοῦα εἶτε διότι ἐφοβήθη, ἢ καὶ διὰ τὸν λόγον ὅτι τὰ κείμενα ἀπὸ τὸν φόβον πόδια τῆς, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερβασίῃ· ξουν τὰ ἔπα ῥίγη κρυερὰ συγκλονιζόμενον σῶμά τῆς, ἐκάθῃσε πρᾶγματι.

— Βλέπω, τῆς εἶπεν ὁ Λαρμέντι, ὅτι ἀρχίζεις πιά νὰ κέρνῃς ἀπὸ λόγια. Μπράβο λοιπόν ! Αὐτὸ θὰ εἰπῇ, πῶς δὲν θὰ μ' ἀναγκάσῃς νὰ σοῦ ἐπιβάλλω διὰ τῆς βίας ἐκείνο, τὸ ὁποῖον, οὔτε ἐσύ ἢ ἴδια δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ μοῦ ἀρνηθῇς πῶς εἶνε τὸ συμφέρον σου.

Καὶ κατόπιν ὀλιγοστιγμοῦ σκέψεως ὁ Ἰταλός·

— Σοῦεῖπα ὅτι δὲν θάρσῃ δῶ ὁ κύριος Βανδῆς, ἐπανελάβε, καὶ ἐφοβήθηκες ἐοῦ Ἐφοβήθης ! Ἄδικα τῶν ἀδίκων, ἐφοβήθης ὅμως ! Χωρὶς λόγο ! Χωρὶς τὸ εἶποτα. Δὲν θάρσῃ ! Καὶ μὲ τοῦτο εἶ ; Τὸ ὅτι δὲν θὰ ῥθῇ, θὰ εἰπῇ πῶς ἔχουμε κακοὺς γιὰ σέβαντε σκοπούς ; Δὲν θὰ εἰπῇ τέτοιο προᾶγμα καὶ ἄδικα φοβᾶσαι. Ἄκουσέ με πρῶτα, κρίνε πρῶτα ἐκείνα ποῦ θέλω νὰ σοῦ εἰπῶ, καὶ ὕστερα, ἂν θές, φοβᾶσαι. Ὑστερα, ἂν ἐπιμένῃς, τρώμαξ. Κάνε, ὅ,τι νομίσης, ἔπειτα καλλιτέρον.

Ἦ Λόλα, ἂν καὶ δὲν ἐμάντευεν ἀκόμη περὶ τίνος ἀκριβῶς ἐπερόκειτο, ἤρχισε ν' ἀναθαρσῇ ἐν τούτοις.

— Σᾶς ἀκούω ! ἐψιθύσεις. Τί θέλετε νὰ εἰπῇτε ;

— Χωρὶς περιστροφῆς καὶ χωρὶς λόγια μασημένα, ὥμμορφη κοπέλλα μου, θὰ σοῦ εἰπῶ τί θέλω καὶ τί ζητῶ ἀπὸ σέβαντε. Ἐχω ὅμως τὴν ἀξίωσιν, νὰ μὴ μοῦ κρύψῃς εἶποτα καὶ σύ. Θὰ λέμε ὁ ἓνας εἰς τὸν ἄλλον τὴν ἀλήθειαν. Μήπως ἔχῃς ἀντίρρηση ;

— Καμμιά !

— Πάει καλὰ ! Καὶ τώρα λέγε μου. Ἦσουνα κουβερνάντα πρὸ Ζερβουδάκη. Ἔτσι δὲν εἶναι ;

— Ναί !

— Εἶσαι καὶ τώρ' ἀκόμα ;

— Ὅχι.

— Δὲν εἶσαι ! Καὶ ἂν δὲν μοῦ τὸ θλαγες, θὰ τὸ ἐκαταλάβαινα ἐγώ. Σὲ εἶδα ποῦφυγες ἀπὸ τὴν ἐπαυλὶ τοῦ Ζερβουδάκη κλαίγοντας. Αὐτὸ θὰ πῇ οἱ σὲ εἰδωξάν. Γιατὶ ὅμως ;

Εἶδε τὴν ἀτυχῇ παιδαγωγὸν διστάζουσαν νὰ ἀπαντήσῃ καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του μειδιῶν.

— Δὲν θέλεις νὰ τὸ εἰπῇς, ἐξηκολούθησε, κι' ἐγὼ δὲν θὰ ἐπιμείνω νὰ τὸ κάνῃς, ἀφοῦ τὸ ξεύρω ἄλλως τε. Ἐπειδὴ αὐτοῦ, δὲν μὲ ἐνδιαφέρει ὁ λόγος ποῦ σὲ εἰδωξάν. Ἀρκεῖ μονάχι οἱ εἶσαι τώρα χωρὶς δουλειά. Αὐτό, δὲν εἶν' ἀλήθεια ;

— Ἀλήθεια εἶνε, ἐπιθύρυσεν ἡ Λόλα.

— Εἶσαι χωρὶς δουλειά. Ἐχεις τὰ μέσα νὰ συντηρηθῇς ;

— Δὲν τᾶχω ὄχι !

— Πλὴν καλὰ. Δὲν ἔχεις νὰ φᾶς, δὲν ἔχεις νὰ ντυθῇς, δὲν ἔχεις μέρος γιὰ νὰ μένῃς. Νησιτικὴ δὲν θὰ μπορῇς ν' ἀνθίσῃς γιὰ πολὺ. Γυμνὴ δὲν θὰ μπορῇς νὰ τρέχῃς σιτοῦν δρόμους, καὶ μέρα νύχτα δὲν θάδεινε δυνατὸ νὰ τρυγυριᾷς ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἐνα λοιπὸν ἀπὸ τὰ δυὸ θὰ γίνῃ : Ἡ θὰ πᾶς νὰ σκοτωθῇς, ἢ θὰ πᾶς νὰ ζητήσῃς νὰ σοῦ δώσουν δουλειά. Τὸ πρῶτο, θὰ σκοφθῇς πολὺ πρὶν νὰ τὸ κάνῃς. Μιὰ νέα κοπέλλα εἶσύ, θάδεινε μεγάλον κρεῖμα νὰ πεθάνῃς. Θὰ σκοφθῇς πῶς δὲν ἐχάρης τὴ ζωὴ. Θὰ σκοφθῇς πῶς εἰμπορεῖς καὶ σὺ, ἂν θέλῃς, νὰ ζήσῃς πλούσια ὅπως καὶ τόσος ἄλλος κόσμος ποῦ, χαρούμενος καὶ γελαστός τρέχει σὲ κάθε μέρος ποῦ θὰ εὕρῃ τὴ χαρὰ καὶ τὴν διασκέδασιν. Καὶ δὲν θὰ σκοτωθῇς. Γιατὶ δὲν πρέπει καὶ δὲν θὰ ἔχη τὴν παλληκαριὰ γιὰ νὰ τὸ κάνῃς. Σοῦ μένει τότε νὰ γυρέψῃς δουλειά. Μὰ ξέρεις τί θὰ γίνῃ ;

Χωρὶς νὰ δώσῃ τὸν καιρὸν εἰς τὴν νεάνίδα νὰ ἀπαντήσῃ ὁ Λαρμέντι, ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του θλιβερῶς καὶ ἐπανέλαβε σύρων τὸ κάθισμά του πλησιέστερα πρὸς τὴν παιδαγωγόν.

— Εἶσαι εὐμορφὴ εἶσύ, κοπέλλα μου. Κάθε ἓνας ποῦ θὰ ἰδῇ, θὰ σὲ ἐπιθυμήσῃ. Κάθε ἓνας ποῦ θὰ πᾶς νὰ τοῦ ζητήσῃς ἐργασία, θὰ σὲ κρατήσῃ, ὅχι γιατί θάχῃ ἀνάγκη τῆς ἐργασίας σου αὐτῆς, ἀλλὰ γιατί θὰ βάλῃ στὸ νοῦ του νὰ σὲ κάνῃ ἰδιότητά του. Ἀμα θὰ ἰδῇ οἱ μὲ τὸ καλὸ δὲν κάνει τίποτα, θὰ σοῦ ἐπιτεθῇ καὶ θὰ σὲ κάνῃ ἐρωμένην του διὰ τῆς βίας. Καὶ τότε ; Τί θὰ κάνῃς τότε σὺ, ὦ μορφὴ μου Λόλα ;

Τρομαγμένη πρὸ τῆς χυδαιότητος τῶν ἐκφράσεων τοῦ Ἰτα-



Τὴν ἔδωσαν ἡρόμα πρὸς ἐπιστόν.
Ὁ Καπετὰν Δράκος

φυλ. 22

λοῦ τυχοδιώκτου ἢ παιδαγωγός, ἐκφορδάσεων, τὰς ὁποίας ἐν τοῦ-
τοις ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ ἀκούῃ. δὲν ἀπήντησεν. Ἐκεῖνος, μὲ
τὴν αὐτὴν ἀταραξίαν, καὶ τὴν ἰδίαν βαναυσότητα, ἐπαιέλαβεν
εὐθύς ἀμέσως.

— Δὲν εἰμπορεῖς νὰ κάνης τίποτα ! Μιὰ καὶ θὰ βρεθῇς
μέσα εἰς τὴν καταστροφὴν, θὰ τὴν ὑποφέρης θέλοντας καὶ μὴ.
Θὰ πᾶς νὰ καταγγείλῃς σιὴν ἀστυνομία ἐκεῖνον ποῦ σὲ βίασε ;
Ὅχι ! Ἡ δὲν θὰ τολμήσῃς νὰ τὸ κάνης, γιὰ νὰ μὴ ρεζίλευ-
τῇς, ἢ, καὶ ἂν τὸ κάνης, δὲν θὰ ὠφεληθῇς ἀπολύτως ; τίποτα.
Ἐκεῖ οὖ ποῦ θὰ καταγγείλῃς, ἢ θὰ εἰπῇ δτι δὲν ξέρει τίποτα
ἀπὸ ὅσα λές, ἢ θὰ δηλώσῃ πῶς τοῦ παρεδόθης μὲ τὴν θέλησί
σου. Τί θὰ γίνῃ τότε ;

Ἡ Δόλα, ἡ ὁποία, ἀσχέτως μὲ τὴν ἀντιπάθειαν ποῦ
ἠορδάνειο κατὰ τοῦ Ἰταλοῦ, ἀνωμολόγει δτι τὰ ὅσα ἔλεγεν ἦσαν
πικραὶ ἀλλὰ καὶ ἀναμφισβήτητοι ἀλήθειαι, οὕτως τὴν φορὰν
αὐτὴν δὲν ἀπήντησε.

— Νὰ σοῦ εἰπῶ ἐγώ ! ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀτζελο Λαορέντι.
Θὰ χάσῃς τὴν τιμὴν σου χωρὶς νὰ κερδίσῃς τίποτα. Γιατί, ἂν
φοβηθῇς καὶ δὲν τὸν μαρτυρήσῃς καὶ μείνῃς σιὴν ὑπηρεσία
του, ἐκεῖνος, ἕως ὅτου νὰ σὲ βαρεθῇ, θὰ σὲ κρατῇ μαζύ του,
ἀλλ' ὅμως δὲν θὰ σοῦ δίνει οὕτως μιὰ πεντάρα. Θὰ σὲ διώξῃ
ἔπειτα, ἐὰν δὲν φύγῃς μοναχὴ σου, καὶ ἂν δὲν τὸν καταγγεί-
λῃς. Θὰ πᾶς σὲ ἄλλον καὶ θὰ κάνῃ καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιο. Ἐπειτα
τρίτος. Ἐπειτα τέταρτος. Καὶ σιὸ τέλος, ἐνῶ, θέλοντας καὶ
μὴ θὰ γίνῃς ἐρωμένη τόσο κόσμου, δὲν θάχῃς μιὰ πεντάρα
εὐκαιρίᾳ σιὴν τσέπη σου. Ἀπορεῖς, ὥμμορφη Δόλα ; Καὶ γιατί ;
Μήπως σοῦ λέω ψέμματα ; Μήπως σὲ κοροϊδεύω ; Ἄν ξέρῃς
τί εἶν' ὁ κόσμος θὰ ὁμολογήσῃς δτι δὲν λέω παρὰ μονάχα τὴν
ἀλήθειαν. Ἄν δὲν τὸν ξέρῃς, μάθε το ! Ὁ κόσμος εἶναι γε
μάτος κακία. Ὁ κόσμος εἶναι πολὺ κακός. Ὅλοι κυτᾶζουν ν'
ἀποκτήσουσι ἐκεῖνο ποῦ ζητοῦνε, καὶ ἀδιαφοροῦν, ἂν γιὰ νὰ
τὸ ἐπιτύχουν, θὰ καταστρέψουν ἕναν ἢ καὶ δυὸ ἢ χιλίους δυό.
Ἐσιώπησε καὶ προσέβλεψε κατὰμάτια τὴν Δόλαν καὶ ἐφάνη
προσπαθῶν νὰ διεισδύσῃ εἰς τὰ κατὰβραθα τῆς πικραμένης τῆς
ψυχῆς διὰ νὰ μάθῃ τὰ ἀπόκρυφα διανοήματά της.

Δὲν ἔμεινε δὲ καθόλου δυσηρεστημένος ἀπὸ τὴν ἐξέτασίν
του αὐτὴν.

Ἡ βαθεῖα κατὰπληξις, τὴν ὁποίαν εἶχε προξενήσει εἰς τὴν

Λόλαν ἢ ὑπόδειξις τῶν ζωηρῶν κινδύνων, ἐκαίνων εἰς τοὺς ὁποίους θὰ εὗρίσκετο ἐκτεθειμένη, ὁ ἐρόμος, τὸν ὅποιον εἶδο· κίμαζε τὰ φοβισμένα βλέμματα, μὲ τὰ ὅποια τὴν ἐκύτταζεν, ἢ ὅλη τέλος τοῦ προσώπου τῆς ἐκφορσισ τοῦ εἶδωσαν νὰ ἐγνοήσῃ ὅτι ἀνωμολόγει ἢ νεᾶνις τὴν ἀκριβείαν τῶν λόγων του, καὶ τὸν ἔκαμαν νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἦτο διατεθειμένη νὰ συζητήσῃ καί, ἴσως, νὰ δεχθῇ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια εἶχε κατὰ νοῦν νὰ τῆς προτείνῃ.

— Βλέπω, τῆς εἶπε, πῶς μέσα σου, καὶ οὐ ἡ ἴδια, παραδέχεσαι πῶς λέω τὴν ἀλήθεια. Καὶ βέβαια! Μὴ ἐξυπνῇ καὶ μὴ τοῦ κόσμου νέα σύ, δὲν εἰμποροῦσαι παρὰ νὰ ἤξευρες τὰ ὅσα λέγω. Χωρὶς νὰ μοῦ τὸ εἰπῇς, καταλαβαίνω πῶς θίλεις τώρα νὰ μάθῃς, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ εἴ ἀποφύγῃς ὅλα αὐτά. Ἐ, λοιπόν, ἐγώ, ποῦ πρώτη φορὰ, μπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ, ὅτι σὲ βλέπω, ἐγώ, ποῦ μὲ ἐνόμισας γιὰ κάποιον ποῦχει τὸ σκοπὸ γιὰ νὰ σοῦ κἀνῃ τὸ κακόν, ἐγώ θὰ σὲ βοηθήσω νὰ μὴ πάθῃς τίποτα ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ φοβᾶσαι. Ἀρκεῖ μονάχα...

— Τί ;

— Ἀρκεῖ νὰ μὲ ἀκούσῃς, καὶ νὰ κἀνῃς ὅ,τι θὰ σοῦ εἰπῶ καὶ ὅ,τι θὰ σοῦ ὑποδείξω ᾧ.

Ἀπὸ τινων στιγμῶν, ὁ Ἀντζελος Λαρμέντι, εἶχε παύσει νὰ τὴν κυττάζῃ μὲ τὰ ἀναιδῆ ἐκεῖνα βλέμματα ποῦ τὴν ἐτρόμαζον, καὶ εἶχε παύσει κάμωνν τοῦ; χυδαίους μορφασμοὺς καὶ τὰς προσβλητικὰς χειρονομίας. Ἐπὶ πλεόν, εἰὼ ἅφ' ἐνός τῆς ὑπεδείκνυε τὰ ὅσα καὶ εἰς τὴν ἰδίαν δὲν ἦσαν ἄγνωστα, τὴν ἐβεβαίουν ἅφ' ἐτέρου, ὅτι ἠδύνατο νὰ ἀποτρέψῃ ἀπ' αὐτῆς τὸν κίνδυνον, τὸν τρομερὸν ἐκεῖνον κίνδυνον, τὸ φάσμα τοῦ ὁποίου ὑποῦτο ἐμπροσθέν τῆς, ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν, ἐκδιωχθεῖσα, ἐγκατέλειπε τὴν ἐπαυλιν τοῦ Ζερβυδάκη.

Ἐφάνῃ τόσον πρόθυμος νὰ συζητήσῃ μὲ τὸν Ἀντζελον. Καὶ μ' ὅλον ὅτι δὲν κατάρθωνε ν' ἀποδιώξῃ τὴν σφοδρὰν ἐκείνην ταραχὴν, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας ἐξηκολούθει νὰ διατελῇ, ἀνακάθησεν ἐπὶ τοῦ ψάθινου καθίσματός τῆς, καὶ ἠρώτησε.

— Καὶ τί μὲ συμβουλεύετε νὰ κάμω κύριε ;

— Νὰ μὲ ἀκούσετε εἰς ὅλα ὅσα θὰ σᾶς πῶ. Ν' ἀκολουθήσετε ὅλας τὰς συμβουλὰς ποῦ θὰ σᾶς δώσω, μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι θὰ σᾶς βγοῦνι σὲ καλόν.

— Τί θέλετε νὰ κάμω ;

— Εἶσαι μιὰ ὥμμορφη κοπέλλα, παιδί μου Λόλα, καὶ τοῦτο βέβαια θὰ σὲ δοῦν πῶς πολλοί. Εἶσαι νέα, εἶσαι καλή, ἔχεις ἀπάνω σου καὶ τι ποῦ ἡλεκαρίζεις τὸν κῆθε ποῦ θὰ σὲ γνωρίσῃ καὶ θὰ σὲ πλησιάσῃ. Σ' ἐκεῖνον ποῦ θέλει νὰ πληρώσῃ γιὰ νὰ ἀπολαμβάνῃ, τοῦ βάζεις τὴν ἐπιθυμία νὰ στρώσῃ θησαυροὺς; ἐμπρὸς σου γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ. Ἐκεῖνου ποῦ ξέρει ν' ἀγαπᾷ τοῦ γενιᾶς φωτιὰς καὶ πυρκαϊὰς μέσα του. Ὅλον τὸν κόσμον, κι' ἔνα γέροντα ἀκόμη, εἶσαι ἱκανὴ νὰ τὸν σκανδαλίσῃς σύ. Ἐ, λοιπόν. τόσο τὸ καλλίτερον γιὰ σένα. Ἡ φύσις σοῦ δώσας τὴ χάρι νᾶσαι ὥμμορφη. Ὅπως ἕνας ἄνδρας ἐκμεταλλεύεται τὴν ἐξαιρετικὴν του ἐξυπνάδα, θὰ ἐκμεταλλευθῇς καὶ σὺ τὴν προφανῇ σου ὥμμορφιά. Καταλαβαίνεις ;

— Ὅχι !

— Ἐξηγοῦμαι καλλίτερα λοιπὸν ἀκόμη. Εἶσαι ὥμμορφη. Ζῆς σὲ πόλιν ποῦ ὑπάρχει χρῆμα πολὺ, καὶ ἀνθρώποι νὰ τὸ σκορπᾶνε, ἀκόμη περισσότεροι. Εἶσαι νέα... Εἶσαι ζηλευτή. Ἐ, λοιπόν, ἐγὼ ποῦ ξέρω καλὰ τὸν κόσμον καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ἐγὼ ποῦ γνωρίζω πολλοὺς πλουσίους, ἐγὼ ποῦ ξέρω πῶς θὰ ἐκμεταλλευθῶ ἕνα, καὶ τὸ παρὰ μικρότερον ἀκόμα, στραβοπάτημα ἑνὸς χρυσοκανθάρου, ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ σὲ κάνω, μέσα σὲ δέκα ἡμέρας, τὴν καλλίτερη καὶ πλουσιώτερη κοπέλλα τῆς Ἀλεξανδρείας.

— Μοῦ προτείνετε νὰ νυμφευθῶ ; ἡρώτησε μὴ ἐννοοῦσα ἡ παιδαγωγός.

— Νὰ παντρευτῇς ; ὦ, ὄχι, ὥμμορφὴ μου κοπελλοῦδα. Μιὰ τέτοια συμβουλὴ κουτὴ, δὲν θὰ στῇ δώσω ποτὲ ἐγὼ ! Νὰ παντρευτῇς ! Τί θὰ κερδίσῃς ; Ἄν σ' ἐπιθυμοῦν πολλοὶ γιὰ ἐρωμένη, λίγοι θὰ σὲ θέλουνε γιὰ σύζυγον. Κι' αὐτοὶ οἱ λίγοι, θάβειναι φτωχοί, ὁ ἕνας ἀπ' ἄλλον περισσότερο... Καὶ γὰρ, δὲν θέλω νὰ φτωχήνῃς. Καὶ γιὰ σένα, ἀλλὰ καὶ γιὰ μένα ἀκόμη, γιὰ μένα ὁ ὁποῖος, ἀπὸ μιὰ φτωχή, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ περμένω τίποτα...

— Τί θέλετε νὰ εἰπῇτε τότε ;

— Θέλω νὰ εἰπῶ πῶς, μιὰ καὶ εἶσαι ὑποχρεωμένη νὰ παροδοθῇς σὶν ἕνα καὶ σὶν ἄλλον χωρὶς νὰ ἔχῃς νὰ κερδίσῃς τίποτα, νὰ ἐρθῇς νὰ σὲ πᾶν ἐγὼ σὲ κάποιον ποῦ θὰ σὲ ντύσῃ σὶν χρυσαφικό. Καὶ σὰν θὰ τοῦ πάρουμε ὅσα πειρὰ περισσό-

τετρα μπορέσουμε, θὰ πᾶμε σ' ἄλλον. Σὲ τρίτον ἔπειτα. Σὲ τέταρτον τὸ πειδὸ πολὺ. Καὶ τότε, ξέρεις τί θὰ γίνῃ ; Θὰ βρεθῇς μὲ μιὰ δλόκληρη περιουσία καὶ θὰ μπορῇς νὰ ζήσης σὺν κυρά, ποῦ θάβειςαι, ὅχι νὰ δουλεύης ἀλλὰ νὰ σὲ ὑπηρετοῦν ἑσένα σὺν βασιλίσσα. Θὰ ντύεσαι σὺν τῇ καλλίτερῃ κυρά τοῦ τόπου μας. Θὰ μένης σ' ἀληθινὰ παλάτια, καὶ ὅλοι θὰ ζητᾶνε τὴ φιλία καὶ τὴ γνωριμίαν σου. Αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ καλλίτερον ἀπ' ὅλα ποῦ ἡμποροῦν νὰ γίνουν ;

Ὅταν ἤκουσε τὸν Ἀντζελο λαρμέντι νὰ τῆς προτείνῃ νὰ ἐκμεταλευθῇ τὴν ὠραιότητά της· ὅταν τὸν ἤκουσε ζητοῦντα νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ διαπραγματευθῇ τὴν πώλησιν τῆς ἰδίας της τιμῆς, ὅταν πεῖα ἐκεῖνος τῆς ἀπεκάλυψεν ἕξ ὀλοκλήρου τοὺς σκοποὺς τοῦ, ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγὸς ἀντενάρχηθη ὥς νὰ ἐπλήγῃ ὑπὸ κεραυνοῦ.

— Τί ! Τί εἶπατε ; ἀνέκραξε. Νὰ γίνω μιὰ γυναῖκα τοῦ δρόμου μοῦ προτείνετε ; Ν' αἰμασθῶ ;

— Σπουδαῖα ! Πολὺ σπουδαῖα πράγματα ! Πολὺ κουτὴ μοῦ φαίνεται κοπέλλα μου. Ν' αἰμασθῇς ; Νὰ μὴν τὸ κάνῃς ! Ἄτιμος εἶναι ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔχει χρήματα. Ἐγὼ δὲν σοῦ προτείνω νὰ μένης φτωχὴ σ' ὅλη τὴ ζωὴ σου. Νὰ γίνῃς πλουσία σοῦ λέω. Καὶ μ' ἔνα τρόπο ποῦ καιροθώρουν ὅλαις νὰ ζῶντε σὺν βασιλίσσας.

— Ποτέ ! ἐβόησεν ἡ Λόλα. Μιὰ τέτοια αἰτιμία, δὲν θὰ τὴν κάνω ἐγὼ ποτέ !

— Εἶσαι κουτὴ ! Ἄν δὲν τὸ κάνῃς μὲ τὸ καλόν, θὰ τὸ πιάθῃς καὶ ἀθελᾷ σου. Καί, ἐνῶ φθάσης στὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα, θὰ χάσης καὶ ἐκεῖνα ποῦ μπορεῖς νὰ τὰ κερδίσης μὲ τὸν τρόπο ποῦ σοῦ λέω γὰρ.

Ἡ Λόλα, ἡ ὁποία, καὶ πολὺ δικαίως ἄλλως τε, ἐνόμιζεν ὅτι προσεβόλλετο καὶ ἀποκρούουσα ἀκόμη τὰς προτάσει τοῦ Λαρμέντι.



ΜΕΡΟΣ Γ'.

Ο ΔΡΑΠΕΤΗΣ !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Μαντεύει, ἀποφασίζει, ἐπιχειρεῖ.

— Ἀρχίζω ν' ἀπελπίζωμαι μὰ τὴν ἀλήθεια, Εὐαγγελινέ. Ὅταν ἦλθα εἰδῶ μοῦ εἶπες νὰ μὴν ἀνησιγῶ διότι θὰ δραπετεύσωμεν, καὶ μάλιστα ἐντὸς ὀλίγου. Ὅμως... Ἐπέρασας τόσας ἡμέραις ὅμως, καὶ ἐξακολουθοῦμε εὐρισκόμενοι μέσα εἰς τὸ ὑπόγειο αὐτό, μέσα ἀπὸ τὸ ὁποῖον, καθὼς φαίνεται, δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ βγοῦμε ζωντανοί ! Καί, πράγμα περίεργο ἀλήθεια. Ἐκεῖνοι ποῦ μὲ ἐπίασαν, μοῦ εἶπαν οἱ θὰ ἐπιμελῶνται ἀπαιτῶντες νὰ τοὺς δώσω πέντε χιλιάδας λίρες. Μὲ ἐκλείσαν εἰδῶ, ἐφυγαν, καὶ δὲν ἐρχονται νὰ μ' ἐρωτήσουν ἂν ἐπενόησα τὸν τρόπον τῆς ἐξευρέσεως τοῦ ζητουμένου ποσοῦ, καὶ δὲν ἐνδιεφέρθησαν νὰ μάθουν τί σκέπτομαι καὶ τί θὰ κάω εἶναι παρὰδοξοί, μὰ τὴν ἀλήθεια. Μὴ πιδὲ παρὰξενος εἶσαι ἐσύ, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ φαίνεται οἱ γνωρίζεις κατὰ τι περισσότερο ἀπὸ ἐμένα δὲν τὸ λές, καὶ δὲν τ' ἀποκαλύπτεις. Μὴ τί διάβολο λολῶν ; Τί διάβολο συμβαίνει καὶ δὲν τὸ καταλαβαίνω ἐγώ !

Ὁ Ἀναστάσιος Εὐαγγελινός, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπετίνητο ὁ συμφυλακισμένος τοῦ Ρῶσσο; παραγγελιοδόχος Ἰβάν Βασίλωφ, ὁ πρῶτον σύζυγος τῆς ἀναλαβούσης νὰ ἀποσπᾷ τὴν προσοχὴν τοῦ Ἀρθούρου Βίλιγκαντ ἀπὸ τὰς πράξεις τῆς θυγατρὸς τοῦ Δευκίης, τῆς κληρονόμου τῶν ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων, Μαρίας Θεοδωρόβνας, ἣν οὐσεν ἀταράχως τὰς ὑπὸ τύπον παραπόνου διαμαρτυρίας τοῦ φίλου του, ἐμειδίσασεν ἔπειτα, καὶ ἀρκετὶ αἰνιγματῶδῃς καὶ δυσνόητος.

— Κάμω καὶ ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ, καὶ ἐκεῖνοι. Προσπαθῶ νὰ κρυφθῶ, ὅπως κρύβονται κι' ἐκεῖνοι. Ἐ' Ἰβάν Βασίλωφ ! Ξεχνᾷς λοιπὸν ὅτι ὑπάρχουν μυστικά, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ κρυπτη κανεῖς καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν τοῦ ἀκόμῃ ;

— Ἀλλ' ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ Ρῶσσος παραγγελιοδόχος, δὲν σοῦ ἔκρυψα τίποτε ἀπολύτως, Εὐαγγελινέ. Εἶχα κ' ἐγὼ τὸ μυστικό μου. Εἶχα κ' ἐγὼ τὰ σχέδιά μου. Σοῦ τὰ εἶπα ὅλα ὅμως. Σοῦ εἶπα πῶς παρηκολούθησα τὴν πρῶην σύζυγόν μου, σοῦ εἶπα τί εἶδα νὰ κάμῃ καὶ σοῦ περιέγραψα, ἐν πάσει δυνατῇ λεπτομερείᾳ, ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μοῦ συνέβησαν, καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶδα νὰ κάμῃ καὶ νὰ λέγῃ ἡ ἀξιέραστος πρῶην συμβία μου, ἡ ὁποῖα τόσῃν μεγάλῃν γνωριμίαν ἔχει μὲ τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ἀρθούρου Βίλιγκαμ καὶ τὸν ὑποκόμητα Φουσύ. Ὅλ' αὐτὰ σὰ εἶπα ἐγώ. Σὺ ὅμως..

— Δὲν σὲ ἐμπιστεύομαι ;

— Ἀκριβῶς.

— Ὡ ὅχι, φίλε μου Βασίλωφ. Δὲν εἶν' αὐτό ! Δὲν εἶν' ἡ ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης πρὸς ἐσά, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μὲ κάμνει νὰ μὴ σ' ἀποκαλύπτω τὴν ἀλήθειαν.

— Ἀλλὰ τότε. τί ;

— Ὁ φόβος...

— Ποῖος φόβος ;

— Ὁ φόβος μήπως μία λέξις σου, μία προᾶξις σου, μία ἐνέργειά σου, ὑπὸ τὸ κράτος στιγμαίας ἐξάψεως, μοῦ στοιχίσῃ τὴν ἀποτυχίαν ὅλων τῶν σχεδίων μου. Σὰ ξέρω καλὰ ἐγώ, Ἰβάν Βασίλωφ. Ξεύρω καλὰ τὸν χαρακτὴρά σου, καὶ δὲν μοῦ εἶνε ἄγνωστον ὅτι, εἰς μίαν στιγμαίαν ἐξαψίν σου, εἰμπορεῖς νὰ νὰ ἀνατρέψῃς καὶ τὸ σύμπαν, εἰάν δὲν δυνηθῇς.

— Κάμε ὅπως θέλεις, Εὐαγγελινέ. Ἄν δὲν μὲ ἐμπιστεύσαις ἢ μὲ φοβεῖσαι, μὴ μοῦ τὸ λές. Μάθες ὅμως...

— Τί προᾶγμα ;

— Μάθες ὅτι μὲ τὰ λόγια σου αὐτά, ἀντὶ νὰ μοῦ δίνηῃς νὰ καταλάβω κατὶ, μοῦ συσκοτίζεις ἀκόμῃ περισσότερον τὰ πράγματα. Μὰ πές μου ὅμως...

— Τί ;

— Δὲν μᾶς ἔφεραν ἐδῶ διὰ νὰ μᾶς ληστεύσουν ;

— Ὅχι !

— Καὶ δὲν θὰ ἀπαιτήσουν νὰ τοὺς πληρώσωμεν λύτρα ;

— Οὕτε !

— Πάσι καλὰ ! Ἔχουν σκοπὸ νὰ μᾶς κρατήσουνε λοιπὸν φυλακισμένους γιὰ πολὺ καιρὸ ;

— Φαίνεται, ..

— Γιὰ πόσο ;

— Δὲν τὸ ξέρω. Οὕτε καὶ οἱ ἴδιοι ἀκόμη δὲν τὸ ξέρουν. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἓνα ὁλόκληρο σωρὸν πράγματα, τὰ ὁποῖα γνωρίζω πότε ἤρχισαν, ὅχι ὅμως καὶ πότε θέλουν τελειώσει.

Ὁ Ἰβάν Βασίλωφ, ἔκαμε μορφασμὸν φανερόνοντα ὅλην του τὴν ἀδυναμίαν νὰ ἐννοήσῃ τί ἤθελε νὰ εἴπῃ μὲ τὰ σκοτεινὰ ἐκεῖνα λόγια ὁ φίλος του μεσίτης τοῦ χρηματιστηρίου. Καὶ γνωρίζων ὅτι εἰς μάτην θὰ ἐπέμενε ζητῶν νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν, ἐσιώπησε καὶ, παρεδόθη καὶ πάλιν εἰς βαθυτάτας σκέψεις, ἀντικείμενον τῶν ὁποίων ἦτο ἡ ἀπιστος σύζυγός του Θεοδωρόβνα, τῆς ἐναντίον τῆς ὁποίας ἐδικίκησάς του δὲν εἶχεν οὐδ' ἐπὶ στιγμήν παραιτηθῇ.

* *

Ὁ Εὐαγγελινὸς ἀφ' ἐτέρου, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς συλλήψεώς του εἶχε μαντεύσει τὴν ἀλήθειαν, ὑποπτεύετο σχεδὸν ὅλας τὰς λεπτομερείας.

Ὅπως ὁ φίλος τοῦ Ἰβάν Βασίλωφ τοῦ εἶχεν εἰπεῖ, πρὶν ἢ παρασυρθῇ μέχρι τοῦ μέρους ἐκεῖνου, ἠσχολεῖτο εἰς τὸ νὰ παρακολουθῇ τὴν πρώην σύζυγόν του, ἡ ὁποία ἐσχετίζετο μὲ τὸν ὑποκόμητα Φουσὺ, τὸν συνοδεύσαντα τὴν κληρονόμον τῶν ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων, μέχρι τῶν ἰδιαιτέρων ἐνδιατημάτων τῆς.

Τὸ ὅτι ὁ Βασίλωφ συνελήφθη διότι κατεσκόπευσε τὴν ψευδοκώμησαν Ἑλένην Σταλινολάου, ἦτο πλὴν ἡ καταφανές. Τὸ ὅτι ἐνεκλείσθη εἰς τὸ ἴδιον ἐκεῖνο ὑπόγειον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε ἐγκλεισθῇ καὶ αὐτός, ἄφηνε νὰ νοηθῇ ὅτι οἱ συλλαβόντες ἀφοτέρους ἦσαν τὰ αὐτὰ πρόσωπα, σχέσιν ἔχοντα μὲ τὸν Φουσὺ, τὸν ὁποῖον ὁ Βασίλωφ εἶχεν ἴδαι συγαντώμενον κατὰ μόνας μὲ τὴν κώμησαν Ἑλένην Σταλινολάου.

Και ἀπὸ τῶν σκέψεων αὐτῶν ἀναχωρῶν ὁ Εὐαγγελινός, ἦγετο εἰς τὸ συμπέραςμα διὰ τὴν σύλληψιν του, ὡφείλετο εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ ὑποκόμητος Φουσού, αἱ μὲ τὴν Βίλιγκαμ σχέσεις τοῦ ὁποίου, δὲν τοῦ ἐφαίνοντο ἀπηλλαμέναι ὑστεροβούλου σκέψεως, τῆς σκέψεως πιθανὸν νὰ ἐπιιδιώξῃ τὴν ἀρπαγὴν τῶν



Τὰ δύο πτώματα ἐτέθησαν τὸ ἓνα πλησίον τοῦ ἑλλου.

ἐκατομμυρίων της, ἀρπαγὴν εἰς τὴν ὁποίαν θὰ παρενεβάρλετο πρόσκομμα ὁ παρακολουθῶν τὴν σύζυγόν του Ρῶσσο.

Συνελήφθη καὶ αὐτός, ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Φουσού. Διατὶ ἐπεδίωξε τὴν σύλληψιν του; Χωρὶς ἄλλο, διὰ νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Νούγκοβις, νὰ τὴν καταστήσῃ συνένοχόν του, καὶ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ, ἀκουσαν ἔστω, νὰ τὸν βοηθήσῃ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἀρπακτικῶν σκοπῶν του.

— Πολὺ καλῇ! διελογίζετο ὁ Εὐαγγελινός. Λογαριάζουν ὅμως, χωρὶς τὸν ξενοδόχον. Καὶ ὁ ξενοδόχος, αὐτὴν τὴν φορὰν, εἶμαι ἐγώ. Ὁ ὁποῖος, σὰν θὰ βγῶ ἀπ' ἐδῶ, θὰ τοὺς ἀνατρέψω

ὅλα των τὰ σχέδια, Ὁ ὁποῖος θὰ τοὺς κάμω, ὄχι μόνον νὰ μὴν ἐπιτύχουν, ὅ,τι ἐπιδιώκουν, ἀλλὰ νὰ τσουβαλισθοῦν ὅλοι στὴν φυλακὴ, Καὶ ὁ Φουσὺ, καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι μεγαλόσχημοι φίλοι του, τοὺς ὁποίους, χωρὶς ἄλλο, ἔχει βοηθοὺς εἰς τὸ προσοδοφόρον ἔργον του.

Ὁ Εὐαγγελινός, ἀποφασίσας νὰ δραπετεύσῃ, ἀνεζήτησε καὶ ἀνεῦρε τὸν τρόπον, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ τὸ κατῴρθωνε. Καὶ εἶχε μὲν βεβαιώσῃ τὸν Βασίλῳφ ὅτι θὰ ἐδραπέτευον ἐντὸς ὀλίγου, ἀλλ' ὅμως, καὶ δὲν τὸ ἐπέτυχε παρὰ μετὰ τέσσαρας ὅλας ἡμέρας.

Βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ φίλου του, ἀνῶρηξε μίαν ὁπὴν εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν τοῦ ὑπογείου καὶ ἐκείθεν ἐξῆλθεν εἰς ἄλλο τι ὑπόγειον. Ἀνῆλθον μίαν ξυλίνην κλίμακα καὶ εὐρέθησαν εἰς τι δωμάτιον, διὰ τοῦ παραθύρου τοῦ ὁποίου ἐπήδησαν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἐκεῖθεν, χωριοθέντες, ἐπράκησαν ὁ ἕνας εἰς ἀντίθετον τοῦ ἄλλου κατεύθυνσιν. Ὅπως ἔτρεχεν ὅμως ὁ Εὐαγγελινός, εἶδεν ὅτι ὑπέπεσαν εἰς τὴν ἀντίληψιν κάποιου ἐκ τῶν φυλακῶν του. Καί, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἐκ νέου σύλληψιν, ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμόν, πλησίον τοῦ ὁποίου εὗρισκετο, καὶ ἤρχισε νὰ κολυμβᾷ πρὸς τι μέρος ὅπου διεκρίνοντο δύο ἄνθρωποι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἰσκόπει νὰ ζητήσῃ βοήθειαν, καὶ ἕνας τῶν ὁποίων ἦτο αὐτὸς οὗτος ὁ εἰαῖρος «τῆς Λέσχης τῶν 40» ὁ ὑποκόμης Παῦλος Φουσὺ.

Ὁ Εὐαγγελινός, ἦτο καλὸς κολυμβητής. Ἐν τούτοις ὅμως, εὐθύς ὥς ἐπροχώρησεν ἀνελεήφθῃ ὅτι εἶχεν ἐκτεθῇ εἰς ζωηρόν κίνδυνον, διότι, λόγῳ τῆς εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὀρμητικότητος τῶν ὕδατων, ἠπειλείτο νὰ καταβυθισθῇ, Καί, χωρὶς νὰ φαντασθῇ ὅτι ἐκεῖνος πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπετείνετο, ἦτο αὐτὸς οὗτος ὁ Φουσὺ, ἀνυψώθη μέσα εἰς τὸ νερὸ καὶ μετ' ὅλην τῶν πνευμάτων του τὴν δύναμιν, ἐφώνησε.

— Βοήθεια ! Πνίγομαι ! Βοήθεια !

Ὅπως ἐστέκετο, μετ' τὴν κεφαλὴν του ἔνα σχεδὸν μέτρον ὑπεράνω τῆς ἐπιφάνειας τοῦ ὕδατος, ἀνέμενε νὰ λάβῃ μίαν ὁποιανδήποτε ἀπάντησιν εἰς τὰς ἀπεγνωσμένας προσκλήσεις του. Ὁ ὑποκόμης Παῦλος Φουσὺ ὅμως, ὁ συνοδευὼν τὴν δεσποινίδα Βίλιγκαμ, καὶ διότι ἦτο ἀφωσιωμένος εἰς τὸ νὰ ἐπιδιαψεύσῃ εἰς αὐτὴν τὰς περιποιήσεις του, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ φωνὴ τοῦ Εὐαγγελικοῦ ἐπνίγη μέσα εἰς τὸ ἰσχυρὸν κελύρισμα τῶν

δρμητικῶς ἀναδιπλουμένων νερῶν τοῦ Νεῖλου, δὲν ἤκουσε τὰς φωνάς του, δὲν ἐστάθη καὶ δὲν ἐστράφη νὰ τὸν ἴδῃ καὶ νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειάν του.

Τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ἰσχυρὸν καὶ δρμητικὸν εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, τὸν παρέσυρε καὶ πάλιν, ἀλλὰ δὲν τὸν κατεβύθισεν. Ὁ Εὐαγγελινός, προλαβὼν, ἤρπασε μίαν προεξοχὴν κλάδου τιῶς καὶ ἐκρατήθη καί, διὰ δευτέραν ἤδη φορὰν, ἐπαγέλαβε καὶ πάλιν.

— Βοήθεια ! Πνίγομαι ! Βοήθεια !

Ἡ ἐλαφρὰ πνοὴ τοῦ ἀνέμου, συμπαρασύρουσα τῶρα τοὺς φθόγγους του, τοὺς διηύθυνε πρὸς τοὺς ἀρκετὰ μακρὰν εὐρισκομένους ; νέους. Ἡ Βίλιγκαμ, πρώτη ἤκουσε τὴν πρόσκλησιν καὶ πρώτη ἀνέκοψε τὸ βῆμά της. Ἠκροάσθη πρὸς σιγμὴν, ἐστράφη ἔπειτα καί, ἀποτεινομένη πρὸς τὸν συνοδὸν της.

— Κίριε ὑποκόμη ! τὸν ἠρώτησε. Ἠκούσατε ;

— Τί πρᾶγμα, δεσποινίς ; ἠρώτησεν ἐκεῖνος.

— Μοῦ ἐφάνη ὅτι ἤκουσα κάποιαν φωνὴν Κᾶποιαν ἀπεγνωσμένην φωνὴν καλοῦσαν εἰς βοήθειαν. Ἠπατήθην τάχα ;

Ὁ ὑποκόμης τότε συνοφρυώθη καὶ ἐστάθη ἀκροώμενος. Ἐφθασαν μὲχρι τῶν ἀκῶν του, ἀσθενῶς ὅμως τὴν φορὰν αὐτήν, αἱ προσκλήσεις τοῦ Εὐαγγελينوῦ καὶ στρεφόμενος πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Ἐχετε δίκαιον ! εἶπε διερευνῶν διὰ τοῦ βλέμματός τὰ γύρω μέρη. Κᾶποιος φωνάζει. Ἀπὸ ποῦ ;

— Βοήθεια ! Πνίγομαι ! Βοήθεια ! ἠκούσθη καὶ πάλιν ἡ φωνὴ τοῦ ἀπεγνωσμένην πάλιν παλαιόντος Ἀναστασίου Εὐαγγελιοῦ. Βοήθεια !

Ὁ συνοδὸς τὴν Λευκὴν Βίλιγκαμ Φουσύ, ἡδυνήθη τότε νὰ ὀρίσῃ ἐπακριβῶς τὸ μέρος, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἠκούοντο αἱ ὀλονέν ἀσθενέστερον ἠχοῦσαι φωναί. Διηύθυνε πρὸς τὰ ἐκεῖ βλέμματά του, διέκρινε ἕνα ἄνθρωπον μέσα εἰς τὸν ποταμόν, ἕνα ἄγνωστον παλαιόντα πρὸς τὴν μανίαν τῶν δρμητικῶν ὑδάτων, καὶ στραφείς πρὸς τὴν νεάνίδα.

— Κᾶποις ἔπεσε σὲ Νεῖλο ! τῆς εἶπε. Πρέπει νὰ τὸν σώσωμεν ! Πρέπει νὰ τὸν βοηθήσωμεν ...

Καὶ εὐχαριστημένος δίδει θὰ τοῦ ἐδίδετο ἡ εὐκαιρία νὰ

ἐπιδείξει τὴν τόλμην καὶ τὴν ἐπιτηδειότητά του ὁ ὑποκόμης Παῦλος Φουσού.

— "Ἄς σπεύσωμεν. "Ἄς σπεύσωμεν, δεσποινίς Δευκή, ζιόπ ἴσως, ἀπὸ τὴν μίαν ἔως τὴν ἄλλην στείγμην, εἶνε δυνατὸν νὰ πνιγῇ ὁ δυστυχὴς αὐτός.

— "ὦ, ναί, κύριε ὑποκόμης, ἀπήντησεν ἐκείνη. "Ἄς σπεύσωμεν. Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν ἐστράλημεν ἀπὸ τὴν θείαν πρόνοιαν διὰ νὰ οἰώσωμεν ἓνα δυστυχῆ. Προχωρήσατε.

"Ἐτρεξαν ἀμόφετεροι, ἐπλησίασαν, ἐστάθησαν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ καὶ παρετήρησαν πρὸς τὰ ἐκεῖ ὅπου ὁ κολῶν αὐτοὺς εἰς βοήθειάν των ἀγνωστος, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν στείγμην ἐκείνην ἀκριβῶς, ἐβυθίζετο καὶ πάλιν, τιναχθεὶς βιαίως ὑπὸ τοῦ ἀσυνήθους ὀρμητικοῦ ρεύματος τοῦ ποταμοῦ.

— "Ἐπνίγη, ἐψιθύρισε μὲ τρόμον ἡ κληρονόμος τῶν ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων. "Ἐβυθίσθη ὁ ἄτυχός.

— Δὲν πιστεύω, ἀπήντησεν ὁ ὑποκόμης δὲ Φουσού. Εἶνε περιπλεγμένους εἰς τοὺς θάμνους. "Ἄς ἀναμείνωμεν καὶ ἂν δὲν ἐπνίγη, ὅπως ἐφοβήθητε ἐσεῖς, θὰ δυνηθῶμεν νὰ τὸν σώσωμεν.

Καὶ ἐπερίμεναν πράγματι.

"Ὅταν ὁμως διαφνηδίσως βυθισθεὶς ἀγνωστος ἀνῆλθε καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὅταν οἱ κλάδοι, παρασυρθέντες ὑπὸ τῶν ὀρμητικῶν κυλιομένων ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ, ἐπαισαν κρύπτοντες τὸ πρόσωπόν του καὶ ὁ συνοδευὼν τὴν δεσποινίδα Βίλικαμ ὑποκόμης Παῦλος Φουσού ἠδυνήθη νὰ τὸν παρατηρήσῃ νὰ τὸν προσέξῃ καὶ νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ, ἔκαμε σκίρισμα ἀνησυχίας καὶ καταπλήξεως καὶ τρόμου.

— "Ὁ Εὐαγγελινός, ἐψιθύρισε μὴ ἀκουόμενος. Εἶνε ὁ "Ἀναστάσιος Εὐαγγελινός.

"Ὁ ὑποκόμης Παῦλος Φουσού, ὅστις παρετήρει τὸν ἀγωνιζόμενον κατὰ τῆς ὀρμητικότητος τοῦ ρεύματος μεσίτην τοῦ χρηματιστηρίου, εἶχε συνοφρυωθῇ, εἶχε ταραχθῇ, εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ ζωορᾶς ἀνησυχίας, τῆς ἀνησυχίας τῆς προσερχομένης ἀπὸ τὴν τυχαίαν ἀνακάλυψιν ἐκείνου, τὸν ὁποῖον εἶχον φυλακίσαι, καὶ ὁ ὁποῖος, εὗρίσκετο ἤδη ἔξω τῆς φυλακῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀπόλυτον διάθεσιν καὶ κυριότητά του.

Διὰ τοὺς ἐτέρους τῆς «Δέσμης τῶν 40» ὁ "Ἀναστάσιος Εὐαγγελινός ἦτο ἐπικίνδυνος ἀνθρώπος.

Ὅταν παρουσιάζετο πρὸ τῆς χήρας Μαργαρίτας Νούγκοβιτς καὶ τῆς ἐξήτει τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν συμφωνιῶν των, καὶ ἐκεῖνη δὲν ὑπέκυπτεν εἰς τὰς θελήσεις του, ὁ μεσίτης τοῦ χρηματιστηρίου θὰ ἐμάντευε — καὶ ὁ ὑποκόμης δὲν ἐφαντάζετο ὅτι τὸ ἐγνώριζεν ἤδη αὐτὸ ὁ Εὐαγγελινὸς — ὅτι ἡ ὥραία χήρα εὐρίσκειτο εἰς συνεννοήσεις μὲ τοὺς ἀρκάσαντας τὴν ἐπιστολὴν καὶ φυλακίσαντας αὐτόν, θὰ ὤμνυε ἐκδίκησιν κατὰ τῆς Νούγκοβιτς καὶ ἐνῶ θὰ παρηκολούθει ταύτην, θὰ εἰτίθετο ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν συντρόφων του, θὰ ἐμάνθανε τὰς ἐνεργείας τῆς ἀπίστου χήρας, θὰ ἐμάντευε τὰ ἰδικὰ των σχέδια καὶ θὰ ἐμάντευε τὰ ἰδικὰ των σχέδια καὶ θὰ ἐματῶνε τοὺς σατανικοὺς αὐτῶν σκοποὺς.

Ἡ διαφυγὴ τοῦ Εὐαγγελينوῦ λοιπόν, ἐσήμαινεν αὐτὴν ταύτην τὴν ἀποτυχίαν τῶν σχεδίων των.

Ὁ Ἕλλην μεσίτης τοῦ χρηματιστηρίου δὲν θὰ ἐδυσκολεύετο ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν. Καὶ τότε, οὐκ ἐνὰ γίνῃ ἐρωμένη τοῦ διαδόχου τοῦ Γερμανικοῦ θρόνου ἡ Ἑλληνίς παιδαγωγὸς θὰ κατῴρθωνεν, οὕτως τὴν δημιουργίαν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκανδάλου, οὕτως τὴν ἐκρηγνῶσιν τοῦ πρὸς τὸν Κόπριντζ ἀισθήματος τῆς Βίλιγκαμ καὶ τὴν ἀρπαγὴν τῶν ἐξων ἐκατομυρίων της θὰ ἐπευγχανον.

— Ἐδραπέτευσεν ὁ Εὐαγγελινός; διελογίσθη ὁ ὑποκόμης διὰ Φυσέ. Ἄλλοίμονό μας τότε. Θὰ μᾶς χαλάσῃ ὅλα μας τὰ σχέδια, Ἀλλὰ τί θὰ κάμω τώρα;

Ὁ ἐταῖρος «τῆς Λέσχης τῶν 40» ἐν ἐκ τῶν δύο ἔπρεπε νὰ κάμῃ, διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐκ τοῦ Εὐαγγελينوῦ κινδύνου. Ἡ νὰ τὸν ἐγκλείσῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν ἐκεῖνην, ἀπὸ τὴν ὅποian ἐδραπέτευσεν, ἢ νὰ τὸν φονεύσῃ.

Τὸ πρῶτον, ἐν πάσει περιπτώσει, δὲν θὰ καθίστατατο κατορθωτὸν ἀφοῦ δὲν ἦτο δυνατόν, μόνος αὐτός, νὰ τὸν ἐξαναγκάσῃ νὰ μεταβῇ καὶ πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν του, καὶ ἀφοῦ δὲν τὸν συνέφερε νὰ γνωρίζῃ οὗτος τὴν ἰδικὴν του εἰς τὰς υποθέσεις τῶν ἀπαγωγέων του ἀνάμειξιν.

Τὸ δεύτερον, εἰς πᾶσαν ἄλλην περιπτώσει, δὲν θὰ ἦτο δύσκολον. Ἡδύνατο κάλλιστα νὰ σύρῃ ἐν πιστόλῃ του καὶ νὰ κτυπήσῃ τὸν Εὐαγγελινόν, τὸ πτώμα τοῦ ὁποίου θὰ παρέσυρεν ὁ ποταμός, ὁ ὁποῖος οὕτω θὰ ἐκρυπτε τὸ ἐγκλημὰ του μέσα εἰς τὰ ὕγρὰ καὶ ἀνεξιχνίαστά του βάθη.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὄμω;, ἵνα τέτοιο πρᾶγμα, οὐτε εὖ κολον, οὐτε κἂν δυνατὸν ἦτο.

Εἰς τὸ μέρος ἐκείνο, δὲν ἦτο μόνος ὁ Φουσύ. Συνώδων τὴν Βίλιγκαμ καὶ ἐμπροσθεν αὐτῆς, δὲν ἠδύνατο βεβαίως καὶ προβῆ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἐνὸς ἐγκλήματος, διότι τοῦτο θὰ ἐσφαινε τὴν ἰδικήν του καταστροφὴν.

— Μὰ τότε ; ἐπανέλαβεν καθ' ἑαυτὸν ἀνησυχῶν ὁ ὑποκόμης δὲ Φουσύ. Τί πρέπει νὰ γίνῃ τότε ; Νὰ τὸν ἀφήσω καὶ πνιγῇ ;

Ἄτυχῶς δι' αὐτὸν ὄμω;, οὐτε καὶ τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ.

Αὐτὸς πρῶτος εἶχεν εἶπει ὅτι ἔπρεπε νὰ σώσουν τὸν καλοῦντα εἰς βοήθειαν, καὶ αὐτὸς ἦτο ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος παρῆλαβε μαζὺ του τὴν δεσποινίδα Βίλιγκαμ, διὰ νὰ τῆς ἐπαδείξῃ τὴν ἱκανότητά του, καὶ νὰ τὴν ἐκτὴν μάρτυρα εἰς τὴν διάσωσιν ἐνὸς ἀνθρώπου.

Ἐὰν ἐγνώριζε ποῖος ἦτο ἐκεῖνος ποῖ ἐκινδύνευε, θὰ ἔσφαινε βεβαίως καθ' ἑαυτὸν διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ταχείαν ἀπομάκρυνσιν των ἐκ τοῦ ποταμοῦ.

Ἀλλὰ τώρα ποῦ ἐπλησίασεν, ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ κάμῃ τί ; Νὰ σώσῃ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ τὸν κατέστρεφε. Νὰ βοηθήσῃ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ τὸν ἐπρόδιδε, νὰ ἐνεργήσῃ ὑπὲρ τῆς ἰδίας του βλάβης καὶ καταστροφῆς.

— Μὰ ἵνα τέτοιο πρᾶγμα, διελογίσθη ὁ Φουσύ, δὲν πρέπει, ὄχι ! Δὲν πρέπει νὰ γένῃ.

Δὲν ἔπρεπε !

Ἀλλὰ τί ἠδύνατο νὰ κάμῃ ; Νὰ εἴπῃ εἰς τὴν Βίλιγκαμ καὶ ἀπομακρυνθοῦν ἐκείθεν ;

Ἐκείνη δὲν θὰ τὸ ἐπέτρεπε. Θὰ τοῦ ἐπέβαλε νὰ σώσῃ τὸν κινδυνεύοντα, καὶ αὐτός, ἔὰν δὲν ἤθελε νὰ τὴν δυσαρρεστήσῃ, ἔὰν δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ τὸν περισφρονῇ, ὥραιο καὶ συμμορφωθῇ, ὥφειλε νὰ ἐκτελέσῃ τὸς ὑποδείξεις τῆς.

Νὰ σώσῃ δηλαδὴ τὸν Εὐαγγελινόν ! Νὰ βοηθήσῃ ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος θὰ τὸν κατέστρεφε ! Νὰ ἐνεργήσῃ ὑπὲρ τῆς ματαιώσεως τῶν σχεδίων των, ὑπὲρ τῆς ἰδίας του καταστροφῆς !

Ὅλ' αὐτὰ διήλθον ἀστραπιαίως ἀπὸ τὸν νοῦν τοῦ ψευδο-

ὑποκόμη καὶ τὸν ἔκαμαν νὰ ταραχθῇ καὶ νὰ ἀνησυχήσῃ, νὰ εὐρεθῇ δὲ εἰς ζῶηράν περὶ τοῦ πρακτέου ἀπορίαν.

— Ἐπρεπε νὰ μείνῃ, ἔπρεπε νὰ κινδυνεύσῃ ὑπὲρ τῆς κοιτίδος ἐνὸς μέλλοντος ἀσπόνδου τῶν ἐχθροῦ, ἀλλὰ καὶ ταυτοχρόνως ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ ὑπὲρ τῆς ἰξοντώσεως αὐτοῦ.

Ποιὸ ἐκ τῶν δύο ἡδύνατο νὰ κάμῃ τότῃ ;

Ὅ,τι τὸν συνέφερον ἢ ὅ,τι ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ κάμῃ ; Κακὸν τὸ εἶνα, κακίστον τὸ ἄλλο. Βλαβερὸν τὸ εἶνα, καταστρεπικὸν τὸ ἄλλο.

Καὶ ὁ ψευδο-ὑποκόμης Παῦλος δὲ Φουσύ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐγγώριζεν ἔάν ἔπρεπε νὰ εὐχαριστηθῇ ἢ νὰ λυπηθῇ διὰ τὴν ἀπρόοπτον συνάντησιν ἐκείνην, συνέσπασεν ἀνήσυχος καὶ νευρικός τὰς ὀφρεῖς αὐτοῦ, ἔβηξε τὰ χεῖλη του ἐλαφρῶς, καὶ μορφάζων καὶ ἐκθυμῶν ἀλλὰ καὶ ἀπερῶν.

— Πρέπει νὰ ἐξαφανίσω τὸν Εὐαγγελινόν, ἐψιθύρισε καθ' αὐτόν. Ἀλλὰ πῶς ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἡ Λευκὴ Βίβλικαμ.

Ὁ ὑποκόμης Παῦλος Φουσύ, ἀπὸ τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ἥτις τὸν ἀφήσαμεν μεταβαίνοντα εἰς τὴν συνοδείαν τῆς δεσποίνης Βίβλικαμ εἰς τὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματά της, μέχρι τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν τὸν ἐπαναυρίσκομεν, δὲν εἶχε παύσει καταβάλλων κάθε προσπάθειαν, διὰ νὰ προσελκύσῃ πρὸς αὐτόν τὴν συμπάθειαν τῆς κληρονόμου τῶν ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων, συμπάθειαν, ἀπὸ μόνην τὴν ὁποίαν ἐξῆρτα τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἀρχαϊκῶν σχεδίων του.

Ὁ ἑταῖρος τῆς «Δέσχης τῶν 40» ἐφημίζετο διὰ τὴν καλλοπὴν του καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ μεγαλείτερος κατακτητὴς τῶν γυναικῶν καρδιῶν. Αἱ κατακτήσεις του, ἦσαν πράγματι πολλαί. Τὰ κατορθώματά του ζηλευτά. Ὅ,τι ἐπεχείρει, τὸ κατώρθωνε καὶ καμμία ἐκ τῶν γυναικῶν δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ μὴ συλληφθῇ εἰς τὰ δίκτυα τοῦ ὄφραϊου καὶ εὐγενεοῦς τυχοδιώκτου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε νὰ ἐκμεταλλεύεται τὴν εὐμορφίαν του,

καὶ ὁ ὁποῖος, τὰς κατακτήσεις τῶν γυναικῶν εἶχεν ἀναγάγει ἐκ τέχνης, διὰ τῆς ὁποίας προσεπορίζετο ὅσον ἡδύνατο μεγαλειότηας ὡφελείας.

Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Βίλιγκαμ, ὁ πατὴρ αὐτῆς δὲν εὗρίσκετο ἐκεῖ. Ὁ γηραιὸς Λόρδος Βίλιγκαμ, εἶχε κυριολεκτικῶς ξεσρελλαθῇ μὲ τὴν ψευδο-κόμησσαν Ἑλένην Στανισλάου, ἡ ὁποία, ἀναλαβοῦσα νὰ θάλῃ τὸν ἐκκεντρικὸν ἐκπαινωτὸν Ἀγγλὸν εὐγενῆ, εἶχεν ἐπιτύχει καὶ τι περισσότερον ἀκόμη ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα προσεδόκα καὶ ἐπεδίδωκε.

Ὁραία ὅσον καὶ ἐπιτηδεῖα ἐπεδείκνυε τὰς χάριτας καὶ ὠραότητάς της, ἀλλὰ καὶ δὲν ἄφηνεν τὸν λόρδον νὰ ἀποκτήσῃ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐνῶ τὸν ἔκαμνε νὰ τὰ ποθῇ καὶ νὰ τὰ ἀναμῇ ἀποφρυσγεν ἐν τούτοις νὰ τοῦ παραχωρῇ.

Καὶ οὕτω, τὸ ἀποτέλεσμα ἐπῆλθεν ὁποῖον προσεδόκα καὶ ἐπεδίδωκεν.

Ὁ Λόρδος, εἶχε θελχθῇ μὲ τὴν εὐμορφίαν της. Σχεδὸν εἰπεῖν, τὴν εἶχεν ἀγαπήσει. Καὶ ἐνῶ ἐκοιμήθη πολὺ ἀργά, ἀφυπνίσθη ἐν τούτοις πολὺ ἐνωρίς. Χωρὶς δὲ νὰ ἐπισκεφθῇ, ὅπως συνήθως ἔκαμνε, πρῶτον τὴν κόρην του, ἐνεδύθη, ἡτύπη, πλίσθη, ἐστολίσθη μὲ προσοχὴν δεκαοκταετοῦς νανίσκου, καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὸν κοιτῶνα τῆς κομῆσεως, ἡ ὁποία, καί, ἀπὸ πολλῶν στιγμῶν, τὸν ἀνέμενε.

Ἡ Θεοδωρόβνα ὅμως, δὲν τὸν ἐδέχθη ἀμέσως.

Ἄν καὶ εἶχεν ἀφυπνισθῇ πρὸ ὥρας πολλῆς, προσεποίηθη ὅτι ἐκείνην μόλις τὴν στιγμὴν κατήρχετο εἰς κλίνης της.

— Περιμένετε λόρδε ! τοῦ εἶπε. Μὴ στιγμὴ περιμένετε διὰ νὰ ἐνδυσθῶ.

Ἐφόρσε μίαν τολμηρῶς ἔξωμον ἐσθῆτα, σχεδὸν διαφνιῖ. Ἀνέδεσε τὴν κόμην της κατὰ θελκτικὸν πράγματι ἐρόπον, ἐρριψεν ἕνα βλέμμα μέσα εἰς τὸν καθρέπτην της, εἶδεν ὅτι κατὰ ἀπὸ τὴν ἀραχνούφαντον ῥόμπαν της διεγράφετο ὅλαι αἱ καὶ λιτεχνικαὶ γραμμαὶ τοῦ θαυμασίου σώματός, της, καί, οὕτω ὥραία καὶ προκλητικὴ καὶ χαρίεσσα, κατηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν καὶ τὴν ἤνοιξε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, λόρδε ! εἶπεν εἰς τὸν Ἀρθουρ Βίλιγκαμ. Εἶμαι ἀτιμέλητος, καὶ ἐλπίζω νὰ μὲ συγχωρήσετε.

Ὁ Λόρδος ὅμως, καθὼς ἄλλο παρὰ δυσηρεστήθη, διότι δὲν εὗρεν ἐνδεδυμένην τὴν κόμησσαν Ἑλένην Στανισλάου. Ὅτι ἐπε-



Ἡ Κυρία Νούγκοβιτς ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃ καὶ
νὰ δεχθῇ.

θύμει μάλιστα, νὰ τὴν εὕρισκε παιδ ἀτιμέλητον ἀκόμη, διὰ τὴν δυνηθῇ ν' ἀποθαυμάσῃ κολλίτερον τοὺς δνειρωθεῖς θησαυροὺς τοῦ σώματός της, θησαυροὺς οἱ ὅποιοι μὲ ὄλην τὴν θαμβοῦσαν κολλιτεχνικότητά των, διεφαίνοντο κάρω ἀπὸ τὴν ἀραχνύφαντον ἐοῦντα, τὴν τόσον κολῶς καὶ τόσον τεχνικῶς ἐφαρμοζομένην ἐπάνω εἰς τὸ θαυμάσιόν της σῶμα.

— ὦ, κόμησσα ! ἐψέλλισεν σὰν ζαλισμένος ὁ Ἀρθουρ Βίλιγαμ. Ὅταν ἤκουσα ὅτι δὲν εἶχατε ἀφυπνισθῇ ἀκόμη, ἐμέμφθην τὸν ἑαυτὸν μου διότι ἐγενόμην ἡ ἀφορμὴ ν' ἀησιχήσετε. Τώρα ὅμως ποῦ ἀντικρύζω τὴν Ἀφροδίτην ἀναδυομένην, τώρα ποῦ εὐρίσκομαι πρὸ τῆς ἀνατελλούσης κροκοπέπλου ἥους, τώρα παῦ βλέπω μιὰν ἀπὸ τὰς μυθολογουμένας νηριίδας νὰ μοῦ χαμογελᾷ, ὅχι μόνον δὲν ἐπιπλήττω τὸν ἑαυτὸν μου, ἀλλὰ τὸν νομίζω εὐτυχῇ. Τόσον εὐτυχῇ, ὥστε νὰ τρέμω καὶ νὰ φοβοῦμαι διὰ τὴν εὐτυχίαν μου ὅπως τρέμει καὶ φοβεῖται ὁ φιλάργυρος διὰ τὸν θησαυρὸν του.

Ἡ κόμησσα ἐχαμογέλασε τὸ θελκτικὸ καὶ συναρπαστικὸ χαμόγελό της καὶ δὲν εἶπε τίποτε. Προσέφερε ῥάθισμα εἰς τὸν παλμπαιδᾶ Ἀρθουρ Βίλιγαμ, καὶ ἀσυγκίνητος πρὸ τῆς βασιάνου, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας εἶχε περιέλθει ὁ ἐρωτευμένος λόρδος, ἀνεκλίθη ἐπὶ τινος καθίσματος, ἔλαβε στάσιν πλέον ἢ προκλητικὴν καὶ τοιαύτην ὥστε τὸ σῶμά της νὰ διαγράφεται ἐπὶ τὸ θαυμασιώτερον καὶ ἥρχισε νὰ συνομιλῇ μὲ τὸν πρωινόν της ἐπισκέπτην, τὸν ὁποῖον περιέλουε μὲ τὰ ἡδυπαθῆ της βλέμματα, βλέμματα τὰ ὁποῖα ἀνεστέατον τὸν ἀτυχῇ ἐρωτευμένον λόρδον.

Καὶ ὁ Ἀρθουρ Βίλιγαμ, ἀησυχολημένος εἰς τὸ ν' ἀποθασμάξῃ τὴν θελκτικὴν καὶ χαριεστάτην ψευδοκόμενσαν, ἀγωνιζόμενος νὰ ὑπομένῃ τὴν βροχὴν τῶν συναρπαστικῶν βλέμμάτων της, εἶχε λησμονήσῃ τὴν θυγατέρα του, εἶχε λησμονήσῃ τὰς ὑπαθέσεις του, ἦτο λησμονημένος καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος μέσα εἰς τοὺς πόθους καὶ τὸν θαυμασμόν, μέσα εἰς τὸ ὄψιμον ἐρωτικόν του αἶσθημα, τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον, τόσον ζωηρὸν καὶ τόσον βασανιστικὸν τοῦ εἶχεν ἐξεγείρει ἡ ἐπιτηδεῖα ψευδοκόμενσα...

* *

Ὅταν ἡ δεσποινὶς Λευκὴ Βίλιγαμ ἐπέστρεψε εἰς τὸ δια-

μέρισμά των καὶ δὲν εὗρε τὸν πατέρα της ἐκεῖ, ἐννόησεν οὕτως εὗρίσκειτο καὶ πάλιν πλησίον τῆς κομῆσεως, τὸ πρὸς τὴν ὁποίαν αἰσθημα τοῦ λόρδου τῆς ἦτο πρὸ πολλοῦ ἤδη γνωστόν.

Ἐσκέφθη οὖν δὲν ἐπρεπε ν' ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν, εἰς τὸν εὐγενῆ, ὅπως τὸν ἐνόμιζεν, ἐκείνον κύριον, οὗ δέ, ἐντὸς ὀλίγου, ὁ Ἀρθοῦρ Βίλιγκαμ θὰ ἤρχετο νὰ τὸν ἰδῇ καὶ δὲν μετέβη νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ.

Προσέφερε κάθισμα εἰς τὸν Φουσύ, ἐδικαιολόγησε τὴν ἀπουσίαν τοῦ πατρὸς της, τὸν ἐβ-βαίωσεν οὖν δὲν θὰ ἤρχει νὰ ἐπαιέλθῃ καὶ μετὰ τοῦτο.

— Σεῖς, τὸν ἠρώτησε, μήπως θέλετε νὰ φύγετε ;

Ὁ Φουσύ, καθὼς ἄλλο ἐσκέπτετο ἐκείνην τὴν στιγμήν, παρὰ νὰ φύγῃ καὶ καθὼς ἄλλο, παρὰ δυσηρεστημένου ἦτο διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ἀρθοῦρ Βίλιγκαμ, ἀπουσίαν διὰ τὴν ὁποίαν εἶχε φροντίσει νὰ παραταθῇ ὅσον ἡδύνατο περισσότερον.

Ὅταν, κατὰ τὴν προηγουμένην νύκτα, ἔσυντητήθη μὲ τὴν Μαρίαν Θεοδωρόβναν, καὶ συνεζήτησε καὶ συνενοήθη μαζὺ της, τὴν συκεβούλευσε νὰ καλέσῃ πλησίον της τὸν λόρδον καὶ νὰ τὸν κρατήσῃ παρ' αὐτῇ ὅσον περισσότερον ἡδύνατο, διὰ νὰ λάβῃ οὕτω καιρὸν αὐτὸς νὰ συνομιλήσῃ μὲ τὴν Βίλιγκαμ καὶ νὰ τῆς ὑποδείξῃ ὅλας τὰς χάριτας καὶ τὰ προτερήματά του.

Τὰ πράγματα εἶχον ἐλθεῖ ὅπως τὶ προσέβλεψιν οἱ δύο συνεργᾶται. Ἡ Δευκὴ τὸν εἶχεν καλέσει νὰ τὸν παρουσιάσῃ εἰς τὸν πατέρα της, ἐκεῖνος δὲ εἶχε ἐπισκεφθῇ τὴν ψευδοκόμεσσαν καὶ τοιουτρόπως εὗρέθη μόνος ὁ Φουσύ μὲ τὴν νεάνίδα καί, χάρις εἰς τὰς φροντίδας τῆς Θεοδωρόβνας θὰ ἔμενε μόνος μετ' αὐτῆς ἐπὶ πολὺ.

— Ὡ, ὄχι, δεσποινίς ! ἀπήντησε. Δὲν ἔχω καμμίαν ἀπολύτως ἐργασίαν. Ὅπως ; εἶπα, ἡ μὴν σὶδὸ κυνῆγι. Ἀλλὰ καὶ ἂν εἶχα τὴν σοβαροτέραν τῶν ἐργασιῶν, βεβαιωθῆτε οὖν θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ μένω πλησίον σας, ἀφοῦ μοῦ ἐκάματε τὴν τόσον μεγάλην τιμὴν νὰ μὲ τιμήσετε κρατοῦσά με πλησίον σας.

— Εἰσθε εὐγενής, κύριε ὑποκόμη. Ἐν τούτοις ...

— Τί, δεσποινίς ;

— Ὑποθέτω, οὗν δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ, κατὰ τὴν ὁποίαν συναντώμεθα. Νομίζω οὖν ...

— Ἐὰν μὲ ἔχετε ἰδεῖ ;

— Ἀκριβῶς ! Ποῦ ὅμως, δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι ...

— Νὰ σᾶς τὸ ὑπειθυμίσω ἐγὼ τότε, δεσποινίς ! ἀπήντησε μειδιῶν ἐκεῖνος. Συνηνέθημεν εἰς τὴν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἑορτὴν ἐκεῖνην, ἣ ὁποία ἐδόθη ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὑπὸ τῶν Ἀγγλων καταλήψεως τῆς Αἰγύπτου. Ἐνθυμεῖσθε τώρα ;

— Ἀλλὰ ναί ! ἀπήντησεν ἐκεῖνη. Ἐνθυμοῦμαι ! Καί, βέβαια. Ἔχετε δίκαιον. Ἐκεῖ σᾶς εἶδα .. Ἐκεῖ ναί !

Πραγματικῶς δέ.

Πρὸ τινων ἡμερῶν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπετείου τῆς ἀνακῆ-
ρύξεως τῆς Αἰγύπτου εἰς Ἀγγλικὸν προτεκτοράτον, ἐδόθη μία ἑορτή, πραγματικῶς τραλλή, ἑορτὴ ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἔλειψε κανεὶς τῶν ξένων καὶ ἰδ' αὖ τῶν Ἀγγλων, τῶν ἑορταζόντων τὴν κατίσχυσιν τῆς δυναμείας τοῦ κραταιοῦ βασιλείου των.

Ἀπ' αὐτὴν δὲν ἔλειπεν οὐδ' αὐτὸς ὁ Βίλιγκαμ, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἔκαμε θεωρυβάδη τὴν ἐμφάνισίν του,

Ἐπ' αὐτῇ εἰς ἓ α ποταμόπλοιοι, διασχίζον ἡρέμα τὰ νερὰ τοῦ Νείλου ὁ λόρδος Βίλιγκαμ, ἀνεφάνη ὀδηγῶν τὴν Μαρίαν Θεοδωρόβαν, σιτηριζομένην ἐπὶ τοῦ βραχίονός του, καὶ ἐπεφημύθη ζωηρῶς ὑπ' ἐκείων οἱ ὁποῖοι παρίσταντο εἰς τὴν τραλλὴν αὐτὴν ἑορτὴν.

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, διὰ πρώτην φοράν, ὁ ψευδὴς ὑπόκομης Παύλος Φουσύ, ὁ εἰαῖρος τῆς λéschης τῶν 40 συνήτησε τὴν κληρονόμον τῶν ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων καὶ προσήλκυσε τὴν προσοχὴν τῆς, ὅταν τὴν ἰδίαν ἐσπέραν, καθ' ἣν ἐδόθη δρᾶμά τι, μετέβη καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς.

Ἐδίδετο ἔργον τι, ἔχον ὑπόθεσιν τὰ ὅργια τῶν ἐπιφανῶν Τούρκων, οἱ ὁποῖοι μετεχειρίζοντο τὰς γυναῖκάς των, κατὰ τὸν σκληρότερον καὶ ἀπανθρώποτερον τῶν τρόπων. Μία ἐξ αὐτῶν ἠπίστησεν εἰς τὸν πατρίσχυρον κύριόν τῆς, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀνεφάνη ἡ ὡραία Τούρκισσα ὠδηγουμένη εἰς τὴν σφαγὴν.

Ὁ δῆμιος ἐσφιγγε μέσα εἰς τὰ χαλύβδινα δάκτυλα τοῦ χεριοῦ του, τὸ χέρι τῆς ἀπίστου χορευτοῦ τοῦ χαμεριοῦ καὶ τὴν ἔσυρεν εἰς τὸν τόπον τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως, ὑπὸ τὰ συμπαθῆ βλέμματα τῶν θεατῶν, οἱ ὁποῖοι, παρασυρθέντες ἀπὸ τὴν τέχνην τῆς παιζούσης ἡθοποιοῦ, ἔφαιετο ὅτι τὴν παρακολούθουν εἰς τὸν βαθύν τῆς — προσποιητὸν αὐτῆς — πόνον.

— Ἴδου διατὶ πρέπει νὰ προσκυνοῦν τοὺς Ἀγγλους ! εἶπε ὁ ὑποκόμης Φουσύ, ἄρκετὰ δυνατὰ ὥστε νὰ ἀκουοῦν παρὰ τῆς

Βίλιγκαμ, τῆς καθημένης δίπλα του. Πρόκειται περὶ φανταστικοῦ δράματος ναί ! Ἄλλ' ἢ φαντασία, εἰς τὸν τόπον αὐτόν, εἶνε κατωτέρα τῆς πραγματικότητος.

Ὁ ψιθυρισμὸς ἐκεῖνος τοῦ ὑποκόμητος, ψιθυρισμὸς γενόμενος ἀπὸ σκοποῦ, ἔκαμε τὴν δεσποινίδα Βίλιγκαμ νὰ στραφῇ καὶ νὰ τὸν κυτιάξῃ. Εἶδεν ὅτι εὐρίσκετο πρὸ ἐνδὸς εὐγενοῦς καὶ ὠραίου νέου, καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ ἑξαιρετικὴν τινα προσοχὴν πρὸς αὐτόν ἐστράφη καὶ πάλιν πρὸς τὴν σκηνὴν καὶ παρηκολούθησε τὴν ἐξέλιξιν τοῦ δράματος.

Ὅταν ὁ ὑποκόμης ὑπενθύμισεν εἰς τὴν νεάνιδα τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχον συναντηθῇ διὰ πρῶτην φορὰν, ἐκείνη ἐδυσμήθη.

— Ναί, ἐπανάλαβεν. Κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην. Κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην συναντήθημεν. Τὸ εἶχα λησμονήσει ἐν τούτοις.

— Ὅχι ὁμως καὶ ἐγώ, δεσποινίς, ἐγὼ ὁ ὁποῖος, δὲν τὸ κρύπτω, ἔμεινα πράγματι ἔκθαμβος πρὸ τῆς ὠραιότητός σας, τῆς πρωτοφανοῦς ὠραιότητός σας, διὰ τῆς ὁποίας ἐκυριαρχοῦσατε εἰς τὴν τρελλὴν καὶ πολυθόρυβον ἐκείνην ἐορτήν.

— Μὰ χολακεύετε, κύριε ὑποκόμη.

— Λέγω τὴν ἀλήθειαν.

— Ἀλήθειαν ὁμως, τὴν ὁποίαν μεγαλοποιεῖ ἡ εὐγένειά σας. Εὐγένεια, ἡ ὁποία ἄλλως τε ἀντικατοπτρίζεται εἰς τὴν μορφήν σας. Μένετε ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ ἐδῶ, κύριε ὑποκόμη ;

— Ἀπὸ ἐτῶν !

— Ὡστε γνωρίζετε καλλίτερον ἐμοῦ τὰ μέρη ;

— Πιστεύω...

— Θὰ εἶνε εὐχάριστον αὐτὸ γιὰ μένα, κύριε ὑποκόμη, εἰδὼν ὅπως θέλω νὰ πιστεύω, θὰ μοῦ κάμετε τὴν τιμὴν νὰ μὲ συνοδεύετε, κατὰ τὰς ἐορτάς, αἱ ὁποῖαι θὰ διοργανωθοῦν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπικειμένης ἀφίξεως τοῦ Γερμανοῦ διαδόχου.

Ὁ ὑποκόμης Φουσού, ὁ ὁποῖος, κἀτω ἀπὸ τὴν πρόσκλησιν ἐκείνην τῆς νεάνιδος, διέγνωσε τὴν ὑπαρξιν μόλις γενομένου αἰσθήματος συμπαθείας πρὸς αὐτόν, μετὰ κόπου πολλοῦ κατάρθωσε νὰ καταστείλῃ ἕνα σκίρτιμα χαρᾶς, τῆς χαρᾶς ποῦ ἐδοκίμαζον ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῆς ἐπιτεύξεως ἐκείνου ἐδ ὁποῖον ἐπεδίωκε.

— Θὰ ἦμαι εὐτοχῆς ἀπήντησεν, εἰδὼν μοῦ κάμετε τὴν τιμὴν νὰ μὲ δεχθῆτε ὡς σύννοδόν σας, δεσποινίς.

— Παρακαλῶ ! Ἄλλ' ὅμως...

— Τί, δεσποινίς ;

Ἔχαμε μορφασμὸν δυσφορίας ἢ νεῦνις.

— Ὅμως, ἐξηκολούθησεν, ὁ πατέρας μου ἐξακολουθεῖ ν' ἀπουσιάζη ἀκόμη. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ἀφήσω διὰ μίαν στιγμὴν μόνον ;

— Διὰ νὰ μεταβῆτε νὰ τὸν καλέσετε ;

— Μάλιστα !

— Καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ κάμετε ;

— Ἄλλ' ἀφοῦ ἀργεῖ ;

Ὁ ἐταῖρος τῆς Λέσχης τῶν 40 ὃν καὶ θὰ ἐπεθύμει νὰ ἐξακολουθήσῃ μένων μόνος μὲ τὴν νεάνιδα, δὲν τῆς ἠρνήθη, φυσικά, τὴν τυπικῶς ζητούμενην ἀδαιαν.

— Ὅπως θέλετε ! ἀπήντησεν. Κάμετε ὅπως θέλετε.

Ἡ Λευκὴ Βίλιγκαμ ἀπῆλθε καὶ μετέβη κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κοιτῶνα τῆς Θεοδωρόβνας, πλησίον τῆς ὁποίας καὶ ἐξηκούθη εὐρισκόμενος ὁ Βίλιγκαμ.

— Ἄ, ἦλθες ; τὴν ἠρώτησε ἐκεῖνος.

— Πρὸ πολλοῦ.

— Καὶ ποῦ ἦσο ;

— Εἰς τὸ δωμάτιόν μου, πατέρα. Εἰς τὸ δωμάτιόν μου ὅπου εὐρίσκεται ἐκεῖνος, ποῦ μὲ ἔσωσεν ἐξ ἐνὸς τρομεροῦ κινδύνου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐξ ἰδικῆς σας ὑπαιτιότητος ἐρρίφθην.

Ὁ λόρδος ἀνεπήδησεν.

— Ἀπὸ ἐμέ ; ἠρώτησε. Ἐκινδύνευσες ἀπὸ ἐμέ ;

— Ἀλλὰ ναί.

— Καὶ πῶς ;

— Διότι ἀφήσατε νὰ πάω ἐγὼ ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε νὰ εἶχατε μεταβῇ ἑσεῖς.

— Ἐκινδύνευσες λοιπὸν ἐνῶ μετέβαινες νὰ ἐπισκεφθῇς τὴν ἑπαυλιν ;

— Ναί !

— Περὶεργον ! Καὶ ποῦτος ἦτο ὁ κίνδυνος ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον διέτρεξες ;

— Ἐνας φοβερὸς κίνδυνος πατέρα.

— Ποῖος ;

Ἡ Λευκὴ, ἀφηγήθη τότε ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τῆς συνέβησαν ἐνῶ μετέβαινε πρὸς τὴν ἑπαυλιν ποῦ ἐσκοπέυε νὰ ἀγοράσῃ

καὶ διὰ ζωηρῶν χρωμάτων παρέστησε τὸν κίνδυνον, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπεβλήθη ὁ Φουοῦ διὰ τὴν σῶσιν.

— Ἄλλ' αὐτὸς ἀνέκροξεν ἡ Θεοδωρόβνα μὲ προσποιητὸν θαυμασμόν, θὰ εἶνε κάποιος δνειρωδῶς τέλειος ἄνθρωπος εἶνε εἰς τὰ δωμάτιά σας, ὁ κύριος ὑποκόμης αὐτὸς, δεσποινὶς Λευκή ;

— Μάλιστα.

— Ἐάν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε.

— Τί ; ἠρώτησεν ὁ Βίλιγκαμ.

— Ὡς σὰς παρακαλέσω νὰ μὲ συστήσετε καὶ ἐμέ. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, πρόκειται περὶ ἓν εἰς θαυμαστοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον αἰσθάνωμαι μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ γνωρίσω.

— Εἶνε εὐκολώτατον ! Εἶπεν ὁ Βίλιγκαμ. Ἄς μεταβῶμεν ὅλοι ἐκεῖ.

Μετέβησαν πράγματι καὶ ἡ Λευκή συνέστησεν εἰς τὸν Φουοῦ, ἐκτὸς τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ τὴν Θεοδωρόβναν, τὴν ὁποίαν ὁ ψευδὴς ὑποκόμης προσεποιήθη ὅτι δὲν ἐγνώριζε. Τὸν ἐκράτησαν ἐπὶ πολὺ ἐκεῖ συνομήλησαν μαζί του, καί, πρὶν ἢ φύγῃ, τὸν ἐκάλεσαν εἰς γεῦμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐδίδαν τὸ ἴδιον ἐκεῖνο βράδυ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς διασώσεως τῆς δεσποινίδος Βίλιγκαμ.

Ὅταν ὁ Φουοῦ ἀπῆλθε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ λόρδου Βίλιγκαμ, ἡ ψευδοκόμησσα Ἑλένη Στανισλάου, ἤρχισεν νὰ ἐκφράζεται μὲ θαυμασμόν διὰ τὸν ὑποκόμητα, αἱ χάριτες, τὰ προτερήματα καὶ ἡ εὐγένεια τῶν τρόπων καὶ τῶν αἰσθημάτων τοῦ ὁποίου ἦσαν πρωτοφανῆ, ὅπως τὰς ἀχαρκτηρίζεν.

Ἐπὶ πολὺ αἱ δύο γυναῖκες ἐξηκολοῦθουν νὰ συζητοῦν περὶ αὐτοῦ καὶ ἡ Θεοδωρόβνα κατέβαλεν ὅλας τῆς τὰς προσπαθείας διὰ νὰ ἐμβάλῃ εἰς τὴν Βίλιγκαμ τὴν πρὸς τὸν ὑποκόμητα συμπάθειαν.

Ἡ νεανίς, ἡ ὁποία ἀνωμολόγει ὅτι ἡ Θεοδωρόβνα δὲν ἔλεγε τίποτε τὸ ὑπερβολικόν, δὲν ὑστέρει εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν τῶν περὶ αὐτοῦ ἐκφράσεών τῆς, ἀλλὰ καὶ δὲν ἡσθάνετο οὐδὲ τὸ παρμικρότερον ἐρωτικὸν διὰ τὸν ὑποκόμητα αἰσθημα.

Ὅτον συνηντήθη μαζί του κατὰ τὸ γυμνασιὸν γεῦμα, ἐφάνη περισσότερον διαχυτικῇ. Ὅταν μετ' αὐτὸ ἐξῆλθον εἰς τὸν κήπον, καὶ ἡ ψευδοκόμησσα παρέσυρε τὸν Βίλιγκαμ καὶ ἐξηφάνισθη μετ' αὐτοῦ κάτω ἀπὸ μίαν σκοτεινὴν σιαδῖδα, ἡ νεανίς ἤκουσε τὰ κολακευτικότερα τῶν ἐπιτιθέτων, κάτω ἀπὸ τὰ ὁποῖα

διαφαίνεται ἡ προσπάθεια τοῦ ψευδο-ὑποκόμητος νὰ ἐξεγείρῃ τὴν πρὸς αὐτὸν συμπάθειάν της.

Ἐχωρίσθησαν.

Ὅταν οἱ Θεοδωρόβνα, συνηντήθη μετὰ τοῦτο μὲ τὴν Βίλιγκκαμ, τὴν εὖρε διακειμένην πρὸς αὐτὸν ὀλιγώτερον ἀδιαφόρος.

Τῆς ὠμίλησε καὶ πάλιν περὶ τούτου. Προκάλεσε νέαν τῶν συνάντησιν, καὶ ὁ Φουσύ, ἔλαβε καὶ πάλιν τὴν ἀφορμὴν νὰ ἐπιδείξῃ τὰ χαρίσματά του, καὶ τόσον ὥστε ν' ἀναγκάσῃ τὴν Λευκὴν νὰ εἴπῃ εἰς τὴν Θεοδωρόβναν, ὅτι ἐὰν ἀπηλπίζετο δι' ἡτο δυσιατὸν νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ Κόνμπριντζ, θὰ ἐδέχετο νὰ συζευχθῇ τὸν ὑποκόμητα.

— Καὶ θὰ μὲ νυμφευθῇ ! εἶπεν ὁ Φουσύ, ὅταν τὸ ἔμαθε, Ὅσον ἀφυρᾷ τὸν Γερμανὸν διάδοχον, θὰ ἀπελπισθῇ πολὺ γρήγορα.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο εὐρίσκοντο τὰ πρὸς αὐτὸν αἰσθήματα τῆς Βίλιγκκαμ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Φουσύ ἐξῆλθε μαζύ της εἰς περιπάτον καὶ συνήντησε τὸν Εὐαγγελινὸν καὶ ἐντεῦθεν ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ὁ ἑταῖρος τῆς Λέσχης τῶν 40 ἀντισύχης διὰ τὴν ἀπροσδόκητον τοῦ Ἑλληνος μεσίτου δραπέτευσιν, δραπέτευσιν ἡ ὁποία ἡδύνατο νὰ τοῦ ἀνατρέψῃ ὅλα τὰ σχέδια, καὶ ἐντεῦθεν ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἤρχισε νὰ σκέπτεται μὲ ποῖον τρόπον θὰ ἀπέτρεπε τὸν παρυσιασθέντα κίνδυνον καὶ ἐψιθύριζεν ἀνήσυχος.

— Πρέπει νὰ ἐξαφνίσω, πρέπει νὰ ἐξοντώσω τὸν Εὐάγγελινόν !

Ὁ Φουσύ, ὁ ὁποῖος εἰς μίαν καὶ μόνην ἐλαχίστην στιγμήν ἐφαντάσθη ὅλους τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους ἐνέκλειεν ἡ δραπέτευσις τοῦ Εὐαγγελينوῦ καὶ ὅλας τὰς δυσκολίας, τὰς ὁποίας περιεῖχεν ἡ ἐξόντωσις αὐτοῦ, ἐστενοχωρήθη, ἐφοβήθη, ἐτράμαξεν, ἀλλὰ καὶ δὲν ἤργησε νὰ λάβῃ τὴν ἀπόφασίν του, μίαν τολμηρὰν ὄντως καὶ παρακινδυνευμένην, ἀλλὰ καὶ κακοῦργον ἀπόφασιν, τὴν ἀπόφασιν νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐξόντωσιν τοῦ Εὐαγγελينوῦ αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμήν, κατὰ τρόπον τοιοῦτον ὥστε, οὔτε ὁ μεσίτης τοῦ χρηματιστηρίου νὰ μαντεύσῃ τὰς προθέσεις του κοί νὰ προφυλαχθῇ. οὔτε ἡ δεσποινὴς Λευκὴ Βίλιγκκαμ νὰ ἴδῃ ἢ νὰ μαντεύσῃ τὸ κακουργημά του.

— Ναί.



Ὅλοι ἐχόρευον ἐκείνην τὴν στιγμήν συζητοῦν-
τες, ἀστεῖζόμενοι, σχολιάζοντες.

— Κινδυνεύει ! εἶπεν ἡ κληροδόμος τῶν ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων, ἡ ὁποία ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ ἐξηκολούθει νὰ παρατηρῇ πρὸς τὸν εἰς τὸν ποταμὸν ἄγνωστον. Δὲν θὰ τὸν σώσωμεν ;

— Μάλιστα, δεσποινίς ! ἀπήντησεν εἰς αὐτήν. Ὅμως, θὰ εἴς παρακαλέσω, ἐπειδὴ θὰ χρειασθῇ νὰ ἐκδυθῶ, νὰ ἀπομακρυνθῇτε ὀλίγον.

Ἡ Λευκὴ ἐμειδίασε σκεφθεῖσα ὅτι ἡδύνατο νὰ προσποιηθῇ ὅτι ἐφευγε. νὰ κυρβῇ ἐκεῖ πλησίον καὶ νὰ παρακολουθῇ τὸν Φουσύ, διὰ νὰ ἴδῃ τίνι τρόπῳ θὰ τὸν εἰσώξῃ καὶ δεχομένη εὐχαρίστως...

— Ἀπομακρύνομαι ! ἀπήντησεν. Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, μὴ ἀργῇτε, διότι θὰ πνιγῇ ὁ ἀνυψή...

Ὁ ὑποκόμης Παῦλος Φουσύ ἐμειδίασεν ἔνα αἰνιγματώδες μείδιμα. Καὶ καθησυχάζων διὰ μιᾶς θεατρικῆς χειρονομίας τὴν νεάνιδα.

— Μὴ φοβεῖσθε, δεσποινίς ! τῆς εἶπεν. Ὁ ἀνθρωπος αὐτός, ὁ ὁποῖος, χωρὶς ἄλλο, θὰ εἶναι κάποιος δυστυχής, ὁ ὁποῖος μετενόησεν ἐντὶ ἀπεπειράθη νὰ αὐτοκτονήσῃ, θὰ σωθῇ. Ἀλλ' ὅμως, ἀπομακρυνθῇτε σεῖς... Ἀπομακρυνθῇτε δεσποινίς, διότι, εἰς ἐκάστην παρερχομένην στιγμήν, ὁ κίνδυνος διὰ τὸν ἀνυψὲ αὐτὸν καθίσταται ὁλοκλήρως ζωηρότερος.

— Φεύγω, κύριε ὑποκόμη ! ἀπήντησεν ἡ Βίλιγκαμ. Καὶ φρονήσατε σεῖς περὶ τῆς σωτηρίας του. Φεύγω.

Καὶ ἡ Βίλιγκαμ, αἰνιγματωδῶς μειδιῶσα μείδιμα, ἔσπευσεν νὰ ἀπομακρυνθῇ. Ἐφθασεν εἰς ἕνα μέρος, ὅπου οἱ φοίνικες κατὰ πυκνὰς τάξεις ὑψούμενοι, ἐσκίαζον, εἰς μεγάλην εἰς ὄχθας τοῦ Νεῖλου, ἀπόστειν, ἐκρύβη καὶ ἀνέμενεν.

Εἶδε τὸν ὑποκόμητα Φουσύ, τὰς σκέψεις καὶ τὰς κακούργους ἀποφάσεις τοῦ ὁποῖου δὲν ἐγνώριζε, νὰ κατευθύνεται πρὸς τὸ μέρος ὅπου ὁ κατὰ τῆς ὀρμητικότητος τοῦ ρεύματος παλαίων ἄγνωστος, ἐπροχώρησε προσέχουσα νὰ μὴ παρατηρηθῇ ὑπ' αὐτοῦ. Ἐφθασεν εἰς ἕνα μικρὸν τεχνικὸν χωμάτινον ὕψωμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἡδύνοτο νὰ παρακολουθῇ εἰς ἐνεργείας τοῦ Φουσύ, ἐκρύβη καὶ ἀνέμενε μειδιῶσα καὶ, συγχρόνως, ψιθυρίζουσα.

— Δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ τὸν ἰδῶ ἐκδυόμενον. Δὲν βλέπω

ὁμως κατὰ τί εἶνε κακόν, νὰ τὸν ἰδῶ ἀγωνιζόμενον νὰ σῶσῃ τὸν μὲ τὸν θάνατον παλαίοντα.

Καὶ οὕτω δικαιολογοῦσα τὴν προᾶξιν τῆς, ἡ νεαρὰ κληρονόμος τῶν ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων, ἔμεινε κρυπτομένη εἰς τὸ μέρος ἐκεῖ οὗ ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἠδύνατο νὰ παρακολουθήσῃ τὰς ἐνεργείας τοῦ ὑποκόμητος Φουσού, ἐνεργείας διὰ τῶν ὁποίων ὅπως ἐπίστευε θὰ τῆς παρείχετο μία ἐπὶ πλεον ἀφορμὴ νὰ πιστευσῇ. ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἀδελφός τῆς σύζυγος ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐσκόπευε νὰ νυμφευθῇ, ὅταν θὰ ἐβεβαίωτο ὅτι δὲν θὰ κατ' ὄρωσιν νὰ συζευχθῇ τὸν μέλλοντα τῆς κραταιᾶς Γερμανίας τὸν Διάδοχον.

— Θὰ βλέπω χωρὶς νὰ μὲ βλέπουνε ! διελογίσθη ἡ Δευκὴ. Καὶ οὕτω θὰ παρακολουθήσῃ ὅλα ὅσα μέλλουν νὰ γίνωσιν...

*
* *

Ὁ ὑποκόμης Παῦλος δὲ Φουσού, ἀφ' ἑτέρου, ἐπερίμενε μέχρι τοῦ διου ἡ Δευκὴ Βίλιγκαμ ἀπεμακρύνθῃ καὶ ἐκρύβῃ πίσω ἀπὸ τοὺς ὑψικόρους φοίνικας, τοὺς φουμένους κατὰ τοῖς ἐξαιρετικῶς πυκνάς, καὶ οὐχὶ μακρὰν ἀπὸ τοῦ μέρους ἐκεῖνου. Ἐπρόχωρησεν ἔπειτα, ἦλθεν πλησιέστερον τοῦ ἀγωνιζομένου νὰ συγκρατηθῇ δραπέτου Εὐαγγελινού, καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἐκύτταξε καὶ πάλιν πρὸς τοὺς φοίνικας.

Ἡ Βίλιγκαμ, ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ, εἶχε μεταβῇ, ὅπως εἴπομεν, καὶ εἶχε κρυβῇ εἰς τὸ χωμάτινον ὕψωμα.

Ὁ ὑποκόμης δὲ Φουσού, δὲν τὴν διεκρίνε, δὲν ἐμάντευσε τὴν προᾶξιν τῆς, ὑπέθεσεν ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐβλεπε κανεὶς ἀγωνιζόμενον νὰ πνίξῃ τὸν δραπέτην Εὐαγγελινόν, ἐμείδισε σατανικῶν μειδίαμα, καὶ κινούμενος νὰ ἐκισλέσῃ τὴν κοκοῦργόν του ἀπόφασιν :

— Δὲν σοῦ ἄρесе νὰ μείνῃς εἰς τὴν φυλακὴν ; διελογίσθη. Ἡθέλες νὰ δραπτεύσῃς Εὐαγγελινέ ;

Ἀγέσσεις τοὺς ὧμους σου, διηύθυνε γεμᾶτα εἰρωνίαν τὰ βλέμματά του πρὸς τὸν μεσίτην Ἑλληνα, καὶ θλιβερώς κινῶν τὴν κεφαλὴν του.

— Πνίξου λοιπὸν τῶρα, προσέθεσε. Πνίξου, διὰ νὰ μὴ

δυνηθῆς οὐτε τὴν εὐμορφὴν Λόλαν τὰ σώσης, οὐτε καὶ τὰ δικὰ
μας σχέδια τὰ βλάψης

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἡ καταδίωξις τῶν διαφυγόντων.

— Ἐ λοιπόν, Βασίλειε Πιονέλη; Τί ἀπέκαμες λοιπόν;

— Τὰ πράγματα ἤλθον πολὺ καλλίτερα ἀπὸ ὅτι τὰ ἠθέλαμε
καὶ τὰ ἠυχόμεθα ἡμεῖς, Λορέντζο Φρέγκολι. Ἐπῆγα εἰς τὴν
ἑπαυλιν τοῦ Ζερβουδάκη, εὗρον τὴν Λόλαν συνωμίλησα μαζί
της καὶ τὴν ἔρριψα εἰς τὴν φρικωδεστέραν τῶν ἀπογνώσεων.

— Κάθισε τότε καὶ διηγῆσου τὰ μου δλα... Ἐμπρός!

Ὁ διάλογος αὐτός, διημοίβετο κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέ-
ραν, κατὰ τὴν ὁρίαν ἐλάμβανον χώραν τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα
ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἀφηγήθημεν, μετὰ τοῦ προέδρου τῆς «Δέ-
σσης τῶν 40» Λορέντζο Φρέγκολι καὶ ἐνός τῶν μελῶν αὐτῆς,
τοῦ Βασιλείου Πιονέλη, ὀλίγην ὥραν δὲ μετὰ τὴν εἰς τὴν ἑπαυ-
λιν τοῦ Ζερβουδάκη μετέβασιν τοῦ τελευταίου τούτου. Ἐπειδὴ
δὲ τὰ ὅσα ἐλέχθησαν ἐκεῖ εἶνε ἀποκαλυπτικά τῶν ὧσων ἀνεξη-
γήτων συνέβησαν εἰς τὴν ἑπαυλιν, καὶ ἐπειδὴ, τὰ ἐπακολου-
θήσαντα αὐτὴν εἶνε ἀναποσπάστως συνδεδεμένα μὲ ἐκεῖνα, τὰ
ὁποῖα ἀφηγαύμεθα, εἵμεθα ὑποχρεωμένοι τὰ τὰ παρακολουθή-
σωμεν, ἀφοῦ ἄλλως τε, ἡ παρακολούθησις αὐτῶν θὰ μᾶς ἐπα-
ναφέρῃ καὶ πάλιν εἰς τὰς ὁχθὰς τοῦ πνιγμοῦ, πλησίον τῶν ὁχ-
θῶν τῶν ὁποίων ἐλάμβανον χώραν γεγονότα. τοῦ ἐμελλόν τὰ
ἔχουν ζωηρὰν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ἐξελίξεως τῆς ὑπὸ τοῦ Φρέγ-
κολι ἐξυφανθείσης τραγωδίας.

*
* *

— Λοιπόν; ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ Λορέντζος Φρέγκολι,
ὅταν ὁ σύντροφός του ἐκάθισεν ἀπέναντί του. Ἐπῆγες εἰς τὴν
ἑπαυλιν;

— Ναί.

— Πότε;

— Αὐτὴν μόλις τὴν στιγμήν ἐπέστρεψα.

— Σοῦ ἐπετράπη νὰ ἰδῇς τὴν Δόλαν ;

— Βεβαίως ! Ὅταν εἶπα εἰς τὴν ὑπηρέτριαν, ἣ ὁποία μὲ ὑπεδέχθη ὅτι εἶχα νὰ ἀναγγείλω εἰς τὴν Δόλαν ἕνα θλιβερὸν γεγονός, ἐκείνη σὰν νὰ ἐπεθήμει νὰ τὴν κάμῃ νὰ πονέσῃ, ἔσπευσε νὰ μοῦ ὑποδείξῃ τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον εὗρίσκατο ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ Δόλα, καὶ νὰ μὲ ὀδηγήσῃ μὲ ποῖον τρόπον θὰ μεταβῶ πλησίον της.

— Καὶ μετέβης ! Δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Ναί !

— Ἦτο μόνη της ἡ Δόλα ;

— Συνώδευε καὶ τὴν μικρὰν θυγατέρα τοῦ Ζερβουδάκη. Τὴν μικροτέραν δηλαδή,

— Ἐννοῶ. Καὶ ὁμιλήσατε ἐμπρός της ;

— Ἦ κουβερνάντα, δὲν ἐφαίνετο ν' ἀνησυχῇ ἀπὸ τὴν παρουσίαν τῆς μικρᾶς, καὶ ἐγὼ ἤρχισα νὰ τῆς λέγω τὰ ὅσα ἐσχιδάσαμε, χωρὶς νὰ ἐμποδιοθῶ ἀπὸ τὴν θυγατέρα τοῦ Ζερβουδάκη, ἣ ὁποία μάλιστα καί, ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν, ἔσπευσε νὰ ἀπομακρυνθῇ.

— Τῆς εἶπες ὅτι ἐσκοτώθη ὁ Νίκος ;

— Ναί !

— Σὺ ἐπίστευσε ;

— Βεβαίως ! Ἀφοῦ ἐπίστευσεν ὅτι ἤμην ὁ Βανδῆς, δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἔλεγα καὶ τὴν ἀλήθειαν.

— Λαμπρά ... Ἀρκεῖ μόνον...

— Τί πράγμα ;

— Ἀρνεῖ μόνον νὰ μὴ φθάσῃ εἰς τὰ χεῖρά της καμμιὰ ἐπιστολὴ τοῦ Νίκου Δανέζη, τοῦ ἐραστοῦ της, καὶ ἀνατρέψῃ ὅλα μας τὰ σχέδια.

— Ἀδύγατον.

— Γιατί ;

— Ἐ, Δορέντζο Φρέγκολι ! Νομίζεις λοιπὸν ὅτι ἐγώ, ὁ ὁποῖος κατώρθωσα νὰ μάθω ὅτι ὁ Δανέζης ἔχει εἰς Ἀβυσσηνίαν ἕνα φίλον ποῦ τὸν λέγουν Βανδῆ, δὲν θὰ ἐμάνθανα ποῦ στέλλει ὁ Δανέζης εἰς πρὸς τὴν ἐρωμένην του ἐπιστολάς ;

— Ἄ ! Τὸ ξμαθες ;

— Ναί.

- Καὶ ποῦ τὰς στέλλει ;
- Εἰς τὴν ἑπαυλιν.
- Καὶ λοιπὸν ;
- Εἰδοποίησα περὶ αὐτοῦ τὸν Σπῦρον ! Τὸν σύντροφόν μας
ἔχαινον, ὃ ὁποῖος εἴη συσιτάσει μας, προσελήφθη ὑπὸ τοῦ Ζερ-
βουδάκη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.
- Δηλαδή ;
- Τοῦ εἶπα νὰ προσέχη πάντοτε, εἰς τρόπον ὥστε, αἱ ἐπι-
στολαὶ τῆς Λόλας, νὰ περιέρχωνται στὰ χέρια του.
- Καλὰ ! Καὶ νομίζει ; ὅτι θὰ τὸ κατωρθώσῃ ;
- Εἶμαι βέβαιος ...
- Ἡ Λόλα, εἰς ἐκάστην μετὰβασιν τοῦ γραμματοκομιστοῦ
θὰ τρέχῃ νὰ τὸν ἐρωτᾷ ἔδῃ ἔχῃ καμμίαν ἐπιστολήν. Γιατὶ
γελᾷ ;
- Γελᾷ, ἀπῆντησεν ὁ Βασίλειος Παριέλης, διότι δὲν εἶναι
δυνατὸν νὰ γίνῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.
- Πῶς ! Δὲν εἶναι δυνατὸν ;
- Ὅχι !
- Καὶ διατί ;
- Διὰ δύο λόγους, ὃ ἕνας τοῦ ὁποίου εἶναι σοβαρότερος
τοῦ ἄλλου.
- Δηλαδή ;
- Πρῶτον διότι ἡ Λόλα, ὥς μὴ περιμένουσα γράμμα ἀπὸ
κανέναν ἄλλον, πολὺ δὲ περισσότερον ἀπὸ τὸν Νίκον, τὸν
ὁποῖον νομίζει ὡς νεκρόν, δὲν θὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν ἀφ᾽ ἑνὸς
τοῦ γραμματοκομιστοῦ.
- Καὶ δεύτερον ;
- Δεύτερον διότι, ὅπως πιστεύω, ἡ Λόλα, μετὰ τινος ὥρας,
θὰ παύσῃ νὰ εὐρίσκειται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ζερβουδάκη.
- Ἡ τελευταία αὐτῇ πληροφορία τοῦ εταίρου τῆς «Λέσχης
τῶν 40» ἀντὶ νὰ εὐχαριστήσῃ, ὅπως αὐτὸς ἐνόμιζε, τὸν Φρέγ-
κολι, ἀπ' ἐναντίας τὸν ἐτρόμοξε.
- Δὲν θὰ εὐρίσκειται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ζερβουδάκη ;
ἠρώτησε κατὰπληκτος.
- Ὅχι !
- Ἀλλὰ γιατί ;
- Διότι ἐγώ, ἡ μᾶλλον ὁ Αἰμίλιος Δεπρὲς, ἐφρόντισε νὰ

καταστήσῃ πιθανὴν τὴν ἐκ τῆς ἐπαύλεως ἀποκομπὴν τῆς Λόλας, ἀποκομπὴν ἢ ὅποια καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, θὰ γίνῃ κατ' αὐτὴν αὐτὴν τὴν νύκτα.

— Τί ! Πῶς ! ἀνέκραξεν ὁ Φρέγκολι. Φροντίσατε σεῖς ν' ἀποπεμφθῇ ;

— Ναί !

— Παιδάθεμά σας καὶ τοὺς δυό ! Καὶ σένα, ἄμυαλε Παρτέλη, καὶ τοῦ βλάκα τοῦ Δεκρέ, ὁ ὅποιος, μὲ αὐτὸ ποῦ ἔκαμε, εἶναι σὺν νὰ ἐφρόντισε νὰ ἀνατρέψῃ ὅλα μου τὰ σχέδια. .

— Διαιτὶ ; ἡρώτησε χαμογελῶν ἑκείνος.

— Καὶ τὸ ρωτᾷς ; Καὶ ἀμφιβάλλεις ; Καὶ δὲν σκέπτεσαι ὅτι, ὅταν ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγὸς δὲν εὗρίσκεται πλησίον τοῦ ἀναμεινομένου Κόνπριντζ, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὴν ἐρωτευθῇ αὐτός, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δημιουργηθῇ τὸ σκάνδαλον ἑκεῖνο, τὸ ὅποion σκοπεύομεν νὰ ἐκμεταλλευθῶμεν διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν ἀρπαγὴν τῶν ἑκατομμυρίων τῆς δεσποινίδος Βίλιγκαμ ; Αὐτὸ δὲν τὸ ἐσκέφθης ;

— Τὸ ἐσκέφθην. Ἐσκέφθην ὅμως κι' ἐνα ἄλλο, ποῦ εἶνε καὶ καλλίτερο.

— Δηλαδή ;

— Ὅτι μᾶς συμφέρει νὰ μείνῃ τελείως ἔρημος ἡ Λόλα.

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι.

— Ὅτι πρέπει νὰ ἀναθέσῃ ἐξ ὀλοκλήρου εἰς ἐμὲ τὰς ἐλπίδας τῆς.

— Δὲν τὸ ἔκαμε ;

— Ναί ! Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἐδέχθη νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν μου. Τί νὰ τὸ κάμω ἐγὼ ὅμως αὐτό, ὅταν ἡ Λόλα δὲν λάβῃ ποτὲ τὴν ἀφορμὴν νὰ μοῦ ζητήσῃ ὅ,τι τῆς ὑπεσχέθηκα ;

— Καὶ εὖρες τὴν ἐκ τῆς ἐπαύλεως ἀποκομπὴν τῆς Λόλας, ὥς τὸν λυσίτελέστερον τρόπον τῆς εἰς ἐσὲ ἀναθέσεως τῶν ἐλπίδων τῆς ;

— Ναί !

— Ἀσμονεῖς ὅμως ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ φέρωμεν εἰς ἐπικοινωνίαν τὴν νεάνίδα μὲ τὸν διάδοχον τῆς Γερμανίας ;

— Δὲν θὰ δυσκολευθῶμεν καθόλου νὰ τὸ κάμωμεν. Ἐφ' ὧν, θὰ φύγη μᾶλλον ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ζερβουδάκη ἢ Ἑλληνὶς παιδαγωγός, ἀλλὰ θὰ προσληφθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ὥρας Νούγκοβιτς. Καὶ εἰ λοιπόν; Δὲν νομίζεις, Δορέντζε Φρέγκολι, ὅτι ἡ Μαργαρίτα Νούγκοβιτς θὰ ἐπιπλῇ ἀσφαλέστερον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὑπεσχέθη, ὅταν ἔχη πλησίον τῆς τὴν παιδαγωγὸν παρὰ ὅταν ὑπηρετῇ αὐτὴ τὸν Ζερβουδάκη; Καὶ δὲν νομίζεις ὅτι θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ τὴν ὑπακούσῃ ὡς πρὸς ἕνα, ὅταν θὰ ξεύρῃ ὅτι, ἀνὰ τὸν κάμη, θὰ ἀποπεμφθῇ;

Ἐπὶ πλέον, Φρέγκολι, δὲν σκέπτεσαι, ὅτι ἡ διάδοσις τοῦ σκανδάλου θὰ γίνῃ εὐχερέστερον ὅταν συμβῇ σὺν σπίντ τῆς ὥρας Νούγκοβιτς, παρὰ σὺν ἑπαυλὶν τοῦ Ζερβουδάκη, καὶ δὲν ὁμολογεῖ μαζὺ μου ὅτι, ὅταν θὰ πωλῇ ὁ Γερμανὸς διάδοχος αἰσθήματα στὴν Δόλα, θὰ μπορέσωμεν νὰ κρύψωμεν μὲς εἰς ἕνα δωμάτιον τὴν Βίλιγκαμ καὶ νὰ τὴν κάμωμεν γὰρ τὴν ἀκούσῃ ὅλα, πράγμα τοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ εἰς τὴν ἑπαυλιν;

Ἐσιώπησεν ὁ ἄνθρωπος τῆς «Λέσχης τῶν 40» καὶ προσέβλεψε κινήματα τὸν πρόεδρον αὐτῆς. Καὶ μετὰ τοῦτο·

— Λοιπόν, Δορέντζε Φρέγκολι; ἠρώτησε. Ἀρνεῖται νὰ παραδεχθῇς ὅλα αὐτά;

Ὁ πρόεδρος τῆς «Λέσχης τῶν 40» δὲν ἠρνεῖτο πρῶτον. Ἡ σκέψις τοῦ Αἰμιλίου Δεπρέϊ σκέψις ὑπὲρ τῆς ὁποίας τόσον εὐγλωττῶς συνηγόρουν τὰ ὑπὸ τοῦ Παρνέλη ἀθρόω; παραπρεσβυμένα ἐπιχειρήματα, ἦτο, καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν, ἐπιτυχὴ καὶ θαυμασία.

Δίδει ὁ τῶς!

Ὅταν ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγὸς θ' ἀπεδιώκετο ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ πλουτοῦ ἐκεῖνου Ἑλλήνος· ὅταν, ἐστρατημένην συγγενῶν καὶ φίλων, ἐτίθετο ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ψευδο Βασίλη· ὅταν ἐκεῖνος θὰ τὴν ἐτοποθέτει πλησίον τῆς κυρίας Νούγκοβιτς· ὅταν ἐγνώριζεν, ὅτι ἐὰν ἔφευγεν καὶ ἀπ' ἐκεῖ, δὲν εἴχε νὰ ἐλπίσῃ εἰς κανένα πλέον, δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ ἐπικύψῃ τότε εἰς τὰς ἐντόνους ὑποδείξεις τῆς.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, θὰ ἦτο δυνατόν, ἡ Βίλιγκαμ, κρυμμένη ἐν ἀγνοίᾳ δῆθεν τῆς Νούγκοβιτς νὰ παρακολουθῇ ἐκ τοῦ ἀφανοῦς ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα θὰ ἐλάμβανον χώραν, νὰ ἴδῃ τοῦ ὑψηλοῦ ἀγαπημένου τῆς τὰς παρεκτροπὰς, νὰ δοκιμάσῃ καὶ



Τὸν ἐκύτταζε μὲ βλέμματα παράδοξα.

περιφρονήσεις του καὶ νὰ στροφῇ δολόκληρος πρὸς τὸν Φουσύ, τὰ πρὸς τὸν ὁποῖον αἰσθήματα αὐτῆς, δὲν ἦσαν πλέον ἀγνωστα εἰς τὰ ἐπιφανῆ τῆς Δέσχης μέλη, καὶ νὰ τοῦ παρὰ τὴν οὐκ τὰ ἐξήκοντα ἑκατομμύρια, διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῶν ὁποίων Δόσαν ἐνδιεφέροντο καὶ ἐκοπίαζον.

Καὶ ὁ Δορέντζος Φρέγκολι, αὐτὴ σκεφθεὶς, καὶ αὐτὸς μὴθεὶς, δὲν ἐτρόμαζε καὶ δὲν ἀνησύχει τῶρα, ὥπως ἐτρόμαξε καὶ ἀνησύχησεν ὅταν διὰ πρῶτην φοράν, τοῦ ἀνήγγειλεν ὁ φίλος του τὴν ὡς πιθανὴν θεωρουμένην, ἐκ τῆς ἐπαύλεως τοῦ Ζερβουδάκη, τῆς Δόλας τὴν ἀποπομπήν.

— ὦ, ναί ! ἀπήντησε. Τὸ ἐσκέφθητε καλὰ. Εἶνε θαυμάσιον τὸ σχέδιόν σας, καί, μὰ τὸν Θεόν, εἶμαι διὰ κρέμασμα ἐγὼ ὁ ὁποῖος, ὅχι δὲν τὸ ἐσκέφθηκα ἀπλῶς, ἀλλὰ καὶ δὲν τὸ ἐπεδοκίμασα, ὅταν μοῦ τὸ εἶπετε. Ἀλλὰ λέγε μου λοιπόν ; Ποῦ στηρίζεις τὰς ἐλπίδας σου, καὶ διατί πιστεύεις, ὅτι θὰ ἐκδιωχθῇ ἐκ τῆς ἐπαύλεως ἡ Δόλα ;

— Ἐνῶ ἐπιγαίναμε πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἀπήντησεν ὁ Βασίλειος Παρνέλης, ὁ Αἰμίλιος Δεπρέ, ὁ ὁποῖος καθὼς γιωρίζεις, μετέβη καὶ ἔγκατεστάθη ὑπὸ τὴν ἰδιότητα πτωχοῦ ἑργάτου εἰς τὸν μικρὸν οἰκισμόν, τὸν πλησίον τῆς ἐπαύλεως τοῦ Ζερβουδάκη εὐρισκόμενον, μοῦ ὑπέβαλε τὴν γνώμην αὐτήν, τὴν ὁποίαν καὶ ἐπεδοκίμασα ἐγώ. Δὲν ἐγνωρίζαμεν ὅμως πῶς θὰ τὸ κατορθώναμε. « Ἄν ἐπιτύχωμε νὰ χαθῇ ἡ μικρὰ τοῦ Ζερβουδάκη θυγάτηρ ἐνῶ θὰ τὴν συνοδεύσῃ ἡ Δόλα, μοῦ εἶπε ὁ Αἰμίλιος Δεπρέ, τὸ πᾶν θὰ ἐτελείωνε. Ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγὸς θ' ἀπεδιώκετο ».

— Καὶ λοιπόν ;

— Ὅπως μοῦ εἶπεν ἀργότερον ὁ Σπύρος ὁ Δεπρέ, ἐνῶ μὲ ἐπερρίμενε νὰ μάθῃ τ' ἀποτελέσματα τῆς πλησίον τῆς παιδαγωγοῦ μεταβάσεώς μου εἶδε νὰ ἐξέρχεται ἡ Μαρία. Τὴν παρέσυρε τότε καὶ ἔφυγε. Καταλαβαίνω ὅτι θὰ τὴν κρατήσῃ φιλακισμένην ἐπὶ πολὺ. Καὶ ὁ Ζερβουδάκης, ὁ ὁποῖος πολὺ δικαίως ἄλλως τε, θὰ θεωρήσῃ ὡς ὑπεύθυνον τῆς ἐξαφανίσεως τῆς θυγατρὸς του τὴν παιδαγωγὸν θὰ τὴν ἀποπέμψῃ.

— Χωρὶς ἄλλο ! εἶπεν ὁ Φρέγκολι. Θὰ τὴν διώξῃ χωρὶς ἄλλο ἂν καὶ γνωρίζῃ ὅτι ἡ παιδαγωγὸς ἀγαπᾷ πολὺ τὰς θυγατέρας του.

Πραγματικῶς δέ.

Ἡ Δόλα ἦτο περισσότερον ἀπὸ τρυφερὰ πρὸς τὰ παιδιὰ τοῦ Ζεβρουδάκη. Τὰ ἡγάπα καὶ τὰ περιποιεῖτο τόσον, ὅσον ἀγαπᾷ καὶ περιποιεῖται μιὰ μητέρα τὰ ἴδια τῆς παιδιά. Ἐπαίξε πάντοτε μαζὺ των, καὶ ἔκαμνε κάθε τι ποῦ θὰ τὰ εὐχαρίσται. Ἐγάλα εἰς τὴν χαράν των, ἔλυπετο μὲ τὴν δυσθυμίαν των καὶ ἦτο δι' αὐτὰ μιὰ φυλόστοργος μητέρα.

Ὅπως ἐπίστευεν ὁ Φρέγκολι, καὶ ὅπως; ἀπεδείχθη ἀληθές, τοῦτο δὲν θὰ ἡμπούδιεν, ὅπως καὶ δὲν ἡμπούδισεν τὸν τραπεζίτην, ν' ἀποδείξῃ τὴν παιδαγωγὸν καὶ νὰ τὴν παραδώσῃ οὕτω, τελείως ἀπροσάρετον εἰς πλεκτάναν των.

— Θὰ φύγῃ ναι, εἶπεν ὁ Φρέγκολι. Θὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἐπαυλιν ἡ Δόλα. Ἄλλ' εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ ἔλθῃ νὰ σὲ εὕρῃ;

— Βεβαίως.

— Καὶ πότε ὑπολογίζεις ὅτι θὰ τὸ κάμῃ;

— Ἐντὸς τῆς νυκτός

— Δὲν πιστεύω.

— Νὰ τὸ πιστεύσῃς Φρέγκολι. Ἡ Δόλα δὲν ἔχει οὔτε μιὰ πενιάρη εἰς τὴν τσέπην της. Καὶ διὰ νὰ μὴ μείνῃ στὰ δρόμο ὅλη νύκτα, θὰ ἔλθῃ νὰ μὲ ζητήσῃ εἰς τὸ μέρος ὅπου τῆς ὑπέδειξα.

— Καὶ πῶς τὸ ξεύρεις σὺ ὅτι εἶνε χωρὶς λεπτὸ;

— Ἐφρόντισε περὶ αὐτοῦ ὁ ὑπηρέτης Σπύρος. Ὅταν εἶδεν ὅτι ἐξηφανίσθη ἡ Μαρία, καὶ ἤκουσε νὰ λέγουν αἱ ὑπηρέτριαι ὅτι αὐτὸ θὰ τῆς ἐστοίχιζε τὴν ἐκ τῆς ἐπαύλεως ἀποκομπήν, ἐσκέφθη νὰ τῆς καταστήσῃ πιδὶ ἀπελπιστικὴν τὴν θέσιν της.

— Καὶ τί ἔκαμε λοιπόν;

— Ἀπλούστατα! Ἐμπήκε μέσα εἰς τὸν κοιτῶνά της καὶ δὲν τῆς ἄφησε οὔτε κοσμήματα, οὔτε καὶ ἓνα κὰν λεπτὸ. Καὶ ἔτσι...

— Καταλαβαίνω! Ἔτσι τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ ἀποπεμφθῇ ἡ Δόλα, θὰ εἶνε σὰν τὴν καλαμιὰ στὸν κάμπο! Ἐξοχα!

Καὶ μικρὸν σιγῆσας ὁ Λορέντζος Φρέγκολι.

— Καλὰ ὅλα αὐτὰ! ἐξηκολούθησε. Ὅμως ἐσύ, Βασίλειε Παργέλη πρέπει νὰ φύγῃς αὐτὴν τὴν στιγμὴν καὶ νὰ μεταβῇς ἐκεῖ ὅπου θὰ ἔλθῃ νὰ σὲ ζητήσῃ ἡ παιδαγωγός.

— Τὰ ἔκανόνισα ὅλα αὐτὰ ἐγὼ!

— Δηλαδή;

— Ἀνέθεσα τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν Ζοσὰρ Δουρνέ, τὸν ὁποῖον

συνεβούλευσα εἰ θὰ κάμῃ καὶ εἰς ποῖαν φρικώδη ἀπόγνωσιν θὰ φέρῃ τὴν παιδαγωγόν.

— Δηλαδή;

Ὁ Παρνέλης ἐγνωστοποίησε τὸ σχέδιόν του εἰς τὸν Δορέντζον Φρέγκολι, σχέδιον τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ὁποίου ἐν τοῖς προηγουμένοις βξιστορήσαμεν, καὶ τοῦ ἐξήγησε τοὺς λόγους, ὧν ἐνεκεν ἡναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς ὅλ' αὐτά.

— Θαυμάσια! εἶπεν ὁ πρόεδρος τῆς «Λέσχης τῶν 40», ἐπικροτῶν τὰ σχέδια ἐκεῖνα τοῦ συντρόφου του. Καὶ σὺν θὰ γίνουιν ὅλ' αὐτά, Παρνέλη, πορὰδωσέ τιν εἰς τὴν Νούγκοβις εἰπὲ εἰς τὴν παιδαγωγὸν ὅτι θὰ φύγῃ καὶ θὰ μεταβῇ καὶ, πάλιν εἰς Ἀβησσυνίαν, καὶ ἀφῇ τὴν Νούγκοβις νὰ ἐκτελέσῃ τὰ ὅσα ὑποσχέθηκε.

Καὶ οἱ δύο, τόσον ἀντάξιοι ἀλλήλων συνεργᾶται ἐκεῖνοι, ἀφοῦ συνομήλησαν ἐπὶ τινας στιγμὰς ἀκόμη, ἐχωρίσθησαν. Καὶ ὁ μὲν Παρνέλης μετέβη καὶ ἐγκατεστάθη καταντικρὺ τῆς οἰκίας ἐκεῖνης, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ μετέβαινε — ὅπως καὶ μετέβη μετὰ τινας ὥρας πρῶγματι — νὰ τὸν ζητήσῃ ἡ παιδαγωγός, ὁ πρόεδρος τῆς «Λέσχης τῶν 40» δὲ κατηυθύνθη πρὸς τὸν ἐξοχικὸν οἰκιστικὸν ἐκεῖνον μέσα εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκοντο φυλακισμένοι ὁ Ἰβάν Βασίλωφ καὶ ὁ Εὐαγγελινός.

Ἐφθάσε καὶ εὖρε τοὺς δύο φύλακὰς των νὰ κοιμῶνται μακαρίως. Τοὺς ἀφύπνησε, τοὺς ἐπέπληξε διότι ἐκοιμῶντο ταυτοχρόνως καὶ οἱ δύο, καὶ, ἦτο δυνατὸν νὰ τοὺς συμβῇ ἀπρόοπτόν τι, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν εἰαμετὰ τοῦτον.

— Μήπως σὲ ἐφώναξαν καμμιά φορὰ; ἠρώτησε.

— Ὅχι!

— Τοὺς πηγαίνεις πάντοτε ὅ,τι σοῦ εἶπα;

— Κάθε μεσημέρι καὶ κάθε βράδυ θὰ τοὺς πᾶω ψωμί, νερό, καὶ ὅ,τι ἄλλο τοὺς χρειάζεται.

— Δὲν ἐτυχε ποτὲ νὰ σ' ἐρωτήσουν εἰ σκοπεύουμε νὰ κάνωμε;

— Ὅχι!

— Πήγαινε λοιπὸν τώρα ἐσὺ καὶ ρώτησέ τους. Εἴμποροιν νὰ καταβάλουν τὰ χρήματα τοῦ ἐζητήσαμε;

— Καὶ ἂν μοῦ ποῦνε ναί;

— Δὲν θὰ σοῦ εἰποῦν ποτὲ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα διὰ τὸν

ἀπλούστατον λόγον διὲν ἡμποροῦν καὶ τὸ κάμουν. Τὸ γνωρίζω καλὰ αὐτό. Καὶ ἂν σὲ στέλω νὰ τοὺς ἐρωτήσης, τὸ κάμουν διὰ νὰ μὴ παραξενευθοῦν διότι τοὺς ἀφήσαμε ἐγκαταλελειμένους.

— Πηγαίνω.

Ὁ φύλαξ, ἀφοῦ ἔλαβε μερικὰς ἄλλας ἀκόμη ὁδηγίας ἀπὸ τὸν Λορέντζον Φρέγκολι, ἔφυγεν, ἀλλὰ μετὰ τινὰς σιγμὰς ἐπέστρεψε ὥρως καὶ τρομαγμένος.

— Τί συμβαίνει ; τὸν ἠρώτησεν ὁ πρόεδρος τῆς Λέσχης τῶν 40

— Ἀρχηγέ ! ἐτραύλισεν ἐκεῖνος.

— Λέγε ! Τί ! ἐβρυχήθη ὁ Λορέντζος. Ἐδραπέτευσαν ;

— Ναί.

— Πανάθεμα ! ἐβόησε κατάρυθρος ἀπὸ θυμὸν ὁ προῖστείμενος τῶν τυχοδιωκτῶν, ὁρμῶν μὲ συνεσφιγμένους τοὺς γρόνθους τοῦ κατὰ τοῦ φύλακος. Τώρα ; Νὰ σὲ σκοτώσω τώρα...

— Ἐλσος ! Ἄλσος ! ἐτραύλισε περὶ τρομος ἐκεῖνος.

Ὁ Φρέγκολι τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τῆς χειρὸς. Τὸν ἔσφιξεν ἄγριως, τὸν προσέβλεψεν ἀκόμη ἀγριώτερον καὶ μὲ ὑπόκωφον φωνήν.

— Τρέχτε, τσακίσου σὺ κι' ὁ ἄλλος καὶ πιᾶστε καὶ τοὺς δύο τοῦ εἶπεν. Ἄν δὲν τὸ κατορθώσετε, θὰ σᾶς σκοτώσω στή στιγμή. Ἄν δὲν παραδοθoῦν, πυροβόλησέ τους, σφάξατέ τους ἀλλὰ νὰ μὴ γυρίσετε μὲ ἀδιανὰ τὰ χέρια, γιατί ἄλλοιμονό σας. Ἐμπρός ! Ὁ ἕνας ἄς τρέξῃ πρὸς βορρᾶν. Κατὰ τὸν ποταμὸν ὁ ἄλλος... Τί καθώσαστε ;

Οἱ δύο φύλακες, οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζον ὅτι ἂν δὲν ἐξαφάνιζον, τοὺς ἐξ ὑπαιτιότητός των δραπέτευσαντας φυλακισμένους, θὰ ἐπλήρωναν μὲ τὴν ἰδίαν των ζωὴν τὸ λάθος των, ἐτράπησαν πρὸς σύλληψιν τῶν δύο φίλων, ἀποφασισμένοι νὰ τοὺς φονεύσουν ἢ νὰ φονευθοῦν...

᾿Ωρμησαν δὲ εἰς καταδίωξίν των, ὀλίγας σιγμὰς μετὰ τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς των ἔξοδον...

Ὁ ἕνας ἐκ τῶν φυλάκων, ὁ Αἰγύπτιος Μαρτίτζης, ἐτράπη πρὸς τὸν ποταμόν, πρὸς τὸν ὁποῖον, ὅπως ἤδη γνωρίζομεν, εἶχε κατευθυνθῇ καὶ ὁ Ἀναστάσιος Εὐαγγελινός.

Εἶδεν ἕναν ἀνθρώπου ἀπομακρυνόμενον ἐν τάχει, τὸν διέκρινε στρέφοντα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰ βλέμματά του πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐμάντευσεν ἐξ αὐτοῦ ὅτι ἦτο ἕνας ἐξ ἐκεῖνων, τοὺς

ὁποίους καταδίδωκον καὶ διέστειλε τὰ μαῦρα χεῖλη του ἕνα μαιδιαμα ἀγρίας χαρᾶς.

— Ὁ ἕνας δὲν θὰ μᾶς ξεφύγῃ ! ἐψιθύρισε. Δὲν θὰ ξεφύγῃ ὄχι !

Ἄντι νὰ ἐξακολουθήσῃ τρέχων ὅπισθεν τοῦ Εὐαγγελينوῦ, ἐπανήλθε καὶ πάλιν εἰς τὸν παλαιὸν οἰκίσκον.

— Διατὶ ἐγύρισε ; τὸν ἠρώτησεν ὁ Φέγκολι.

— Τὸν ἀνεκάλυψα, ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Τὸν ἀνακάλυψα, καὶ θὰ τὸν καταδιώξω ἐφικτός.

— Τόσον τὸ καλλίτερον. Ἄλλ' εἰάν, ἕνας ἐκ τῶν δυὸ σᾶς ξεφύγῃ, δὲν θὰ φέρετε ἐδῶ τὸν ἄλλον...

— Τὸ καταλαβαίνω λοιπόν. Τρέχω τώρα, πρὶν τὸν χάσω.

Ὁ Μαρκίζης ἔσπευσε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐστέκετο, προσδεδεμένον ἀπὸ τινος τῶν παραθύρων, ἕνα ἄλογο, ἵππευσε καὶ διεράπη πρὸς τὴν διεσπινόμεν ἑκείνην, πρὸς τὴν ὅποιαν εἶχεν ἴδει πρὸ δλίγου τρέχοντα τὸν Εὐαγγελινόν.

Ἐπροχώρησεν ὁμως ἐπὶ πολὺ, ἀλλὰ δὲν τὸν διέκρινε.

— Τί ἐγείνη ; διελογίσθη ἀνησυχῶν.

Ἐκύτταξε γύρω του.

— Θὰ ἔπρεπε στὸν ποταμὸ ! ἐπανέλαβε. Θὰ μὲ εἶδε φαίνεται, καὶ θὰ πέσει γιὰ νὰ σωθῇ Μά. ὁμως, τόσο, τὸ χειρότερο γι' αὐτόν...

ᾠρμήσε πρὸς τὸν Νεῖλον, ἐστάθη πλησιέστατα τῆς ὁχθῆς αὐτοῦ καὶ παρετήρησεν ἀναζητῶν τὸν Εὐαγγελινόν, τὸν ὁποῖον ὁμως καὶ διέκρινε.

Καὶ εὗρεσκετο εἰς ἀπορίαν περὶ τοῦ πρακταίου ὃ γιγανίσσῳως Αἰγύπτιος ἐκεῖνος, ὁπόταν αἴφνης, εἰς ἀρκετὴν τοῦ μέρους ἐκείνου ἀπόστασιν διέκρινε μίαν γυναῖκα καὶ ἕναν ἄνδρα. Εἶδε τὴν πρώτην ἀπομακρυνομένην καὶ τὸν ἄνδρα ἀνερχόμενον πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἔσκέφθη προσπαθῶν νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ μαντεύσας τέλος.

— Πάει νὰ τὸν σώσῃ ! ἐψιθύρισε. Πάει νὰ τὸν σώσῃ, μὰ θὰ φάῃ τὸ κεφάλι του κι' αὐτός...

Ἐμάστιξε τὸν ἵππον του καί, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ φονεύσῃ τὸν Εὐαγγελινόν καὶ ἐκεῖνον, ὁποῖος μετέβαινεν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ, κατηυθύνθη πρὸς τὸν ὑποκόμητα Φουσύ.

Ὅταν ὁμως τὸν εἶδεν ὅταν τὸν ἐγνώρισεν ὅταν ἐνόησεν

ὅτι ὁ ψευδοκόμης μετέβαινε νὰ κάμῃ ὅ,τι ἐσκοπευε νὰ ἐπιδιώξῃ καὶ αὐτός, ἔτρεξε ταχύς πλῆστον του.

— Κύριε ὑποκόμη ! ἐψιθύρισε.

— Πῶς ! εἶπεν σιγαλῇ τῇ φωνῇ ἐκεῖνος. Σὺ ἐδῶ Μαρκίζη ;

— Ναί !

— Πῶς ἦλθες ;

— Διὰ τὸν Εὐαγγελινόν ! ἀπήντησεν ὁ γιγαντόσωμος Αἰγύπτιος. Διὰ τὸν ἄθλιον αὐτὸν ποῦ ἐδραπέτευσεν.

— Τὸν βλέπεις ποῦ εἶνε ;

— Ναί !

— Σκότισέ τον λοιπόν ! Πήλξε τον καὶ ἔξαφανίσου.

Καὶ ὁ ὑποκόμης Φουσύ, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ ἀκουσθῇ παρὰ τῆς δεσποινίδος Βίλιγκαμ, ἔστράφη καὶ πάλιν πρὸς τὸν ἐφιππον Ἰθαγενίη, καὶ δυνατὰ πολὺ, τὴν φορὰν αὐτήν.

— Ἔστω ! ἀπήντησεν. Ἀφοῦ ἐπιμένῃς νὰ πιστεύῃς ὅτι εἴμπορεῖς νὰ τὸν σώσῃς καὶ μόνος σου, καὶ ἀφοῦ, ἐφιππος ἐσὺ, θὰ διατρέξῃς ὀλιγότερον ἀπὸ ἐμένα κίνδυνον, ἔμπα σὺ στὸν ποταμὸ καὶ σῶσέ τον ἐσθ'. Ἐγὼ φεύγω.

Καὶ ἀφήσας τὸν Μαρκίζην νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ δολοφονικοῦ του ἔργου, ἔφυγε καὶ κατευθύνθη πρὸς τὴν Βίλιγκαμ, ἣ ὅποια, ὅταν τὸν εἶδεν ἐπιστρέφοντα πλῆστον τῆς καὶ ἐμάντευσσε τὸν λόγον τῆς ταχείας του ἐπιστροφῆς ἔφυγεν ἀπὸ τὸ ὕψωμα καὶ διωλίσθητε πρὸς τὴν σκιάδα τῶν φοινίκων, ὅπου καὶ ἐστάθη διὰ νὰ ἀναμείνῃ τὸν Φουσύ,

Ὁ Μαρκίζης ἄφ' ἐτέρου εἰσῆλθεν εἰς τὸν ποταμὸν ἐφιππος ὅπως ἦτο καὶ κατευθύνθη πρὸς τὸν κινδυνεύοντα μεσίτην τοῦ χρηματιστηρίου. Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχεν ἰδεῖ συνομιλοῦντα μὲ τὸν ὑποκόμητα Φουσύ, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχεν ἀναγνωρίσει καὶ εἶχε μαντεύσει τοὺς κακούργους του σκοπούς, ὅταν τὸν εἶδε εἰσερχόμενον εἰς τὸν ποταμὸν, ἐτρόμαξε.

— Πάει, διελογίσθη. Τὴν ἔπαθα.

Ὁ γιγαντόσωμος Ἰθαγενής, ἔσπευδε κατ' ἐπάνω του καὶ ἐμειδία ἀγρίας ὄντως χαρᾶς μειδίωμα, ὅποταν αἶφνης εἶδε τὸν Ἀνασινάσιον Εὐαγγελινόν, νὰ ἀπλώνῃ ἀτονος τὰ χεῖρια του, νὰ βυθίζεται νὰ ἔξαφανίζεται.

— Ἐκουράσθη καὶ ἐπνίγη, ἐψιθύρισεν ὁ ἐφιππος Μαρκίζης. Γι' ὅς δοῦμε ὅμως. Μήπως πάει νὰ μὲ κοροιδέψῃ τέχα ;

Ἔμεινε μέσα εἰς τὸν ποταμόν, ὁλονὲν προχωρῶν καὶ ὁλονὲν ἐξετάζων τὴν ὑγρὰν καὶ διαρκῶς ἀναταρασσομένην ἐπιφάνειάν του, ἐπ' ἄρκετόν, ἀλλὰ δὲν διέκρινε πουθενὰ τὸν Εὐαγγελινόν. Καὶ ὅταν οὕτω ἐβιβαιώθη ὅτι εἶχε πνιγῇ.

— Πάει κι' αὐτός ! διελογίσθη πνίγηκε...

Εἶδε τὸν ὑποκόμητα Φουσύ, εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ὁποίου ἐστηρίζετο ἡ δεσποινὶς Δευκὴ Βίλιγκαμ, ν' ἀπομακρύνεται κατεστυγνόμενος πρὸς τὴν πόλιν καὶ ἐτράπη καὶ αὐτὸς πρὸς τὸν οἰκίσκον, διὰ τὴν ἀνγγεῖλην εἰς τὸν Φρέγγολι τὸν θάνατον τοῦ Εὐαγγελينوῦ.

*
* *

— Λαμπρά ! Ἐκαμα ἔνα λουτρὸ χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Μὰ ὅμως ἀφοῦ δὲν μ' ἔφαγε κανένας χροκόδειλος, τόσην ὥρα ποῦ ἦμουν μέσα εἰς τὸν Νεῖλο, πάλι καλὰ !

Ὁ ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἐξεληθὼν ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ οὕτω ὁμιλῶν καὶ οὕτω ἐκφραζόμενος, εἰτίναξε τὰ διάβροχα ἐνδύματά του, ἐκτύπησε γύρω του καὶ ἀποτόμως συνοφρυούμενος.

— Δὲν πιστεύω ! ἐψιθύρισεν ὥσάν νὰ ἀπαντοῦσεν εἰς μίαν ἰδικήν του ἐρώτησιν. Δὲν πιστεύω νὰ μὲ πῆρε τὸ μάτι κανενός ;

Διηρεύνησε προσεκτικὰ, διὰ τοῦ βλέμματος, ὅλας τὰς γύρω ἐκτάσεις, δὲν διέκρινε κανέναν, ἐβιβαιώθη ὅτι δὲν τὸν εἶχον ἰδεῖ ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ ποταμοῦ, καί, ἀποτόμως συσπῶν τὰς ὀφρῦς.

— Ὅλα καλὰ ! διελογίσθη. Ἄλλ' ὁ ὑποκόμης Παῦλο, Φουσύ καὶ ἡ δεσποινὶς Δευκὴ Βίλιγκαμ, τὴν ὁποίαν συνώδευεσαν εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὴν πόλιν, σκεφθεὶς ὅτι, καὶ ἂν πεζοί, καὶ ἂν δι' ἀμάξης, δι' αὐτῆς θὰ ἐπέστρεφον εἰς τὸ «Ἐξέλισον», ὅπου, καθὼς ἐγνώριζε, κατῴκει ἡ νεαρὰ καὶ ὡραία κληρονόμος τῶν ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων.

*
* *

Ὁ Εὐαγγελινός, δὲν ἐβυθίσθη ὥς μὴ δυνάμενος, λόγῳ τῆς



Τοὺς παρειήρει ὥσθ' ἀφ'ηρημένος.

Ὁ Καπετὰν Δράκος

φυλ. 27

ἐξαντλήσεώς του νὰ συγκρατηθῇ, ὅπως εἶχε νομίσει ὁ Μαρκί-
ζης. Ὅταν τὸν εἶδεν εἰσερχόμενον εἰς τὸν ποταμόν, ὅταν διέ-
κρινε τὸν ὑποκόμητα διαναχωροῦντα, ὅταν ἐμάντευσεν ὅτι οὗτος
ἐγκατέλειπεν εἰς τὸν γιγαντώσωμον Ἰθαγενῇ τὴν φροντίδα τῆς
ἐξοντώσεώς του, ἐγινόησεν ὅτι ἡ τελευταία του σειγμὴ κατέ-
φθασεν.

Ἐὰν ἐξηκολούθει παραμένων εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου
μετὰ κόπου πολλοῦ κατώρθωνε νὰ συγκρατηθῇ, ὁ πρῶν φύ-
λαξ του Μαρκίζης θὰ τοῦ ἐθρυσε εἰς δύο τὸ κρανίον καὶ θὰ
τὸν ἀφῃγε, νεκρὸν πλέον, νὰ παρασυρθῇ ὑπὸ τῆς ἐξαιρετικῆς
ὀρμητικότητος τοῦ ποταμοῦ, πρὸς τὴν θάλασσαν.

Οὔτε νὰ ἀντιπαλαίσῃ κατ' αὐτοῦ ἀποιελεσματικῶς ἠδύνατο,
οὔτε ἐὰν ἐκάλει εἰς βοήθειάν του τὸν Φουσὺ, θὰ ἀπέτρεπεν
ἀφ' αὐτοῦ τὸν κίνδυνον.

Καὶ ναὶ μὲν ὁ ψευδο-ὑποκόμης εἶχεν εἶπει ὅτι ἀναπιστεύετο
εἰς τὸν Ἰθαγενῇ τὴν σωτηρίαν του Ὁ εὐφυὴς ὅμως Ἕλλην
ἐκεῖνος, ἀπὸ τοὺς ψιθυρισμούς του, τοὺς ὁποίους δὲν ἤκουεν,
ἀλλὰ καὶ τῶν ὁποίων τὴν ἰδιότητα ἐμάντευεν, εἶχεν ἐγνοήσῃ
ὅτι ὁ Φουσὺ συνεβούλευσε τὸν γιγαντώσωμον Ἰθαγενῇ νὰ προβῇ
εἰς τὴν διὰ παντὸς ἐρόπου, ἐξαφάνισιν αὐτοῦ.

Διὰ τοῦτο, δὲν ἐφώναξεν ὁ Ἕλλην μεσίτης τοῦ χρηματι-
οῦ, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐξηκολούθησε συγκρατούμενος ἀπὸ τοῦ
προεξάρχοντος κλάδου, ὁ ὁποῖος ἄλλως τε, ἠπεῖλει νὰ ἀποσπα-
σθῇ ἀπὸ τὴν θάσιν του, καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ κύλ-
μα του.

Γνωρίζων καλῶς ὅτι εἰς μόνας τὰς δυνάμεις του ὤφειλε νὰ
ἐμπιστευθῇ τὴν σωτηρίαν του, ὅτι δέ, ἐξ ἄλλου, αἱ δυνάμεις
του αὐταί, σοβαρῶς ἐξασθενήσασαι, δὲν τοῦ παρεῖχον τὴν ἐλ-
πίδα κατισχύσεως εἰς μίαν μὲ τὸν ἐφιππον Μαρκίζην πάλιν,
ἀπεφάσισε νὰ ἀναθέσῃ εἰς τὴν τύχην τὰς ἐλπίδας του.

— Νὰ βυθισθῶ πρέπει τώρα ! διελογίσθη ἀρκετὰ ἀνήσω-
χος. Νὰ βυθισθῶ καὶ νὰ ἀφήσω νὰ παρασυρθῶ πρὸς τὰ κάτω.

Τὸ ἔκαμε, καὶ ἡ τύχη ἐπέδειξε μίαν ἀρκετὰ σοβαρὰν ἰδιο-
τροπίαν, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ἦτο νὰ σωθῇ ὁ τολμηρὸς ἐκεῖ-
νος ἄνθρωπος ὁ κατὰ τόσον περιέργους συνθήκας περιπλεχθεὶς
εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἐταίρων «τῆς Λέσχης τῶν 40».

Ὅπως ἐκαλύφθη ὑπὸ τῶν ὑδάτων, ἐφρόντισε νὰ μὴ ἀνέλθῃ
καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Τὸ ὀρμητικὸν τοῦ Νείλου ρεῦμα

τὸν παρέσυρε, καὶ τὸν ὤθησε, ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειάν του εὐρισκόμενον πάντοτε, πρὸς τὰ κάτω.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Εὐαγγελινὸς διέτριξεν ἕνα διάστημα ἑατὸν σχεδὸν μέτρον. Καὶ ὅταν δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ πλέον τὴν ἀναπνοήν του, ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἀνέπνευσε κατ' ἐπανάληψιν βαθειά, καί, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ ἀπὸ τὸν ἐξετάζοντα τὸν ποταμὸν Μαρκίζην, ἐβυθίσθη καὶ πάλιν, διὰ νὰ ἀνέλθῃ καὶ πάλιν ν' ἀναπνεύσῃ, ἀφοῦ εὐρέθη διακόσια σχεδὸν μέτρα μακρὸν τοῦ μέρους, ὅπου ὁ Ἰθαγενής.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπεμακρύνθη ἐπὶ πολὺ. Καὶ ὅταν πλέον ὑπελόγησεν ὅτι εὐρίσχετο ἕκτος παντὸς κινδύνου, καὶ ὅταν, παρὰ συρμόμενος ὑπὸ τῶν ὑδάτων, ἐρρίθη εἰς μέρος ἀβαθές, ὁ Εὐαγγελινός, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου ἐπίστευεν ὅτι, εἰν παρὰ σῦντο ὑπὸ τῶν ὀρμητικῶς ἀναπηδόντων ὑδάτων θὰ ἐπνίγετο, ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὄχθην σῶος καὶ ἀκέραιος!

Ἐκύττοξεν, ὅπως εἴπομεν, γύρω του, ἐβεβαιώθη ὅτι ἦτο μόνος του, ἐπείσθη ὅτι δὲν ἐβλεπε κανεὶς καὶ ὅτι εἶχαν ἐξαφανισθῇ ὁ ἕκ μέρους τοῦ Μαρκίζην κίνδυνος, ἀνεζήτησε διὰ τοῦ βλέμματος καὶ δὲν ἀνεῦρε τὸν Φουσύ, ἐσκέφθη ὅτι θὰ εἶχεν εἰσελθῇ εἰς τὴν ὀδηγοῦσαν εἰς τὴν πόλιν ὁδόν, καί, διὰ βροχὸς ὅπως ἀκόμη ἦτο, ἐτράπη πρὸς ἀναύρεσίν του, ψιθυρίζων.

— Ὁ Φουσύ μὲ τὴν Βίλιγκαμ! Ὁ ὑποκόμης μὲ τὴν κληρονόμον τῶν ἐξηκοντα ἑκατομμυρίων. Χίλιοι διαβόλοι νὰ μὲ πάρουν, ἂν δὲν τὴν τριγυρνᾷ νὰ ἀρπάξῃ τὴν σεβαστὴν τῆς προίκα ...

Ἐμειδίασεν εἰρωνικὸν μεῖδιμα ὁ Εὐαγγελινός. Ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του ἔπειτα, καί, μετὰ τοῦτο.

— Καλά! ἐξηκολούθησε. Καὶ γὰρ νὰ τὸ κατορθώσῃ αὐτό, ἐνόμισε καλὸ νὰ ξεμπερδέψῃ ἑμένα;

Ἀνέσσεισε τοὺς ὤμους του εἰς ἐνδειξὴν ὑψίστης ἀδιαφορίας.

— Εἶνε ἡ ἀλήθεια, ἐπανελάβε, πῶς μοῦ ἐπῆραν τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, διὰ τῆς ὁποίας ἠδυνάμην, εἰς κάθε στιγμήν, νὰ ἐκβιάζω τὴν κυρίαν Νούγκοβιτς. Μὰ ὅμως, δὲν σημαίνει τίποτε γὰρ μὲν αὐτό, τίποτε ναί! Ἀπολύτως τίποτε!

Ὁ Εὐαγγελινός ἐπίστευεν ὅτι, ἡ ὥρα αἰα χίρα δὲν θὰ ἤρνετο νὰ πληρώσῃ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὑπεσχέθη τότε ποῦ τὸν ἐκάλεσε καὶ τοῦ ἐγέθισε ν' ἀπομακρύνῃ τὸ πτώμα τοῦ πρῶτον ἐραστοῦ.

της Μπερεκέτη, διότι ἤθελε νὰ νομίσῃ ὅτι ἡ θοραία χήρα ἦτο ἐγγελῶς ἀμέτοχος τῆς συλλήψεως καὶ τῆς φυλάξεώς του.

Πιθανὸν — ἰσκέπτετο — νὰ μὴ εἶχε κἀν γνῶσιν τῆς ἀπωλείας τῆς ἐπιστολῆς της. Ἴσως νὰ εἶχεν ἐκβιασθῇ καὶ νὰ εἶχε πληρωσῇ, εἰς τοὺς ἀρπάσαντας τὴν ἐνοχοποιητικὴν ἐπιστολήν, ἐνα ἄρκετὰ σεβαστὸν ποσὸν καὶ νὰ τὴν εἶχεν ἐξαγοράσει οὕτως.

Ἐν πάσει περιπτώσει ὅμως, δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ τεθῇ ἀντιμέτωπός του, ἐκ φόβου μήπως οὕτως ἀνεκάλυπτε τοὺς ληστεύσαντας αὐτόν, τοὺς παρῆδιδεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, καὶ κατέφθωνε ἐκείνη νὰ τοὺς κάμῃ νὰ ὁμολογήσουν τὸ περιεχόμενον τῆς ἐνοχοποιητικῆς ἐπιστολῆς.

Ἄλλ' ἐὰν ὅμως, παρ' ὅλας τὰς ἐλπίδας του, τὸν ἀπέπεμπεν ἡ Νούγκοβιτς' ἐὰν, καίτοι ἀπίθανον, εὗρισκετο αὐτὴ εἰς συννοήσεις μὲ τοὺς φυλακίσαντας αὐτὸν ἀγνώστους, οἱ ὁποῖοι, χωρὶς ἄλλο, εἶχον ἐξαιρετικῶς στενὰς σχέσεις μὲ τὸν ὑποκόμητα Φουσύ, ὁ Εὐαγγελινὸς εἶχε τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἀφήσῃ ἀνεκδίκητον ἐκείνην, ἐπὶ τοῦ ἔρωτος τῆς ὁποίας τόσα εἶχε δικαίωματα.

— Θὰ τὴν παρακολουθήσω εἰς ὅλας της τὰς πράξεις καὶ εἰς ὅλας τὰς κινήσεις της ! διελογίζετο. Καὶ ὅταν ἀνακαλύψω εἰς κάμνει· καὶ ὅταν μάθω ποιὸ τρόπο προσπαθεῖ ὁ ὑποκόμης; ὁ Φουσύ νὰ τυλίξῃ τὴν δεσποινίδα Βίλιγκαμ, τότε..

Συνέσφξε τοὺς γρόνθους του καὶ ἀπειλητικῶς κινῶν τὴν κεφαλὴν του.

— Τότε, θὰ μοῦ πληρώσουν ἀκριβὰ αὐτὰ ποῦ ἔκαμαν ! προσέθεσε. Ἀκριβὰ καὶ πολὺ γρήγορα.

Ὅλον ἐν ταχύων τὸ βῆμά του, κατέφθασε τέλος τὴν Βίλιγκαμ καὶ τὸν συνοδόν της. Τοὺς εἶδεν ἐπιβαίνοντας ἀμάξης, ἐπέβη καὶ αὐτὸς ἄλλης καὶ παρακολουθῶν τὴν ἀμαξίαν τοῦ ὑποκόμητος Φουσύ.

— Θὰ ἰδοῦμε τώρα ! ἐψιθύριζε. Ἐμένα τάχα ἢ ἐσὼς θὰ πιάσῃ ἡ τσιμπίδα ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἡ Δύτοϋ Ὑψηλότης!

Ἐκεῖνο τὸ πρωὶ — ἦτο ἡ ἐπομένη ἡμέρα αὐτῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν συνέβησαν τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἀφηγήθημεν — ἡ πόλις τοῦ Καίρου εὗρίσκειτο ὁλόκληρος ἐπὶ ποδός, στολισμένη, ὅπως καὶ πρὶν, μὲ λάβαρα καὶ σημαίας, μέσα ἀπὸ τὰς ὁποίας διακρίνοντο, διὰ τὸ πολυάριθμόν των, αἱ γερμανικαί. Καταιώδωσε τὸν διάδοχον τῆς Γερμανίας ὁ ὁποῖος καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ὅπου ἐγκατεστάθη εἰς τὴν ἑκαυλιν τοῦ Ζερβουδάκη, ὅπου ἐδόθη μεγαλοπρεπῆς ἐσπερίς εἰς τὴν ὁποίαν παρέστη καὶ ἡ χήρα Νούγκοβιτς, συνεδευομένη ὑπὸ τῆς Λόλας.

Τὶ εἶχε συμβῆ ἑἰς τὴν Λόλαν, τὴν ὁποίαν ἀφήσαμεν ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ δυσμόρφου Ἰταλοῦ,

Ὅπως τότε εἴκομεν, ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγός, εἰς μάτην ἰκετεύσασα τὸν τιχοδιώκτην Ἰταλὸν καὶ εἰς μάτην ἐξορκίσασα αὐτὸν νὰ τὴν λυπηθῇ, ἀνεπιστεύθη εἰς τὰς ἰδίας τῆς δυνάμεις τὴν σωτηρίαν τῆς, καὶ. ἀνθισταμένη ζωηρῶς, προσεπᾶθη νὰ ἀποτρέψῃ τὸν ζωηρὸν ἑκεῖνον κίνδυνον, ὑπὸ τὸν ὁποῖον εἶχεν εὐρεθῇ χωρὶς καὶ αὐτὴ κἄν νὰ τὸν περιμέλῃ καὶ νὰ τὸν σκεφθῇ.

Ὅπως ὁ Ἀντζελο Λαρμέντι εἶχεν ἰσχυροὺς τοὺς βραχίονας. Καὶ ὅπως αἱ παρακλήσεις τῆς νεάνιδος δὲν ἴσχυσαν νὰ μαλᾶξουν τὴν ἀποθηριωθεῖσαν ψυχὴν του, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ ἀντίστασις τῆς Λόλας δὲν ἐπέτυχε νὰ τὸν κάμῃ νὰ παρᾶιτηθῇ τοῦ κακοήθους του σκοποῦ.

Ὅπως τὴν ἀνέτρεψε καὶ τὴν ἐκράτησεν ἀκίνητον ὅπως προσεπᾶθη νὰ τῆς φράξῃ τὸ στόμα διὰ νὰ παύσῃ ἐκβάλλουσα τὰς ἀπεγνωσμένας τῆς κραυγὰς· ὅπως τὴν εἶχεν ἐξοικισμένην ἐπὶ τῆς ἐν ἡῷ δωμρεῖῳ κλίνης, ἐπελήφθη τῆς ἐκτελέσεως τοῦ κακοήθους ἔργου του, βέβαιος ὅτι δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ κανέναν, καὶ δὲν εἶχε νὰ ἐνοχληθῇ παρ' οὐδενός.

Ἐνῷ ἐπέλαιε μὲ τὴν νεάνίδα, ἀνέτρεψε τὴν ἐπὶ τῆς πλῆσιον τραπέζης λάμπαν. Ὁ Ἀντζελο Λαρμέντι δὲν ἠσκολήθη μὲ αὐτήν. Ἐκεῖνη ἐόβυσσε. Καὶ εἰς τὸ σκότος πλέον, ἐρρίφθη καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς παιδαγωγοῦ, τὰ ἐνδύματα τῆς ὁποίας εἶχε ξασχίσει ἤδη.

Καὶ ἀντίστατο ἀκόμη ἡ νεῆις, καὶ ἐξηκολούθει ἐκβάλλουσα φωνὰς ἀπεγνωσμένας καὶ καλοῦσα εἰς βοήθειαν, ὅποτεν αἰφνης ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἤνοιξε βιαίως, καὶ δι' αὐτῆς, βιαίότερον ἀκόμη, εἰσέδραμεν κάποιος.

Ὁ Ἄντζελο Λαρμέντι ἀνεπήδησεν ἀφήσας ἕνα τρομερὸν βρυχηθμόν, ἕτοιμος νὰ ἀμυνθῇ. Ἡ Λόλα, μηχανικῶς αὐτῇ, ἐτινάχθη καὶ αὐτὴ ὀρθία καί, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, παρεμβλήθη μεταξὺ τοῦ αἰφνηδίνως παρουσιασθέντος, καὶ τοῦ κατ' αὐτοῦ ἐτοιμαζομένου νὰ ὀρμήσῃ Ἰεταλῶ.

Ἀπώθησεν ἀμφοτέρους ὁ αἰφνηδίνως ἐμφανισθεὶς ἄγνωστος τότε, ἔσυρε τὸ πιστόλι του, καὶ ἐνῶ ὁ Ἄντζελο ὕψωνε περίτρομος τὰ χέρια του, τὸ προέτεινε κατὰ τοῦ σιγῆθους τοῦ βροντοφωνῶν.

Ἀκίνητος ! Ἄλλοιῶς, θὰ σὲ σκοτώσω στὴ στιγμή.

Ἦτο ὁ Παρνέλης, ὁ ὁποῖος εἶχαν ἀναθέσῃ εἰς τὸν Φρέγκολι νὰ σύρῃ εἰς παγίδα τὴν Λόλαν διὰ νὰ τὴν σώσῃ αὐτὸς καὶ ὁ ὁποῖος πάλιν ἀνέθισσε τὴν ἐργασίαν αὐτὴν εἰς τὸν Λαρμέντι.

Καὶ εἰς κρίσιμον στιγμήν ἐνεφανίσθη ὁ Παρνέλης νὰ τὴν σώσῃ διὰ νὰ κερδίῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς.

Ὁ Φρέγκολι παρουσιασθεὶς καὶ αὐτὸς ἐνευσεν εἰς τὸν φίλον του νὰ σιωπήσῃ.

Καὶ οἱ δύο τότε, ἐπωφεληθέντες μιᾶς εὐκαιρίας ποῦ ἀπὸ σκοποῦ τοὺς ἔδωσεν ὁ Παρνέλης ἐτεράπησαν εἰς φυγὴν. Ἐκεῖνος δὲν τοὺς κατεδίωξεν, ἀλλ' ἐζήτησε νὰ καθησυχάσῃ τὴν νέαν καὶ νὰ μάθῃ τί τῆς συνέβαινε.

Τὴν ἐβεβαίωσεν ἔπειτα ὅτι θὰ τὴν ἐπροστάτευεν αὐτὸς καὶ προσέθεσε.

— Δυστυχῶς, δεσποινίς, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐγκαταλείψω τὴν Ἀλεξάνδρειαν τὸ ταχύτερον. Πρὸ τεσσάρων ὥρῶν ἦλθον καὶ ἐγκατεστάθην ἐδῶ, καὶ πρὸ τινος, ἔλαβα ἕνα τηλεγράφημα, διὰ τοῦ ὁποίου διατάσσομαι νὰ μεταβῶ εἰς Γαλλίαν διὰ νὰ διαπραγματευθῶ τὴν ἀγορὰν ἐμπορεύματος.

Ἡ Λόλα, ἡ ὁποία εἰς μόνον αὐτὸν ἐστήριξε τῶρα τὸς ἐλπίδας τῆς ὅλας, ἐφάνη ἀνησυχούσα, Ὁ Παρνέλης, ὁ ὁποῖος τὸ ἀντελήφθη, ἔσπευσε νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

— Ἐάν δὲν ἐπρόκειτο νὰ φροντίσω δι' ἐσᾶς, τῆς εἶπε, θὰ ἔφευγα αὐριοῦν λίαν πρᾶτ. Τώρα ὅμως δὲν θὰ φύγω παρὰ μό-

νον τότε ποῦ θὰ σᾶς ἐξασφαλίσω ἄνετον καὶ ἀξιοπρεπῇ βίον.

— Εὐχαριστῶ! ἐψιθύριθεν εὐγνωμόνως ἡ ἀτυχής. Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε Βανδῆ.

— Πρὸς τὸ παρόν, ἐξηκολούθησεν ὁ ἄνθρωπος «τῆς Λέσχης τῶν 40», θὰ σᾶς ἐγκαταστήσω εἰς ἓνα ξινοδοχεῖον, ὅπου θὰ διαμείνετε, μέχρις οὗτου σᾶς τοκυθετήσω, ὥς παιδαγωγὸν ἢ ὥς ἀκόλουθον, εἰς ἀξιοπρεπῇ εἶνα καὶ τιμίαν οἰκογένειαν.

Ἡ Λόλα, ἡ ὁποία, κατὰ τὸς ὀλίγας ἐκείνας ὥρας, κατὰ τὰς ὁποίας ἔμεινεν ἐγκαταλελημμένη, ἔλαβε τὴν ἀφορμὴν νὰ δοκιμάσῃ τὸς πικρίας μιᾶς τελείας ἐρημίας, ἐσκίρτησεν ἀπὸ χαρὸν διὰν ἤκουσε τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον, νὰ τῆς λέγῃ ὅτι θὰ τῆς εὗρισκε ἐργασίαν πλησίον τιμίας οἰκογενείας.

Τοῦ ἐξέφρασε, διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν, τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς, τὸν ἠκολούθησε καὶ ἐξῆλθον εἰς τὴν ὁδόν.

Ἐφθασαν εἰς τὴν πόλιν, μετέβησαν εἰς ἓνα ξινοδοχεῖον, καὶ ὁ ἄνθρωπος «τῆς Λέσχης τῶν 40», — ὁ ψευδο Βανδῆς — ἀφοῦ ἐνεκατέστησεν ἐκεῖ τὴν ἀτυχῇ παιδαγωγὸν ἐφυγε, βεβαιώσας αὐτὴν ὅτι θὰ ἐπανήρχετο κατὰ τὴν ἐπομένην, ὅποτεν καὶ θὰ εἶχεν ἐξευρεθῇ τὴν οἰκίαν. εἰς τὴν ὁποίαν θὰ μετέβαινε νὰ προσληφθῇ ὥς παιδαγωγὸς ἢ ὥς ἀκόλουθος.

Κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν τῆς ἐπομένης ὁ Βασίλειος Παρνέλης μετέβη καὶ πάλιν εἰς ἐπισκεψὶν τῆς γελαστοῦ καὶ εὐχαρις.

— Δεσποινὶς Λόλα, τῆς εἶπε, εἰμπορεῖτε τῶρα νὰ εἰσθε εὐχαριστημένη διότι ἐφύγατε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ζερβουδάκη. Σᾶς εὖρον ἐργασίαν ἀκοπον καὶ προσοδοφόρον.

— Ποῖαν ἐργασίαν, κύριε Βανδῆ;

— Θὰ χρησιμεύεται ὥς ἀκόλουθος μιᾶς κυρίας τῆς ἀνωτάτης τάξεως, τῆς χήρας Μαργαρίτας Νούγκοβιτς. Ὁ μισθός σας θὰ εἶναι πλεόν ἢ ἱκανοποιητικός.

Ἐπλήρωσαν τὸν λογαριασμὸν των, ἐπεβησαν μιᾶς ἁμάξης καὶ μετέβησαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Νούγκοβιτς, ἡ ὁποία εἰδοποιημένη ἐκ τῶν προτέρων, ἔσπευσε νὰ τὴν ὑποδεχθῇ μὲ ὄλας τὰς ἐκφράσεις τῆς εὐμενείας καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον, ὥς ἐκ τῆς ἀτυχίας τῆς, ὅπως εἶπε, ἦτο ἐξαιρετικῶς ζωηρὸν δι' αὐτήν.

— Τὴν ἐμπιστεύομαι εἰς σᾶς, τῆς εἶπεν ὁ Παρνέλης. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ τὴν ἀγαπᾶτε ὥς ἀδελφὴν καὶ φεύγω ἡσυχος,

μὲ τὴν πεποιθήσιν ὅτι δὲν θὰ λάβῃ τὴν ἀφορμὴν ἢ Ἀόλα νὰ στενοχωρηθῇ ποτέ.

Ἐχαιρέτησε τὴν Νούγκοβιτς, ἔσφιξε τὸ χέρι τῆς ἀνυπόκοτο νεάνιδος, καὶ ἔφυγε βιαζόμενος, ὅπως ἔλεγε, νὰ ἐτοιμασθῇ διὰ τὸ ἐπικείμενον δι' Εὐρώπην ταξειδιόν του.

Ἡ Νούγκοβιτς, ὅταν ἔμεινε μόνη μὲ τὴν νεάνίδα, τὴν παρετήρησε προσεκτικὰ. Ἐμειδίασε ἔπειτα καί, μὴ ἀκουμένη ἐψιθύρισεν.

— Εἶνε εὐμορφη ἡ Ἀόλα. Πολὺ εὐμορφη μάστις. Καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, θὰ εἶνε εὐτυχὴς ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος θὰ τὴν κάμῃ ἰδικήν του.

Ἡ Ἀόλα, ἡ ἄκακος καὶ ἀπονήρευτος, ἡ ἀθώα καὶ ἀνυπόκοτος Ἀόλα, ὡσὰν ἀρνίον ὑπὸ τὴν φύλαξιν λύκου, εἶχε παραδοθῇ εἰς τὴν ὠραίαν Νούγκοβιτς, ἡ ὅποια — ἦτο βεβαία — δὲν θὰ ἐδυσκολεύετο καθόλου νὰ τὴν παραδῶσῃ εἰς τὸν ὑψηλὸν φίλον καὶ πρῶτον ἐρωμέγον της.

Ἡ Νούγκοβιτς, ἡ ὅποια ἐγνώριζε ποῖα μέσα ἔπρε νὰ μεταχειρισθῇ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ της, ἤρχισε νὰ μεταχειρίζεται τὴν Ἀόλαν ὅχι ὡς ἀκόλουθον, ἀλλ' ὡς φίλην.

— Ἐντὸς τοῦ ἀπογεύματος, τῆς εἶπε, θὰ κάμωμεν μίαν ἐπίσκεψιν. Καὶ ἐπειδὴ θὰ μετοβῶμεν πλησίον ὑψηλοῦ προσώπου, ἐπὶ πλέον δὲ ἐπειδὴ, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἡσθάνθημιν μίαν ἐξαιρετικῶς μεγάλην συμπάθειαν δι' ἐσέ, ἐννοῶ νὰ ζῆς καὶ σύ, ὅπως κι' ἐγώ, νὰ ἐνδύεσαι καὶ σὺ ὅπως κι' ἐγώ. Ἕλα μαζί μου.

Τὴν ᾤδήγησεν εἰς τὴν ἱματιοθήκην της, τῆς ἐξέλεξε μίαν ἐνδυμασίαν τελείως ἐφαρμοζομένην εἰς τὸ σῶμά της, ταιαύτην ὥστε νὰ αὐξάνῃ τὴν τόσῃν εὐμορφίᾳν της καὶ τῆς εἶπε.

— Τὸ ἀπόγευμα αὐτὴν τὴν ἐνδυμασίαν θὰ φορέσῃς.

— Τῆς ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ Ζερβουδάκη καὶ ἡ Ἀόλα, διὰ νὰ μὴ εὗρεθῇ ἀνεμείτωπος τοῦ πρῶτον προῤῥιταμένου της, παρεκάλεσε τὴν Νούγκοβιτς νὰ μὴ τὴν πάρῃ μαζί της.

— Γνωρίζω τὸν λόγον διὰ τὸν ὁποῖον σὲ ἀπέπεμψεν ἡ ἀπῆντησεν ἐκεῖνη. Γνωρίζω ὅτι σὰς ὕβρισε καὶ σὰς ἐσυκοφάντησε. Δὲν σημαίνει τίποτε ὅμως αὐτό. Εἶσαι φίλη ἰδική μου τῶρα σὺ, θὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸν Κόνμπριντς καὶ ὁ Ζερβουδάκης ὀφείλει νὰ ἀποκαλύπτεται ἐνώπιόν σου.



Οἱ ἐπιβάται τῆς ἀμαξοστοιχίας ἐληστεύθησαν ὅλοι.

Τῆς ἐφόρσεσε τὸ εὖμωρο ἐκεῖνο φόρεμα ποῦ τῆς ἐχάρισε, τὴν ἐκέντισεν ἡ ἰδία, τὴν κατέστησεν φραιστέραν ἀκόμη ἀπὸ ὅ,τι ἦτο, καί, ὀλίγον πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, εὐρίσκατο εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ Ζερβουδάκη.

Εἰσῆχθησαν εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς ἀναμονῆς. Καὶ διὰ τὴν χήρα Νούγκοβιτς συνηντήθη μὲ τὸν Κόνμπριτς, τοῦ ὁποῖου ὑπῆρξεν ἄλλοτε ἐπωμέη, δὲν παρέλειψε νὰ περιγράψῃ μὲ τὰ ὥραιότερα χρώματα τὴν νεάνιδα καὶ νὰ τὸν βεβαιώσῃ ὅτι ἡ μικρὰ ἐκείνη φίλη τῆς ἦτο ἀληθινὸ ἀγγελουῖδι.

Εἶνε τόσον φραϊά λοιπὸν ἡ ἀκόλουθός σας, κυρία Νούγκοβιτς ; ἠρώτησεν ὁ Γερμανὸς διάδοχος.

— Ὡροία ; Ἀλλὰ δὲν εἶνε ὁ ἀρμόζων χαρακτήρισμός αὐτός, Ὑψηλότατε ! ἀπήντησεν ἡ Νούγκοβιτς. Ἀδὲν εἶνε ἡ λέξις ἐκείνη, ἡ ὁποία εἰμπορεῖ νὰ δώσῃ τὴν ἀκριβῆ ἰδέαν τῆς θετικότητος καὶ τῆς ἐλκυστικότητος, τῆς γοητείας καὶ τῆς ἀγαθολογίας ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἔχω προσλάβει πλησίον μου, ὅχι διότι μοῦ εἶνε ἀναγκαῖαι αἱ ὑληρεσίαι τῆς, ἀλλὰ διότι μοῦ ἐπροξένησε πρωτοφανῆ ἐντύπωσιν ἐκεῖνον, δι' ἑλλειψιν καταλλήλων λέξεως, ἀποκαλοῦμεν «εὐμορφιάν».

— Καὶ τὴν ἔχετε μεζὺ μας, κυρία Νούγκοβιτς ; ἠρώτησεν ὁ Σίρμπερχκερ, ὁ ἐμπιστος ὑπασπιστὴς τοῦ διαδόχου, ὁ βοηθὸς καὶ μυστικοσύμβουλός του.

— Ναί. Τὴν ἀφῆκα εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς ἀναμονῆς. Καὶ ἂν ἡ Ὑψηλότης Του εὐδοκεῖ νὰ θέλῃ νὰ τὴν ἰδῇ, θὰ λάβω εὐχαρίστως τὴν τιμὴν νὰ τὴν ὀδηγήσω πλησίον τῆς, διὰ νὰ κρίνῃ κατὰ πόσον ὁ ἐνθουσιασμός μου εἶνε ἀκριβής, καὶ νὰ ὁμολογήσῃ, ὅπως ἐγὼ πιστεύω, ὅτι δὲν εἶπον τίποτε τὸ ὑπερβολικόν, ὅτι δὲν ὑπερέβην οὐδὲ καὶ ἐπ' ἐλάχιστον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶνε πράγματι καὶ τὸ ὁποῖον καὶ Σεῖς, ἀνεπιφυλάκτως θὰ ὁμολογήσετε.

Ὁ διάδοχος εἶχεν ἤδη ἐγερθῆ καὶ ἡ Νούγκοβιτς τὸν εἶχε μιμηθῆ.

— Ὀδηγήσατέ μας πλησίον τῆς ! εἶπε κινούμενος πρὸς τὴν ἐξοδὸν ὁ Κόνμπριτς. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, μοῦ ἐμβάλλετε τὴν περιέργειαν, κυρία Νούγκοβιτς, καί, ἀφοῦ πρόκειται περὶ περιεργείας, ἡ ὁποία εἰμπορεῖ ἀκόπως νὰ ἱκανοποιηθῇ, θὰ σὰς παρακαλέω νὰ λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ ὀδηγήσετε πλησίον τῆς.

Ἡ Νούγκοβιτς, βαθυτάτα υποκλιθεῖσα διὰ νὰ κρύψῃ τὸ

ἐπανθίσαν εἰς τὰ χεῖλη της μειδίαιμα, ἐπερίμενε μέχρις οὗτου ὁ διάδοχος ἐξῆλθε πρῶτος, καί, αὐτοῦ προπορευομένου, κατεστηνύθησαν πρὸς τὸ δωμάτιον βυθισμένα εἰς σάψεις θλιβεράς καὶ βασανιστικάς, εὗρίσκετο ἡ ἀτυχὴς Ἑλληνὶς παιδαγωγός...

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἀνέμενε τὴν ἀφιξίν τῆς Νούγκοβις, ἡ Δόλα ἐπάλαιε μετὰ τῶν θλιβερῶν της ἐνθυμίσεων, καὶ τοῦ φόβου μήπως δεχθῇ ἐξαίφνης τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ζερβουδάκη. Καὶ ἄφ' ἑνὸς δι' αὐτό, ἂρ' ἐξέρου δὲ δίδει δὲν ἐφαντάζετο ποτὲ δεῖ ὁ Κόνπριντς θὰ τῆς ἔκαμνε τὴν τιμὴν νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ, εὗρέθη ἐξ ὁλοκλήρου ἀπροετοίμαστος, καὶ εὐθὺς ὥς τὸν ἀνέκρουσε κατελήφθη, σχεδὸν εἰπεῖν, ὑπὸ τρόμου.

Κίμα αἷλατος, ἐξωρμήσαν, ἔβαψε εἰς παρειάς της, καὶ τὰς ἐχρωμάτισε μὲ τὸ χρῶμα βελουδίνου ρόδου. Τὰ πόδια της ἤρχι-σαν νὰ τρέμουν καὶ τὰ γόνατά της, ὑπὸ τὴν πίεσιν μηχανικῆς τινος σκέψεως, ἐκάμφθησαν εἰς μίαν βαθυκάτην ὑπόκλισιν, τὸ ἀπροσποίητον τῆς ὁποίας ἐναίχε τι τὸ ἀσυνήθως, θελκτικόν.

— Ἀλλὰ δεσποινίς ! εἶπεν ἡ Νούγκοβις γελῶσα. Τί ἐπά-θατε λοιπόν ;

Ἐκείνη, οὔτε εἶχε τι νὰ ἀπαντήσῃ, οὔτε ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τίποτε.

— Εἶναι ἡ ἀκόλουθός μου ! ἐπανελάβεν ἡ χήρα στρεφο-μένη πρὸς τὸν Κόνπριντς, καὶ σὰς ζητῶ ἐκ μέρους της ἐγὼ συγγνώμην, δίδει ἡ μεγάλη τιμὴ τοῦ τῆς ἐκάματε τὴν ἔκαμε νὰ ταραχθῇ, καὶ νὰ τρομάξῃ, μπορεῖ νὰ εἰπῇ κανεὶς.

Ὁ διάδοχος, ὁ ὁποῖος ἔμεινε πραγματικῶς ἐκθαμβος πρὸ τῆς εὐμορφίας τῆς Ἑλληνίδος παιδαγωγοῦ, ἐμειδίσας. Τὴν ἐπλησίασε, τῆς ἐθώπευσε τὰ μαλλιά καὶ τὸ πρόσωπον ἔπειτα καὶ μετὰ τοῦτο.

— Μὴ φοβεῖσθε, δεσποινίς ! τῆς εἶπε. Εἶμαι κι' ἐγὼ ἀν-θρώπος ὅπως καὶ σεῖς. Διατὶ ταράττεσθε ;

Ἡ Δόλα, ἡ ὁποία δὲν θὰ ἠνείχετε οὐδενὸς ἄλλου εἰς θω-πείας, ὅσον καὶ ἂν τῆς ἐγέναντο ὑπὸ τὸν τύπον ὑπὸ τὸν ὁποῖον τὴν ἐθώπευεν Ἐκεῖνος, δὲν ἔφερεν ἀντήρρησην καμμίαν τῷ ῥα.

Ὁ διάδοχος ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὴν φυσικὴν τῆς Δόλας συστολήν, ἐξηκολούθησε θωπεύων εἰς μαλακάς της παρειάς, αἱ ὁποῖαι ὑπὸ τὸν ἐντοον νετῆς αἰδοῦς χρωματισμόν, ἐφαίνοντο ὠραιότεραι καὶ θελκτικότεραι καὶ ἐλκυσεκότεραι ἀπὸ ὅ,τι ἦσαν πράγματι.

— Μὴ φοβεῖσθε, τὸ βλέπω ! τῆς εἶπεν ὁ διάδοχος. Ἄλλὰ διατί ; Εἶμαι κακός ; Ὡχι, ὄχι, ὦραία δεσποινίς. Κακός δὲν εἶμαι. Καὶ όταν θὰ μὲ γνωρίσετε καλὰ, βεβαιωθῆτε ὅτι θὰ ἀποβάλλετε κάθε κακὴν ἰδέαν ποῦ ἔχετε τώρα δι' ἐμέ.

— Ὑψηλότετε !... ἐπέλισε ἡ Λόλα.

— Μὴ φοβεῖσθε ναί ! Καὶ ἐγὼ θέλω νὰ μὴ μὲ φοβεῖσθε. Πότε θὰ ἐλθετε νὰ σᾶς ἰδῶ πάλιν ;

Ἡ Λόλα, τρομαγμένη πρὸ τοῦ μεγέθους τῆς τιμῆς ποῦ τῇ ἔκαμεν ὁ Κόνπρινς νὰ τὴν καλῇ καὶ πάλιν πλησίον του διὰ μίαν στιγμὴν παρέμεινε ἄφωνος.

Ὅποτεν εὐδοκήσητε νὰ μὲ διατάξετε ! ἐψιθύρισεν ἔπειτα.

— Εἶσαι καλὴ καὶ περὶ τούτου δὲν εἶχα καμμίαν ἀπολύτως ἀμφιβολίαν. Κυρία Νούγκοβιτς.

— Ὑψηλότετε.

— Ὁ φὸν Σίρμπερκερ, οὔριον ἴσως, θὰ ἐλθῃ νὰ σᾶς καλέσῃ ἐξ ονόματός μου εἰς τὸν χορόν, ὁ ὁποῖος οὔριον ἦν νύκτα θὰ δοθῇ εἰς τὴν ἐπαυλιν, καὶ ὁ ὁποῖος, ὅπως ὤρिसα, θὰ εἶνε χορὸς μετημφισμένων. Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὴ λείψῃ ἀπὸ τὴν ἐσπερίδα ἢ δεσποινίς, διὰ τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι μίαν ἐξαιρετικὴν προτίμησιν.

— Ὅπως διατάσετε.

Ὁ διάδοχος ἐχαιρέτησεν ἀι φοτέρας καὶ ἀπῆλθεν. Ἐκεῖνα μετὰ ταῦτα κατέλθον καὶ ἐπεβίβασθησαν τῆς ἀμάξης. Καὶ ἡ μὲν πτωχὴ παιδαγωγὸς ἐστέκετο ὥς μεθυσμένη ὑπὸ τὸ κράτος τῆς συγκινήσεως, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε παύσει οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ δοκιμάσῃ, ἡ ὦραία χήρα δὲ ἐμειδίει ἔνα σατανικὸν μείδισμα, καὶ μὴ ἀκουσμένη, ἐψιθύριζε.

— Καϋμένη Λόλα ; Ἄν ἦσο σὺ εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσῃς ποίαν μεγάλην σοῦ ἐτοιμάζω εὐτυχίαν, θὰ ἦσο γεμάτη ἀπὸ χαρὰν αὐτὴν τὴν στιγμὴν.

Ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν της.

— Ἐρωμένη τοῦ Κόνπριτς ! ἐπανέλαβε. Τί ἄλλο εἰμπορεῖς νὰ ποθήσῃς περισσότερον.

* *

Τὴν ἐνδεκάτην πρωινήν ὥραν τῆς ἐπομένης, ἔξω ἀπὸ τὴν κατοικίαν τῆς Μαργαρίτας Νούγκοβιτς, ἐσταμάτησε μία ἰδιωτικὴ

ἄμωξα καὶ μέσα ἀπὸ αὐτὴν κατῆλθεν ὁ ὑπασπιστὴς τῆς ὑψηλότητος τοῦ φόν Σίρμπεργκερ.

Ὁ Σίρμπεργκερ συνωμίλησεν ἐπ' ἄρκετόν μὲ τὴν Νούγκοβιτς περὶ τῆς Δόλας, ἔλαβεν ἀθρόας τὰς διαβεβαιώσεις της ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγὸς θὰ ἐγίνετο ἐρωμένη τοῦ ὑψηλοῦ κυρίου τοῦ καὶ ἔφυγεν. Ἡ Νούγκοβιτς τὸν συνώδευσσε μέχρι τῆς θύρας. Καὶ ὅταν ἐπαινῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά της καὶ πάλιν, ἐμειδίασεν ὑπερτάτης εὐχαριστήσεως μειδίωμα, καὶ μετὰ πλήρους εἰς τὰ ἴδια της λόγια πεποιθήσεως.

— Θὰ γίνῃ ναί ! ἐψιθύρισεν. Ἡ Δόλα, θὰ γίνῃ ἐρωμένη τοῦ καὶ θὰ γίνῃ διότι τὸ θέλω καὶ τὸ ὑποσχέθηκα ἑγὼ !

Τὴν ἐσπόμενὴν ἀφοῦ ἐνουθέτησε τὴν Δόλαν καὶ τῆς ἔδωκε μυρία ὑποσχέσεις τῆς ἀνῆγγειλεν ὅτι ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ διαδόχου τὴν ἐπασκέφθη καὶ πάλιν νὰ τῆς ὑπενθυμίσῃ ὅτι τὰς ἀνέμενεν εἰς τὸν χορόν, περᾶγμα τὸ ὁποῖον τῆς ἔδειδε νὰ πιστεῦναι ὅτι τὸ μέλλον ἡνοίγετο δι' αὐτὴν πανευτυχές.

— Ἄν ἡ ὑψηλότης Του εὐδοκήσῃ νὰ δεῖξῃ δι' ἐσὲ ἐνδιαφέρον, προπέθεσε, τότε .. ὦ, τότε, ἀγαπητὴ μου φίλη, τὸ μέλλον δι' ἐσὲ θὰ εἶνε καὶ τι περισσότερον ἀπὸ ἀνθοσπαρμένον, καὶ τι περισσότερον ἀπὸ λαμπρόν καὶ εὐτυχές.

Καὶ ἡ Μαργαρίτα Νούγκοβιτς, ἐξακολουθοῦσα, ἀνεπαρέστησε μὲ τὰς ἐκφραστικωτέρας τῶν ἐκφράσεων ἕνα εὐτυχές μέλλον, ὅμοιον μὲ τὸ ὁποῖον δὲν τὸ εἶχεν ἐλπίσει καὶ δὲν τὸ εἶχεν ὀνειροπολήσει ἡ ἀτυχὴς αὐτὴ, ἡ ὁποία τώρα, παρακολουθοῦσα διὰ τῆς φαντασίας της τὸ οὕτω ζωηρῶς καὶ οὕτω καταλεπτῶς διαγραφόμενον μέλλον, ἡσθάνθη τὸν ἑαυτὸν της νὰ καταλαμβάνεται ἀπὸ ἱλιγγόν.

Καὶ ἡ ὥραία χήρα, ἀφοῦ κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἐνέβαλεν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ἀκράτου παιδαγωγοῦ συναισθήματα διάφορα ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἡσθάνετο ἡ Δόλα μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς, τὴν ἔσυρε πρὸς τὴν τραπεζαρίαν καὶ ἐδείπνησαν.

— Κοιμήσου τώρα ! τῆς εἶπεν ἑπειτα. Καὶ ὅταν εἶναι καιρὸς θὰ ἐτοιμασθῶμεν.



Ἀπὸ τῆς ἐβδόμης νυκτερινῆς ὥρας, αἱ δύο γυναῖκες ἤρχισαν νὰ προετοιμάζωνται διὰ τὸν χορόν. Ἐνεδύθη πρῶτῃ ἡ

Νούγκοβιτς, ἡ ὁποία ἐφόρεσε μίαν περιεργον ἐνδυμασίαν, καὶ τοιαύτην ὥστε νὰ τὴν καθιστᾷ ὠραιότεραν ἀπὸ ὅ,τι ἦτο.

— Κατ' ἐκφρασθεῖσαν τῆς ὑψηλότητός του ἐπιθυμίαν, εἶπε, θὰ λάβω μέρος εἰς παρὰστασίν τινε, τὴν ὁποίαν θὰ δώσωμεν κατὰ τὸ τέλος τοῦ χοροῦ. Προηγουμένως ὅμως, ἐννοῶ νὰ διασκεδάσω ἐγώ. Καὶ μετεφεισμένη ὅπως εἶμαι, θὰ διασκεδάσω ὅσον ἡμπορέσω καλλίτερα. Καὶ τώρα ἡ σειρά σου Ἀόλα.

Μέσα ἀπὸ τὴν ἱματιοθήκην τῆς, εἰς τὴν ὁποίαν εἰς πυκνὰς τάξεις ἦσαν τοποθετημέναι διάφοροι βρῦτοιμοὶ ἐσθῆτες, ἡ χήρα Νούγκοβιτς ἀνέστυρε μίαν, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἦσαν ὑπερβολαὶ καὶ αἱ ἐκφράσεις τοῦ θαυμασμοῦ. τὸς ὁποίας ἡ ἰδία εἶχε κάμει πρὸ ὀλίγου δι' αὐτήν.

Τὴν προσέφερρεν εἰς τὴν παιδαγωγὸν καὶ ἐκείνη μετὰ τινος ἀκόμῃ ἀντιρρήσεις, τὴν ἐφόρεσεν.

Ἡ κυρία Νούγκοβιτς. τὴν ὑπέρειπε μόνῃ Τῆς ἀνέδρασε τὰ μεταξένια τῆς μαλλιά, εἰς μίαν θαυμασίαν καὶ τελείως προσαρμομιζομένην μὲ τοῦ προσώπου τῆς τὴν κατατομὴν κόμμωσιν· ἐκάρφωσεν ἐπάνω εἰς τὰ μαλλιά τῆς ἀδαμαντοκόλλητα στήριγματα· ἐπέρασεν εἰς τ' αὐτιά τῆς ἐνώτια πολύτιμα καὶ εἰς τὸν τράχηλόν τῆς ἓνα βαρύτιμον περιλαίμιον, τὴν ἐκράτησεν ἀπέναντί τῆς ἔπειτα, τὴν ἀπεθαύμασεν ἐπὶ πολὺ, καὶ ὑπὸ ἀρετῆτος καταληφθεῖσα ἐνθουσιασμοῦ, τὴν ἤρπασε, τὴν ἐσφίξεν εἰς τὴν ἀγκαλιάν τῆς, τὴν ἐφίλησε καὶ ἀνυποκρίτως τὴν φορᾶν αὐτήν.

— Εἶσαι ἄγγελος! τῆς εἶπεν. Εἶσαι ἀληθινὸς ἄγγελος Ἀόλα, καὶ, σοῦ ἀξίζει. ὅχι ἡ εὐμένεια τῆς ὑψηλότητός του μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ θρόνος του ἀκόμῃ.

Δὲν εἶχεν ἄδικον δὲ οὕτω ἐκφραζομένη ἡ κ. Νούγκοβιτς!

Ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγός, ἦτο κατὰ τι περιωσότερον ἀπὸ ὥραία. Ἦτο μία ἀπὸ τὸς μυθολογουμένας νηρηίδας, ἦτο μία Ἀρουάτις εἰς τὴν καλλιτεχνικότητά τοῦ καίτω ἀπὸ τὸ φόρεμά τῆς διαγραφομένου σώματός τῆς, εἰς τὴν δειρωδῶς ὥραϊαν τῆς μορφὴν ποῦ ἐπλαισιώτο ἀπὸ τὰ μὲ διαμάντια στολισμένα τῆς μαλλιά, εἰς τὸ παρὰστημα, εἰς τὸ θαυμάσιόν τῆς σύνολον, ὥραία τόσον, ὥστε ν' ἀποφεύγωμεν νὰ τὴν σκιαγραφήσωμεν. Ἐκ φόβου μήπως δὲν εἴπομεν οὔτε τὸ ἥμισυ ἐκείνου, τὸ ὁποῖον πράγματι ἦτο.

Καὶ ἡ Νούγκοβις, ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ ἐθαύμασε τὴν Λόλαν, ἀφοῦ καὶ πάλιν ἐμακάρισεν ἐκείνον ὃ ὁποῖος θὰ ἀπέκτα αὐτὴν τὴν τόσον εὐμορφὴν καὶ τόσον θελκτικὴν, συνεβουλεύθη τὸ ὥρολόγιόν τῆς, ἐσκέφθη, ὑπελόγισε καὶ εἶπε :

— Εἶναι καιρὸς νὰ φεύγωμεν. Ὅλιγον μετὰ τὴν δεκάτην θὰ εἴμεθα ἐκεῖ.

Κατῆλθον καὶ ἐπέβησαν τῆς ἀναμενούσης ἁμάξης, ἡ ὁποία ἐξεκίνησεν αὐτοστιγμὴν τρέχουσα πρὸς τὴν ἑκαυλὶν καὶ φέρουσα τὴν εὐμορφὴν παιδαγωγὸν ἐκεῖ ὅπου τῆς εἶχε στηθῇ ἡ τρομερὰ παγίς, ἐκεῖ ὅπου ἐνεφύλευεν ἡ τρομερὰ καταστροφὴ.

Ὅταν ἐφθασαν, ἠναγκάσθησαν νὰ σταθοῦν εἰς ἀρκετὴν τῆς μεγάλης εἰσόδου ἀπόστασιν.

Πρὸ τῆς ἰδικῆς τῶν, ἐστιάμενον ἀρκεταὶ ἄμαξαι, ἐκάστη τῶν ὁποίων, ὅταν ἀπεβίβαζε τοὺς ἐπιβάτας τῆς, ἀπεμακρύνετο διὰ νὰ παραχωρήσῃ εἰς ἄλλην τὴν θέσιν τῆς.

Ἐπλησίασαν τέλος καὶ κατῆλθον.

Οὕτως ὁ κύριος Νούγκοβις, οὗτε ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγὸς ἐφόρουν τὰς προσωπιδὰς τῶν. Καὶ οὕτως ἀκάλυπται, ἐπροχώρησαν διὰ μέσου τοῦ καταφύτου δρομίσκου, ἀκολουθεῖντες ἄλλους προπορευομένους καὶ ἐφθασαν μέχρι τῆς κυρίας κλίμακος, παρὰ τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας ἐστέκετο ἕνας ἀρρενωπὸς κύριος, φορῶν στολὴν ἱππόκου τοῦ Μεσαιῶνος.

Ἡ κυρία Νούγκοβις ἐστράφη καὶ τὸν παρετήρησε μὲ βλέμματα τὰ ὁποῖα κατέστησαν διὰ μιᾶς πραγματικῆς περιεργα. Τὸν ἀνεμέτρησεν ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀνύχων, τὸν ἀπεθαύμασε καὶ ἀποτόμως συνοφρυομένη :

— Ὁραῖος νέος, ἐπιθύρισε. Πολὺ ὥραϊος καὶ πολὺ γλυκύς.

Καὶ σύρουσα τὴν συγκεκινημένην παιδαγωγὸν ἀνῆλθε καὶ ἐξηφανίσθη εἰσελθοῦσα μέσα εἰς ἕνα θωμάτιον, διασώζουσα ζωερὰν ἀκόμη τὴν ἐνεύπωσιν ποῦ τῆς εἶχε προξενήσει ὁ παρὰ τὴν κλίμακα ἄγνωστος.

Ἐκεῖνος, ὃ ὁποῖος δὲν ἦτο ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀσιγνόνμον Νοταρᾶν, ἐφ' ὅσον τὸν παρετήρει ἡ ὥραία Νούγκοβις, προσεποιεῖτο τὸν ἀδιάφορον. Ὅταν αὐτὴ ἀνῆρχετο, τὴν παρεκλούθει μὲ τὸν κανθὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς. Ὅταν ἀνῆλθε καὶ ἐξηφανίσθη, ἐγκατέλειπε ταχέως τὴν θέσιν του, ἀνῆλθε πηδῶν ἀνὰ τέσσαρας τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος καὶ ἐσπευσσε κατόπισθεν τῆς Νούγκοβις, σύνοφρυς μορφάζων, ἀπορῶν καὶ ψιθυρίζων.

— Περίεργα ! Πολὺ περίεργα πράγματα συμβαίνουν σήμερα. Τί τάχα νὰ προετοιμάζεται ;

Τὰ πλήθη τῶν προσκεκλημένων ἦσαν πυκνά. Ἄνθρωποι τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ζερβουδάκη καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν προσκεκλημένων ἔτρεχον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καὶ ὁ ἀστυνόμος Νοταρᾶς δὲν ἐφοβεῖτο μήπως παρεξηγηθῇ διὰ τὴν σπουδὴν τοῦ ἐδείκνυε νὰ ἀνέλθῃ καὶ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν Νούγκοβιτς.

Ἐπλησίασε τὸν εἰς τὴν θύραν ἱστάμενον θυρωρὸν, ἐκείνον ὁ ὁποῖος ἦτο ἐντεταλμένος νὰ ἐπιβλέπῃ τὴν τάξιν, καὶ νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν εἴσοδον, εἰς ἐκείνους μόνον, οἱ ὁποῖοι ἔφερον ἀτομικὰς προσκλήσεις.

— Πρὸ ὀλίγου, τοῦ εἶπε, εἰσῆλθον δύο κυραὶ Δὲν εἶναι ;

— Εἰσῆλθον πολλαί, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

— Εἶσαι ἀνόητος. Ἐννοῶ τὰς δύο τελευταίας.

— Μάλιστα !

— Ἀπάντησέ μου λοιπὸν, χωρὶς νὰ προσπαθῇς νὰ ἐπιδείξῃς εὐφυΐαν, τῆς ὁποίας στερεῖσαι τελείως.

— Κύριε ! ...

— Ἄφησε τὰς διαμαρτυρίας καὶ λέγε. Ποῖαι ἦσαν ;

— Δὲν τὰς γνωρίζω.

— Τὰς γνωρίζεις καὶ πολὺ καλὰ ! Ἦσαν ἡ κυρία Νούγκοβιτς καὶ ἡ δεσποινὶς Λόλα, ἡ πρῶτην παιδαγωγὸς τοῦ κυρίου σου !

— Ἐ, ναί !

— Τὰς προσκλήσεις των ! Δώσέ μου λοιπὸν τὰς προσκλήσεις των.

— Δὲν θὰ τὸ κάμω.

— Νομίζεις ;

— Βεβαίως ! Δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ συμμορφουῖμαι μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ καθ' ἑνός. Παρακαλῶ ἀφήσατέ με ἤσυχον.

Ὁ Νοταρᾶς ἔσυρεν ἀπὸ τοῦ κόλπου του ἓνα ἔγγραφο τῆς ἀστυνομίας διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιστοποιεῖτο ὅτι ὁ φέρων αὐτὸ ἦτο μυστικὸς, ὁ ἀστυνόμος Δουπλές !

— Λέγε τώρα, τοῦ εἶπεν ἔπειτα. Ἐννοεῖς νὰ μὲ ἀναγκάσῃς νὰ σὲ στείλω μέσα.

Ὁ θυρωρὸς φοβηθεὶς ἔδωσεν εἰς τὸν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον



Ἀπὸ τοῦ μέρους ἐκείνου παρνηκούθησαν
τὰ συμβαίνοντα.

Ὁ Καπετὰν Δράκος

φυλ. 29

Δουπλὲ ἀστυνόμον Νοταρᾶν νὰ ἐξετάσῃ τὴν πρόσκλησιν τῆς Νούγκοβιτς, ἣ ὅποια ἐλεγεν ὅτι ἐκαλεῖτο «κατ' ἐπιθυμίαν τῆς ὑψηλότητός του».

Ὁ ἀστυνόμος Νοταρᾶ; συνωφρυνθῆ καὶ παρέμεινε ἐπὶ πολὺ βυθισμένος εἰς σκέψεις βαθυτάτας. Ἐπέστρεψε εἰς τὸν θυρωρὸν τὴν πρόσκλησιν ἔπειτα, καὶ εἰσεχώρησε εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἐπαύλεως μορφάζων καὶ ἀπορῶν καὶ ψιθυρίζων ἐν ταυτῷ.

— Περὶεργα πράγματα ! Πολὺ περὶεργα καὶ πολὺ ἀνεξήγητα πράγματα. Τί πρόκειται νὰ γέῃ τάχα ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Δι' ἐμφανίσεις ἐνὸς νεκροῦ.

Ἄλλὰ καθ' ὃν χρόνον ὁ Εὐαγγελινὸς πρῶτον καὶ οἱ ἑτέροι τῆς Δέσσης τῶν 40 ἔπειτα, μετέφερον τὸ πτώμα τοῦ Μπερεκέτη ἀπὸ τῆς οἰκίας τῆς Νούγκοβιτς εἰς τὴν ὁδόν· ἐνῷ χρόνῳ ὁ ὑποκόμης Παῦλος Φουσὺ ἐδημιούργει ψευδῇ κί·δυνον διὰ τὴν δεσποινίδα Βίλιγκαμ, τὴν ἔσωζεν ἐξ αὐτοῦ καὶ ἔκαμνε τὴν γνωριμίαν τῆς δι' αὐτοῦ· ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ Εὐαγγελινὸς πρῶτον καὶ ὁ Ἰβάν Βασίλωφ μετ' αὐτον ἐφυλακίζοντο καὶ ἔδραπέτευον· ἐνῷ ὁ Λορέντζος Φρέγκολι καὶ οἱ συνεργάται του ἐξυφαινον τὰς γνωστὰς εἰς τοῦτ' ἀναγνώστας μας πλεκτάνας διὰ τὴν παιδαγωγόν, καὶ τὴν ᾗδῃγουν τώρα, διὰ τῆς Νούγκοβιτς, πρὸς τὴν καταστροφὴν, τί ἔκαμνε, πῶς ἐνήργει καὶ εἰς ποίας ἐνεργείας προέβαινεν ὁ νομιζόμενος νεκρὸς Ἕλλην ἀστυνόμος Νοταρᾶς, ἀποκαλύψεις εἶχεν ἐπετύχει καὶ πῶς ἐσκόπευε νὰ ἀντιπαλαίσῃ πρὸς τὸν Λορέντζον Φρέγκολι καὶ τοὺς συντρόφους του ;

Τὸν εἶδομεν σωζόμενον ὑπὸ δμάδος τιγρὸς Ἰθαγενῶν, τὸν συνηντήσαμεν παρακολουθοῦντα τὴν ἀ·αξαν τοῦ Φρέγκολι, ἐκείνην εἰς τὴν ὅποian εὗρίσκετο τὸ πτώμα τοῦ Μπερεκέτη, καὶ τὸν ἀνευρίσκομεν παρακολουθοῦντα τὴν συνοδὸν τῆς Δόλας Μαργαρίτον Νούγκοβιτς.

Καὶ ἐπειδὴ, ὅλαι αἱ πράξεις, ὅλαι αἱ ἐνεργεῖαι, ὅλα τὰ διαβήματα καὶ ὅλαι αἱ ἀποκαλύψεις αὐτοῦ μᾶς εἶνε ἐξ ὁλοκλήρου ἀγνωστοί, θὰ ἀναδράμωμεν ἤδη εἰς τὰ προηγούμενα. διὰ νὰ

τὸν εἶδωμεν δρῶντα καὶ ἐργαζόμενον, πρὶν ἢ ἐξιστορήσωμεν τὰ μέσα εἰς τὴν ἔκτασιν περιεργα συμβάντα.

Ὁ ἀστυνόμος Νοταρᾶς, ὅπως ἦτο μετρημισμένος εἰς ἰθαγενῇ Αἰγύπτειον, εὐθύς ὡς ἐξηλθεν ἐκ τοῦ ποταμοῦ τῇ βοήθειᾳ τῶν ἰθαγενῶν, κατηυθύνθη, ὅπως εἴπομεν, πρὸς τὴν πόλιν, ὅταν εἰσῆλθεν εἰς αὐτήν, ἐσπευσεν εἰς συνάντησιν τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας εἰς τὸν ὅποιον εἶπε.

— Παρεσύρθηγ ὑπὸ τιῶν ἀγνώστων, κύριε διευθυντά, ἐρρίφθη εἰς τὸν Νεῖλον καὶ ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι μὲ ἐπαγίδευσαν, μὲ νομίζουν νεκρόν. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐξακολουθήσω νομιζόμενος νεκρός, διὰ νὰ δυνηθῶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, νὰ συλλάβω ἀνχερότερον τὴν σπεῖραν ἐκείνην, ἐπὶ τὰ ἔχνη τῆς ὁποίας θὰ τεθῶ.

Ὁ διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας, ἀρκετὰ ἐκπεπληγμένος διὰ τὸ περιεχόμενον τῆς τόσον λακωνικῆς ἀναφορᾶς τοῦ ἀστυνόμου Νοταρᾶ, ἐσπευσεν νὰ τοῦ ζητήσῃ ἐξηγήσεις καὶ εὐρυτέρας ἀνακοινώσεις, τὰς ὁποίας ὁμως δὲν τοῦ ἔκαμεν ἐκεῖνος.

— Δὲν γνωρίζω ποῖοι ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι μὲ ἐξηπάτησαν! ἀπήντησεν ὁ Νοταρᾶς ἀποκρύπτων τὴν ἀλήθειαν. Θὰ τοὺς μάθω ὁμως. Καὶ διὰ νὰ τὸ κατορθώσω, κύριε διευθυντά, χρειάζομαι ἄδειαν ἐνὸς μηνός, ἀπόλυτον ἐλευθερίαν ἐνεργείας καὶ ἓνα ἔγγραφόν σας, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ πιστοποιηταὶ ὅτι εἶμαι ὁ μυστικὸς ἀστυνόμος κ. Δουπλέ.

— Εὐκόλον τὸ πρᾶγμα. Ἄλλο; Θέλετε τίποτε ἄλλο, κύριε Νοταρᾶ;

— Νὰ τηρηθῇ ἀπολύτως μυστικὴ ἡ σωτηρία μου καὶ ἀπ' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς συναδέλφους μου, τὰς ἀκριτομυθείας τῶν ὁποίων φοβοῦμαι πολὺ.

Ὁ διευθυντῆς ὑπεσχέθη πάντα ταῦτα καὶ ἔγραψε πρᾶγματι ἰδιοχείρως ἓνα φύλλον ταῦτότητος, τὸ ἐσφράγισεν, τὸ ὑπέγραψε καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν ἀστυνόμον Νοταρᾶν, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπῆλθε μετ' ὀλίγον διὰ νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ ἔργου του.

Ὁ διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας δέ, ὅχι μόνον δὲν ἀπεκάλυψε τὴν ἀλήθειαν ὡς πρὸς τὸν Νοταρᾶν, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας, προέβη εἰς τὴν ἐπίσημον βεβαίωσιν τοῦ θανάτου του. Καὶ τοιοῦτόπως μαζὺ μὲ τοὺς ἑταίρους «τῆς Δέσχης τῶν 40» καὶ ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος, ἐπληροφορήθη ὅτι, ὁ ἱκανότατος καὶ συμπαθέστατος

Ἕλλην ἀστυνόμος Νοταρᾶς ἐξηφανίσθη μυστηριωδῶς, φονεῖς ὑπ' ἀγνώστων προφανῶς. Οἱ φιλήσυχτοι πολίται ἐλοπήθησαν διὰ τὸν θάνατόν του. Οἱ κακοποιοὶ ἐσκίρτησαν ἀπ' χαράν.

Εἶχαν ἀπαλλαγῇ πλέον τοῦ ἀμειλίκετος διώκτης των Ἕλληνας ἀστυνομικοῦ, καὶ ἠδύναντο ἔωρα νὰ ἐξασκοῦν ἀφόβως τὴν ἐπάγγελμά των.

* *

Ὁ ἀστυνόμος Νοταρᾶς δ' ἀφ' ἐτέρου. Ἀπ' αὐτῆς ἐκείνης τῆς στιγμῆς, ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐξίχνιασιν τοῦ μυστηρίου ἐκείνου, πρώτη ἐκδήλωσις τοῦ ὁποίου ἦτο ἡ κατ' αὐτοῦ ἐνεργηθεῖσα δολοφονικὴ ἐπίθεσις.

— Τὸ κλειδί εἶνε ἡ Κόρα ! ἐσκέφθη. Δὲν ἔχω λοιπὸν νὰ κάμω ἄλλο τίποτε, παρὰ νὰ παρακολουθῶ τὴν ἀχάριστον αὐτὴν ἀθιγγανίδα, ἡ ὁποία, χωρὶς νὰ σκεφθῇ καὶ χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῇ τὰς ὑποχρεώσεις τὰς ὁποίας ἔχει πρὸς ἐμέ, μὲ παρέσυρε πρὸς τὸν θάνατον.

Ἐπειδὴ ὁ ἀστυνόμος Νοταρᾶς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παρακολουθῇ νυχθημερὸν τὴν νεαρὰν Ἀθιγγανίδα, ἀπεφάσισε νὰ προσλάβῃ ὡς βοηθὸν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του τὸν ἐμπιστόν του ὑπηρέτην Κώσταν, ἕναν ἀρκετὰ περίεργον τύπον, περὶ τοῦ ὁποίου ἐν τοῖς ἐπομένοις θὰ λάβωμεν τὴν ἀφορμὴν νὰ ὁμιλήσωμεν ἐκτενέστερον.

Ὁ Κώστας Ζαρίχης, ὁ ὑπηρέτης του, ὅταν ὁ Νοταρᾶς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἡσυχολεῖτο εἰς τὸ νὰ ἀνακίησῃ τὴν καρδίαν τῇ ὑπηρετείας τῆς κατάνικρου οἰκίας, ἡ ὁποία, ὅπως εἶπες, τὸν ἐπολιόρχει ἀπὸ πολλοῦ.

Εἰς τὸν ὑπηρέτην αὐτὸν ἔπρεπε νὰ τοῦ ὁμιλῇ μὲ θάρρος ὅς εἶχαν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην. Ἀφ' οὗ λοιπὸν τοῦ εἶπεν ἔπρεπε νὰ πιστεύεται νεκρὸς ἀπὸ ὅλους, ἀνέθεσεν ἐπειτα νὰ παρακολουθῇ τὴν τσιγγάναν Κόραν.

— Θὰ τὴν παρακολουθῇ; ὤλην τὴν ἡμέρα καὶ ὤλην τὴν νύκτα, τοῦ προσέθεσε. Θὰ κοιμᾶται, ὅταν θὰ κοιμᾶται καὶ αὐτὴ. Θὰ ξυπνᾷ; ὅταν θὰ ξυπνᾷ καὶ αὐτὴ. Θὰ τὴν παρακολουθῇς κατὰ πόδας καὶ θὰ βλέπῃς ποῦ πηγαίνει καὶ μὲ ποίους συναντᾶται.

— Καὶ σὰν τὴν βλέπω ;

— Θὰ πηγαίνης εἰς τὸ καπηλαῖον τοῦ ἐξαδέλφου σου, κατὰ τὰς δέκα τὸ βράδυ, καὶ θὰ μὲ περιμένῃς νῆαρθω νὰ μοῦ εἰπῇς.

Ὁ Νοταρᾶς ἔδωκεν ἔπειτα εἰς τὸν ἔμπιστόν του ἕνα ὀλόκληρον πλήθος ὁδηγῶν, σχετικῶν μὲ τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον θὰ ἀναλάμβαναι. Τοῦ ὑπέδειξε τὰς προφυλάξεις, τὰς ὁποίας θὰ μεταχειρίζετο, τὸν τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου θὰ κατέρθωνε νὰ τὴν παρακολουθῇ χωρὶς νὰ γίνεται ἀνιληπτὸς παρ' αὐτῆς, τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ διέμενε κατὰ προτίμησιν, καὶ ἐν λόγῳ πάν ὅ,τι θὰ ἐξησφάλιζε τὴν ἐπιτυχῇ διεξίγαγγὴν τῆς ὑποθέσεως, τὴν ὁποίαν τοῦ ἀνέθεκε.

— Μετεμφίεσσε τώρα καὶ φύγε ! προσέθεσε. Καί, μὴν ξεχνᾷς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶπομεν.

Ὁ Κᾶστας, διεβεβαίωσε διὰ μίαν ἀκόμη φοράν τὸν Νοταραν διὰ θὰ κατέβαλεν ὅλας του νὰς προσπάθειας, διὰ νὰ φανῇ ἀνεπίτρεπτος τῆς ἐμπιστοσύνης του. Ἐκεῖνος δὲ ἐξῆλθε καὶ ἔφυγεν ἀποφασισμένος νὰ διαθέσῃ ὅλας τὰς φροντίδας του πρὸς ἀνακάλυψιν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἔκαμαν ἔναρξιν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἀγνώστου εἰς αὐτὸν σχεδίου τῶν, διὰ τῆς κατ' αὐτοῦ ἀποτυχούσης δολοφονικῆς τῶν ἀποπειρᾶς.

Ὁ ἀστυνόμος Νοταρᾶς, δὲν εἶχε τίποτε τὸ δεδομένον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ κάμνῃ ἔναρξιν τῶν ἐρευνῶν του, πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν ἡθικῶν αὐτουργῶν τῆς ἐναντίον του δολοφονικῆς ἀποπειράς, ἡ ὁποία, ὅπως αὐτὸς ἀκραδάντω; ἐπίστευε, δὲν ἐγένετο πρὸς ἐκδίκησιν, ἐκ μέρους ἀνθρώπων, τοῦ; ὁποίους εἶχε βλάψαι ἐν τῇ ἐξασκήσει τοῦ ἐπαγγέλματός του.

Ἦτο βέβαιος ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐσχέδιασαν καὶ ἐξετέλεσαν τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπόπειραν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος, ἦσαν ἀνθρώποι ἐτοιμαζόμενοι διὰ τὴν διεξαγωγὴν καίποιου κακούργου σχεδίου τῶν. Ἐπὶ πλέον, ἦτο φανερόν ὅτι οἱ ἀνθρώποι αὗτοι, τοῦ ἦσαν γνωστοὶ ἐκ τῆς προτέρας δράσεώς τῶν. Ποῖοι ἦσαν ὅμως ; Καὶ μέσα ἀπὸ τὸ πλήθος τῶν κακοποιῶν, τοὺς ὁποίους εἶχε καταδιώξει, ποίους νὰ θεωρήσῃ ὡς ὑπευθύνους καὶ ἐκτελεστὰς τῆς δολοφονικῆς τῶν ἀποπειρᾶς ;

Τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος, ἠδύνατο νὰ τὴν εὕρῃ μόνον εἰς παραηκολούθει τὴν Κόραν. Ἐκείνη, φυσικά, θὰ συνηγεᾶτο μὲ τοῦς συνενόχους τῆς καὶ θὰ τὸν εἶπτε τοιουτοτρόπως ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν κακούργων καὶ τῶν ἀγνώστων τῶν σχεδίων, ἐπὶ τὰ

Τχνη ἐκείνων οἱ ὅποιοι μὲ τὴν πρώτην των ἐνέργειαν, ἀφῆκαν νὰ δειχθῇ ὅτι εἶχον ἐξαιρετικῶς τρομερὸν σκοποῦς.

Αὐτὴν ὁμως, θὰ τὴν παρηκολούθει ὁ ὑπηρέτης του, ὁ ὅποιος ἦτο μοναδικὸς εἰς τὴν διεξαγωγὴν μιᾶς ὑπηρεσίας, ὅπως ἦτο ἐκείνην τὴν ὁποίαν τοῦ ἀνέθεσε. Καὶ ἄλλοτε εἶχεν ἀναλάβει μιαν παρομοίαν ἀποστολήν, καὶ τὴν ἔφερεν εἰς πέρας μὲ θανμαστὴν ἐπιτεδιότητα, τοιαύτην ὥστε νὰ ἐνθαρρύνῃ τῶρα τὸν Νοταρᾶν νὰ τοῦ ἀναθέσῃ τὴν κατασκοπεῖαν τῆς Ἀθιγγανίδος Κέρως.

— Οἱ κακοῦργοι, διελογίζοντο ὁ ἀστυνομικὸς, πιστεύοντας ὅτι ἐπὶ τῆς δὲν θὰ φροντίσουν νὰ λάβουν καμμίαν προσο-
λαξιν. Καὶ καθ' αὐτὸν τὸν τρόπον, θὰ ὑπεβληθῇσιν τὸν Ζα-
ρίφην καὶ ἐμὲ εἰς τὸ δύσκολόν μας ἔργον.

Ἐπὶ δύο ἡμέρας ὁ ὑπηρέτης του δὲν εἶχε νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ ἀπολύτως τίποτε, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἤκουσε πολλοὺς πιστεύοντας εἰς τὸν διαδοθέντα θάνατόν του.

Αἱ ἐφημερίδες εἶχον ἀναγράψει τὴν εἴησιν, ἡ ὁποία ἐπροξένησε ζωηρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὸν κόσμον. Ὅταν τὴν πρῶ-
την ἡμέραν ἐτοιχοκολλήθη πρὸ τῶν γραφείων μιᾶς ἐφημερίδος
ἡ εἴησις τοῦ θανάτου τοῦ Νοταρᾶ, συνηθροισθησαν πρὸ αὐτῶν
ὀλόκληρα πλήθη περιέργων καὶ ἀνεγίνωσκον καὶ ἐσχολίαζον
τὴν εἴησιν.

Παρήλθον ἀρκεταὶ ἡμέραι ἀκόμη, ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ Ζαρί-
φης δὲν ἀνήγγειλε τίποτε τὸ σοβιρὸν, ἀλλὰ καὶ παρηκολούθει
νυχθημερὸν τὴν νεαρὰν ἀθιγγανίδα Κέραν, ἡ ὁποία πράγματα,
δὲν συνηντήθη μὲ κανέναν ἐκ τῶν ἀνθρώπων τῆς «Δέσσης» των
40» καθ' ὑπόδειξιν τῶν ὁποίων, ὅπως γνωρίζομεν, παρέσυρε
τὸν ἀτυχήμονα Νοταρᾶν.

Ἐσκέφθη ὅλα τὰ ὑποπτα ἐκεῖνα μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπῆρ-
χον πιθανότητες νὰ ἀνέυρῃ τοῦ καταζητουμένου ἐγκληματίας,
ἀλλὰ δὲν ἀνεκάλυψε τίποτε. Πρῶτον μετέβη εἰς «τὴν Δέσχη» των
40» μεταφωτισμένος εἰς ξένον, καὶ ἐζήτησε νὰ τοῦ ὑποδειχ-
θοῦν ὅλα τὰ διαμερίσματα αὐτῆς. ἔχων τὸν σκοπὸν νὰ ἐρευνήσῃ
μέσα εἰς αὐτά, ὅπου, πάνυ πιθανόν, νὰ εὕρισκετο ἐνοχοποι-
τικὴ τις ἐπιστολὴ ἢ ἄλλο τι ἐκ τοῦ ὁποίου νὰ ἐπιστοποιεῖται
ἡ εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπόπειράν ἀνάμειξις τῶν ἐταίρων τῆς
Δέσσης.

Ὁ ἀστυνόμος Νοταρᾶς ἤρchiσε εἰς ἐρεῦνας του ἀπὸ τῆς με-

γαλακτοποῖς ἐκείνης αἰθούσης «τῆς Λέσχης τῶν 40», μέσα εἰς τὴν ποίαν συνεδρίαζον οἱ δειῖμοι αὐτῆς. Ὅμως, οὕτε εἰς αὐτὴν, οὕτε εἰς ἄλλην τινὰ ἀνεκάλυψε τίποτε τὸ ὑποκίον καὶ ἠναγκάσθη νὰ στρέψῃ πρὸς ἄλλην κατεύθυνσιν τὸς ἐνεργείας του.

Μετὰ τῶν ἡμερῶν ἐκεῖνων, ἐν ᾧ εὗρίσκετο εἰς κάποιον καπηλεῖον ἀνελήφθη μίαν ὁμῶς ὑπόπτων νὰ συνομιλεῖν χαμηλοφώνως. Τοὺς παρεκολούθησε, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Τοὺς εἶδε μετεμφεζομένους, τοὺς παρεκολούθησε μετεμφεσμένους, καὶ αὐτὸς εἰς ἰθαγενῇ. Ἐνας ἐξ αὐτῶν, ὥρισε τόπον συναντήσεως τὸ ἴδιον ἐκεῖνο μέρος κατὰ τὴν τετάρτην ὥραν τῆς πρωΐας, καὶ ἔφυγεν.

Ὁ Νοταρᾶς τὸν παρεκολούθησε. Τὸν εἶδε μεταβαίνοντα εἰς τὸ ὑπόγειον τῆς «Λέσχης τῶν 40» καὶ ἐνῶ τὴν ἀνέμενε νὰ ἐξέλθῃ καὶ πάλιν, τὸν εἶδε νὰ ἀκοιουθῇ τέσσαρας συντρόφους του. Τοὺς παρεκολούθησε. Τοὺς εἶδε συναντωμένους πρὸ τῆς οἴκας τῆς χήρας Νούκοβιτς μὲ τὸν Πρόεδρὸν τῶν Λορέντζος Φρέγκολι καὶ ἔκαμε σκληρὸν εὐχριστὸν ἀκπλήξως.

— Δὲν ξύξω ἂν ὁ Φρέγκολι διέταξε νὰ μὴ πνίξουν ἐπιθύρσαν. Εἰμαι βέβαιος ὅτι, ὅτε καὶ ἐτοιμάζει ὁ ἀνθρώπος αὐτός.

Εἷν εἶδε ἀπομακρυνόμενον τῆς οἰκίας τῆς ὥρειας Νούκοβιτς, καὶ αὐτὸς ἔμεινε εἰς τὴν θέσιν του. Μετὰ τινὰς στιγμὰς εἶδε νὰ ἀνέρχεται εἰς αὐτὴν ὁ Ἕλλην μεσίτης τοῦ χρηματιστηρίου.

Διαβόλε ! διελογίσθη ὁ ἀτυνομικός. Εἶπε καὶ ὁ Εὐαγγελινὸς λοιπὸν συνένοχος τῶν ἀνθρώπων τῆς «Λέσχης τῶν 40» ; Ὅτι εἶδωμεν.

Ἀνέμενε. Καί, ὅπως ἦτο κρυμμένος εἰς τὴν θέσιν του, εἶδε ὅτι ὁ Εὐαγγελινός, βηθούμενος ὑπὸ τινος τῶν ὑληρετῶν τῆς Νούκοβιτς, κατεβίβασεν ἓνα πιῶμα, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπεβίβασε μᾶς ἀμάξης.

— Διαβόλε ! ἐπιθύρσα κατάπληκτος. Τί σημαίνει αὐτό ;

Παρεκολούθησε τὴν ἀμάξιν καὶ εἶχεν ἀπομακρυνθῇ ἐπ' ἀρκετὸν ἀπὸ τῆς οἰκίας τῆς Νούκοβιτς, ὅταν αἴφνης διέκρινε τὸν Φρέγκολι διελισθόνοντα πρὸς μίαν πόροdon καὶ ἀπομακρυνόμενον.

— Ὁ Ἀναστάσιος Εὐαγγελινός, διελογίσθη ὁ ἀτυνομικός Νοταρᾶς, καὶ ὁ Λορέντζος Φρέγκολι εἶνε συνένοχοι, καί, φυσικὰ, μετ' ὀλίγον, κάπου θὰ συναντηθοῦν. Τὸ νὰ παρακολουθῇ

κανείς μίαν ἄμαξαν εἶναι δυσκολότερον ἀπὸ τοῦ νὰ παρακολουθῇ ἓνα πεζόν. Καὶ ἀφοῦ καὶ οἱ δύο θὰ καταλήξουν εἰς τὸ ἴδιον μέρος, διατὶ νὰ παρακολουθῇ τὸν Δορέντζον Φρέγκολι

Ἐτέθη ὀπισθὲν του, τὸν εἶδε μεταβαλίνοντα καὶ τοποθετούμενον εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Νούγκοβιτς, ἐκρύβη, εἶδε νὰ ἀναβιβάζεται καὶ μετὰ τοῦτο νὰ καταβιβάζεται καὶ πάλιν ἓνα πεῶμα, ἐνόησεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ἰδίου ἐκείνου πεῶματος, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐπιβιβάσει τῆς ἀμάξης τοῦ Εὐαγγελινός, καὶ ὑπὸ καταπλήξεως καταληφθεὶς :

— Περὶεργον ! διελογίσθη ὁ ἀστυνόμος Νοταρᾶ. Πρὸς τίνα λόγον κάμνουν ὅλα αὐτὰ τὰ τοξεῖδια εἰς τὸ πεῶμα τῆς;

Ἐτοιποθετήθη, ὅπως εἴπομεν, εἰς τὸν ὀπισθιον τροχὸν τῆς ἀμάξης ὁ Ἕλλην ἀστυνομικός, παρηκολούθησε τοὺς συμμορίτας οὕτω, καὶ εἶδεν ἐγκαταλίποντας τὸ πεῶμα εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ καὶ ἀπομακρυνομένους ἔπειτα. Καὶ ὅταν ἐξήτασεν καὶ ἀνεγνώρισεν τὸ πεῶμα, ἐφυγεν ἀπορῶν καὶ μορφάζων, ψευδίζων δέ.

— Ὁ Εὐαγγελινός, ὁ Φρέγκολι καὶ ἡ Νούγκοβιτς, ἐνέχονται εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Πάει καλά ! Ἄς ἴδωμεν τώρα, τί ἄλλο σκοπεύουν νὰ κάμουν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι πρόκειται νὰ συναντηθοῦν στὰς τέσσαρας τὸ πρωῒ, εἰς τὸ ἵπποτον ἐκεῖνο καπηλεῖον.

Μετέβη πράγματι καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὸ καπηλεῖον ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον, ὀλίγον πρὸ τῆς τετάρτης πρωΐνης ὥρας συνηντήθησαν ἄρκετοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων τῆς «Δέσχης τῶν 40» μετρηφισμένοι ὅλοι εἰς Καναδοὺς.

Τοὺς παρηκολούθησε, τοὺς εἶδε κρυπτομένους πλησίον τῆς ἐπαύλεως τοῦ Ζερβουδάκη καὶ ἐκρύβη καὶ αὐτός Μετρημφισμένος εἰς ἰθαγενῇ Αἰγύπτειον ὅπως ἦτο ὁ Ἕλλην ἀστυνόμος Νοταρᾶς, παρηκολούθει τοὺς κακούργους ἀπὸ τῆς ἀπέναντι ὁδοῦ τοῦ Νελλου καὶ τοὺς εἶδε σταματῶντας μίαν ἄμαξαν καὶ συλλαμβάνοντας τὴν εἰς αὐτὴν ἐπιβαίνουσαν νεάνίδα, ἡ ὁποία, ὅπως γνωρίζομεν ἦτο ἡ κληρονόμος τῶν ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων δεσπονίς Λευκὴ Βίλιγκαμ.

— Τί λοιπόν ; διελογίσθη ὁ Νοταρᾶς. Πρόκειται λοιπὸν περὶ λησιείας ;

Αἰφνης διέκρινε πλανώμενον εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἓνα κνηγόν, τὸν ὁποῖον καὶ δὲν ἐδυσκολεύθη ν' ἀναγνωρίσῃ.



Ἡ κυρία Νούγκοβιτς τὴν συνώδευε πάντοτε.

— Εἶπε ὁ Φουσύ ! ἐψιθύρισε. Ὁ ὑποκόμης Παῦλος Φουσύ,

Χωρὶς νὰ κινήθῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του, παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματός αὐτὸν καὶ τοὺς ἄλλους. Ὁ Φουσύ, ἐνῶ ἐκκινήσῃ εἶδε τοὺς συλλαβόντας τὴν νεάνίδα καὶ, χωρὶς νὰ προσυλάσσει καὶ χωρὶς νὰ φροντίξῃ μήπως παρατηρηθῇ ὑπὸ τῶν ληστῶν, κατηυθύνθη πρὸς αὐτούς.

Ὁ Νοταρᾶς, ἀπὸ τῆς θέσεώς του, εἶδε ὅλα τὰ μετὰ ταῦτα λαβόντα χώραν. Τὴν αἰφνιδίαν τοῦ Φουσὺ ἐμφάνισιν, τὴν σωτηρίαν τῆς ἀγνώστου του καὶ τὴν μετ' αὐτῆς ἀναχώρησίν του.

— Μπα ! ἐψιθύρισεν ὁ Νοταρᾶς. Σὶν πολὺ εὐκολα τὴν ἔσωσε τὴν νῆαν ὁ ἱερότης αὐτός. Διάβολε ! Τί νὰ σημαίνουν ὅλα αὐτὰ τάχα ;

Τοὺς παρηκολούθησεν, ἀνεγνώρισεν τὴν νεάνίδα καὶ μειδιῶν εἰρωνικότατον μειδίαμα·

— Εἶπε ἡ κληρονόμος τῶν ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων δεσπογίς Λευκὴ Βίλιγαμ ! ἐψιθύρισε. Μὰ τὴν ἀλήθειαν δέ, ὁ ὄριος ὑποκόμης Φουσύ, μὲ ἀρκετὰ εὐφυᾶ τρόπον ἐπέτυχεν νὰ γνωρίσῃ μαζύ της. Θέλει νὰ βουτήξῃ τάχα τὴν κληρονομίαν της ;
Ἐμειδίασε καὶ προσέθεσε.

— Ἄς τὸ κάμῃ, ἂν εἰμπορέσῃ. Θὰ εἶνε ἀνόητος ; ἂν δὲν τὸ κάμῃ.

* *

Παρακολουθῶν ἀγρύπνως τῆς κινήσεις τῶν εἰαίρων τῆς «Δέσχης τῶν 40» ὁ ἀστυνόμος Νοταρᾶς, ἀνεκάλυψε τὸν ἓνα ἐξ αὐτῶν, τὸν Αἰμίλιον Δεπρέ, ἐγκυθιστάμενον ὑπὸ τὴν ιδιότητα ἑργάτου, εἰς ἓνα οἰκίσκον, εὐρισκόμενον πλησίον τῆς ἐπαύλεως τοῦ Ζερβουδάκη.

— Περιεργον ! ἐσκέφθη Διαιτὶ ἀπεφάσισε τάχα αὐτὸς νὰ παραθερίσῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν, καθ' ὃν χρόνον οἱ φίλοι του ἀσχολοῦνται μὲ τόσον σοβαρὸς ἀσχολείας ; Πρέπει νὰ μάθω. Εἶνε ἀπαραίτητον νὰ μάθω.

Ὁ Ἑλλήν ἀστυνόμος, ἂν καὶ δὲν ἐφαντάζετο ὅτι οἱ εἰαίροι τῆς «Δέσχης τῶν 40» ἦσαν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐπαγίδευσαν καὶ τὸν ἔρριψαν μέσα εἰς τὸν Νεῖλον, ἡσχολεῖτο ἥδη ἔξ ὀλοκλήρου μὲ αὐτοὺς καὶ δὲν ἐφρόντιζε νὰ μάθῃ ποῖοι ἦσαν οἱ ἐπιχειρήσαντες τὴν δολοφονίαν του.

Καὶ μὲ τὴν βεβαιότητα οἶε ἡ εἰς τὸν οἰκίσκον ἐγκατάστασις τοῦ Δεπρέ εἶχε σοβαρόν. ἀναμφιβόλως, λόγον, σχετιζόμενον μὲ τὰς λοιπὰς τῶν συντρόφων του ἐνεργείας, ἀπεφάσισε νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ κατ' αὐτόν.

Μετρημμένη εἰς ζωγράφον.

— Θὰ προσποιηθῶ, ἐσκέφθη, ὅτι πρόκειται νὰ ζωγραφίσω τὸν οἰκίσκον, καὶ μὲ τὴν πρόφασιν αὐτὴν θὰ διαμείνω ἐκεῖ, χωρὶς νὰ μὲ ὑποπτευσθῇ κανεὶς.

Ὅπως εἶχε μετρημμένη εἰς γηραιὸν ζωγράφον ὁ Ἕλληνας συννόμος Νοταρᾶς, ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀναγνωρισθῇ. Καί, ἀφοῦ συνηγνήθη καὶ πάλιν μὲ τὸν ἐμπιστόν του ὑπηρετήν καὶ ἑμαῖς παρ' αὐτοῦ οἶε ἡ Κόρα ἐξηκολούθει νὰ ἀσχολῇται μὲ τὰς ἐργασίας τῆς καλύβης τῆς, ἔφυγε καὶ κατηυδύνθη περὶ πρὸς τὴν ἐξοχὴν.

Ἐφθασεν εἰς τὸν οἰκίσκον καὶ παρεκάλεσε τοὺς ἐν αὐτῷ οἰκούντας, νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ τὸν ζωγραφίσῃ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καὶ δὲν τοῦ ἡρνήθη ἡ γηραιὰ κάτοχος του.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὅπως ἦτο φυσικόν, ἐγνωρίσθη μὲ τὰς δύο θυγατέρας τῆς γραίας ιδιοκτητείας τοῦ οἰκίσκου καὶ εὐγενῶς πρὸς αὐτὰς φερόμενος, κατῳρθεώσε νὰ προσελύγῃ τὴν ἐμπιστοσύνην του.

— Τώρα ἐσκέφθη, εἰμπορῶ νὰ ἐπιληφθῶ τοῦ σκοποῦ μου ἀρχίζων τὴν συζήτησιν.

Ἐκάλεσε πλησίον του τὰς νεάνιδας. Ἐνείναι ἔσπευσαν πράγματι. Ὁ μετρημμένος εἰς ζωγράφον Ἕλληνας ἀστυνομικός Νοταρᾶς, προσεπάθει, μὲ τὰς τεχνικὰς του ἐρωτήσεις, νὰ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰς νεάνιδας ἐκείνας, τὰς κατοικοῦσας πλησίον τῆς ἐπαύλεως τοῦ Ζερβουδάκη, τὸ μυστικὸν τῶν ἐξαίρων «τῆς Λέσχης τῶν 40», εἰς τοῦ ὁποῖου, ὁ Αἰμίλιος Δεπρέ, κατῴκει, ὑπὸ ἄλλο ὄνομα καὶ ὑπὸ ἄλλην ιδιότητα, εἰς τὴν ἐξοχικὴν ἐκείνην πετοχικὴν οἰκίαν.

Αἱ νεάνιδες ὅμως, δὲν ἐγνώριζον τίποτε τὸ σχετικὸν μὲ τὸν Δεπρέ, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζον ὡς ἐργάτην, καί, ἐπομένως, δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ παρέξουν καμμίαν ἀπολύτως πληροφορίαν εἰς τὸν Νοταρᾶν.

Ὁ Αἰμίλιος Δεπρέ ἐφαίνετο ἡσυχώτατος, καὶ κατὰ τὸ δλιγοχρόνιον διάστημα τῆς εἰς τὸν οἰκίσκον παραμονῆς του δὲν ἔδωκε καμμίαν ἀφορμὴν παραπόνου.

— Καλά, διαλογίσθη ὁ Νοταρᾶς. Πρέπει νὰ ἐπανέλθω.

Ἐπροφασίσθη δὲ δὲν εἶχεν ὅλα τὰ χρώματα τοῦ τοῦ ἐχρεϊά-
ζοντο διὰ νὰ ζωγραφίσῃ τὸν οἰκίσκον, εἶπεν δὲ θὰ ἐπανήρχετο
καὶ ἐφυγεν.

Αἱ δύο νεάνιδες, δὲν παρεξήγησαν τὰς περὶ τοῦ ἐνοικιαστοῦ
τῶν ἐρωτήσεις τοῦ ζωγράφου, ἀλλὰ καί, ὅπως εἴπομεν, δὲν θὰ
τοῦ δώσουν οὐδὲ τὴν παραμικροτέραν περὶ αὐτοῦ πληροφορίαν.

Ὁ Δεπρὲς ἦτο ἡσυχότατος καὶ παρέμεινε τοιοῦτος καὶ μέχρι
τέλους. Ἀπαξ μόνον μετέβη ἐκεῖ ὅχι μόνος.

Κρατῶν ἀπὸ τῆς χειρὸς ὁ εἰς ἐργάτην μετεμφισμένος Αἰ-
μίλιος Δεπρὲς τὴν θυγατέρα τοῦ Ζερβουδάκη, εἰσῆλθε μετ' αὐ-
τῆς εἰς τὸν οἰκίσκον. Τοῦ εἶπεν δὲ τὴν εὖρε πλανωμένην εἰς
τοὺς ἀγρούς — ἦτο δὲ σχεδὸν μεσονύκτιον — καὶ ὕστερ ἐπληροφο-
ρήθη παρ' αὐτῶν δὲ ἦτο ἡ θυγάτηρ τοῦ Ζερβουδάκη, τὴν
ᾤδηγησε καὶ πάλιν μέχρι τῆς ἐπαύλεως καὶ τὴν ᾤφηκε νὰ ἐπι-
στρέψῃ εἰς αὐτήν, ἄφωϋ πλέον εἶχεν ἐπιτευχθῇ ἢ ἐξ αὐτῆς ἀπο-
πομπὴ τῆς Δόλας.

Τοιοιούτοῦτος ὁ Ἕλλην ἀστυνομικός, δὲν κατάρθωσε νὰ
μάθῃ τίποτε τὸ σχετικόν μὲ τὸ λόγον, τὸν ἀναγκάσαντα τὸν
Αἰμίλιον Δεπρέ, νὰ μεταβῇ νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὸν οἰκίσκον.

Ἐν τούτοις, δὲν ἔπαυσε νὰ παρακολουθῇ τοὺς δεινούς τῆς
Δέσσης, καὶ δὲν τοῦ διέφυγεν ἡ λεπτομέρεια δὲ ἡ Ἕλληνις παι-
δαγωγός, ἀποπεμφθεῖσα ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ζερβουδάκη,
εἶχε προσληφθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ὥρας Νούγκοβιτς.

— Ἀντὶ νὰ διαλευκαίνεται τὸ μυστήριον, διαλογίζεται ὁ
ἀστυνομικός, ἀπ' ἐναντίας κηθίσταται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν
σκοτεινότερον. Ἐδολοφονήθη ὁ Μπερεκέτης. Ἡ Δόλα προσε-
λήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Νούγκοβιτς καὶ ὁ Φουσὺ ἐγινω-
ρίσθη μὲ τὴν Βίλιγκαμ. Τί συμβαίνουν αὐτά; Τίποτα! Ἀπο-
λύτως τίποτα!

Ἐξ ὧν τούτων, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξαγάγῃ συμπέρασμα ὁ
Ἕλλην ἀστυνομικός. Ἦτο ὅμως βέβαιος δὲ ἐσήμαινον τὴν
ἀπαρχὴν τῆς ἐκτελέσεως κάποιου σχεδίου, καὶ ὁ Ἕλλην ἀστυ-
νόμος, ἀπεφάσισε νὰ παρακολουθήσῃ τῶρα κατὰ πόδας τὴν
Νούγκοβιτς.

Τὴν εἶδεν ἐπισκεπτομένην τὸν διάδοχον, ἔμαθεν δὲ ἐπρό-
κειτο νὰ δοθῇ εἰς τὴν ἑκαυλὴν χορὸς μετεμφισμένων, καὶ ἐν-

νοήσας ὅτι δὲν θὰ ἔλειπεν ἀπ' αὐτὸν ἡ χήρα Νούγκοβιτις, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἑπαυλιν.

Ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ, ὅπως γνωρίζομεν, χορὸς μετεμφισμένων. Καὶ ὁ Νοταρᾶς, ἀφοῦ παρήλλαξε τὸ πρόσωπόν του τόσον, ὥστε νὰ καθίσταται ἀγνώριστος τελεώς, ἐφόρσε μίαν ἱπποτικὴν ἐνδυμασίαν, ἐζώθη ἕνα ξίφος, καί, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ παρακολουθήσῃ ὅλας τὰς κινήσεις καὶ ὅλας τὰς ἐνεργίας τῆς κυρίας Νούγκοβιτις, μετέβη, ὅπως ἤδη εἶπομεν, εἰς τὴν ἑπαυλιν τοῦ Ζερβουδάκη, παρὰ τὴν κλίμακα τῆς ὁποίας συνητηθῆ μετ' αὐτῆς Νούγκοβιτις.

Τὴν ἀφῆκε καὶ ἐπροχώρησε καὶ ὅταν ἐκαίνη ἐξηφανίσθη εἰσελθούσα εἰς ἕνα τῶν διαδρόμων, ἀνῆλθεν, ἐξήτησε καὶ εἶδε τὴν πρόσκλησίν της, ἐξεπλάγη ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτῆς, διὰ διὰ τοῦ ὁποίου ἐδηλοῦτο ὅτι, ἐκαλεῖτο αὐτὴ καὶ ἡ Ἀύλα κατ' ἐπιθυμίαν τῆς ὑψηλότητός του, καί, ἐκπληκτος διότι ἡ πρώτην παιδαγωγὸς ἐφόρει ἐνδύματα πολυτελέστερα τῆς κυρίας της, ἐπῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν εὐρείαν οὔθουσαν, κατεχόμενος ὑπὸ τῆς βαθυτάτης πεποιθήσεως ὅτι καὶ τι τὸ ἐξαιρετικόν, καὶ τι τὸ ἔκτακτον ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ κατὰ τὴν νύκταν ἐκαίνην.

Ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὴν εὐρείαν ἐκαίνην αἰθουσαν, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν συνεκνευροῦντο οἱ πολυπληθεῖς προσκεκλημένοι, διέκρινε τὴν Μαργαρίτα Νούγκοβιτις καὶ τὴν ἀκόλουθόν της Δόλαν, νὰ κάθηνται πλησίον ἑνὸς ἀγνώστου του, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο παρακολουθῶν ἀγρύπνως τὰς κινήσεις των.

— Ἄν δὲν εἶνε κάποιος θαυμαστής της, διελογίσθη ὁ ἄστυνόμος Νοταρᾶς, ἀσφαλῶς εἶνε κάποιος συνεργάτης της.

Ἐμειδίασε, προσέβλεψεν εἰρωνικῶς αὐτὸν καὶ τὴν Νούγκοβιτις καὶ χωρὶς νὰ ἀκούσεται, ἐξηκολούθησεν.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐγὼ ἔχω τὸν σκοπὸν νὰ νῆν παρακολουθήσω ἀγρύπνως, καὶ τὸν Θεόν, δὲν θὰ ἀφήσω νὰ μοῦ διαφύγῃ κανένα ἐκ τῶν διαβημάτων της. Ἀπολύτως κανέν.

Ὁ Νοταρᾶς, ἐξ ὅσων εἶχε ἀνακαλύψει, ἐξ ὅσων ἐμάντευσε καὶ ἐγνώριζεν, εἶχε σχηματίσει τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ κυρία Νούγκοβιτις, εἰς τὴν ὁλὴν ὑπόθεσιν, ἐπαιξε κάποιον πρωτεύοντα καὶ σοβαρὸν ρόλον. Εἰς τὸ σπῆναι της, ἀνῆλθε καὶ κατέβη καὶ ἐπανάληψιν τὸ πτώμα τοῦ Μπερεκέτη καὶ ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν παντὸς εἰδους ὑπόπτων ἀνθρώπων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Ἕλλην μεσίτης τοῦ χρηματιστηρίου Ἀναστάσιος Εὐαγγελινός,

τὸν ὁποῖον ὁ Νοταρᾶς ἐθεώρει ὡς συνένοχον τοῦ Δορέντζου Φρέγκολι καὶ τῶν ὁπαδῶν του.

Ἐνθὺς ὡς εἰσηλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ διέκρινε τὸς δύο γυναῖκας, καὶ δὲν τοῦ διέφυγεν ἡ λεπτομέρεια ὅτι πλησίον αὐτῶν ἐστέκετο ἀποικίος ἄλλος, ὁ ὁποῖος παρηκολούθει ἀγρύπτως τὸς κινήσεις του, μετέβη καὶ ἐκάθισε καταντικρὺ αὐτῶν, καὶ εἰς σιᾶσιν τοιαύτην, ὥστε νὰ δύναιται νὰ παρακολουθῇ αὐτὸς καὶ νὰ βλέπῃ ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι πῖρσαντο κατὰ τὴν ἐσορτὴν τὴν ἐπὶ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀφίξεως τῆς ὑψηλότητός του διδομένην.

Ἀνεκλίβη ἐπὶ τοῦ καθίσματός του καὶ ἔρριπεν ἓνα ταχὺ βλέμμα ἔφ' ὀλοκλήρου τοῦ δωματίου, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον εὗρίσκετο συγκεντρωμένον ὅ,τι εὐγενὲς καὶ ὠραῖον καὶ χάρις εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Αἰγυπτιακὴ πρωτεύουσα.

Κύριοι ἐν ἐπισήμῳ περιβολῇ, γυναῖκες μὲ ἐνδυμασίας, ἡ βαρυτιμότης τῶν ὁποίων ἡμιλλᾶτο μὲ τὴν καλλιτεχνικότητα τῆς κατασκευῆς των, τολμηρῶς ἐξῶμος, μὲ κοσμήματα πολύτιμα μὲ παντὸς εἶδους στολισμοῦ, καὶ χάριτας, ἀνήκουσαι δὲ ὅλαι εἰς τὴν ἀνωτάτην τάξιν, ἐφλυάρουν μὲ τοὺς φρακοφοροῦντας γανθοφόρους συνοδούς του, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔκαμνον μιὰ καλὴ συντροφιά εἰς τὰς ἀδελφὰς καὶ τὰς συζύγους των, εἰς τὰς θυγατέρας καὶ τοὺς υἱούς των.

Γυμνόττες, ἐπιδεικνυόμεναι ἐν ὀνόματι τῆς μόδας καὶ τῶν εὐγενῶν συνηθειῶν καὶ πλούτῃ διασαλπιζόμενα διὰ τῆς βλακώδους ἐπιδειξέως βαρυτίμων κοσμημάτων, εἶχον καλύψαι τὴν εὐρεΐαν αἰθουσαν, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἀνευρισκᾶν τις στολὰς παντὸς χρωματισμοῦ καὶ ἐθνικότητος.

Ὁ Νοταρᾶς ἔρριπεν ἓνα βλέμμα ἔφ' ὅλων αὐτῶν, καὶ ἔκαμεν ἓνα μορφασμὸν ἀηδίας.

— Περιστοιχοῦμαι ὑπὸ τῶν μεγαλητέρων ἐγκληματιῶν ! ἐπιθύρισε. Ὑπὸ ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι διαπράττουν ἐν τῷ κρυπτῷ τὰ ἀηδέστερα τῶν ἐγκληματιῶν, διὰ τὰ ὁποῖα ὁμως δυστυχῶς, δὲν ἔχει λάβει οὐδεμίαν πρόνοιαν ὁ νόμος...

Ἐνῷ περιέστρεφε τὰ βλέμματά του γύρω τὰ ἐξάρφωσε γεμάτα εἰρωνίαν ἐπάνω εἰς ἓνα νεαρὸν καὶ ὠραῖον κύριον, εὐρεσκόμενον δίπλα ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Λευκὴν Βίλιγκαμ, ἡ ὁποία, συνοδευομένη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τῆς καὶ τῆς ψευδοκομῆσης

Ἐλένης Στανισλάου, εὗρισκετο εἰς τὸ ἄλλο τῆς αἰθούσης ἄκρον.

— Ὁ κύριος Παῦλος Φουσύ ! ἐψιθύρισεν. Ὁ ὄρατος ὑποκόμης ! Ἐχει προσκολληθῇ ὡσάν βδέλλα πλησίον τῆς κληρονόμου τῶν ἐξήκοιτα ἑατομυρίων, καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ ἀπομακρυνθῇ οὐδὲ στείγη ἀπὸ κονιὰ τῆς. Μὰ ὅμως...

Ἐκαμε μορφισμὸν ἀπορίας.

— Ὅμως, ἐπανέλαβε, ποίαν σχέσιν εἰμποροῦν νὰ ἔχουν σὺνὰ τοῦ κάμει ἡ Νούγκοβιτς. μὲ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐπιδιώκει ὁ ὑποκόμης Παῦλος Φουσύ ; Ὑποβοηθοῦν τὰ σχέδιά του, ἡ εἶνε ἐντελῶς ἀνεξάρτητα αὐτῶν ; Καὶ εἶνε τάχα ἐπιχείρησις προσοδοφόρος καὶ αὐτῇ, ὅπως καὶ ἡ ἄλλη ;

Εἰς τὴν ἀπορίαν του αὐτῇν, δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ οὐδεμίαν ἀπάντησιν.

Ἐνῶ ἐκύεταξεν πρὸς τὸν ὑποκόμητα Φουσύ, τὸν εἶδεν νὰ δεικνύῃ εἰς τὴν δεσποινίδα Βίλιγκαμ διὰ τοῦ βλέμματός τὴν Ἐλληνίδα πρῶτην παιδαγωγὸν καὶ νὰ τῆς λέγῃ κατὰ προφανῶς περὶ αὐτῆς.

— Ὁρισμένως, ἐψιθύρισεν. Ὁρισμένως αἱ πράξεις καὶ αἱ ἐνέργειαι τῆς χήρας Νούγκοβιτς, εἶνε σχετικαὶ μὲ τὰς ἐλπίδας τοῦ προσημασίας τοῦ ὑποκόμητος Φουσύ.

Σοφοῦντῶς καὶ θμεῖνε πολὺ βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του. Ὅταν ἐσήκωσε τὰ μάτια του καὶ ἐκύεταξεν ἔμπρὸς του, εἶδεν ὅτι καὶ ἡ Νούγκοβιτς, καὶ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐκάθητο δίπλα τῆς, εἶχαν καρφώσει τὰ βλέμματά των πρὸς αὐτόν.

— Διάβολε, ἐψιθύρισεν ἀνήσυχος. Δὲν πιστεύω νὰ μὲ ὑποπτεύθῃσαν ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ὁ ὄρατος ἱππότης !

Ἡ χήρα Μαργαρίτα Νούγκοβιτς, ἀπὸ τῆς πρῆτης στείγῃς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνέκρουσε τὸν Νοταράν, ἠορθάθη, ὅπως εἰπομεν, κἀποῖαν ζωηρὰν ταραχὴν, ἡ ὁποία ὅμως, δὲν προήρχετο ἀπὸ φόβου ἢ ἀνησυχίας.

Ἡ κυρία Νούγκοβιτς, δὲν εἶχεν ἀναγνωρίσει ὑπὸ τὴν ἐπιτυχίαν του μετεμφέσειν τὸν ἀστενομικόν.

Ἦτο τόσον ὠραῖος ὅμως ὁ Νοταρᾶς καὶ προσημονίζοντα εἰς τὸ πρόσωπόν του τόσον θαυμάσια τὰ φρεμένατά του, ὥστε αὐτῇ, ἡ γυναῖκα τῶν ὀργίων καὶ τῶν ἀπολαύσεων, νὰ μὴ διέλθῃ ἀδιάφορος ἐνὶ τῷ τῷ

Τὸν εἶχεν ἰδεῖ καὶ εἶχεν ἐκφρασθῇ περὶ αὐτοῦ μὲ θαυμασμὸν πρὸς τὴν Λόλα, ἡ ὁποία ὅμας δὲν τὸν εἶχε προσέξει.

Ἐκείνην τὴν στιγμήν μετέβη καὶ ἐκάθισεν πλησίον της, εἰς ἀνθρώπου; τὸν ὁποῖον ὁ Νοταρᾶς ἐξέλαβεν ὡς κάποιον ἐκ τῶν συνεργατῶν τῆς Νούγκοβις, καὶ αἱ δύο γυναῖκες, ἡ ἀγκάστησαν νὰ διακόψουν τὴν συζήτησίν των.

Μετά τινος στιγμῆς ὅμως, ἡ Μαργαρίτα Νούγκοβις, ἐστράφη καὶ πάλιν πρὸς τὴν Λόλαν καὶ τῆς ὑπέδειξεν ὅτι ὅλα αὐτὴν ἀπεθαύμαζαν. Ἡ δὲ πράγματι ὠραιοτέρα ἀπὸ ὅλα; καὶ ἡ Νούγκοβις τῆς πρυσέθεισε.

— Καὶ ἔχουν δίκηο. Μήπως δὲν εἶσαι οὐ ἡ βασίλισσα ἐδῶ μέσα ;

Ὅπως ἐσήκωσε τὰ μάτια της ἡ Μαργαρίτα Νούγκοβις καὶ ἐκύτταξεν ἐμπρὸς της, εἶδε τὸν ἀστυνόμον Νοταρᾶν νὰ κῆται κατάντικρύ της. Ἐκυψε τότε καὶ, μὲ σιγαλὴν φωνήν, εἶπε πρὸς τὴν Λόλαν.

— Τὸν εἶδες τὸν νέον ποῦ σοῦ ἔλεγα.

— Μὲ τὰ ἱπποτικὰ φορέματα ; Αὐτὸν τὸν νέον ἐγνωρίσας, κυρία Νούγκοβις ;

— Ναί !

— Δὲν τὸν εἶδα ὅχι ! Ποῦ εἶπε ;

— Καταντικρύ μας. Κύτταξέ τον πρόσεξέ τον, καὶ ἂν τὸν γνωρίζῃς εἰπέ μου ποῖος εἶνε !

Ἡ νεᾶνις ἐκύτταξε πράγματι πρὸς τὰ ἑκατὶ, εἶδε τὸν μετῃφισμένον ἀστυνόμον Νοταρᾶν καὶ τὸν παρετήρησε προσεκτικὰ. Ἡ Νούγκοβις ἔκαμεν τὸ ἴδιον. Ὁ ἄγνωστος, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο δίπλα των, καὶ ὁ ὁποῖος, καθ' ὅλον τὸ διάστημα, κατὰ τὸ ὁποῖον συνωμίλουν αἱ δύο γυναῖκες, ἐφαίνετο προσπαθῶν νὰ ἀκούσῃ τί διημοίβετο μεταξὺ των, διηύθυνε καὶ αὐτὸς τὰ βλέμματά του πρὸς τὸν ἀστυνομικόν. Ἡ Λόλα, τὸν ἐκύτταξε προσεκτικὰ.

— Τὸν γνωρίζεις ; τὴν ἠρώτησε ἡ Νούγκοβις.

Ἡ νεᾶνις, διὰ μίαν ἀκόμη φερόν τὸν ἐκύτταξε προσεκτικὰ



Ἐσκέπτετο τὸν προσεχῆ θρίαμβόν της.
Ὁ Καπετὰν Δράκος

φυλ. 31

καὶ παρατεταμένα. Ἐσκέφθη, δὲν ἐνεθυμήθη νὰ τὸν εἶχεν ἰδεῖ ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν της, καὶ μορφάζουσα ἀπορίας μορφασμόν :

— Ὅχι ! ἀπήντησε. Δὲν τὸν ἔχω ἰδεῖ ποτέ μου.

Ἡ Μαργαρίτα Νούγκοβιτς, ἔκρουσε ἐρωτώσα τὴν παιδαγωγόν, καὶ ἔρριψε θαυμαστικά καὶ πάλιν τὰ βλέμματά της πρὸς τὸν ἀστυνομικόν, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ παρηκολούθησε τὸν Φουστὸ καὶ ἐκείνους, μὲ τοὺς ὁποίους συνωμίλει οὗτος, ἐστράφη πρὸς αὐτήν.

Τὰ βλέμματά των διεσταυρώθησαν.

Ἡ Νούγκοβιτς, ἡ Λόλα καὶ ὁ παραπλεύρων αὐτῶν καθήμενος ἀγώστος, τὸν παρετήρουν προσεκτικὰ καὶ ἐπίμονα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὸν Νοταρᾶν ν' ἀνησυχῇ καὶ νὰ ψιθυρίσῃ.

— Διάβολε ! Δὲν πιστεύω νὰ ὑποπτεύθησαν ;

Τὰ βλέμματα τῆς ὥραίας χήρας, ὅμως δὲν ἐφανέροντο, ὅπως γνωρίζωμεν ἐκεῖνο ἰὸ ὁποῖον ἔλεγε καὶ ἐφοβεῖτο ὁ ἀστυνόμος Νοταρᾶς. Ὅχι διότι τὸν εἶχεν ὑποπνευθῇ, ὅχι διότι τὸν εἶχε φοβηθῇ, ἀλλὰ διότι εἶχεν ἐκπλαγῇ καὶ εἶχε ταραχθῇ ἀπὸ τὴν εὐμορφίαν του, δι' αὐτὸ τὸν ἐκύεταζε καὶ τὸν ἀπεθαύμαζε καὶ τὸν προσέβλεπε μὲ βλέμματα ἐπίμονα ἢ ὥραία χήρα Μαργαρίτα Νούγκοβιτς.

Ὁ Νοταρᾶς χωρὶς νὰ δείξῃ ὅτι ἐπρόσεξεν εἰς τὰ ἐπίμονα βλέμματά της ἤρχισε νὰ συζητῇ μὲ τὸν παραπλεύρως αὐτοῦ καθήμενον κύριον, ὁ ὁποῖος, ὥς μὴ συνοδευὼν ἀνέναν, ἀπετάθη πρὸς αὐτόν, συνειστήθη μαζύ του, καὶ ἤρχισε νὰ τοῦ ἐκφράζεται ἐνθουσιαστικῶς περὶ τῆς Γερμανίας, τὸν διάδοχον τῆς ὁποίας ἐφιλοξένουν τὰς ἡμέρας ἐκείνας εἰς τὴν πόλιν των.

Ὁ Ἕλλην ἀστυνόμος, ὁ ὁποῖος εἶχε συστήσει τὸν ἑαυτὸν του ὡς περιοδεύοντα Γερμανὸν μεγαλέμπορον, ἐπωφελήθη τῆς τυχαίας ἐκείνης γνωριμίας του, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἤλπιζε νὰ κερδίσῃ πολλὰ.

Ὁ κύριος αὐτός, διελογίσθη, δὲν εἶνε δυνατόν παρὰ νὰ γνωρίζῃ τὴν κυρίαν Νούγκοβιτς. Ἐὰν συμβαίῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, θὰ τοῦ ζητήσῃ νὰ μὲ συστήσῃ μαζύ της.

Ὅταν μετ' ὀλίγον ἤρχισεν ὁ χορὸς ἐξηκολούθει δὲ νὰ μὴ ἐμφανίζεται ἡ ὑψηλότης της τοῦ ὁ ἀστυνόμος Νοταρᾶς ἐχώρευσεν

μὲ πολλὰς. Χορεύων, δὲν ἔπαυε νὰ παρακολουθῇ τὴν Νούγκοβιτς. Ἀναπαύομενος, δὲν ἐφαίνετο προσέχων εἰς αὐτήν.

Ἐν τῷ διαμένειν τὴν ἀφιξιν τῆς ὑψηλότητός του ἡ Μαργαρίτα Νούγκοβιτς, ἐχόρευσε μὲ διαφόρους.

Ὁ Νοταρᾶς, εἰς μίαν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνεπαύετο ἡ χῆρα, τὴν ἐπλησίασεν, ὑπεκλίθη πρὸς αὐτῆς, τῆς ἐζήτησε νὰ χορεύσουν, καὶ ἐκείνη ἡ ὁποία ἀνυπομόνως ἀνέμενε μίαν τοιαύτην πρόκλησιν του, ἔσπευσε νὰ ἐγερθῇ.

Ἐχόρευσαν ἐπ' ἀρκετόν. Ἡ Νούγκοβιτς, ὁλονὲν παρασυρομένη ἀπὸ τὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον εἶχε ἀρχίσει νὰ αἰσθάνεται πρὸς τὸν μετημφισμένον Ἑλληνα ἀστυνομικόν, τοῦ ἐσφιγγε τὸ χεῖρ, τὸν ἐκύτταξε μὲ βλέμματα γλυκά, ἔκαμνε κᾶθε τι μὲ τὸ ὅποιον ἠδύνατο νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δὲν τῆς ἦτο ἀδιάφορος.

Ὅταν ἐκάθησαν ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν καὶ ὁ Νοταρᾶς εἶπεν ὅτι ἦτο Ἰερμανδὸς εὐρισκόμενος ἐκεῖ δι' ἐργασίαν του, θὰ παρέμενε δὲ περὶ τοὺς δύο ἡ τρεῖς μῆνας.

— Εἰσθε τόσον κολός, τοῦ εἶπεν εἰς μίαν στιγμὴν ἡ Νούγκοβιτς, ὥστε, βεβαιωθῆτε, ἐκαῖνοι ποῦ θὰ σᾶς γνωρίσουν, θὰ καταβάλουν κᾶθε των προσπάθειαν νὰ μὴ στενοχωρηθῆτε διαμένοντες ἐδῶ. Ἐγὼ τοῦλάχιστον, ἡ ὁποία εἶμαι εὐτυχῆς διότι σᾶς ἐγνώρισα, θὰ ἔχω πάντοτε τὸ σπῆγί μου ἀνοικτὸν δι' ὑμᾶς, καὶ ἐλπίζω νὰ κατορθώσω νὰ διασκεδάξω τὴν μονοτονίαν τῆς ζωῆς σας διὰ τῆς συντροφιάς μου.

— Μεγάλῃ μου τιμῇ, κυρία Νούγκοβιτς. Καί, βεβαιωθῆτε, θὰ εἶμαι εὐτυχῆς ἐάν θὰ λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ συγκαταλέγετε μετὰ τῶν φίλων σας.

Καὶ ἡ συζήτησις, ἡ οὕτω ἀρχίσασα, ἐξηκολούθει ἐξελισσομένη ἐπὶ τὸ ἀποκαλυπτικώτερον, ὅποτε ἀίφνης ὁ ἀστυνόμος Νοταρᾶς ἀτελήφθη ὅτι τὸν ἐκύτταξε μὲ βλέμματα περίεργα, ὅχι μόνον ὁ ὀλίγον παρέκει καθήμενος ἀγνωστος, ἀλλὰ καὶ ἕνας ἄλλος, τὴν εἰς τὴν αἵθουσαν παρουσίαν τοῦ ὁποίου, ἐκαίτην μόλις τὴν στιγμὴν ἀτελήφθη. Ὁ πρόεδρος αὐτῆς Δέσχης τῶν 40 Λορέντζος Φρέγκολι.

Ὁ ἀστυνόμος Νοταρᾶς, τὴν φερεῖν αὐτὴν ἀνησύχης.

— Διάβολε ! διελογίσθη. Μήπως λοιπὸν μὲ ἀνεγνώρισαν, καὶ δὲν θὰ κατορθώσω νὰ κάμω τίποτα ; Μήπως τὴν πάθω σὰν

ἀγράφματος, ὅπως καὶ τότε ποῦ μὲ παρέσυρεν ἡ Κόρα ; Γι' αὗτος ἰδοῦμε.

Ἐξηκολούθησε τὴν μὲ τὴν Νούγκοβιτς συνομιλίαν του, ἀλλ' ὁ Δορέντζος Φρέγκολι, δὲν ἔπαυε νὰ τὸν παρακολοιθῇ.

Εἰς μίαν στείγην μάλιστα, τὸν ἀντελήφθη ἀνταλλάσσοντα βλέμματα μὲ τὴν ὠραίαν χήραν.

— Δὲν πᾶνε καθόλου καλὰ τὰ πράγματα ! διελογίσθη. Πρέπει ν' ἀλλάξω τακτικὴν.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν ὠραίαν χήραν·

— Μὲ συγχωρεῖτε κυρία Νούγκοβιτς, τῆς εἶπε χαμηλοφώνως. Εἶμαι ὅμως ὑποχρεωμένος νὰ εὗρισκωμαι εἰς τὰς δώδεκα ἀκριβῶς εἰς τὴν πόλιν, καὶ θὰ φύγω. Κατὰ τὴν μίαν μετὰ τὸ μευονύκτιον, θὰ ἐπιστρέψω.

— Θὰ σὰς περιμένω ! τοῦ ἀπήντησεν ἐκείνη.

Ὁ Νοταρᾶς ἔφυγεν, ἐξῆλθεν εἰς τὸν διάδρομον καὶ ἐκείθεν κατηγυθύνθη πρὸς τὴν κλιμακα. Κατήλθε, καὶ ὅταν εὐρέθη εἰς τὴν ὁδὸν καὶ εἶδεν ὅτι δὲν τὸν ἔβλεπε κανεὶς, ἐπροχώρησεν, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν ἡμίτονον, χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ καπιοῦν ὁ ὅποιος τὸν παρεκολούθει ἐκ τοῦ ἀφανοῦς.

— Τώρα, δὲν φαντάζονται ὅτι εἶμαι ἐδῶ ; ἐσκέφθη. Καὶ θὰ παύσουν νὰ προφυλάσσονται.

Ἐπροχώρησεν, ἔφθασε πλησίον τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου ἐνδὸς τῶν δωματίων, ἐγγύτατα τοῦ ὀποίου εὗρισκετο ἓνα δένδρον, καὶ ἐσιάθη ἀκροώμενος. Ἐμεινε κρυπτόμενος ἐκεῖ ἐπὶ πολὺ.

— Ἄς ἀρχίσω ! ἐψιθύρισε τέλος.

Ὁ εἰς ἱππότην μετημφισμένος ἀστυνόμος Νοταρᾶς, ἀνερριχθὴ ἐπὶ τοῦ δένδρου, τοῦ εὗρισκομένου πλησιέστατα τοῦ παραθύρου ἐνδὸς τῶν δωματίων τῆς ἐπαύλεως τοῦ Ζερβουδάκη, ἔφθασε μέχρις αὐτοῦ, ἐκύτταξε, καὶ ὅταν ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν ἔβλεπε κανεὶς, ἐκρεμάσθη ἐφ' ἐνδὸς προεκχωρημένου κλάδου καὶ ἔφθασε πλησιέστατα τοῦ παραθύρου, καὶ ἀφοῦ διὰ μίαν φορὰν ἀκόμη διηρεύνησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸ σκοτεινὸν δωματίον ἐπῆδθη ταχὺς καὶ ἀθόρυβος καὶ εὐρέθη μέσα εἰς αὐτό, σύνοφρυς, ἀνήσυχος, μορφαζων δὲ καὶ ψιθυρίζων ἐν ταῦτ'·

— Κἄτι συμβαίνει. Κἄτι τὸ ἐκτακτον καὶ σοβαρὸν συμβαίνει.

Δὶν εἶχε προφθάσει ὁμως νὰ τελειώσῃ τὴν φορὰν του, καὶ μέχρι τῶν ἁκοῶν του ἔφθασε ἕνας ἑλαφρὸς καὶ μόλις διακριγόμενος θόρυβος. Δὲν ἐπρόλαβε ν' ἀντιληφθῇ περὶ τίνος ἐπρόκειτο, καὶ ἡσθάνθη δύο βραχίονας νὰ τὸν ἀρπάξουν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ.

Ὁ Ἕλλην ἀστυνομικός, ὁ ὁποῖος εἶχε πιστεῦσαι ὅτι δὲν ἐμάντευσσε κανεὶς τὸ διάβημά του, πολλῶ μᾶλλον δὲν θὰ ἐσκέπτετο κανεὶς νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ, ἡσθάνθη σφοδρὰν κατάπληξιν, σφοδροιέραν τοῦ πόνου ποῦ ἐδοκίμαζεν ἀπὸ τὸ ἀγριον ἐκείνο σφίξιμο τοῦ λαιμοῦ του, ὅταν εἶδεν ὅτι εἶχεν ἐξ ὀλοκλήρου ἀπατηθῇ εἰς τὰς πεποιθήσεις του.

Ἦτο φανερόν τῶρα ὅτι, ὁ Λορέντζος Φρέγκολι καὶ οἱ σύντροφοί του, τὸν εἶχον παρακολουθήσει, χωρὶς αὐτός, ὁ ἔπιπολαίως κυτεάξας πίσω του, νὰ τὸ ἐννοήσῃ, τὸν εἶχον ἰδεῖ ἐτοιμαζόμενον ν' ἀνέλθῃ διὰ τοῦ δένδρου, εἶχον σεύσει πρὸ αὐτοῦ μέσα εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ τοῦ εἶχον στήσει τὴν παγίδα ἐκείνην, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν τόσον ἀδεξίως ἔπεσεν.

Καί, προχωρῶν εἰς τὰς ἀστραπιαίας σκέψεις του ὁ Νοταρεᾶς, ἐπίστευσεν ὅτι, μέσα εἰς τὸ δωμάτιον ἐκείνο, ἦσαν συγκεντρωμένοι οἱ ἐταῖροι «τῆς Λέσχης τῶν 40», εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἦτο γινωστὸν ὁποῖος ἦτο, τί ἤθελε καὶ τί ἐπεδίωκε εἰσχωρήσας εἰς τὴν ἑκταυλιν.

— Δὲν θὰ γλυτώσω τὴν φορὰν αὐτὴν ! ἔμουρμούρησεν. Εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν γλυτώσω...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ὅπου ὁ Εὐαγγελινὸς ἀνακαλύπτει πολλὰ!

Ὁ Ἕλλην μεσίτης τοῦ χρηματιστηρίου, ὁ ὑπὸ τοῦ Μαρκίζη καὶ τῶν λοιπῶν ἐταίρων «τῆς Λέσχης τῶν 40» νομισθεὶς νεκρός, ὅταν ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ποταμοῦ, ἐτέθη, ὅπως εἴπομεν, κατόπισθεν τοῦ Παύλου Φουνσύ, τοῦ συνοδεύοντος τὴν κληρονόμον τῶν ἐξήκοντα ἐκοτομυρίων δεσποινίδαν Λευκὴν Ἀρθουρ Βίλιγκαμ.

Ὁ Εὐαγγελινός, ὁ ὁποῖος καθὼς γνωρίζομεν, εἶχεν ἐννοήσει

ὅτι ὁ Φουσὺ ἐνήργει διὰ τὴν ἀρπάξῃ τὴν κληρονομίαν τῆς Λευκῆς, δὲν ἐξηκολούθησε παρακολουθῶν αὐτοὺς ἐπὶ πολὺ.

— Θὰ τὴν πάῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς ! ἐσκέφθη. Καὶ ἐγώ, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν συμφέρει νὰ γνωρίζουν οἱ σύντροφοι τοῦ ὑποκόμητος, ὅτι ἐσώθη, εἶνε περικτεὺς νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν κατασκοπεύειν μου, ἢ ὅποια ἐγὼ δὲν θὰ μὲ ὀφελήσῃ εἰς τίποτε, εἰμπορεῖ ἐνταῦτους νὰ μοῦ στοιχήσῃ, ἂν ὅχι τὴν ζωὴν, πάντως ὁμῶς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου μου.

Καὶ ὁ Ἕλλην μεσίτης τοῦ χρηματιστηρίου, ἀντὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ παρακολουθῶν τὸν ὑποκόμητα καὶ τὴν Δευκὴν, ἐλοξοδρόμησεν, εἰσῆλθεν εἰς μίαν πόροδον, καὶ κατευθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν του.

Ὁ ὑπηρέτης του ἦτο ἐκεῖ.

— Μήπως ἦλθε καὶ μὲ ἐζήτησε κανεὶς ; τὸν ἠρώτησεν.

— Ὁχι ! ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

— Ἐάν μὲ ζητήσουν, σήμερα ἢ αὔριον ἢ ὅποτεδὴποτε ἄλλοτε, θὰ τοὺς εἰπῶς ὅτι ἔφυγα σήμερα τὸ πρωὶ καὶ ὅτι δὲν ἐπέστρεψα ἀκόμη. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐγὼ θὰ ἐγκαταστηθῶ ἐδῶ ἀλλὰ μὲ φορέματα ἐπαίτου. Ἄν σ' ἐρωτήσῃ κανεὶς ποῖος εἰμαι θὰ τοῦ εἰπῶς ὅτι εἰμαι κάποιος τοῦ τὸν ἐλυπήθη ἔγώ καὶ σοὺ εἶπα, πρὶν ἀκόμη φύγῃ. νὰ τοῦ παρέχῃς ἄσυλον.

— Ἐννοῶ.

Ὁ Εὐαγγελινὸς μετημφιέσθη εἰς γηραιὸν ἐπαίτην, καὶ μετέβη εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ φίλου του Ἰβάν Βασίλωφ, ὅπου εἶχον συμφωνήσει νὰ συναντηθοῦν.

Ὁ Ρῶσος παραγγελιοδόχος δὲν εὐρίσκειτο ἐκεῖ. Ἐγκατεστάθη ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ φίλου του, διὰ νὰ ἐπαιτήσῃ δῆθεν, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ τρεῖς ὁλοκλήρους ὥρας.

Ὁ Ἰβάν Βασίλωφ ὁμῶς, δὲν ἐφάνη ἐπιστρέφων.

— Τὸν ἐπίασαν καὶ πάλιν ! διελογίσθη ὁ Εὐαγγελινός.

Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀναμένων καὶ μετέβη εἰς ἓνα ἀστυνομικὸν τμήμα, εἰς τὸν προϊστάμενον τοῦ ὁποίου καὶ ἐζήτησε νὰ παρουσιασθῇ.

— Τί ζητᾷς γέροντα ; τὸν ἠρώτησεν ἐκεῖνος.

— Ὅπως ἐρχόμουν μέσα εἰς τὴν πόλιν, ἀπήντησεν ὁ Εὐαγγελινός, χωρὶς νὰ καταστασήσῃ γνωστὸν τὸ ὄνομά του, ἐπέβασα κοντὰ ἀπὸ ἓνα ἐξοχικὸ σπῆτι. ἤκουσα φωνὰς τοῦ μου

ἐφαίνονταν ὅτι ἐβγαίναν μέσα ἐπὶ τὴν γῆν. Ἐπρόσεξα εἶδα ὅτι ἦτο κάποιος ἀνθρώπος φυλακισμένος μέσα εἰς ἕνα ὑπόγειον, καὶ συνομιλοῖσε μὲ κάποιον ἄλλον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐζητοῦσε νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐλεύθερον.

Ὁ ἀστυνόμος, τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ὁποῖου καθίστατο ζωηρότερον, ἐφ' ὅσον μετημφισμένος Εὐαγγελινὸς προέβαινεν εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἀφηγήσεώς του, συνέσπασε τὰς ὀφρεῖς του ἐκπλαγείς.

— Καὶ τί περὶ που ἀπήντησεν ὁ ἄλλος.

— Καλὴ δὲν ἀκουσα. Μοῦ ἐφάνη ὅμως πῶς ἔλεγε νὰ τὸν ἀφήσουν ἐλεύθερο, γιὰτὶ δὲν εἶχε νὰ τοὺς πληρώσῃ τόσα πολλὰ ποῦ τοῦ ζητοῦσαν.

Ὁ ἀστυνόμος, ὁ ὁποῖος κάθε ἄλλο ἀνέμενε ν' ἀκούσῃ, παρὰ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀπεκάλυπτεν ὁ Εὐαγγελινός, ἀνεπήδησεν ὡσεὶ ἡλεκτρισθεὶς.

— Εἶνε μακρὰ ἀπ' ἐδῶ τὸ σπῆτι αὐτό; ἠρώτησε.

— Ἐξῶ ἀπὸ τὴν πόλιν. Εἶνε πολὺ κοντὰ πρὸ Νεῖλο καὶ σὲ μέρος ποῦ ἔχει δένδρα πολλά.

— Καλὰ λοιπόν! Ἐτοιμάσου νὰ μᾶς ὀδηγήσῃς ἐκεῖ.

— Μετὰ χαρᾶς μου κύριε ἀστυνόμε.

Ὁ προεϊτάμενος τοῦ τμήματος, διέταξε καὶ ἡτοιμάσθησαν εἰς κλητῆρες. Ἐστειλε καὶ ἐκάλεσε μίαν κλειστήν ἀμαξάν, συναρμαζέθησαν ὅλοι μέσα εἰς αὐτήν καὶ ἐξεκίνησαν, ἀκολουθοῦντες τὴν κατεύθυνσιν ἐκεῖνην, ποῦ τοὺς ὑπεδείκνυε ἐκάστοτε ὁ εἰς ἐπαίτην μετημφισμένος Εὐαγγελινός.

Μετά τινα ὥραν ἀκόμη ἐσταμάτησεν εἰς ἀπόστασιν δέκα λεπτῶν τῆς ὥρας ἀπὸ τὸν οἰκίσκον. Κατήλθον τῆς ἀμάξης, ἐπλησίασαν μὲ κάθε προσοχὴν καὶ κάθε προφύλαξιν περικύκλωσαν τὸν οἰκίσκον, ἤρξυνησαν, ἀλλὰ δὲν ἀνεκάλυψαν τίποτε.

— Τὸν ἐπῆραν φαίνεται ἀπ' ἐδῶ καὶ ἔφυγαν! εἶπεν ὁ Εὐαγγελινός.

— Ἔτσι φαίνεται! ἀπήντησεν ὁ ἀστυνόμος, ὁ ὁποῖος ἀνεκάλυψε ἴχνη πολλῶν ἀνθρώπων εἰς τὸ πρὸ τοῦ οἰκίσκου μέρος.

— Πιθανὸν νὰ μὲ εἶδαν καὶ νὰ ἐφοβήθησαν.

— Ἴσως! Τὸ βέβαιον ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶνε ὅτι δὲν εὐρίσκεται κανεὶς ἐδῶ αὐτὴν τὴν στιγμήν, καὶ ὅτι, ἐπομένως, εἰμφοροῦμεν νὰ φύγωμεν.

Καὶ ὁ ἀστυνόμος, ὁ ὁποῖος ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ἔκτασις τῶν κα-
θηκόντων του ἐτεσματιζέτο εἰς τὸ σημεῖον τούτου, παρέλαβε τοὺς
ἀνδρας του καὶ ἔφυγε διὰ τῆς ἀμάξης, ἀδιαφορήσας τελείως
διὰ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πόλιν ὁ
Εὐαγγελινός.

Ὁ μεσίτης τοῦ χρηματιστηρίου δέ, χωρὶς νὰ δυσαρεστηθῇ
καθόλου διὰ τὴν ἐγκατάλειψίν του, ἐξεκίνησεν ἐπιστρέφων περὶ
εἰς τὴν πόλιν.

— Τὸν ἐπῆραν ἀπ' ἐδῶ ! διελογίζετο. Δὲν πειράζει ὅμως.
Δὲν πρόκειται νὰ τὸν σκοτώσουν, καὶ δὲν εἶναι καὶ σπουδαῖο
πεῖγμα, ἂν μείνῃ φυλακισμένος λίγες ἡμέραις. Τὸν ἀναπληρῶ
ἐγώ.

Καὶ ὁ Εὐαγγελινός, ἀφοῦ κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἰδικαιολό-
γησε τὴν εἰς τὴν εὐχὴν του ἐγκατάλειψιν τοῦ φίλου του παρα-
γγελιοδόχου ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πόλιν καὶ κατηυθύνθη εἰς τὴν
οἰκίαν του.

Ἀπὸ τῆς ἐπομένης πρωΐας, ἤρχισε νὰ κατασκοπεύῃ τὴν
κυρίαν Νούγκοβιτς, αἱ μὲ τοῦ; ἀνθρώπου; «τῆς Δέσχης τῶν
40» σχέσεις τῆς ὁποίας τὸν ἐξέπληξαν πολὺ.

— Ὡστε; διελογίσθη. Εἶναι ὅλοι συνάνοχοι ; Καὶ αὐτὴ
τοὺς ἔβαλε νὰ μοῦ ἀρπάσῃ τὴν ἐπιστολήν μου ;

Ὁ Εὐαγγελινός, πρὶν ἢ προβῇ εἰς οὐδεμίαν ἐνέργειαν,
ἐσκέφθη πολὺ.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν σκέψεων του αὐτῶν ἦτο νὰ λάβῃ
τὴν ἀπόφασιν, οὔτε εἰς τὴν ἀστυνομίαν νὰ μεταβῇ. οὔτε εἰς τὴν
κυρίαν Νούγκοβιτς νὰ ἐμφανισθῇ.

— Εἰς τὴν πρώτην δὲν εἰμπορῶ νὰ ὁμολογήσω τὴν ἀλή-
θειαν ! ἐσκέφθη. Ἄν παρουσιασθῶ εἰς τὴν δευτέραν καὶ τῆς
ζητήσω τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποχρεώσεώς της, αὐτὴ, ἡ ὁποία
γνωρίζει ὅτι δὲν ἔχω τὴν ἐπιστολήν ποῦ μοῦ ἔδωσε, θὰ μὲ
πετάξῃ ἔξω μὲ τῆς κλωτσιάς. Καὶ ἔπειτα ;

Ἐμόρφασε καὶ προσέθεσε.

— Δὲν θὰ κατορθώσω ἄλλο τίποτα, παρὰ νὰ μάθουν ὅτι
ζῶ καὶ νὰ τοὺς βάλω εἰς τὸν κόπον νὰ μὲ ξεμπερδέψουν...

Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἠρώτησε τὸν ὑπη-
ρέτην του ὁ ὁποῖος τὸν ἐπληροφόρησε ὅτι τὸν ἐζήτησε κάποιος
ποῦ ἤθελε νὰ παραγγεῖλῃ εἰς τὴν Εὐρώπην εἶδη τοῦ ἐμπορίου
του, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἀπήντησεν ὅτι τὸν εἶχε συμβουλευσει.



Ἡ Λόλα ἦτο ἐντελῶς ἀπηλπισμένη πλέον.

Ὁ Εὐαγγελινός, βεβαιωθείς ὅτι οἱ ἑταῖροι «τῆς Λέσχης τῶν 40» δὲν ἐγνώριζον ὅτι διέφυγε τὸν θάνατον, ἐξηκολούθησε κατὰ σκοπεύων διαρκῶς τὴν κυρίαν Νούγκοβιτς, καὶ τόσον προσεκτικά, ὥστε νὰ μὴ τοῦ διαφύγῃ καμμία ἐξ ὧν τῶν ὑπόπτων ἐνεργειῶν τῆς καὶ τῶν κακούργων διαβημάτων τῆς.

— Κάτι προετοιμάζουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι! ἐσκέφθη. Μὰ τί;

Ὅταν εἶδεν ὅτι ἡ Νούγκοβιτς προσέλαβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς τὴν Ἑλληνίδα παιδαγωγόν, ἐνόμισεν ὅτι εὗρε τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος.

— Ἀτὸ εἰς! ἐπιθύρῃς. Ἐνοοῦν νὰ ἐκμεταλλεσθοῦν τὴν εὐμορφὴν τὴν Δόλα... Ἔτσι;

Ἐμερίδισεν εἰρωνίας καὶ χαρᾶς μειδίσμα.

— Ἀμ' αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ, προσέθεσε. Νὰ σὲ πιάσω ἐν' αὐτοφύρῳ ἐγκληματοῦσαν καὶ νὰ ἰδοῦμεν τότε. Θὰ μὲ κοροϊδέψῃς καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν, ὅπως μὲ κοροϊδεύσες καὶ τώρα;

Ὁ Ἕλλην μεσίτης τοῦ χρηματιστηρίου, ἂν καὶ ᾔθελε νὰ ἐκδικηθῇ τὴν Νούγκοβιτς, ἠσθάνετο ἐν τούτοις ὅτι τὴν ἠγάπα.

Ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ ἐποφθολμιῶν τὰ κάλλη τῆς, εὐρέθη ἐξαίφνης γεμᾶτος ἐλπίδας, ὅτι θὰ κατέρχοντο νὰ τὰ κάμῃ ἰδικά του.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς φυλακισεῶς του, δὲν εἶχε παύσει νὰ ἐλπίζῃ καὶ διαρκῶς αὐτὴν ἐνθυμούμενος, κατέληξε νὰ εὐρεθῇ ἐρωτευμένος μὲ αὐτήν.

Ὅμως, ἐγνώριζε καλῶς ὅτι ἡ χήρα Νούγκοβιτς, δὲν ἀντεπεκρίνετο εἰς τὰ αἰσθήματά του. Ἐὰν ἐδέχθη νὰ γίνῃ ἐρωμένη του, τὸ ἐδέχθη εὐρισκομένη ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς ἀπειλῆς του. Καὶ ὅταν ἠδυνήθη νὰ τὸ κάμῃ, ἐνῆργησεν—ὅπως ἐπίστευσε— νὰ τοῦ κλαπῇ ἡ ἐπιστολή, διὰ νὰ μὴ εἶναι ὀποχρεωμένη νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὰς θελήσεις του, τὰς ὁποίας, μετὰ τὴν κλοπὴν τῆς ἐπιστολῆς, δὲν ἠδύνατο νὰ τῆς τὰς ἐπιβάλῃ.

— Δὲν μὲ ἀγαπᾷς ὅχι! διελογίζετο ὁ Εὐαγγελινός. Δὲν θὰ τὴν ἀφῆσω ὅμως νὰ ἀγαπήσῃ καίεναν, καὶ δὲν θὰ ἡσυχάσω, παρὰ τότε μόνον ποῦ θὰ τὴν συνελθῶ.

Ὅταν ἀντελήφθη ὁ Εὐαγγελινός ὅτι ἡ Μαργαρίτα Νούγκοβιτς ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ εἰς τὸν χορὸν τῶν μετημφισμένων, ἔχουσα μαζύ τῆς τὴν νεαρὰν παιδαγωγόν, ἐφρόντισε καὶ κα-

τῶρθως νὰ προμηθευθῇ μίαν πρόσκλησιν διὰ τὸν χορόν, ὃ ὁποῖος θὰ ἐδίδετο εἰς τὴν ἑπαυλιν τοῦ Ζιρβουδάκη.

Μετὰ τοῦτο ἤλλαξε μετεμφίσαιιν.

— Καὶ ἀφοῦ κατέστησε τὸ προσωπὸν τοῦ ἐντελῶς ἀγνώριστον, ἐφόρσας τὴν ἐπίσημον πολιτικὴν στολὴν τοῦ, καί, τὴν δεκάτην ἀκριβῶς νυκτερινὴν ὥραν, εὗρίσκενο εἰς τὴν ἑπαυλιν Ἐδωροδόκους ἐνα ὑπερέστην καὶ ἔμαθε πᾶν ὅτι ἀφεώρα τὴν Δόλαν. Τὴν ἀρπαγὴν τῆς μικρᾶς τὴν ὁποίαν ἔφερον ἔπειτα ἔκει ἀγνωστὸς εἰς ἐργάτης, τὴν κλοπὴν τῶν χρημάτων τῆς νεάνιδος, τὴν ἀποκομπὴν τῆς, καθὰ τι τέλος τὸ σχετικὸν μὲ αὐτήν.

Ὁ Εὐαγγελινός, δὲν ἤθελε νὰ μάθῃ περισσότερα, ἀφοῦ τῶρα ἦτο βέβαιος ὅτι ἐφρόντισαν οἱ συνεργάται τῆς Νούγκοβιτς νὰ τὴν ἀφήσουν χωρὶς ἐργασίαν καὶ χωρὶς χρήματα, διὰ νὰ δυνηθοῦν τοιοῦτοτρόπως νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὴν ὠραιότητά της. Ἠγέρθη λοιπὸν, ἠῦχαρίστησε τὸν ὑπερέστην, καὶ κατηυθύνθη εἰς τὴν εὐρείαν αἴθουσαν, πλέον ἢ βέβαιος τῶρα ὅτι ἡ Νούγκοβιτς προητοίμαζε τὴν καταστροφὴν τῆς ἀετιχοῦς παιδαγωγοῦ.

Ὅταν μετὰ τινὰ ὥραν κατέφθασεν ἡ Νούγκοβιτς, ὁ Εὐαγγελινός μετέβη καὶ ἐκάθησε δίπλα της καὶ τὴν ἐπρόσχε διαρκῶς καὶ δὲν τοῦ διέφυγεν ἡ λεπτομέρεια ὅτι ἡ ὥραια χήρα ἐκύτταζε παρακλιτικὰ τὸν μετεμφισμένον Νοταρᾶν, ὃ ὁποῖος, καθὼς γνωρίζομεν, τὸν ἐξέλαβεν ὦ· κάποιον ἐκ τῶν συγγενόχων της...

Ὁ Εὐαγγελινός, ὅταν ἀντελήφθη ὅτι ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἠγάπα, ἐνῶ περιφρόνει αὐτόν, ἐπεδίωκε τὸν ἔρωτα ἄλλου, κατελήφθη ἀπὸ ἀγρίας ζυλοκυπίας, ἢ ὁποία τὸν ἀπεθηρίωσε.

— Τὴν ἀθλίαν, ἐψιθύρισε. Μὲ ὅμως...

Προσέβλεψεν ὀργίλως τὸν Νοταρᾶν πρῶτον καὶ τὴν Νούγκοβιτς ἔπειτα καὶ μετὰ τοῦτο.

— Ὅμως, ἐξηκολούθησεν εἶμαι ἱκανὸς νὰ δολοφονήσω, ὅχι ὅμως καὶ νὰ τὸν ἀφήσω νὰ κάμῃ αὐτὸς ἰδικὰ του τὰ καλὴ ἐκείνα τὰ ὁποῖα δὲν ἀπῆλυσσα ἐγώ.

Ὅταν ὀλίγον ἔπειτα, ἡ Νούγκοβιτς κατέστη πῶς προκλητικῇ, ὁ Εὐαγγελινός ἀπεθηριώθη ἐξ ὀλοκλήρου πλέον. Ὅταν εἶδε τὸν Νοταρᾶν ἀπερχόμενον, ὑπέθεσεν ὅτι ἐκεῖνος ἐπρόκειτο νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν κήπον διὰ νὰ ἀναμείνῃ τὴν ὥραιαν Νούγκοβιτς.

— Ἄλλ' ὄχι ! ἐγρύλλισεν ὁ Εὐαγγελινός. Δὲν θὰ γίνῃ ἐγὰρ τέτοιο πρᾶγμα ! Θὰ τὸν παρακολουθήσω, θὰ τὸν σκοτώσω, καὶ θίαν ἡ Νούγκοβιτς θὰ πάη νὰ τὸν βρῇ, θὰ φωνάξω νὰ τὴν πιάσουν ὧς δολοφόνον.

Μὲ τὰς ἀγρίας αὐτὰς διαθέσεις παρηκολούθησε τὸν μετημφισμένον Νοναρᾶν. Τὸν εἶδε πηδῶντα μέσα εἰς τὸν κήπον τῆς ἐπαύλεως, καὶ στεκόμενον κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρον εἰς τῶν δωματίων, ἐμάντευσεν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἀέλθῃ δι' αὐτοῦ, ὑπέθεσεν ὅτι εἰς τὸ δωματίον ἐκεῖνο θὰ μετέβαινε καὶ ἡ κυρία Νούγκοβιτς, καὶ ἀποφασισμένος νὰ δολοφονήσῃ τὸν Νοταρᾶν καὶ νὰ καταγγεῖλῃ ὧς δολοφόνον τὴν Νούγκοβιτς, ἀνῆλθε καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐπαυλιν, καὶ ἐκρύβη μέσα εἰς τὸ δωματίον ἐκεῖνο, κάτω ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶδε στεκόμενον τὸν Νοταρᾶν.

Ἀνέμεγεν. Καὶ θίαν ἐκεῖνος ἀνῆλθε διὰ τοῦ δέντρου καὶ ἐπήδησε διὰ τοῦ παραθύρου, ὥρμησεν ἐναντίον του, τὸν ἤρασαν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ, καί, ὅπως εἴπομεν, τὸν ἐκράτησεν ἀκίνητον.

Σφίγγων δὲ διὰ τῆς μιᾶς χειρός του τὸν λαιμὸν τοῦ Νοταρᾶ, ἔκυρε τὸ ἐγχειρίδιόν του μὲ τὸν σκοπὸν νὰ τὸ ἐμπήξῃ εἰς τὰ στήθη του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ὁ Τοῦρκος μεγιστάν.

Εἰς μίαν στιγμήν ἡ δερχήστρα ἤρχισεν ἀναγκρούουσα τότε τὸν Γερμανικὸν αὐτοκρατορικὸν ὕμνον, καὶ οἱ παριστάμενοι ἀσκεπεῖς ὅλοι ἠγέροντο.

Ὁ διάδοχος μετ' ὀλίγον, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ὑπάσπιστοῦ του φὸν Σίρμπεργκερ εἰσῆλθεν ἐν μεγάλῃ στολῇ, εὐχαρὶς καὶ μειδιῶν, μέσα εἰς τὴν εὐρείαν αἴθουσαν. Ἐχαιρέτησε τὸν ἀναγκρούμενον ὕμνον, ἐπροχώρησε, μετέβη εἰς τὴν δι' αὐτὸν προωρισμένην θέσιν καὶ ἔδωσε, μετὰ τινος σιγῆς, τὴν διαταγὴν ν' ἀρχίσῃ ὁ διακοπὴς χορὸς. Καὶ ὅλοι εἰς ὑψηλὴν διαταγὴν ἠγέροντο νὰ χορεύσουν.

Ἡ Νούγκοβιτς ὅμως, δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὴν θέσιν της.

Ἡ ὑψηλότης του, δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ ἐπιδιώξῃ μίαν

μὲ τὴν Ἑλληνίδα παιδαγωγὸν συνάντησιν, καὶ ἡ ὥραία χήρα, διὰ τὸ εἶναι εἰς θέσιν τὴν ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του, παρέμεινε πλησίον τῆς.

Εἶχε δὲ παρῆλθαι ἄρκετὴ ὥρα ἀπὸ τῆς εἰς τὴν αἰθουσαν εἰσόδου των, ὅταν ἡ Ὑψηλότης του ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὴν Νούγκοβιτς.

Αὕτῃ καὶ ἡ Δόλα ἐσπευσαν νὰ ἐγερθοῦν. Ὅταν ἐπλησίασαν ὑπεκλήθησαν πρὸ αὐτοῦ βαθύτατα.

— Χαίρω πολὺ δεσποίνις, εἶπεν ὁ Κόνμπριτς πρὸς τὴν παιδαγωγόν, χαίρω διότι παρίστασθε εἰς τὸν χορὸν, καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος διότι εἶχον τὴν ἔμπνευσιν νὰ σᾶς καλέσω καὶ ν' ἀντικρύσω τὴν εὐμορφίαν σας, ὁμοίαν μὲ τὴν ὅποιαν εἰς μάτην ἀναζητῶ διὰ μέσου των τάξεων των προσκεκλημένων.

Ἡ Δόλα, παραγμένη ἀπὸ τὰς κολακευτικὰς ἐκφράσεις ἐκείνης τῆς ὑψηλότητός Του, εἶχε γίνει κατακόκκινη ἀπὸ ἐντροπήν. Καί, ὥς μὴ ἔχουσα νὰ ἀπαντήσῃ τίποτε, καὶ μὴ τολμῶσα νὰ σηκώσῃ τὰ βλέμματά της καὶ νὰ προσβῇ κατὰ πρόσωπον τὸν Κόνμπριτς, εἶχε κλίνει τὴν κεφαλὴν τῆς, καὶ ἐστέκετο συμπλέκουσα τὰ δάκτυλά τῆς ἐν ἀμυχανίᾳ.

Ὁ Κόνμπριτς, ἀσυλλόγιστος καὶ ἀπερίσκεπτος νέος τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, δὲν περιωρίσθη μέχρι τοῦ σημείου τούτου.

Ὑπὸ τὰ μειδιάματα τοῦ φὸν Σίρμπεργκερ καὶ τοὺς ἐπιδοκιμαστικούς μορφασμούς τῆς κυρίας Νούγκοβιτς, ἐξηκολούθησε περιλούων μὲ τὰς κολακευτικωτέρας των ἐκφράσεων τὴν Ἑλληνίδα παιδαγωγόν, εἰς τὴν ὅποιαν τέλος :

— Ἀρέσκομαι, τῆς εἶπε, νὰ συζητῶ μαζύ σας. Καὶ ἂν ἡ κυρία Νούγκοβιτς τὸ ἐπιτρέψῃ καὶ σεῖς δὲν φέρετε ἀντίρρησην, εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὴν προσλάβω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, καὶ νὰ σᾶς ὀδηγήσω εἰς τὰ ἐν Γερμανίᾳ ἀνάκτορά μου, ὅπου θὰ σᾶς ἀποδοθοῦν αἱ τιμαὶ ἐκείναι αἱ ὅποιαι ἀρμόζουν εἰς μίαν νέαν τόσον ὥραϊαν καὶ τόσον καλήν, ὅπως σεῖς.

Ἡ Νούγκοβιτς, ἐσπευσε νὰ βεβαιώσῃ ὅτι δὲν ἐσκέφθη ποτέ της νὰ τολμήσῃ ν' ἀρνηθῇ ὅ,τι ἦτο δυτατὸν νὰ ζητήσῃ ἡ ὑψηλότης του, καὶ ἐκεῖνος δρατετόμενος τῆς εὐκαιρίας νὰ ἐπιτύχῃ μίαν κατὰ μόνας μὲ τὴν Δόλαν συνάντησιν.

— Εὐχαριστῶ ἀπῆντησε. Καὶ πρὶν ἢ ζητήσω τὴν κατηγορηματικὴν τῆς δεσποινίδος ἀπάντησιν, θὰ τὴν ἀφήσω νὰ σκε-

φθῆ καὶ νὰ ἀποφασίσῃ. Μετὰ ἓνα τέταρτον τῆς ὥρας θὰ εἶμαι εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ ἀναγνωστηρίου. Παρακαλῶ νὰ εἰσθε δεκεῖ.

Καὶ ἡ ὑψηλότης του κατηυθύνθη πρὸς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς αἰθούσης, ὅπου οἱ διάφοροι διπλωμάται, βέβαιοι δεῖ ἡ χήρα Νούγκαβις θὰ προδιέθετε τὴν ἀτυχῆ παιδαγωγὸν καὶ θὰ τὴν ἔκαμνε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς θελήσεις του δεκείας· αἱ ὁποῖαι καὶ δὲν μᾶς εἶνε ἀγνωστοί.

Ὅταν ἡ Λόλα ἐσήκωσε τὰ μάτια της καὶ ἐκύτταξεν ἐμ- πρὸς της, εἶδεν ὅτι τὰ βλέμματα ὅλων ἦσαν ἐστραμμένα πρὸς αὐτήν.

Ἡ τιμὴ, τὴν ὁποίαν τῆς εἶχε κάμει ἡ Ὑψηλότης Του, νὰ συζητήσῃ ἐπὶ τόσῃ ὥρᾳ μαζὺ της, ἦτο πραγματικὸς με- γάλη. Καὶ δι' αὐτό, ὅπως ἦτο φυσικόν, καὶ ὅπως εἶχεν ἄλλως τε προείπει καὶ ἡ χήρα Νούγκαβις, ὅλοι τὴν ἐμακάριζον ὅλοι τὴν ἐξήλευον, καὶ εἶχον ὅλοι σιρέψαι πρὸς αὐτήν τὰ βλεμ- ματὰ των.

— ὦ, πνίγομαι ! ἐπιθύρῃς, καθ' ἑαυτήν ἡ Λόλα. Πνί- γομαι καὶ ἀπὸ μόνα τὰ βλέμματά των τώρα...

Ἡ Νούγκαβις ἐξ ἄλλου, ἔσπευσε νὰ συνηγορήσῃ ἐνθου- σιαστικῶς ὑπὲρ τῆς προαίτιας δεκείας τῆς ὑψηλότητός του, καὶ νὰ τῆς παραστήσῃ ὅλον τὸ μέγεθος τῆς εὐτυχίας τὴν ὁποίαν εἶχε, νὰ ζητηθῇ νὰ προσληφθῇ εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς ὑψηλότη- τός του, ὅπου θὰ ἐξιποῦτο εἰς δυσθεόραια ὕψη κοινωνικά, ὅπου θὰ ἱσοπεδοῦτο μὲ τὰς θυγατέρας τῶν εὐγενεστέρων Πρωσσικῶν τάξεων.

Ἦρχισε νὰ ζαλίζεται, νὰ ἀγωνιᾷ, νὰ ταράσσεται καὶ νὰ ἐπιθυμῇ νὰ μείνῃ μόνῃ καὶ ν' ἀναπνεύσῃ ἀέρα καθαρόν.

Ἡ Νούγκαβις, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεκοίνωσε τὴν ἐπιθυμίαν της αὐτήν, δὲν ἠρνήθη τὴν αἰδίαν, ἀφοῦ ἄλλως τε ἤθελε νὰ μείνῃ μόνῃ διὰ νὰ κανονήσῃ μετὰ τοῦ Σίρμπεργκερ εἰς λαπτο- μερείας τῶν ἐνεργειῶν των δεκείων, διὰ τῶν ὁποίων θὰ κα- τώρθωνον νὰ σύρουν πρὸς τὴν καταστροφὴν τὴν ἀτυχῆ παιδα- γωγόν.

— Εἴμπορεῖς νὰ ἐξέλθῃς ! τῆς εἶπε. Μὴν ἀργήσῃς ὁμως καὶ μὴν κάμῃς τὴν ὑψηλότητά σου νὰ περιμένῃ.

Ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγὸς τὴν ἐβεβαίωσε ὅτι θὰ ἐπέστρεφε

ταχύτατα, καί, τεταραγμένη ὅπως ἦτο, σχεδὸν παραπαίονσα δέ, κατήλθεν εἰς τὸν κήπον καὶ κατηυθύνθη πρὸς μίαν σκοτεινὴν αὐτοῦ σκιάδα, χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ ὅτι παρακολουθεῖτο καὶ χωρὶς νὰ μαντεύσῃ τὸν κίνδυνον ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐξετίθετο, ζωηρὸν καὶ σοβαρὸν καὶ τρομερὸν ἰῶ ὄντι κίνδυνον...

Διότι ἔνῳ χρόνῳ ἡ Νούγκοβις ἐξέτιθετο τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἡ Δόλα θὰ παρεδίδοτο εἰς τὸν διάδοχον καὶ ἡ Λευκὴ Βίλιγκαμ τεταραγμένη ἐπληροφορεῖτο τὴν εἰς τὴν παιδαγωγὸν ἐπιδεχθεῖσαν εὐμένειαν, δύο ἀγνωστοί, ὁποσταλμένοι τοῦ Τούρκου μεγιστάνου Ζαδὶν πασᾶ, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχεν ἰδεῖ, τὴν εἶχεν ποθήσει καὶ εἶχε προσκειάσει τὴν εἰς τὸ χερσὶ ἀπαγωγὴν τῆς, τὴν παρηκολούθει κατὰ πόδας.

Καθισμένη ἐκείνῳ εἰς εἰς ξύλινον κάθισμα, καὶ ἀκουμβῶσα τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τῆς χειρὸς, τὴν ὁποῖαν ἐστήριζεν ἐπ' αὐτὴν εἰς τὸ σανίδωμα ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἀνεπαύοντο τὰ ἰῶτα τῆς, ἡ Δόλα, εἰς τὰς βαθυστάτας σκέψεις τῆς, ὁπότιαν αἴφνης, ἀντελήφθη κάποιον ἐλαφρὸν θόρυβον.

Πρὶν ἢ σκεφθῇ καλῶς τί ἦτο ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἤκουσε, ἐνόησε νὰ συλλαμβάνεται ἀπὸ τῶν ὥμων. Πρὶν ἢ ἐκβάλλῃ κραυγὴν, εὐρέθη φιμωμένη. Καὶ πρὶν ἐννοήσῃ περὶ τίνος ἀκριβῶς ἐπρόκειτο, ἤκουσε μίαν φωνὴν νὰ λέγῃ :

— Ἐμπρὸς σύντροφε. Δρόμο τώρα, μὴ νὰ μᾶς πάρουν εἰδησι...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Ἡ ἀπειλὴ μὲς συνενόχου.

Κατ' ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐδίδοτο εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ Ζερβουδάκη μεγαλοκρεπῆς χορὸς, εἰς τὴν καλύβην τῆς νεαρᾶς Ἀθιγγανίδος Κόρας, βλαίαι σκηναὶ ἐλάμβανον χώραν.

Ἡ νεαρὰ Ἀθιγγανίς, ἀπὸ τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐσυρεν εἰς τὴν παγίδα τὸν ἀστυνόμεον Νοταρᾶν, μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, δὲν εἶχε ζητήσῃ καμμίαν ἀπολύτως ἀμοιβὴν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς, τὴν ὁποῖαν ἠναγκάσθη νὰ παρέξῃ παίσθεῖσα εἰς τὰ λόγια τῆς κακούργου μητρὸς τῆς.

— Αὐτοί, διελογίσθη αἰφνης ἐνῶ εἰργάζετο, φαίνεται διηλημονοῦν πολὺ γρήγορα, ὅ,τι ἔρχονται καὶ μοῦ ὑπόσχονται. Μὰ ὅμως...

Ἐχαμογέλασεν ἓνα χαμόγελο, τὸ ὁποῖον ἐφανέρωνεν ἀγρίας διαθέσεις καὶ προσέθεσε :

— Μὰ θὰ μετανοιώσουν τὴν φορὰν αὐτήν.

Ἐπῆγεν εἰς τὴν μητέρα της, τὴν ὕβρισε, τῆς ἔδειξε ὅλο τὸ μῖσος ποῦ ἡσθάνετο πρὸς αὐτήν ἢ ὅποια τὴν ἐξέθλησε νὰ φονεύσῃ τὸν Νοταρᾶ καὶ προσέθεσε :

— Σωθήκανε πιά τὰ ψέμματα. Ἄν ὁ Φουσσὲ κοροϊδεύῃ ἑσένα, δὲν θὰ κοροϊδέψῃ ἐμένα ὅχι ! Τὸ εἶπα καὶ τοῦ τῶιαξα. Ἄν μὲ γελάσῃ καὶ τὴν φορὰν αὐτήν, θὰ θυμηθῶ, τοῦ εἶπα, πῶς μέσα εἰς τῆς φλέβες μου τρέχει αἷμα Ἰσιγγάνου· πῶς εἶμαι κόρη τοῦ πατέρα μου ποῦ πέθανε στὴν καρμανιόλα θὰ θυμηθῶ ἐγὼ, καὶ τότε...

Συνέσφιξε τὰς πυγμὰς της, ἔτριξε τοὺς ὀδόντας της, προσέβλεψεν ἀγρίως τὴν μητέρα της ἢ νεαρὰ Ἀθιγγανίς, καὶ μετὰ τοῦτο :

— Καὶ τότε, ἐπανέλαβε, θὰ ἴδῃ πῶς εἶναι ἐπικίνδυνο πολὺ μαζύ μου νὰ τὰ βάλλῃ.

Χωρὶς νὰ εἶπῃ ἄλλο τίποτε εἰς τὴν γηραιὰν Ἰσιγγάνα ἢ Κόρα, ἔφυγε καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν καλύβην της. Ἐπῆρεν ἓνα μαχαίρι, τὸ ἔκρουσεν εἰς τὴν ὀσφύν της, ἔτριψεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της ἓνα κίτρινον καινουργὰς μανδύλι καὶ ἐκινήθη πρὸς τὴν ἔξοδον, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἀνεφάνη ἡ μητέρα της.

— Ποῦ πᾶς, παιδί μου Κόρα, τὴν ἠρώτησεν ἡ γραιά.

— Σοῦ εἶπα ! Πάω στὸ γραφεῖό του νὰ τὸν εὕρῶ. Πάω νὰ τοῦ ζητήσω ἐκεῖνο ποῦ μοῦ ἔταξε. Καὶ ἂν τὸ δώσῃ, ἔχω καλῶς. Ἄλλοιῶς...

Δὲν προσέθεσε ἄλλο τίποτε ἢ Κόρα. Ἡ τρομερότης τῶν βλεμμάτων της ὅμως ἀφῆκε νὰ καταφανῇ ὅλη ἡ ἀγριότης τῶν ἀποφάσεών της, ἀποφάσεων τὰς ὁποίας ἠγνοεῖ νὰ ἐκτελέσῃ κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

Καὶ ἔπειτα, ψαύουσα τὸ μαχαίρι, τὸ ὁποῖον εἶχε κρύψει μέσα εἰς τὴν ὀσφύν της· ἢ νεαρὰ Ἀθιγγανίς, ἀπῆλθε κατευθυ-



Προσπαθουν νὰ τὴν ἐπαναφέρουν εἰς τὰς
αἰσθήσεις της.

νομένη πρὸς τὴν ὁδὸν ἐκείνην, ὅπου ἐγνώριζεν ὅτι εὐρίσκειτο τὸ γραφεῖον τοῦ Δεσπῆ.

— Θὰ ἰδοῦμε τόρα, ἐψιθύριζεν. Μήπως μεταβληθῇ ἡ κομφοδία εἰς τραγωδίαν τραγικὴν;



Ὁ ὑπὸ κλέπτου τοῦ ἀστυνόμου Νοταρᾶ Κώστας Ζιρίχης, ὁ ἀναλαβὼν νὰ παρακολουθῇ καὶ νὰ κατασκοπεύῃ τὴν νεαρὰν Ἀθιγγανίδα, κρυμμένος μέσα εἰς ὑψηλοὺς πυκνοὺς θάμνους, τὴν εἶδε μεταβαλίνουσαν πλησίον τῆς μητρὸς τῆς, τὴν διέκρινε χειρονομοῦσαν βιαίως, ἐμάντευσε τὸν θυμὸν τῆς ἐξ αὐτοῦ καὶ ὅταν τὴν εἶδεν ἔπειτα ἀναχωροῦσαν διὰ τὴν πόλιν, ἐτέθη διπύπνου φροντίζων νὰ μὴ παρατηρηθῇ παρ' αὐτῆς, τὴν παρακολούθησε καὶ τὴν εἶδεν εἰσερχομένην μέσα εἰς μίαν ἀρκετὰ καλοῦ ἔξωτερικοῦ οἰκίαν.

— ὦ ! ἐψιθύρισεν ὁ ὑπὸ κλέπτου τῷ. Τὸν Δεσπῆ! Τὸν Αἰμίλιον Δεσπῆ ἤλθε νὰ βρῇ ἡ Κόρα.

Διὰ μίαν στιγμήν ὁ ὑπὸ κλέπτου τοῦ Νοταρᾶ, ἐσκέφθη νὰ μείνῃ ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκίαν, διὰ νὰ ἴδῃ πότε θὰ ἐξήρχετο ἡ νεαρὰ Ἀθιγγανίς καὶ εἰς ποῖον ἄλλο μέρος μετέβαινε.

— Ἀλλ' ὄχι ! εἶπεν ἔπειτα. Καὶ τί θέλω νὰ καθήσω δῶ; Τὸ καλῆτερον ἀπὸ ὅλα εἶναι, νὰ πάω νὰ βρῶ τὸν Νοταρᾶ.

Καὶ ὁ Ζιρίχης, χωρὶς νὰ χρονοτριβήσῃ στιγμήν, ἔφυγε καὶ κατευθύνθη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐκεῖνο, ὅπου, ὑπὸ ψευδὲς ὄνομα, διέμενεν ὁ Νοταρᾶς. Δὲν τὸν εὗρεν ἐκεῖ καὶ ἔσπευσεν εἰς τὸ μέρος ὅπου συννητῶντο συνήθως, ἀλλ' ὅμως μέχρι τῆς δεκάτης σχεδὸν ὥρας τῆς νυκτός, δὲν ἀνεφάνη ὁ Ἕλλην ἀστυνομικός.

— Ἀλλὰ βέβαια ! εἶπεν αἰφνης ὁ Ζιρίχης. Σήμερον διδεται ὁ χορὸς διὰ τὸν διάδοχον. Ὁ Νοταρᾶς χωρὶς ἄλλο θὰ εἴνε ἐκεῖ. Ἄς πάω νὰ τὸν εὗρω. Ἄν εἴν' ἐκεῖ καλὰ. Ἀλλοιῶς ξαναγυρίζω,

Ἐσκέφθη ὅτι δὲν εἶχε πρόσκλησιν καὶ ὅτι ἐπομένως δὲν θὰ τοῦ ἐπιτρέπεντο ἢ εἰς νὴν ἐπαυλιν εἰσοδοῦ καὶ ἐστάθη ἀπορῶν.

— Μπᾶ ! εἶπεν ἔπειτα. Καὶ εἴνε ἀνάγκη νὰ μὲν ὅπως καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι; Ἡ μάντρες γιὰτὶ εἴνε; Γιατὶ ἄλλο παρὰ νὰ τῆς πηδᾶμε;

Ἔσπευεν ἔξω τοῦ καπηλείου ἕνα ποδήλατον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφημέριον ἐκεῖ, ἐπήδησεν ἐπ' αὐτοῦ, ἔσπευσεν πρὸς τὴν ἱκανὴν τοῦ Ζεφροῦδακη καὶ ἐστάθη εἰς ἀρκατὴν ἀπ' αὐτήν ἀπόστασιν.

Ἐκρυσεν τὸ ποδήλατόν του μέσα εἰς τὰ χόρτα, ἐπροχώρησεν, ἐπλησίασεν εἰς τὴν οἰκίαν πλευρὰν τοῦ κήπου, ἀνεργιχθὴ ἐπὶ τῆς μάνδρας. ἐπήδησε μέσα εἰς τὸν κήπον καὶ ἐπροχώρησε, ὁποῖαν αἶφρην ἀντελήφθη κάποιον ἐξαιρετικὸν θόρυβον.

Ἔστάθη, ἐκρύβη, παρετήρησεν, εἶδε καὶ ἐβεβαιώθη περὶ τίνος ἐπρόκειτο καί, συσπειρούμενος εἰς ἑαυτόν.

— Εἶνοι, δύο κι' ὁ ἕνας κυνηγᾷ τὸν ἄλλον ! ἐψιθύρισε. Γιατί ; Καὶ ποιοὶ νὰ εἶναι τάχα ;

Ἀντελήφθη ὅτι οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄγνωστοι κατηνθύνοντο τρέχοντες πρὸς τὰ ἐκεῖ, εἶδεν ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ διήρχοντο ἀπ' ἡμικροσθέν του, καὶ ἐτοιμαζόμενος νὰ βοηθήσῃ ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἐκινδύνευε, συνεσπειρώθη εἰς τὴν θέσιν του.

Μετ' ὀλίγον διῆλθε πρὸ αὐτοῦ ὁ καταδιωκόμενος. Ὁ ὑπηρέτης τοῦ Νοταρᾶ, δὲν τὸν ἠνόχησεν. Ὅταν ὅμως ἐπλησίασεν ὁ καταδιώκων τὸν ἄγνωστον, ὥρμησεν ἐναντίον του ἐκ τῶν ὀπισθεν, τὸν ἤρπασεν ἐκ τῶν ὤμων, τὸν ἀνέτρεψε, τὸν ἐκράτησεν ἀκίνητον καί, μὲ σιγαλὴν φωνήν.

— Βάστα τὸ θυμὸ σου πατριώτη μου ! τοῦ εἶπεν. Ἐδῶ ἦρθες νὰ χορέψῃς κι' ὅχι νὰ σκοτώσῃς.

Καὶ διὰ τὰ ἔδη μὲ ποῖον ἀνθρώπον εἶχε νὰ κάμῃ, ἔκυψε καὶ τὸν παρετήρησεν.

Ὅταν ὅμως κατῴρθωσεν νὰ τὸν ἰδῇ κατεπλάγῃ.

— Ὁ Νοταρᾶς ! ἐψέλλισεν. Εἶναι ὁ ἀφέντης μου ὁ Νοταρᾶς.

Πραγματικῶς δέ.

Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον συνέλαβε καὶ ἐκράτει ἀκίνητον ὁ Κώστας Ζαρίχης, ἦτο ὁ εἰς ἱππότην μετεφισμέτος ἀστυνόμος Νοταρᾶς, ὁ ὁποῖος εἶχε κατορθώσει νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν τοῦ Εὐαγγελινοῦ, τότε ποῦ αὐτὸς τὸν συνέλαβε καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἐπήδησε διὰ τοῦ παραθύρου, ἔκαμε καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιον καὶ τὸν καδεδίωκε διὰ μέσου τοῦ κήπου, ὅταν συνελήφθη ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ὑπηρέτην του.

᾽Ωθησε τὸν Ζαρίχην μὲ βίαν ἀλλὰ καὶ μὲ θυμὸν ὁ Νοταρᾶς. Ἠγέρθη, ἐκύτταξε γύρω του, ὄνεζήτησε διὰ τοῦ βλέμματος ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον καταδίδωκε, δὲν τὸν ἀνεῦρε καὶ σιρραφεῖς πρὸς τὸν ἔμπορον βοηθὸν του·

— Περίμενε ἔδῳ, τοῦ εἶπε. Θὰ γυρίσω σὲ λίγο.

᾽Ωρμησε πρὸς τὴν κλίμακα καὶ τὴν ἀνῆλθε ταχύς. Ὁ Νοταρᾶς, ὁ ὁποῖος ὑποπτεύετο ὅτι ὁ ἀποπειραθεὶς τὴν δολοφονίαν του ἦτο κάποιος ἐκ τῶν ἀνθρώπων τῆς «Λέσχης τῶν 40» ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἀβεβαιουῖτο περὶ αὐτοῦ ἐκ τῆς ἀπουσίας ἐκ τῆς αἰθούσης ἐνὸς ἐξ ἐκεῖνων, τοὺς ὁποίους εἶχε θεωρήσει ὡς ὑπόπτους.

— Ἐν λείπῃ ὁ Λορέντζος Φρέγκολι ἀπὸ τὴν αἵθουσαν, διελογίζετο, θὰ εἰπῇ ὅτι αὐτὸς εἶνε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐδοκίμασε νὰ μὲ δολοφονήσῃ. Ἄν ὁ ἄλλος, ποῦ ἐκάθητο δίπλα εἰς τὴν κυρίαν Νούγκοβιτς, θὰ εἶνε αὐτός. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἂς ἴδωμεν.

Ἀνῆλθεν, ἐπροχώρησε μὲ κάθε προφύλαξιν διὰ νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτὸς παρ' οὐδενός, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἵθουσαν, ἰσάδθη πίσω ἀπὸ ἑνα βαρέα παραπετάσματα καὶ ἀπ' ἐκεῖ διηρεύνησε δι' ἐνὸς ταχυτάτου βλέμματος τὴν αἵθουσαν.

Ὁ Λορέντζος Φρέγκολι ἐκάθητο εἰς τὸ μέσον ὁμάδος ἀνθρώπων, διὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἠδύνετο νὰ ἔχῃ οὐδεμίαν ὑπόψιν, καὶ συνωμῖλαι μετ' αὐτῶν ζωηρῶς, καὶ δὲν ἐφαίνετο ὅτι ἐκεῖνην μόλις τὴν σιγμὴν ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ κήπου.

Ὁ Εὐαγγελινός, τὸν ὁπηῖον δὲν εἶχεν ἀναγνωρίσει ὑπὸ τὴν μετεμφίσιν του ὁ ἀστυνόμος Νοταρᾶς, ἐχόρευε μὲ μίαν κυρίαν, ἣ ὁποία δὲν εὗρισκετο εἰς τὸν κόκλον τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖνων, ποῦ ἐγέννων τὴν ὑπόψιν εἰς τὸν ἀστυνομικόν.

Ὁ πρόεδρος «τῆς Λέσχης τῶν 40», ὅπως καταδεικνύετο ἐκ τοῦ ὅτι συνωμῖλαι μὲ εὐϋλήπτους ἀνθρώπους μέσα εἰς τὴν αἵθουσαν, δὲν ἦτο ἐκεῖνος. ὁ ὁποῖος ἀπεπειράθη τὴν δολοφονίαν του. Ὁ Εὐαγγελινός, ὅπως καταδηλοῦτο ἐκ τοῦ ὅτι ἐχόρευεν ἀδιάφορος, δὲν ἦτο ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐπεβουλεύθη τῆς ζωῆς του.

Ἀλλὰ τότε ; Ποῖος ἀπεπειράθη τότε νὰ τὸν δολοφονήσῃ, διὰ τίνα λόγον ἤχθη εἰς τὸ νὰ λάβῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν, καὶ τί εἶχε νὰ κερδίσῃ ἀπὸ τὴν ἰδικὴν του ἐξαφάνισιν ;

— Ἐχει κολῶς ! διελογίσθη. Ὁ κἄποιος αὐτός, ποῦ ἐπε-
χέλησεν νὰ μὲ δολοφονήσῃ, θ' ἀνακαληφθῇ. Τί ἐπιδιώκουν οἱ
ἐκείνοι «τῆς Λέσχης τῶν 40» θ' ἀποκαλυφθῇ. Θὰ τοὺς παρα-
κολουθήσω εἰς ὅλα τὰ διαβήματά των καί, μὰ τὸν Θεόν, θὰ τὰ
ἀνακαλύψω ὅλα εἰς τὸ τέλος. Ὁ Παῦλος Φουσύ, συνοδεύει τὴν
δεσποινίδα Βίλιγκαμ. Ἡ Νούγκοβιτς, τὴν Ἀόλαν. Ποιὸς εἶναι
ὁ σκοπὸς τοῦ πρώτου, τὸ ξεύρω. Τί ἐπιδιώκει ἡ δευτέρα, θὰ
μάρτω. Ὡ; πρὸς τὸν δολοφόνον, δὲν θὰ μοῦ διαφύγῃ ὄχι.

Καὶ ὁ Νοταράς, χωρὶς ν' ἀπελπισθῇ ἀπὸ τὴν πρώτην του
αὐτὴν ἀτουχίαν, τὴν ὀφειλομένην εἰς τὴν ἀπρόοπτον ἐμφά-
ναν τοῦ ὑπηρέτου του, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, κα-
τῆλθεν εἰς τὸν κῆπον, καί, σκεπτικὸς καὶ περὶφρονεῖς, κατη-
θύνθη πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ὁ ὑπηρέτης τοῦ Κώστας Ζιγρίχης...

Ἔμειθε παρ' αὐτοῦ ὅλας τὰς ἀνακαλύψεις του σχετικῶς μὲ
τὴν Κόραν.

Ἐπειτα, ἀνερῶν μίαν ἐνδυμασίαν καινουργῇ εἰς τι τῶν
ἱματίων, μετημφιέσθη καὶ πάλιν καὶ ἀπέπεμψε τὸν ὑπηρέτην
του.

Θαυμάσια, διελογίσθη. Εἰμπορῶ νὰ παρακολουθήσω
τοὺς ἀνθρώπους μου εἰς ὅλας τὰς κινήσεις των. Καὶ θὰ ἴδωμε
ὥς. Δὲν θὰ τοὺς ἀρπάξω τάχα ἀπὸ τὸν γαιᾶ ;

Ἐξῆλθε τοῦ δωματίου ἐκεῖνου καὶ κατηγυθύνθη εἰς τὴν αἵ-
θουσαν τοῦ χοροῦ, διὰ νὰ παρακολουθήσῃ ἀγρύπνως ἐκεῖνους,
αἱ ὁποῖοι ἐπρόκειτο νὰ δημιουργήσουν τὸ σκάνδαλον ποῦ θὰ
κατέστρεφε τὴν Ἀόλαν, καὶ θὰ τοὺς ἐξασφάλιζε τὴν ἀρπαγὴν
τῶν ἐκατομμυρίων τῆς δεσποινίδος Βίλιγκαμ, εἰ ᾧ χρόνῳ ἡ Ἀόλα
ἀπῆλθε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Τούρκου μεγιστάνος, οἱ ὁποῖοι
τότε τὴν ὠδήγουν εἰς τὸ χασέμι τοῦ κυρίου των...

* *

Ὁ πρόεδρος «τῆς Λέσχης τῶν 40» Λορέντζος Φρέγκολι,
ἐν ᾧ χρόνῳ ἡ κυρία Νούγκοβιτς συνιζήτει μὲ τὴν Ἑλληνίδα
παιδαγωγὸν καὶ τῆς ἔδιδε τὴν ἄδειαν νὰ μεταβῇ εἰς τὸν κῆπον,
ἐπύρεσκετο εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ, καὶ εἰς
τὸ μέσον τῶν εὐὐπολήπτων ἐκείνων ἀνθρώπων, μαζὺ μὲ τοὺς
ἄλλους τὸν εἶδε καὶ ὁ Νοταράς, ὁ διαφυγὼν ἐκ τῆς παγίδος
τὴν ὁποίαν τοῦ εἶχε σιήσει ὁ Εὐαγγελινός.

Ἐνῶ συνωμίλει μετ' αὐτῶν δὲν ἔπαυε νὰ παρακολουθῇ τὴν Νούγκοβιτς καὶ τὴν ἀκόλουθόν της, καὶ δὲν τοῦ διέφυγεν ἡ λεπτομέρεια ὅτι ἡ Δόλα, κατόπιν ἀδείας τῆς κυρίας της, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης διὰ νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν κήπον προφανῶς.

Ἄλλ' ἐνῶ παρεστήρει πρὸς αὐτὴν ὁ Φρέγκολι εἶδε τὸν Λαδερμὴν τὸν ἔμπιστον τοῦ Τοῦρκου μεγιστάνος νὰ σπυῖται ὀπισθὲν της.

— Διάβολε ! ἐπιθύρισε καὶ πάλιν ὁ Λορέντζος. Τί θὰ εἴπῃ αὐτό; Διὰ τί πηγαίνει πίσω ἀπὸ τὴν παιδαγωγὸν ὁ ἄνθρωπος αὐτός;

Ὁ Φρέγκολι ἀπεφάσισε νὰ τὸ μάθῃ. Ἐξήτησε συγγνώμην ἀπ' ἐκείνους μετὰ τῶν ὁποίων συνωμίλει, ἡγήρεθῃ καὶ ἐτέθη ὀπισθεν τοῦ παρακολουθοῦντος τὴν Δόλαν Λιδερμὴν, καταβάλλων κάθε δυνατὴν προσπάθειαν νὰ μὴ παρατηρηθῇ παρ' οὐδενός.

Εἶδε τὸν μυστικοσύμβουλον τοῦ Ζαδὴν πασσαὶ νὰ ἀπομακρύνεται, ὅταν ἡ Δόλα μετέβῃ καὶ ἐκάθησε κάτω ἀπὸ μίαν πυκνὴν τοῦ κήπου, σκιαὰ καὶ, σκεφθεὶς ὅτι πιθανότατα θὰ ἐπαινέσεται ἐκεῖνος, διὰ νὰ ἐπικαιρῇσῃ ὅ,τι τὸν ἠνάγκασε νὰ παρακολουθῇ τὴν Δόλαν, ἐκρύβῃ εἰς τὸ μεταξὺ δύο πυκνῶν θάμνων, καὶ ἀνέμενε νὰ ἴδῃ τὸ συμβηρόμενον.

Ὁλίγον ἀργότερον, ὁ πρόεδρος, «τῆς Ἀΐσῃς τῶν 40» Λορέντζος Φρέγκολι, διέκρινε νὰ διολισθαίνουσαν πρὸς τὸ μέρος τῆς νεάνιδος δύο σκιαί, τὰς ὁποίας ὁμως, λόγῳ τοῦ ἐπικρατοῦτος πυκνοῦ σκότους, δὲν κατώρθωσε ν' ἀναγνωρίσῃ καὶ ν' ἀρπάξουν ἔπειτα τὴν νεάνίδα. Τοὺς κατεδίωξε τότε. Ἐκείναι, πρὸ τοῦ κινδύνου νὰ συλληφθοῦν ἐγκατέλειψαν τὴν ἀπ' ἰχθείσαν καὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν.

Ὁ Φρέγκολι ἀντὶ νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν ἐγκαταληφθεῖσαν φημωμένην Ἑλληνίδα παιδαγωγόν, ὥρμησεν εἰς καταδίωξιν ἐκ τῶν ἀπαγωγέων της, ὅπισθεν δηλαδὴ ἐκείνου ὁ ὁποῖος ἐκράτει μέχρι πρὸ ὀλίγων σιγμῶν ἀκόμη τὴν νεάνίδα.

Καὶ εἶχε φθάσει πρὸς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ κήπου, ὅταν αἴφνης διέκρινε κάποιον νὰ κρύπτεται μέσα εἰς τοὺς θάμνους.

Ἔσυρε τὸ πιστόλι του καὶ ὥρμησε πρὸς αὐτόν. Τὸν ἐπλησίασεν, ἐκυψε, τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ, τὸν ὑπεχρέωσε νὰ ἐγερθῇ καὶ στηρίζων εἰς τοὺς χροτάφους τὸ πιστόλι του.

— Ἀκίνητος, τοῦ εἶπε. Ἀκίνητος, γιατί ἄλλοιως θὰ σοῦ τι-
νῶμαι τὰ μυαλά.

Ὅποια ὁμως ὑπῆρξεν ἡ κατάπληξις τοῦ δευτέρου ἐννόησεν
ὅτι ἐκεῖνος κοῦ συνέλιβαν ἦτο ὁ ὑπηρέτης τοῦ Νοταρᾶ, ὁ Ζα-
ρίχης.

Ποῖος τὸν εἶχε στείλει ἐκεῖ;

Μήπως τάχα δὲν εἶχε πινγῆ ὁ Νοταρᾶς; Μήπως τάχα εἶχε
καὶ τοὺς παρακολούθει εἰς τὰς κινήσεις των καὶ ἡτοιμάζετο νὰ
καταφέρῃ κατ' αὐτῶν τὸ κτύπημα τῆς τρομερᾶς καταστροφῆς;

Τὸ πράγμα, ὅσον ἀπίστευτον καὶ ἄν ἐφαίνετο, ἦτο ἐν τού-
τοις πιθανόν.

— Θὰ μάθω, λησολογήθη ὁ Λορέντζος. Πρέπει νὰ μάθω.

Ἀπεφάνισε νὰ παρακολουθήσῃ τὸν Ζαρίχην, διὰ νὰ τὸν
ᾤῃ μὲ ποίους θὰ συνηνᾶτο καὶ νὰ μάθῃ ἐὰν ἦτο ἀληθὴς ἡ
ἀνησυχία τῆς γυναικὸς αὐτοῦ. Ἐπλησίασαν τὴν Δόλαν, ἡ ὁποία
τοὺς ἐκύττει ἔξω μὲ ἐκπληξιν.

Ὁ Φρέγκολι τότε ἀπέπεμψε τὸν Ζηρίχην σκοπεύων νὰ τὸν
παρακολουθήσῃ.

Ἐτέθη πράγματι ὀπισθεν τοῦ Κώστα. σύνοφρυς, ἀνήσυχος,
σχεδὸν τρομαγμένος ψυθυρίζων δέ·

— Ἄν ζῇ ὁ Νοταρᾶς καὶ δὲν τὸν δολοφονήσωμεν, ἀλλοί-
μοναν εἰς ὁλοὺς μας. Καὶ εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τοὺς φίλους μου,
ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Νούγκοβιτς. Ἀλλοίμονον καὶ τοῖς ἀλλοίμο-
νόν μας,

Ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγός, ἐξ ἄλλου δοξάζουσα τὸν Θεὸν διὰ
τὴν σωτηρίαν της καὶ οὐδόλως μαντεύουσα ὅτι διέφυγε τὸν ἕνα
κίνδυνον διὰ νὰ πέσῃ εἰς τὸν ἄλλον, καιρηθύνθη μὲ βῆμα ταχὺ
πρὸς τὴν κλίμακα, παρὰ τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας καὶ συνήντησε
τὴν Νούγκοβιτς.

— Ἀργήσεις! τῆς εἶπεν ἐκεῖνη μειδιῶσα, Τί ἐγείνεις;

— Θὰ σὰς εἰπῶ κυρία Νούγκοβιτς! ἀπήντησεν ἡ Δόλα.
Ἄλλ' ὁμως, πρὸς Θεοῦ, ἀπὸ τὸν κῆπον τὸ ταχύτερον.

Ἡ ὥραια χήρα, εἰς τὰ χεῖλη τῆς ὁποίας ἐπήνθει ἕνα μει-
δισμα εὐχαριστήσεως, διότι μετ' ὀλίγον θὰ ἐπιτυχάνοντο οἱ
σκοποὶ της τὴν ἡκολούθησε καὶ εἰσῆλθε μαζὺ της εἰς τὸ δω-
μάτιον ἐκεῖνο, μέγα εἰς τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ ἐντός

ὀλίγου ἢ ὑψηλότης του, καὶ τὸ ὅποῖον ἦτο πλεόν ἢ κατάλληλον διὰ τὸν σκοπὸν, τὸν ἐγκληματικὸν σκοπὸν ἐκείον διὰ τὸν ὅποῖον τὸ ἐξέλεξαν.

— Ἐντὸς ὀλίγου, τῆς εἶπεν ἡ κυρία Νούγκοβιτς, θὰ εἶδῃς ἢ ὑψηλότης του. Καί, πρόσεχε καλὴ μου Λόλα. Πρόσεχε γὰρ τοῦ φερθῆς μὲ ὀλην τὴν λεπτότητα. Φροντίζει διὰ τὸ καλὸ σου. Ἄς ἐπωφεληθῶμεν τῆς εὐνοίας του, καὶ ἄς φροντίσωμεν διὰ τὸ μέλλον σου.

Καὶ τεχνιέντως τῆς ὑπέδειξε εἰ ἐπρεπε γὰρ κάμῃ διὰ τὰ ἔργα τὴν εὐμέλειαν τοῦ διαδόχου καὶ τὴν ὑποστηρίξιν αὐτῆς, ἢ ὅποια θὰ τὴν ἐδωχεν ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν της εἰς ἡγεῖο γὰρ εὐχρηστέγη τὸν Κόνμπριτζ.

* *

Ἐν τῷ μεταξὺ ἄλλαι σκηναὶ συνέβαιναν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ, ὅπου, ἐκτὸς ὅλων τῶν ἄλλων, εὐρίσκετο καὶ ἡ κληρονομία τῶν ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων δεσποινίδος Λευκῆς.

Ἡ Βίλιγκαμ, ἀπὸ τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὅποιαν εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἢ ὑψηλότης Του, δὲν εἶχε παύσει γὰρ τὸν παρακολουθεῖν εἰς τὰς κινήσεις καὶ τὰ διαβήματα του.

Τὸν εἶδε συνομιλοῦντα μὲ τὴν Λόλαν, ἀντίκρουσε τὴν ψυχρότητα του ὀλίγον ἀργότερον, ἀλλὰ δὲν ἔπαυσε γὰρ τὸν προσβλέπειν ἐν τούτοις μὲ τὰ γεμᾶτα βλέμματα ἐκείνα τὰ ὅποια ἐφωνέωνον ὅλον τὸ μέγεθος τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης της.

Ὁ ὑποκόμης Παῦλος Φουσὺ, ὁ γνωρίζων τὰ αἰσθηματικά της καὶ μαντεῦον τὴν ψυχικὴν βάσανον, ὑπὸ τῆς ὁποίας εἶχε καταλήφθῃ, δὲν ἔπαυε γὰρ τῆς πληγῶν τὴν καρδίαν μὲ τὰ λόγια του, μὲ τὰ ὅποια ὁμῶς δὲν ἐφάνετο ὅτι ἠθελε γὰρ τὴν λυπήσῃ.

Εἶδε τὴν Ἑλληνίδα παιδαγωγὸν ἐξερχομένην ἐκ τῆς αἴθουσας καὶ ἐμειδίασεν. Τῆς εἶπεν ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ σφευγε καὶ ὁ διάδοχος γὰρ συναντηθῇ μαζί της καὶ ἡ Βίλιγκαμ κατελήφθη κατελήφθη ὑπὸ φρικτῆς ζηλοτυπίας.

— Ἄς ἀφήσωμεν τὴν συζήτησιν περὶ αὐτοῦ καὶ ἄς διασκεδάσωμεν μὲ τοὺς χορεύοντας ! καὶ προσπαθοῦσα γὰρ κρατῶν τὸν θυμὸν μου.

Ὁ Φουσὺ δὲν ἀπήντησεν. Ἡ Βίλιγκαμ προσεκοιμήθη οὕτως.



Ἀπεσύρθη εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον αὐτοῦ, ἐκάθισεν
εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐδυθίσθη εἰς σκέψεις.

ἐπρόσεχεν εἰς τὸν χορόν, ἀλλ' ὅμως δὲν ἐσκέπτετο παρὰ μόνον εἰς τὸν τρόπον τὰ κατ' ὄρθωσιν νὰ βεβαιωθῇ ἂν πραγματικῶς ἡγάπα ὁ διάδοχος τὴν ἄσημον παιδαγωγόν.

— Μίαν στιγμήν, εἶπεν αἴφνης ἐγχειρομένη, πρὸς τὸν Φουσύ. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μεταβῶ εἰς κάποιαν ἐργασίαν μου, καὶ νὰ λείπω ἐπὶ μίαν στιγμήν;

— Παρακαλῶ.

Ἡ Βίλιγκαμ, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πατέρα της, ὁποῖος ἐχόρευε μὲ τὴν Θεοδωροδόβιαν, τὴν ἐπιτηδεῖαν Ρωσίδα ἐκείνην, ἣ ὅποια εἶχε κατορθώσει ν' ἀποσπᾷ τὴν προσοχὴν τοῦ γηραιοῦ λόρδου ἀπὸ τὰς πράξεις τῆς θηγατρὸς του ἐξήλθε τῆς αἰθούσης καὶ ἔσπευσε πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ὑψηλότης του.

Ἦκουσε τὴν φωνὴν του μέσα εἰς ἓνα τῶν δωματίων, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ παρὰπλευρως, εἰς τὸ ὁποῖον εὗρε κάποιαν ὑπὸ ῥέτριαν, ἣ ὅποια ἐδυσετόπει ἐν ἀρχῇ, ἀλλ' ἐδέχθη νὰ τὴν ἀφήσῃ ἔπειτα, γενναίως ἀμοιφθεῖσα.

Ἡ κληρονόμος τῶν ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων τότε ἐπληροῖσεν εἰς τὴν θύραν, ἔκυψε, προσήλωσεν ἐπ' αὐτῆς τ' αὐτὴς της, ἐνέεινε τὴν ἄκρην της καὶ ἤκουσεν ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια διημοίφθησαν μετὰξὺ τῆς ὑψηλότης του καὶ τῆς Ἑλληνίδος πρῶτης παιδαγωγοῦ.

Ὁ διάδοχος, ὅταν ἀνεχώρησεν ἡ Νούγκοβιτς καὶ ὁ φὸν Σίρμπεργκερ, ἤρχισε νὰ ἐκφράζῃ πρὸς τὴν νεάνιδα τὸν θαυμασμόν του καὶ τὴν εὐνοίαν του διὰ παντὸς τρόπου.

Καὶ ὅλον ἐν θελγόμενος ἀπὸ τὴν ἀφέλειαν τοῦ ὕψους καὶ τὴν θελκτικὴν τῆς Δόλας συστολήν, ἐξηκολούθησεν ἐκφραζόμενος πρὸς αὐτὴν κατὰ τρόπον, ὁ ὁποῖος δὲν δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ἤρμοξεν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ φιλοξειουμένου εἰς τὴν ἑπαυλιν τοῦ βαθυπλούτου Ἑλλητος.

Χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ τὴν περιλούη μὲ βλέμματα τρυφερά, ἤρχισε νὰ τῆς ἀποκαλύπτῃ τὴν βαθυτάτην συμπάθειαν, τὴν ὁποίαν ἡσθάνετο πρὸς αὐτὴν, μίαν ἀδελφικὴν, ὅπως τὴν ἐβεβαίωνε συμπάθειαν, ἄμεσον ἐπακολούθημα τῆς ὁποίας ἦτο νὰ θῇ νὰ τὴν ἀναλάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν του, νὰ τὴν αἰσθάνεται πάντοτε πλησίον του, νὰ ὁμιλῇ διαρκῶς μαζύ της καὶ νὰ τὴν βλέπῃ πάντοτε.

Ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγός, ἡ ζάλη τῆς ὁποίας καθίστατο δλονέν έντενωτέρα, εἰραμεν δλόκληρος ἀπὸ ταραχὴν.

Ἡ ὑψηλότης του ἔκλυσε, καὶ πρὶν ἢ ἐκείνη έννοήσῃ τὰς προθέσεις του, τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ ἐναπέθηκε θερμόν καὶ ἡγερὸν ἐπὶ τοῦ τραχήλου της ἀσπασμόν.

Ἡ Δόλα θορυβηθεῖσα ἔγεινε κατακόκκινη ἀπὸ έντροπὴν. Ἐὰν ἐπεχείρησε νὰ εἴπῃ, ἀλλ' ἡ φωνὴ της ἐπνίγη εἰς τὸν λαρυγγά της. Ἐδοκίμασε νὰ ἀποθήσῃ τὸν διάδοχον. ἀλλ' ἡ σκέψις τοῦ ἀξιωματοῦ της, τὴν ἔκαμε νὰ παραμείνῃ ἀκίνητος.

Ἐφίλησε τὴν νεάνίδα ὁ διάδοχος, τὴν εἶδε νὰ κοκκινίξῃ ἀπὸ έντροπὴν, ἀλλὰ καὶ δὲν εἶναι ἀφῆκε νὰ ὑπολογίσῃ ὅλον τὸ μέγεθος τοῦ παθήματός της.

— Σὲ θεωρῶ ὡς ἀδελφὴν μου ! τῆς εἶπε. Σὲ ἀγαπῶ ὡς ἀδελφὴν μου, καί, ὅ,τι λέγω τὸ κάμνω καὶ τὸ λέγω ἀδελφικῶς. Σὲ ἀγαπῶ, καλὴ μου Δόλα...

— Ὑψηλότατε.

— ὦ, ναί, ! Σὲ ἀγαπῶ καὶ εἶναι μεγάλη καὶ ἀθῶα ἡ ἀγάπη μου. Σὲ ἐκτιμῶ καὶ εἶναι βαθυτάτη ἡ ἐκτίμησίς μου.

Ὁ Κόνμπρις τὴν ἐνηγκαλίσθη καί, τέλειον πτώμα πλέον τὴν ἐσφίξε περιπαθῶς στὴν ἀγκαλιάν του.

— ὦ, μὴ φοβεῖς ! ἐψιθύρισεν. Ὁ ἔρως μου εἶναι τόσον ἀθῶος, ὅσον ἀθῶα εἶσαι καὶ οὐ. Οἱ σκοποὶ μου, εἶναι τόσον εὐγενεῖς, ὅσον εὐγενὲς εἶναι καὶ ἡ δικὴ σου καρδιά. Εἶμαι διάδοχος ἐγὼ καὶ μία παιδαγωγὸς ἐσύ. Τοῦτο δὲν θὰ ἰσχύσῃ παρὰ μόνον εἰς τὸ νὰ ἐπιβραδύνῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὑποσχέσεών μου. Ἔως ὅτου νὰ ἀνέλθῃς τὴν βαθμίδας τῶν διαφορῶν κοινωνικῶν στρωμάτων. μέχρις ὅτου νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς μία εὐγενής. θὰ εἶσαι δι' ἐμένα μία φίλη εἰλικρινής, μία φίλη. ἕνας ἀνθρωπος διὰ τὸν ὁποῖον θὰ αἰσθάνωμαι τὴν πιὸ ἀδολον καὶ πιὸ εὐγενῆ ἀγάπην. Σὲ βλέπω καὶ ταρασσέσαι. Διατί ;

— Ὑψηλότατε ! ἐψέλισεν ἡ Δόλα.

— Ἐθαμβώθης τὸ βλέπω. Δὲν θέλω ὅμως νὰ σοῦ ἀποσπάσω μίαν ὑπόσχασιν, ἐπωφελούμενος τῆς ψυχολογικῆς καταστάσεως αὐτῆς, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεισαι. Δὲν θέλω νὰ βιασθῇς, δὲν θέλω νὰ παρασυρθῇς ἀπὸ τίποτε, ἀλλὰ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς μὲ ὅλην τὴν εἰλικρίνειαν ἐκείνην, ἡ ὁποία, ὅπως γνωρίζω, σὲ χαρακτηρίζει. Ἀπάντησέ μου λοιπόν !

— Εἰς τί ὑψηλότατε ;

— Σὲ ἀγαπῶ, Λόλα. Εἶνε δυνατόν νὰ ἐλπίζω ὅτι καὶ σὺ, ἂν ὄχι σήμερον, αὖριον ἢ μεθαύριον ὅμως, θὰ αἰσθανθῇς δι' ἐμὴ μίαν, καὶ τὴν μικροτέραν ἔστω συμπάθειαν;

— Ὑψηλότεατε... θὰ σᾶς παρακαλέσω.

— Νὰ μὴν ἐπιμείλω;

— Ναί.

— Νὰ ἀποσύρω τὴν ἐρώτησίν μου;

— Μάλιστα.

Ὁ Κόμπριτς συνοφρυνώθη καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου του διεχύθη ἡ ἔκφρασις εἰδός ζωηροῦ ποταπόνου. Ἦτο προφανές ὅτι ἡ παιδαγωγός, ἡ ζητοῦσα νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν τελευταίαν του ἐρώτησιν, δὲν συμφερίζετο τὰ αἰσθήματά του καὶ δὲν ἀνταπεκρίνετο εἰς τὸν ἐρωτᾶτα.

Ἡ νεάνις θὰ βίβριζε τὴν καρδίαν της νὰ τὸν ἀγαπήσῃ πωχὸν ὄντα, θὰ ἠρνεῖτο ὅμως εἰς αὐτὴν τὸ δικαίωμα νὰ τὸν συμπαθήσῃ, ἔχοντα τὸ ὑψηλὸν ἀξίωμα ποῦ κοτεῖχε. Καὶ δι' αὐτό, μὲ ὅλην τὴν γοητείαν τὴν ὁποίαν ἐσκόρπιζεν ἡ πρότασίς του ἔκλεινῃ, ἡ ὁποία τῆς ἐφαίνετο ὥς ἕνα θελακτικὸν δειρὸν, δὲν ἀφῆκε τὸν ἑαυτὸν της νὰ παρασυρθῇ καὶ νὰ συμμερισθῇ τὰ ἱερωτικὰ τῆς ὑψηλότετης του αἰσθήματα, δὲν ἔδωκε καταφατικὴν εἰς τὴν ἐρώτησίν του τὴν ἀπάντησιν, ὅπως θὰ ἔκαμνεν κἀθε ἄλλη εἰς τὴν θέσιν της.

— Δὲν θέλετε νὰ ἐπιμείλω; τῆς εἶπεν ὁ Κόμπριτς. Δὲν θὰ ἐπιμείλω Λόλα. Ὅμως, καὶ δὲν θὰ παύσω νὰ σὲ ἀγαπῶ, ὅμως καὶ δὲν θὰ παύσω νὰ μάμω κἀθε τι ποῦ νὰ σὲ κάμῃ νὰ πιστεύσῃς ὅτι εἰ σκοποὶ μου δὲν ἐνέχουν οὐδὲ ἴχνος κἀν ὑστεροβουλίας.

Ἐκείνην τὴν στιγμήν, εἰς τὴν θύραν ἠκούσθη ὁ κρότος τοῦ στροφομένου κλειδίου.

Ἦρχετο κάποιος καὶ ὁ Κόμπριτς, ὁ ὁποῖος ἐπεθύμει νὰ τετρατισθῇ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἢ μὲ τὴν Λόλαν συζητήσας του, ἐδοκίμασε ζωηρατάτην τὴν χαράν.

Ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ εἰσῆλθεν ὁ φὸν Σίρμπουργερ.

— Ὑψηλότεατε, τοῦ εἶπεν ὑποκλινόμενος, τὰ πάντα ἡτοιμάσθησαν διὰ τὴν παράστασιν. Ἀγαμένεστε ἢ μετὰβασις σας διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἐναρξίς.

— Πηγαίνομεν ἀμέσως.

Καὶ τελείως ἀσυλλόγιστος ὁ Κόνμπρις καὶ χωρὶς γὰρ σκε-
φθῇ τὰς συνεπείας τῆς πράξεώς ἐκείνης, προσέφερε τὸν βρα-
χίονά του εἰς τὴν παιδαγωγόν, τὴν ὑποχρέωσε γὰρ στηριχθῇ
εἰς αὐτόν, καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ὑπασπιστοῦ του, κα-
τηυθύνθη μὲ τὴν Λόλαν εἰς τὴν αἰθουσαν ἐκείνην, μέσα εἰς
τὴν ὁποίαν θὰ ἐδίδετο ἡ παράστασις.

Εὐθύς ὥς ἀνεφάνη εἰς τὴν θύραν τοῦ βάθους ἡ ὑψηλότης
του, ἠκούσθη ὁ ἐλαφρὸς ψίθυρος ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἀνέσυ-
ρον τὴν σκηνήν. Οἱ θεαταὶ ἐν τούτοις, δὴν ἐπρόσεχον πρὸς τὰ
ἐκεῖ. Εἶχον ἔγερθῇ ὅλοι εἰς ἐνδειξιν σεβασμοῦ, εἶχον καρφώσει
τὰ βλέμματά των πρὸς τὸν διδάσχον καὶ ἐστέκοντο παρατηροῦν-
τες αὐτόν, κατὰπληκτοὶ καὶ ἀδυνατοῦντες γὰρ πιστεῦσθαι ὅτι
βλέσκον καλῶς.

Ἡ ὑψηλότης του συνώδευε τὴν Ἑλληνίδα παιδαγωγόν. Ὁ
διδάσχος τοῦ κραταιοτέρου θρόνου τῆς οἰκουμένης εἰσῆρχετο
μέσα εἰς τὴν συγκέντρωσιν ἐκείνην μὲ μίαν ἄσημον νεάνίδα,
τὴν πρὸς τὴν ὁποίαν εὐνοῖαν του κατὰ τόσον ἐπιδεικτικὸν καὶ
ἀνάρμοστον καὶ σκανδαλώδη τρόπον ἐπεδείκνυσεν.

Ἐκεῖνος ἀδιάφορος πρὸς τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν ἐπρο-
ξήνησεν εἰς τοὺς παρισταμένους ἡ ἐμφάνισίς του, τελείως ξένος
πρὸς τὴν συνέχουσαν αὐτοῦ κατὰπληξιν, ἐπροχώρησε μειδιῶν
καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν δι' αὐτὴν προορισθεῖσαν θέσιν ἔχων πάν-
τοτε δίσπλα του ἐκείνην, πρὸς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀρχίσαι γὰρ αἰ-
σθάνεται ἓνα μεγάλον καὶ πραγματικὸν ἔρωτα.

Ἐνας ψίθυρος, ὁ ψίθυρος τῆς καταπλήξεως διέδραμε τότε
τὰς τάξεις τῶν παρισταμένων καὶ μία σιωπηλὴ ἀπορία διετυ-
πώθη.

— Τί συνδέει τὴν ὑψηλότητά Του μὲ τὴν παιδαγωγόν ;

Τὰ ἀνταλλασσόμενα βλέμματα ἔδιδον τὴν ἀπάντησιν, ἀλλ'
ὁ κυρίως ἐνδιαφερόμενος διὰ τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ἑκαμαν αἶ
πράξεις του, δὴν ἔδωκε καμμίαν σημασίαν εἰς αὐτήν.

Ἡ Βίλιγκαμ ἐξ ἄλλου ἔλεγε μεγαλοφώνως εἰς τὸν Φουσσὺ
καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἤκουον ὅτι παρέστη χωρὶς γὰρ θέλη εἰς μίαν
σκηνήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Λόλα ἰκέλευε τὸν διδάσχον γὰρ τὴν
κάμην ἔρωμένην του καὶ ἐκεῖνος ἐπαίσθη τέλος, ἀφοῦ ἔβε-
βαίωσε προηγουμένως ὅτι δὴν θὰ τὴν συνεπάθει ποτέ.

Καὶ ἀφοῦ διὰ τοιούτων συκοφαντικῶν διαδόσεων ἐκόρσεσεν

τὸ μῖσος, τὸ ὁποῖον ἡσθάνετο διὰ τὴν παιδαγωγὸν ἡ Βίλιγκαμ·

— Εἶπε ἓνα ἄθλιο πλάσμα προσέθεσεν. Εἶπε μία αἰσχροὺς γυναῖκα καὶ ἀπορῶ πῶς τὴν ἐδέχθησαν ἐδῶ.

Ὅσοι ἤκουσαν τὰς βεβαιώσεις ἐκείνας τῆς Βίλιγκαμ — καὶ δὲν εἶχον λόγους νὰ ἀμφιβάλλουν ὧς πρὸς τὴν εἰλικρίνειαν αὐτῶν, — ἔσπευσαν νὰ τὰς ἀνακοινώσουν εἰς τοὺς δῖπλα τῶν καθημένων.

Ἐκεῖνοι τὸ εἶπον εἰς ἄλλους καί, μετ' ὀλίγον, ὁλόκληρος ἡ αἴθουσα ἐγνώριζεν ὅτι ἡ Λόλα, μὲ τὸν χυδαίότερον τῶν τρώπων, ἐζήτησε νὰ γίνῃ ἐρωμένη τοῦ Κονμπριτς.

Καὶ ἡκούσθησαν τότε παντὸς εἴδους ὕβρεις καὶ σχόλια διὰ τὴν ἀτυχή παιδαγωγόν, καὶ ἐξεφράσθησαν ὅλοι περιφρονητικῶς δι' αὐτήν.

Σκώμματα διάφορα καὶ πλεῖστα εἰρωνικά βλέμματα διηυθύνθησαν πρὸς αὐτήν καὶ οἱ παριστάμενοι ὅλοι, ἐσημάτισαν τὴν πεποιθήσιν ὅτι ἡ ὡς τιμὰ νομιζομένη Ἑλληνικὴ παιδαγωγός, δὲν ἦτο παρὰ μία ἀναιδὴς νεάνις, ἀναζητοῦσα τὴν εὐτυχίαν μέσα εἰς τὸν βόρρορον τῆς Δειμάς.

Μαρικοί, ἀντιπρόσωποι τοῦ Τύπου, παριστάμενοι εἰς τὸν χορὸν, ἐσκήρτησαν ὅπου χαράν·

Τὸ σκάνδαλον ἦτο μέγα καὶ θὰ ἐξήγειρε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ. Ἡδύναντο νὰ ἀποκαλύψουν τὸ ὄνομα τῆς Λόλας καὶ νὰ μὴ ὀνομάσουν τὸν διάδοχον, καὶ δὲν τοὺς ἦτο δύσκολος νὰ δημιουργήσουν τὸν θόρυβον ἐκεῖνον, ὃ ὁποῖος θὰ ἡῤῥε τὴν κυκλοφορίαν τῶν ἐφημερίδων τῶν.

Καὶ ἐξηκολούθουν τὰ σχόλια, ἐνῶ ἡ Λόλα ἐντελῶς ἀνυποπότος παρηκολούθει τὴν παράστασιν. Καί, ὅταν ἐκεῖνη ἐτελείωσεν, οἱ παριστάμενοι ἔφυγαν καὶ διεχύθησαν εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ διαδώσουν τὴν συκοφαντικὴν κατηγορίαν καὶ νὰ θάψουν ἡθικῶς τὴν ἀτυχή νεάνιδα, ἡ ὁποία εἰς οὐδένα εἶχε πταίσει καὶ εἰς κανὲν ὀλισθήμα δὲν εἶχε περιπέσει.

Διαρκούσης τῆς παραστάσεως, ὃ φὸν Σίρμπεργκερ, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ὑψηλότης του εἶχε γνωστοποιήσῃ ὅλα τὰ εἰς τὸ δωμάτιον λαβόντα χώραν, συνηντήθη μὲ τὴν Νούγκοβιτς καὶ συνηφώνισεν μαζί της νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς ἓνα ἐρημικὸν μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἡδύνατο νὰ ἐπισκέπτεται τὴν Λόλαν ὃ διάδοχος.

— Αὐριον! εἶπεν ἡ Νούγκοβις. Αὐριον θὰ ἐγκατασταθῶ εἰς τι ἐξοχικὸν μέρος καὶ ἐκεῖ θὰ γίνῃ ὅτι θέλει καὶ ὅ,τι ἐπιθυμεῖ ἡ ὑψηλότης του.

Τέλος, ἡ θραύα χήρα καὶ ἡ παιδαγωγός, ἀνεχώρησαν. Ἡ Λόλα, ἡ τόσον ἀδίκως διασυρθεῖσα, ἀπέφυγε νὰ τῆς γνωστοποιήσῃ τὰ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Κόνμπρις διαμοιφθέντα.

Κατὰ τὴν ἰδίαν ἐκεῖνην νύκτα, μετέβησαν εἰς τινα ἔπαυλιν ἐξοχικὴν, εἰς τὴν γραφικὴν ἐκεῖνην ὄχθην τοῦ Νείλου, ὃ διὰ τοῦ κραταιοτέρου τῶν θεῶν ἀνέκατεστήσῃ τὴν Ἑλληνίδα παιδαγωγόν, διὰ νὰ δυνηθῇ. ἀνιδόχλητος ἀπὸ κάθε ἀδίκαιον βλέμμα, νὰ κάμῃ ἰδικὴν του τὴν νεάνίδα, τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας, διεσύρετο ἀνὰ τὰς ρύμας καὶ τὰς ἀγυιὰς τῆς Αἰγυπτιακῆς μητροπόλεως...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Λόλας ἐξαφάνισις.

Ὁ διάδοχος δυστάζει φοβούμενος τὰς συνεπείας. Ἐ λοιπόν, ὑπάρχει τρόπος νὰ μὴ φοβηθῇ κανέναν.

— Ποῖος τρόπος;

— Πρὸ μιᾶς ὥρας, Λορέντζο Φρέγκολι, ἡῦτοκτόνησε μία ἄγνωστος, εἰς ὅλους νέας. Νίνα ὀνομαζομένη. Ἐπεισεν ἀπὸ μεγάλου ὕψους, ἔσπασε τὰ μοῦτρα τῆς καὶ ἐγείνεν ἀγνώριστος. Ὅταν πιστευθῇ ὅτι εἶνε ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγός, εἰ ἔχει νὰ φοβηθῇ τότε ἡ ὑψηλότης του;

— Τί εἶπες; Πῶς; Εἶνε ἀλήθεια αὐτὰ ποῦ λές, Αἰμίλιε Δεπρέ;

— Καὶ ἀμφίβολος;

— Θαυμάσια τότε. Ἡῦτοκτόνησε μία νεάνις, τὸ πρόσωπον τῆς ὁποίας παρεμορφώθη. Ἐμαθε κανεὶς τὴν αὐτοκτονίαν τῆς;

— Ἐκτὸς ἐμοῦ καὶ εἰς φίλου μου, τοῦ ἡθικῶς ὑπευθύνου διὰ τὴν αὐτοκτονίαν τῆς, καίνας ἄλλος.

— Θαυμάσια. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σπεύσωμεν τὸ ταχύτερον εἰς τὸν τόπον τῆς αὐτοκτονίας.

— Διαί;

— Μήπως ἀνευρεθῇ τὸ πτώμα, μήπως μεταφερθῇ ἐκεῖ.

θεν, καὶ δὲν εἰμπορέσωμεν νὰ κάμωμεν νὰ πιστευθῇ, ὅτι πρόκειται περὶ τῆς Ἑλληνίδος παιδαγωγοῦ.

— Ἡσύχασε, Δορέντζο Φρέγκολι. Ἐφρόντισα περὶ δ' ὧν ἐγώ, καὶ ὅταν θὰ ἀνευρεθῇ τὸ πιῶμα θὰ πιστεύσουν ὅλοι ὅτι πρόκειται περὶ τῆς Δόλας, διὰ τὴν ὁποίαν τόσα λέγονται ἀπὸ τῆς χθερσινῆς νυκτός.

Καὶ ὁ ἐπίτροπος «τῆς Δέσχης τῶν 40», ὁ συνομιλῶν μὲ τὸν πρόεδρον αὐτῆς Δορέντζον Φρέγκολι, κατὰ τὴν ἐπομένην νύκτα ἐκείνης, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐδόθη ὁ χορὸς εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ Ζερβουδάκη, ἀφηγήθη πάντα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶχε κάμει διὰ νὰ ἐξαπατηθοῦν αἱ ἀρχαὶ καὶ νὰ νομίσουν ὅτι ἡ Νίνα Μαλάτου, ἦτο ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγός, ἡ κατὰ διαταγὴν τοῦ διαδόχου τῆς Γερμανίας τοποθετηθεῖσα εἰς τινὰ παρὰ τὴν ὁχθρὴν τοῦ Νεῖλου ἐπαυλιν.

Ὁ Δορέντζος Φρέγκολι, ὅταν ἤκουσε τὰς ἐνεργείας αὐτὰς τοῦ συντροφου του, ἐπακρότησεν ἐξ ὀλοκλήρου.

Ὅταν συνέλαβεν μέσα εἰς τὸν κῆπον τῆς ἐπαύλειος τοῦ Ζερβουδάκη τὸν Κώσταν Ζιρλῆν καὶ τὸν ἀνεγνώρισεν, ἐσπυσε νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐλεύθερον διὰ νὰ τὸν παρακολουθήσῃ, νὰ ἰδῇ μὲ ποῖον θὰ συντηνέτο καὶ νὰ ἐξακριβώσῃ κατὰ πόσον ἦτο ἀληθὴς ἡ ὑπόνοιά του ὅτι δυνατόν νὰ ἔξῃ ὁ ἀστυνόμος Νοταρᾶς, καὶ εἶνε εἰς θέσιν οὕτω νὰ λάβῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα θὰ ἐπέτρεπον τὸν ἐξ αὐτοῦ κίνδυνον.

Καὶ εἰ μὲν ἀκριβῶς ἀνεκάλυψεν ὁ Δορέντζος Φρέγκολι, θὰ τὸ εἴπομεν ἐν τοῖς ἐπομένοις.

— Τὰ κατὰφρες καλά, Αἰμίλιε Δεπρέ, εἶπεν εἰς τὸν σύντροφόν του.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ φοβοῦμαι ὅτι, ὅχι μόνον τὰ σχέδιά μας θὰ ἐματαιοῦντο ὅλα, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς δὲν ἐστεικόμεθα καλὰ εἰς τὰς θέσεις μας.

Ὁ Δεπρέ, ὁ ὁποῖος διὰ πρῶτην φορὰν ἤκουε τὸν πρόεδρόν του νὰ ὁμιλῇ τόσον ἀπαισιοδόξως, ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐσιτάθη κυττάζων αὐτὸν ἐν ἐκπλήξει.

Σὺ δὲν ἀνέλαβες νὰ δολοφονήσῃς τὸν ἀστυνόμον Νοταρᾶν; τὸν ἠρώτησεν ὁ Φρέγκολι.

— Ἐ ναι! ἀπήντησεν ἐκεῖνος ἀδυνατῶν νὰ ἐννοήσῃ ποῖαν οἰδέσιν εἶχεν ὁ θάνατος τοῦ Ἑλλήνου ἀστυνομικοῦ Νο-

ταρᾶ, μὲ τὸν κίνδυνον ἐκείνον, περὶ τοῦ ὁποίου τοῦ ὤμιλει. Τὸν παρέσεντα καί, διὰ τοῦ ἀνθρώπου ποῦ εἶχα μαζὺ μου, τὸν ἔρριψα εἰς τὸν Νεῖλω. Ἄν τὸν ἔφαγε κανένας κροκόδειλος ἢ ἐσφυνώθηκε στὰ κατάρβαθα τοῦ ποταμοῦ, δὲν ξεύρω. Ἐκείνο ποῦ μπορᾷ νὰ βεβαιώσω, εἶνε ὅτι ὁ ἀστυνόμος Νοταρᾶς..

— Ἐπέδανε ;

— Ναί ! Καὶ μάλιστα, χθὲς τὸ ἀπόγευμα, ἕνας ἐκ τῶν συνεργατῶν μου, ἡ Τσιγγάνα Κόρα, ἦλθε νὰ μοῦ ζητήσῃ τὴν ἀμοιβήν, διὰ τὴν πολύτιμον ὑπηρεσίαν τὴν ὁποίαν μοῦ παρέσχε, μὲ τὸ νὰ παρασύρῃ τὸν ἀστυνόμον Νοταρᾶν μέχρι τοῦ μέρους ἐκείνου, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν ἐπαγιδεύσαμεν.

— Τί ἀμοιβὴν τῆς ἔδωσες ;

— Καμμίαν. Ὅταν ἐπληροφορήθην ὅτι μὲ ἐζητοῦσε αὐτή, ἐκρύβην καὶ εἰδοποίησα νὰ τῆς εἰποῦν ὅτι ἀπουσιάζα. Μάλιστα, ὅπως ἀργότερον μοῦ εἶπαν ἡ εὐμορφὴ Τσιγγάνα ἐφαίνετο νὰ ἦτο θυμωμένη πολὺ.

— Ἐσπασεις νὰ καθησυχάσῃς τὴν Κόραν ;

— Ὅχι ! Διότι δὲν τὴν θεαρῶ καθόλου ἐπικίνδυνον. Τῆς ὑπεσχέθην πολλά, ἀκριβῶς διότι δὲν εἶχα τὸν σκοπὸν νὰ κάμω κανέν ἐξ ὧν αὐτῶν. Θυμῶναι ἡ Τσιγγάνα ; Ἄς θυμῶνῃ, ἂν δὲν βαριέται.

Ἄλλος Λορέντζος Φρέγκολι ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του θλιβερῶς.

— Καὶ ὅμως, εἶπε, δὲν εἶνε ὅπως τὰ λὲς εὖ τὰ πράγματα.

— Γιατί ;

— Θὰ σοῦ εἰπῶ. Προηγουμένως ὅμως θέλω νὰ μάθω ἂν ὁ Νοταρᾶς, προτοῦ ριφθῇ εἰς τὸν ποταμόν, ἐνόησεν ὅτι ἡ Κόρα ἦτο ἐκείνη, ἡ ὁποία τὸν ἐσυρεν εἰς τὴν παγίδα.

— Τὸ ἐνόησε βέβαια.

— Ἴδου λοιπὸν ὁ κίνδυνος. Ἄν ἡ Τσιγγάνα εἶναι θυμωμένη ἐναντίον σου, θὰ ἀποκαλύψῃ ὅλην τὴν ἀλήθειαν, χωρὶς κανένα δισταγμόν.

— Εἰς ποῖον θὰ εἴῃ ἀποκαλύψῃ ; Εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἢ ὁποία θὰ συλλάβῃ καὶ αὐτὴν ὥς συνεργόν μου εἰς τὸ ἐγκλημα ;

— Εἰς τὸν ἀστυνόμον Νοταρᾶν.

Ὁ Αἰμίλιος Δεπρέ, ὁ ὁποῖος ἐπίστευεν ὅτι ὁ Ἕλλην ἄστυνόμος εἶχεν ἀποθάνει πρὶ πολλοῦ, ἀνεπήδηεν ὥσάν νὰ ἐδέχθῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του κτύπημα κεραυνοῦ. Ἐστάθη διὰ μίαν στιγμήν προσβλέπων τὸν πρόεδρον ἡς Λέσχης των, καὶ μόλις συνέχων τὴν κατάπληξίν του ἔπειτα.

— Δορέντζο ! ἀνεβόησε. Ζῇ λοιπόν ; Ζῇ ὁ ἄστυνόμος Νοταρᾶς ;

— Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ζῇ ναί !

— Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ; Ὡστε δὲν εἶσαι βέβαιος περὶ αὐτοῦ ;

— Δὲν εἶμαι ὄχι !

Ὁ Αἰμίλιος Δεπρέ, ὁ ὁποῖος εἶχε κατατρομάξει ὅταν ἤκουσε προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦ Νοταρᾶ, ἤρχισε νὰ ἀναθυρῇ τῶρα.

— Μ' ἐφόβισες, Δορέντζε Φρέγκολι ! τοῦ εἶπε. Ἐχεις ὑποψίας ὅτι ζῇ ὁ Νοταρᾶς. Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐπνίγηεν. Ἐν τούτοις, εἶμαι περιεργὸς νὰ μάθω πόθεν οἱ φόβοι σου ὅτι δὲν ἀπέθανεν ὁ ἄστυνομικός, διὰ νὰ ἰδῶ καὶ ἡγὼ ἂν πρέπει νὰ φοβοῦμαι ἢ νὰ εἶμαι ἡσυχος.

Ὁ Δορέντζος Φρέγκολι, ἀπηγγέθη τότε εἰν τὸν σύντροφόν του τὰς περιστάσεις ὑπὸ τὰς ὁποίας ἔσωσε τὴν ἑλληνίδα παιδαγωγὸν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Ζαδὶν πασσᾶ, κατὰ τὸν τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου ἀνεῦρεν εἰς τὸν κῆπον τὸν Ζαρίφη.

— Τὸν ἀφήκα νὰ φύγῃ ! ἐξηκοκούθησε. Τὸν παρηλούθησα ὅμως καὶ τὸν εἶδα νὰ συγανᾶται κατὰ μόνας μὲ κάποιον.

— Ὁμοίαζε μὲ τὸν Νοταρᾶν αὐτός ;

— Δὲν τοῦ ὁμοίαζε καθόλου. Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει τίποτα. Ὁ Ἕλλην ἄστυνομικός, εἰς τὴν ζῇ, θὰ παρουσιάζεται μὲ τὸ πρόσωπόν του παραμορφωμένον.

— Καὶ φαντάζεσαι λοιπὸν ὅτι ἐκεῖνος, μὲ τὸν ὁποῖον συνηντήθη ὁ Ζαρίφης, εἶνε ὁ ἄστυνόμος Νοταρᾶς ;

— Τὸ φοβοῦμαι πολύ.

— Να μὴ τὸ φοβῆσαι καθόλου, Δορέντζο Φρέγκολι. Σὲ βεβαίῳ ἐγὼ ὅτι ὁ Νοταρᾶς ἐπνίγη, καὶ στοιχιμαίζω μὲ τὸ κεφάλι μου ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ διοψευσθῇ.

— Καὶ αὐτὸ εἰς τὸ παραδεχθῶ Δεπρέ, δὲν ἡμπορῶ νὰ ἡσυχάσω. Ἄν ἐκεῖνος, μὲ τὸν ὁποῖον συνηντήθη ὁ Ζαρίφης,

δὲν εἶνε ὁ Ἕλλην ἀστυνόμος Νοταρᾶς, πάντως θὰ εἶνε κάποιος, ὁ ὁποῖος μᾶς παρηκολουθεῖ καὶ μᾶς ἐπιβουλεύεται.

— Ἐκτός τοῦ Νοταρᾶ, κανένας ἄλλος δὲν εἶνε ἐπικίνδυνος.

— Ἐάν τὸν ἀφήσωμεν ἀνενόχλητον, εἶνε καὶ πολὺ. Ἐν πάσει περιπτώσει, οὕτε σχετικῶς μὲ αὐτὸν, οὕτε σχετικῶς μὲ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐπεχίρηνσαν τὴν ἀρπαγὴν τῆς Ἑλληνίδος παιδαγωγοῦ, πρέπει νὰ ἀδιαφορήσωμεν.

— Τί θὰ κάμωμεν λοιπόν ;

— Ἐκάλεσα τὸν Παριέλην νὰ ἐλθῃ ἐδῶ μὲ τὸν Ζοσέφ Δουρνέ. Αὐτοὶ καὶ οἱ δύο ἐμεῖς, καταλήλως μετημφισμένοι, θὰ προσπαθήσωμεν νὰ σύρωμεν πρὸς τὴν παγίδα, ἐκείνον μὲ τὸν ὁποῖον συνεννοήθη ὁ Ζαρφόης. Θὰ τὸν δολοφονήσωμεν ἀδιάφορον ποῖος θὰ εἶνε. Καὶ ὅπου κάμωμεν νὰ πιστευθῇ ὅτι ἡ Νίνα Μαλοῦτα εἶναι ἡ παιδαγωγός, θὰ μείνωμεν ἀνενόχλητοι εἰς τὸ ἔργον μας. Ὁ Φουσύ, ὅπως μοῦ εἶπεν, ἐλπίζει ἐντός ὀλίγου νὰ κάμῃ γυναικᾶ τὴν Βίλιγκαν. Ὅταν τὸ κατορθώσῃ, θὰ διατάξωμεν τὴν Θεοδωρόβναν νὰ δολοφονήσῃ τὸν παραλυμένον λόρδον, διὰ νὰ περιέλθουν τὰ ἑκατομμύρια του εἰς τὴν κόρην του καὶ δι' αὐτῆς εἰς τὸν Φουσύ. Καὶ τότε...

Ἐμειδίσαμε διὰ πρώτην ἤδη φορὰν ἀπὸ τῆς συναντήσεώς των, μὲ εἰχαρίστησιν καὶ μετὰ τοῦτο

— Καὶ τότε, Αἰμίλιε Δεπρέ, προσέθεσες, θὰ μείνωμεν ὅσοι νὰ ξεκοκκαλισώμεν τὰ ὅραϊα ἑκατομμύρια τῆς Βίλιγκαν.

Καλῶ. Ἀλλὰ ποῦ θὰ εὕρωμεν ἐκείνον, τὸν ὁποῖον θὰ ξεκάνωμεν ;

— Τὸν παρηκολούθησα καὶ εἶδα εἰς ποῖον ξενοδοχεῖον μένει. Θὰ πᾶμε νὰ ἐγκατασταθῶμεν καταντευκρὺ αὐτοῦ καὶ θὰ περιμένωμεν. Καὶ σὺν μᾶς δοθῇ ἡ εὐκαιρία...

— Καταλαβαίνω. Θὰ τὸν ξεκάνωμεν.

Ἐπερίμεναν συζητοῦντες περὶ τοῦ τρόπου, διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ κατέρωθον νὰ ἐξοντώσουν τὸν Νοταρᾶν. Καὶ ὅταν οἱ δύο ἀναμενόμενοι ἄνθρωποι τῆς «Λέσχης τῶν 40» κατέφθασαν, μετῃμείσθησαν ὅλοι καὶ μεταβάντες ἐγκαταστάθησαν ἀπέναντι τοῦ ξενοδοχείου ἐκείνου, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον διέμενεν ὁ Νοταρᾶς.

— Ἄς καθήσωμεν κι' ἃ, περιμένωμεν, εἶπεν ὁ Λορέντζος.

Φρέγκολι. Μὰ ὅμως, δὲν μοῦ εἶπες τί ἔκαμες διὰ τὸ φάρμακον ποῦ σοῦ ἐξήτησεν ἡ Νούγκοβιτς, Αἰμίλιε Δεπρέ, Τὸ βρήκες;

— Ναί. Μοῦ τῶσεν ἡ μάνα τῆς Τσιγγάνας Κόρας.

— Καὶ ποίαν ἰδιότητα ἔχει τὸ φάρμακον αὐτό;

— Νὰ κάμνῃ, ἔκείνον ποῦ τὸ πίνει, νὰ χάνῃ τὴν θέλησιν του, νὰ ἔχῃ συγκεχυμένας τὰς ἐντυπώσεις του, νὰ μὴ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ σκεφθῇ, νὰ γίνεταί, μὲ μιᾷ λέξει, πιθήνιος εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ θελήσῃ νὰ τῆς ἐπιβληθῇ.

— Καὶ θὰ τὸ δώσουν τῆς Δόλα; τὸ φάρμακον αὐτό;

— Ναί! Διὰ νὰ μὴ φέρῃ καμμίαν ἀντίστασιν εἰς τὴν ὑψηλότητά του, ὁ ὁποῖος, ἐντὸς τῆς νυκτός, θὰ τὴν ἐπισκεφθῇ διὰ νὰ τὴν κάμῃ ἐρωμένην του Τοιουτοτρόπως.

— Σῶπα! διέκοψεν ὁ πρόεδρος «τῆς Λέσχης τῶν 40» καρφῶνων τὰ βλέμματά του πρὸς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου ἐκεῖνου, καταγκρητὺ τοῦ ὁποῖου εὗρισκοντο. Μοῦ φαίνεται δι...

Ἐκύτταξε προσηκτικώτερον ὁ Φρέγκολι, διέκρινεν καλλιτέρον, καὶ τελειῶς βέβαιος τώρα.

— Αὐτὸς εἶναι! ἐπιθύρῃσεν. Αὐτὸς μὲ τὸν ὁποῖον συνητήθη χθὲς τὴν νύκτα ὁ Ζαρῖφης. Αὐτὸς τὸν ὁποῖον νομίζω ὡς τὸν ἀστυνόμον Νοταράν. Αὐτὸς τὸν ὁποῖον θὰ δολοφονήσωμεν... Αὐτὸς τὸν ὁποῖον θὰ ξεκάνωμεν.

Ἀπὸ τοῦ ξενοδοχείου ἐξήρχετο πράγματι ὁ Ἕλλην ἀστυνόμος Νοταράς, καὶ ὁ Φρέγκολι μὲ κόπον πολὺν κατάρθασεν νὰ καταστείλῃ ἕνα σκίρτημα χαρᾶς ὑπερτάτης.

— Προσοχή! εἶπε καὶ πάλιν. Εἴμεθα τέσσαρες καὶ εἷς ἕνας. Θὰ τὸν παρσούρωμεν καὶ θὰ τὸν σκοτώσωμεν.

Ὁ ἀστυνόμος Νοταράς, χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθῇ κρυπτόμενους εἰς τὸ σκοτεινὸν ἐκεῖνο μέρος τῆς ὁδοῦ, εὐθύς ὥς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ξενοδοχείου, ἐτράπη πρὸς τὰ κάτω.

Ὁ Λορέντζος Φρέγκολι, ἐνευσεν εἰς τοὺς συντρόφους του νὰ ἐπιληφθοῦν τοῦ ἔργου των.

Τὸν παρηκολούθουν οὕτω, διὰ μέσου τῶν σκοτεινῶν παρόδων, τὰς ὁποίας ἠκολούθει κατὰ προτίμησιν ὁ ἀστυνόμος Νοταράς, ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον ὥραν καὶ τέλος τὸν εἶδον νὰ κατευθύνεται πρὸς τὴν ἐξοχὴν, μετ' ὀλίγον δὲ νὰ κατευθύνεται πρὸς τὴν καλύβην τῆς Κόρας.

Ἀποροῦντες ἀλλὰ καὶ ἀνησυχοῦντες ἐκρύβησαν εἰς μέρος

ἅπὸ τὸ ὁποῖον ἠδύναντο νὰ βλέπουν πρὸς τὴν καλύβην τῆς Ταιγ-
γάνας, καί, χωρὶς νὰ παύσουν παρακολουθοῦντες πάντοτε διὰ
τοῦ βλέμματος τὸν Νοταρᾶν, ἐσιάθησαν ἀναμένοντες τὴν κα-
τάλληλον στιγμήν διὰ νὰ ἐπιχειρήσουν τὴν δολοφονίαν του.

— Τὴν στιγμήν ποῦ θ' αἰμαῖζεται ἡ Λόλα, διελογίζετο ὁ
Φρέγκολι, θὰ δολοφονῇται καὶ ὁ Νοταρᾶς. Καὶ ἐπείτα.

Ἐρριψε μὲ χαρὰν τὰ χέρια του καὶ προσέθεσε·

— Δὲν θὰ μᾶς μένει τίποτε ἄλλο ἐπείτα, παρὰ νὰ μοιρα-
σθοῦμε τὰ ἐξήκοντα ἑκατομμύρια τῆς δεσποινίδος Βίλιγκαμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ IB'.

Ἡ ἐπίδρασις ἐνὸς φαρμάκου

Ὅπως ἠκούσαμεν νὰ λέγουν οἱ δύο ἑταῖροι τῆς «Δέσχης
τῶν 40» ἡ κυρία Νούγκοβιτς, διὰ νὰ φέρῃ τὸ ταχύτερον εἰς
πίρας τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀναλάβει, ἐξήτησε νὰ τῇ προ-
μηθεύσουν ἓνα φάρμακον, διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ κατάρθωνε νὰ
ἀπαλλαγῇ τῶν ἀντιρρήσεων τῆς ἀκολούθου της, ἀντιρρήσεων
αἱ ὁποῖαι ἦτο δύνατ' ἐν νὰ τοῦς σιτοχήσῃ. Ὅχι μόνον τὴν ἀποτυ-
χίαν τῶν σχεδίων των, ὅχι μόνον τὴν πρὸς αὐτὴν δυσμένειαν
τοῦ Κόνγκρις, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἐσφάλειάν των.

Καὶ ἡμεῖς, περὶ τῇ ἐξιστορήσωμεν τὰ εἰς τὸ ἔργον ἐκεῖνο
μέρος συμβάντα εἰς τὸν Νοταρᾶν θὰ μεταβῶμεν καὶ πάλιν πρὸς
ἀναύρεσιν τῆς Λόλας, ἡ θέσις τῆς ὁποίας ἦτο ἀρκετὰ δύσκολος
καὶ ἀρκετὰ ἀνησυχητικὴ τώρα.

Ὅταν μετὰ τὸν χορὸν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν κατοικίαν των,
ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγὸς ἀπέφωγε νὰ κάμῃ λόγον εἰς τὴν Νούγ-
κοβιτς περὶ δεικνῶν, τὰ ὁποῖα τῆς συνέβησαν ἐνῶ εὗρισκετο
μετὰ τῆς ὑψηλότητός του εἰς τὸ δώμάτιον ὅπου τοὺς ἐγκατέ-
λειπε.

Τοῦτο ὁμῶς δὲν ἠὺχαρίστησε τὴν ὥραίαν χήραν, ἡ ὁποία
ἐν τῷ μεταξῷ, εἶχε πληροφορηθῇ ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

Ἄφ' ἐνὸς μὲν ἡ ταραχὴ καὶ ἡ μελαγχολία τῆς παιδαγωγοῦ, ἄφ' ἐτέρου ἡ πανθομολογουμένη τιμωρὴς τῆς, τὴν ἐκαμὲν νὰ φοβηθῇ ὅτι ἦτο δυνατόν, μεθ' ὅλην τὴν ἡθικὴν ἐκβίαν, τὴν ὅποιαν ἐπεχειροῦν κατ' αὐτῆς, ν' ἀπετύγχανεν εἰς τοὺς σκοποὺς τῆς.

Δι' ὅλ' αὐτά, ἤρχισεν νὰ σκέπτεται μὲ ποῖον τρόπον θὰ κατέρωθον νὰ ἐπιτύχῃ ἀσφαλέςτερον τὴν καταστροφὴν τῆς Ἑλληνίδος παιδαγωγοῦ. Καὶ ὅταν ὀλίγον πρὸ τῆς μεσημβρίας αὐτῆς ἐκείνης τῆς ἡμέρας τὴν ἐπεσκέφθη ὁ Αἰμίλιος Δεπρέ, μετὰ τῶν ἄλλων τοῦ εἶπε καὶ τοὺς φόβους τοῦ; ὁποίους εἶχε, φόβους σχετικοὺς μὲ τὴν ἀντίστασιν τοῦ τοῦς ἔφερεν ἡ Δόλα καὶ προσέθεσε :

— Ἀπεφάσισα νὰ μὴ ἀρκεσθῶ εἰς μόνους τοὺς λόγους καὶ εἰς μόνους τὰς συμβουλὰς, ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν φαίνεται νὰ ἐπηρεάζεται ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγός. Χρειάζονται σοβαρότερα μέτρα, καὶ ἕνα ἐξ αὐτῶν τὸ καλλίτερον ἀναμφιβόλως, εἶνε νὰ μεταχειρισθῶμεν κῆποιο φάρμακον. Ἐνα φάρμακον, διὰ τοῦ ὁποίου, ἐνῶ ἄφ' ἐνὸς δὲν θὰ καταληφθῇ ὑπὸ ὕπνου ἡ παιδαγωγός, νὰ μὴ ἔχῃ ἄφ' ἐτέρου τὴν δύναμιν νὰ ἀνιστῇ εἰς ὅσα τῆς λέγουν καὶ εἰς ὅ,τι τῆς ζητοῦν, φάρμακον διὰ τοῦ ὁποίου νὰ κατορθωθῇ ἄφ' ἐνὸς μὲν τὸ ὑποκύψῃ ἡ Δόλα, ἄφ' ἐτέρου δὲ νὰ μὴ ἐννοήσῃ τίποτε ἢ ὑψηλότης του καὶ νὰ μὴ φαντασθῇ ὅσα ἐξετέλεσεν ἕνα ἐγκλημα. Ὅτι ὑπάρχει κῆποιο τέτοιο φάρμακον, τὸ γνωρίζω κ. Δεπρέ. Κάποτε μοῦ ἔδωκε μίαν δόσιν μιὰ Τσιγγάνα. Ἄν εὕρισκται ἀκόμη ἐδῶ ἡ Τσιγγάνα αὐτή, καὶ εἰς ποῖον μέρος μένει, δὲν γνωρίζω. Μήπως εἰμπορεῖτε νὰ τὸ μάθετε εἰς εἰς ;

Ὁ Αἰμίλιος Δεπρέ, ὁ ὁποῖος ἐγγώριζεν ὅτι ἡ μητέρα τῆς Κόρας ἤξευρε νὰ παρασκευάζῃ τοιοῦτου εἴδους φάρμακα ἐννόησεν ὅτι, ἡ κυρία Νούγκοβιτς, ἀπ' αὐτὴν εἶχε προμηθευθῇ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἰς οἶδε διὰ τίνα λόγον μετεχειρίσθη.

Τὴν ἐβεβαίωσεν ὅτι ἦτο εἰς θέσιν νὰ τῆς προμηθεύσῃ αὐτὸς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐζητεῖ, ἔφυγε, μετέβη καὶ ἀνέβρε τὴν γηραῖαν Τσιγγάναν, ἔλαβε τὸ φάρμακον καὶ ἐπιστρέψας τὸ ἐνέχρησεν εἰς τὴν ὥραίαν χήραν. Τῆς ἠυχίσθη καλὴν ἐπιτυχίαν καὶ ἔφυγε διὰ νὰ μεταβῇ πρὸς συνάντησιν τοῦ φίλου Βαπέρια, ἐν συνέντασι μὲ τὸν ὁποῖον κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν νύκτα ἐξηγάσας μίαν νεάνιδαν, Νίαν ὀνομαζομένην ν' αὐτοκτονήσῃ.

ἡ Νούγκοβις δὲ ἔσπευσεν νὰ προβῇ εἰς τὰς πρὸς ἀναχώρουν ἐτοιμασίας τῆς.

Ὅπως γνωρίζομεν, ὁ φὸν Σίρμπεργκερ προέτεινεν εἰς τὴν Νούγκοβις νὰ μεταβῇ μετὰ τῆς Ἀόλας καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν μοναδικὴν πυρὰ τὴν ὀχθὴν τοῦ Νείλου ἐπαυλιν, ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Ὁ φὸν Σίρμπεργκερ εἶπεν εἰς τὴν Νούγκοβις· ὅτι θὰ τὰς ἐπισκέπτετο ἡ ὑψηλότης του.

— Ἐγὼ θὰ σὰς περιμένω εἰς τὸν κῆπον μὲ τὴν Ἀόλαν. Χωρὶς νὰ μᾶς εἰδοποιήσετε, ἡμπορεῖτε νὰ ἔλθετε ἐκεῖ. Εἰς τὸν κῆπον ἡμποροῦμεν εὐκόλως νὰ εὐρωμεν ἡμεῖς τὴν δικαιολογίαν νὰ φύγωμεν καὶ νὰ τοὺς ἀφήσωμεν, καὶ διὰ μίαν ἔστω στείγην μόνους.

— Ἔστω. Θὰ ἔλθωμεν τότε ἀπὸ τὴν ὀπισθίαν θύραν τῆς ἐπισύλως.

— Θὰ σὰς περιμένω. Μίαν ἐρώτησιν ὅμως ἀκόμη. Ποίαν ᾠραν ἀκριβῶς θὰ ἔλθετε αὖριον;

— Δὲν γνωρίζω Πάντως ὅμως μετὰ τὰς ἐνθά.

— Θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ φροντίσετε νὰ ἔλθετε εἰς ὥρισμένην ᾠραν. Ὅποτεδῆποτε θέλετε. Εἰς ᾠραν ὅμως, τὴν ὅποιαν νὰ γνωρίζω ἐκ τῶν προτέρων ἐγώ.

Ἡ ὥραία χήρα, ἡ ὅποια ἤθελε νὰ γνωρίζῃ ποίαν ἀκριβῶς ᾠραν θὰ τοὺς ἐπισκέπτετο ὁ Κόνπρις, διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὴν Ἀόλαν τὸ φάρμακον ἐγκαίρως, μειδίασεν καὶ πάλιν τὸ αἰνιγματῶδες τῆς μειδίᾳς.

— Μὴν ἐπιμένετε, διότι δὲν θὰ τὸ μάθετε! ἀπήντησεν. Ὅμως, θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ ὀρίσετε τὴν ᾠραν.

— Ἔστω. Θὰ ἔλθωμεν κατὰ τὰς δέκα.

— Θὰ σὰς περιμένω. Ἡ Ἀόλα δέ, θὰ ἀναμένη ἐναγώνως τὴν ὑψηλότητά του, ἐρωμένη τοῦ ὁποίου θὰ γίνῃ κατὰ τὴν αὐριανὴν νύκτα.

Ἡ Νούγκοβις συνώδευσε μέχρι τῆς θύρας τὸν ὑπασπιστήν. Τὸν προέπεμψε, καὶ μεταβαίνουσα πλησίον τῆς παιδαγωγοῦ.

— Εἶνε ἀλάνθαστο τὸ φάρμακον αὐτό! διελογίσθη. Σὺν θὰ τὸ πῇ ἡ Ἀόλα, εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θ' ἀνισταθῇ. Εἶμαι πλέον ἢ βεβαία μάλιστα.

Ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγός, ἡ ὅποια δὲν ἐφρόντισε νὰ μάθῃ

διὰ τὴν λόγον μετώκησαν ἀπὸ τῆς πόλεως εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅταν ἔμενα μόνῃ εἰς τὸ δωμάτιον ἐκείνῳ, εἰς τὸ ὁποῖον τὴν εἰσήγαγεν ἡ Νούγκοβιτς, ἀπεσύρθη εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον αὐτοῦ, ἐκάθησεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις.

Ἦτο δὲ τῶν σκέψεων τῆς αὐτῶν ἀντικείμενον αὐτὸς οὗτος ὁ Κόνμπρις, ἀπὸ τὰς ἐνοχλήσεως τοῦ ὁποῖου δὲν ἐγνώριζε μὲ ποῖον τρόπον θὰ κατάρθωνε ν' ἀπαλλαγῇ.

Ἡ Δόλα, ἡ ὁποία δὲν εἶχε τυφλωθῇ ἀπὸ τὴν θερμότητα τῶν λόγων τῆς ὑψηλότητός του, καὶ δὲν εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ τῆς μεγαλομανίας νὰ ἐλπίσῃ δι' ἡτο δυνάειν νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ Κόνμπρις, ἔβλεπε καλῶς δι, ἐὰν δὲν ἀνίστατο ζωηρῶς εἰς τὸν ἔρωτάς του, θὰ τὸν ἐνεθόρυνε περὶ σότερον, θὰ τὸν καθίστα ἐπιθετικότερον, θὰ τὸν ἔκαμνε νὰ ἀποβάλῃ κάθε εἰσφύλαξιν καὶ νὰ προβῇ εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς ἐκείνης, ἡ ἀνάμνησις καὶ μόνῃ τῆς ὁποίας τὴν ἐτρόμαζε.

Ἐπρότερον νὰ ἦτο πιωχὴ καὶ τιμία, καὶ δι' αὐτό, τὴν σιγμὴν ἐκείνην, δὲν ἐσκέπτετο πῶς θὰ προσήλκυε τὴν συμπάθειαν τῆς ὑψηλότητός Του, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἠδύναιτο νὰ λάβῃ χρήματα πολλά, ἀλλὰ τὴν ἐρόκῃ θ' ἀπηλλάσσεται τῶν ἐνοχλήσεων αὐτοῦ, ἐνοχλήσεων αἱ ὁποῖαι δὲ ἐγνώριζε μέχρι ποῦ σιγῆς ἦτο δυνατόν νὰ φθάσουν.

Ὅταν εἰσῆλθεν ἡ κυρία Νούγκοβιτς—μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Σίρμπουργκερ—δὲν τῆς εἶπε τίποτε. Ἐδέειπενε μαζὺ τῆς καὶ μετὰ τοῦτο, κατήλθον, κατὰ πρότασιν τῆς χήρας, εἰς τὸν κήπον, εἰς τὰ διάφορα σημεῖα τοῦ ὁποῖου εὐρίσκοντο πολύχρωμα ἡλεκτρικοὶ λαμπνῆρες.

Ἡ Δόλα, ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς τῆς ἑα β βλῖον καὶ ἤκωλουθι τὴν ὥραιαν χήραν. Ἡ ὁποία τὴν ὠδήγει πρὸς τὴν ἀπὸ κειττον μέρος, πολὺ πλησίον τῆς οὐσιθίας θύρας εὐρισκόμετον. Ἐφθασαν ἐκεῖ, ἐκάθησαν καὶ τὴν ἀνέμενον.

Εἰς τὴν ἐρημον ἐκείνην γωνίαν τοῦ κήπου καὶ εἶχε παρασῆκει ἀπὸ σκοποῦ. Καὶ δι' αὐτὴ ἀνεγίνωσκε μεγαλοφῶως, ἡ ὥραία χήρα διηρῶνα τὰ ἀνθινὰ τοῦ κήπου βάθη, μέσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ ἐλθῇ ὁ ἑσὸν ἐμμανῶς ἐρασθεὶς τὴν Δόλαν διάδοχος, ὁ ὁποῖος καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐμφανισθῇ μετὰ τοῦ Σίρμπουργκερ.

Ὁ ὑπασπιστὴς καὶ ἡ Νούγκοβιτς, εὐρόντες μίαν πρόφασιν, ἀπεσύρθησαν καὶ ἔκαμαν ἕνα εὐρὺ διὰ μέσου τῶν δένδρων τῆς

21 ΤΙΝ 4 5 3 20
καὶ τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Ἀλεξανδρείας



Ὁ ἱατρός ἔσπευσε πλησίον τοῦ Νοταρᾶ
Ὁ Καπετὰν Δράκος φυλ. 36

ἐπαύλεως κύκλον, διὰ τὸ δώσουν τὸν καιρὸν εἰς τὴν ὑψηλότητά του νὰ ἐπαναλάβῃ τὸς πρὸς τὴν παιδαγωγὸν ἐρωτικὰς ἐκφράσεις του, καὶ ἔδν ἐπέστρεψαν παρὰ μόνον τότε ποτὶ πρόσεκλήθησαν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κόνμπρις, ὃ ὁποῖος καὶ ἀπέφυγεν ἐπιμελῶς νὰ ἐνοχλήσῃ τὴν παιδαγωγόν.

— Ὅταν οἱ δύο ἐπισκέπται ὀνεχώρησαν, ἡ χήρα Νούγκοβις παρέλαβε τὴν Δόλαν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἑπαυλιν.

— Ἄς περιμένωμεν τὴν αὐριανὴν νύκτα ! διελογίζετο ἡ ὥραία χήρα. Καὶ τότε, θὰ τελειώσουν ἐπὶ τέλους ὅλα. .

*
* *

— Ἐννέα παρὰ πάντε ! Ἡ ἐνέργεια τοῦ φαρμάκου συμπληροῦται ἐντὸς μιᾶς ὥρας. Ἐπομένως, πρέπει νὰ τὸ δώσω τὰ τὸ πιῇ, ἀφοῦ στὸς δέκα θὰ ἔλθῃ ἡ ὑψηλότης Του.

Ἡ Μαργαρίτα Νούγκοβις, ἀφοῦ συνεβουλεύθη τὸ ἐκκρεμῆς καὶ ἔκομεν ὅλους τοὺς ὑπολογισμοὺς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἐξέφρασε διὰ τοῦ ψιθυρισμοῦ της αὐτοῦ, ἠγέρθη.

Μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἤρχετο ἡ ὑψηλότης του, καὶ αὐτὴ ἐπρεπε νὰ φέρῃ τὴν παιδαγωγὸν εἰς κατὰστασιν τοιαύτην, ὥστε τὰ μὴ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὸς μελετωμένους ἐπιθέσεις του.

Ἐσηκώθη, ἐπλησίασεν εἰς ἕνα ἐρμάριον, ἔσυχεν ἀπ' αὐτοῦ δύο ποτήρια, τὰ ἐγέμισε μὲ σαμπάνιαν καί, ἀφοῦ ἔλαβεν ὅλας της τὸς προφυλάξεις διὰ νὰ μὴ τὴν ἀντιληφθῇ ἡ Δόλα, ἔρριψε μέσα εἰς τὸ ἕνα ἓξ αὐτῶν τὴν κόριν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶχε κατασκευάσει ἡ γηραιὰ Ἀθιγγανίς, τὸ φάρμακον διὰ τοῦ ὁποίου θ' ἀπεσοβεῖτο κάθε ἀντίστασις τῆς ἀειχοῦς παιδαγωγοῦ.

Ἐπερίμενε μέχρις οἷου ἀνελύθη τελείως. Ἐπῆραν ἔπειτα καὶ τὰ δύο ποτήρια, ἐπανήλθε καὶ πάλιν πλησίον τῆς παιδαγωγοῦ, τῆς προσέφερε τὸ ἕν, ἐκείνο εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε ρίψει τὸ φάρμακον καὶ εἶπε :

— Πιέτο ! Εἶνε ἡ ὥραιότερα σαμπάνια ἀπὸ ὅλας.

Ἡ Δόλα, μακρὰν τοῦ νὰ ὑποπνευθῇ τὴν ἀλήθειαν ἐπῆρε τὸ ποτήρι μὲ τὴν σαμπάνιαν, καὶ τὸ ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐν ἀρχῇ.

Ἡ κυρία Νούγκαβις, ἡ ὁποία, ἐλαφρῶς τεταραγμένη, τὴν ἐλύεταζε μὲ τὸν καινὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ της, ἐξεκένωσε τὸ ἰδικόν

τῆς ποιήριον διὰ τὰ ἐξαναγκάσῃ τὴν παιδαγωγὸν τὰ κάμη καὶ αὐτὴ τὸ ἴδιον καὶ ἔπειτα·

— Πιέτο, Δόλα ! τῆς εἶπε. Πιὲ τὴν σαμπάνιάν σου τὰ σοῦ ρίψω κι' ἄλλην.

Ἡ παιδαγωγὸς ἐσήκωσε τὸ ποιήριόν τῆς. Ἡ Νούγκοβιτς ἡ ὁποία ἔτρεμεν εἰς τὴν σκέψιν ὅτι ἦτο δυνατόν, ἐξ ἀπροσεξίας τῆς, τὰ χύσῃ τὴν σαμπάνιαν μὲ τὸ φάρμακον, τὴν ἐκύεταξεν ἐν συγκινήσει.

— Εἶνε ὦραία ! ἐπανέλαβε. Πιὲ τὴν, Δόλα !

Ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγός, ἀνύποκτος πάντοτε, χωρὶς τὰ παρεξηγήσῃ δὲ τὴν ἐπιμονὴν τῆς Νούγκοβιτς, ποῦ τὴν συμβούλευε τὰ ἐκκενώσῃ τὴν σαμπάνιαν, δὲν εἶπε τίποτε.

Ὅπως ἐκράτει τὸ ποιήριον, τὸ ἀνῆγειρε περισσότερον.

Καὶ ἐνῶ ἡ Νούγκοβιτς παρηκολούθει τὰς κινήσεις τῆς ἐν συγκινήσει, ἔφερε τὸ ποιήριον εἰς τὰ χεῖλη τῆς, καὶ ἔπειτα ὁλόκληρον τὴν σαμπάνιαν μὲ τὸ ἀπαίσιον φάρμακον.

Ἡ ὦραία χήρα, ἀφῆκε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως. Ἐγέμισε καὶ πάλιν τὸ ποιήριον τῆς νεάνιδος, ἐκάθησε πλησίον τῆς, καὶ μειδιδῶσα ἔνα ὑπερτάτης εὐχαριστήσεως μειδίωμα·

— Ἐπὶ τέλους ! διελογίσθη χαίρουσα. Ἦλθε καιρὸς τὰ τελειώσουν ὅλα πιά.

Ὀλίγον ἀργότερα ἡ Νούγκοβιτς ἤρχισε τὰ τῆς ὁμιλῇ περὶ τοῦ διαδόχου, καὶ ἡ νεάνις ἤρπνυτο τὰ δεχθῇ τὸν ἔρωτά του. Ἀλλὰ τέλος τὰ λόγια τῆς ἐγιναν ἐντελῶς ἀσυνάρτητα.

Ἡ κυρία Νούγκοβιτς, ἐνόησεν ὅτι εἶχε συντελεσθῇ σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου πλῆρον ἡ ἐνέργεια τοῦ τρομεροῦ φαρμάκου, τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς ὁποίας εἶχον ἀρχίσει ἤδη.

Διότι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐλάμβανε μίαν δόσιν αὐτοῦ, ἦσθα· νετο ἐν ἀρχῇ, ὅπως καὶ ἡ Δόλα τῶρα, μίαν ζωηρόν ἐγκεφαλικὴν ὑπερδιέγερσιν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ἐνεθυμεῖτο, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τῆς συνέβησαν κατὰ τοὺς πέντε τελευταίους ἡμέρας, ὅλα τὰ ἐπεισόδια καὶ μέχρι τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν τῶν ἀκόμῃ.

Μετὰ τοῦτο κατελαμβάνετο ὑπὸ τελείας ἀμνημοσύνης. Ἐχά· νεν ἔπειτα κάθε δύναμιν σκέψεως. ἔχανε τὴν δύναμιν τὰ ἀντι· λαμβάνεσθαι τὴν σημασίαν τῶν λόγων ποῦ ἤκουε, ἔχανε τὴν θέλησιν τῆς καὶ ἐγίνετο πειθήνιον ὄργανον παντὸς ἐκείνου, ὃ

ὁποῖος θὰ ἐξήτει νὰ τῆς ἐπιβάλῃ τὴν ἐκτέλεσιν τούτου ἡ ἐκείνου τοῦ πράγματος.

Αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβη τῶρα καὶ μὲ τὴν ἀτυχῇ παιδαγωγόν.

Ἐν ἀρχῇ ἡσθάνθη νὰ εἰσορμᾷ εἰς τὸν ἐγκέφαλόν της διαδμητικὸν κύμα ἀναμνήσεων. Ἐπειτα ἔχασε τὴν δύναμιν νὰ σκέπτεται καὶ νὰ ἀντιλαμβάνεται, καί, μετὰ τοῦτο, περιῆλθεν εἰς ἡλιθιώδη σχεδὸν κατάστασιν.

Ἡ κατάστασις αὕτῃ τῆς Ἑλληνίδος παιδαγωγοῦ, θὰ διήρκει ἐπὶ τρεῖς ὁλοκλήρους ὥρας, μετὰ τὴν πάραυτον τῶν ὁποίων θὰ κατελαμβάνετο ὑπὸ ὕπνον, διαρκείας μεγαλειτέρας τῶν ἑξ ὧρῶν. Ὅταν μετ' αὐτὸν θὶ σνήρχετο, δὲν θὰ ἐνεθυμείτο τίποτε ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶπε ἡ τῆς συνέβησαν κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα κατὰ τὸ ὁποῖον εὗρίσκετο ὑπὸ τὴν περιεργον ἐπήρειαν τοῦ τρομεροῦ φαρμάκου, καὶ δὲν θὰ κατάρθωε νὰ ἀναπολήσῃ πῶς, ὑπὸ τίνος καὶ ὑπὸ ποίας περιστάσει; ὑπέστη τὴν καταστροφὴν ἐκείνην, πρὸ τῆς ὁποίας θὰ εὗρίσκετο.

Καὶ ἡ Νούγκοβιτς, ἡ ὁποία ἐγινώριζεν ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ἐπιδράσεως τοῦ φαρμάκου, κατείχετο τῶρα ὑπὸ μεγάλης χαρᾶς, ὑπὸ χαρᾶς τὴν ὁποίαν ἄφινε νὰ ἐξωτερικεύεται δι' ἐνὸς συνεχοῦς μειδιήματος, διὰ τῶν περιέργων ἀναλαμπῶν τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν της διὰ τῆς ἐν γένει τοῦ θεατρικοῦ προσώπου της ἐκφράσεως.

Ἐπερίμενε μέχρις οὗτου ἡ Δόλα περιῆλθεν εἰς τὴν ἡλιθιώδη κατάστασιν καὶ ἡγέρθη. Ἄλλο τίποτε, δὲν εἶχε νὰ κάμῃ ἐκεῖ. Ἐρρίψε τὰ βλέμματά της ἐπὶ τοῦ ἀπὸ τοῦ τοίχου κρεμαμένου ἔκρεμοῦς, τὸ συνεβουλεύθη καὶ ἔπειτα·

— Ἐντὸς ὀλίγου καταθάνουν, ἐψιθύρισεν. Ἄς μεταβῶ νὰ τοὺς ὑποδεχθῶ.

Ἐτράφη πρὸς τὴν Δόλαν. Καὶ γνωρίζουσα ὅτι ἡδύνατο νὰ τῆς ἐπιβληθῇ διὰ τῆς αὐστηρότητος.

— Θὰ μείνης ἐδῶ, ἡς εἶπεν ἐπιτακτικῶς. Καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὑψηλότης του, θὰ κάμῃς ὅ,τι καὶ αὐτοῦ εἴπῃ. Ἀκουσες;

Ἡ Δόλα ἔκαμε καταφατικὴν κίνησιν τῆς κεφαλῆς της, καὶ δὲν εἶπε τίποτε. Ἡ Νούγκοβιτς δὲ ἐφυγεν, ἐκλείσεν ὀπισθὲν της τὴν θύραν καὶ μετέβη εἰς τὸν θάλαμόν της διὰ νὰ ἀναμείνῃ τὴν ἀφίξιν τοῦ διαδόχου καὶ τοῦ ὑπασιπιστοῦ του φόν Σίμπεργκερ.

Ἀνέμενον οὕτω ἐπὶ εἴκοσι λεπτά τῆς ὥρας ἀκόμη καὶ τέλος ἤκουσε νὰ κτυπᾷ τὸ κορδοῦνι.

Ἔτρεξεν, ἤνοιξε μόνη τῆς τῆν θύραν, εἶδεν ὅτι εἶχεν ἔλθει ἡ ὑψηλότες του καὶ, μὲ ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ἐθιμοτυπίας τὸν ᾤδηγησεν εἰς τὴν αἰθουσάν τῆς ὑποδοχῆς.

Τὸν ἐβεβαίωσεν ὅτι ἡ Δόξα τὸν ἀνέμενον ἀνυπόμονα καὶ ὁ διάδοχος ἐπειδὴ δὲν ἐπερίμενον ἐόσην ἀπότομον μεταστροφὴν τῶν αἰσθημάτων τῆς παιδαγωγοῦ, ἐφάνη ἀπορῶν καὶ ἐκπλησσομένων.

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι, τοῦ εἶπεν ἡ Νούγκοβιτς, ὅτι κατέχευται ὑπὸ ταραχῆς. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι θὰ σᾶς φερθῇ ψυχρά ! Ἀδιάφορον ὅμως... Ἀρκεῖ ὅτι θὰ ὑποπύψῃ. Καὶ ὅταν εὐδοκήσετε, ὑψηλότατε, ἡμπορεῖτε νὰ μεταβῆτε εἰς ἐπίσκεψίν τῆς.

Ἐκεῖνος ἐπερίμενε ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀκόμη καὶ ἠγέρθη τέλος. Ἠρώτησε καὶ ἔμαθε εἰς ποῖον δωμάτιον εὗρίσκετο ἡ Δόξα, καὶ ἡ ὡραία χήρα τὸν ᾤδηγησε μέχρις αὐτοῦ. Ἡ ὑψηλότες τοῦ ἐπροχώρησε τότε καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν.



ΜΕΡΟΣ Δ'.

ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Τὸ ἐπικίνδυνον τέχνασμα.

Ὅπως εἶδομεν, οἱ συμμοριῖται οἱ παρακολουθοῦντες τὸν Νοταρᾶν ἐκρύβησαν ὀλίγον μακρὰν τῆς Ἀθιγγανίδος, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ παρακολουθήσουν ἀθάτατοι, ὅλας τὰς ἐνεργείας ἐκείνας, εἰς τὰς ὁποίας θὰ πρυθβαινεν ὁ Ἕλλην ἀστυνόμος.

Ἡ καλύβη τῆς Κόρας εὗρίσκετο πλησιέστερα δένδρων, τὰ ὅποια ὅμως, δὲν ἠμπόδιζον τὸν Φλέγκολι νὰ παρακολουθῇ τὰ πρὸ αὐτῆς γινόμενα, καὶ νὰ ἴδῃ τὸν Νοταρᾶν νὰ συναντᾶται καὶ νὰ συνομιλῇ μὲ κάποιον.

Ὁ ἀστυνόμος Νοταρᾶς καὶ ὁ ὑπηρέτης του Κώστας Ζαργίχης — διότι αὐτὸς ἦτο ἐκεῖνος, μὲ τὸν ὁποῖον συνηντήθη — ἀφ' οὗ παρέμεινεν ἐπὶ τινος στιγμᾶς εἰς τὸ μέρος ὅπου συνηντήθησαν, ἐπρσχώρησαν.

— Τραβοῦν κατ' ἐξθεῖαν πρὸς τὴν καλύβην τῆς Τσιγγάνας Κόρας. εἶπεν ὁ Λορέντζος Φρέγκολι. Τί πηγαίνουν νὰ κάμουν τόχα ;

— Ἄς περιμένουμε καὶ δὲν θ' ἀργήσουμε νὰ ἴδουμε ! ἐμουρμούρισεν ὁ Δεπρὲ.

Ἐσιώπησαν καὶ ἀνέμενον προσέχοντες, ὅποταν αἴφνης ὁ Δεπρὲ ἀφῆκε φωνὴν καταπλήξεως.

— Ὁ ἕνας ἐπῆρεν εἰς τὸν ὠμόν του τὸν ἄλλον καὶ τραβᾶι κατ' ἐξθεῖαν πρὸς τὴν καλύβαν τῆς Τσιγγάνας. Πανάθεμά τας ! Γιατί τὸ κάνουνε αὐτό ;

Οἱ δύο ἀστυνομικοί, ἕνας τῶν ὁποίων ἐφέρετο ἐπὶ τοῦ ὤμου

τοῦ ἄλλου, ἔφθασαν πρὸ τῆς καλύβης τῆς Ἀθιγγανίδος καὶ ἐστάθησαν.

Μετά τινας σιγμὰς οἱ κριπτόμενοι ἐταῖροι «τῆς Λέσχης τῶν 40» εἶδον ν' ἀνοίγῃ ἡ πάνινη θύρα τῆς κολίβης, νὰ ἐξέρχεται ἐξ αὐτῆς κάποια γυναῖκα, νὰ συζητῇ ἐπὶ τινας σιγμὰς μὲ τοὺς δύο νυκτερινοὺς ἐκκένους ἐπισκέπτας τῆς καὶ νὰ τοὺς εἰσάγῃ μετὰ τοῦτο εἰς τὴν κατοικίαν τῆς.

— Φεύγω Λορέντζο! εἶπεν ὁ Δεπρὲ καὶ πηγαίω στὴν καλύβα. Θὰ ἴδῶ τί κάνουν, θὰ εἰδοποιήσω τὴν μάνα τῆς Τσιγγάνας Κόρας καὶ θὰ τῆς ἀναθέσω νὰ δηλητηριάσῃ καὶ τοὺς δύο. Ἔσεῖς, πλησιάσατε πρὸς τὴν καλύβην. Ἐν ἀνάγκῃ θὰ τοὺς ξεκάνωμεν μονάχοι μας.

Καὶ ὁ ἐταῖρος «τῆς Λέσχης τῶν 40» ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε ὅτι οἱ τσιγγάνοι ἐφρούρουν τὸν συνοικισμὸν τῶν ἐπροχώρει κατευθυνόμενος πρὸς τὴν καλύβην τῆς Κόρας, λαμβάνων κάθε δυνατὴν προφύλαξιν, ἔρπαν ἄλλοτε, ἀνεγειρόμενος ἐνίοτε, προσέχων πάντοτε νὰ μὴ προξενήσῃ θύρυβον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον νὰ ἀφυπνισθῇ Ἀτσίγγανός τις, ἢ νὰ εἰδοποιηθῇ ὁ ἀγρυπνῶν φρουρός τῶν.

Τοιοῦτοτρόπως ὁ Δεπρὲ ἔφθασε καὶ ἐστάθη πίσω ἀπὸ ἓνα δένδρον, ἐγγύτατα τῆς καλύβης τῆς Κόρας εὐρισκόμενον, καὶ κρυβείας καλῶς, διηύθυνε τὰ βλέμματά του πρὸς αὐτήν, ἐνέτεινεν τὴν ἀκοήν του καὶ προσεπάθησε ν' ἀκούσῃ τί ἐλέγετο, διὰ νὰ ἐννοήσῃ ποῖος ὁ σκοπὸς τῆς κατὰ περίεργον τρόπον μεταβάσεως πλησίον τῆς Ἀθιγγανίδος τοῦ ἀστυνόμου Νοταρᾶ.

Μέχρι τῶν ἀκοῶν του ἔφθανον συγκεχυμέναι τινὲς φωναί, ἀλλ' ἀπ' αὐτῆς δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τίποτε.

Καὶ ἦτο ἀπηλπισμένος πλέον καὶ ἐσκέπτετο εἰς τὸν δὲν ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ καὶ νὰ φθάσῃ πλησιέστερα τῆς πάνινης κατοικίας τῶν Τσιγγάνων, ὅταν αἶφνης, εἶδε νὰ ἐξέρχεται αὐτῆς ⁷⁰³μια γυναῖκα.

Τὴν ἐκύτταξε προσεκτικὰ ὁ συμμορίτης τότε, τὴν ἀνεγνώρι-
σεν, ⁷⁰⁴ἔκαμε σκίρτημα χαρᾶς καὶ εὐχαριστημένος :

— Εἶνε ἡ γρηά! διελογίσθη. Ἀπ' αὐτὴν θὰ μάθῃ ὅλην τὴν ἀλήθειαν καὶ δι' αὐτῆς θὰ κατορθώσω νὰ ξεκομῶ καὶ τοὺς δύο.

Ἐπερίμεγεν ὀλίγον. Καὶ ὅταν ἡ Τσιγγάνα ⁷⁰⁵ἐπλησίασαν

ἔξηλθεν ἀπὸ τὴν κρύπτειν του, τὴν ἤρπασεν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ ἐμποδίζων αὐτὴν νὰ προσκαλέσῃ εἰς βοήθειαν.

— Εἶμαι ὁ Δεσπρὲ ! τῆς εἶπε. Εἶμαι ὁ Δεσπρὲ καὶ μὴν ἀνησυχῆς. Ἐγὼ εἶμαι...

— Καὶ ἂν δὲν μοῦ τὸ εἶπες, ἀπήντησεν μόλις ἀκουομένη ἡ Τσιγγάνα, θὰ νὸ ἐκαταλάβαινα ἀπὸ τὴν φωνήν σου. Τί ἤθελες ποῦ ἦρθες ; Μήπως σοῦ ἐχρειάσθηκε καὶ ἄλλο φάρμακο ;

— ὦ, ὄχι.

Τῆς ἐξήτησε πληροφορίας περὶ τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς καὶ ἐκεῖνη ἀπήντησεν ὅτι ἦτο ἕνας τραυματισμένος καὶ ἡ Κόρα τὴν ἔστειλε νὰ καλέσῃ ἱατρὸν καὶ νὰ φέρῃ βαμβάκη καὶ γάζαν. Ὁ Δεσπρὲ ἔστειλε ἀντὶ τῆς γραίας ἕνα τῶν συντερόφων του καὶ ἐπανῆλθεν πλησίον τῆς Τσιγγάνας καὶ τῆς εἶπε :

— Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ Μίρνα, εἶπεν εἰς τὴν Τσιγγάναν ὁ Δεσπρὲ, ἦρθαν γὰρ νὰ σοῦ κάμουν καὶ σένα καὶ σ' ἐμὰς κακό. Εὐεργεῖς ποιοὶ εἶνε ;

Ὁ Ἀστυνόμος Νοταρᾶς μὲ κάποιον ἄλλον εἶνε...

Τὸ ὄνομα τοῦ Ἑλλήνος ἀστυνομικοῦ, δὲν ἐτρόμαξε τοὺς ἐταίρους «τῆς Λέσχης τῶν 40» μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν γηραιὴν Τσιγγάναν, ἣ ὁποία εἶχε λόγους νὰ μὴ ποθῇ τὴν ἐν τῇ ζωῇ ὑπαρξὶν ἐκείνου, διὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου εἶχε κοπιάσει ἀρκετά.

Καὶ ταραγμένη ἀλλὰ καὶ ἐκπληκτος διότι ἤκουε ὅτι ἔζη ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζον ἀπὸ πολλοῦ νεκρόν, προτοῦ νὰ τὸν φωνεῖσούν.

Σὰν θὰ γυρίσῃς πίσω στὴν καλύβαν σου καὶ δώσης τοὺς ἐπιδέσμους ποῦ θὰ φέρῃ ἕνας ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους μας, τῆς εἶπεν ὁ Δεσπρὲ, θὰ ρίξῃς στὸ κρασί ἢ στὸ νερὸ τὸ δηλητήριον νὰ τοὺς δηλητηριάσῃς καὶ τοὺς δύο.

— Ἄς πλησιάσουμε τώρα λοιπὸν ν' ἀκούσωμε τί λένε. Καὶ ὅταν θὰ μᾶς φέρουν τὸ ἐπίδεσμο, πηγαίνεις μέσα καὶ κάνεις ὅ,τι εἶπαμε,

Ἐρχοντες ἀμφοτέρω κατηυθύνθησαν πρὸς τὴν καλύβην. Μετέβησαν καὶ ἐτοποθέτησαν εἰς τὸ δ.πισθεν μέρος αὐτῆς, καὶ ἐντεινάντες τὴν ἀκοήν των, ἀφωσιώθησαν μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις

των εἰς τὸ νὰ προσπαθοῦν ν' ἀκούσουν ὅλα ὅσα θὰ διημοίβοντο μεταξὺ τοῦ Νοταρᾶ καὶ τῆς Τσιγγάνης Κόρας.

* *

Ὁ Ἀστυνόμος Νοταρᾶς, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐναποτεθῇ ἐπὶ τινος στρωμνῆς, ὀλίγον μετὰ τὴν διαχώρησιν τῆς Μίρας ἀνεκάθισεν ἐπὶ τῆς θέσεώς του, μορφάζων ἀπὸ πόνον διήθεν ποῦ ἡσθάνετο ὡς ἐκ τοῦ ἀνυπάρχου τραύματός του.

— Πῶς σὰ λένε; ἠρώτησε τὴν νεορᾶν Ἀθιγγανίδα.

— Κόρα! ἀπήντησεν ἐκείνη μεταβαλίσουσα καὶ καθημένη διπλα του.

Ὁ Ἀστυνόμος Νοταρᾶς προσεποιήθη τὸν ἐκπεπληγμένον.

— Κόρα; ἠρώτησε. Καὶ τὴν μητέρα σου; Πῶς τὴν λένε; τὴν μητέρα σου κοπέλλα μου; Μίρια τὴν λένε;

— Ναί!

— Ἀλλὰ τότε, εἶπεν ὁ Νοταρᾶς, εἶσε ἐκεῖνη, διὰ τὴν ὅποίαν ἐπληγώθην καὶ διὰ τὴν ἰδικὴν σου σωτηρίαν ἐκινδύνευσαι ἐγώ.

Ἡ νεορᾶ Ἀθιγγανὶς ἐφάνη ἐκπλαγεῖσα ζωηρῶς ἀπὸ τὰ παράδοξα λόγια τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, τοῦ βεβαιούντος ὅτι εἶχε κινδυνεύσει καὶ εἶχε πληγωθῇ διὰ τὴν ἰδικὴν τῆς σωτηρίαν.

— Ἐχτυπηθήκατε γιὰ μένα; ἠρώτησε.

— Ἐδῶ καὶ λίγες στιγμές.

— Περιεργό. Ἡπειλεῖτο ἡ ζωὴ μου λοιπόν;

— Ναί! Ἀπὸ ἑνὸς ἀνθρώπου, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἔχεις καλὰς διαθέσεις σύ. Ἡρχόμην πρὸς τὰ ἐδῶ καὶ ἀνεγλήφθην τρεῖς ἀνθρώπους νὰ συζητοῦν χαμηλοφώνως. Ἐννόησα ὅτι δὲν ἦσαν καλοὶ ἀνθρώποι, ἐλησίσασα χωρὶς νὰ μὲ ἴδωσιν καὶ ἤκουσα ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔλεγον.

— Καὶ τί ἔλεγον;

— Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ὁ ὁποῖος, ὅπως ἀνεγλήφθην, ὠνομάζετο Αἰμίλιος, ἔλεγεν εἰς τοὺς ἄλλους ὅτι ἐπρεπε νὰ σκοτώσουν ἐσένα, αὐτὴν τὴν ἡμέτερα διότι καὶ ἔσο ἐκινδύνος σὺ ἢ ὁποῖα, ἐπῆγες χθὲς σὺ σπῆναι τοῦ μὲ ὄχι καλοὺς σκοποὺς γι' αὐτόν. Δὲν φοβᾶται λέγει, μήπως τὸν χτεπῆσης.

— Ἀλλὰ τί φοβᾶται τότε;

Ὁ Καπετὰν Δράκος

φύλ. 37

— Μήπως τὸν καταγγέλεις διὰ τὸ ἔγκλημα τὸ ὁποῖον ἐκάματε μαζί οὐ καὶ αὐτὸς πρὸ εἴκοσι καὶ πλέον ἡμερῶν.

— Ἐγκλημα ; Ποιὸ ἔγκλημα ; ἠρώτησε καὶ πάλιν ἡ νεᾶνις, περισσότερον ἀπὸ καθὲς ἄλλην φορὰν θαυρημένη.

Ὁ Ἕλλην ἀστυνομικός, ὁ ὁποῖος εἶχε καρφώσει τὰ βλέμματα τοῦ ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Κόρας, καὶ παρηκολούθει τὰς διαφόρους ἐναλλαγὰς τῆς ἐκφράσεως αὐτοῦ, ἐμειδίασε.

— Μὴ μοῦ ἀρνησῇς τίποτε ἐμένα ! τῆς ἀπήντησε. Πρὸ παντὸς δὲ μὴ μὲ φοβεῖσθαι διότι δὲν θὰ σὰς προδώσω. Ὁ Αἰμίλιος αὐτός, ἔλεγεν οὗτοι, οὐ παρέσυρες τὸν ἀστυνόμον Νοταρᾶν εἰς τὸ ἀπόκκεντρον μέρος ὅπου τὸν συνέλαβεν αὐτός, τὸν ἔδεσε, τὸν ἔθεσε μέσα εἰς ἓνα σακί, τοῦ ἐκρέμασε μίαν πέτραν ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ τὸν ἔτριψε εἰς τὸν ποταμόν.

Ἡ Κόρα, ἡ ὁποία, ἀπὸ τὰς λεπτομερεῖας ἐκεῖνας ἐβραβιώθη οὐκ ἐγγώριζε πραγματικῶς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅλην τὴν ἀλήθειαν τὴν σχετιζήν μὲ τὸν ῥόλον, τὸν ὁποῖον ἐπαιξεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἀστυνόμου Ναταρᾶ, οὕτως δὲ ἀρνηθῆ τὴν πράξιν τῆς, οὕτως δὲ δικαιολογηθῆ ἐπεχείρησε.

— Τὸν ἀχρεῖον ! ἐψιθύρισεν ἐπιβραβιοῦσα οὕτω τὴν ἐνοχλήν τῆς. Καὶ ἤθελε νὰ μὲ δολοφονήσῃ δι' αὐτό ;

— Ναί. Ἀντελήφθη ὁμοῦ οὗτοι, ἤκουα ἐγὼ καὶ μοῦ ἐπετέθη καὶ μὲ ἐκτύπησε, πρὶν ἢ τὸν ἐμποδίσῃ ὁ ὑπηρέτης μου.

Εἶδε τὴν νεαρὰν Ἀθιγγανίδα ταρασσομένην ὁ ἀστυνόμος Νοταρᾶς, καὶ ἔσπευσε νὰ τὴν καθησυχάσῃ βεβαιώσας αὐτὴν οὐκ ὅτι δὲν εἶχε τὸν σκοπὸν νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς τὰς ἀρχάς.

— Καὶ διὰ νὰ μὴ βλάψω ἐσένα, ἐξηκολούθησε, εἰμαι ἡναγκασμένος νὰ μὴ τὸν καταγγέλω οὕτως καὶ αὐτόν. Θὰ τὸν ἐκδιβιθῶ ἐντούτοις δι' ἄλλου τρόπου, ἀρκεῖ μονάχα νὰ μὲ βοηθήσῃς ἐσύ. Καὶ ἡ ἐκδίκησίς μου θὰ εἶναι νὰ τοῦ ματαιώσω ὅλα τοῦ ἐὰν σχέδια ἐκεῖνα, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ὁποίων πρέβη εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ ἀστυνόμου. Ναταρᾶ.

Καὶ ὁ ἀστυνομικός, ἐξακολουθῶν, ἐβεβαίωσε τὴν Κόραν οὐκ ὅτι ἀπηλάσσετο παντὸς κινδύνου, ἐὰν τὸν ἐβοήθει εἰς τὸ ἐκδικητικὸν ἔργον τοῦ, πράγμα τὸ ὁποῖον καὶ δὲν ἠρνήθη ἐκεῖνη, Συνεφώνησαν νὰ συστηθῶν κατὰ τὴν ἐπομένην μεσημβρίαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου εἶχεν ἐγκατασταθῇ ὁ Νοταρᾶς καὶ ἐκάνονισαν ὅλας τὰς προφυλάξεις, τὰς ὁποίας θὰ ἐλάμβανεν ἡ

Κόρα, διὰ τὸ μὴ παραστηρηθῆ παρ' οὐδενὸς ἢ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μετὰβασίς της.

Ἐπειτα ἐστρεψεν τὴν συζήτησίν των ἐπὶ ἄλλων διαφορῶν καὶ ἀσχετίων μὲ τὴν ὑπόθεσιν των θεμάτων, καὶ ὠμίλουν περὶ αὐτῶν, μέχρις ὅτου τέλος ἐθεάθη εἰσερχομένη ἡ Ταιγγάνα Μίρνα.

— Ἐλα μάννα ! τῆς εἶπε ἡ Ἀθιγγανίς. Τί ἔγινες τόσας ὥρας ;

— Ἐπῆγα ἐκεῖ ὅπου μὲ ἐστειλάτε ! ἀπήντησεν ἑκείνη.

Ἐδῶκε τὸν ἐπίδεσμον καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς. διὰ τὸ προετοιμάσῃ τὸ δηλητήριον, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ ἐδολοφόνει τὸν ἀστυνόμεν Νοταρᾶν καὶ τὸν ὑπηρετὴν του Ζαρίχην.

Ἐζήτησε νερὸ ὁ Νοταρᾶς καὶ ἡ Μίρνα ἐπροθυμοποιήθη νὰ σπεύσῃ νὰ τοῦ φέρῃ.

Ἐξῆλθεν, ἀπεμακρύνθη, καὶ ὅταν εὗρέθη εἷς τι σκοτεινὸν καὶ ἔρημον μέρος, ἔρριψε μέσα εἰς τὸ κανάτι δηλητήριον, τὸ ἀντάρραξε, τὸ ἀνέλυσε, καὶ θριάμβευτικῶς ἔπειτα, κατηυθύνθη πρὸς τὴν καλύβην της ἀγρίως μειδιῶσα..

— Ἐμεῖς θὰ φύγωμεν εἶπεν ὁ Νοταρᾶς πρὸς τὴν Κόραν. Σὺ ὅμως, μὴ λησμονήσης νὰ ἐλθῃς αὐριον ἐκεῖ ποῦ θὰ σὲ περιμένω.

— Θὰ ἐλθω κύριε. Μὰ ὅμως...

Ἐσιώπισεν ἡ Κόρα καὶ κατελήφθη ἀποτόμως ὑπὸ μελαγχολίας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὸν ἀστυνόμεν Νοταρᾶν νὰ καταληφθῇ ὑπὸ ἀπορίας ζωηράς.

— Τί ἤθελες νὰ εἰπῇς ; ἠρώτησε.

— Θέλω νὰ ἐκδικηθῶ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ποῦ μὲ ὥθησε εἰς ἓνα ἐγκλημα ! ἀπήντησεν ἡ Κόρα. Θέλω νὰ τὸν καταστρέψω. Μὰ δὲν νομίζω οὐ πρέπει νὰ μὴ τιμωρηθῶ κι' ἐγώ.

— Νὰ τιμωρηθῇς ἐσύ ; Καὶ διατί ;

Ἡ νεαρὰ Ἀθιγγανίς, ἡ ὁποία εἶχε μετανοήσει εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἑκείνης, κατὰ τὴν ὁποίαν διέπρωξε τὸ ἐγκλημα, ἐστέναξε μέσα ἀπὸ τῆς ψυχῆς της τὰ κατὰβυθα.

Ἐκίνησε μὲ θλίψιν τὴν κεφαλὴν της ἔπειτα, καὶ μόλις κατορθώνουσα νὰ συγραιῇ τὰ δάκρυά της.

— Διότι, τοῦ ἀπήντησεν ἑκείνη ἡ ὁποία εἶνε περισσότερον

ἀπὸ κάθε ἄλλον ἀξιοκατάκριτος δι' οὗτοι ἔκαμα, εἶμαι ἐγὼ ἢ ἀθλία, εἶμαι ἐγὼ ἢ ἀχάριστος, εἶμαι ἐγὼ ἢ ἀχαρκτηήριστος, ἢ ὅποια, χωρὶς νὰ θυμηθῶ τὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας εἶχα πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον, χωρὶς νὰ σκεφθῶ τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματός μου, ἐδέχθην νὰ ἐκμεταλλευθῶ τὴν ἐμπιστοσύνην ποῦ μοῦ εἶχεν, ἐδέχθην νὰ τὸν ἐξαπατήσω καὶ νὰ τὸν παρασύρω καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσω εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐγνώριζα οὗτοι εἶναι ὄρευσεν ὁ θάνατός του.

Ἐσφόγγισεν ἓνα δάκρυ, τὸ ὅποῖον ἐκύλησεν ἀπὸ τὰ μάτια της ἡ νεαρὰ Ἀθιγγανίς. Ἐστέναξεν, βαθύτατα καὶ πάλιν, καί, μετὰ τοῦτο :

— Εἶμαι ἀξία μεγάλης τιμωρίας ! ἐπανέλαβε. Εἶμαι ἀξία νὰ κρεμασθῶ καὶ δὲν θὰ λυπηθῶ ἅμα τὸ πάθω. Ὅμως, δὲν πρέπει νὰ γίνῃ αὐτὸ προτοῦ ἐκδικηθῶ. Δὲν πρέπει νὰ πεθάνω προτοῦ νὰ καταιστρέψω τὸν Δεπρέ. Καὶ θὰ τὸ κατορθώσω. Θὰ ζήσω ὧς ποῦ νὰ ἐκδικηθῶ, καὶ ἔπειτα ...

Ἀνέσσεις τοὺς ὧμους του εἰς ἐνδειξιν τελείας ἀδιαφορίας καὶ προσηύθε :

— Καὶ ἔπειτα. ἂν πάθω ὅ,τι μοῦ ἀξιζει ...

Ὁ Ἀστυνόμος Νοταρᾶς, ἀρκετὰ συγκεκινημένος διὰ τὴν μετάνοιαν ἐκείνην τῆς Ἀθιγγανίδος, ἔσπευσε νὰ τὴν βεβαιώσῃ οὗτοι αὐτὸς τοῦλάχιστον, δὲν ἐσκόπευε νὰ ἐνεργήσῃ διὰ τὴν τιμωρίαν της.

— Ἐγὼ, τῆς εἶπε, θέλω νὰ ἐκδικηθῶ ἐκεῖνον ποῦ μ' ἐκτύπησε. Θὰ μὲ βοηθήσῃς Κόρα ;

— Τὸ ὑπεσχέθηκα.

— Σ' εὐχαριστῶ καὶ θὰ σὲ περιμένω νὰ ἐλθῃς αὐριον. Δὲν θὰ τὸ λησμονήσῃς ! Ἔτσι δὲν εἶναι ;

— Δὲν θὰ τὸ λησμονήσω, ὄχι.

— Καὶ δὲν θὰ παραλείψῃς νὰ λάβῃς τὰ μέτρα σου, ὥστε νὰ μὴ σὲ ἰδῇ κανεὶς ποῦ θᾶρθῃς. Δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Μείνετε ἡσυχος καὶ ξέρω νὰ κάνω τῆς δουλιές μου ἐγὼ. Δὲν θὰ μὲ πάρῃ εἴδησι κανεὶς. Οὔτε κι' αὐτὴ ἡ μάγνα μου ποῦ εὐθύνεται κι' ἀπὸ μένα ἀκόμη περισσότερο γι' αὐτὸ ποῦ ἔκαμα.

Ἀντελήφθη τὴν προσέγγισιν τῆς Μίρνως ἡ νεᾶνις καὶ ἔειπεν εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς νὰ σιωτήσουν. Καὶ διὰ νὰ μὴ ἐννοήσῃ ἡ μητέρα της περὶ τίνος ὠμίλουν.

— Θὶ φύγετε ὠρισμένως λοιπόν ; ἡρώτησε.

— Θὶ φύγωμε ναι, ἀπήντησεν ὁ Νουταρά. Ἐξ ἄλλου, πρέπει νὰ πᾶμε νὰ βροῦμε ἕνα γιατρό, ἐν ὅσῳ εἶναι καιρὸς ἀκόμη.

Ἡ Μίρνα εἰσερχομένη ἐκείνην τὴν στιγμήν ἤκουσε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ ἀστυνόμου Νουταρά καὶ ἐμειδίασε.

— Θὶ φύγης, ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτήν. Νὶ ἰδοῦμε ὅμως σὲ ποιά κατάστασι θὰ φύγης.

Ἐπροχώρησαν, ἦλθε πλησίον τοῦ Νουταρά καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ χεῖρον μὲ τὸ δηλητηριασμένον νερό. Ἐκεῖνος δέ, ὁ ὁποῖος δὲν ὑποπτεύθη τὴν ἀλήθειαν, καὶ ὁ ὁποῖος ἐδιψοῦσε πολὺ, τὸ ἐπῆρε καί, ὑπὸ τῇ ἀγρίᾳ χορᾷ τῆς Μίρνα, μειδιάματα, τὸ ἔφρεν ἀνύποπτος· εἰς τὰ χεῖλη του.

Ὁ Νουταρά, ἀφ' ἑτέρου, ἀφοῦ ἔπαιε σχεδὸν ὁλόκληρον τὸ περιεχόμενον τοῦ δοχείου, τὸ προσέφερεν εἰς τὸν ὑπηρέτην του, ὁ ὁποῖος ἔξεκένωσε τὸ ὑπόλοιπον τοῦ δηλητηριασμένου νεροῦ. Καὶ ἔφυγαν ἕκ τῆς καλύβης.

Ἀλλ' ἐνῷ ἐκάθητο εἰς τι καφενεῖον καὶ ἐκρυφάκουε τὴν συζήτησιν δύο ἀγνωστων ἡσθάνθη κάποιον πόνον εἰς τὸν στόμαχον. Ἔπαιε δύο κοινὰ, ἀλλ' οἱ πόνοι ἐξηκολούθουν.

— Περὶέρων ! διελογίσθη. Τόσο πολὺ λοιπόν μὲ ἐβλαψὶ τὸ λίγο κοινὸν καὶ ἔπειτα ; Τόσο πολὺ μ' ἐπεύραξε ;

Δὲν ἐπέδωσεν, ἐν τούτοις, ἐξαίρετικὴν τινα σημασίαν εἰς τοὺς πόνους του ἐκεῖνος· ἐξῆλθε καὶ ἔφυγε.

Αἴφνης, ἡ ἡσθάνθη τόσος δριμεῖς τοὺς πόνους, ὥστε ἀνέκοψε τὸ βῆμά του ἀποτόμως. Διὰ μιᾶ· αἱ δυνάμεις του ὅλαι τὸν ἐγκτελείπον, ἐκλονίσθη καὶ θὰ ἔπιπτεν αὖν ὁ ὑπηρέτης του, αἱ στομαχικαὶ ἐνοχλήσεις τοῦ ὁποίου ἦσαν ἐλάχισται, δὲν ἔσπευθε νὰ τὸν ὑποβαστάξῃ.

— Κύριε Νουταρά ; τοῦ εἶπε. Μὴ εἰς ἐπαθὺς λοιπόν, κύριε Νουταρά.

Ὁ ἑλλήν ἀστυνικὸς ὅμως, ἡ ὥχρητης τοῦ προσώπου τοῦ ὁποίου τὸν ἐκαμνε νὰ μὴ διαφέρῃ νεκροῦ, δὲν ἀτήνησεν, ἀλλ' ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν του νὰ κλίνη βρεῖτα ἐπὶ τοῦ στήθους του.

— Δὲν πιστεύω ! διελογίσθη σπασπῶν ἀνησύχως τὰς ὀφρεῖς του ὁ Ζαρίχης. Δὲν πιστεύω νὰ πάθῃ τίποτα ;

Χωρὶς νὰ πωλεσκαφθῇ καὶ χωρὶς νὰ χρονοτριβήσῃ ὁ Ζαρί-

χης, ἤρπασε τὸν Νοταρᾶν ἀπὸ τῆς οὐφύρας, τὸν ἀνήγειρε, τὸν ἔθασεν εἰς τοὺς ὤμους του, καὶ τρέχων, μὲ ὄσπην εὐχαίρειαν τοῦ ἐπέτρεπε τὸ βάρος τοῦ σώματος τοῦ κυρίου του, κατευθύνων πρὸς τι, ὅχι μακρὴν τοῦ μέρους ἐκείνου εὐρισκόμενον, στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον.

— Εἰσῆλθεν διαπύθεσεν τὸν κύριόν του ἐπάνω εἰς τὴν κλινὴν τοῦ πρώτου δωματίου, τὸ ὁποῖον συνηήνησεν ἐμπρὸς του καὶ στραφείς πρὸς τὴν προστρέξασαν γεαράν νεσοκόμον.

— Ὁ γιατρός ! τῆς εἶπε. Εἶν' ἐδῶ, κυρά μου, ὁ γιατρός ;

Ἔσπευσεν ὁ λατρός ὁ ὁποῖος ἀντελήφθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ δηλητηριάσεως.

Τοῦ ἔρριψε διὰ τῆς βίας εἰς τὸ στόμα ἐμμετικὸν πρῶτον, διάφορα ἀντιφάρμακα ἔπειτα, καὶ διέταξε τοὺς βοηθοὺς του νὰ παραμείνουν δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐκεῖ καὶ νὰ εἶν καθιστοὶν ἐνήμερον πάσης μεταβολῆς, τὴν ὁποίαν ἤθελον παρατηρήσει ἐπὶ τοῦ ἐξακολουθοῦντος νὰ διατελῇ εἰς ἀναισθησίαν Ἕλληνας ἀστυνομικοῦ.

Καὶ αὐτὸς μὲν ἀπεσύρθη. Παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀσθενοῦς δέ, ἐκτὸς τοῦ Ζαρίφη καὶ τῶν δύο βοηθῶν τοῦ λατροῦ, παρέμεινε καὶ μία γεαρά καὶ συμποθὴ; νοσοκόμος.

Ὁ λατρός κατῴρθωσε νὰ σώσῃ τὸν Νοταρᾶν, ὁ ὁποῖος ἐπιστρέψας εἰς τὴν οἰκίαν του εὗρεν ἀγαμέουσαν τὴν Κόραν.

Ὁ Νοταρᾶς τότε, ἀφοῦ ἐπιδαψίλευσε μυρίας ὄσας περιποιήσεις, ἀφοῦ τὴν ἐκολάκυσσε, βεβαιώσασα αὐτὴν ὅτι ἦτο μία πολὺ ὥραία καὶ πολὺ καλὴ γεᾶνις, τὴν ὑπέβαλεν εἰς τεχνικὴν ἀνάκρισιν, καὶ κατῴρθωσε νὰ τῆς ἀποσπάσῃ ἀρκετὸς χρησίμους δι' αὐτὴν ὁμολογίας.

— Ὅπως γνωρίζω, καὶ ὅπως καὶ σὺ ἡ ἰδίᾳ ὁμολόγησες, τῆς εἶπεν ὁ Ἕλλην ἀστυνομικὸς, παρῆσιν τὸν ἀστυνόμενον Νοταρᾶν καὶ τὸν παρέδωκας εἰς τοὺς δημίους του. Ποῖος σοῦ εἶπε νὰ τὸ κάμῃς ;

— Ὁ Αἰμίλιος Δεπρὲ !

— Καὶ ποῖον συμφέρον εἶχεν αὐτὸς νὰ δολοφονηθῇ ὁ Νοταρᾶς ;

— Δὲν γνωρίζω ! ἀτήνησεν ἡ Κόρα.

— Δὲν σοῦ τὸ ἀπεκάλυψεν αὐτός ;

— Ὅχι !

— Σὺ ; Δὲν τὸν ἠρώτησες ;

— Ναί ! Δὲν μοῦ εἶπεν ὁμῶς τοὺς ἀληθινοὺς σκοποὺς του. Μὴ ἐμβαλῶσα μονάχα διὰ ἐπιδιώκοντο νὰ κερδήσουν πολλά, ὅταν θὰ ἐδολοφονεῖτο ὁ Νοταρᾶς, ὑπεσχέθη νὰ μοῦ δώσῃ χορήματα καὶ νὰ μὲ πάρῃ γυναῖκά του, καὶ ἐγὼ ἢ ἐλθεῖν, καὶ ἐγὼ ἢ ἀχάριστος, ἐδέχθηκα νὰ τὸν βοηθήσω καὶ ἐγείνα ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς ἐνὸς ἀνθρώπου, πρὸς τὸν ὁποῖον τόσας ὑποχρεώσεις εἶχα.

— Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, δὲν τὸν εἶδες καθόλου τὸν Δεπρέ ;

— Ὅχι.

— Καὶ δὲν γνωρίζεις τί ἐπιδιώκουν ἀκριβῶς ;

— Ὅχι. Εἰμπορῶ νὰ μάθω ὁμῶς.

— Θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ τὸ κάμῃς, Κόρα. Φρόντισε νὰ μάθῃς τί ἐπιδιώκουν, φρόντισε νὰ πληροφορηθῇς διὰ τὰ κατ' αὐτοὺς καὶ ἐγὼ, ὁ ὁποῖος ξεῖρω νὰ ἀνταμοιβῶ ἐκείνους, εἰ ὅποιοι μὲ ὑπερηρετῶν, δὲν θὰ σὲ ἀφήσω ἔτσι.

Ἐξήγησε καὶ πλήθος ἄλλων πληροφοριῶν ὁ Νοταρᾶς, εἶπεν εἰς τὴν Κόραν ὅτι θὰ μετέβαινε τὴν ἐπομένην εἰς τὴν καλύβην τῆς νὰ τὴν εὗρῃ διὰ τοῦ εἰπῇ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἦτο δυνατόν νὰ εἶχε μάθει καὶ ἔπειτα.

Εἰμπορεῖς νὰ φύγῃς τώρα ὡμορφὴ μου Κόρα, τῆς εἶπε, θέτων εἰς τὸ χέρι τῆς μίαν αἰγυπτιακὴν λίραν. Καὶ ἂν μὲ χρειασθῇς ἐν τῷ μεταξὺ, ἔρχεσαι καὶ μὲ εὗρίσκεις.

Ἡ ἱερὰ Ἀθιγγανίς, καταγοητευμένη ἀπὸ τὰς περιποιήσεις τοῦ ἡστυνομικοῦ, εὐχαριστημένη δίδει θὰ ἐξεδικεῖτο τὸν Δεπρέ, ἐνθουσιασμένη διὰ τὸ δῶρον τὸ ὁποῖον ἔλαβεν, ἐμβαλῶσεν τὸν Νοταρᾶν ὅτι θὰ κατέβαλε κάθε προσπάθειαν νὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τῆς εἶχον ἀνατεθῇ καὶ ἔφυγε ψιθυρίζουσα.

— Θὰ πάω σὲν Δεπρέ τώρα καὶ θὰ μάθω ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

Ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, ἐκύεταξε γύρω τῆς δὲν εἶδε τὴν μητέρα τῆς, ἢ ὁποῖα συνομίλει μὲ δύο ἕκ τῶν ἀνθρώπων τῆς «Ἀέσσης τῶν 40» καὶ ἔλαβε τὴν ἀγουσὸν, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀπιστοῦ ἑραστοῦ αὐτῆς Δεπρέ.

Ἡ γηραιά Τσιγγάνα, εἶχε παρακολοιθήσῃ τὴν Κόρα. Καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐν τῷ ξενοδοχείῳ παραμοιῆς τῆς κόρης τῆς, δὲν εἶχεν ἀπομακρυνθῇ οὐδ' ἐπὶ στιγμήν ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς.

Ὅταν εἶδε νὰ καταφθάνουν ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους, τὴν προηγουμένην νύκτα, εἶχε δώσει τὸ δηλητήριο, ἀφῆκε φωνὴν καταπλήξεως καὶ τρόμου.

— Δυστυχία ! ἐψιθύρισε. Δὲν ἀπέθανον λοιπόν ;

Φοβουμένη, ἀλλὰ καὶ ἐκπεπληγμένη ἡ γηραιά Τσιγγάνα, ἀπεφάσισε νὰ σπεύσῃ πρὸς ἀνέυρεσιν τοῦ Διμιλίου Δεπρὲ καὶ νὰ τοῦ καταστήσῃ γνωστὸν τὸ πρᾶγμα καὶ ἐστράφη νὰ φύγῃ.

Εἶδεν ὅμως νὰ προχωροῦν πρὸς αὐτὴν δύο ἀνθρώποι· τῆς Δέσχης τῶν 40, ἔσπευσεν πρὸς αὐτοὺς καὶ ἀποσταιθεὶς πρὸς τὸν θάνατον.

— Κύριε Πανέλη ! τοῦ εἶπε. Ξεύρετε τί ἐγίνε ; Ὁ Νοταρᾶς...

Τὸ ξέρω ! διέκοψε συνοφρυνόμενος ἐκεῖνος Ξεύρω πῶς δὲν ἀπέθανε, καὶ ξέρω πῶς πῆγε στὸ ξενοδοχεῖόν του. Τὴν παρακολουθῶ τόσῃν ὥραν ἐγώ.

— Γλύτωσε πανάθεμά τον ! Καὶ ὄχι μονάχα αὐτό. Πῆρε μὲ τὸ μέρος του τὴν Κόρα, ἡ ὁποία εἶνε ἀπάνω στὸ ξενοδοχεῖον τὴν στιγμήν αὐτήν.

— Πανάθεμά τὴν ! Καὶ τί ἐπῆγε λοιπὸν νὰ κάμῃ ;

— Δὲν ξέρω... Ἄν ὁ Νοταρᾶς τὴν ἐλάλεις ἐξῶ γιὰ νὰ τὴν συλλάβῃ καὶ νὰ τὴν περὶδώσῃ στὴν ἀστυνομία, ἢ γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ τοῦ μαρτυρήσῃ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ξέρω.

— Ἄς περιμένουμε λοιπόν. Καὶ σὰν θὰ ἴδουμε τί θὰ γίνῃ, θὰ σκεφθοῦμε καὶ ἐμεῖς τί πρέπει νὰ κάνωμε...

Ἐπερίμεναν πράγματι καὶ τέλος εἶδον τὴν Κόραν νὰ ἐξέρχεται μόνη, τελείως εὐχарιστημένη δέ.

— Σὺ, εἶπεν ὁ Παρνέλης πρὸς τὴν Τσιγγάναν, πῶς ἀπὸ πίσω τὴν κόρην σου νὰ ἴῃς τοῦ θὰ πάῃ. Ἐμεῖς, θὰ περιμένουμε τοὺς ἄλλους...

— Πηγαίνω.

Καὶ ἡ μὲν Τσιγγάνα ἐτέθη ὀπισθεν τῆς κόρης τῆς. Οἱ δύο ἐταῖροι δέ, ἐκρύβησαν ἐκεῖ καὶ ἀνέμενον καὶ διὰν ὁ Νοταρᾶς μὲ τὸν ὑπηρέτην του ἐξῆλθον, τοὺς παρεκολούθησαν.

Τοὺς εἶδον μεταβαλίνοντας εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ ἐκείθεν



Οἱ ἑταῖροι «τῆς Λέσχης τῶν 40» συνεδρίαζον
εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

εἰς τὸ νοσοκομεῖον ὅπου τὸ πτώμα τῆς Μαλούτα καὶ ἀνησύχησαν.

— Ἄν ἐνιοήσῃ τὴν ἀπάτην, σκοπέσθῃ ὁ Παρνέλης ἀλλοιμονόν μας. Ἄλλ' ὡς ἀιαμένωμεν... Τὶ ἄλλο σκέπτονται νὰ κάμουν τόχα ;

Οἱ ἀστυνομικοί, ἀπὸ τοῦ νοσοκομείου μετέβησαν εἰς τὴν οἶαν ἐκεῖνην, ὅπου διέμεινε μέχρι πρὸ δύο ἡμερῶν ἡ Νούγκοβιτς, καὶ μετὰ τοῦτο ἐχωρίσθησαν. Οἱ εἰαῖροι παρηκολούθησαν καὶ οἱ δύο τὸν Νοταράν. Τὸν εἶδον κατευθυνόμενον δι' ἀμάξης πρὸς τὴν ἐξοχὴν τὴν παρηκολούθησαν καὶ ὅταν ἐκεῖνος κατήλθεν ἐνῷ ἀκόμη εὗρισκετο περὶ μικρὰν τῆς ἐπαύλεως ὅπου ἡ Νούγκοβιτς ἐκρύβησαν ἀναμένοντες νὰ ἴδουν εἰ θὰ ἔκαμνε.

Τὸν διέκριναν εἰσερχόμενον εἰς τὴν ἐπαυλίαν καὶ ἐπλησίασαν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους. Ἀιέμενον ἐπὶ πολὺ, δὲν τὸν ἐβλεπον νὰ ἐξέρχεται καὶ ἔκαμνον τὴν σκέψιν νὰ εἰσέλθουν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν οἰκίαν, ὅταν αἴφνης, διέκριναν μίαν σκιάν ἡ ἀναρριχᾶται ἐκ τῶν ἑσωθεν ἐπὶ τοῦ τοίχου.

— Εἶπε ὁ Νοταράς, ἐπιθίρῃσαν ὁ Παρνέλης, ἀναγνωρίζων τὴν σκιάν ἐκεῖνην. Ἐμπρὸς νὰ τὸν συλλάβωμεν σύντροφοι καὶ νὰ ἀπολλαγώμεν τέλει ἀπ' αὐτόν. Ἄς τοποθετηθῶμεν πλησίον τοῦ τοίχου. Καὶ ὅταν πηδήσῃ...

— Ξέρω. Θὰ τὸν ἀρπάξωμεν ἀπὸ τὸν γυμᾶν.

— Ναί.

Οἱ δύο ἀνθρωποὶ «τῆς Δέσχης» τῶν 40 διωλίσθησαν ταχέως καὶ ἀθορύβως κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου, εἰσπεριετέθησαν ἐνθεν καὶ ἐνθεν τοῦ ἐπάνω εἰς τὸν τεῖχον εὗρισκόμενον Νοταράν, καί, ἔτοιμοι νὰ τὸν συλλάβουν ἀνέμενον.

Ὁ ἀστυνομικὸς, ἐπιδάσθῃ ἀπὸ τοῦ ἐπάνω μέρους τοῦ τοίχου καὶ ἀφῆκε τὸ σῶμά του νὰ κρεμασθῇ πρὸς τὰ κάτω. Οἱ δύο συμμορίται, συνέχοντες καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀγανποήν των, συσπειρώθησαν εἰς τὴν θέσιν των.

Καὶ ὅταν ὁ Νοταράς, ἀφῆκε τὸ σῶμά του νὰ καταπέσῃ, ὥρμησαν ἐξ ἀντιθέτου ἐναντίον του, τὸν ἀνέτρεψαν. τὸν ἐκράτησαν ἀκίνητον, τοῦ ἐστήριξαν εἰς μαχαίρι εἰς τὸν λαιμόν καὶ τοῦ ἐπιθύρῃσαν σιγά.

— Ἄν κινήθῃς, ἀν βγάλης ἀπ' τὸ στόμα σου μιλιὰ, θὰ σοῦ τὸν κόψωμε τὸν λάρυγγα...

Διὰ ταχυτάτης καὶ ἐπιτηδείας κινήσεως ὁ Νοταράς ἀνέ-

πρεψε τὸν ἄθρονον «τῆς Δέσχης τῶν 40» ἀπηλλάγη αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ δὲν κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ κανέναν ἐξ αὐτῶν.

— Καλὰ ! εἶπεν ὁ Νοταρᾶς. Τοὺς ἐγνώρισα ὁμως, καὶ ξεύω ποῦ θὰ τοὺς ἐπανεύρω.

Εἰς τὰ γύρω μέρη ὁ Ἕλλην ἀστυνομικὸς δὲν διέκρινε κανέναν καὶ ἠναγκάσθη νὰ μεταβῇ πρὸς συνάντησιν δύο ἐμπόστων του κλητῆρων, εἰς τοὺς ὁποίους καὶ ἀνέθεσε τὴν σύλληψιν τοῦ Βασιλείου Παρνέλη.

Ὁ εἰς γηραιὸν κύριον μετημφισμένο· Νοταρᾶς ἔδωσεν εἰς τοὺς μυστικοὺς κλητῆρας τὰ χαρακτηριστικὰ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους θὰ συνελάβαιον, καὶ αὐτοὶ κατώρθωσαν ν' ἀναύρουν τὸν σύντροφον τοῦ Παρνέλη.

— Ἐμπρός ! τοῦ εἶπεν ὅταν ὠδηγήθῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Θὰ πᾶς νὰ μᾶς δεῖξῃ; ὅλους τοὺς συντρόφους σου. Ἄν τοὺς προδώσῃς, θὰ σ' ἀφήσωμε ἐλεύθερο.

— Μοῦ τὸ ὑπόσχεσθε ;

— Ναί !

— Πᾶμε τότε ! Θὰ σᾶς τοὺς προδώσω ὅλους.

Σιθηροδέσμιος ὁ συλληφθεὶς ἄθρονος «τῆς Δέσχης τῶν 40» ὠδηγήθῃ εἰς τὴν καπηλεῖν ἐκείνην, ὅπου ἐσύναζον οἱ συνεργάται του καὶ ὅπου ὁμως δὲν εὐρίσκατο κανεὶς ἐκείνην τὴν σιγμὴν.

— Θὰ ἐπανέλθωμεν ! εἶπεν οἱ κλητῆρες. Ἄς μεταβῶμεν τώρα εἰς τὰς φυλακάς.

Καὶ τὸ ἔκαμαν πράγματι.

Ὁ Ἕλλην ἀστυνόμος δ' ἂφ' ἑτέρου, δὲν ἔπαυσε τὰς ἐναργείας του πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν ἀπαγωγέων τῆς παιδαγωγοῦ.

Ἡ κυρία Νούγκοβιτς ἐνόμιζεν ὅτι ἡ Ἀίλκ ἐφυγε μόνη τῆς διὰ νὰ μὴ ὑποκύψῃ εἰς τὰς θαλήσεις τῆς ὑψηλότητός του. Ὅλος ὁ κόσμος εἶχε πιστεύσει ὅτι ἡ Λόλα ἦτο νεκρὰ καὶ μόνον ὁ Νοταρᾶς ἐγνώριζε τὴν ἀλήθειαν.

Ἐν ταῦτοις ἂν καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀνακαλύψῃ ποῦ ὠδηγήθῃ ὅταν ἀπήχθῃ καὶ δὲν εἶχε σοβαρὲς ὑπονοίας περὶ οὐδενός, ἐξηκολούθει τὰς ἐρεῦνας του.

Εὐρισκόμενος εἰς διαρκὴ καὶ ἀέσαν κίνησιν, δεισέδυνε παντοῦ, κατεσκόπευε τὰ πάντα καὶ δὲν ἔπαυε νὰ μεταχειρίζεται διὰ τοὺς σκοποὺς του τὴν νεαρὰν Τσιγγάαν, τὴν ὁποίαν ἐφιλο-

δῶρει πλουσίως πάντοτε καὶ ἡ ὁποία εἶχε ἀρχίσει νὰ αισθάνεται ἔρωτα πρὸς αὐτόν.

Ἡ Κόρα ἐν τούτοις, ἐκινδύνευε ἡμέρα ἐπὶ ἡμέρα περισσό-
τερον, διότι αἱ σχέσεις πρὸς τὸν Νοταρὰν περιήλθον εἰς γινώ-
σιν ὧν τῶν ὁμοφύλων της, οἱ ὅποιοι εἶχον λόγους νὰ μὴ διά-
κεινται εὐμενῶς πρὸς τὸν Ἕλληνα ἀστυνομικόν.

Οἱ ἀτσιγγανοί, διενεργοῦντες λαθρεμπόριον ὑπέπεσαν εἰς
τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀστυνομικοῦ, ὃ ὁποῖος καὶ τοὺς ἔοχσε πα-
γίδα, τοὺς περιεκύκλωσε μὲ τοὺς κλητῆρας του, διὰν ἐκείνοι,
ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν ἐνὸς γιγαντισσώμου Τσιγγάνου, ἡσυχολοῦντο εἰς
τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ λαθρεμπορίου, καὶ ἐπεσέθη κατ' αὐτῶν.

Μέσα εἰς τὰς τάξεις τῶν ἐπιτιθεμένων ἀστυνομικῶν, ὃ γι-
γαντισσώμος ἀρχηγὸς τῶν λαθρεμπορῶν, διέκρινε τὸν ἀστυνό-
μον Νοταρᾶν Ἐσήκωσε τὸ ὄπλον του τότε, τὸ διηύθυνε ἐναν-
τίον του, ἐσκόπευσε ἐπειτα καὶ ἐπεροβόλησε κραυγᾶς :

— Πάρτηνε τώρα Νοταρᾶ ! Πάρτην γιὰ νὰ γλυτώσωμε καὶ
ἀπὸ σέ.

Δὲν ἐφρονεύθη ὁμοῦς ὁ Νοταρᾶς, ἀλλὰ συνέλαβεν ὅλους τοὺς
λαθρεμπόρους, τοὺς ὁποίους καὶ τοὺς ὠδήγησεν εἰς τὰς φυλα-
κὰς. Οἱ συγγενεῖς των ὁμοῦς ἐξεμάχισαν ἐκ τούτου. Καὶ ἐπειδὴ
δὲν ἠδύναντο νὰ ἐκδικηθοῦν τὸν Νοταρᾶν ἀπεφάσισαν νὰ τιμω-
ρήσουν τὴν Κόραν, ἡ ὁποία, μόνη ἔξ ὧν δὲν ἐγινώριζε ποῖος
ἦτο ἐκεῖνος μὲ τὸν ὁποῖον ἐσχετίζετο. Καὶ ἔσπευσαν γὰρ τὴν
εὗρουν καὶ, τὴν εὗρον καθ' ἣν στιγμήν ἡ νεαρὰ Ἀτσιγγανὶς
ἀιέμενε τὸν ἀστυνομικόν.

Ἀνακεκλιμένη ἐπὶ τοῦ ἀναπαυτικοῦ της διβανίου μὲ νυχέ-
λειαν ἀνατολιτιδος ἡ Κόρα, ἀφῆκε εἰς σκέψεις της νὰ
τρέχουν πρὸς τὸν ἀστυνόμον Νοταρᾶν, τὸν ὁποῖον, ἐξακολου-
θοῦσα νὰ μὴ ἀναγνωρίζῃ ὑπὸ τὴν ἐπιτυχῇ του μετεμφεσιν,
ἡγάπα μὲ ὀλην τῆς καρδιάς της δύναμιν, καὶ τὸν ὁποῖον δὲν
παρέλειπε ν' ἀποκαλύπτῃ ὅλας τὰς πράξεις ὅλα τὰ σχέδια καὶ
ὅλας τὰς πλεκτάνας τῶν ἐταίρων εἰς τῆς Δόσχης τῶν 40.

Συνέλαβον τὴν Κόραν, ζωηρῶς ἀνθισταμένην, τὴν ὠδήγη-
σαν καὶ τὴν ἐκρυψαν μέσα εἰς τὸ ὑπόγειον μιᾶς ἐξοχικῆς οἰκίας
πλησιέστατα τοῦ Νεῖλου εὐρισκομένην, καὶ ἀτεσύρθησαν νὰ
συνεγνωθοῦν ἐπειτα καὶ ν' ἀποφασίσουν περὶ τῆς ποινῆς ποῦ
θὰ τῆς ἐπέβαλον. Κατὰ τὴν σύσκεψιν ἐκείνην, τὴν διαρκέσαν

ἐπὶ ὥρας πολλὰς, ἐλήφθη ἡ ἀπόφασις, κατὰ πρότασιν αὐτῆς ταύτης τῆς μητρὸς τῆς Κόρας, τὰ φονευθῆ ἡ νεαρὰ Ἀθιγγανίς. Καὶ ἔσπευσαν τότε τὰ ἐκτελέσουν τὴν ἀπόφασιν τῶν μόνων τῶν καὶ ὠρμησαν, ὀπλισμένοι πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἐφυλάσσετο ἡ Κόρα, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν ἐρημον οἶκον.

Ὅλον ἐκεῖνο τὸ μαινόμενον τῶν ἀθιγγάνων πλῆθος, τὸ ὀπλισμένον μὲ ξίφη καὶ πελέκεις καὶ παντὸς εἴδους ὅργανα, εἰσῴρμησαν ἄγριον καὶ ἀπηλητικὸν καὶ ἐκδικητικὸν μέσα εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας ὅπου ἐφυλάσσετο ἡ Ἀθιγγανίς.

Ἀλλὰ δὲν κατέρηθωσαν τὰ ἐκτελέσουν τοὺς σκοποὺς τῶν.

Καὶ τοὺς ἐμπόδισε τὰ τὸ κάμουν ὁ καπετὰν Δράκος.



Ὁ τρομερὸς αὐτὸς ἀγωνιστής, ὁ ὁποῖος τόσους θριάμβους εἶχε παραγάγει εἰς τὴν Μακεδονίαν μαχόμενος κατὰ τῶν βουλγάρων κομιτατζήδων καὶ κατὰ τῶν Τούρκων χωροφυλάκων, ποῦ κατεπείζον τὸ Ἑλληνικὸν στοιχεῖον, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀφίξεώς του, ἐπεδόθη εἰς τὰς ἐνεργείας του πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς Κόρας.

Εἰς τὴν ἐξοχὴν εὐρισκόμενος, ἀντελήφθη ἐντελῶς συχαίως τὴν σκηνὴν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἐσαῖροι «τῆς Δέσχης τῶν 40» παρεπλάνησαν τὴν κληρονόμον τῶν ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων καὶ τὴν ἔσωσεν ὁ ὑπαρχηγός τῶν ἔπειτα διὰ τὰς τῆς ἐμπνεύσεως τὴν ἐμπιστευσίνην.

— Αὐτὰ ὅλα εἶναι φιαγμένα! ἐσκέφθη ὁ καπετὰν Δράκος. Καὶ ὁ δάβολος νὰ μὲ πάρῃ ἂν αὐτὸς ὁ λιμοκονιόρος δὲν εἶναι ὁ πιὸ χειρότερος κακοῦργος.

Τὸ γεγονός δὲ τὸ ἐπιστόδιον ἐκεῖνο συνέβη πρὸς τὰ μέρη ὅπου εἶχε τὴν πληροφορίαν ὅτι εὕρισκετο ἡ Κόρα, τὸν ἔκαμε νὰ ὑποπτευθῇ, ὅτι πιθανὸν καὶ ἡ Ἀθιγγανίς νὰ ἦτο ἀναμειγμένη εἰς τὸς ἐπιχειρήσεις τοῦ ὑπόπτου γαντοφορεμένου κυρίου.

Τὸν παρεγκολούθησε. Ἐπειτα ἀνέθεσεν εἰς ἕνα ἐκ τῶν συντρόφων του νὰ τοὺς παρακολουθῇ, καὶ ἐν συνεργασίᾳ μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖνους, πρὸς τοὺς ὁποίους ἦτο συστημένος ἐξ Ἀθηνῶν, κατέρηθωσε νὰ τεθῇ ἐπὶ τὰ ἵχνη τῆς Κόρας.

Εἶδαν οἱ σύντροφοί του ὅτι ἡ Ἀθιγγανὶς ἐνεκλήσθη εἰς τὴν φυλακὴν ἐκείνην καὶ εἰδοποίησαν τὸν ἀρχηγόν των.

Καὶ ὁ καπετὰν Δράκος τότε ἐξέδωκε τὰς καταλήλους διαταγὰς.

Μὲ δύο λέμβους διαπλεύσαντες τὸν Νεῖλον ἐφθασαν πλησίον στατα τῆς ἐξοχικῆς οἰκίας.

— Καθῆστε ἐδῶ καὶ περιμένετε με ! τοὺς διέταξε.

Ἐντελῶς μόνος του ὁ καπετὰν Δράκος ἐξῆλθεν εἰς τὴν ξηράν, εἰσεχώρησεν εἰς τὴν ἀπόκεντρον οἰκίαν καὶ ἀπήγαγε τὴν Κόραν, ἣ ὁποία, παραδόξως, δὲν διεμαρτύρετο διὰ τὴν ἀπαγωγὴν της.

Ἡ νεαρὰ Ἀθιγγανὶς ἐγνώριζεν ὅτι οἱ δμοφύλοι της θὰ τὴν ἐφόνευσον καὶ διὰ τοῦτο ἂν καὶ δὲν ἐγνώριζε ποῖος ἦτο ὁ ἀπαγωγεὺς της, δὲν ἀντεστάθη.

— Ὡμορφος εἶναι καὶ παλληκαρῆς φαίνεται ! Ὡστε δὲν εἴμπορεῖ νὰ εἶναι κακός.

Ἄλλ' ἐνῶ τὴν ἀπῆγε, ἐνεφανίσθησαν οἱ ἀτσιγγανοί. Τὸν εἶδον καὶ ὥρμησαν ἐναντίον του ἀλαλάζοντες.

— Σκοιῶστέ τον ! διέταξεν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν.

Μὲ ρόκαλα, ξύλα, μαχαίρας καὶ ξίφη, οἱ ἀτσιγγανοὶ ὥρμησαν κατὰ τοῦ καπετὰν Δράκου.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐπρόλαβεν, ἐπήδησεν εἰς τὴν λέμβον ἤρπασε τὰ κουπιά καὶ ἤρχισε ν' ἀπομακρύνεται, ἐνῶ οἱ σύντροφοί του ἐκυροβόλουν κατὰ τῶν ἀτσιγγάνων, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν.

Ἀπεμακρύνθησαν τότε ἐπ' ἀρχετόν Ἀπεβιβάσθησαν τέλος, ἔσπευσαν εἰς τὴν παραλίαν, καὶ ἐπεβιβάσθησαν ἀεμοπλοίου εἰσὶ μου πρὸς ἀπόπλουν.

Ἡ Κόρα ἐφαίνετο εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ἀπαγωγὴν της καὶ οὕτε ἠρώτα ποῦ τὴν μετέφερον.

Προφαιῶς ἐφουβεῖτο νὰ μείνῃ περισσότερον εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ εὐχαριστήθη διὰ τὴν ἀρπαγὴν της.

Κατὰ τὴν ἐπιβίβασιν παρίσταντο καὶ οἱ δύο πρῶτοι τῆς Καίτης, τῆς νεάνιδος ἐκείνης ποῦ εἶχεν ἐξαποστείλῃ τὸν καπετὰν Δράκον εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Οἱ ἀνθρώποι ἐκεῖνοι ἀντήλλαξαν βλέμματα συνεννοήσεως μὲ τινες ἄλλους ἐπὶ τοῦ ἀεμοπλοίου εὐρισκομένους. Καὶ ἔμειναν ἔκει μέχρις ὅτου τὸ ἀεμόπλοιο ἀπέπλευσε.

— Τώρα, εἰπαν, αἱ φύγονμε... Πιστεύω πῶς θὰ ξεκάνουν τὸν καπετὰν Δράκο στὸ δρόμο καὶ θὰ ἡσυχάσῃ καὶ αὐτὸς καὶ ἡμεῖς ὅλοι μας...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Τὰ ἐπακόλουθα.

Ἀλλὰ πρὶν παρακολουθήσωμεν τὸν καπετὰν Δράκο, ἡμεῖς αὖτε υποχρεωμένοι νὰ εἴπωμε τί ἀνέγιαν τὰ πρόσωπα τῆς παρούσης ἱστορίας μας.

Παρήρχοντο οἱ ἡμέραι καὶ ὁ Ἕλλην ἀστυνομικὸς δὲν κατάρθωνε ν' ἀνεύρῃ τὴν παιδαγωγὸν καὶ ἴσας δὲν θὰ κατάρθωι νὰ τεθῇ ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς ἐὰν δὲν ἐλάμβαναν χῶαν ἀπρόοπτόν τι γεγονός.

Ὁ Λορέντζος Φρέγκολι, ὁ ἐξακολουθῶν νὰ νομίζῃ ὅτι αἱ ὑπόνοιαι τοῦ Νοταρᾶ δὲν εἶχον στραφῇ πρὸς αὐτὸν ἀκόμη καὶ ὁ ἀγωνιζόμενος νὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖνα, διὰ τὰ ὁποῖα ἀπὸ τόσου καιροῦ ἐκοπίαζεν, εἶχεν ἐρωμένην του μίαν ὥραιαν χήραν, μόλις ἀγοισιν τὸ εἰκοστὸν τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Ἡ νεᾶνις ἐκεῖνη, συλλαβοῦσα ὑπονοίας ὅτι ὁ ἐραστής τῆς τὴν ἠπάτα, τὸν ἠπειλήσεν ὅτι, ἐὰν δὲν ἔμεινε πιστὸς εἰς αὐτήν, θὰ παρουσιάζετο εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ θὰ ἀπεκάλυπτεν ὅλον του τὸ παρελθόν.

Ὁ Λορέντζος Φρέγκολι, ζῶντος ἀνησυχίας ἀπὸ τὰς ἀπειλὰς τῆς νεαρᾶς καὶ ὥραιας χήρας, ἔλαβε τὴν τρομερὰν ἀπόφασιν νὰ τὴν δολοφονήσῃ καὶ ἀφοῦ τὴν καθυσάχασε τὴν ἐκάλεσε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐκεῖνη, ὑπεσχέθη νὰ ἐκτελέσῃ.

Ἦτοιμάσθη λοιπὸν ὁ πρόεδρος τῆς «Λέσχης τῶν 40» καὶ ἀνέμεινε, καὶ ὅταν ἡ νεᾶνις ἦλθεν ἐπυροβόλησεν θανάσιον τῆς.

Ἡ ὥραία χήρα, βαρύνουσα πληγείσα κατέπεσεν αἰμόφυρος. Οἱ προστερέξαντες ἄνθρωποι τοῦ Φρέγκολι τὴν παρέλαβον, τὴν ἔφερον ἐκτὸς τῆς πόλεως καὶ τὴν ἀφήκαν εἰς τι ἐρημικὸν μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον, τὴν ἐπομένην ἐθαύθη διερχόμενος ἕνας ἔφιππος ὁ ὁποῖος τὴν ἀντελήφθη.

Ὅταν ἐπλησίασεν ὁ Νοταρᾶς — διότι αὐτὸς ἦτο — καὶ εἶδε

τὴν διὰ περιστροφῶν πληγὴν τῆς χήρας, προσέδωκε τὸ ἄλογόν του ἐπὶ τινος δένδρου, καὶ ἤρχισε νὰ διερευνᾷ διὰ τοῦ βλέμματός τὰ γύρω μέρη, ὅπου ἤλπιζεν εἶναι θὰ εὗρίσκετο ὁ μυστηριώδης δολοφόνος τῆς νεᾶνιδος.

Διέκρινεν εἰς ἄρκετὴν ἐκεῖθεν ἀπόστασιν κἄποιαν σκιὰν καὶ κατηυθύνθη πρὸς συνάντησίν της. Τὴν παρηκολούθησε καὶ τὴν εἶδε νὰ στέκεται πρὸ τῆς θύρας τοῦ μεγάρου τοῦ Ζαδὶν πασσᾶ, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ εἰσῆλθε.

Ὅπως ὁμως εἰσῆρχετο, ἀφῆκε νὰ φανῇ τὸ πρόσωπόν του. Καὶ Ναταράς, ἀναγνώρισας εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀδαρμὶν τὸν εἰς τὴν ἑπαυλὶν τοῦ Ζερβονδάκη παρακολουθοῦντα τὴν Λόλαν, κατελήφθη ὑπὸ σοβαρῶν ὑπονοιῶν.

— Διάβολε, ἐσκέφθη. Μήπως αὐτὸς ἀπήγαγε τὴν Λόλαν;

Δὲν εἶχε κανένα δεδομένον νὰ τὸ πιστεύσῃ καὶ ἀπεφάσισε νὰ κατασπορεύσῃ τὸ μέγαρον καὶ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀλήθειαν. Καὶ μὲ τὴν ἀπόφασιν αὐτήν, μετέβη εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἔδωσε διαταγὰς νὰ ὀδηγηθῇ εἰς τὴν νοσοκομεῖον ἐκεῖνη τὴν ὁποίαν εὗρεν εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου εὗρεν ἀναμέγοντα ἓνα ὑπηρετὴν φέροντα κἄποιαν ἐπιστολήν.

Τὴν ἐπῆρεν ὁ ἀστυνομικὸς, τὴν ἀπεσφράγισε καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς :

«Κύριε Νοταρά.

»Σᾶς παρακαλῶ, ἐλᾶτε νὰ μὲ εὗρετε εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἔχω νὰ σᾶς ἀποκαλύψω πράγματα, τὰ ὁποῖα σᾶς ἐνδιαφέρουν πολὺ.

Ἰδικὸς σας

Ἀναστάσιος Εὐαγγελινός.

— Περιεργον ! διελογίσθη ὁ ἀστυνομικὸς. Τί νὰ μὲ θέλῃ τάχα;

— Ἐσκέφθη, ἐμόρφασεν ἀπορῶν καὶ ἀναστῶν τοὺς ὤμους του.

— Δὲν ξεύρω ! ἐπανέλαβε. Θὰ πάω ἐν τούτοις καὶ θὰ μάθω.

Μετέβη πράγματι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἑλλήνου μεσίτου τοῦ χρηματιστηρίου, καὶ ἐκεῖνος ἀφοῦ τοῦ ἀφηγηθῇ ὅλα ὅσα εἶχε κάμῃ, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς Νούγκοβιτς ἐξηκολούθησε.

— Σᾶς ἐνόμιζα νεκρόν, κύριε Νοταρᾶ καὶ εἶχα ἀναλάβει ἐγὼ τὰ διακολύψω τὰ σχέδια τῆς Νούγκοβιτς, τὴν ὁποίαν, εἶναι ὀληθής, εἶχα ἀγαπήσῃ μὲ εἰς ξρωτα σφοδρόν.

— Ἐξακολουθήσαις.

— Ἐφυλακίσθημεν, κύριε Νοταρᾶ! ἐπαγέλοβεν ἐκεῖνος. Καὶ ἐγὼ καὶ ὁ φίλος μου Ἰβὼν Βασίλωφ, τὴν τύχην τοῦ ὁποίου ἀγνοῶ.

— Τὴν γνωρίζω ὅμως ἐγὼ! ἀπήντησε μειδιῶν ὁ δαιτυνομικός.

— Πῶς! Τὴν γνωρίζετε, ἠρώτησεν ὁ Εἰσαγγελινός.

— Νοί! Ὅπως γνωρίζω ὅλα τὰ σχέδια τῶν ἀνθρώπων «τῆς Δέσσης τῶν 40». Ὅπως γνωρίζω εἰ θίλουν καὶ εἰ ἐπιδιώκουν.

— Καὶ διατί δὲν τοὺς συλλάβατε τότε;

— Διότι ἀναμένω τὴν καταλληλὸν στιγμήν.

— Ξεύρετε ὅτι ἡ Νούγκοβιτς ἐδέχεται εἰς τὸν θάνατον τοῦ Μπερεκέτς;

— Καὶ αὐτὸ ἐδὲν ξεύω, ὅπως ξεύρω ὅτι ἐν πρῶτος μετέφερες μακρόν τῆς οἰκίας τῆς Νούγκοβιτς τὸ πτώμά του. Σὲ ἐνέμισα συ. ἐ. ο. χόν των καὶ σὲ καί, ἀν δὲν μ' ἐκαλοῦσες ἀν δὲν μοῦ ἐδιδες τὸς ἐξηγήσεις ποῦ μοῦ ἔξωσες, θὰ συνελάμβανα καὶ σέ. Ἐνῶ τώρα δὲν θὰ σέ ἐνοχλήσω ὅχι!

— Σᾶς εὐχαριστοῶ, κύριε Νοταρᾶ. Καὶ εἰς ἀντάλλαγμα τῆς συγγνώμης ποῦ μοῦ παρέχεται, θὰ εἰς δώσω μίαν ἐπιστολήν ἐν πρώτοις, διὰ τῆς ὁποίας ἀποδεικνύεται ἡ εἰς τὸν θάνατον τοῦ Μπερεκέτς ἐνοχὴ τῆς Νούγκοβιτς.

— Πῶς περιήλθεν εἰς τὴν κατοχὴν σου;

— Τὴν εἶδα εἰς τὰ χέρια ἐνὸς χαμινιοῦ.

Πραγματικῶς δέ. Ἐνὰ χαμίνι, ἀιζητῶν ἀνθρώπον τὸν ὁποῖον νὰ δυνηθῇ νὰ κλέψῃ ζιὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ τὰ ἐξοδα τῆς ἡμέρας, εἶδε, μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐκεῖνων τὸν πρύεδρον «τῆς Δέσσης τῶν 40» νὰ στέκεται παρὰ τὴν παραλλαν ἀγρηγμένος καὶ σκεπτικός. Τὸν ἐπλησίασε ἔχων τὸ χέρι του μέσα εἰς τὸν κόλπον τοῦ Λορέντζου Φρέγκολι διὰ νὰ κλέψῃ τὸ ποτοφόλι του καὶ ἀνέσυρε μέσα ἀπ' αὐτὸ τὴν πολύτιμον ἐπιστολήν ἐκεῖνην, διὰ τῆς ὁποίας ἐβεβαίωσε τὸ ἐγκλημὰ τῆς ἡ κυρία Νούγκοβιτς.

— Ἐδῶ θὰ ἔχῃ διπλωμένα τὰ λεπτά του ! ἔσκέφθη τὸ χαμίνι.

Καὶ ἀπεμακρύνθη. Ὅταν ὁμως ἐξεδίπλωσε τὴν ἐπιστολὴν καὶ εἶδαν ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖνο. τὸ ὁποῖον ἐζήτηι, ἐθύμωσε. Καὶ θὰ τὴν ἐσχιζεν ἄν, ὁ Εὐαγγελινός, δίπλα εἰς τὸν ὁποῖον εὐρέθη κατὰ τύχην δὲν ἀντελαμβίνετο περὶ τίνος ἐπρόκειτο, καὶ δὲν ἔσπευδε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

Τὴν ἐπῆρυν ἔδωσαν εἰς τὸν μικρὸν μίαν λίραν καὶ ἔλαβεν ὑπὸ τὴν κατοχὴν του τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, διὰ τῆς ὁποίας ἠδύνατο νὰ βιάσῃ τὴν ὠραίαν Νούγκοβιτς, καὶ τὴν ὁποίαν τώρα ἐνεχείρουν εἰς τὸν Νοταρᾶν.

— Ἐκεῖνος αὐτοῦ, γνωρίζω ποῦ εὐρίσκεται ἡ Δόξα. Διότι τὴν νύκτα ποῦ ἀπήχηθη, ἐγὼ ἤμην καὶ κατεσκόπευα τὴν ἐπαυλιν. Εἶδα νὰ τὴν ἀπαγάγουν, παρηκυλεύθησα τοὺς κακούργους καὶ τοὺς εἶδα νὰ μπαίνουν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Ζαδὶν πασσᾶ.

Ὁ Νοταρᾶς ἠγέρθη.

— Φεύγω, τοῦ εἶπε. Εἰς τοῦ Ζαδὶν πασσᾶ ναί. Ἐκεῖ εἶνε, καὶ ἐκεῖ θὰ πάω. Αὐριον στὸς δέκα θὰ ἔλθω νὰ σᾶς εὕρω καὶ νὰ τὰ εἴπωμεν καλλίτερα.

Ὁ Εὐαγγελινός συνώδευσεν μέχρι τῆς θύρας τὸν ἀστυνομὸν Νοταρᾶν, τοῦ ἔσφιξε τὸ χεῖρ καὶ ἔπειτα·

— Αὐριον λοιπόν, τοῦ εἶπεν. Αὐριον στὰ δέκα, θὰ σᾶς περιμένω διὰ νὰ συνεννοηθῶμεν καλλίτερα ἀκόμη.

— Θὰ ἔλθω. Νὰ μὲ περιμένετε.

Καὶ ὁ Νοταρᾶς ἔφυγε, μετέβη εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἐπῆρε μαζὺ του εἴκοσι κλητῆρας καὶ, μ' ὅλον ὅτι πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἐπέλθῃ ἡ νύξ, μετέβη εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Ζαδὶν πασσᾶ.

Ἐδωκεν εἰς καταλλήλους ὁδηγίας εἰς τοὺς ἀνθρώπους του, ἐζήτησεν νὰ παρουσιασθῇ πρὸ τοῦ Τούρκου μεγιστᾶνος, καὶ ὅταν εὐρέθη πρὸ αὐτοῦ χωρὶς περιστροφάς, καὶ χωρὶς προλόγους, τοῦ ἀνεκλίνας τὸν σινοπὸν τῆς εἰς τὸ μέγαρόν του μεταβάσεως.

Ὁ Ζαδὶν πασσᾶς, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Νοταρᾶς ἔσπευσε νὰ δηλώσῃ ὅτι εἶχε μαζὺ του κλητῆρας, ἑτοίμους νὰ τὸν συλλάβουν, ἠναγκάσθη νὰ μὴ ἀποκρύψῃ τὴν ἀλήθειαν.

— Ἐδῶ εἶνε ἡ Δόξα ναί ! τοῦ εἶπε. Δὲν ἔχει πάθει ὁμως κανένα κακό. Ἄν σᾶς τὴν παραδώσω, θὰ μὲ συγχωρήσετε ;

— Ναί !

— Ἐλᾶτε μαζί μου τότε ! Ἐλᾶτε νὰ σᾶς ὀδηγήσω πλῆ-
σιον τῆς.

Ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ ὁ Τοῦρκος μεγιστάν,
κατηυθύνθη εἰς τὸν θάλαμον ἐκεῖνον, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο
ἐγκατεστημένη ἡ παιδαγωγός. Ἀλλὰ μόλις εἰσῆλθεν ἀφῆκεν
φωνὴν ἐρώου. Ἡ Λόλα, δὲν εὗρσκατο ἐκεῖ.

Τί εἶπε συμβῆ ;

Ἡ σύζυγος τοῦ Ζιδὶν πασσᾶ ἡ Ἀῖσέ, πληροφορηθεῖσα τὴν
εἰς τὸ μέγαρον ἀφίξιν τῆς Λόλας, διέταξεν τοὺς ἐμπιστοὺς τῆς
νὰ τὴν ἐξαφανίσουν. Καὶ ὁ Ὅσμάν ἀνέλαβε νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ.

— Ξεμυάλισε τὸν ἀφέντη σου, Ὅσμάν, τοῦ εἶπεν ἡ Ἀῖσέ.
Σὺρε νὰ τὴν κομματίσῃς.

Ὁ ἐμπιστος τῆς Ἀῖσέ ὑπεσχ/θη νὰ ἐκτελέσῃ τὸς διαταγὰς
τῆς κυρίας του. Καὶ ὅταν ἐνύκτωσεν, ἡτοιμάσας τὴν ἄμοξαν καὶ
μεταβὼς εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς εὐ-
ρισκομένης τῶρα παιδαγωγού.

Ἠρπασε τὴν Λόλαν ἀπὸ τῆς πλουσίας κόμης τότε ὁ ἐμπι-
στος ἐκεῖνος τῆς Ἀῖσέ χανούμ, καί, σύρων αὐτὴν βιαίως πρὸς
τὰ κάτω, καὶ ἀπειλῶν αὐτὴν διὰ τοῦ περιστροφίου του, τὴν
ἠγάγκασε νὰ κατέλθῃ εἰς κλίνης τῆς καὶ νὰ ἐνύκτῃ διὰ νὰ εἶν
ἀκολουθήσῃ εἰς τὸν τόπον τῆς θανατικῆς τῆς ἐκτελέσεως.

Ἡ Λόλα, ἡ ὁποία δὲν ἐγνώριζε τοὺς ἀληθεῖς σκοποὺς τοῦ
ἀγριανθρώπου ἐκεῖνου, καὶ ἡ ὁποία ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ὀδηγεῖτο
εἰς ἄλλο μέρος ὅπου θὰ τῆς ἐπετίθετο ὁ ἐκφυλὸς Τοῦρκος με-
γιστάν, ἐφόρεσε τὰ πρῶτα φορέματα ποὺ ἔχεν ἐμπρός τῆς—
φορέματα τοῦ χαμεμιοῦ. τὰ ὁποῖα ἤρνεϊτο μέχρι τῆς στιγμῆς
ἐκείνης νὰ φορέσῃ—ἠκολούθησε τὸν ἀγριὸν Ὅσμάν καὶ ἐπέβη
τῆς ἀμάξης.

Ἐφθασαν εἰς μέρος ἔρημον καὶ κατήλθον, καὶ ὁ Ὅσμάν
διέταξε τὸν ἄμειξλάτην του νὰ φύγῃ. Καὶ σύρων τὴν μάχαι-
ράν του

— Ἐτοιμάσου τῶρα ! τῆς εἶπε. Ἐξεμυάλισες τὸν ἀφέντη
μου, εἰ ; Καλὰ λοιπόν ! Τῶρα θὰ σοῦ δείξω ἐγώ !

Ἡ Λόλα, ὅταν ἔμαθεν ὅτι εἶχεν ὀδηγηθῇ ἐκεῖ διὰ νὰ φο-
νευθῇ, ὅταν ἐνόησεν ὅτι τὴν ἐθαώρουν ὑπεύθυνον τοῦ πρὸς αὐ-
τὴν ἐρωτος τοῦ γηραιοῦ πασσᾶ, ἔσπευσεν, μὲ τὰ δάκρυα σὰ μά-
τια, νὰ τὸν βεβαιώσῃ ὅτι διὰ τῆς βίας εἶχεν ὀδηγηθῇ εἰς τὸ
χαρέμι.

Ὁ Ὅσμάν, φαίνεται, δεῖ δὲν εἶχεν ψυχὴν ὁμοίαν μὲ τὴν εἰδεχθῆ μορφήν του. Διότι ἐνῶ ἐκράτη ὑψωμένο κατὰ τῆς Λύλας τὸ μαχαίρι του, δὲν τὸ κατέφερε, δὲν τὴν ἐκτύπησεν, ἀλλ' ἤκουσεν ὅλας τὰς δικαιολογίας καὶ ὅλας τὰς ἱκεσίας της.

Ἄλλ' ἂν τὴν ἄφηνεν ἐλευθέραν θὰ ἐτιμωρεῖτο. Ἄλλ' ἢ νεάνις, εἰς τὴν ὁπρίαν ἔκαμε λόγον περὶ τοῦτου ἀπῆντησεν.

— Εἰς δεῖ, τι πιστεύω σοῦ ὀρκίζομαι, πῶς θὰ φροντίσω νὰ μὴ μάθῃ ἡ κυρία σου τὴν καλοσύνην τοῦ ἐδειξῆς γιὰ μένα θὰ νομίζῃ δεῖ μ' ἐσκότωσες.

— Εἴμεθα σύμφωνοι λοιπόν. Ἐχω ὅμως νὰ σοῦ συστήσω νὰ φρονίσῃς νὰ μὴ σὲ ἴδῃ οὐε καὶ ὁ Ζαδὶν πασσᾶς, ὁ ὁποῖος ὑπάρχει φόβος νὰ σ' ἀρπάξῃ ἄλλη μιὰ φορὰ.

— Γί' αὐτό, ἐνδιαφέρομαι περισσότερο ἀπὸ κ' ἴθις ἄλλον ἐγώ, Ὅσμάν. Καί, μεῖνε ἤσυχος. Οὐε ὁ Ζαδὶν πασσᾶς, οὐε κανένας ἄλλος θὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν. Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι.

Κατόπιν τῶν ὑποσχέσεων αὐτῶν τῆς Ἑλληνίδος παιδαγωγοῦ, ὁ Ὅσμάν κατέπνιξε καὶ τοῦ τελευταίους δισταγμοῦ του.

— Σὲ πιστεύω! τῆς εἶπε. Σὲ πιστεύω καὶ εἶμαι βέβαιοις δεῖ δὲν θὰ θελήσῃς νὰ βλάβῃς ἓνα ἀνθρώπο, μεταχειριζομένη τὴν σωτηρίαν σου. Καὶ τώρα, ἡμπορεῖς νὰ φύγῃς.

Ἡ ἀτυχὲς παιδαγωγὸς ηὐχαρίστησε τὸν ἐμπιστον τῆς Ἀϊβέ, ἔχαιρέτησε καὶ ἔφυγε, κατευθυνομένη, ὄχι πρὸς τὴν πόλιν, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἀγρούς.

Ὁ Ὅσμάν δέ, εὐχαρίστημένος διότι δὲν διέπραξεν ἓνα φόνον, ἔλαβε τὴν πρὸς τὸ μέγαρόν του ἀγούσαν, ψευδίζων.

— Ἡ Δόλα, νομίζεται νεκρὰ ἀπὸ δόλους. Νομίζεται καὶ θὰ προσποιηθῇ τὴν νεκράν. Τίποτις δὲν θὰ χάσῃ καὶ τίποτα δὲν θὰ ζημιωθῇ.

Ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγός, ὅταν εὐρέθη μακρὰν τοῦ Ὅσμάν, ὅταν ἐκάθησε νὰ ἀναπαυθῇ—ἦτο δὲ βαθυτάτῃ νύξ πλέον— ὅταν ἐσκέφθη ὅλα ὅσα τῆς εἶχον συμβῇ, κατελήφθη ὑπὸ τρόμου.

Ὅπως ἀνέγνωσε εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἡ τιμὴ καὶ ἡ ὑπόληψις της διεσύροντο ἀπὸ δέκα ὀλοκλήρων ἡμερῶν, καὶ παριστάνετο ὡς μία γυναῖκα τῆς κατωτάτης ὑποστάτης, ὡς μία γυναῖκα κοινή.

Ὅταν ἐδιάβισε τὰ εἰς τὰς ἐφημερίδας δημοσιευόμενα, δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ ἐννοήσῃ πρὸς τί ἡ τόση καλωσύνη τῆς κυρίας Νούγκοβιτς, πρὸς τί αἱ τόσαι περιποιήσεις της, πρὸς τί ἡ

ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, ποῦ προσεποιεῖτο ὅτι ἡσθάνετο δι' αὐτήν ἢ ὅποια δὲν ἦτο παρὰ μίαν ἀπλήν ἀκόλουθός της.

Ἄλλ' ὅμως, τώρα ποῦ τὰ ἐννόησαν ὅλα ἦτο πολὺ ἀργά. Τώρα πρὺ ἐμάνθανε τοὺς σκοποὺς ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἐνεπιστεύετο, εἶχε χάσει πᾶν ὅ,τι ἐφορόντιζε· νὰ κρατῇ ὑψηλά· Εἶχε χάσει τὴν ὑπόληψίν της, εἶχε χάσει τὴν καλὴν φήμην ποῦ εἶχαιρε, καὶ ἐθεωρεῖτο πλέον ὢ· μίαν ἀθλίαν νέαν.

Καὶ ἡ παιδαγωγός, ὑπὸ τὸ κράτος βασιανιστικῆς ἀπελπισίας εὐρισκομένη, ἀπογοητευμένη, σχεδὸν εἶπεν ταραγμένη πρὸ τοῦ ἡθικοῦ βλαβερικοῦ μέσα εἰς τὸ ὅποιον τὴν εἶχον ρίψει χωρὶς νὰ πεταίση εἰς τίποτε, ἐβύθισε τὴν κεφαλὴν της μέσα εἰς τὰ χέρια της· ποῦ ἀκουμβήσῃ εἰς τὰ γόνατα, καὶ ἀνελύθῃ εἰς λογμύς·.

Ὅταν ἐσήκωσε τὸ βεβιωμένον της κεφάλι, ὅταν ἐσήκωσε τὰ κατακόκκινα ἀπὸ δάκρυα μάτια της ἐκύτταξε γύρω της εἶδεν ὅτι εἶχεν ἀναισθήτῃ ἢ ἡτῶς.

Εἶμιτι κοντὰ στὸ δρόμο, διελογίσθη. Ἄς ἀπομακρυνθῶ.

Ἠγέρθη καὶ διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν, ἤρchiσε νὰ ἀπομακρυνεῖται τῆς δημοσίας ὁδοῦ, χωρὶς νὰ ξεύρῃ καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἢ ἰδῶν ποῦ μετέβαινε.

Ἐφθασε τέλος εἰς τὴν καλύβην μιᾶς γραιῆς καὶ τῆς ἐζήτησε ἀ διανυκτερεύσῃ πλησίον της πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν τῆς ἠρνήθη αὐτῇ.

Διενυκτέρευσεν ἐκεῖ, Καὶ τὸ πρωὶ τῆς ἐπομένης, ἀφοῦ καθ' ὅλην τὴν νύκτα κατὰ τὴν ὁποίαν παρ' ἑμινεν ἄγρυπνος, δὲν ἡδονήθη νὰ εὕρῃ τὸν τρόπον τῆς σωτηρίας της, ἐπρότεινεν εἰς τῆς γραιῆς νὰ τὴν κρατήσῃ πλησίον της.

— Ξεύρω νὰ σοῦ ράβω ! τῆς εἶπε. Κράτησέ με μαζὺ σου. Καὶ ὅ,τι κερδίζω, νὰ τὰ πέρνῃς εἰς. Ἐγώ, δὲν ζητῶ ἀπὸ σῖνα παρὰ μονάχα ἓνα κομμάτι ψωμί, μὲ τὸ ὅποιον νὰ εἰσπορῶ νὰ ζῶ.

— Καὶ μήπως εἶμαι ῥάφτρα ἐγώ ; Ἐχομε μερικὰς ἀγελάδες. Τῆς βόσκουμαι, πωλοῦμε τὸ γάλα τους καὶ ζοῦμε ἀπ' αὐτά. Ἐρχεσαι νὰ τῆς βοσκῇς ;

— Ναί !

Ἡ γραιῖα, ἡ ὁποία εὖ,τε συμφέρουσαν τὴν πρότασιν ἐκείνην τῆς ἀτυχοῦς παιδαγωγοῦ, ἐδέχθη νὰ τὴν κρατήσῃ πλησίον της.

Καὶ ἡ Δόλα ἡ λεπτοφυὲς καὶ ἀσκληραγώγητος Δόλα, ἔβρασκε τὰς ἀγελάδας ὑπὸ τὸν καυστικὸν ἥλιον, ὑπὸ τὴν ὕγρασίαν τῆς νυκτός, ὑπὸ τὴν βροχὴν καὶ τὸ ψῆχρος !...

Δὲν διεμαρτύρετο ἐν τούτοις, δὲν ἀνυστέναζε καὶ δὲν ἐλυπεῖτο, παρὰ μόνον διότι εἶχεν ἀποθάνει ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναθέσει τὰς ἐλπίδας τῆς εὐτυχίας τῆς.

Τὸς δέκα πρώτας ἡμέρας, ἡ Δόλα δὲν ἠνοχλεῖτο παρ' οὐδενός.

Ἐπειτα ὁμως ἡ γραία, ζηλοτυποῦσα διότι, ὁ ἐκείνος γέρον σύζυγός τῆς τὴν περιποιεῖτο περισσότερον ἀπὸ ὅ,τι ἐνόμιζεν αὐτὴ ὅτι ἔπρεπε νὰ περιποιεῖται μίαν ξέντην ἡρχίσε νὰ τὴν ὑβρίξῃ. Ἀπὸ τὸς ὕβρεις μαινεπῆδυσεν εἰς τὰς ἀπειλὰς καὶ μετ' αὐτάς, εἰς τὸ παραμικρότερον καὶ χωρὶς καίένα λόγον σοβαρόν, ἤρπαξεν ἓνα χοχδρόν ξύλον, τὴν ἔσυρεν ἀπὸ τῆς κόμης καὶ ἤρχιζε νὰ τὴν κυτᾶ ἀνηλεῶς.

Ἐν ἀρχῇ ἡ Δόλα, ἠνογκάσθη νὰ ὑπομένῃ ὅλους τοὺς ἐξευτελισμούς ἐκείνους. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τέλος κατέστησε τελείως ἀνυπόφορον.

Δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπομένῃ πλὴν ἡ ἀτυχὲς παιδαγωγός. Καὶ μίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὴν ἔδερεν ἡ γραία καὶ τὴν ἀφῆκεν ἄοικτον, ἔλαβεν τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγῃ καὶ τὸ ἐξετέλεσε πράγματι.

Ἐσηκώθη λίαν πρότ' καὶ ἔφυγε. Περιεπλανήθη καθ' ὅλην ἡμέραν καὶ περὶ τὴν μεσημβρίαν ἔφθασεν εἰς τι χωρίον. Ἦτο ἐξητλημένη ὁμως. Ρακένδιτος καὶ ἀνυπόδητος, ἄοικτος δὲ ἀπὸ δύο ὀλοκλήρων ἡμερῶν, ἐσωρᾶσθη λιπόθυμος ἐπὶ τοῦ πλακοστρώτου, ἐπάνω εἰς τὸ ὁκοῖον. παγωμένην καὶ τελείως ἐξησθενημένην, τὴν ἀνεῦρον τὸ πρᾶτ' τῆς ἐπομένης, εἰ διαβάται.

Τὴν ἐπανάφερον εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς, τῆς ἔ'ωσαν τροφὴν καὶ ἐκείνη διὰ νὰ γνωστοῇ ποῖα ἦτο ἐπανελάβε τὸν δρόμον τῆς καὶ σύρουσα μετὰ κόπου τὰ βήματά τῆς πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἣ ὁποῖα δὲν ἐγνώριζε ποῦ ἔφερε, ἔφθασε τέλος εἰς τι ζυθοπωλεῖον.

Μέσα εἰς τὸ ἐξοχικὸν ἐκεῖνο ζυθοπωλεῖον, εἰς τὸ ὁκοῖον κατέφυγεν ἡ Δόλα, ἐσύχναζαν πάσης ἡλικίης καὶ πάσης ἐθνηκότητος ἴβρεις τῆς Ἀφροδίτης, καὶ ἡσχημόνουν μὲ ἐκείνους, τὸ βαλάντιον τῶν ὁποίων ἐκαρᾶδόνουν νὰ λεηλατήσιν.

Ἡ Δόλα, μὴ γνωρίζουσα ποῦ εὕρισκετο, ἐκάθησεν εἰς τὸ

ἄκρον τοῦ κήπου καὶ ἐκεῖ, ἐξηνηλεγμένη ὅπως ἦτο,, ἀπεκοιμήθη. Τὴν εἶδον ὁμοῦ μερικοὶ ἀπὸ τοῦ; διασχεδάζοντες σατύρους, ἐμάντευσαν τοῦ; κάτω ἀπὸ τὰ ῥάκη τῆς κρυπτομένου; θήσους, τοῦ; τῆς, συνεννοήθησαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ τὴν ἀπαγάγουν.

— Εἶπε μία νέα ἀδόσποτη ! εἶπον ! Ἐμπρός νὰ τὴν γλεντήσωμε ὅλοι μας.

Ἡ Δόλια ἐκοιμάτο ἀνύποπτος...

* *

Ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας ὁ μνηστήρ τῆς Δόλιας ἔμαθε τὴν κατασχύνην τῆς.

Ἐκλαυσεν, ἐθρήνησεν, ἐπόνεσεν ὁ Νίκος, ἀλλὰ δὲν κατηράσθη καὶ δὲν ὑβρίσεν ἐκείνην, ἡ ὁποία τὸν εἶχεν ἀπατήσει, ἐκείνην ἡ ὁποία ἐπρόβλεπε τὸν ἔρωτά τῆς καὶ ἡυτοκτονήσεν ἑπειτα.

Ὁ Νίκος Διτζίης ἐμελαγχόλησεν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Τὸ γέλιον ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ καὶ οἱ σεναγμοί, βαθεῖς καὶ διαρκεῖς, ἐξώγκωντον διαρκῶς τὰ στήθη τοῦ.

Ἐτελείωσεν ὅλας τοῦ τὰς ὑποθέσεις ἑπειτα ὁ Νίκος, καὶ ἀνεχώρησε δι' Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου τὸν ἐκάλεε τὸ καθήκον, διὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἡ ὁποία ἐόσα; λυπηρὰς ἀναμνήσεις τοῦ ἔφερε.

* *

Ἡ πρώτη φροντίς τοῦ εὐθύς ὧ; ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἦτο νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν ἐν αὐτῇ διαμένουσα Ἀγγλικὴν τῆ; Αἰγύπτου διοίκησιν, καὶ νὰ δώσῃ πληροφορίας σχετικὰς μὲ τὴν ἐπιτυχοῦσαν εἰς Ἀβυσσηνίαν ἀποστολὴν αὐτοῦ.

Εἰσέπραξε τὸ ποσὸν τῶν πενήντα χιλιάδων λιγῶν, τὰς ὁποίας τοῦ εἶχον ὑποσχεθῇ ὡς ἀμοιβὴν τῶν κόπων καὶ τῶν κινδύνων, εἰς τοὺς ὁποίους ὑπεβλήθη διαρκούσης τῆς εἰς Ἀβυσσηνίαν διανομῆς τοῦ, ἐγκατεστάθη εἰς ἓνα τῶν καλῆς τάξεως ξενοδοχείων καὶ ἀφοῦ ἐκινόνισε τὰς οἰκονομικάς τοῦ ὑποθέσεις, ἡχολήθη μὲ τὴν ὑπόθεσιν τῆς Ἑλληνίδος παιδαγωγοῦ.

— Αἱ ἐφημερίδες, ἐσχέθη, δυνατόν νὰ μεγαλοποιῶν τὰ πράγματα. Δὲν εἶναι παράδοξον καὶ ἀπίθανον ἐν τούτοις, διὰ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλον λόγον, νὰ ἀναγράφουν ὀλιγώτερα ἀπὸ ὅ,τι

συμβαίνει πράγματι. Ἄς ἀποταθῶ εἰς τὸν φίλον Βασίλειον Δούλην καὶ ἐκεῖνος θὰ μοῦ εἰπῇ ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

Μετέβη εἰς ἕνα καράστημα εἰδὼν πολυτελείας καὶ εὖρε τὸν φίλον του λογιστὴν Δούλην. Καὶ ὅταν ἀντήλλαξε μαζύ του ἕνα θερμὸν ἀσπασμόν, τοῦ ἐζήτησε πληροφορίας διὰ τὴν Λόλαν.

Ἀπὸ ὅσα ἐκεῖνος τοῦ εἶπε, ἐσχημάτισε τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ἡ μνηστὴ του εἶχε πέσει θύμα τῆς κυρίας Νούγκοβιτς. Ἐνας ὑπηρέτης τῆς χήρας τὸν ἐβίβαίωσεν, ὅτι κατεκρατοῦντο αἱ ἐπιστολαὶ ποῦ τῆς ἤρχοντο ἐξ Ἀβυσσητίας, καὶ ὅτι ὁ Νίκος δὲν ἐδισκολεύθη νὰ ἐνιοήσῃ τὴν ἀλήθειαν.

Τί τὸ ὠφελος ὅμως ; Ἡ Λόλα ἐθεωρεῖτο νεκρά. Εἶχεν αὐτοκτονήσῃ μία νέα καὶ ἐπιστεύθη ὅτι ἦτο ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγὸς καὶ τοῦτο ἐπίστευσε τώρα καὶ ὁ Νίκος ὁ ὀκτιὸς ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην φορὰν, τώρα, ἡσθάνετο μεγαλειέραν διὰ τὸν θάνατον ἐκείνης τὴν θλίψιν του. Ἐλαμε τὴν σκέψιν ὁ νεανίας νὰ μετοβῇ εἰς τὸν τάφον τῆς ἀγαπημένης του.

Μετέβη πράγματι εἰς τὸ Νεκροταφεῖον.

Συντετριμμένος, ἀπογοητευμένος, κύπτων τὴν κεφαλὴν του ὑπὸ τὸ βάρος τῆς συμφορᾶς ὁ ἐραστής τῆς Λόλας Νίκος ἐζήτησε πληροφορίας ἀπὸ τὸν νεκροθάπτην καὶ τὸν ἡρώτα ποῦ ἦτο ὁ τάφος τῆς ἀγαπημένης του. Ἐκεῖνος δέ, πιστεύων ὅπως καὶ ὁλος ὁ ἄλλος κόσμος τὸ ὑπὸ τῶν ἐταίρων «τῆς Δέσχης τῶν 40» διαδοθὲν ὅτι εἶχεν ἀποθάνει ἡ Ἑλληνὶς παιδαγωγός, τοῦ ὑπέδειξε τάφον, τινὰ εἰς τὰ σκιευνὰ βάρθη τοῦ ὀμοίου ἀνεπαύετο νεαροῦ υἱοῦ, ἀγνωστος εἰς ὅλους, ἡ Νίνα Μαλοῦτα, ἕνα νέον θύμα τῶν ἀνθρώπων «τῆς Δέσχης τῶν 40».

Ὁ Νίκος ἔκλαυσεν ἐπὶ πολὺ ἐπάνω εἰς τὸν τάφον τῆς ἀγνοοῦντος του νεανίδος, καὶ μὲ κατακόκκινα τὰ μάτια ἀπὸ τὰ δάκρυα ἀπῆλθε.

Καθ' ὁδόν, διέκριεν ἐρχόμενον ἐξ ἀντιθέτου τὸν ἀσιγνόμενον Νοταρᾶν.

— Αὐτός ! ἐσκέφθη, αὐτὸς θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ μοῦ δώσῃ πληροφορίας σχετικὰς γιὰ τὴν ἀγαπημένην μου. Ἄς πλησιάσω καὶ ἃς τὸν ἐρωτήσω.

Καὶ ταχύνας τὸ βῆμά του ὁ Νίκος ἔσπευσεν πρὸς συνάντησιν τοῦ ἀσιγνομικοῦ.

Ὁ Ἕλλην ἀσιγνόμενος Νοταρᾶς, ἐξ ἄλλου ὅταν εἰσηλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο τοῦ μεγάρου τοῦ Ζαδὶν πασσα, εἰς τὸ ὀκτιόν



Ἐπωφεληθεῖσα μίᾳ στιγμῇ κατὰ τὴν ὁποίαν
ὁ Δράκος ἐκοιμᾶτο εἰς τὴν πολυτελεῆ καμπίναν
τοῦ ἐπεχείρησε νὰ τὸν φονεύσῃ.

Ὁ Καπετὰν Δράκος

φυλ. 40

εἶχαν ἐγκαταστήσει τὴν Λόλαν, καὶ δὲν εὖρε τὴν παιδαγωγὸν ἐκεῖ, ὑπέθεσαν ἐν ἀρχῇ ὅτι τὴν εἶχε φυγαδεύσει ὁ Τοῦρκος μεγιστάν.

Ὅταν ὁμως ἀνέκρινε τὴν Ἀἰσὲ καὶ ξμάθε παρ' αὐτῆς τὴν ἀλήθειαν, διὰν ὁ Ὅσμαν τὸν ἐβεβαίωσεν ὅτι εἶχε ἀφήσει τὴν Λόλαν ἐλευθέραν ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴν ἐμπανισθῇ ποτέ της εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀπεφάσισε νὰ σπεύσῃ εἰς ἀνεύρεσιν τῆς νεάνιδος.

Προηγουμένως ὁμως πρέπει νὰ συλλάβωμεν τὸν Λαδερμὶν ἵ ἐσκέφθη. Ἄς εἰδοποιήσω τοὺς ἔξω φυλάσσοντας νὰ ἀπαγορεύσουν τὴν ἐξοδὸν εἰς πάντας καὶ αἱ ἐπανέλθω.

Ἄλλ' ὁ Λαδερμὶν ἐννοήσας τὰς προθέσεις του ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ ἐφονεύθη.

Ἐδέχθη ἔπειτα ὁ Νοταρᾶς τὴν ἐπίθεσιν τῶν ἐμπόστων τοῦ πασσᾶ, οἱ ὅποιοι εἶχον μαντεύσει τοὺς σκοπούς του. Ὁ Νοταρᾶς ἤρπασεν ἕνα κηροπήγιον καὶ προσέβλεψε τοὺς ἀντιπάλους ὀργίλως.

— Ὅποιος τολμάει, ἀνεβόησεν, αἷς πλησιάζῃ.

Δὲν ἐτόλμησεν ὁμως νὰ τὸ κάμῃ κανεὶς διότι ἐν τῷ μεταξὺ κατέφθασαν κλητήρες, οἱ ὅποιοι ὁμως δὲν κατώρθωσαν νὰ ἀνεύρουν τὸν Ζουδὶν πασσᾶ, καὶ ἤρξασθῃσαν εἰς τὴν σύλληψιν ἐκείνων οἱ ὅποιοι εἶχον ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ προῖσιαιμένου τῶν.

Ὁ Ἕλλην ἀστυνομικός, κατὰ τὰς ἐπομένας ἡμέρας, δὲν προσέβη εἰς οὐδεμίαν σύλληψιν, ἀλλ' ἠρξολήθη εἰς τὸ νὰ κατασκοπεύῃ τοὺς εἰσέλθοντας «τῆς Λέσχης τῶν 40» διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ οὕτω ὅλους τοὺς συσπείρους του.

Οἱ ὁπωσδήποτε ἀναμιχθέντες εἰς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἰς τὰ προηγούμενα κεφάλαια ἐξεθέσαμεν, παρακολουθοῦντο ὅλοι κατὰ πόδας ὑπὸ τῶν μυστικῶν κλητέρων, οἱ ὅποιοι εἶχον τεθῇ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Νοταρᾶ.

Πᾶς τις, ὁ ὅποιος ἐδοκίμαζε νὰ φύγῃ διὰ τὸ ἐξωτερικόν, συνελαμβάνετο καὶ ἐφυλακίζετο καὶ ἀπομονοῦτο, ἐτηρεῖτο δὲ ἀπολύτως μυστικῇ ἢ σύλληψίς του.

— Ἄς περιμένωμεν τώρα! διελογίζντο ὁ Νοταρᾶς. Θὰ ἔχουν τάχα τὸ θῆρας νὰ ἐπιδιώξουν τὴν ἀρπαγὴν τῶν ἑκατομμυρίων τῆς δεσποινίδος Βίλιγκαμ;

Ἡ κληρονόμος τῶν ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων ἀφ' ἑτέρου, ἀπὸ

τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν βεβαιώθη ὅτι ἡ ὑψηλότης τοῦ εἶχεν ἀγαπήσει τὴν Ἑλληνίδα παιδαγωγόν, ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς νὰ λησμονήσῃ τὸν διάδοχον, πράγμα εἰς τὸ ὁποῖον τὴν ἐβοήθη καὶ ὁ ψευδοὑποκόμης Φουσὺ, ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ τρόπου καὶ τῆς συμπεριφορᾶς του, βιηθούμενος δὲ καὶ ὑπὸ τῆς Θεοδωρόβνας, προσεπάθη νὰ ἐμπνεύσῃ τὸν ἔρωτα εἰς τὴν Λευκὴν Ἀρθοῦρ Βίλιγκαμ.

Ἡ νεᾶνις πράγματι ἀπέβλεπε συμπαθῶς πρὸς αὐτὸν καί, μάλιστα, μίαν νύκτα, κατὰ τὴν ὁποίαν συνηντήθη μὲν αὐτοῦ, τοῦ ἀπεκάλυψεν ὅλα τὰ αἰσθηματά της, πράγμα τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὸν ὑποκόμητα νὰ πιστεύσῃ ὅτι δὲν ἀπεῖχε πολὺ ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐφθάνεν εἰς τὸ τέρας τῶν προσπαθειῶν του.

Ἀφοῦ ἡ Λευκὴ τὸν ἠγάπα, θὰ τὸν ἐλάμβανε καὶ σύζυγον καὶ ἀργὰ ἡ γρήγορα, θὰ κατέληγεν εἰς τὴν εὐχάριστον δι' αὐτὸν ἀπόφασιν.

Πραγματικῶς δέ, δὲν ἤργησε νὰ τὸ ἀποφασίσῃ καὶ δὲν ἤργησε νὰ τὸ ἀνακοινώσῃ καὶ εἰς αὐτόν, κατὰ τρόπον ἐντελῶς πρωτοφανῆ.

Ἡ κληρονόμος τῶν ἐξήκοιτα ἑκατομμυρίων δεσποινὶς Λευκὴ Ἀρθοῦρ Βίλιγκαμ, ἀποφασίσασα νὰ νυμφευθῇ τὸν ὑποκόμητα Φουσὺ, ἐσκέφθη νὰ γνωστοποιήσῃ τὴν ἀπόφασίν της ἐπισήμως καὶ προσεκάλεσεν εἰς γεῦμα αὐτὸν καὶ πλείους γνωρίμους της. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος, αὐτοῦ ἀνήγγειλεν τὴν ἀμετάκλητον ἀπόφασίν της.

Κατόπιν τούτων ὤρισθη ἡ ἡμέρα τῶν γάμων των, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ γηραιὸς λόρδος, ὑποκύψας εἰς τὰς ἐπιμόνους ἀπαιτήσεις τῆς Θεοδωρόβνας, δὲν ἔφερε καμμίαν ἀντίρρησην.

Ἡτοιμάσθησαν τὰ πάντα καὶ κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν συνεκεντρώθησαν εἰς τὸ ἐπὶ τοῦτο ἐνοικιασθὲν μέγαρον ὅλη ἡ ἀριστοκρατικὴ τάξις τῆς Ἀλεξανδρείας, διὰ νὰ παρασθῇ εἰς τοὺς γάμους τῆς ὡραίας Ἀγγλίδος καὶ τοῦ τυχεδιώχτου υποκόμης Πύλου Φουσὺ.

Κατὰ τὴν κραιμοτέραν στιγμὴν ὅμως ἐνέσκυσεν ὁ Ἕλληνας αστυνόμος μὲ πλῆθος κλητῆρων.

Συνέλαβε τὸν παρ' ὀλίγον σύζυγον τῆς Βίλιγκαμ, ἀπεκάλυψεν εἰς παρισταμένους ποῖος ἦτο ἕκείνος, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζον εὐγενῆ, καὶ ἀπῆλθεν ὑπὸ τὴν γενικὴν κατάπληξιν ὅλων, συλλαβῶν καὶ τὴν Θεοδωρόβναν.

— Τώρα, ἐσκέφθη ὁ ἀστυνομικός, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀναβάλω τὴν σύλληψιν τῶν ἄλλων. Γνωρίζω ὅλους τοὺς συγε-
νόχους τοῦ καὶ θὰ τοὺς σπλλάβω διαρκούσης τῆς νυκτός.

Ἔδωσε τὰς πρὸς τοῦτο διαναγὰς ὁ Νοταρᾶς καὶ ὥρισεν εἰς ἐκάστην ὁμάδα κλητῆρων, ποῖον ἐκ τῶν ἀνθρώπων αὐτῆς Λέσχης τῶν 40· θὰ συνελάμβανε.

Αὐτὸς δὲ ἐπῆρε μαζὺ τοῦ τρεῖς καὶ ἔσπευσεν εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου διέμενεν ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἄλλων Φρέγκολι.

Ὅταν ὁμως εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λορέντζου Φρέγκολι ὁ Νοταρᾶς, παρέστη πρὸ τραγικοῦ θεάματος. Ὁ πρόεδρος τῆς Λέσχης τῶν 40· διὰ νὰ μὴ συλληφθῇ καὶ φυλακισθῇ, εἶχεν αὐτοκτονήσει καὶ ὁ Νοταρᾶς τὸν εὗρε πλέοντα μέσα εἰς μίαν ὀλόκληρον λίμνην αἵματος.

— Ἀπῆλλαξε ἑνὸς κόπου τὸν δῆμιον ! ἐσκέφθη ὁ ἀστυνο-
μικός, ἀνασελῶν τοὺς ὤμους τοῦ ἀδιαφόρου. Ἄς πάω τώρα νὰ σπλλάβω τὴν κυρίαν Νούγκοβιτς.

Διέταξε τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτὸν ἀστυνομικοὺς νὰ μετα-
φέρουν τὸ πτώμα εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ αὐτὸς ἔσπευσεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Νούγκοβιτς, ἣ ὅποια ὁμως εἶχε κατορθώ-
σει νὰ ἐξαπατήσῃ τοὺς παρακολοθοῦντας αὐτὴν καὶ ἰὰ δραπε-
τεύσῃ, δ' εὐφυοῦς πρᾶγματι τεχνάσματος.

Συνεγνωσθεῖσα μέ τινας τῶν ἐμπίστων τῆς, ἐκρύβη μέσα εἰς ἕνα κιβώτιον καὶ ὠδηγήθη ὧς ἀποσκευὴ εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἐπιβᾶσα τοῦ ἀτμοπλοίου. Καθ' ἣν στιγμήν ὁμως τοῦτο ἡτοιμά-
ζετο νὰ ἀποπλεύσῃ κατέφθασεν ὁ Νοταρᾶς, ὁ ὁποῖος ὅταν δὲν εὗρεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς τὴν νεαρὰν χήραν καὶ ἔμαθεν τὴν ἐξα-
γωγὴν τοῦ κιβωτίου, ἐμάντευσε τῶν ἀλήθειαν, ἔσπευσεν εἰς τὴν παραλίαν καὶ συνέλαβεν ἐκτὸς τῆς χήρας, καὶ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὴν ὑποβοήθησαν νὰ δραπενεύσῃ.

— Δὲν μένει τώρα, διελογίσθη ὁ Νοταρᾶς ὅταν ἐνέκλεισε καὶ ταύτην εἰς τὰς φυλακάς, παρὰ νὰ εὗρω καὶ τὴν Δόλα ! Θὰ τὴν εὗρω δέ.

Ἀπὸ τῆς ἐπομένης ἐπεδόθη εἰς νέας ἐρεῦνας. Καὶ εὐρί-
σκετο εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅταν οἴφητος εἶδε νὰ τὸν πλησιάζῃ ὁ Νί-
κος Δανέζης, αἱ πρὸς τὴν Δόλαν σχέσεις τοῦ ὁποῖου δὲν τοῦ ἦσαν ἄγνωστον.

Ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ τοῦ εἴπῃ τίποτε, ἀνεληφθῇ κάποιον ἐξαιρετικὸν θύρουβον προσερχόμενον ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ πλησίον

ζυθιστιατορίου. Ἐσπευσαν πρὸς τὰ ἐκεῖ ἀμφοτέροισι καὶ παρέστησαν πρὸ ἐνὸς ἀπροσδοκίτου θαύματος.

Σάτυροί τινες, οἱ προσπαθοῦντες νὰ ἀπαγάγουν τὴν Λόλαν, εἶχον φύγει εὐθύς ὥς ἀντελήφθησαν καταφθάνοντας τὸν Νοταρᾶν καὶ ἡ Λόλα τῶρα ἔσπευδε νὰ ἀπομακρυσθῇ.

Ἄλλ' ὅταν ὁ Νίκος ἀντίκρυσεν, ὅταν κἀτῶ ἀπὸ τὰ ῥάκη τῆς τῆν ἀνεγνώρισεν, ὅταν ἐβεβαιώθη ὅτι εὗρίσκετο πρὸ τῆς ἀγαπημένης του, παρέμεινεν ὥς κεραυνόπληκτος. Ἡ Λόλα εἶχεν ἀποθάνει. Ἦτο δυνατόν νὰ εἶνε αὕτῃ ;

Ἀλλὰ καὶ ἡ παιδαγωγὸς ἔτρεψε καὶ αὕτῃ ὁλόσωμος. Εἶδε τὸν Νίκον καὶ τὸν ἀνεγνώρισεν. Ἐτρόμαξε νομίσασα ὅτι εὗρίσκετο πρὸ φάσματος καὶ φρικιώσα ὅλα παρέμεινε βωβή, τρομαγμένη, κατὰπληκτος, καταπιεσμένη.

Ὁ Νοταρᾶς μαιδιῶν τοὺς ἐξήγησε τὴν ἀλήθειαν. Ἐβεβαίωσεν ἀμφοτέρους ὅτι ἦσαν ἀξιοὶ τοῦ ἔρωτος ἀλλήλων καὶ ἐκεῖνοι, τρελλοὶ ἀπὸ εὐτυχίαν, δακρύοντες ἀπὸ χαρᾶν, πανευτυχεῖς καὶ πανευδαίμονες ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων, ἤνωσαν τῆς χαρᾶς τῶν τὰ δάκρυα εἰς μίαν εὐχαριστίαν πρὸς τὸν ὕψιστον καὶ τὰ χεῖλη τῶν εἰς ἓνα γλυκὺ καὶ παραπεταμένον τῆς εὐτυχίας φιλί, εἰς ἓνα φιλὶ διακοπτόμενον ἀπὸ τοῦς τροφεροῦς ψιθυρισμούς.

— Λόλα μου ! Νικό μου ! Σὲ ἀγαπῶ !

Ὀλίγας ἡμέρας ἔπειτα ἡ ἐκκλησία ἡυλόγησε τοὺς γάμους τῶν, καὶ οἱ δύο πολυπαθεῖς ἐρασταὶ τῶρα, ἀφοσιωμένοι εἰς ἀλλήλους, εὐτυχεῖς καὶ πανευδαίμονες, ζοῦν εἰς ἓνα σπτηρὶ παρὰ τὸν Νεῖλον, χωρὶς νὰ ἐνθυμοῦνται τίποτα ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ τοὺς συνέβησαν, χωρὶς νὰ σκιάζωσιν τὸν οὐρανὸν τῆς εὐτυχίας τῶν μὲ τὰ ῥέφη τῆς ἐνθυμίσεως τῆς ἀγρώως βασιανισεικῆς δοκιμασίας ἐκεῖνης, εἰς τὴν ὅποίαν ὑπεβλήθησαν.

Ἡ Νούγκοβιτς ἐδικάσθη καὶ κατεδικάσθη εἰς δεκαετὴ ἐρκετήν. Ὁ Παρνέλης εἰς ἰσόβια καταναγκαστικὰ ἔργα, ὁ Αἰμίλιος Δεπρὸ καὶ ὁ Βαπέτας εἰς θάνατον, ὁ Φουσύ εἰς πενταετὴ ἐρκετήν καὶ ἡ μητέρα τῆς Κόρας καὶ οἱ λοιποὶ εἰς διαφόρους ἀλλας ποινάς. Ἡ Θεοδωρόβνα ἐξωρίσθη, ἡ Δευκὴ Βίλιγκαμ δὲ ἔφυγε διὰ νὰ ἀναζητήσῃ σύζυγον μετὰ τῶν εὐγενῶν συμπατριωτῶν τῆς.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Αἱ ἐκπλήξεις τοῦ καπετάν Δράκου.

— Ἡ κυρία Καίτη.

— Στὸ δωμάτιό της. Περᾶστε !

Ὁ Κοσμάς ὁ ἀνθρωπος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον εἶδομεν εἰς τὰς πρώτας σελίδας τῆς παρουσίας ἱστορίας μας, εἰσῆλθεν καὶ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῆς πιστῆς δούλης θαλαμηπόλου ἀνῆλθεν εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὠραίας Καίτης.

Ἡ νεᾶνις εἰδοποιήθη καὶ μετ' ὀλίγον προσέτρεξε.

— Ἐχομε τίποτε νέο ; ἠρώτησε.

— Ἀπολύτως τίποτε.

— Περὶ ἔργο !

— Ναί, πράγματι εἶναι πολὺ περίεργο.

— Καὶ ἀνησυχητικό.

— Γιατί ἀνησυχητικό ;

— Φοβοῦμαι πρῶτα μήπως ὁ καπετάν Δράκος συνελήφθη.

— Ἀπὸ ποῖον ;

— Ἀπὸ τὸν Νοταρᾶν στὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἥ, εἰάν ἦλθε, ἀπὸ τὸν Μπαϊρακτάρην ἐδῶ.

— Ἐάν εἶχε συλληφθῇ εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, θὰ μᾶς εἰληγεγραφούσαν. Ἐάν ἐδῶ θὰ τὸ ἐμαθαίναμε. Καὶ ἀπορῶ γιατί βάζεις τέτοιες κακὰς ἰδέας μὲ τὸ νοῦ σου, ἐνῶ ξέρεις ὅτι δὲν εἰμφορεῖ νὰ συμβῇ τίποτε.

— Καὶ γιατί δὲν μπορεῖ ;

— Γιατί ὁ καπετάν Δράκος δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ πιασθῇ ἀπὸ κανένα.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν ἐποχὴν ἐκείνην διέμεναν ὁ Μαχαραγιάς Ἀρίφ Καντέ, ἕνας βιθύπλουτος Ἰνδός, μὲ τὸν ὁποῖον ἡ Καίτη εἶχε γνωρισθῇ εἰς κἄποιαν ἀριστοκρατικὴν συγκέντρωσιν, καὶ παρὰ τοῦ ὁποῖου ἔμαθε τὴν ἱστορίαν του.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ὁ Μαχαραγιάς τῆς ἀφηγήθη ὅτι εἶχε μίαν θυγατέρα τὴν ὁποίαν ἐγέννησε μὲ λευκὴν τινα, καὶ τὴν ὁποίαν τοῦ ἤρπασαν ἀτσιγγανοὶ τὴν θυγατέραν τοῦ αὐτοῦ, τὴν Κόρα, τὴν ἀνεξήγησεν ἐπὶ πολὺ χωρὶς νὰ τὴν ἀνεύρῃ. Καὶ δὲν ἀπέκρυψεν ὅτι τὴν ἐλάτρευε τόσο, ὥστε θὰ ἐδίδα τὴν ἡμισίαν περιουσίαν τοῦ εἰς ἐκεῖνον τοῦ θὰ τοῦ ἀπέδιδα τὴν Κόραν του.

Τὴν ἱστορίαν τοῦ αὐτοῦ ἡ Καίτη τὴν ἀφηγήθη εἰς τὸν Ζοσμάν, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ τὴν βεβαιώσῃ ὅτι εἶχε γνωρίσῃ ἴλλοτε εἰς Ἀλεξανδρείαν μίαν Ἀθιγγανίδα μὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἐξήτησαν πληροφορίας ἀπὸ τοῦ, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ φίλους τῶν, ἔστειλαν ἑπαιτὰ τὸν καπετὴν Δράκον καὶ ὅταν οὗτος ἔφθαρ τὴν Ἀθιγγανίδα τὴν παρουσίασαν εἰς τὸν Μαχαραγιάν, ὁ ὁποῖος δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ καὶ νὰ πεισθῇ ὅτι ἦτο ἡ θυγάτηρ του, ἐκ μιᾶς μικρᾶς οὐλῆς ποῦ εἶχε κάτωθεν τοῦ θανάτου της στήθους.

Ἡ Καίτη ἀνταμοίφθη πλουσιοπαρόχως.

Εὐτυχὴς ἡ Κόρα κοντὰ στὸν πατέρα της ἔφθυγε διὰ τὰς Ἰνδίας, βεβαιώσασα τὸν καπετὴν Δράκον ὅτι δὲν θὰ ἐντυφεύετο ἀγαμένογα αὐτὸν διὰ νὰ τοῦ παραδώσῃ τὸ ἀγαλματένιο κορμὶ της καὶ τοὺς πολλοὺς θησαυροὺς της.

— Πέρα σιτὴ Μακεδονίᾳ τῆς ἀπήντησεν ἐκεῖνος, δοῦλοι Ἕλληνες περιμένοντες τὴν ἐλευθερίαν. Σὰν τοὺς ἐλευθερώσω θάρθω νὰ σὲ βρῶ, ὄχι γιὰ τὴν πλούτη, ἀλλὰ γιὰ τὴν καλωσύνην σου.

Καὶ ἔφυγε διὰ τὴν Μακεδονίαν.

— Ἐγὼ ὅμως θὰ σ' ἀγαπᾶω πάντοτε μυστικᾶ ! ἐπιθύρῃς δὲν ἡ Χρύσω. Εἶτε τὴν Κόρα πάρη, εἶτε ἄλλην, ἐγὼ δὲν θὰ πάντρευθῶ ποτέ, τὸ ὀρκίζομαι ! . . .